

Giới thiệu Hữu Phỉ

Có lẽ bạn nên đọc qua tác phẩm Hữu Phỉ của tác giả Priest, bởi vì nội dung câu chuyện ngôn tình hiện đại được xây dựng trong tựa truyện hot này có thể nói là hay, chân thật và nhân văn, ý nghĩa nhất.

"Cuối cùng rồi sẽ có một ngày, người vượt qua dòng sông ly biệt Tây Mạc lặng yên êm ả, rời khỏi chốn đào nguyên cũ núi non trập trùng, đến dưới bầu trời đêm vô biên mờ mịt. Người sẽ tận mắt thấy vô số ngọn núi cao không thể leo lần lượt sụp đổ, vô số biển khơi không thể băng qua khô cạn thành đồng ruộng, người phải nhớ, vận mệnh của người treo trên đầu mũi đao, mà mũi đao phải vĩnh viễn tiến về phía trước."

"Mong người ở trước mũi đao sắt lạnh, có thể nhìn thấy ánh mặt trời."

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chịu Đòn

Hậu Chiêu, mùa xuân năm Kiến Nguyên thứ mười bảy.

Dương liễu đâm chồi, hải đường nở hoa.

Trong 48 trại ở Thục Sơn có hai thiếu niên đang tỷ thí võ nghệ.

Một người trong đó hơi lớn tuổi hơn, cao to cường tráng như một tòa núi nhỏ, tay nắm trường mâu, mắt hổ trọn trùng, không dám mảy may xem thường.

Người còn lại mới mười bốn mười lăm tuổi, vóc dáng cao gầy, ngoại hình tuấn tú, tay cầm đoản kiếm, chỉ tùy tiện đứng đã có dáng dấp của một công tử hào hoa.

Các đệ tử vây lại càng lúc càng đông, rồi rít châu đầu ghé tai.

Một tiểu đệ tử mới nhập môn tò mò nhìn người thiếu niên tuấn tú nọ, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh:

- Người đang tỷ thí với đại sư huynh chúng ta là vị sư huynh nào vậy, lợi hại không?

Bên cạnh là một đệ tử cũ nhập môn hơi sớm hơn vô cùng thích lên giọng kẻ cả, gật gù đắc ý ra vẻ thần bí:

- Người đó là ai, đệ đoán không ra đâu___ôì, họ ra tay kia, mau nhìn!

Đệ tử mới vội nhón chân rướn cổ lên nhìn, chỉ thấy “đại sư huynh” đột nhiên hét lên một tiếng, trường mâu trong tay như rắn độc rời hang đâm thẳng tới thiếu niên cầm kiếm trước mặt.

Thiếu niên không chút hoang mang hơi nghiêng người, toàn thân lộ vẻ biếng nhác, trường mâu lướt qua cơ thể, không hề dùng dư mảy may sức lực nào.

Đại sư huynh lập tức run tay, tiến lên một bước, dồn hết sức lực nửa người vào đôi tay, trường mâu rít lên một tiếng “vút”, ngoan cố đánh tới. Chiêu này tên là “Chấn Nam Sơn”, chiêu thức theo phái “Thiên Chung” của 48 trại, mạnh mẽ vô song.

Thiếu niên cầm kiếm xoay ngược đoản kiếm, nhẹ nhàng dịch qua nửa bước, lập tức một tiếng “keng” vang lên, thân kiếm va phải trường mâu, nhưng hắn không hề cứng rắn chống chọi, vừa chạm vào liền rút lui, thân kiếm trượt đi như cá lội, thiếu niên mỉm cười, khẽ quát:

- Cẩn thận.

Lời còn chưa dứt, người hắn đã trượt đi hai thước, đoản kiếm tựa như mọc ra từ lòng bàn tay, không thấy hắn có động tác gì lớn, nhưng kiếm vừa xoay vừa móc như linh xà, xuất ra một chiêu “Vân Châu Liếm”, trong chớp mắt đánh rơi trường mâu trên tay đại sư huynh.

Đệ tử mới xem đến mức thở cũng không dám thở mạnh, đệ tử cũ bên cạnh lúc này mới nói tiếp:

- Người đó chính là Lý đại công tử, cháu ruột của đại đương gia 48 trại chúng ta, võ công trên người đều do đại đương gia đích thân dạy dỗ mà ra, là người thế này trong thế hệ chúng ta.

Hắn dựng ngón cái với sư đệ đang tròn xoe mắt bên cạnh, Lý công tử hòa nhã mỉm cười không chút kiêu căng, hai tay trả trường mâu vừa đoạt về cho nguyên chủ:

- Đã nhường rồi, đa tạ sư huynh chỉ giáo.

Lý công tử hào hoa phong nhã, thanh tao lễ độ, người thua đương nhiên cũng không tiện già mồm, thiếu niên cao to cường tráng nhận lại mâu của mình, mặt ửng đỏ, hơi gật đầu, nói “không dám” rồi tự động rời đi, hần vừa đi thì trong những người vây quanh lại có người nóng lòng muốn thử nói:

- Lý sư huynh, đệ cũng xin chỉ giáo!

Đệ tử cũ huơ tay múa chân giảng giải cho đệ tử mới lại nói:

- Vị Lý sư huynh này của chúng ta bản lĩnh giỏi, tính tình tốt, tỷ thí luôn đến điểm là dừng, nói chuyện cũng rất hòa nhã, nếu đệ có gì không hiểu cứ đi hỏi huynh ấy, huynh ấy đều sẽ hết sức hướng dẫn đệ...

Lời hần nói còn chưa dứt, phía sau đột nhiên có người ngắt ngang:

- Xin lỗi.

Hai đệ tử đang ghé tai thì thào quay đầu lại, đều giật mình. Người tới là một thiếu nữ mặc y phục chần gọn gàng, tóc dài buộc cao như nam nhân, vai và cổ không có gì tô điểm càng lộ vẻ mong manh nhỏ nhắn, ngay cả một sợi lông cũng không giống nam nhân, khuôn mặt nàng vô cùng trắng trẻo, giữa hàng mi toát lên khí chất lạnh lùng thanh tú.

Phái “Thiên Chung”, nói dễ nghe thì là “trần trề chính khí”, kỳ thực chính là “đấu đá lung tung”, bởi vậy còn có một biệt hiệu là “phái chó hoang”, người trong phái đều là hòa thượng đầu trọc, đừng nói nữ đệ tử, ngay cả trứng gà cũng không nở ra gà mái, đệ tử mới đột nhiên thấy một thiếu nữ, còn là một tiểu cô nương xinh đẹp thì ngẩn ngơ, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Vị sư huynh bên cạnh vội vã kéo hần qua một bên, cung kính lễ độ nói với thiếu nữ nọ:

- Chu sư tỷ, xin lỗi.

Thiếu nữ nhìn hần, khẽ gật đầu, những người khác ở đây nghe được động tĩnh, thấy là nàng thì đều cực kỳ ăn ý nhường ra một con đường. Lý công tử đang hướng dẫn võ nghệ ngẩng đầu nhìn nàng, tức khắc nở nụ cười quen thuộc, chào hỏi:

- A Phi, tới làm hai chiêu chứ?

Thiếu nữ hờ hững làm ngơ, xem Lý công tử như không khí, không ngẩng đầu lên vội vã rời đi.

- Chu... A Phi? Chu Phi?

Đệ tử mới vô thức nhìn theo nàng, nhỏ giọng nói:

- Tỷ ấy chính là...

- À.

Sư huynh bên cạnh gật gù rồi nhắc nhở tiểu sư đệ mới nhập môn:

- Chu sư tỷ không tốt tính mấy đâu, sau này đệ gặp tỷ ấy phải khách sáo một tí... Có điều tỷ ấy không nhập bọn với chúng ta, cơ hội được gặp tỷ ấy cũng không nhiều.

Với một cô nương xinh đẹp mà nói, tính tình hơi kém cũng không tính là khuyết điểm gì, đệ tử mới nghe xong không hề để bụng, ngược lại tò mò hỏi:

- Lý sư huynh là cháu của đại đương gia, Chu sư tỷ là hòn ngọc quý trên tay đại đương gia, chắc hẳn võ công họ học được đều kế thừa cùng một mạch, lúc này sư huynh nói Lý sư huynh là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ chúng ta, vậy huynh ấy giỏi hơn Chu sư tỷ ư?

- Đệ cũng biết tỷ ấy là hòn ngọc quý trên tay đại đương gia, chúng ta nâng niu còn không kịp, ai lại rảnh rỗi ra tay với tỷ ấy?

Sư huynh hờ hững trả lời một câu rồi lập tức chuyển sự chú ý vào sân, nóng lòng muốn thử:

- Cơ hội hôm nay hiếm có, huynh cũng xin Lý sư huynh chỉ giáo vài chiêu.

“Hòn ngọc quý trên tay” mà hần nói – Chu Phi bỏ lại sự náo nhiệt sau lưng, một mình qua ba trạm gác, đến tiểu viện của đại đương gia 48 trại – Lý Căn Dung.

Vừa vào cửa chỉ thấy Lý Căn Dung đứng chấp tay đưa lưng về phía nàng, trong tay cầm một sợi roi to cỡ ngón tay cái. Ánh mắt Chu Phi hơi dừng lại trên sợi roi ấy, nàng mở miệng định gọi “mẹ” thì nghe Lý Căn Dung lạnh lùng cất tiếng:

- Quý xuống.

Chu Phi cau mày, quả quyết nuốt chữ “mẹ” kia vào bụng, sau đó lẳng lặng vào trong viện, hất vạt áo lên, nghiêm chỉnh quỳ xuống.

Nàng chưa quỳ ổn định, Lý Cẩn Dung chợt quay đầu quát một roi vào người nàng. Mí mắt Chu Phi nhanh chóng run lên, nàng cắn răng giữ tiếng rên bất ngờ kia trong miệng, ngẩng đầu.

- Thứ khốn nạn, quỳ dâng hoàng cho tao!

Lý Cẩn Dung gầm lên:

- Mày ý mạnh hiếp yếu, ý thế hiếp người thì thôi, thủ đoạn lại còn đê tiện như thế! Tao dạy mày võ công là để mày làm mấy chuyện này hả?

Chu Phi mặt không đổi sắc nhưng giọng điệu rất ương bướng hỏi lại:

- Con làm sao?

Lý Cẩn Dung nghĩ tới những chuyện xấu xa mà đứa khốn nạn này làm thì hai huyết thái dương nháy lên, bà chỉ vào mũi Chu Phi mà mắng:

- Thiên địa quân thân sư (1), Tôn tiên sinh là lão sư tao mời tới cho mày, ngày đầu tiên đi học mày đã dám bắt kính với tiên sinh, đợi sau này lông cánh mày cứng cáp rồi thì có phải ngay cả cha mẹ cũng vứt luôn không?

(1) Thứ tự từ cao tới thấp: trời, đất, vua, người thân, thầy giáo.

Chu Phi không chút nghĩ ngợi cãi lại:

- Lão già đó lên lớp toàn nói bậy, hại con cháu người ta, con không tát vào mặt lão là nhẹ lắm rồi!

Lời nàng còn chưa dứt, Lý Cẩn Dung đã cho nàng một bạt tai trước:

- Mày muốn tát ai?

Lý Cẩn Dung tay ác độc, Chu Phi không tự chủ nghiêng người qua một bên, cảm thấy da mặt mình giống như bị tróc ra một lớp, màng nhĩ ong ong cả lên, răng cắn vào lưỡi, miệng tanh đầy mùi máu.

- Tiên sinh chẳng qua chỉ quả mày vài câu, mày đẩy tiên sinh ngay tại chỗ chưa tính, đêm hôm khuya khoắt còn đánh ngất người ta trối lại, cời y phục nhét vào miệng rồi treo lên cả đêm, nếu hôm nay người đi tuần núi không phát hiện sớm thì ông ấy còn sống nổi sao?

Chu Phi đang định mở miệng phân bua, nào ngờ Lý Cẩn Dung càng nói càng giận, gơ tay quát mạnh một roi, cả y phục và da thịt sau lưng nàng lập tức nứt ra một vết máu, roi gãy.

Lần này bà thật sự đánh rất tàn nhẫn, Chu Phi mặt không đổi sắc, hung tợn nhìn bà, rít ra một câu từ kẽ răng:

- Chưa chết là hời cho lão!

Lý Cẩn Dung suốt đánh nàng ngã nhào, đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân vang lên, người tới không hề che giấu tiếng bước chân yếu ớt, hình như không phải người luyện võ, dọc đường còn kèm theo vài tiếng ho khan. Lý đại đương gia nghe tiếng ho quen thuộc ấy, về mặt bỗng khựng lại, bà hít sâu một hơi, thu lại vẻ mặt hung thần ác sát của mình, có chút bất đắc dĩ quay đầu hỏi người nọ:

- Kẻ ranh nào kinh động đến chàng?

Một nam tử vóc người cao lớn chậm chậm bước tới, ngoại hình cực kỳ nho nhã, hơi vờ vàng vì bệnh, mặc một bộ trường bào văn sĩ màu xanh ngọc lam tôn lên đôi gò má ngày càng không còn chút máu, trông ông tuổi tác không nhỏ nhưng từng cử chỉ đều toát lên phong thái ngời ngời.

Ông chính là phụ thân của Chu Phi, Chu Dĩ Đường.

Chu Dĩ Đường vừa nghe nói vợ mình lại đánh con liền vội vàng chạy tới, cúi đầu nhìn tấm lưng lộ ra và khuôn mặt sưng của Chu Phi thì đau lòng suýt rơi nước mắt. Nhưng nha đầu này vốn đã vô cùng ngang ngược khó bảo, không dễ dạy dỗ, nếu để con bé biết mình có chỗ dựa thì sau này sẽ càng ý lại không hề sợ hãi. Chu Dĩ Đường không tiện công khai che chở Chu Phi, ông dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Lý Cẩn Dung, bước lên trước tách hai mẫu tử ra, trầm giọng hỏi:

- Xây ra chuyện gì?

Chu Phi là con lừa ngoan cố, lúc câu kinh thì dù mẹ nàng có nhún nhường như con quay, nàng cũng dám mặt sưng mày sía chống đối, nghe cha nàng nói thì chỉ im lặng cúi đầu.

Lý Cẩn Dung ở bên cạnh cười lạnh:

- Ta thấy tiểu súc sinh này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đâu.

Chu Dĩ Đường vung tay, cúi đầu hỏi Chu Phi:

- Cha nghe nói ngày đầu tiên đi học, con đã gây sự với Tôn tiên sinh, là vì chuyện gì? Ông ấy đã giảng cái gì?

Chu Phi về mặt thân nhiên quý ở đó.

Chu Dĩ Đường thờ dài, nhẹ nhàng nói:

- Nói cho cha biết có được không?

Chu Phi đại khái là người thích mềm không thích cứng, nghe câu này, về mặt xưng sãi ương bướng cuối cùng cũng hơi dao động, không tình nguyện nói:

- “Nữ tứ thư”.

Lý Cẩm Dung cũng sờ.

Chu Dĩ Đường nói:

- Ô, “Nữ tứ thư” ____ ông ấy giảng cho con phần nào trong “Nữ tứ thư”?

Chu Phi tức giận nói:

- Nữ giới.

Chu Dĩ Đường lại nhìn Lý Cẩm Dung, bà không ngờ mình lại tìm về một tiên sinh không đáng tin như vậy, không còn gì để nói, lúng túng cúi đầu sờ mũi.

“Nữ giới” đúng là không có gì hiếm lạ, các đại gia khuê tú đa phần đều đã đọc qua, nhưng Chu Phi lại không phải là đại gia khuê tú gì. 48 trại ở Thực Sơn chiếm núi dựng cò, thứ buôn bán chính là đánh đánh giết giết không cần vốn ____ cũng tức là đại thổ phi mà Bắc đô “ngự tứ thân phong”.

Vào hang ổ thổ phi giảng “Nữ giới” cho tiểu thổ phi?

Vị Tôn tiên sinh này rất biết suy nghĩ.

- Theo cha nói chuyện một chút nào.

Chu Dĩ Đường nói với Chu Phi rồi lại quay đầu ho khan hai tiếng:

- Đứng dậy đi.

Lý Cẩm Dung không ý kiến gì với ông, nhỏ giọng khuyên nhủ:

- Vào phòng mà nói, chàng bệnh vẫn chưa khỏe, đừng ra ngoài hứng gió.

Chu Dĩ Đường nắm tay bà bóp nhẹ, Lý đại đương gia hiểu ý, hơi miễn cưỡng gật đầu nói:

- Thôi được, phụ tử hai người nói chuyện đi, ta đi xem vị Tôn tiên sinh kia.

Chu Phi cố sức đứng dậy, thái dương đau toát mồ hôi hột, mắt mũi kèm nhèm trùng Lý Cẩm Dung, sống dờ chết dờ nói:

- Đại đương gia đi thông thả.

Thái độ Lý Cẩm Dung mới hòa hoãn chút mà con nhóc không biết sống chết này lại dám khiêu khích tiếp, chân mày bà lập tức dựng đứng, sắp phát tác.

Chu Dĩ Đường sợ hai người họ lại bắt đầu sinh sự, bèn vội vã ho một tràng dài, lửa giận của Lý Cẩm Dung bị ông ép trở về, ánh mắt như đao quét qua người Chu Phi, bà cười lạnh chỉ tay vào nằng, không thấy cho đỡ chướng mắt xoay người sải bước rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Lý Thịnh

Chờ Lý đại đương gia đi rồi, Chu Dĩ Đường mới nhẹ nhàng hỏi:

- Có đau không?

Chu Phi bị câu nói này khơi lên nỗi uất ức tày trời mà vẫn cứ mạnh miệng, đưa tay xoa mặt, cứng rắn nói:

- Dù sao cũng chưa chết.
- Tính tình thối, y hệt mẹ con.

Chu Dĩ Đường thờ dài, vỗ vỗ sau gáy nàng, chột nói:

- Hai mươi năm trước, gian tướng Bắc đô Tào Trọng Côn mưu nghịch soán vị, năm đó mười hai người văn võ bá quan liều mạng che chở ấu chúa rời cung, xuôi nam lấy rạch trời làm ranh giới, dựng nên Nam triều Hậu Chiêu bấy giờ, từ đó chiến tranh liên miên, chính trị hà khắc như hổ.

Cái tật lúc trò chuyện phải đông đông dài dài để “gợi hứng” này của Chu Dĩ Đường sợ là không sửa được _____ cũng tức là trước khi vào đề tài chính thì phải nói đông nói tây một hồi, Chu Phi ù ù cạc cạc nghe ông nói về lịch sử cũng không hề ngắt ngang, về mặt tập mãi thành quen nghiêm túc lắng nghe.

- Kẻ bất bình khắp nơi đua nhau khởi nghĩa, tiếc là không địch lại tay sai của nguy triều Bắc đô, trong số họ người thì chết người thì trốn vào Thục Sơn nhờ vả ông ngoại con, thế là nguy đế Tào tặc chỉ huy đánh Thục, từ đó gọi 48 trại chúng ta là “thổ phi”, ông ngoại con là anh hùng hào kiệt đương thời, nghe cái gọi là “thánh chỉ” của Tào tặc thì cười to một trận rồi sai người dựng thẳng cờ lớn của 48 trại, tự phong “Chiếm Sơn Vương”, dứt khoát biến hai chữ “thổ phi” thành đồ thật.

Chu Dĩ Đường ngừng nói, xoay người nhìn Chu Phi, nhẹ nhàng nói:

- Cha nói với con những chuyện cũ này là để cho con biết, dù trên đầu mang một chữ “Phi” thì máu chảy trong người con cũng là dòng máu anh hùng, không phải loại giặc cô cường bạo vào nhà cướp của, cũng đừng phá hỏng thanh danh cả đời của ông ngoại con.

Ông bệnh tật quanh năm, lúc nói chuyện không khỏi không đủ hơi, ông luôn rất nhẹ nhàng, không nghiêm khắc nhưng mấy câu cuối cùng của ông lọt vào tai Chu Phi có trọng lượng hơn roi của Lý Cảnh Dung rất nhiều.

Chu Dĩ Đường nghỉ lấy hơi rồi lại hỏi:

- Tiên sinh đã giảng những gì?

Vị Tôn lão tiên sinh này là một thư sinh cổ hủ, vạ từ miệng mà ra _____ nghe nói văn chương mắng nguy đế họ Tào thậm tệ của ông ấy đủ để gom lại thành sách nên bị nguy triều Bắc đô truy nã, may mà thời trẻ có chút quen biết với mấy người giang hồ nên được người ta che chở đưa đến 48 trại, Lý Cảnh Dung thấy ông ấy vai không thể gánh, tay không thể xách bèn giữ ông ấy trong trại làm một tiên sinh dạy học, không câu dạy ra được trạng nguyên, chỉ câu dạy cho các đệ tử trẻ tuổi ra ngoài biết vài con chữ, viết được thư từ bình thường là đủ rồi.

Chu Phi từ nhỏ được đích thân Chu Dĩ Đường dạy vỡ lòng, nàng đọc sách không thể nào chú tâm, cùng lắm chỉ có thể học thuộc mấy câu rầu ông nọ cảm cảm bà kia mà thôi. Nhưng mùa đông năm ngoái Chu Dĩ Đường bị nhiễm lạnh, bệnh đến đầu xuân, không có tinh thần dạy dỗ nàng, Lý Cảnh Dung sợ nàng ra ngoài gây chuyện bèn ép nàng đến chỗ lão tiên sinh kia nghe sách, nào ngờ lại nghe ra rắc rối.

Chu Phi cúi đầu, thật lâu mới không tình nguyện lên tiếng:

- ...Con nghe ông ấy nói đến “Ba thứ này là đạo thường của nữ nhân, là điển giáo của lễ pháp” thì đi rồi.

Chu Dĩ Đường:

- Ô, con cũng đâu nghe được mấy câu _____ cha hỏi con, “đạo thường” này là nói ba thứ nào?

Chu Phi làm bầm:

- Mẹ nó ai mà biết?
- Nói năng lỗ mắng!

Chu Dĩ Đường trừng nàng, sau đó lại nói:

- “Bản tính thấp kém, phải tập làm việc, gánh vác trọng trách thờ cúng”, đạo thường của nữ nhân chính là ba điều này.

Chu Phi không ngờ ông lại biết những lý luận hoang đường đó, liền cau mày nói:

- Thiên hạ ngày nay, lang sói nắm quyền, nếu không phải hạng điều hâu mãnh hổ, ắt sẽ bị chèn ép đủ đường, sinh tử không do mình, thấp kém cái rắm!

Nàng nói như thật, tựa như bản thân rất là cảm khái vậy, Chu Dĩ Đường đầu tiên là sững sờ, sau đó không nhịn được bật cười:

- Tiểu nha đầu này, ngay cả Thục Sơn cũng chưa từng ra mà dám vọng đàm thiên hạ? Còn nói trang nghiêm đường hoàng như vậy nữa... con nghe được từ đâu thế?
- Từ cha.

Chu Phi đường đường chính chính nói:

- Có lần cha nói lúc say rượu, con một chữ cũng không nhớ nhầm.

Chu Dĩ Đường nghe vậy, nụ cười dần tắt, vẻ mặt vô cùng phức tạp, ánh mắt như xuyên qua tầng tầng núi cao trập trùng của 48 trại, rơi xuống giữa Cửu Châu 36 quận mệnh mỏng vô bờ.

Hồi lâu ông mới lên tiếng:

- Dù là lời cha nói cũng chưa chắc đúng. Cha chỉ có một nữ nhi là con, đương nhiên hi vọng con bình an yên ổn, dù làm hạng người lang sói điều hâu cũng tốt hơn làm trâu bò mặc người xẻ thịt.

Chu Phi hiểu mà như không hiểu nhướn mày.

- Cha không có ý bảo con làm người xấu.

Chu Dĩ Đường cười tự giễu:

- Chỉ là người làm cha mẹ luôn hi vọng con mình thông minh, con người ta ngốc nghếch, con mình lợi hại, con người ta dễ bắt nạt_____đó là trái tim của phụ thân con. Tôn lão tiên sinh... ông ấy không có quan hệ gì với con, bình thường nam nhân nhìn nữ nhân đương nhiên muốn nữ nhân khắp thiên hạ đều đức dung vẹn toàn, cam tâm hầu hạ phu quân và cha mẹ chồng, dịu dàng thấp kém mà không cầu báo đáp, đó là tư tâm của nam nhân.

Chu Phi nghe hiểu câu này, lập tức nói:

- Hừ! Con đánh ông còn nhẹ lắm.

Chu Dĩ Đường hơi cong cong khóe mắt, nói tiếp:

- Ông ấy đã lớn tuổi, lưu vong chạy nạn ngoài đường, cửa tử nhất sinh, giờ đây cửa nát nhà tan, một thân một mình cô độc, lưu lạc làm giặc cướp, ông ấy sẽ không hiểu đạo lý kẻ yếu khó tồn tại sao? Chỉ là ông ấy muốn tạm bưng tai bịt mắt những đứa trẻ như bọn con, run rẩy giữ lấy những cương thường cũ đã hỗn loạn từ lâu, mơ một giấc mơ hảo huyền... Đó là trái tim thương kim hoài cổ, tự xót tự bi của một lão thư sinh, đúng là có chút cổ hủ. Con nghe lời người ta nói, dù có là lời lẽ sai trái cũng không cần lập tức phẩy tay áo bỏ đi, không có đạo lý chưa hẳn là không có đạo lý.

Chu Phi nghe như rơi vào sương mù, có chút không phục nhưng không nghĩ ra được lời nào phản bác.

- Hơn nữa, Tôn tiên sinh tuổi tác đã cao, đầu óc hồ đồ, con so đo với ông ấy vốn đã là việc không nên.

Chu Dĩ Đường đổi giọng, nói tiếp:

- Càng đừng nói tới chuyện con ra tay đánh ông ấy bị thương, treo ông ấy lên cây...

Chu Phi lập tức kêu lên:

- Con chỉ đẩy ông ấy một cái mà thôi, không có chuyện nửa đêm nửa hôm đi cời y phục ông ấy, chắc chắn là tên khốn kiếp Lý Thịnh kia làm! Lý Cần Dung dựa vào cái gì mà nói con thủ đoạn đê tiện? Thủ đoạn của cháu bà mới đê tiện ấy!

Chu Dĩ Đường kinh ngạc nói:

- Vậy ban nãy sao con không giải thích với mẹ?

Chu Phi không nói gì, chỉ hừ mạnh một tiếng.

Lý Cần Dung càng đánh thì nàng càng muốn chống đối, ngay cả phân trần giải thích cũng không muốn nói.

Lý Thịnh là nhi tử của nhị cữu Chu Phi, lớn hơn nàng mấy ngày tuổi, mồ côi từ nhỏ, cùng muội muội ruột là Lý Nghiên được Lý Cần Dung nuôi lớn.

Trong lứa chưa trưởng thành đời kế tiếp của Lý gia trại, đa phần tư chất bình thường, chỉ có Chu Phi và Lý Thịnh là ưu tú nhất, bởi vậy hai người từ nhỏ đã đối chọi gay gắt, tranh đấu lẫn nhau... nhưng đó là trong mắt người ngoài.

Kỳ thực Chu Phi không hề chìa mũi dùi vào Lý Thịnh, thậm chí còn né tránh hẳn.

Chu Phi nhớ việc rất sớm, người lớn nói chuyện không hề kiêng kỵ, nàng nên nàng cũng mơ hồ có chút ấn tượng về những chuyện đại sự.

Những chuyện đại sự này bao gồm chuyện mẹ nàng tay chân vụng về lúc tắm cho nàng bẻ trật khớp nàng, hình như nàng không đau gì mấy nhưng lại nhớ mẹ nàng bị dọa vừa khóc vừa nấn lại cho nàng. Bao gồm chuyện cha nàng vào mùa đông mưa dầm liên miên nợ đã bệnh nặng suyết chết một trận, khi đó Sở đại phu còn chưa có râu bạc mặt không biểu cảm đến nói với mẹ nàng:

- Bé đưa trẻ vào cho ông ấy gặp một lần đi, lỡ không gắng gượng nổi thì ông ấy cũng yên lòng.

Và chuyện tam trại chủ phân loạn trong 48 trại...

Ngày đó khắp núi đều là tiếng hô giết, không khí bốn bề dường như đều ngưng tụ, Chu Phi nhớ mình bị một người ôm chặt vào lòng, vòm ngực người ấy rất rộng có điều không dễ ngủ, mùi mồ hôi nồng nặc, e không phải là một người ưa sạch sẽ.

Ông ấy đưa nàng đến chỗ Chu Dĩ Đường, lúc nàng nắm lấy bàn tay lạnh buốt của cha thì nghe phía sau có một tiếng vang rất lớn, hoảng hốt quay đầu thì thấy trên lưng người hộ tống nàng cắm một thanh đao thép, máu chảy dọc đường đã đông cứng lại.

Chu Dĩ Đường không che mắt nàng, để nàng nhìn thật rõ, mãi hơn mười năm sau, Chu Phi không còn nhớ mặt người đó nhưng mãi mãi không bao giờ quên tấm lưng đầy máu ấy.

Người đó là nhị cữu của nàng, cũng chính là phụ thân của Lý Thịnh.

Vì chuyện này, Lý Cẩn Dung luôn rất thiên vị huynh muội Lý Thịnh Lý Nghiên _____ những thứ nhỏ nhặt ăn mặc hàng ngày đều phải nhường nhịn Lý Nghiên, điều này cũng không sao, muội ấy còn nhỏ, nên như vậy.

Lúc nhỏ ba người họ đều nghịch ngợm gây sự, kỳ thực cơ bản đều là tên tiểu tử Lý Thịnh chủ mưu, nhưng người chịu phạt luôn là “hòn ngọc quý trên tay” đại đương gia trong truyền thuyết – Chu Phi.

Khi lớn hơn một chút, bắt đầu cùng nhau theo Lý Cẩn Dung học võ, Chu Phi chưa từng nhận được một câu “tạm ơn” từ miệng Lý Cẩn Dung, ngược lại Lý Thịnh dù chỉ thỉnh thoảng mới thắng nàng một lần cũng có thể được Lý Cẩn Dung khen ngợi hết lời.

Nói tóm lại, hai người kia đều là con đẻ của Lý gia, còn Chu Phi là con lượm.

Thỉnh thoảng nàng cảm thấy rất oan ức nhưng trong lòng nàng cũng biết nguyên nhân của sự thiên vị này nên oan ức xong nàng sẽ nhớ tới nhị cữu của nàng rồi buông bỏ.

Lớn hơn chút nữa, nàng học được nhường nhịn. Bất kể nàng âm thầm nỗ lực thế nào, ngoài mặt vẫn không thể phân cao thấp với Lý Thịnh, bình thường học võ hay tỷ thí cũng vậy, nàng đều sẽ lặng lẽ nhường tay, duy trì sự giả tạo trình độ ngang nhau của hai người.

Đây không phải là “hiểu rõ đại nghĩa” gì, với một cô bé hơn mười tuổi mà nói, như vậy Chu Phi có thể có được cảm giác ưu việt “Ta biết ta mạnh hơn người, chỉ là ta nhường người thôi”, mỗi lần nhìn biểu huynh của nàng dưới góc độ như nhìn kẻ ngốc, chút thỏa mãn xấu xa nho nhỏ ấy đã đủ bù đắp được những oan ức kia của nàng.

Đương nhiên, trừ việc đó ra, nàng cũng có chút ý ghen đối Lý Cẩn Dung _____ bất kể thế nào, nàng cũng từng mơ kiếm được một chữ “tốt” từ chỗ đại đương gia.

Chu Phi không phải người tốt tính tốt nết gì, tự nhận thấy mình đã đủ “hiền lành” chỉ nhân chí nghĩa với Lý Thịnh rồi.

Nhưng tên tiểu tử đó lần này thật quá đáng!

Loại nơi như 48 trại, chỉ cần võ công cao, thủ đoạn tàn nhẫn là rất giỏi, không ít người xuất thân từ dân gian, không biết được mấy chữ, không chú ý đến tiểu tiết. Nhưng một cô nương mười bốn mười lăm tuổi, không lớn không nhỏ như nàng vẫn có ý thức “nam nữ khác biệt”, Lý Thịnh vu oan nàng cời y phục một ông lão, Chu Phi nghĩ thế nào cũng thấy thẹn quá hóa giận.

Nàng từ chỗ Chu Dĩ Đường về phòng mình, sửa soạn bản thân cho sạch sẽ, thay bộ y phục khác, hơi hoạt động bả vai, cảm thấy không có vấn đề gì liền xách trường đao lưng hẹp của mình gác ở cửa, đằng đằng sát khí đi tìm Lý Thịnh tính sổ.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đánh Cuộc

Chu Phi đá một cú lên cửa, cả bản lề và cửa đều cùng nhau văng ra, vang to một tiếng, bụi bay mù mịt.

Lý Thịnh đang luyện kiếm trong viện, nghe tiếng quay đầu lại, thấy cửa bay ra thì không hề bất ngờ, động tác hơi dừng lại rồi từ từ tra kiếm vào vỏ, biết rõ còn cổ hủ:

- A Phi, ngươi làm gì vậy?

Nguy quân tử trong thiên hạ trông như thế nào Chu Phi chưa từng biết, nhưng dựa theo trí tưởng tượng căn cốt của nàng thì trong đầu luôn hiện ra hình

ảnh to tướng của Lý Thịnh. Chỉ nhìn khuôn mặt đỏ của hắn, ngực nàng liền bùng bùng lửa giận như thiêu như đốt.

Kỳ thực nàng rất nhanh mồm nhanh miệng nhưng lúc ra tay tuyệt đối không nhiều lời, đao lưng hẹp trong tay nàng đánh ra, nàng ngay cả chào hỏi cũng không có, trực tiếp đánh vào đầu Lý Thịnh.

Lý Thịnh sớm đã đề phòng nàng ra tay, lập tức giơ kiếm chặn một đao bổ xuống của nàng, cảm thấy cổ tay chấn động mạnh, hắn không dám khinh thường, đao kiếm hai người đều không tuốt ra khỏi vỏ, trong chớp mắt họ đã đánh bảy tám chiêu, sau đó Chu Phi bỗng dừng tiến lên một bước, đao lưng hẹp quét ngang qua, con người Lý Thịnh co rụt lại _____nàng vậy mà dùng trường đao làm mâu, đánh ra một chiêu “Chấn Nam Sơn”.

Chiêu “Ngàn chuông vang vọng, vạn núi rền vang” này vốn mang khí phách tông sư, có điều các đệ tử công lực chưa đủ, nên có vẻ thô cứng, lúc đầu vô mới bị Lý Thịnh nhẹ nhàng phá giải, không biết có phải bởi nguyên nhân Chu Phi dùng lưỡi đao sắc bén thay trường mâu hay không nhưng một chiêu này vào tay nàng lại có thêm khí thế tàn bạo uy nghiêm nổi giận chém núi xanh.

Trường đao còn trong vỏ mang theo kinh phong mà đến, trong nháy mắt Lý Thịnh hơi sợ hãi, ngăn người không dám xài lại chiêu cũ.

Vào lúc hắn định bất chấp kiên trì chống đỡ thì ngoài cửa chợt vang lên một tiếng thét chói tai:

- Dừng tay!

Tiếp theo, một vật bay qua không trung đánh tới.

Đao lưng hẹp bỗng dừng giữa không trung, Chu Phi dùng mũi đao khều nhẹ một cái, treo vật kia lên _____đó là một hà bao của bé gái, trên lớp vải gấm thêu vài con chim bói cá ngây thơ, thế đi của hà bao quá mạnh, làm văng ra vài viên kẹo hoa quế.

Lý Thịnh phục hồi tinh thần lại, nỗi sợ hãi trong nháy mắt vừa nãy chưa tan, tim vẫn còn đập mạnh, con lưng túng khó diễn tả bằng lời dâng lên. Hắn đưa tay nắm lấy hà bao trên mũi đao Chu Phi, vút vào lòng người mới tới, tức giận nói:

- Muội tới phá rối gì đây?

Một cô bé mặc y phục màu hồng chạy nhanh đến giữa hai người họ, lớn tiếng nói:

- Hai người không được đánh nhau!

Cô bé này tên Lý Nghiên, là muội muội ruột của Lý Thịnh, nhỏ hơn họ hai tuổi, mặt trái xoan nhỏ nhắn, mắt to, vô cùng thanh tú, đáng tiếc là bề ngoài vàng ngọc, bề trong thối rửa, là một đứa nhỏ không tim không phổi. Mười một tuổi mà đầu to óc như trái nho, trong đầu chỉ có hai quan niệm _____điều A Phi nói luôn đúng, A Phi thích gì muội thích đó... trừ luyện công.

Chu Phi và Lý Thịnh đều không có gì hay ho để nói với muội ấy, cũng lười dẫn muội ấy đi chơi, tiếc rằng Lý nhị tiểu thư tự mình đa tình, bên trái sùng bái biểu tỷ, bên phải lo cho ca ca ruột, thường xuyên chìm đắm trong sự bối rối không biết nên thiên vị bên nào, tiêu tốn hơn nửa thời gian nhĩ đồng trong nỗi xoắn xuyết ấy.

Chu Phi nghiêm mặt như nước nói:

- Tránh qua một bên.

Lý Nghiên giang rộng hai tay, vẻ mặt đưa đám chắn trước mặt Chu Phi, mềm giọng nói:

- A Phi tỷ, tỷ nể mặt muội, đừng đánh nhau với ca ca muội được không?

Chu Phi cả giận nói:

- Mặt muội đáng mấy đồng? Tránh ra!

Ánh mắt Lý Thịnh u ám, gần từng chữ:

- Lý Nghiên, nơi này không có việc của muội.

Lý Nghiên không chịu bỏ qua, đưa tay kéo ống tay áo Chu Phi:

- Đứng...

Chu Phi phì cười chính là điệu bộ đeo dính này, lập tức nóng nảy nói:

- Buông tay!

Nàng giơ tay đẩy, vô thức dùng chút sức, tuy hai người chỉ chênh nhau hai tuổi nhưng đang là tuổi lớn, Chu Phi hầu như cao hơn biểu muội quá nửa cái đầu, thường ngày Lý Nghiên lại luyện võ lơ tơ mơ, bị nàng đẩy ngã dập mông ngồi dưới đất.

Lý Nghiên không tin nổi ngồi trên đất một hồi mới gào lên khóc.

Tiếng gào khóc này thành công quá nhiều bầu không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người, Lý Thịnh chậm rãi thu lại kiếm trong tay, cau mày, Chu Phi hơi luống cuống đứng bên cạnh một lát, hai người họ nhìn nhau rồi đồng thời churóng mắt dời ánh nhìn đi chỗ khác.

Sau đó Chu Phi thở dài, khom người duỗi một tay về phía Lý Nghiên.

- Tỳ không cố ý đẩy muội.

Chu Phi hơi dừng lại rồi chán nản nói:

- Chuyện đó... ừ nhỉ, tỳ không đúng, được chưa? Nào, đứng dậy.

Lý Nghiên đưa tay lau nước mắt, nước mắt nước mũi dính đầy vào tay ướt chèm bẹp nắm lấy tay Chu Phi, dính lên đó.

Gân xanh trên trán Chu Phi nhảy lên hai cái, suýt vung muối ấy ra thì nghe Lý Nghiên thút thít nói:

- Muội sợ đại cô cô đánh tỳ nên cố ý đi tìm cô phụ tới... tỳ, tỳ vậy mà đẩy muội! Tỳ không biết lòng người tốt!

Chu Phi bị Lý Nghiên dùng “vũ khí bí mật” trét đầy lòng bàn tay thì sát tâm muốn xiên Lý Thịnh thành xiên thịt người đã chết chìm trong đồng nước mũi, nàng dứt khoát ngồi xổm một bên, buồn bực ngăn ngấm nghe Lý Nghiên thút thít lên án chính mình, đồng thời phân tán chút tâm tư cho rằng Lý Nghiên cũng có chỗ đáng khen... ngay cả con cộp cái Lý Cẩn Dung ở trước mặt muội ấy cũng phải hòa nhã thân thiện như Bồ Tát sống, người như Lý Nghiên không cần nhiều, khoảng 180 người là đủ, chỗ nào có đánh nhau thì thả “nhóm biếu muối” ra trước hai quân, chắc chắn ngày thiên hạ thái bình sẽ không còn xa.

Một ý nghĩ nho nhỏ nảy lên trong lòng nàng, Chu Phi nghĩ thầm “Minh bắt chước muội ấy một chút không được sao?”

Tiếp đó nàng dùng ánh mắt vô hồn nhìn chằm chằm Lý Nghiên, tưởng tượng cảnh mình ngồi dưới đất ôm một cái hà bao gào khóc thì rùng mình, cảm thấy Lý Cẩn Dung sợ là sẽ tìm một cây lang nha bổng chữa não cho mình.

Lý Thịnh đứng một bên, trong tiếng khóc của Lý Nghiên, hắn khẽ hoạt động cổ tay bị chấn tê rần của mình, vẻ mặt âm u khó nhận ra.

Mùa đông năm ngoái, hắn luyện kiếm gặp phải chỗ khúc mắc, bèn đi loanh quanh giải sầu, lúc đến sau núi vừa hay nhìn thấy Lý Cẩn Dung giúp Chu Dĩ Đường đang mang bệnh đi tản bộ ở xa xa, Lý Thịnh vốn định chạy tới hỏi thăm một tiếng, không ngờ vô tình nghe được vài câu nói truyền trong gió.

Lý Cẩn Dung rất lo âu nói với Chu Dĩ Đường:

- ... Đứa trẻ này tư chất không tính là cao, nhưng không sao, từ từ là được, ta chỉ sợ nó hỏng ở chỗ tâm tư quá nặng, quá nhiều tạp niệm, lại không biết nói với nó thế nào...

Chu Dĩ Đường trả lời thế nào, Lý Thịnh không nghe được, đôi câu vài lời bay theo gió ấy giống như một cây đinh thép, đâm vào lòng hắn không chút lưu tình.

Lý Cẩn Dung tuy không chỉ đích danh nhưng Lý Thịnh biết người bà nói chắc chắn là mình, bởi vì người lớn lên bên cạnh bà tổng cộng chỉ có ba người, nếu lúc Chu Phi luyện công dám cả gan phân tâm thì sớm đã bị đánh rồi, đại cô cô sẽ không sâu nào ở sau lưng rằng “không biết nói thế nào”, còn Lý Nghiên là con cóc tuổi nhỏ ngây thơ, dùng tám giấy tre cũng với không tới mấy chữ “tâm tư quá nặng”.

Điều đã kích Lý Thịnh nhất không phải là câu Lý Cẩn Dung lo lắng “hỏng ở chỗ quá nhiều tạp niệm” mà là câu “tư chất không tính là cao”, hắn từ nhỏ tự khoe mình là con cưng của trời, móng vuốt rất mạnh, hận không thể ai cũng khen hắn giỏi, ai cũng không bới móc được chút khuyết điểm nào của hắn, làm sao có thể chịu đựng được đánh giá “tư chất không cao”?

Lý Thịnh đã quên mất ngày hôm đó mình chạy đi thế nào, nghĩ may mà hôm đó sau núi gió lớn, người ở trạm gác các nơi đều có mặt nên Lý Cẩn Dung mới không chú ý đến sự tồn tại của hắn.

Từ đó về sau, “tư chất không cao” quả thực đã thành ác mộng của Lý Thịnh, luôn xuất hiện trong đầu hắn, trào phúng châm biếm khiến lòng hiếu thắng vốn mạnh mẽ của hắn hầu như sắp nổ tung.

Lý Thịnh nghĩ, hắn tư chất không cao, lẽ nào Chu Phi tư chất rất cao sao?

Hắn nhất định phải vượt qua Chu Phi.

Nhưng bất kể hắn khiêu khích hay si nhục, Chu Phi đều không phản ứng với hắn, chưa bao giờ xảy ra xung đột với hắn.

Bình thường so chiêu với nhau, cô ấy cũng đến điểm là dừng, nếu hắn cố tình ép buộc, cô ấy sẽ đành hoàng lùi sang một bên, đúng là xem thường hắn.

Lâu dần, việc né tránh của Chu Phi gần như biến tâm thắng bại của Lý Thịnh thành chấp niệm.

Lần này cũng là hắn cố ý chọc giận Chu Phi.

Lý Thịnh giơ tay xách Lý Nghiên lên, hồ hững phui bụi đất trên người muội ấy, một lần nữa đeo khuôn mặt ngụy quân tử, nở nụ cười mà như không cười tiêu chuẩn với Chu Phi:

- Cho nên hôm nay muội giận dữ như vậy là trách huynh không giúp muội mời cô phụ tới sao? A Phi, không phải đại ca không nói hộ cho muội, muội nghịch cũng quá đáng rồi, tiên sinh giảng sách là muốn tốt cho muội, hơn nữa lão nhân gia ông ấy nói có gì sai? Nữ tử thì nên an phận thủ thường, cả ngày hô đánh hô giết làm gì? Muội xuất thân từ 48 trại, dù tương lai lập gia đình, có huynh ở đây, còn ai dám bắt nạt muội sao?

Chu Phi từ từ đứng dậy, nhường một bên mày, chân mày của nàng rất ngay ngắn, bầm sinh đã trông như được cắt sửa tỉ mỉ, nghiêng thẳng vào thái dương, nàng hơi cười lạnh:

- Lời này sao ngươi không đi nói với đại đương gia ấy? Bảo bà ta cũng an phận thủ thường ở trong phòng thêu hoa đi, ta rất tán thành.

Lý Thịnh điềm tỉnh nói:

- 48 trại xem Lý gia trại là thủ lĩnh, đại cô cô đầu sao cũng họ Lý, năm xưa trong trại không người, cha ta nhỏ tuổi, là đại cô cô nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy... Chỉ là chuyện này không phiền đến “Chu” cô nương nhỉ.

Chu Phi lập tức trả lời:

- Đa tạ đã thương cảm, không phiền phé vật nhọc lòng.

Một câu tranh cãi vô tình của nàng nhưng vừa vặn chọc trúng tâm bệnh của Lý Thịnh, lòng dạ thiếu niên chưa đủ sâu, sắc mặt Lý Thịnh chợt trầm xuống:

- Chu Phi, ngươi nói ai?

Chu Phi cảm thấy hôm nay sợ là không đánh được, bởi vậy liền giắt đao lưng hẹp ra sau lưng, dứt khoát trở tài miệng lưỡi nhanh nhạy:

- Ta nói heo nói chó nói chuột, nói ai ai nhận thì là người đó, sao hả, đại biểu ca muốn bắt bình cho súc sinh sao?

Bàn tay cầm kiếm của Lý Thịnh siết chặt rồi lại buông, miến cưỡng nở ra một nụ cười:

- Nếu ngươi tự phụ vào bản lĩnh thì có dám tỷ thí với ta một trận không?

Chu Phi mĩa mai nhìn hân:

- Hiện tại thì không dám, muội muội ngươi nếu đi tố cáo, đại đương gia nhất định sẽ lột da ta.

- Bà ấy sẽ không đâu.

Trước khi Lý Nghiên mở miệng kháng nghị, hân đã giành nói trước:

- Ta muốn vượt qua sông Tây Mặc, ngươi dám đi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tạ Doãn

“Vượt qua sông Tây Mặc” là câu nói thường xuyên treo cửa miệng của các đệ tử trẻ 48 trại, cũng giống như “làm thịt người” hay “hôm nào mời người ăn cơm” vậy, chỉ là một câu nói tùy tiện mà thôi, không có ý nghĩa thực tế gì.

Mà căn nguyên của câu này nói ra thì rất dài.

Từ khi tam trại chủ lâm phản năm xưa, 48 trại đại thương nguyên khí, mấy năm nay, bên ngoài Nam Bắc đối đầu, nhiều thế lực tranh đấu càng thêm hỗn loạn phức tạp, 48 trại đã chứa chấp không biết bao nhiêu khâm phạm triều đình, đánh phá quản lý nghiêm khắc chặt chẽ.

Nơi đây nhiều núi, dọc theo đường núi có các mật đạo và trạm gác công khai và bí mật đan xen nhau đếm không xuể, bên nào có động tĩnh khác thường là tin tức có thể lập tức truyền khắp Thục Trung, người của mình ra vào đều cần để lại thông tin, là ai, có chuyện gì, đi bao lâu,... phải ghi hết đầy đủ ngọn nguồn góc ngách để có thể lật ra bất cứ lúc nào, mỗi người đều có lệnh bài riêng, bên trên có tên họ rõ ràng nên cũng không thể trộm lệnh bài của người khác.

Tiểu đệ tử chưa xuất sư không được phép tùy tiện xuống núi, được tính là xuất sư hay chưa do sư phụ của mỗi nhà tự mình quyết định, sư phụ không gặt

đầu thì dù có bản lĩnh bay trên trời hay độn thổ dưới đất cũng không được ____ nhưng có một tình huống ngoại lệ, đó là có thể dùng năng lực của một người vượt qua sông Tây Mạc.

Sông Tây Mạc là nơi duy nhất trong cả 48 trại không có trạm gác ngày đêm thay phiên, nằm ở đầu mút đông nam, vách núi cao hai bên tựa Ngu Lang Chức Nữ bị ngăn cách bởi sông Tây Mạc rộng lớn ở giữa, đúng là một cái rạch trời.

Có vô số truyền thuyết dân gian về sông Tây Mạc, vì nước con sông này không xanh không biếc mà đen thui như mực, từ trên cao nhìn xuống như một khối mả nâu đen không lồ, năm xưa khi lão trại chủ còn sống từng bỏ hơn ba năm, tiêu hao vô số sức người sức của dọn sạch sẽ cây cối và mài đá tảng hai bên vách núi khiến vách núi như mặt gương lớn bị nước sông phản chiếu một màu đen nhánh, như vậy hai vách núi này không những không dễ leo mà còn có thể bị người đi tuần núi vừa liếc mắt là thấy rõ mồn một.

Dù thực sự có người khinh công tuyệt đỉnh, có thể đi trên mặt sông cũng không sợ, ngay giữa sông Tây Mạc còn có một lão tiền bối không biết đã bao nhiêu tuổi, không rõ ngọn nguồn gốc gác ra sao, Chu Phi cảm giác từ khi mình sinh ra ông ấy đã ở đó rồi, người trong trại đều gọi ông là “Ngư lão”, chính là một vị thần của 48 trại.

Sông Tây Mạc trừ Ngư lão ra còn có vô số cơ quan cạm bẫy.

Chu Phi nhớ khi mình còn nhỏ, việc ra vào 48 trại còn chưa nghiêm ngặt như vậy, có một đám sư huynh xui xẻo không biết uống lộn thuốc gì, có cửa không đi mà cứ muốn thăm dò độ nông sâu của sông Tây Mạc, vài người khinh công tốt nhất qua sông, ngày hôm sau đều không ai ngoại lệ, tất cả bị trôi dạt thừng treo lên vách đá.

Ngư lão cực kỳ theo đuổi sự ngay ngắn, không chỉ trôi họ lại, còn xếp chân họ cho chỉnh tề, dựa theo chiều cao xếp thành một hàng, từ xa xa nhìn lại ngay ngắn đến mức vô cùng vui mắt.

Lúc đó Lý Cán Dung vừa sai người kéo đám đệ tử không biết trời cao đất dày kia lên vừa nói đùa rằng sau này nếu ai có thể vượt qua sông Tây Mạc thì xem như xuất sư. Lời này vừa thốt ra đã kích thích lòng nhiệt tình muốn cố gắng vượt sông của hết đám đệ tử này tới đám đệ tử khác, tiếc là đều thất bại.

Đến nay chưa ai thành công.

Chu Phi khẽ cau mày, cảm thấy Lý Thịnh ăn no rửng mỡ đi kiếm chuyện.

Lý Thịnh nhìn chằm chằm nàng, nở nụ cười có chút ác ý, khoan thai chậm rãi nói:

- Sợ cũng không sao, ta biết ngươi không phải người thích đi tố cáo, hôm nay xem như ta chưa nói, ngươi cũng chưa nghe.

Cái gọi là “phép khích tướng” đôi khi rất lợi hại, dù ngoài miệng có kêu gào cỡ nào rằng “Ta không bị ngươi khích đâu” nhưng trong lòng vẫn cứ bùng bùng lửa giận.

Thông thường người càng rêu rao là không bị khích thì trong lòng lại càng bị khích, Chu Phi không có hứng thú với việc nửa đêm nửa hôm đi khiêu khích Ngư lão nhưng tâm lý cứ không nghe được một tiếng “sợ”.

Lúc này, gây khuấy phân – Lý Nghiễn cô nương tự cho là có lý có lẽ lên tiếng:

- A Phi, chúng ta đi, đừng để ý tới huynh ấy, trước giờ chưa có ai đêm khuya vượt qua sông Tây Mạc, huynh chắc chắn là bị điên rồi, 48 trại không chứa nổi huynh sao?

Lý Thịnh lắc lắc đầu, vô cùng hàm súc mà kiêu ngạo cười nói:

- Thiên hạ lớn nhường nào, tứ hải rộng làm sao? Cao thủ tuyệt thế như cá diếc sang sông, nhiều không kể xiết, chỉ là một cái 48 trại, trước đây không ai qua được thì ta không qua được sao? Ta cứ muốn làm người đầu tiên xưa nay chưa từng có đấy!

Lúc thiếu niên bật thốt lên từng câu nói hùng hồn đều tràn đầy cảm giác chân thực, chẳng qua chưa cân nhắc đến việc bản thân chỉ là một tiểu đệ tử nhỏ, “cao thủ tuyệt thế nhiều như cá diếc sang sông” không có một xu quan hệ nào với hắn.

Bản lĩnh nếu đã không thể siêu nhiên tột bậc thì ít nhất tầm mắt cũng phải cao xa huyền hoặc, như vậy có thể khiến người ta có ảo giác rằng mình “không phải vật trong ao”.

Chu Phi vừa cảm thấy rất buồn cười vừa không tự chủ bị câu “thiên hạ lớn nhường nào” kia kích động, điều này không mâu thuẫn, bởi họ đều cho rằng “người đầu tiên” chính là mình.

Nàng liếc mắt nhìn Lý Thịnh:

- Khi nào thì ta đi vớt ngươi?

Lý Thịnh không phản ứng với ý khiêu khích trong lời nói của nàng, chỉ nói:

- Tối ngày mốt, giờ Tuất ba khắc.

- Ô, ngày 15.

Chu Phi cười không rõ hàm ý:

- Ngày tốt, trăng sáng, lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì kêu lên hai tiếng, Ngự lão cũng có thể nhìn rõ người là ai.

Nàng không nói đi, cũng không nói không đi, đưa tay vỗ vỗ vai Lý Nghiên, vô cùng cơ trí quệt trả nước mắt nước mũi của nha đầu thối trở lại, lúc này mới đeo đai lưng hẹp của mình nghênh ngang rời đi.

Bất kể Lý Thịnh có dự tính thế nào, ông trời cũng vô cùng không tác thành ____ ngày 15 tháng này trời âm u.

Trăng mờ gió lớn.

Tạ Doãn yên tĩnh nằm trên ngọn cây, hô hấp như hòa thành một thể với cây đại thụ. Chỗ cách hán khoảng hai nắm tay có một cái tổ chim, chim lớn che chở chim non, già trẻ trong tổ đang ngủ say sưa, không hề bị bướu thịt người trên cây làm kinh động.

Đột nhiên, một cơn gió thổi qua, chim lớn chợt giật mình, cảnh giác mở mắt. Thì thấy hai người canh gác trong 48 trại bay vút qua rừng rậm.

Người trong 48 trại không phải thân thích cũng là bằng hữu, là phụ tử huynh đệ bình, giữa họ có sự ăn ý ngầm không nói nên lời, hai người nọ cách xa tám trượng nhìn nhau, ngay cả ra dấu tay cũng không cần, chỉ nhìn nhau một cái là tâm ý tương thông chia làm hai ngã, một người kiểm tra đường lớn, một người kiểm tra đường nhỏ, trong chớp mắt cả hai đều không còn bóng dáng.

Hai người đi xa rồi, chim lớn mới xoay đầu lại, ngoẹo cổ nhìn chồng chọc vào Tạ Doãn.

Mí mắt Tạ Doãn không hề động đậy, an tĩnh như vật chết, chim lớn trừng mắt nhìn hán một hồi, ngoại trừ đáng vẻ “cảnh cây” này trông rất quái lạ thì không thấy vấn đề gì, bèn yên tâm rúc đầu vào cánh, ngủ tiếp.

Trong rừng rậm yên tĩnh, tiếng ếch kêu tình nghịch không biết từ nơi nào hòa với tiếng lít chít không ngừng của những con côn trùng lớn nhỏ, trong khoảng thời gian một nén nhang, hai người canh gác vừa nãy không biết nhảy từ đâu ra, tụ họp lại chỗ ban đầu ____ hóa ra hai người họ ban nãy là giả vờ đuổi theo.

Hai người sục sạo xung quanh một phen, không thấy bóng ma nào.

Người trẻ hơn nói:

- Tứ ca, có lẽ chúng ta nhìn nhầm.

Người lớn tuổi hơn thận trọng nói:

- Một ngày có thể nhìn nhầm nhưng hai người chúng ta bốn con mắt mà có thể ngày nào cũng nhìn nhầm sao? Người này nhất định khinh công cực cao, mấy ngày nay luôn quanh quẩn quanh trại chúng ta, không biết có ý đồ gì... bất kể thế nào, chúng ta quay về truyền tin trước, báo các huynh đệ tối nay cảnh giác chút, nếu thật sự xảy ra chuyện, tuy chúng ta không bắt được người nhưng phía trước có 108 ải ngầm và lộ, hán ta đơn độc một mình, dù có là chim sẽ cũng không bay vào được.

Chờ hai người này đi rồi, qua thêm khoảng nửa canh giờ nữa, mặt trăng bị mây che khuất lại ló ra, mắt Tạ Doãn mới hơi động đậy, trong nháy mắt biến trở về thành vật sống, tiếp đó là chiếc lông chim rơi xuống đất.

Tuổi hán khoảng nhược quán (1), đôi mắt tĩnh lặng như nước hồ, dường như có thể thu hết ánh trăng ít ỏi xung quanh vào trong đó, phản chiếu ra ánh trăng giống hệt, cực sáng, cũng cực kỳ an tĩnh.

(1) Nhược quán: 20 tuổi, dùng cho nam giới thời cổ đại.

Hán dựa vào thân cây suy tư chốc lát, thò tay vào trong ngực, lấy ra một khối lệnh bài to cỡ bàn tay ____ nếu có nhân vật quan trọng của tiền triều ở đây, chắc chắn sẽ kinh hãi thất sắc, mặt trên lệnh bài khắc tám chữ đại triện “Thiên tử tín bảo, Quốc vận xương long” (2) giống y như đúc chữ khắc trên ngọc tỷ!

(2) Bảo vật làm tin của thiên tử, Vận mệnh quốc gia hưng thịnh.

Tạ Doãn cầm khối lệnh bài vừa kỳ lạ vừa vượt quyền kia thấy trong tay hai cái, thờ ơ ước lượng. Hán nghe nói phía trước có 108 ải ngầm và lộ thì không hề hoang mang, bứt một chiếc lá cỡ bàn tay ngay tại chỗ, gấp đôi lại, gom hạt sương thành một đường uống cho tròn miệng rồi xoay người trượt ra ngoài.

Cả người hán dường như hoàn toàn không có trọng lượng, mũi chân điểm lên đầu cành, nhẹ nhàng xẹt qua giữa ngọn cây, chỗ hán đi qua, đầu cành rung động cực nhẹ, giọt sương trên lá không hề rơi xuống.

Tương truyền chiêu thức này gọi là “Phong Quá Vô Ngân” (3), là một trong những khinh công đỉnh cao nhất trên đời, có thể so với Xuyên Hoa Nhiều Thụ (4) và Đạp Tuyệt Vô Ngân (5), tuổi hán tuy còn trẻ nhưng đúng là một cao thủ khinh công tuyệt đỉnh.

(3) Gió thổi qua không dấu vết.

(4) Tên chiêu thức võ học hư cấu, xuất xứ từ tiểu thuyết của Lương Vũ Sinh.

(5) Đi trên tuyết không để lại dấu vết, dùng để chỉ người có khinh công cao hoặc chỉ tên một loại khinh công bậc cao.

Hắn không đi đường lớn cũng không đi đường nhỏ mà chỉ lượn vòng quanh 48 trại.

Tạ Doãn đến 48 trại là để gặp một người, đưa một món đồ.

Hắn đã đến 48 trại từ lâu nhưng không vào được. Nếu hắn tự báo môn phái xin cầu kiến, nói không chừng còn chưa gặp được người muốn gặp thì đã bị bà chủ Lý Cẩm Dung kia bám vụn đem nấu lẩu rồi. Còn xông vào hoặc lén vào đều không thể ____ đây là chuyện mà đại gian tặc Tào Trọng Côn còn không làm được, Tạ Doãn cảm thấy mình chưa gian tặc tới mức đó.

Hắn vô cùng kiên nhẫn, ẩn nấp bên ngoài 48 trại non nửa năm, đầu tiên là cải trang thành một thương nhân vân du một tháng, 48 trại không thể hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài, luôn có những thứ không thể nào tự cấp tự túc, phải phái người ra chợ mua về. Tạ Doãn vừa làm quen địa hình vừa nghe ngóng những tin tức vụn vặt, ngay cả tin “Lý đại đương gia thích ăn sủi cảo nhân sọi cà rốt” cũng được lưu truyền sinh động như thật.

Một tháng sau, hắn trà trộn vào một đoàn giao hàng nhưng không thể vào núi.

Người trong trại chỉ cho họ giao hàng đến bên ngoài trại rồi tự phái người ra nhận. Tạ Doãn biết được công, tối hôm đó ý vào khinh công tuyệt đỉnh của mình mà tới, nào ngờ hắn đã đánh giá thấp sự nghiêm ngặt của 48 trại nên chỉ lướt qua rồi thôi, mặt còn chưa kịp lộ đã suýt bị đuổi giết như cò hó, vất vả lắm mới thoát thân.

Sau lần đó, hắn bình tâm lại, quanh quẩn quanh 48 trại hơn ba tháng, đếm rõ được mấy cái hang thỏ trên đỉnh núi, nhiều lần cẩn thận thăm dò quanh ranh giới trại, cuối cùng thời gian không phụ người có lòng, hắn đã thăm dò được con đường duy nhất không có nhiều trạm gác ____ chính là đoạn rạch trời sông Tây Mặc.

Mặt trên đất liền không người hái ắt sẽ đáng, Tạ Doãn không biết khinh công của mình có đạt tới trình độ “thiên hạ vô song” hay chưa, nhưng người có thể qua được con sông lớn này vẫn có được vài người, thế mà Lý Cẩm Dung lại yên tâm như vậy thì trên sông ắt có huyền cơ. Tạ Doãn ngày nào cũng dạo quanh bên sông nhưng không vội đi qua, ngày ngày ở trên bờ quan sát.

Giữa sông có một cái đình nhỏ, đêm đêm hiện lên ánh đèn, chứng tỏ rằng bên trong có người canh gác.

Nhưng vào đêm ngày 15 ấy, Tạ Doãn một lần nữa lên vào 48 trại, lúc đến bên sông Tây Mặc thì bất ngờ không nhìn thấy ánh đèn kia.

Tạ Doãn nắm lấy thời cơ, quyết định chọn ngày không bằng gặp ngày, thế là từ trên vách núi lên xuống.

Toàn thân hắn mặc y phục dạ hành, cúi đầu soi mặt vào dòng nước cuộn cuộn của sông Tây Mặc, sau đó lấy từ trong ngực ra một đồng tiền.

- Bỏ một quẻ nào.

Tạ Doãn suy nghĩ nói:

- Mặt trước là vạn sự đại cát, mặt sau là gặp dữ hóa lành.

Ông trời có lẽ chưa từng thấy người xin quẻ không biết xấu hổ như vậy nên quyết tâm muốn trừng trị hắn, Tạ Doãn vừa quăng đồng tiền lên trời thì từ cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng động vang lên, giống như có vật nặng gì đó rơi vào trong khe sâu, phát ra một chuỗi âm thanh giòn tan trong sơn cốc tĩnh mịch, đệ tử tuần tra hai bên vách núi lập tức thấp sáng đèn, Tạ Doãn không khỏi phân tâm, nào ngờ chỉ trong khoảnh khắc như vậy vừa khéo có một cơn gió thổi qua, nhẹ nhàng thổi đồng tiền kia đi, hắn không bắt được.

Đồng tiền rơi xuống đất trước mặt hắn, không mặt trước cũng không mặt sau mà kẹt giữa hai khối đá với một tư thế nằm nghiêng rất đỗi đáng.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Dây Trận

Chu Phi và Lý Thịnh một trước một sau đi tới sông Tây Mặc, hai người họ từ nhỏ lớn lên ở 48 trại, người nào cũng nghịch ngợm quậy phá, người nào cũng có cách của mình để tránh né người đi tuần núi.

Đôi lúc Chu Phi không rõ là mình không hòa đồng hay là được di truyền từ Lý Cẩm Dung tính cách không khiến người ta thích.

Nàng và Lý Thịnh xấp xỉ tuổi nhau, cùng nhau lớn lên, lại cùng nhau học võ dưới trướng Lý Cần Dung, tuy không thể là đôi trẻ vô tư, nhưng nói thế nào cũng dính chút chút với từ “thanh mai trúc mã”, thế mà Lý Thịnh ở bên ngoài rõ ràng khôn khéo, lung lạc lời kéo đến từng đệ tử trên từng đỉnh núi của 48 trại, nhưng chỉ duy nhất với nàng là bất tự tương khắc nhìn nhau chán ghét.

Trừ đôi chọi gay gắt, lời nói giấu kim mĩa mai ngầm thì hai người họ hình như không nói gì khác, ngay cả việc tỷ thí giữa đồng môn với nhau để hóa giải khúc mắc lúc luyện võ cũng không có ____ họ phá chiêu đều là ở trước mặt Lý Cần Dung, hai người mạnh ai nấy học, ai cũng không giao lưu với ai.

Trong lúc Chu Phi suy nghĩ vẫn vơ thì hai người đã tới bên sông Tây Mặc, bầu trời đêm âm u vừa mới bị gió đêm bùng ra chút khe hở, lộ vầng trăng chưa tới nửa cái bát, rơi xuống sông Tây Mặc, trong nháy mắt tựa như màu vàng vụn vỡ rồi bỗng bồng bềnh trôi đi, người trên bờ nhìn xuống hơi choáng váng.

Chu Phi nghe tiếng sột soạt bên cạnh, quay đầu thì thấy Lý Thịnh gỡ một bọc hành lý bên hông, đầu tiên lấy từ bên trong ra một sợi dây thừng, rồi lại lấy ra một móng vuốt sắt để tiện leo lên leo xuống, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Chu Phi tình cờ nhìn vào bọc hành lý thì chợt sững sờ, buột miệng hỏi:

- Sao ngươi còn mang theo y phục để thay?

Lý Thịnh hơi ngừng lại, tiếp theo đầu cũng không thèm ngẩng lên, quán kỹ lại bọc hành lý, đeo lên người ____ trong bọc hành lý không lớn ấy của hắn không chỉ có y phục thông thường mà còn có lộ phí, thuốc trị thương và một quyển du ký sứt sẹo thiếu trang.

Chu Phi không ngu ngốc, lập tức phản ứng được, Lý Thịnh nhân lúc trời tối khiêu chiến sông Tây Mặc không phải là ăn no rừng mỡ kiếm trò mới mà là thực sự muốn rời khỏi 48 trại, hơn nữa đã có ý định này từ lâu. Nàng không khỏi đứng thẳng người, kinh ngạc nói:

- Ngươi muốn đi?

Chu Phi luôn cảm thấy Lý đại công tử mới là “hòn ngọc quý trên tay” 48 trại.

Lão trại chủ chết do nguy triều ám hại, đại đương gia 17 tuổi đã một mình gánh cái đòn gánh là 48 trại, lúc đó ngoài có hồ lang rình rập, trong có 48 lão trại chủ mưu lợi vật vãnh, tuổi còn trẻ mà một mình bà như cái nắp đập lên cái nồi này, nồi hết sôi rồi lại sôi, lâu dần đã trui rèn cho bà sự sát phạt quyết đoán, không nề mặt mũi, lại thêm tính tình vốn đã nóng nảy khiến bà càng ngày càng không dễ chung sống. Không ít lão trại chủ bây giờ đến trước mặt bà vẫn không kiềm được sợ hãi.

Nếu trút ngược Lý Cần Dung xuống mà vật thì đại khái có thể ép ra hai giọt dịu dàng kiên trì, một giọt cho Chu Dĩ Đường, giọt còn lại cho huynh muội họ Lý.

Lý Thịnh địa vị cao ngất trong 48 trại, lại rất biết làm người, đi đến đâu cũng tiền hô hậu ủng. Chu Phi ngờ rằng dù cho hắn biến thành một con rết bự, có 180 cái chân thôi cũng không đủ cho đám người nịnh nọt tranh nhau nâng niu.

Vị thiếu gia này rốt cuộc là không hài lòng chỗ nào?

Lý Thịnh trầm mặc chốc lát mới “ừ” một tiếng.

- Kỳ quái, thứ con lợm ngoài nghĩa địa về như ta còn chưa muốn bỏ nhà ra đi mà ngươi đã chuẩn bị xong hết rồi.

Chu Phi hơi chế giễu:

- Ngươi xếp hàng à?

- Ta không giống ngươi.

Lý Thịnh không muốn nhiều lời với nàng, hắn tìm một chỗ kín đáo, tự cột chắc dây thừng rồi thả người xuống theo vách núi, phần cuối của dây thừng không hiện lên trong quảng sáng âm u của sông Tây Mặc, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Theo Lý Thịnh thấy, Chu Phi là con ruột của Lý Cần Dung, bị đánh bị chửi thì vẫn là con ruột.

Lý Cần Dung đối xử với Chu Phi như đối xử với một gốc cây nhỏ cần tu sửa nghiêm khắc, hễ nàng có chút xú nghiêng vẹo nào thì bà sẽ không tiếc dùng đao chặt đứt, là vì hi vọng có thể chặt cho nàng thành tài.

Còn hắn, bị vây hãm trong một khoảng trời đất của dãy núi non này, mỗi người gặp hắn đều gọi “Lý công tử”, các trưởng bối còn về răn thêm chân bổ sung một câu “có phong thái của tiên phụ”, cả người hắn đều mang dấu ấn của Lý nhị gia, là một thứ “di sản”, ăn nhờ ở đậu nơi này... có lẽ còn là một thứ di sản vô dụng “tư chất không tốt”.

“Tư chất không tốt cũng không sao, từ từ là được”, lời này nghe khoan dung đến gần như dịu dàng, nhưng Lý đại đương gia có từng khoan dung với ai? Rõ ràng chỉ là không ôm bất cứ kỳ vọng nào với hắn mà thôi.

Lý Thịnh cắn răng, cố định móng vuốt sắt trên cổ tay mình, không chút do dự dẫn đầu leo xuống vách đá.

- Ôi...

Lời nàng chưa dứt, một chân Lý Thịnh đã giẫm vào khoảng không.

Lần này đi mới biết họ đều xem thường vách núi hai bên sông Tây Mạc, đặc biệt là quãng đường phía trên đầu từng được mài qua, trơn nhẵn như phủ một tầng băng, hầu như không có chỗ để mượn lực, Lý Thịnh hụt chân, cả người va vào vách đá, đoản kiếm bên hông rơi xuống, vang lên tiếng kim loại va vào đá.

Tiếng động đột ngột ấy khiến hai người giật nảy mình, Chu Phi trên vách đá và Lý Thịnh treo lủng lẳng giữa không trung đồng thời túm chặt sợi dây thừng buông xuống.

Mấy bó đuốc tuần núi ban đêm lập tức sáng lên, Chu Phi thấy dây thừng này cũng xem như bèn chắc liền buông lỏng tay, khom người tránh vào sau một tảng đá to, tuy nàng không lùn nhưng khung xương nhỏ nhắn, lúc cuộn người lại rất bé, lỗ chó cũng có thể nấp vào được.

Vận may của hai người không tệ, chọn chỗ cũng tốt, người tuần núi loanh quanh gần đó nhưng không phát hiện ra điều gì khác thường.

Hồi lâu sau, Chu Phi mới lộ người ra khỏi chỗ ẩn thân, cúi đầu nhìn lại, Lý Thịnh đã theo sợi dây thừng rơi xuống mười mấy trượng, lung la lung lay trong cơn gió trên sông như một chiếc lá rơi mà lòng vẫn vẫn vương sông núi.

Một mình Chu Phi kiên nhẫn đợi bên vách núi một lát, trong đầu có một lần nảy ra ý nghĩ muốn ra ngoài xem thử.

Trong 48 trại thường xuyên có người đến nương nhờ để tránh tai họa, họ đều kể lại chuyện bên ngoài, có chuyện chấn động tim gan, có chuyện thảm nghe không nổi, có chuyện triển miên đau khổ, cũng có chuyện đứt từng khúc ruột_____ bên ngoài là như thế nào đây?

Loại ý nghĩ như ngựa hoang này không có thì thôi, vào khoảnh khắc nó xuất hiện thì đã hoàn thành quá trình cắm rễ vào đất, nảy mầm phát triển. Chu Phi đứng dậy, chọc nhẹ sợi dây thừng treo Lý Thịnh, cảm giác bên dưới dây thừng trống không thì tiện tay rút ra một dây vải, cột tóc lại, một tay túm sợi dây thừng, nhanh nhẹn nhảy xuống.

Có vết xe đổ trước đó của Lý Thịnh, Chu Phi căn bản không chạm vào vách đá trơn nhẵn, nàng nhẹ hơn Lý Thịnh nhiều, động tác cực kỳ nhẹ nhàng tuột xuống theo sợi dây thừng, như một đoá hoa liễu bay trong gió.

Lúc xuống hơn một nửa, tiếng nước to đến mức dội vào tai, Lý Thịnh đứng trên một tảng đá chỉ đủ cho một người đứng bên vách núi, cau mày đánh giá nước sông cuộn cuộn trước mắt.

Chu Phi thả hết dây thừng, quán lên cổ tay, nàng không có chỗ đặt chân, chỉ dựa vào một cánh tay treo mình ở trên sông, thầm nghĩ: chẳng lẽ phải bơi qua sao?

Trong lúc cuộc tỷ thí phân cao thấp giữa hai người biến thành lên kế hoạch bỏ nhà ra đi, Lý Cẩm Dung bước nhanh vào từ đường.

Trong từ đường, một ông lão râu tóc bạc trắng đang hai tay thấp hương, đứng dưới bài vị “Hiển khảo Lý công huy Bội Lâm” (1), Lý Cẩm Dung yên lặng đứng bên cạnh, chờ ông lão thấp hương xong mới bước lên chào:

- Sư thúc.

(1) Ông tổ họ Lý tên húy là Bội Lâm

Ông lão khoát tay với bà ra hiệu miễn lễ, nhìn khắp chung quanh, lộ ra biểu cảm “kể rằng dính rau mà sống chết không chịu gỡ”, bèn “soạt soạt soạt” dọn dẹp các đệm trong từ đường bên này một cái bên kia một cái cho ngay ngắn chỉnh tề rồi lại xắn tay áo muốn đi thu dọn lớp tàn nhang động trên bàn.

Khóe mắt Lý Cẩm Dung nhảy lên mấy lần, bà vội tiến lên nói:

- Để con làm cho.

- Tránh ra, tránh ra.

Ông lão đẩy tay bà ra:

- Các con đều thích dơ bẩn lộn xộn, đừng thêm phiền phức cho ta.

Lý Cẩm Dung đành phải nắm tay đứng một bên, nhìn ông lão nhảy tới nhảy lui trên bàn thờ, chỉnh các bài vị cho đúng khoảng cách, vô cùng bận rộn, bà hỏi:

- Vết thương của sư thúc đã tốt hơn chưa?

- Không sao, lên bờ một lát không chết được.

Ông lão nói:

- Hôm nay là rằm tháng ba, ta tới thăm cha con.

Người này chính là vị “Ngư lão” được lưu truyền tới mức thần kỳ.

Ngư lão hồ hững nói:

- Ta thấy người trong trại qua lại có thứ có tự, mọi người ai làm việc nấy, đủ thấy con làm đại đương gia rất tốt.

- Vẫn còn áp chế được.

Về mặt Lý Cẩn Dung không có chút gì là vui mừng:

- Sư thúc có nghe lời đồn bên ngoài chưa?

Ngư lão sắp xếp lại mọi thứ trong từ đường cho chỉnh tề rồi, cuối cùng mới thò ra một hơi, thò tay vào trong tay áo, quay đầu cười nói với Lý Cẩn Dung:

- Đã là lời đồn thì nghe làm gì?

Lý Cẩn Dung hạ giọng:

- Ai cũng đồn rằng Tào Trọng Côn bệnh nặng, e không qua khỏi.

- Tào Trọng Côn chết há chẳng tốt sao?

Ngư lão nói:

- Ta còn nhớ hồi con còn trẻ dẫn người phản nộ xông đánh Bắc đô, ba ngàn ngư lâm quân không ngăn nổi các con, suýt nữa làm thịt Tào tặc, dọa cho lão thất phu đó gần tè ra quần, nếu không có bảy con chó kia thì Tào tặc sớm đã là vong hồn dưới đao rồi. Sao bây giờ nghe nói hấn đánh rầm, con lại hoảng lên vậy hả?

Lý Cẩn Dung cười khò:

- Xưa đâu phải nay, trước mắt chẳng qua chỉ là một tin đồn mà trong trại đã có người tâm không ổn định, tin tức này còn chưa chắc là thật, con sợ...

Ngư lão mở mắt nhìn bà:

- Sợ phiền phức?

Lý Cẩn Dung hơi dừng lại, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ hàm hồ cười nói:

- Có lẽ con già rồi.

Ngư lão không thích nghe chữ “già”, vô cùng bất mãn hừ một tiếng, ngay cả râu cũng vểnh lên, còn chưa kịp nói thì nghe bên ngoài có một đệ tử tuấn núi kêu lên:

- Đại đương gia!

Lý Cẩn Dung quay đầu lại, chỉ thấy một “vật” ầm vang như pháo núi, đầu tóc bết lại lao vào lòng bà.

- A Nghiên?

Lý Cẩn Dung giật mình:

- Con thế này là sao?

Lý Nghiên ban đầu tưởng rằng Lý Thịnh chỉ khiêu khích ngoài miệng thôi, mà Chu Phi cũng không đồng ý, cho nên chuyện vượt sông Tây Mặc chắc chắn là bị hủy. Nào ngờ vào ngày 15, nàng mới phát hiện mình không thể nào hiểu được sự ẩn ý ngầm kỳ lạ giữa đôi oan gia ngộ hẹp biểu tỷ và đại ca ____nàng thấy Lý Thịnh thu dọn hành lý mới biết huynh ấy không chỉ muốn đi mà còn muốn nhân đó rời khỏi 48 trại!

Vì Lý Nghiên là một con nhóc lý lợm cứng đầu hay đi tố cáo nên để đề phòng bất trắc, Lý Thịnh trước khi đi đã bắt muội ấy trói lại trong phòng, dù sao khi trời sáng mà không thấy muội ấy, tự nhiên sẽ có người tới tìm.

Lý Thịnh dẫu sao cũng là ca ca ruột, sợ muội ấy vùng vẫy sẽ bị dây thừng làm trầy da nên dùng tới hai sợi dây ____trước tiên dùng sợi mềm trói gô muội ấy lại, rồi lấy sợi hơi thô chút quấn lên trên sợi mềm, trói muội ấy vào chân giường.

Nhưng hấn đã đánh giá thấp lòng nhiệt tình tố cáo của Lý Nghiên cô nương cũng như mức độ mềm mại của thân thể bé gái.

Sau khi đại ca đáng ghét rời đi, Lý Nghiên liền bắt đầu vận vẹo quấy đạp dữ dội ngay tại chỗ, thoát ra khỏi lớp dây thừng ngoài, còn lớp dây trong và vài nhét trong miệng thì không làm gì được, thế là nàng duy trì hình tượng con nhộng bắt đầu nhảy ra ngoài, nhảy một liên dứt khoát nằm xuống đất mà lăn.

Đệ tử tuần đêm còn tưởng trước mặt có một con heo rừng lao tới, đều rút vũ khí ra, giờ kiếm định chém thì phát hiện “heo rừng” dừng lại dưới chân, lộ ra một đoạn vật vấy đỏ hồng.

Lý Nghiên mặt mày dơ dáy cuối cùng cũng gặp được người thân là Lý Căn Dung thì hít sâu một hơi tại chỗ, hô to tròn vành rõ chữ bài tổ cáo đã ghen cả đêm:

- Lý Thịnh khốn kiếp xúi A Phi đến sông Tây Mặc rồi! Huynh ấy muốn bỏ nhà ra đi, con nói sẽ đi méc đại cô cô, huynh ấy liền trối con lại!

Lý Căn Dung có chút hồ đồ:

- Cái gì?

Lý Nghiên lau nước mắt:

- Ai cũng nói Ngư lão dưới sông kỳ thực là một con cá nheo tinh lớn ngàn năm, nếu bị nó bắt thì có phải bị đem đi nấu lẩu ăn không?

Ngư lão kéo ống tay áo, ở bên cạnh ho khan một tiếng.

Lý Nghiên lúc này mới phát hiện ở đây còn có người, ngẩng đầu nhìn thì thấy một ông lão vóc người nhỏ nhắn, nằng nạng ngừng chui ra khỏi ngực Lý Căn Dung, chào vô cùng lễ phép:

- Chào lão công công, lão công công là ai nhỉ?

Lão công công cười đáng yêu trả lời:

- Cá nheo tinh lớn.

Lý Nghiên:

- ...

Lý Căn Dung bị hai đứa trẻ xúi quẩy này chọc tức đến đau ngực thì nghe Ngư lão nghiêm nghị nói:

- Căn Dung, đừng vội tức giận, phải thêm vài người tìm hai đứa trẻ đó về, tối nay ta lên bờ, sông Tây Mặc không ai canh giữ, “dây trận” ở lòng sông đã mở.

Lý Căn Dung bỗng nhiên biến sắc, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thời Vận

Nghe nói trên đời có một loại khinh công nhảy lên như gió thoảng, bước đi như nước chảy. Không hình ảnh không dấu vết, không nơi nào không thể tới.

Đáng tiếc Tạ Doãn đang làm tặc, công phu có lóa mắt đến đâu cũng là “ảo gấm đi đêm”, không người thưởng thức.

Hắn không treo dây thừng xuống, cũng không có vuốt sắt mang theo, cả người như thể hóa thành một tờ giấy mỏng, tốc độ không nhanh không chậm trượt xuống theo vách núi, hắn mặc y phục dạ hành màu xám đậm gần như đen, vừa vận hòa làm một với màu của vách đá, dù có dùng ánh sáng mạnh chiếu tới cũng chưa chắc có thể nhìn ra hắn có gì khác với đá bình thường, hắn dán chặt trên vách núi đen nhánh, chút gờ đá nhô ra cực nhỏ cũng khiến hắn dừng lại trong chốc lát, điều chỉnh tư thế rồi tiếp tục đi xuống.

Tạ Doãn đánh giá về chính mình vô cùng khiêm tốn, cho rằng “đã xuất thần nhưng chưa nhập hóa”, còn kém đẳng vân giả vũ một chút, nên lúc gần tới mặt sông suốt ngã chổng vó cũng có thể thông cảm được ____ bị gió lạnh trên sông thổi qua, chân hắn bị chuột rút rồi.

Đồng tiền nằm nghiêng ấy quả nhiên là điềm báo xuất sư bất lợi.

May mà chỗ gần sông không sáng rõ như phía trên, Tạ Doãn kịp thời vịn lấy một tảng đá, dùng cả tay chân treo mình lên, tốt xấu gì cũng không cảm đầu xuống sông như cá mực.

Tầng đá này khoảng một thước vuông, Tạ Doãn ngắc ngoai leo lên mặt trên nằm xuống, nghe răng nhếch miệng thở, thả lỏng gân cốt căng ra đau đớn.

Nhánh cây mọc bầy này hiển nhiên không chỉ nở một đóa hoa, mặt sông có một tiếng “tôm” vang thật xa, trực tiếp truyền vào tai hắn, Tạ Doãn ngẩng đầu, phát hiện một con gió nhẹ thổi bay lớp sương mù trên sông, sông Tây Mặc phía đối diện có hai người!

Là người canh gác sông đã trở về?

Tạ Doãn dựa vào vách đá không một tiếng động, toàn bộ tinh lực đều tập trung vào đôi mắt.

Chu Phi treo lưng lửng trên dây thừng chốc lát, đột nhiên lấy từ trong ngực ra một viên đạn sắt ném ra ngoài, đập vào lòng sông vang lên một tiếng giòn giã, bọt nước bắn lên không lớn như nằng tướng tượng, đạn sắt mang theo kinh lực bắn vào nước rồi nảy lên thật cao.

Mắt Chu Phi sáng lên__nàng vừa cảm thấy hình dáng của những con sóng rất kỳ lạ, tựa như dưới nước có thứ gì đó.

Lý Thịnh bên cạnh hơi do dự cau mày, tính cách hắn cẩn thận bảo thủ, muốn hắn đi trước sợ là phải đợi tới sang năm. Chu Phi liếc nhìn hắn rồi nhảy khỏi dây thừng, thả người đến vị trí mà viên đạn sắt vừa rơi xuống.

Lý Thịnh đầu tiên là giật mình, sau đó phát hiện nàng vững vàng “đứng” trên mặt nước.

Tiếp theo, Chu Phi không thềm ngừng đầu rời khỏi chỗ đó, lên xuống vài cái như chuồn chuồn lướt nước, nháy mắt đã đến giữa sông.

Tạ Doãn hơi nheo mắt, nhìn rõ người tới chỉ là một nữ tử choai choai, trong lòng bèn “chặc” một tiếng, đoán hai người này chắc là tiểu đệ tử trong trại, nửa đêm không ngủ ra ngoài nghịch ngợm. Tạ Doãn ngay cả một con kiến trong trại cũng không muốn kinh động, không muốn đối mặt với người của 48 trại, bèn tĩnh tâm ngưng thần ngồi ngay ngắn trên tầng đá, đợi hai đứa trẻ này nghịch xong mau chóng rời đi.

Thân thủ của nữ tử không đẹp nhưng gọn gàng dứt khoát ngoài dự đoán, tay nàng cầm lỏng lẻo một thanh trường đao lưng hẹp, người và đao một ngang một dọc, đều vừa nhỏ vừa dài, Tạ Doãn nhìn tóc của nàng rủ xuống phía sau, đuôi tóc bị con gió mang theo hơi ẩm thổi phất phới, ban đêm nhìn không rõ dung mạo, dựa vào thị lực tuyệt vời của hắn chỉ có thể từ xa nhìn thấy đường viền của cái cổ mảnh khảnh và cái cằm nhỏ nhắn của nàng, giống như một thứ yêu ma tinh quái nào đó hiện ra từ trong nước...

Tạ Doãn suy nghĩ một lúc, trong lòng đưa ra kết luận: Rong tinh.

Lúc này, Chu Phi ở giữa sông cuối cùng cũng thấy rõ thứ không lồ dưới sông Tây Mặc.

Đó là một thạch trận lằng lằng nấu mình dưới làn nước sông đen kịt, như một con thủy quái ngủ đông sừng sững uy nghiêm. Giữa sông có một cái đỉnh nhỏ hầu như biến mất trong hơi nước xa gần ẩn hiện nằm ngay đầu con thủy quái.

Nước sông róc rách, nhìn xuyên qua mặt nước thấy con thủy quái bên dưới tựa như chuyển động.

Chu Phi nhìn chằm chằm thạch trận này một lát, lòng bỗng dưng rét buốt. Nàng không kịp nghĩ kỹ, lập tức quay đầu nói với Lý Thịnh đang chạy tới:

- Không đúng, lui về!

Xuống vách núi không nhìn thấy “Ngư lão” trong truyền thuyết, ngược lại lại phát hiện thứ quỷ dị như vậy dưới nước, trong lòng Lý Thịnh cũng đã kinh hoàng, hắn vốn đã chuẩn bị quay về bất cứ lúc nào, ai ngờ đột nhiên Chu Phi lại quát tới một câu tốt bụng như thế... theo thói quen, Lý Thịnh cho đó là lòng lang dạ sói.

Chu Phi bảo hắn lui, Lý Thịnh hầu như theo bản năng không lui mà tiến. Đúng lúc này, hắn nghe sau lưng có tiếng vang khê như tiếng xé gió, lỏng tót toàn thân hắn dựng đứng cả lên, đoán kiếm của hắn vốn là một đôi, đã rơi xuống sông mất một thanh, chỉ còn lại một thanh, hắn kịp thời khom lưng, chống đoán kiếm về phía sau một cái.

Vật kia hầu như sượt qua giữa lưng hắn, va phải đoán kiếm, sức mạnh kèm theo muốn tung cả người hắn xuống nước, Lý Thịnh bắt đắc dĩ buông tay, món binh khí cuối cùng trên người bay ngang ra ngoài, sau lưng vang lên tiếng vãi rách, bọc hành lý của hắn bị xé làm đôi một cách quỷ dị, ào ào rơi vào trong nước, ngay cả y phục cũng bị rách ra một lỗ nhỏ, may mà chưa tổn thương tới da thịt.

Tạ Doãn biếng nhác sống chết mặc bay bỗng ngồi thẳng dậy, nhận ra mình có lẽ đã chọn nhầm thời cơ, lúc người gác sông không có ở đây chính là lúc sông Tây Mặc nguy hiểm nhất__người đi rồi, thứ dữ được thả ra!

Lý Thịnh ngờ ngác hỏi:

- Đó là gì vậy?

Chu Phi lúc này không còn sợ bị Ngư lão phát hiện nữa, nàng lấy ra cái bật lửa, vừa châm lửa thì sắc mặt thình lình biến đổi, đao lưng hẹp trong tay đâm mạnh về phía trước. Trong ánh lửa dần sáng lên, nàng thấy một sợi dây cực mảnh bị đao lưng hẹp ngăn phía trước nửa thước, do hơi nước ngăn trở nên không thấy được nó dài bao nhiêu nhưng nếu bị thứ đồ chơi này quét qua thì cẳng chân nàng e là sẽ dọn ra ở riêng khỏi cơ thể.

Sức mạnh của sợi dây mảnh này lớn đến mức khó mà tưởng tượng, gân xanh trên mu bàn tay nàng đập liên hồi theo đao, chỉ chống đỡ trong chốc lát mà nàng có ảo giác là mình bị đẩy ra ngoài, nàng chống trường đao xuống đất làm điểm tựa rồi bất ngờ bay lên, vừa vút lên trời thì nàng ngã nhào xuống tại

chỗ, dây mảnh chọt phóng qua một cách hung hiểm rồi biến mất như ma quỷ trong làn sương.

Về mặt Tạ Doãn trở nên nghiêm túc, hấn lăm bằm:

- Là dây trện.

Con thú lớn dưới sông chưa hề cho hắn cơ hội thể hiện kiến thức rộng rãi của mình, giữa không trung nhanh chóng vang lên mấy tiếng xé gió liên tiếp khiến hai người giữa sông nhảy nhót tung búng như xiếc, Chu Phi nhanh chóng nhận ra bây giờ muốn lui về đã không còn kịp nữa, bởi vì hòn đá dưới chân họ bắt đầu chuyển động.

Thuyền quái dưới sông như một con rối gỗ khổng lồ bị hai kẻ khách không mời mà đến làm thức tỉnh, sợi tơ sắc bén như lưỡi dao liên tục phóng qua, kéo theo đá dưới chân chuyển động, bật lửa trong tay Chu Phi trước khi tắt chiếu xẹt qua đường về của hai người họ, nằng ngự ngạc phát hiện chỗ đó phản quang chỉ chút _____ đường về đã bị phong kín, hai người họ như côn trùng rơi vào mạng nhện.

Lý Thịnh lớn tiếng hô:

- Xuống nước!

Trong 48 trại có không ít khe sông suối nhỏ, trẻ con nơi đây đều từng nghịch nước, rơi xuống sông không ai chết, Lý Thịnh hai tay đã mất hết binh khí, né tránh tương đối chật vật, lúc này không để ý đến thể diện và sạch sẽ gì nữa, phản ứng đầu tiên chính là xuống nước trốn đi.

Nhưng chưa đợi hắn hành động, trên vách núi chọt vang lên một giọng nam xa lạ:

- Không thể xuống nước.

Hai người trên sông đồng thời giật nảy mình, Chu Phi chật vật khom người tránh một sợi dây mảnh muốn chém ngang hông nằng, tóc bị cắt một đoạn:

- Ai?

Tên tặc Tạ Doãn rất muốn vờ như mình là tảng đá, lặng lẽ trà trộn vào trại, nhưng hắn cũng không thể nhìn hai thiếu niên này chết ở nơi đây.

Hắn hạ quyết tâm, nghĩ: “Luận thời vận đúng là không lừa ta, ta chính là ngũ hành thiếu đức. Thôi đi, bị bắt thì bị bắt vậy.”

Tạ Doãn rút từ trong tay áo ra một cây đàn tín hiệu đặc thù, vung lên trời, nó nổ tung giữa không trung, chiếu sáng toàn bộ sông Tây Mặc, ánh sáng không phải rất chói mắt nhưng có thể lan xa mấy dặm, chắc hẳn đủ kinh động người trong trại.

Đồng thời, ánh sáng soi xuống cũng khiến Chu Phi và Lý Thịnh nhìn rõ tình hình dưới nước _____ giữa những tảng đá kia là hàng ngàn hàng vạn sợi dây mảnh dính vào nhau, mắc thành một tấm lưới lặng lẽ mà đáng sợ dưới nước, người rơi xuống e là sẽ bị cắt thành thịt vụn trong chốc lát.

Lý Thịnh tay chân lạnh toát, những lời đắc ý đông cứng lại, nhất thời ngây dại, lại nghe giọng nói của người chỉ nghe tiếng không thấy hình kia:

- Tiểu huynh đệ, chỗ ngươi đứng là một trong những mắt trện, mau chóng rời đi.

Lời chưa dứt, Lý Thịnh đã cảm thấy khối đá dưới chân chuyển động muốn chìm xuống nước, trong lúc hoảng hốt hắn không chút nghĩ ngợi lao về phía Chu Phi, lại nghe người xa lạ kia nói:

- Cẩn thận!

Dưới nước bắn lên một sợi dây mảnh, đánh thật nhanh vào mặt hắn, giữa không trung không chỗ mượn lực mà hắn lại tay không tác sát, mắt thấy sắp bị tách thành hai nửa.

Mắt Lý Thịnh mở to, con ngươi co rút đến cực hạn, đúng lúc này, sợi dây mảnh ấy thành linh dừng lại giữa không trung. Lý Thịnh suýt qua nó an toàn một cách hiểm hóc, rơi xuống một khối đá lớn khác. Trái tim thoáng thả lỏng của hắn đột nhiên đập dữ dội, hắn quay đầu thì thấy sợi dây mảnh kia là do Chu Phi dùng đao lưng hẹp miễn cưỡng chống đỡ.

Ánh mắt Tạ Doãn quét qua dây trện khổng lồ trong sông, chưa kịp suy nghĩ cẩn thận đã nhảy xuống vách núi, thân như gió nhẹ rơi vào giữa trện:

- Nước... tiểu cô nương mau buông tay, thứ này sức người không đối phó được đâu!

Không cần hắn nói Chu Phi cũng đã chịu không nổi rồi, nằng chỉ chống đỡ một lát mà đôi hồ khẩu (1) như muốn nứt ra, nằng lùi về sau nửa bước, vừa thu lực vừa ngửa mặt cong người xuống, gần như gập ngược nửa người, dây mảnh căng như dây đàn gảy lên trong nước, “vút” một tiếng bắn lên tầng tầng sóng gợn, hạ xuống nghiêng lên, suýt qua người nằng không chút lưu tình.

(1) Hồ khẩu: khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ

Một người áo đen chọt rơi xuống bên ngoài mấy trượng, thân pháp nhanh đến mức khiến người ta nhìn không rõ lối đi, người nọ giơ một tay ra, trong

lòng bàn tay là một viên dạ minh châu, soi sáng dây trện khắp nơi.

- Đừng đụng vào dây trong trện.

Người đó khẽ nói:

- Theo ta.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chấn Động

Kinh công của vị khách không mời mà đến này rất cao, e là Chu Phi bình sinh hiếm thấy... Tuy xét kỹ thì “bình sinh” nàng quả thực cũng không gặp được mấy người. Dưới chân hần ngay cả một giọt nước cũng không có, hần giống như một u linh bông bênh trôi nổi, đặt chân cực kỳ tinh chuẩn, càng lúc càng nhiều dây trong dây trện “đắm chột”, nàng không thấy hần né tránh gì cả, vậy mà không một sợi dây nào có thể cắt được góc áo của hần.

Chu Phi sững sờ, thâm nhủ: “Là người hay ma?”

Thấy dây xung quanh càng lúc càng nhiều, ý niệm trong đầu nàng xoay chuyển, cho rằng thấy ma vẫn tốt hơn bị bắt thành tám mảnh, hai cái hại chọn cái ít hại hơn, thế là nàng đề khí đuổi theo người áo đen thần bí này.

Lý Thịnh chặt vật hơn một chút, y phục nở hoa khắp nơi, lên tiếng hỏi:

- Tiền bối là cao nhân nào?

- Kê hèn họ Tạ.

Người áo đen nọ hơi nghiêng người, tránh được ba sợi dây theo ba đường trên giữa dưới, rõ ràng chỉ là một động tác đơn giản nhưng áp vào người hần lại có cảm giác như “tay áo tung bay” __ dù y phục dạ hành luôn quán chặt cổ tay, tay áo cán bản không bay nổi.

Tạ công tử nhìn Lý Thịnh, vô cùng có phong độ cao thủ cười khoan thai với hần:

- Đừng gọi ta là tiền bối, cảm giác như ta bỗng chốc già đi mười tuổi vậy.

Tạ Doãn hơi nghiêng đầu, Lý Thịnh nhờ vào chút ánh sáng mờ mờ nhìn ra được đây là một người trẻ tuổi không lớn hơn họ bao nhiêu, bỗng nhiên hần nản lòng vô có __ ngày hôm nay của hần thực là lên voi xuống chó, nửa đầu đêm còn mạnh mẽ hùng hồn, cảm thấy thiên hạ này không chỗ nào mình không thể đi nhưng nửa sau đêm lại cảm thấy mình không chỗ dung thân, là một con ếch ngồi đáy giếng không biết trời cao đất rộng, bất cứ người nào cũng mạnh hơn mình.

Chu Phi quanh năm bị Lý Cẩn Dung đánh đủ kiểu, đánh đến mức da dầy hơn người khác ba lớp nên tuy cũng kinh hãi nhưng trong lòng không nhảy cảm nhiều như vậy, nàng vừa đi theo Tạ công tử vừa đề ý bước chân của hần, chỉ thấy hần tiến tiến lùi lùi, giống như đã biết rõ ngọn nguồn lai lịch của con thùy quái này, liền hỏi:

- Đây là cơ quan gì thế?

- Thứ này tên là dây trện, ta cũng chỉ từng thấy trong sách thời, không ngờ hôm nay nhờ phúc của hai vị mà may mắn được đích thân lĩnh hội một lần.

Tạ công tử thông thả nói:

- Cổ nhân có loại độc cũng mang cái tên này, xưa kia...

Tại Chu Phi hơi giật, cảm thấy cách nói chuyện của người này quen một cách thân thiết __ phong cách đông dong dài dài, nói tràng giang đại hải này quả thực giống như cùng một sư môn với người cha ma ốm kia của nàng.

- ... Một khi nó bị chạm vào thì vô số dây sẽ nổi lên mặt nước, nhưng đó chưa phải điều đáng sợ nhất, dù sao nó cũng chỉ là đồ vật máy móc mà thôi, vẫn để lại dấu vết, nhân lúc nó chưa hoàn toàn khởi động, chúng ta tốt nhất nên mau chóng rời khỏi, có thấy cái đình nhỏ giữa sông kia không? Nơi đó có người ở, chắc chắn có lối thoát...

Hần nói lời vô dụng tuy nhiều nhưng không ảnh hưởng đến tốc độ, vừa nói vừa dẫn Chu Phi và Lý Thịnh chui ra khỏi tầng tầng dây trện, ba người đã đến gần cái đình nhỏ giữa sông.

Chu Phi quay đầu nhìn đường về đã bị phong kín, hỏi:

- Hoàn toàn khởi động thì thế nào?

Lời nàng chưa dứt thì tất cả đá bên dưới đình đột nhiên chìm xuống không báo trước, Tạ công tử đi đầu không kịp lùi lại, bèn thình lình bay người lên, khi ở giữa không trung thì vút dạt mình châu trong tay ra ngoài, nhún mũi chân, mượn lực độ chùng của một chiếc lông vũ, sau đó xoay một vòng, hiểm hóc lùi về khối đá phía sau, tiện đà nắm lấy vai Chu Phi, dùng sức kéo nàng ra sau... nhưng không kéo được.

Chu Phi từ khi biết cầm đuũa đã bắt đầu bị Lý Cẩm Dung đánh mắng luyện công, kỹ năng cơ bản có thể nói là rất vững, đừng nói lúc này nàng đang căng thẳng, dù nàng có đứng đờ ra thì cũng không dễ dàng bị người khác kéo một cái là di chuyển. Nhưng đồng thời Chu Phi cũng sững sờ, bởi vì tay của người này vô cùng “mềm mại”. Một người luyện một môn công phu nào, thiên về sức mạnh hay thiên về khéo léo, công lực sâu hay cạn, dựa vào tay đều có thể nhìn ra được chút chút, đặc biệt là dưới tình thế cấp bách lôi lôi kéo kéo.

Nhưng tay Tạ công tử lại giống như tay một thư sinh yếu đuối bình thường.

Điều này sao có thể?

Sự nghi ngờ lóe lên trong lòng Chu Phi, nàng không kịp nghĩ kỹ bởi vì cả sông Tây Mạc đều bắt đầu xao động, mặt sông hiện lên một xoáy nước khổng lồ, vô số dây mảnh trong dây trần khiến người ta sờn gai ốc kêu vang “leng keng” như tiếng dây đàn.

Tạ công tử dùng chân đứng lại, lắc đầu than thở:

- A di đà Phật, miệng vàng của cô nương đúng là tốt không linh xấu lại linh.

Lý Thịnh lẩm bẩm nói:

- Đây là cái gì?

Động tĩnh này thực sự quá khủng bố, Chu Phi bỗng ngẩng phát đầu, thấy những hòn đá tảng ẩn mình nghiêng nghiêng dưới làn nước sông Tây Mạc lên lên xuống xuống tựa như thủy triều, những sợi tơ mảnh dây đặc chạm rải bay lên, đan thành một tấm lưới lớn giữa không trung, lấy khí thế rợp trời kín đất phủ về phía họ. Ba người họ đang phập phồng không ổn định giữa lòng sông, giống như những con giun con để ngỡ ngàng bối rối khi đất trời sụp đổ.

Đường phía trước đã chìm, đường phía sau bị chắn, mắt thấy không còn nơi nào để tránh, sắc mặt Lý Thịnh trắng bệch, giọng nói cũng thay đổi, lớn tiếng hô:

- Nếu là cơ quan thì chắc chắn có chỗ điều khiển, đứng không?

Tạ công tử mặt không đổi sắc dùng chân, trầm ngâm nói:

- Ừm, để ta nghĩ đã...

Lý Thịnh suýt phát điên tại chỗ.

Giờ là lúc nào rồi còn nghĩ!

Vị Tạ công tử này có phải đầu óc có bệnh hay không?

Chu Phi rút đao ra khỏi vỏ, tước mạnh vào một sợi dây.

Lý Thịnh cả kinh kêu lên:

- A Phi, ngươi muốn làm gì?

Lưới dây trần đang áp tới kéo theo đá trong nước chỗ đặt chân của họ, một bên đá đã chìm xuống, nước sông màu mực ẩn chứa sát cơ nặng nề, từ đầu gối Lý Thịnh trở xuống toàn bộ đều ướt đầm, đôi chân hầu như ngâm vào nước, cái lạnh của nước sông hóa thành hàn khí thấu xương, bốc lên dọc theo xương sống hắt, đầu Lý Thịnh trống rỗng, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, trong lòng hắt dâng lên một ý nghĩ___ mình không nên tới, không nên gọi A Phi cùng tới.

Đao đầu tiên của Chu Phi bổ xuống, hai bên lưới đao sắc hầu như tóe lửa, dây trần khổng lồ không hề nhúc nhích trong khi đao của nàng bị chấn động trở lại, lưới đao nhiều thêm một vết nứt, tất cả sợi dây quanh đó đều rung động, cùng vang lên những âm thanh chói tai như đang châm biếm thiếu nữ ngu ngốc muốn dùng sức một người làm lung lay con thủy quái khổng lồ dưới dòng sông.

Tạ Doãn không hề ngăn cản, tập trung nghiêng tai lắng nghe, tất cả âm thanh cao thấp đều tụ vào tai hắn, tức thì hắn ngẩng phát đầu lên, giờ tay chỉ trước khi đao thứ hai của Chu Phi bổ xuống:

- Chém sợi kia!

Chu Phi có thể cảm giác được dây trần áp sát lại, nếu nàng có lòng thì lúc này chắc đã xù thành quả bóng rồi, thần kinh căng thẳng đến cực hạn, hung tính nơi sâu trong mạch máu dường như bị châm ngòi, nàng vô thức nghe theo chỉ điểm của Tạ Doãn, cổ tay xoay nhanh trên không trung, hai tay nắm

chặt chuôi dao, lấy khí thế sấm vang chớp giật một lần nữa bỏ vào dây trận, chiêu thức nàng dùng vẫn là chiêu “Chấn Nam Sơn” hôm nọ nàng dùng để ngăm mĩa mai Lý Thịnh.

Nhưng chiêu này nàng dùng không giống với lúc dùng đánh nhau với Lý Thịnh, khi đó nàng chỉ là con giận bùng phát, đưa thân dao ra ngoài, có thể dễ dàng thu lại, thậm chí còn có thể khéo léo móc lấy hà bao của Lý Nghiễn đánh tới.

Nhưng lần này là có đi không về, đâm đầu vào núi Nam không hề hối hận, lưỡi dao chém đứt hơi nước trên sông, phát ra một tiếng thét gào mơ hồ dày đặc, cùng với dây mảnh trong trận hoàn toàn phát động giương nanh múa vuốt, trường đao mà Chu Phi đeo hơn mười năm gãy trong khoảnh khắc, chỗ gãy nứt thành mạng nhện, mũi dao rơi thẳng vào lòng sông.

Sợi dây kia bung ra ngoài dưới đao của nàng, tảng đá lớn cỡ hai người ôm dưới nước bị lôi lên, thỉnh thoảng lao khỏi mặt nước, vừa vọt chần trước mặt ba người, lưới dây ập tới thắt chặt bao lấy tảng đá, hai bên quấn vào nhau khó phân thắng bại, giằng co nhau, tạo ra cho ba người họ một cơ hội sống nhỏ nhỏ.

Qua hai hơi thở, ba người không ai hé răng, sáu con mắt toàn bộ nhìn chăm chăm vào sự cân bằng vì diệu trước mắt này.

Sau đó Tạ công tử thở ra một hơi cực nhẹ, lên tiếng trước tiên:

- Tốt xấu gì cũng đối phó được một lát.

Nửa đoạn thân đao trong tay Chu Phi “keng” một tiếng rơi xuống, đập vào tảng đá rồi lăn vào trong nước. Hai tay nàng kiệt sức, nhất thời không còn tri giác.

Lý Thịnh sợ hết hồn, buột miệng hỏi:

- Người làm sao vậy?

Chu Phi lúc này tuy vừa kiệt sức vừa sợ hãi nhưng vì mới trở tài anh hùng như vậy nên hơi đắc ý, do đó nàng không biểu lộ ra ngoài, đầu lưỡi cứng lại, không nói nên lời, mặt không biểu cảm cụp mí mắt xuống, lắc lắc đầu như thế ngoại cao nhân.

Nơi này bốn bề mờ mịt, giữa lòng sông Tây Mạc mênh mông, xung quanh là rừng nanh dây trận, họ chỉ có thể ở một góc này kéo dài hơi tàn, mùi vị đúng là khỏi phải nói.

Tạ công tử cúi đầu chỉnh sửa lại vạt áo của mình, cười nói:

- Không sao, động tĩnh lớn như vậy, người trong trại rất nhanh có thể tìm tới, cát nhân tự có thiên tướng.

Lúc hắn nói chuyện còn mang theo ý cười nhẹ nhõm, ngữ khí vô cùng vui vẻ, giống như đi chúc Tết, không hề nghe ra chút gì về việc vừa suýt bị bầm thành tám mảnh, thậm chí hắn còn nhàn rãi cúi đầu quan sát vị tiểu cô nương thân thủ bất phàm trước mặt này.

- Một đao kia của cô nương quả quyết dứt khoát, có phong vận để lại của Thiên Chung “chết chín lần không hối hận”...

Tạ công tử đầu tiên là bắt chuyện theo lễ tiết, vừa mới khen được một nửa thì chợt phát hiện “rong tinh” này lại có dung mạo không tầm thường.

Nàng có một đôi mắt rất đặc biệt, đuôi mắt hơi dài hơn người bình thường, đôi mắt dài mà không hẹp, đuôi mắt cong một độ cong vô cùng tao nhã, hai mí của nàng càng về khít mắt càng mở lớn, khít mắt ôn hòa hơi rũ xuống, đầu mí mắt hơi vênh lên, bởi vậy lúc nàng mở to mắt nhìn người khác, ánh mắt trong veo dường như hơi ngây thơ, lúc nàng rũ mí mắt lại có vẻ lạnh nhạt không dễ gần.

Lời Tạ công tử lập tức xoay chuyển, hỏi:

- Cô tên “A Phi” sao? Chữ Phi nào?

Chu Phi chưa kịp mở miệng, Lý Thịnh vừa mới thả lỏng một hơi liền chen vào:

- Đó là nhũ danh của xá muội, người trong nhà tùy tiện gọi, chữ nào cũng như nhau.

Hắn nói vậy, người ngoài còn hỏi tiếp thì có vẻ thất lễ, Tạ công tử vô cùng biết điều, vô cùng nho nhã mỉm cười, quả nhiên không nói nhiều nữa. Lý Thịnh kéo kéo lớp vải rách trên người, chấp tay nói với Tạ Doãn:

- May nhờ Tạ huynh giúp đỡ, hôm nay nếu có thể thoát hiểm, ân tình này chúng tôi xin ghi nhớ, về sau nếu có chỗ cần dùng đến chúng tôi, dầu sôi lửa bỏng quyết không chối từ.

Tạ công tử khá tinh thông tạp học, liếc mắt đã nhìn ra đao pháp mà Chu Phi dùng để chém dây trận là thuộc phái Thiên Chung trong 48 trại của hai người họ, lại thấy thiếu niên nọ tuy nói chuyện khách khí nhưng vẫn có chút đề phòng mình, bèn tự giới thiệu:

- Tại hạ Tạ Doãn, đến quý trại là để đưa một phong thư, vừa mới đến đây, không cách nào ra vào, bắt đắc dĩ mới nghĩ đi lối này thử xem, không có ác ý.

Lý Thịnh liền nói:

- Tà huynh muốn đưa thư cho vị tiền bối nào trong trại, chúng tôi trở về sẽ thông báo giúp huynh.

Tà Doãn chưa kịp nói thì nghe tiếng “két két két” vang lên thật to, lưới dây trước đó dồn ép họ từ từ thu lại, bắt đầu chìm xuống nước, sau đó hai bên bờ sông Tây Mặc đèn đuốc sáng choang, Ngư lão và Lý đại đương gia cuối cùng cũng chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: An Bình

Lý Cẩn Dung lòng như lửa đốt chạy tới, đưa mắt thấy đông hỗn loạn khắp sông dưới lớp sương mù trong màn đêm thăm thẳm, lúc đó bà suýt không đứng vững, sai người hạ dây trận xuống, kỳ thực trong lòng đã không còn ôm hi vọng gì nữa nhưng không chịu để lộ ra, khẳng khái muốn đích thân xuống sườn núi tìm.

Khi bất ngờ thấy người ở giữa lòng sông vẫn còn nguyên vẹn, vành mắt Lý Cẩn Dung đỏ lên, nhất thời không thốt nên lời.

Lý Nghiên hồ đồ ngờ ngác, hoàn toàn không biết dưới sông Tây Mặc đã xảy ra một tràng chấn động lòng người thế nào, chỉ nói có người sắp xui xẻo rồi vô tư theo sau Lý Cẩn Dung, hi hi ha ha làm mặt quỷ với Lý Thịnh.

Dấu dây sắc bén của dây trận trên vách đá xung quanh vẫn còn, Ngư lão nhìn quanh rồi nhìn Chu Phi và Lý Thịnh đang không dám ngẩng đầu kia, vuốt râu gật gù:

- Trường Giang sóng sau xô sóng trước, thế hệ sau mạnh hơn thế hệ trước, hai vị tiểu anh hùng thực tuyệt vời, lão phu sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy bọn nhóc tự tìm cái chết như thế, thật kính, thật kính.

Lý Thịnh và Chu Phi vừa mới nhặt về được một mạng, một người gọi “cô cô” một người gọi “mẹ” đều cực kỳ ngoan, bao nhiêu xương cốt và lông tóc phản nghịch đều xui xuống, ngoan ngoãn chờ bị đánh.

Trái tim của Lý Cẩn Dung văng mạnh vào trong ngực, tóe ra tia lửa, hận không thể ấn đầu hai người họ vào nước sông để họ tỉnh táo lại một chút.

Có điều ở trước mặt mọi người và người ngoài, bà vẫn cắn răng nhịn xuống, tạm thời không nhìn tới hai cái đồ xúi quẩy kia.

Lý Cẩn Dung băng qua mọi người, quan sát Tà Doãn một phen, thấy người này tướng mạo tuấn tú, trên người mang phong độ ung dung không nói nên lời thì có vài phần thiện cảm, bà chấp tay nói:

- Đa tạ vị công tử này giúp đỡ, không biết xưng hô thế nào?

Nói cũng lạ, bình thường người cỡ tuổi Tà Doãn hành tẩu giang hồ, người ngoài gặp được chào hỏi đều gọi là “thiếu hiệp”, nhưng khi hấn đến nơi này, mọi người dường như đều có sự ăy ngăm nào đó, ai nấy đều gọi hấn là “công tử”.

Tà Doãn báo tên gia môn rồi cười nói:

- Tiền bối không cần đa lễ, tại hạ chỉ đi ngang qua chứ không có chuyện gì, may nhờ có đao pháp mạnh mẽ của tiểu muội muội này.

Trình độ con mình thế nào, trong lòng Lý Cẩn Dung đương nhiên hiểu rõ, bà nghe hấn nói lời khách sáo, không kể công lao thì vẻ mặt càng thêm hòa nhã.

Nhưng bà cũng là đại đương gia của 48 trại, dù cảm kích và tán thưởng đến đâu đi nữa, bà vẫn bình tĩnh hỏi:

- Chúng tôi ở đây chỉ có núi và núi, nhiều thô tục ít giáo dục, đệ tử đa phần đều thô kệch ngu dốt, thực sự không có cảnh trí gì, Tà công tử đêm khuya ghé thăm sông Tây Mặc, hấn là không phải để ngắm cảnh sông.

Lúc này, mồ hôi lạnh trên người Lý Thịnh đã dần dần biến mất, ba hồn bảy phách kéo tà tâm đầy bụng của hấn về vị trí cũ. Hấn nghe Lý Cẩn Dung nói thì biết đại đương gia đã nổi lòng nghi ngờ, lúc này ở dưới sông, tuy hấn cũng bóng gió hỏi về lai lịch của Tà Doãn nhưng người ta dù sao cũng có ơn với hấn, vì sợ sinh ra hiểu lầm gì đó nên hấn vội nói nhỏ:

- Cô cô, lúc này Tà huynh vốn không cần lộ diện nhưng thấy hai đứa con kích động dây trận trong nước mới lên tiếng nhắc nhở, thậm chí còn đích thân vào trong trận chỉ đường...

Lý Cẩn Dung lạnh lùng nhìn hấn, cổ họng Lý Thịnh nghẹn lại, không dám nói thêm một chữ nào nữa, đành bắt đầu đi nhìn Chu Phi. Chu Phi không dám hé răng, nằng cảm thấy bất kể mình nói gì với Lý Cẩn Dung, kết quả luôn hoàn toàn ngược lại, chuyện tốt cũng có thể bị nàng nói thành chuyện xấu.

- Không sai, 48 trại của ta đương nhiên có hậu tạ.

Lý Cẩm Dung thuận theo lời Lý Thịnh nói tiếp:

- Nếu Tạ công tử có gì sai bảo, chúng ta cũng sẽ dốc sức tiến hành.

Tạ Doãn vốn cho rằng mình xui xẻo tám kiếp, vất vả lắm mới chọn được một thời cơ, nào ngờ đó lại là thời cơ hung hãn nhất, vì cứu người mà hấn bại lộ trước mặt cả 48 trại, bao tâm huyết non nửa năm nay đều xem như đổ sông đổ bể.

Nhưng bây giờ nghe vị phu nhân trước mặt này nói thì trong lòng hấn hơi bất ngờ, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ thời vận của ta thay đổi rồi ư?”

Tạ Doãn chỉ xem Lý Thịnh và Chu Phi là môn hạ phái “Thiên Chung”, lại thấy họ gọi mẹ gọi cô cô với vị phu nhân này, đồng thời ấn tượng ban đầu của hấn cho thấy vị tiền bối này hiền hòa thân thiết nên hấn hoàn toàn không liên hệ người trước mặt với “Lý Cẩm Dung” có thể đem ra dọa trẻ nhỏ ngừng khóc đêm trong truyền thuyết.

Hấn suy nghĩ một lát, cảm thấy chút chuyện này không sợ nói với ai ngoại trừ Lý đại đương gia cả, bèn không che che giấu giấu nữa mà nói thẳng:

- Tại hạ được người ta ủy thác đến đây để đưa một phong thư, nào ngờ 48 trại canh phòng nghiêm ngặt, tôi vừa mới đến, không biết làm sao, không còn cách nào nên mới làm ra chuyện thất lễ như vậy, mong tiền bối không trách tội.

48 trại không có người đáng tin tiền cử thì đúng là không vào được, Lý Cẩm Dung thấy hấn thần thái hiên ngang, bèn gật đầu nói:

- Việc nhỏ, xin Tạ công tử cho chúng tôi tận tình người làm chủ, đừng chê trong trại bản hấn, mời bên này_____không biết Tạ công tử muốn đưa thư cho ai? Ta giúp cậu tìm người đó đến.

Tạ Doãn nói:

- Không biết Cam Đường tiên sinh Chu Tồn có ở trong quý trại?

Cái tên này các đệ tử nghe cũng chưa từng nghe nói, về mặt ai nấy đều mê man.

Chu Phi cũng chưa từng nghe nói nhưng trong lòng nàng run lên, bỗng dưng có dự cảm không lành.

Bước chân dẫn đường của Lý Cẩm Dung chợt dừng lại, bà không quay đầu, người khác không thấy rõ vẻ mặt bà, hồi lâu sau, bà nhẹ giọng hỏi:

- Ai cho cậu biết người này ở trong 48 trại?

Tạ Doãn trả lời:

- Người nhờ tôi đưa thư.

Lý Cẩm Dung nghiêng người nhìn hấn, ý tứ không rõ:

- Nếu người kia gạt cậu thì sao?

Tạ Doãn biết 48 trại và nguy hiểm Bắc đô là tử địch, cảm thấy lập trường phản tác của mọi người cũng không khác mấy, bèn nói thẳng:

- Vật người đó ký thác cho tôi rất quan trọng, dù muốn đùa tôi cũng sẽ không lấy nó ra đùa.

Lý Cẩm Dung mặt không biểu cảm hỏi:

-Ồ, người đó còn dặn cậu những gì?

Tạ Doãn nghĩ nghĩ rồi nói:

- Đại khái là ông ấy trước đây có chút hiểu lầm với Lý đại đương gia của quý trại, cũng không phải chuyện gì lớn, có điều đại đương gia bận bịu công việc, không muốn kinh động đến bà ấy.

Chu Phi:

- ...

Lý Thịnh:

- ...

Tạ Doãn vừa thốt xong câu đó thì phát hiện vẻ mặt của mọi người xung quanh rất kỳ quái, trên mặt ai nấy đều hiện ra ba chữ__ “người tiêu rồi”. Trong

lòng hẩn chột dâng lên một suy đoán mơ hồ khiến người ta dựng tóc gáy, khó có thể tin nhìn vị tiền bối “hiền hòa thân thiết” trước mặt.

Lý Cận Dung dường như nghiêng đầu mỉm cười. Bà đứng lại, xoay người qua, cười như không cười hỏi:

- Lương Thiệu chẳng lẽ không nói với cậu là giữa ông ta và ta có “hiếu lăm” gì sao?

Tạ Doãn:

- ...

Nếu xui xẻo có thể phân ra cấp bậc thì vận khí của hẩn có lẽ đã đạt đến mức “đỗ tam nguyên” rồi. (1)

(1) Đỗ tam nguyên: đỗ đầu liên tiếp ba kỳ thi: thi Hương, thi Hội, thi Đình. Việt Nam ngày xưa có cụ Nguyễn Khuyến đỗ tam nguyên và được gọi là “Tam Nguyên Yên Đỗ”.

- Hai chữ Lương Thiệu là đủ cho ta một chương đập chết người.

Trên mặt Lý Cận Dung thoáng chốc không còn ý cười nữa, bà lạnh lùng gằn từng chữ một:

- Nhưng người đã cứu nữ nhi và chất nhi ta, ân thù hòa nhau. Giao ra “An Bình Lệnh” của lão quỷ kia, người có thể rời đi, ta tuyệt đối sẽ không làm khó người.

Tạ Doãn thoáng lùi về sau nửa bước, đuôi mắt quét qua một vòng những người xung quanh đã bắt đầu đề phòng, hẩn thu lại về mặt xui xẻo, đã đến mức này mà vẫn còn cười được, không chút hoang mang nói với Lý Cận Dung:

- Hóa ra tiền bối chính là Lý đại đương gia danh chấn Bắc đô, hôm nay được gặp quả là may mắn ba đời. Đại đương gia có lệnh, văn bối vốn không nên làm trái, có điều không biết nếu tôi đưa An Bình Lệnh cho người thì người sẽ xử lý nó thế nào?

Mũi chân Lý Cận Dung giẫm lên một viên đá nhỏ trên núi, bà nghe vậy thì không nói câu nào, nhấc chân khề nghiêng nó, viên đá ấy liền giống như bánh mật bị chung mềm nhũn, tức khắc vỡ nát trở về cát bụi.

Tạ Doãn hiểu ý gật đầu:

- Lý đại đương gia quả nhiên sáng khoái, ngay cả viện có cũng khinh thường nói, nhưng Lương lão đã quy tiên, trước lúc lâm chung phó thác vật ấy cho văn bối, văn bối từng thề với trời đất, khối An Bình Lệnh này trước khi giao đến tay Chu tiên sinh thì nó còn tôi còn, trừ phi văn bối hóa thành tro bụi, bằng không chắc chắn không để nó rơi vào tay người thứ ba.

Mấy chữ “Lương lão đã quy tiên” vừa thốt ra, Lý Cận Dung hơi chao đảo, dường như khó mà tin được, trong khoảnh khắc ấy, Tạ Doãn bất ngờ di chuyển, toàn thân hóa thành một bóng mờ, phảng phất như chỉ một con gió thổi qua là biến mất, chờ hẩn bình thần nói nốt nửa câu sau thì người đã ở ngoài mấy trượng!

Lý Cận Dung cả giận nói:

- Bắt!

Trong lúc nói chuyện, ống tay áo bà hơi lay động, chừng lực đã thủ thế chờ sẵn, Chu Phi vừa phục hồi tinh thần từ cơn biến cố, tuy đầu óc mơ hồ không rõ nhưng không thể nhìn mẹ một chương đánh chết Tạ công tử, trong lúc cấp bách, chân nàng đã trượt ra, định không tự lượng sức mà đối phó với một lần.

Lý Thịnh ở bên cạnh nhanh tay nhanh mắt tóm lấy mái tóc dài tán loạn của nàng.

Chu Phi bị hẩn kéo căng da đầu, còn chưa kịp phát tác thì nghe hẩn rên đau một tiếng, nhỏ giọng hét thảm:

- Cô cô, con...

Sau đó hẩn đầu đầy mồ hôi, đưa tay che ngực, người hơi lão đảo, “phịch” một tiếng quỳ ngay tại chỗ.

Chu Phi bị thần công trở mặt “nói trọng thương là trọng thương, nói sắp chết là sắp chết” của Lý đại công tử làm ngầy người, suýt quỳ xuống theo hẩn.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Anh Hùng

Ánh đèn lay động, Chu Phi dụi dụi mắt, thấy trời tờ mờ sáng thì đưa tay tắt đèn, mực trong nghiên đã hơi khô, nàng cũng lười thêm nước, quẹt vết đen soạt soạt viết qua loa xong đoạn gia huấn còn lại, cây bút cũ cũng bị nàng ấn mạnh rụng lông.

Tối hôm trước, nàng và Lý Thịnh bị Lý Cần Dung xách ra khỏi sông Tây Mặc, Chu Phi vốn tưởng rằng mình không chết thì cũng bị lột một lớp da, ngờ đâu Lý Cần Dung lại giờ cao đánh khẽ, chỉ vọt và sai người giam hai người họ lại tự kiểm điểm lỗi lầm, mỗi người chép hai trăm lần gia huấn là xong.

Gió thổi không lọt, nắng chiếu không tới, không đau không ngứa, muốn nằm là nằm, loại “chuyện tốt” này bình thường không tới lượt Chu Phi, Lý Nghiên phạm lỗi còn may ra.

Chu Phi chưa tới nửa đêm đã dùng thể chữ cuồng thảo như chó cào viết qua quýt xong gia huấn, sau đó thì ngâm cây bút xù lông, ngửa mặt nằm trên chiếc giường nhỏ bên cạnh, suy nghĩ về chuyện tối hôm trước.

Bởi vì Lý Thịnh làm dây dưa nên cuối cùng Lý Cần Dung không thể đích thân đuổi theo, Tạ Doãn thành công bỏ chạy. Chu Phi đoán bây giờ mình có thể đang hoang nằm trong phòng, tám phần là nhờ công lao của vị Tạ công tử này ____ đại đương gia muốn bắt cậu ta, nhưng hình như không dám khua chiêng giồng trống đi bắt, kéo theo cũng không thể khua chiêng giồng trống phạt nàng và Lý Thịnh, chắc chắn là sợ kinh động đến người nào đó. Nếu bà đánh dữ dội một trận ra trò thì người bị “kinh động” đại khái cũng chỉ có cha nàng, Chu Phi nghĩ vậy thì càng khẳng định “Cam Đường tiên sinh” nghe quen tai trong lời Tạ Doãn chính là cha nàng.

Nhưng ai lại tìm đến cha nàng?

Từ khi Chu Phi có ký ức đến nay, Chu Dĩ Đường luôn là cửa lớn không ra, cửa trong không bước, bình thường không gặp được mấy người, quanh năm suốt tháng, ngoại trừ bệnh thì là ở trong viện đọc sách, thỉnh thoảng đánh đàn, có dạo còn mơ mộng muốn dạy dỗ vài tiểu bối... đáng tiếc thậm chí bao gồm Lý Thịnh, cả ba người họ đều không ai có máu phong hoa tuyết nguyệt, họ ngồi bên cạnh nghe tiếng đàn huyền ảo mà người thì nghịch tay, người thì ngáp.

Tôn tiên sinh hại nàng bị đánh là một thư sinh cổ hủ, cha nàng tuy không cổ hủ nhưng cũng lắm cũng chỉ là một thư sinh biết thời biết thế mà thôi, ngoại trừ yếu ớt nhiều bệnh thì không có chỗ nào đặc biệt, chẳng lẽ ông ấy có lai lịch gì dữ dội lắm sao?

Chu Phi lúc thì nghĩ đến “dây trận” tràn trề khí thế dưới sông Tây Mặc, lúc thì nhớ đến khinh công kỳ diệu của Tạ công tử, lúc lại lòng đầy thắc mắc, đồng thời trong đầu tự động nhét cha nàng vào trong thoại bản về 108 truyền kỳ chốn giang hồ, suy nghĩ lung tung bảy tám nỗi máu chó về yêu hận tình thù.

Cuối cùng nàng thực sự nằm không nổi nữa, trở mình bò dậy, tựa vào cửa sổ lộ đầu ra nhìn, bây giờ là sáng sớm, là thời điểm người ta mệt mỏi nhất, mây đệ tử trông coi nàng đều lim dim gà gât.

Chu Phi suy nghĩ rồi lục ra một đôi giày, vứt một chiếc xuống dưới bàn học, chiếc còn lại vào dưới gầm giường, kẻ đó buông màn giường, lấy chân tạo thành hình người, trải gia huấn mới viết lung ta lung tung đêm qua lên bàn, ra về như mình đã tự kiểm điểm suốt đêm, mệt mỏi quá nên ngủ say, sau đó nàng tung người nhảy lên xà nhà, quen đường quen lối gỡ mấy viên ngói lỏng lẻo, thần không biết quỷ không hay chuồn ra ngoài.

Vào lúc Chu Phi định leo tường bằng óc thì cách đó không xa có một tiếng vang nhỏ, nàng ngẩng đầu lên nhìn, giới, kẻ đầu trộm đuôi cướp hóa ra không chỉ một mình nàng.

Chu Phi và Lý Thịnh cách một cái sân và một cái nóc nhà hai mặt nhìn nhau một lát, sau đó mạnh ai nấy quay đầu, vờ như không ai thấy ai, mỗi người chạy theo một hướng.

Chu Phi tránh chỗ của Chu Dĩ Đường, chỉ nhìn từ xa xa mà không dám đi qua ____ dựa theo kinh nghiệm nhiều năm đầu trí đầu dũng với Lý Cần Dung của nàng, nàng cho rằng mẹ mình không thể nào không có phòng bị. Nàng nhân nài tra xét một vòng chung quanh, quả nhiên trong rừng trúc phía sau tiểu viện và bên dưới cầu treo phía trước đều phát hiện dấu vết, ở đó khẳng định có mai phục.

Hiện tại tiểu viện của Chu Dĩ Đường yên ắng tĩnh lặng, giờ này có lẽ ông ấy vẫn chưa dậy, Chu Phi đang do dự làm thế nào để chuồn vào thì chợt nghe tiếng chim hót.

48 trại ở Thục Trung quanh năm như mùa xuân, hoa lá không héo tàn, có tiếng chim hót không có gì kỳ lạ, Chu Phi lúc đầu không để ý, nào ngờ tiếng chim ấy càng lúc càng gần, dường như không có ý định dừng, nàng nghe rất bức bối, định dùng đá ném con thú có lông vũ ồn chết đi được này nhưng vừa quay đầu lại thì thấy Tạ Doãn đang cười hề hề ngồi trên một cây đại thụ nhìn nàng.

Tạ Doãn bị Lý Cần Dung lưng bắt khắp núi cả ngày, đại khái là không dễ chịu gì cho cam, áo ngoài của hắn bị rách, vạt áo ngắn đi một đoạn, tóc tai rối bời, trên đầu dính chiếc lá còn ướt hơi sương, tay và cổ có vài vết máu, chật vật hơn cả tối hôm trước trong sông Tây Mặc. Nhưng trên mặt hắn lại mang theo nụ cười vô cùng ung dung thoải mái, giống như hoàn toàn không để bụng về hoàn cảnh nguy cơ thể này, không hề để lỡ việc hắn thưởng thức cảnh núi lúc bình minh và tiểu cô nương đang tuổi dậy thì.

- 48 trại các cô đúng là rắc rối phức tạp, ta dùng tới sức bú sữa mới tìm được đến nơi này.

Tạ Doãn cảm thán rồi ngoắc ngoắc tay với nàng, ra về quen thân nói tiếp:

- Tiểu cô nương, cô là nữ nhi của Lý đại đương gia và Chu tiên sinh sao?

Chu Phi ngẩn người, nàng luôn ở trong trại, bị Lý Cần Dung rèn ra tính cách “nên làm gì thì làm đó, không có chuyện bót phí lời”, lại thêm ít chơi với

những người cùng thế hệ, đã quen độc lai độc vãng, tạm thời nàng không rõ Tạ công tử này là bạn hay thù nên không biết trả lời thế nào, đành phải đơn giản là gạt đầu.

Tiếp đó nàng cau mày, hồi lâu sau mới dò hỏi:

- Ngươi và mẹ ta có thù oán gì sao?

- Đầu có, lúc mẹ cô lui về 48 trại ở ẩn, ta còn chơi bòn đẩy.

Tạ Doãn không biết lấy từ đâu ra một đoạn trúc, rồi lại lấy ra một con dao nhỏ, vừa ngồi trên cây chậm rãi vót vừa nói với nàng:

- Có điều lão Lương nhờ ta đưa thư kia có lẽ có, là chuyện gì thì ta cũng không biết... haiz, ông ấy còn chưa nói rõ với ta đã chết rồi.

Chu Phi hỏi:

- Vậy ngươi là gì của ông ấy?

- Không gì cả, tiểu sinh họ Tạ tên Doãn tự Nấm Mốc, hiệu “Cư sĩ nghĩ thoáng”, vốn là một người nhàn rỗi.

Tạ Doãn nghiêm túc nói:

- Hôm đó ta đang đi dã ngoại câu cá, lão nhân gia ông ấy lết thân già bệnh tật tàn tạ tới té bái một nắm mồ hoang, bái xong đứng dậy không nổi, nằm trên đất khóc lớn, ta thấy một ông lão như ông ấy khóc thật đáng thương mới đồng ý chạy vật giúp.

Chu Phi:

- ...

Nàng kinh hoàng phát hiện, vị Tạ công tử này, e là quả nhiên có bệnh.

Chu Phi khó tin hỏi:

- Chỉ vì một ông lão khóc mà ngươi liều chết xông vào 48 trại giúp ông ta?

Tạ Doãn đính chính:

- Không phải vì một ông lão khóc mà là vì Lương Thiệu khóc ____ cô không biết Lương Thiệu là ai sao? Chẳng lẽ cha cô chưa từng nói với cô?

Cái tên này kỳ thực Chu Phi nghe hơi quen quen, hẳn là từng được nghe nói, có điều Chu Di Đường tính tình ôn hòa lại hay nói nhiều, lúc ông đồng đông dài dài thì Chu Phi luôn xem như đang nghe lão hòa thượng tụng kinh, vào tai trái ra tai phải, nghe mười câu nhớ được một câu đã xem như không tệ, dù sao ông ấy cũng không nở phật nàng.

Tạ Doãn thấy nàng không lên tiếng thì giải thích:

- Lúc Tào Trọng Côn soạn vị, Lương Thiệu lên phía bắc tiếp ứng cho ấu đế, thiết lập bầy liên hoàn ở vùng Lưỡng Hoài, cứu được ấu đế ngay dưới mắt “Bắc Đầu Thất Tinh”, đánh trọng thương “Tham Lang” và “Vũ Khúc”, ngay cả tính mạng của nhi tử duy nhất cũng mất luôn, sau đó ông ấy lại vào sinh ra tử, một tay nâng đỡ nửa Nam triều, xem như là một... ừm, anh hùng. Anh hùng mặt lộ như núi đồ, há không đáng thương ư? Nếu ta đã không có bản lĩnh gì khác ngoài chân cứng lạng lẹ thì giúp ông ấy chạy một chuyến cũng không sao.

Chu Phi nghe như hiểu như không, nghĩ nghĩ rồi truy hỏi:

- Thất Tinh gì đó rất lợi hại à?

Tạ Doãn nói:

- Bắc Đầu Thất Tinh ____ năm xưa Tào Trọng Côn soạn vị, có không ít người không phục, ông ta đầu rảnh rỗi đi thu phục từng người một, và lại người ta nói hơn nửa câu không hợp là ông ta quyết định dứt khoát giết luôn.

Chu Phi chưa từng nghe cách giải quyết thô bạo mà đơn giản như vậy, không khỏi trở mắt:

- Há?

- Đương nhiên, tự ông ta thì chắc chắn là giết không nổi.

Tạ Doãn nói tiếp:

- Nhưng dưới tay ông ta có bảy đại cao thủ, họ gì tên gì không ai biết, từ khi theo ông ta thì đều lấy tên Bắc Đầu, chuyên bán mạng giúp ông ta giết người. Rốt cuộc lợi hại cỡ nào há... Ta nói thế này vậy, mẹ cô từng dẫn một đám anh hùng hào kiệt xông vào Bắc đô ám sát Tào Trọng Côn, ba ngàn

Ngự lâm quân không ngăn được họ, nắm đó bên cạnh nguy để chỉ có hai người Lộc Tồn và Văn Khúc, vậy mà vẫn che chở Tào Trọng Côn chạy trốn thành công, nếu nắm đó Thất Tinh đầy đủ thì lần ấy ở Bắc đô chưa chắc là ai “thịt nát xương tan” đâu, cô nói xem có lợi hại hay không?

Cách nói này vô cùng có sức thuyết phục với Chu Phi.

Bởi vì trong mắt nàng, Lý Cần Dung như một ngọn núi, mỗi lần giận dữ mẹ, nàng sẽ hung hăng đi luyện công, một năm 360 ngày thì tính ra khoảng 359 ngày nàng hung hăng đi luyện công, ngày nào nằm ngủ cũng mơ thấy đại đương gia ra tay quát nàng nhưng nàng có thể dễ dàng gỡ roi khỏi tay bà, sau đó ném xuống chân bà rồi nghênh ngang bỏ đi một cách đại nghịch bất đạo... Đương nhiên, cho đến nay đó vẫn chỉ là mơ.

Đôi lúc Chu Phi có ảo giác rằng mình mãi mãi không thể nào vượt qua mẹ, mỗi lần nàng cảm thấy mình đuổi theo được một ít thì khi ngẩng đầu lên lại phát hiện mẹ đang ở nơi xa hơn lạnh lùng nhìn mình.

- Đại anh hùng như thế mà nằm khóc nơi đất hoang không dậy nổi, cũng giống tiểu cô nương xinh đẹp như cô có một ngày tuổi xuân không còn, dung nhan tiêu tụy, tóc đã bạc phơ, đều khiến người ta khổ sở, nếu ta gặp được thì ta phải quản.

Chu Phi:

- ...

Không ai dám tán gẫu với Lý Cần Dung những lời vô bổ như “nữ nhi của cô thật xinh đẹp”, các trưởng bối cũng hiếm khi khen một cách khách khí hàm súc với Chu Phi là “Lệnh ái có phong thái năm xưa của đại đương gia”, người trong cùng thế hệ lại càng khỏi phải nói, một tháng không nói được mấy câu, từ trước tới nay chưa từng có ai khen nàng xinh đẹp trước mặt nàng nên lần này nghe khen, nàng nhất thời hơi ngỡ ngàng.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Tạ Doãn đã thông thả làm xong một cây sáo trúc, hân nhệ nhàng thổi lên rồi cười bốn cọt nói với Chu Phi:

- Mau chạy xa xa chút, bị mẹ cô bắt được sẽ đánh tay cô đấy.

Chu Phi vội hỏi:

- Người muốn làm gì?

Tạ Doãn nháy nháy mắt với nàng rồi đặt sáo trúc ngang bờ môi, thổi lên mấy âm trầm bổng, tiếng sáo du dương nháy mắt phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong rừng, những chú chim thức sớm ào ào bay lên trời, con người người trẻ tuổi ngồi trên cây phản chiếu màu xanh biếc của rừng trúc vô biên, khi những người mai phục thì nhau nhảy ra áp sát, tiếng sáo của hắn đã dẫn thành làn điệu.

Đó là một khúc “Phá trận”.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ngổ Nghịch

Chu Phi đầu tiên là giật mình, như một con rắn nhỏ bị gây khua vào cỏ làm kinh động, theo bản năng nhảy vào khu rừng bên cạnh, nhưng chạy được một nửa mới phục hồi tinh thần lại, có chút không yên lòng, bèn trốn lên một cây đại thụ, từ trên cao nhìn xuống, trong lòng nghĩ mãi mà không hiểu.

Nàng không hiểu tại sao Tạ Doãn chịu đưa thư giúp một ông lão không quen biết, cũng không hiểu tại sao hắn vất vả chạy trốn cả đêm còn quay lại tự chui đầu vào lưới. Mấy câu hắn nói rõ ràng là vợ vẫn nhưng ngầm kỹ thì lại như lẽ dĩ nhiên, không thể nào phản bác.

Chu Phi chân trước vừa chạy thì Tạ Doãn chân sau liền bị một đám đệ tử trong trại mặc giáp cầm vũ khí bao vây, tay Chu Phi nắm chặt viên đạn sắt, nàng cẩn thận nhìn qua kẽ lá, nhận ra vài vị sư huynh ưu tú. Xem ra Lý Cần Dung đưa các tính nhuệ của 48 trại đều mai phục ở gần tiểu viện của Chu Di Đường.

Những người này chắc là đều được Lý Cần Dung chỉ thị, sau khi tới thì không nói câu nào, trực tiếp ra tay, phối hợp lẫn nhau cực kỳ ăn ý. Trước tiên họ trông coi bốn phía, phong bế đường lui của Tạ Doãn, kẻ đó ba cao thủ dùng kiếm cùng nhau tiến lên, hai người giỏi khinh công một trước một sau nhảy lên đại thụ hai bên, để phòng hắn thoát từ trên cây, một phía khác có mười ba cái nỏ dài ngắn đều kéo căng nhắm ngay Tạ Doãn, dù hắn là chim cũng có thể bị bắn thành cái sàng.

Chu Phi lặng lẽ cúi đầu càng thấp hơn, trong lòng nghĩ nếu là mình thì sẽ chạy thế nào. Nàng không thích trốn trốn tránh tránh, chắc là sẽ nhảy xuống dưới tàng cây, cành và lá cây sẽ chặn giúp một số mũi tên sau lưng, chỉ cần tốc độ nhanh, ra tay độc, nhắm chuẩn phương hướng, liều mạng chịu vài nhát đao thì có thể mở đường máu thoát thân.

Nhưng nàng cảm thấy Tạ Doãn sẽ không làm như vậy, từ khinh công xuất thần nhập hóa của hắn mà xét thì những bản lĩnh khác ắt cũng sâu không lường được... thêm vào đó là thái độ thản nhiên của hắn khiến Chu Phi không hề lo lắng mà ngược lại có chút tò mò.

Ai dè Tạ Doãn “ui da” một tiếng, thấy có người chém mình thì co lại theo bản năng, nhắm nghiền hai mắt đưa sáo trúc ra đỡ, sáo trúc bị chém đứt một đoạn, hấn đường như sợ hết hồn, nhấc vật ảo nhảy loi choi trên cây mấy cái, tay chân luống cuống tròn đổng tròn tây, nháy mắt trên người lại có thêm mấy chỗ rách, thành một gã ăn mày phong độ ngồi ngời, chạy trốn chết giữa ánh đao bóng kiếm.

Chu Phi:

- ...

“Tình huống gì thế này?” Chu Phi nghĩ: “Thâm tàng bất lộ trong truyền thuyết đây sao?”

Đúng lúc này nàng nghe tiếng “phốc” “phốc”, mấy nhánh cây xẹt qua không khí lao tới, nhắm thẳng vào Tạ Doãn.

Chu Phi kinh hãi, đạn sắt trong tay suýt bắn ra thì thấy Tạ Doãn tựa bờ công anh nhẹ nhàng trong gió, hấn nhảy lên trên ba thước giữa không trung, thân pháp xinh đẹp như tiên cười mây bay.

Ngón tay Chu Phi nhẹ nhàng co lại, thu đạn sắt về lòng bàn tay, thầm nghĩ: “Quả nhiên lợi hại”.

Nhưng trái tim nàng vẫn chưa hoàn toàn rơi vào ngực, Tạ Doãn một lần nữa bị ba kiếm khách đuổi theo, hấn chọt nhấc tay lên, tinh thần Chu Phi chấn động, chờ xem cao chiêu của hấn.

Kết quả, nàng thấy hấn vứt sáo trúc trong tay, hô to lên:

- Ôi ôi đừng đánh, đừng đánh nữa, ta đánh không lại các người! Cẩn thận chút, kéo đám chết người!

Ba thanh kiếm gác lên cổ của “tiên cười mây bay”, tóm hấn từ trên cây xuống, Tạ Doãn vì phòng ngừa ngộ thương nên cố gắng duỗi cổ ra thật dài:

- Chư vị anh hùng hạ thủ lưu tình, lão đại nhà các vị không chừng còn muốn hỏi chuyện tôi đấy, lỡ quẹt qua cổ thì tôi không nói được rồi.

Trên cây bên cạnh, cảm xúc của Chu Phi nãy giờ lên xuống thực quá lớn, về mặt thần thò.

Lúc này đoàn người đột nhiên yên tĩnh, một hàng đệ tử tách ra hai bên, rồi rít thì lễ, Lý Cần Dung đến.

Không biết có phải Chu Phi bị ảo giác hay không, nàng cảm thấy hình như Lý Cần Dung liếc mắt nhìn về phía nàng, nàng vội ép thân mình càng thấp hơn.

- Lý đại đương gia.

Tạ Doãn từ xa cười với bà, ánh mắt quét qua ba thanh kiếm đang gác lên cổ.

Lý Cần Dung không sợ hấn giả trò gì trước mắt mình, lập tức thận trọng gật đầu, ba thanh kiếm gác trên cổ hấn đồng thời tra vào vỏ. Tạ Doãn vô cùng hoảng sợ sờ sờ cổ, sau đó lấy trong ống tay áo ra một lệnh bài cổ, cúi đầu nhìn, cười nói:

- Đây chính là An Bình Lệnh, “Quốc vận xương long”, rõ là đại cát đại lợi, vậy mà không phù hộ ta tiêu dao thêm một chút.

Ánh mắt Lý Cần Dung đảo qua lệnh bài trên tay hấn, gay gắt nói:

- Năm xưa Tần hoàng (1) làm ngọc tỷ truyền quốc “Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương” (2), khẩu khí cũng thật lớn, là lời may mắn thiên trường địa cửu, nhưng thế thì sao? Hai đời đã mất, Vương Mãng phân loạn, thiếu đế bỏ trốn__cuối cùng rơi vào một bó đuốc lâu cao, ngọc đá cùng tan.

(1) Tần hoàng: tức Tần Thủy Hoàng.

(2) Nhận mệnh trời ban, mãi mãi trường tồn.

Chu Phi chưa từng nghe mẹ nàng nói một tràng dài như vậy, suýt thì tưởng bà bị Chu Dĩ Đường nhập.

Tạ Doãn lắc lắc đầu, treo khối An Bình Lệnh ấy lên nhánh cây bên cạnh.

Mắt Lý Cần Dung lóe lên:

- Không phải ngươi nói nó còn ngươi còn hay sao?

Tạ Doãn cười nói:

- Văn bối ngàn dặm đến đây vốn là để đưa thư, An Bình Lệnh chẳng qua là một tín vật nho nhỏ, bây giờ thư đã đưa rồi, vật này chỉ còn là một khối sắt vụn mà thôi, liệu mạng vì nó chẳng phải là đầu đuôi lẫn lộn hay sao?

Lý Cần Dung càng u ám hơn:

- Thư đã đưa rồi? Người thực sự cho rằng mình thuận miệng thổi một khúc nhạc không ra ngô không ra khoai là có thể bảo toàn tính mạng sao? Ta không ngại nói cho người biết, người muốn tìm căn bản không có ở đây.

Chu Phi ở trên cây cũng sờ ___ đúng vậy, đại đương gia vì để không kinh động cha nàng, ngay cả việc dẫn nàng một trận cũng tránh thì sao có thể để mặc Tạ công tử nghênh ngang thổi sáo bên ngoài viện của Chu Dĩ Đường? Lễ nào viện này trống rỗng?

Nàng tức thì hơi khấn trương, cũng không biết khấn trương vì ai, mẹ nàng không bao giờ hại cha nàng, hiển nhiên trong phong thư đó có dính dáng gì đấy, nhưng nếu “thư” của Tạ công tử không đưa được thì hẳn có biến thành nhân bánh chèo cuối năm không?

Nàng đang “Hoàng thượng không vội gì đi đó đã vội” (3) thì Tạ Doãn hoàn toàn không để ý, thông thả nói với Lý Cẩm Dung:

- Đại đương gia, tùy vào số mệnh vậy. Nếu hôm nay thư này không đưa được, đó chẳng qua là thời vận của tôi ___ nhưng thời vận của đại đương gia, của Chu tiên sinh sẽ không vì những tiểu nhân vật như tôi mà thay đổi. Điều gì nên đến rồi sẽ đến, tránh được nhất thời không tránh được cả đời, trong lòng đại đương gia chắc hẳn hiểu rõ đạo lý này, bằng không sao ngay cả một tiểu khúc cũng không dám để Chu tiên sinh nghe?

(3) Chế từ “Hoàng thượng không vội thái giám đã vội”.

Lời này rõ ràng đã chọc giận Lý Cẩm Dung, bà nghiêng răng thốt ra mấy chữ:

- Người cho là ta sẽ không giết người?

Bà còn chưa dứt lời, cung tên buông xuống cách đó không xa một lần nữa được giương lên, tay ai nấy đều đặt trên vũ khí, bầu không khí bỗng chốc căng thẳng, một đệ tử trẻ tuổi trượt tay cầm nỏ, “vút” một tiếng, mũi tên nhỏ lao thẳng vào giữa lưng Tạ Doãn, không ngờ dọc đường bị một viên đạn sắt đánh bay giữa không trung. Chu Phi cảm thấy Tạ công tử này e chỉ có cái mã ngoài chứ trong bụng rỗng tuếch, chả có bản lĩnh gì. Nàng nhảy từ trên cây xuống, kêu lên:

- Mẹ!

Lý Cẩm Dung không hề ngẩng đầu, nói:

- Cút.

Chu Phi không những không cút mà còn mặt không đổi sắc tiến về trước mấy bước, đứng chềch chắn trước mặt Tạ Doãn, đuôi mắt liếc nhìn lệnh bài treo trên cành cây, thấy nó màu sắc cũ kỹ, ánh sáng ảm đạm, đúng là đồ bỏ vứt vào tiệm cầm đồ cũng không lấy được xu nào.

- Đại đương gia.

Chu Phi hành lễ giống như những đệ tử khác trong trại, nhỏ giọng nói:

- Đêm qua đại đương gia đã nói chỉ cần hắn giao ra khỏi lệnh bài này là có thể đi, vậy tại sao bây giờ lại nuốt lời?

- Chu Phi.

Lý Cẩm Dung gần từng chữ:

- Ta lệnh cho con đóng cửa tự kiểm điểm, con lại dám một mình trốn ra đây, ta không đánh gãy chân con không được, cút qua một bên cho ta, ta có rất nhiều thời gian xử lý con đây.

Một đệ tử cầm kiếm ban nãy vội nói:

- Đại đương gia bớt giận ___ A Phi, nghe lời, mau tránh ra.

Chu Phi đời này có hai từ không học được, một là “sợ”, hai là “nghe lời”, nói tới cũng lạ, con nhà người ta nếu từ nhỏ phải sống trong đòn roi thì luôn sợ hãi trường bối nghiêm khắc, còn nàng thì ngược lại, càng đánh càng hỗn, càng đánh càng không sợ.

Chu Phi không né không tránh mà nghênh đón ánh mắt của Lý Cẩm Dung:

- Được, vậy chúng ta một lời đã định, đại đương gia nhớ lời mình nói đấy, đưa hắn ra khỏi 48 trại, tôi đứng ở đây cho bà đánh gãy chân.

Tạ Doãn ban nãy giống như thần tiên trên trời bây giờ cuối cùng cũng kinh hãi, không kiềm được nói:

- Ôi, chuyện đó...

Lý Cẩm Dung cả giận nói:

- Bắt!

Đệ tử cầm kiếm bên cạnh nhỏ giọng nói:

- A Phi...

Lý Cẩn Dung quát to:

- Bắt cả tiểu nghệt súc này lại cho ta!

Các đệ tử không dám trái lời đại đương gia, nhưng họ đều nhìn Chu Phi lớn lên nên không quá muốn ra tay với nàng, rề rà hồi lâu cuối cùng mới có một người hạ quyết tâm giờ kiếm xuất chiêu, đồng thời nháy nháy mắt với Chu Phi, ý bảo nàng nhận lỗi chịu thua.

Nào ngờ cô nhai này hoàn toàn không biết nhìn ánh mắt người khác, đao của nàng đã bị dây trận làm vỡ, nàng không biết lấy từ đâu được một thanh kiếm, nghiêm túc trả lời:

- Sư huynh, đắc tội rồi.

Kể đó cổ tay nàng run lên, trường kiếm nhanh nhẹn bắn ra ngoài, vỏ kiếm tung lên thật cao, hắt rơi vũ khí của mấy đệ tử kia không chút lưu tình, đầu của mấy sư huynh như to ra, thấy nàng không chịu nhượng bộ thì cũng không dám nhượng nàng trước mặt Lý Cẩn Dung, tức thì có bốn người bao vây lại, hai thanh kiếm một trên một dưới đâm về phía Tạ Doãn, còn một đao một kiếm hướng về phía Chu Phi muốn để nàng dùng kiếm đỡ, bình thường Chu Phi đều dùng đao lưng hẹp cứng hơn thanh kiếm này không biết bao nhiêu lần, hai đệ tử đó đoán được nàng nội lực không đủ nên chỉ dùng một chiêu áp chế kiếm trong tay nàng, khiến nàng không thể nào làm loạn mà cũng không đến mức làm nàng bị thương.

Nào ngờ Chu Phi thường ngày vì trốn tránh Lý Thịnh mà luôn che giấu bản lĩnh, đao của nàng còn là đao một lưỡi, cứng rắn vô song, che giấu khó hơn thể hiện rất nhiều, ngoài ra, mười mấy năm như một ngày nàng luôn nằm mơ muốn đánh bại Lý Cẩn Dung, cộng thêm thiên phú của nàng vốn không thấp, tính khí lại còn cao hơn thiên phú nên căn bản chưa từng để các đệ tử khác vào mắt, nàng nhanh chóng lùi về sau một bước, đưa một tay đẩy mạnh Tạ Doãn.

Tạ Doãn cũng rất có tiền đồ, tùy cơ ứng biến, không chút do dự bị một tiểu cô nương đẩy ngã nhào, vừa vặn tránh được hai kiếm, còn dọn chỗ cho Chu Phi, tức thì nàng lấy chân trái làm trục, đưa kiếm lên ngang ngực, bất ngờ xoay chuyển, chỉ nghe tiếng kim loại chói tai vang lên, nàng lấy kiếm làm đao, phá tan ba thanh kiếm, thân kiếm uyển chuyển tiếp đó quấn lấy thanh cương đao cuối cùng, người cầm đao nọ cảm thấy như có một luồng sức mạnh cuốn tới, đao trong tay vượt ra, bị Chu Phi xoắn thành hai đoạn!

Ngay cả Lý Cẩn Dung cũng hơi giật mình, Lý đại đương gia lập tức phản ứng được là chuyện gì đang xảy ra, lửa giận càng dữ dội, một chương đánh về phía sau lưng Chu Phi.

Chu Phi tuy mồm mép không sợ ai, lại thường xuyên có những ảo tưởng đại nghịch bất đạo nhưng thực sự động thủ với mẹ thì nàng vẫn chưa dám thực hành, tức thì nàng như “chim én lướt trên mặt nước” nhẹ nhàng nhảy lên cây, dùng chuỗi kiếm mắc lên ngọn cây, xoay một vòng, đầu cũng không quay lại đã tránh thoát được chương thứ hai của Lý Cẩn Dung rồi rơi xuống đất một cách hiểm hóc cùng với cành cây bị gãy, nàng nhảy lên phóng xuống rất liên mạch lưu loát.

Mấy đại đệ tử xung quanh nhìn mà kinh hồn bạt vía, chỉ sợ Chu Phi làm loạn như vậy sẽ thực sự chọc giận đại đương gia, khiến đại đương gia dưới con thịnh nộ xuất ra hiểm chiêu, thế là họ bèn vội vàng tiến lên, ngăn lại đường lui của nàng.

Đúng lúc này, có một người kêu lên:

- Dừng tay!

Tạ Doãn lúc này còn hơi khấn trương bỗng chốc thả lỏng, một lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười mồm mép ba hoa, từ dưới đất bò dậy, phui phui bụi đất trên người, rồi chỉnh lại vạt áo, ung dung điềm tĩnh hành lễ với người mới tới:

- Hậu sinh tham kiến Chu tiên sinh.

- Không dám nhận.

Chu Dĩ Đường từ từ đi tới, bước chân ông không nhanh, thậm chí còn hơi yếu ớt, ông cong tay búng vào trán Chu Phi, mắng:

- Không có phép tắc.

Sau đó ông và Lý Cẩn Dung nhìn nhau, rồi ánh mắt chậm rãi chuyển sang khối lệnh bài treo trên cây, nhẹ giọng nói:

- Tình sư đồ, Chu mỗ đã trả, giờ đây ta chẳng qua là một phé nhân quay lưng với đời, còn tới tìm ta làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Phong Vân

Tạ Doãn mỉm cười nói:

- Tôi chẳng qua chỉ là một người đưa thư đi ngang qua, ân tình hay thù cũ tôi đều không biết, nhưng Chu tiên sinh nếu không muốn gặp tôi thì có thể không cần hiện thân, không phải sao?

Chu Dĩ Đường nhìn hắn, đột nhiên hỏi:

- Nếu ta căn bản không nghe thấy thì sao?

- Thì không sao cả.

Tạ Doãn rất rộng rãi trả lời:

- Không nghe thấy tiếng sáo của tôi thì không phải người tôi muốn tìm, Thục Trung đất linh sinh hiền tài, phong cảnh như tranh, dọc đường đi được mở mang tâm mắt, dù cho tay trắng trở về cũng không uổng chuyến này.

Tiếp đó con người hắn xoay chuyển, cười híp mắt, không nặng không nhẹ đâm cho Chu Dĩ Đường một câu:

- Nổi khổ của côn bằng (1) nước cạn, nổi đau của thương long (2) gãy sừng, cá diếc dưới sông như chúng tôi nghe không hiểu, tiên sinh không cần nói với kẻ ếch ngồi đáy giếng.

(1) Côn bằng: loài linh thú kinh ngư thượng cổ.

(2) Thương long: tên một loài rồng.

Chu Dĩ Đường không chấp nhặt với hắn, giữa trán ông có một nếp nhăn sâu, luôn lộ vẻ lo âu, lúc cười lên cũng có, ông chăm chú nhìn Tạ Doãn rồi nói:

- Tiểu huynh đệ rất biết nói chuyện.

- Xấu hổ.

Tạ Doãn mặt không đỏ tím không đập nói:

- Loại mặt hàng không cần phế đã nát sẵn như văn bối chỉ còn lại có hai công dụng là chạy nhanh và dẻo miệng thôi.

Ánh mắt Chu Dĩ Đường chuyển sang Lý Căn Dung, hai người chỉ cách nhau vài bước nhưng chột nhìn nhau mà không thốt nên lời.

Chu Dĩ Đường nhỏ giọng nói:

- A Phi, con lấy lệnh bài trên cây xuống cho cha.

Chu Phi không hiểu gì cả, quay đầu nhìn Lý Căn Dung.

Nàng chưa từng thấy Lý Căn Dung có vẻ mặt như thế, đau lòng không rõ là đau lòng, so với con giận lúc bắt nàng ban nãy, giờ đây bà đã bình tĩnh lại, chỉ là đôi vai hơi sụp xuống, lớp khói giáp đầy khí thế quanh người không còn sót lại bao nhiêu, lộ ra thể xác phàm trần.

Giọng bà khàn khàn:

- Không phải chàng nói là ân tình đã trả rồi sao? Nếu ân oán hai bên đã không còn...

- Căn Dung...

Chu Dĩ Đường nhẹ nhàng ngắt lời bà:

- Ông ấy sống, hai ta ân oán không còn, ta lánh đến Thục Trung, cùng ông ấy xuôi vàng chia cắt. Giờ đây ông ấy đã mất, sinh tử đôi bờ, chuyện cũ năm xưa như một nét bút thoáng qua, nàng hiểu chứ?

Sắc mặt Lý Căn Dung chợt thay đổi ____ chàng biết!

Chu Dĩ Đường biết Lương Thiệu chết rồi, vậy những thứ... mưa gió phong ba bên ngoài mà bà hao hết tâm cơ đề xuống thì sao?

Phải chăng chàng im lặng không nói gì nhưng trong lòng đều biết cả?

Lý Căn Dung không phải là tiểu nữ nhi hồ đồ của bà, chỉ qua vài câu nói, bà đã hiểu được những từ then chốt mà Tạ Doãn và Chu Dĩ Đường vừa nói.

“Không nghe thấy tiếng sáo của tôi thì không phải người tôi muốn tìm” __ bà sớm nên hiểu rõ, người như Chu Dĩ Đường sao chịu an phận một góc, “quay lưng với đời” mười mấy năm như một?

Lý Cẩm Dung đứng sờ hồi lâu rồi mới hơi ngẩng đầu lên, nhờ động tác này mà bờ vai của bà một lần nữa nâng lên, dường như đã được phủ thêm một lớp đệm sắt, thật lâu bà mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Chu Phi thấy bà chớp chớp mắt mấy cái rồi rũ mắt, tự nói với chính mình:

- Lấy đưa cho cha con đi.

Khỏi lệnh bài cũ này cảm giác vô cùng thô ráp, Chu Phi tùy tiện sờ nó thì thấy có mấy vết tích của binh khí để lại khiến cho những dấu khắc vốn hoa lệ cổ kính bên trên lộ vẻ nghiêm túc trịnh trọng.

- Khi tiên phụ còn tại thế, dù dựng cờ làm phi, tự bồi nhọ thanh danh cũng muốn cho những kẻ cùng đường trong thiên hạ một mảnh đất dung thân cuối cùng là 48 trại này.

Lý Cẩm Dung nghiêm mặt nói:

- Chúng ta nam bắc đều không có chỗ dựa, lấy Thập Vạn Đại Sơn (3) làm thành, lấy nước sông Tây Mạc làm lũy, kẻ xâm phạm ắt phải bị giết. Di mệnh tổ tiên không dám cãi, cho nên ở bên ngoài địa giới 48 trại, chúng ta không thân không thích không bè không bạn, dù là chàng cũng giống vậy.

(3) Thập Vạn Đại Sơn: tên một dãy núi ở Trung Quốc.

Sắc mặt Chu Dĩ Đường không thay đổi:

- Ta hiểu.

Lý Cẩm Dung dứt hai tay vào trong tay áo:

- Nếu chàng đi, từ rày về sau không còn liên quan gì đến 48 trại nữa.

Chu Phi đột nhiên quay đầu, tròn to mắt.

- Ta sẽ không phải người hộ tống chàng.

Lý Cẩm Dung nói không chút cảm xúc:

- Chuyến này đi Kim Lăng đường xá xa xôi, thế đạo không thái bình, chàng hãy ở lại thêm vài ngày, viết một phong thư bảo họ tới đón chàng đi.

Nói rồi, bà không để ý tới Tạ Doãn vừa nảy còn hô đánh hô giết, mặc kệ các đệ tử trợn mắt há hốc mồm ngay tại chỗ, thậm chí cũng quên đánh gãy chân Chu Phi, bà xoay người rồi đi.

Ánh mắt Chu Dĩ Đường dõi theo bà đi thật xa, hồi lâu sau mới khoát khoát tay, khẽ nói:

- Mọi người giải tán đi. ____ Thịnh nhi.

Lý Thịnh lặng lẽ bước ra từ phía sau ông:

- Cô phụ.

Hắn tự cho là mình thông minh hơn Chu Phi, đã dự đoán trước rằng Chu Dĩ Đường quá nửa là không ở nơi bình thường hay ở, bởi vậy từ khi chuẩn khỏi phòng mình, hắn liền đi khắp núi để tìm ông. Lý Thịnh tự phân tích là Chu Dĩ Đường sức khỏe không tốt, sợ lạnh sợ nóng sợ ẩm, bình thường Lý Cẩm Dung chăm sóc ông rất tỉ mỉ, nơi mà bà sắp xếp cho ông chắc chắn không thể ẩm u, không thể gần nước, không thể đón gió, đường cũng không thể khó đi. Kết quả hắn vô cùng kín đáo dựa theo suy đoán của mình tìm khắp nơi trong 48 trại nhưng ngay cả cái bóng của Chu Dĩ Đường cũng không tìm thấy.

Cuối cùng hắn tay trắng trở về, nào ngờ lại gặp Chu Dĩ Đường ở chỗ cách tiểu viện của ông không xa, đang đứng dựa vào một gốc cây già, nghe tiếng sáo từ cách đó không xa vọng tới.

Lý Thịnh cùng tới với ông, đương nhiên thấy cảnh Chu Phi dùng một kiếm chống lại bốn vị sư huynh trong trại, lòng hắn ngổn ngang trăm mối, không nhìn Chu Phi nữa, mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng rồi va phải Chu Dĩ Đường trước mặt.

Chu Dĩ Đường nói:

- Con đi xin đại đương gia một khối lệnh bài, nói là ta muốn, vị tiểu huynh đệ này là khách của ta, xin bà ấy đừng làm khó dễ.

Lý Thịnh không dám trì hoãn, xoay người rồi đi.

- Đa tạ Chu tiên sinh.

Tạ Doãn mặt mày vui vẻ:

- Vị khách không mời như tôi lúc đến phải leo tường đào vách, lúc đi cuối cùng cũng có thể nhìn cổng lớn của 48 trại mở ra rồi.
- Cậu họ Tạ.

Chu Dĩ Đường nói:

- Là có quan hệ gì với Tạ tướng sao?
- Không sai, một nét bút không viết được hai chữ Tạ.

Tạ Doãn nghiêm túc nói:

- Tôi và lão nhân gia ông ấy 800 năm trước là người một nhà, mộ tổ dưới quê là vai kề vai. Có điều 800 năm sau, ông ấy ở nơi cao trên triều đình, còn tôi ở chốn xa trong giang hồ, hai chúng tôi bổ sung cho nhau, xem như là bạn tri kỷ cách nhau tám lạy.

Chu Dĩ Đường thấy hắn thốt đầy tiếng ngửa, không có lấy một câu tiếng người thì dứt khoát không hỏi nữa, chỉ chấp chấp tay với hắn rồi gọi Chu Phi, từ từ đi.

Sau ngày hôm đó, Chu Phi không gặp lại Tạ công tử nữa, nghe nói là đã xuống núi đi rồi, còn giúp Chu Dĩ Đường mang đi một phong thư.

Sau khi Tạ Doãn đi hơn một tháng, có người vô cùng chính thức đến gõ cổng cầu kiến đại đương gia Lý Cẩm Dung của 48 trại, nhưng Lý Cẩm Dung không lộ diện, chỉ sai người mở cổng cho Chu Dĩ Đường rồi đi.

Ngày ấy, màu xanh um khắp 48 trại điêu tàn, sóng xanh tựa biển, gió nhẹ thổi qua, vang lên tiếng rì rào.

Chu Dĩ Đường một mình chậm rãi xuống núi, trạm gác hai bên sớm đã nhận được mệnh lệnh, một trái một phải mở cửa nhường đường. Ông quay đầu nhìn đường, không thấy người muốn thấy, khóe môi hơi cong lên, hình như là tự giễu. Đúng lúc này, có người hô to:

- Đội đã!

Chu Phi chân không chạm đất từ trong 48 trại đuổi tới:

- Cha!

Lý đại đương gia nói không ngăn cản Chu Dĩ Đường chứ không nói không ngăn cản Chu Phi không có lệnh bài, mấy người gác cổng đồng thanh nói:

- Sư muội đừng bước.

Chu Phi không thèm nghe, nàng không biết lại tìm đâu ra một thanh đao lưng hẹp xấp xỉ thanh trước đó, ném vò sắt cách xa mấy trượng, kẹt vào lưới sắt, hai người gác cổng một người cầm đao một người cầm thương đồng thời ra tay ngăn nàng, Chu Phi cong người, trường đao sau lưng đánh văng vũ khí của hai người họ, nghiêng người cứng rắn lao ra, ở cổng tức thì có thêm bảy tám đệ tử gác cổng khác xuất hiện bao vây nàng.

Về mặt Chu Dĩ Đường bất đắc dĩ:

- Chu Phi, đừng càn quấy, quay về cho cha!

Chu Phi cảm thấy có rất nhiều đao kiếm đặt trên đỉnh đầu nàng như một khối Ngũ Hành Sơn gãy không ra, vùng không thoát, hai tay nàng gắng sức đến cực hạn, nơi khớp nổi lên màu tái mét, nàng cắn răng nói:

- Con không về!

Chu Dĩ Đường:

- A Phi...

Chu Phi:

- Bà không cho người hộ tống cha thì để con hộ tống, cùng lắm thì con không về nữa!

Chu Dĩ Đường quay đầu nhìn, trong những người tới đón ông, dẫn đầu là một hán tử khoảng 35 36 tuổi, toàn thân mặc giáp đen, dáng người gọn gàng linh hoạt, thấy ánh mắt Chu Dĩ Đường đưa tới thì lập tức tiến về trước nói:

- Mặt tướng Văn Dục, phụng mệnh hộ tống tiên sinh đến Kim Lăng, tiên sinh có gì sai bảo?
- Hóa ra là “Phi Khanh” tướng quân, may mắn được gặp.

Chu Dĩ Đường chỉ về phía vỏ đao bị kẹt cứng của Chu Phi, nói:

- Đưa trẻ này bị ta chiều hư rồi, rất ương bướng, khiến tướng quân chê cười, kinh mạch hai tay của ta đã đứt, có thể mời tướng quân giúp một tay chăng?

Văn Dục cười nói:

- Chu tiên sinh khách khí.

Nói xong, ông không hề tiến lên, cách xa xa vung tay đánh ra một kinh lực không nặng không nhẹ vào vỏ đao của Chu Phi, vỏ đao rơi xuống, hai cánh công sắt cao sáu trượng của 48 trại phát ra một âm thanh chói tai rồi đóng lại.

Chu Phi bị bảy tám thủ vệ áp chế ngay tại chỗ, nín giận ngẩng đầu lên, hung hăng nhìn Văn Dục.

Nam nhân giáp đen lưng túng sò sờ mũi:

- Lệnh ái ghi hận ta rồi.

- Con bé còn nhỏ, không hiểu chuyện.

Chu Dĩ Đường lắc đầu, khom người nhặt vỏ đao sát ấy lên, nó đầu tiên là bị kẹt giữa công sắt, sau đó là bị Văn Dục đánh vào, bên trên có thêm hai chỗ lõm, Chu Dĩ Đường nói với Chu Phi:

- Đao này rất bình thường, sau này cha sẽ tìm cho con một thanh đao tốt.

Chu Phi không lên tiếng, gắng sức đẩy những đao kiếm đang áp chế nàng ra, sức nàng rõ ràng đã đến cực hạn, ngực đau nhói, nhưng vẫn dỗi hờn nửa tác cũng không chịu lùi.

Chu Dĩ Đường nhìn nàng, nói:

- Cha nhớ cha từng nói với con “cá và tay gấu không thể nào có cả hai”.

Chu Phi không muốn nghe những lời vô ích “hi sinh vì nghĩa”, nàng làm lơ ánh mắt ông, trường đao trong tay run lên, phát ra những tiếng “rắc rắc” rồi thỉnh thoảng đứt gãy không hề báo trước, đoạn đao gãy văng ra cắm mạnh vào đất, thủ vệ dùng lưng đao đè bả vai nàng xuống.

- Cha không phải muốn nói “hi sinh vì nghĩa” với con.

Cách một tám công sắt, Chu Dĩ Đường lặng lẽ nói với nàng:

- A Phi, “lấy hay bỏ” không được quyết định bởi con xem trọng hay không xem trọng cái nào, vì nó vốn là đạo của kẻ mạnh, hoặc là thành văn, hoặc là giới võ, bằng không con chỉ là giun dế, cả đời chỉ có thể thân bất do kỷ, mặc cho số mệnh an bài, còn nói đến lấy hay bỏ gì đó chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ hay sao? Giống như ngày hôm nay vậy, con nói “cùng lắm thì con không về” nhưng con căn bản không ra khỏi nổi cánh công này, muốn ở lại hay muốn đi theo cha, do con quyết định sao?

Văn Dục nghe Chu Dĩ Đường nhỏ nhẹ trò chuyện với cô bé này, còn tưởng rằng ông ấy thân thiết xoa dịu, nào ngờ ông ấy lại nói ra những lời vô tình như thế, dùng nói là một cô bé, ngay cả ông cũng thấy rất mặt.

Chu Phi sững sờ, vành mắt phút chốc đỏ lên, ngo ngác nhìn Chu Dĩ Đường.

- Hãy trưởng thành. Sơn thủy có tương phù, sơn thủy bất diệt, chỉ xem xem bao giờ con mới có thể tự do ngang dọc.

Chu Dĩ Đường nói:

- A Phi, cha đi đây, tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Tú Sơn

Có câu “Chốn núi non không ngày không tháng, Rét qua rồi chẳng biết năm sang”. (1)

(1) Trích “Tây du ký”.

Chuyến đi này, đi những ba năm.

Lý Nghiên một tay xách giỏ lớn, một tay nắm sào trúc, nhắm mắt lại cho người ta nắm thân trúc dẫn nàng đi từng bước từng bước bên bờ sông Tây Mạc, vừa đi vừa lái nhai hỏi:

- Còn xa lắm không? Ta nghe thấy tiếng nước, đến bờ sông rồi sao?

Người nắm thân trúc dẫn nàng đi không rõ là đệ tử của môn phái nào trong trại, là một tiểu thiếu niên xấp xỉ tuổi Lý Nghiên, hễ nói chuyện với nàng là đỏ mặt, nói như muỗi kêu. Nhưng chưa đợi cậu ấy mở miệng vo ve thì Lý Nghiên cảm thấy thân trúc trong tay bị ai đó kéo, nàng “ui da” ra tiếng, mở mắt thì thấy Lý Thịnh vẻ mặt không kiên nhẫn đứng trước mặt nàng.

Lý Nghiên gào lên:

- Huynh làm gì thế? Dọa chết muối rồi!

Lý Thịnh không thèm nhìn nàng, gạt đầu với đệ tử tay chân luống cuống kia, nhẹ nhàng nói:

- Muối ấy nhiều lắm, đừng chiều muối ấy được đành chân lân đàng đầu, cứ bắt nạt các đệ hoài.

Đệ tử kia càng đỏ mặt hơn, lúng túng hồi lâu không nói nên lời, nhanh chóng chào Lý Thịnh rồi chạy như bay.

Lý Nghiên cũng rất muốn chạy, nhưng đang ở bên bờ sông nàng không dám ____nàng sợ độ cao, từ trên vách núi nhìn xuống, nàng có thể tưởng tượng ra bảy tám loại tư thế ngã chết nên mới không dám mở mắt mà nhờ người cầm sào tre dẫn nàng đi.

Lúc bấp chân nàng hơi bị chuột rút thì Lý Thịnh túm lấy cổ áo sau của nàng, xách nàng bay vút lên không.

Lý Nghiên bị dọa ngay tại chỗ:

- Ca! Đại ca! Ca ca! Tha mạng! Giết người!

Lý Thịnh mất điếc tai ngoi, trực tiếp xách nàng đến bên vách núi, ban ngày hơi nước trên sông Tây Mạc đã tan hết, nước sông cực kỳ hung mãnh, hai bên bờ sông là vách đá cao cao hiểm trở, tiếng ong ong của dây trần và tiếng nước ầm ầm xen lẫn vào nhau tạo nên tiếng gầm gừ hùng vĩ, vỗ vào hai bên bờ.

Lý Nghiên:

- ...

Lý Thịnh hơi buông tay ném nàng qua một bên, bức bối nói:

- La gì mà la, có gì đâu mà sợ? Huynh cũng đâu có ném muối xuống.

Lời hấn chưa dứt thì muối muối vinh quang của hấn đầu gối mềm nhũn, ngồi bệt xuống. Lý Nghiên tùy tiện đặt cái giỏ lớn trong tay qua bên cạnh, sau đó một tay túm lấy nhánh cỏ trên đất, một tay ôm bấp đùi Lý Thịnh, run rẩy hít vào hai ngum không khí, chuẩn bị tốt tâm trạng rồi òa lên khóc lớn.

Lý Thịnh cảm thấy bụng mẹ mà mình từng ở bị si nhục sâu sắc, hận không thể đập nàng một cước xuống.

Đúng lúc này mặt đất hơi chấn động, dây trần trong sông Tây Mạc có động tĩnh khác thường, Lý Nghiên sợ hết hồn, liều mạng bám lấy đùi Lý Thịnh, mở một mắt nhắm một mắt với ý định len lên nhìn xuống.

Một ông lão tóc bạc trắng ngồi xếp bằng trong tiểu đình ở lòng sông, tay cầm một cành liễu, quát lên:

- Chu nha đầu, hôm nay mở toàn bộ dây trần, con cẩn thận nhé!

Cành liễu của ông chỉ vào một thiếu nữ đang đứng, nước quá đen, từ bên trên không nhìn rõ cột đá và dây trần bên dưới, nàng giống như là đứng trên mặt nước vậy.

Trong tay Chu Phi cũng cầm một cành liễu, nàng không hề động đậy mà nhắm mắt đứng đó.

Lý Nghiên kinh ngạc nói:

- A Phi muốn làm gì thế?

Lời Lý Nghiên còn chưa dứt thì nghe “vút” một tiếng, Chu Phi chột nhảy lên, nhưng lưới dây trần hiện lên còn nhanh hơn nàng, trụ đá dưới chân nàng nhất định đã chìm xuống, đồng thời một mạng lưới to lớn phản quang chỉ chít từ dưới bọc lên trên.

Lý Nghiên kinh hãi hô ra tiếng, Chu Phi run cổ tay, cành liễu mềm mại bị nội lực ép vào chột thẳng băng, cứ như một sợi dây thừng cứng móc vào một

sợi dây trong dây trện, vậy mà lại không bị dây trện cắt đứt!

Chu Phi mượn lực xoay người, chui qua khe hở trong dây trện một cách tinh chuẩn, những sợi dây chết người ngưng tụ ánh nắng và ánh nước thành một đường, dồn dập lướt qua mặt nàng nhưng Chu Phi không hề liếc nhìn một cái, dường như đã quen rồi.

Cảnh liễu mềm dẻo lập tức bắn ra, lá non vừa mới nhú bị xước mất một nửa, Chu Phi nhẹ nhàng rơi xuống một tảng đá khác.

Tảng đá này không có nền móng, hoàn toàn dựa vào hai sợi dây kéo, trôi nổi bồng bềnh trên sông, khiến Chu Phi cũng nhấp nhô lên xuống theo. Dây trện trong nước dệt thành một tấm lưới lớn rợp trời xòe ra bốn phía trên đỉnh đầu nàng, lúc này nước chậm rãi động thành một giọt rơi trên hàng mi Chu Phi, nàng nhanh chóng chớp mắt, giữ đi giọt nước ấy, đồng thời cúi đầu rút trường đao bên hông, tảng đá dưới chân nàng chợt chìm xuống, bắn lên bọt nước cao quá đầu người, cả lưới dây trện co lại không báo trước, muốn cuộn nàng vào giữa.

Lý Nghiên sợ đến mức hét to một tiếng, suất kéo tuột quần ca ca, Lý Thịnh cũng không quan tâm đến việc đánh nàng.

Tiếng “ong ong” trong sông đột nhiên trở nên sắc bén, Chu Phi bất ngờ bỏ ra một đao, Lý Thịnh vô thức lùi về sau tránh, phảng phất như cách mặt sông rộng lớn cũng có thể cảm giác được sự ngạo nghễ vô song trong nhát đao ấy.

Lưỡi đao của nàng cách sợi dây một góc độ cực nhỏ thì xẹt qua dây như chớp lóe, bỏ vào chỗ hai dây giao nhau, nàng từ lâu đã không còn ra chiêu Chấn Nam Sơn bừa bãi như mấy năm trước nữa, vết đao của nàng gần như im hơi lặng tiếng, lưỡi đao mỏng như cắt vào một miếng đậu phụ, nhẹ nhàng móc hai dây ra, kế đó thỉnh linh tăng tốc, kéo đao thành hình trăng tròn, toàn bộ lưới dây trện rung động, chỉ một đao ấy nàng đã đánh ra một lỗ đủ một người chui qua.

Lý Thịnh bỗng siết chặt nắm đấm, tuy chỉ một đao nhưng ánh mắt nàng phải vô cùng nhạy mới có thể tìm được dây máu chốt trong hàng trăm hàng ngàn dây, đồng thời xuất đao phải chuẩn, chuẩn đến mức chém cánh trái của ruồi mà không làm tổn thương đến cánh phải của ruồi mới có thể tách hai dây giao nhau, kế đó là nội tức không được ngắt quãng mới có thể dốc sức đẩy ra xúc tu khổng lồ của con thủy quái dưới sông này____ba năm trước nàng nhắm mắt tìm vận may, hai tay cầm đao, dốc hết toàn lực, đánh liên tiếp mấy chiêu “Chấn Nam Sơn” mới có thể làm lung lay dây trện, còn bây giờ nàng đã có thể tỉnh bơ mặt không đổi sắc.

Chu Phi đẩy ra dây trện, lập tức xoay người nhảy ra ngoài, nàng vừa mới thoát vây thì dây trện chỉ chít liền co lại, xoắn nát tảng đá nàng mới đặt chân kia, Chu Phi ở không trung nhanh nhẹn như một “con rồng vẩy đuôi”, cảnh liễu trong tay hết sợi roi cuốn lấy dây trện, đưa Chu Phi lên cao khoảng một trượng, sau đó nàng quyết đoán buông tay, cảnh liễu mất đi sức chống đỡ, tức thì bị cắt thành ba đoạn.

Chu Phi túm lấy một sợi dây thừng rủ bên vách đá, phóng người lên nóc tiểu đình giữa sông, rồi từ trên nóc lật người xuống, thu lại trường đao, không thèm chào hỏi liền đưa tay duỗi về phía khay trái cây trước mặt Ngự lão, chọn một quả màu đỏ không sống không chín chà chà trong lòng bàn tay, cắn một cái rồi thấy vòng vòng nói với Ngự lão:

- Ôi... chua quá, thái sư thúc, thấy sao hả, con không bị rách chỗ nào hết.

- Con con con...

Ngự lão nhìn chằm chằm khay trái cây đỏ bị khuyết một góc khiến ông vô cùng khó chịu, hận không thể lấy đầu Chu Phi xuống bù vào chỗ khuyết kia, ông tức thì nổi giận mắng:

- Hồn lão!

Chu Phi không hiểu gì cả:

- Sao con lại hồn lão?

Ngự lão nổi giận nói:

- Ai cho con lấy nó?

- Chắc, có gì quý chứ, đâu có ngọt.

Chu Phi chê bai lườm quả đỏ bị nàng cắn một miếng:

- Vậy con trả lại.

Nói rồi không đợi Ngự lão phản ứng, nàng ném quả bị cắn một góc ấy về trong khay, quả đó đã bị nàng gặm, bề ngoài vốn xấu xí lại không chịu ở yên vị trí mà lăn đi, xoay lơ lửng lên trời, hiện rõ cả dấu răng.

Ngự lão:

- ...

Liền sau đó, Chu Phi nhảy ra khỏi tiểu đình giữa sông như chim én, tránh một chường phần nộ của thái sư thúc nàng, nàng lên xuống hai lần lại túm lấy sợi dây thừng buông xuống bên vách núi, đóng đưa hai ba cái đã treo lên trên, còn phát ngón bừa bãi với Ngự lão tức giận giậm chân bên dưới:

- Ông keo kiệt quá, con không chơi với ông nữa!

Tiếng gầm của Ngư lão vang vọng khắp sông Tây Mạc:

- Ranh con, ông sẽ bảo mẹ con đánh chết con!

Lý Thịnh thấy nàng lên thì lập tức mạnh mẽ gỡ tay Lý Nghiên ra khỏi đùi mình, xoay người muốn rời đi, Lý Nghiên vô thức đưa mắt nhìn sông Tây Mạc, đứng đây thất bại lần thứ ba, đánh phải nằm bò xuống đất như con sâu bự mất to:

- Ca, sao A Phi vừa lên là huynh bỏ đi? Huynh đi thì đi, cũng phải kéo muội một cái chứ!

Lý Thịnh không quay đầu lại, dùng khinh công chuồn đi rất nhanh.

Năm đó Lý Thịnh trải qua nguy hiểm trong sông Tây Mạc trở về, hầu như bị ác mộng hơn ba tháng, hề nghe thấy ba chữ “sông Tây Mạc” là giật mình, lần đầu tiên nghe Lý Nghiên nói Chu Phi hề rảnh rồi sẽ chạy tới sông Tây Mạc, hẳn cảm thấy Chu Phi chắc chắn là điên rồi.

Mới bắt đầu, Chu Phi chạy tới nói với Ngư lão là nàng muốn vượt qua dây trận, Ngư lão không biết lấy từ đâu ra một cái mặt nạ bảo vệ bằng sắt ném cho nàng, nói thẳng trước mặt nàng là nàng “tư chất kém, công phu nát, khinh công như quả cân, tâm thô hơn cả eo, trừ có chút thành tựu ở khoản đi tìm chết thì chỉ còn lại cái mặt miễn cưỡng có chút ưa nhìn, tuyệt đối không thể làm mất ưu điểm duy nhất này nên phải bảo vệ cho tốt, không được để hủy dung.”

Chu Phi xấu tính không sửa được, Lý Thịnh cảm thấy nàng chắc chắn sẽ trở mặt ngay tại chỗ, ngờ đâu nàng lại không nói tiếng nào mà nhận lấy mặt nạ đeo vào, từ đó ba năm như một, lễ tết cũng không ngừng nghỉ.

Lúc bắt đầu, dây trận chỉ có thể mở ra một phần nhỏ dưới sự khống chế của Ngư lão, nhưng dù là vậy, ngày nào nàng cũng mang thương tích máu me đầy mình rồi đi, đợi hơi hơi thích ứng được thì Ngư lão lại thêm dây vào cho nàng.

Từng có một dạo Lý Thịnh không chịu thua, nếu Chu Phi có thể làm được thì tại sao hắn không làm được?

Hắn thậm chí còn theo xuống hai lần... kết quả phát hiện chính là hắn không làm được. Khi dây trận khắp sông nổi lên, con ác mộng khó khăn lắm mới quên được của hắn dường như tái hiện, lần thứ nhất hắn rơi xuống sông, luống cuống tay chân, suýt bị cắt đầu, Chu Phi nhìn không nổi nữa mới xách hắn ra ngoài.

Lần thứ hai hắn lấy hết dũng khí, thề sẽ không đứng ngốc tại chỗ nhưng kết quả trong lúc lúng túng hắn lại rơi xuống nước, nếu không nhờ Ngư lão kịp thời thu lại dây trận thì đại khái hắn đã bị cắt thành một đồng thịt vụn rồi.

Lý Thịnh mãi mãi cũng không quên cảm giác trong làn nước sông lạnh lẽo, từng sợi từng sợi dây đàng đàng sát khí bơi qua bơi lại, từ đó về sau, hắn không còn xuống sông Tây Mạc nữa.

Lý Thịnh không muốn gặp Chu Phi, cúi đầu đi về, hắn đi đường tắt, lúc quẹo vào một mảnh rừng trúc nhỏ mọc hoang, bước chân hắn hơi khựng lại:

- Cô cô?

Lý Cẩm Dung khoanh tay đứng trong rừng, trên vai có hai chiếc lá, đại khái là đã đợi một lúc lâu rồi, bà gật đầu với hắn, căn dặn:

- Đi gọi A Phi rồi hai đứa cùng tới tìm ta.

- Dạ.

Lý Thịnh đáp một tiếng, sau đó lại hỏi:

- Đi đâu tìm cô cô?

- Tú Sơn Đường.

Lý Cẩm Dung nói xong liền rời đi.

Lý Thịnh sững sờ tại chỗ một lát, suýt thì nhảy dựng lên... Tú Sơn Đường là nơi linh báng tên, trong trại có rất nhiều đệ tử được sư phụ trực tiếp linh cho, thi đấu tại chỗ, nếu có thể xuất sư thì thi đấu xong là có thể trực tiếp đi lấy bằng tên!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Hái Hoa

Tú Sơn Đường ở một chỗ đất trũng, tầm nhìn trống trải, có hai viện trước sau vô cùng khí thế.

Tiền viện tiếng người huyền não, người trong trại ra ra vào vào đều phải đến đây đăng ký bảng tên, một nhóm đệ tử trẻ tuổi đang muốn phụng mệnh ra ngoài làm việc, đại khái là hiếm khi có cơ hội may mắn ra ngoài đối gió nên ai nấy đều mặt mày hớn hờ, chỗ đăng ký là bên kia, họ ở bên này lủi rủi đùa giỡn lẫn nhau, lúc đang cao hứng thì thấy Lý Cận Dung sai bước đi tới.

Các đệ tử trẻ tuổi bị dọa thành một đám gà con ngay tại chỗ, co cổ rụt vai xếp thành một hàng, nom nớp lo sợ đồng thanh chào.

Lý Cận Dung không hề dừng lại, mang Chu Phi và Lý Thịnh thẳng đến hậu đường.

Chủ quản hậu đường là một hán tử trung niên mặt tròn tên Mã Cát Lợi, người cũng như tên, tướng mạo vô cùng phúc hậu, vừa mở miệng là cho người ta cảm giác như ông đang chúc Tết.

Mã Cát Lợi dẫn một lão phu nhân đầu đầy tóc bạc ra chờ nghênh đón từ lâu, ở xa xa chấp tay thi lễ:

- Chào đại đương gia.

- Mã huynh.

Lý Cận Dung gật đầu, tiếp đó nói với lão phu nhân phía sau Mã Cát Lợi:

- Đề lão phu nhân đợi lâu rồi.

Lão phu nhân kia trông không giống người giang hồ mà giống một bà lão thôn quê có chút tiền tích góp hơn, tay bà chống gậy gỗ, cười với nhóm Chu Phi ở xa xa, rất hiền lành hòa ái.

Lão phu nhân này họ Vương, vốn là góa phụ của một chương môn phái “Tiêu Tương” trong 48 trại, sau khi phu quân mất, vì trong môn phái không có hậu nhân xuất chúng nên bà vác thân già tạm thời làm chủ trại.

- Không vội không vội, ta cũng vừa mới tới.

Wang lão phu nhân nói, bà vừa lên tiếng thì lại càng giống một bà lão thôn quê:

- Già rồi, đi đứng không tiện, ta đi sớm một chút từ từ tới, đỡ phiền mọi người đợi... à ồ, nhìn này, Thịnh nhi cao hơn cô cô một cái đầu kia, đúng là trẻ con mau lớn! Còn tiểu A Phi nữa, mau tới đây điu bà lão này với, đã lâu không đến chơi với bà rồi.

Chu Phi ngơ ngác được bà nhét cho vài viên kẹo, đúng lúc đói bụng, thế là dứt khoát ăn luôn, không biết lão nhân gia đến Tú Sơn Đường làm gì.

Mã Cát Lợi dẫn họ đến chính viện hậu đường, ở đây có một cái đài cao, trên đài là 48 cọc gỗ lớn vững chãi, dưới mỗi cọc đều có một người đang đứng.

Mã Cát Lợi cười nói:

- Đây chính là nơi chuyên dành cho các đệ tử thi ở hậu đường chúng ta, các sư huynh sư tỷ của hai con trước đây đã nổi danh ở 48 cọc này, gọi là “đài hái hoa”. 48 cọc đại diện cho 48 trại chúng ta, dưới mỗi cọc là người canh giữ của mỗi môn phái, trong thời gian ba nén nhang, các con phải cố hết sức lấy được giấy hoa (1) bên trên.

(1) Giấy hoa: giấy màu đỏ dùng để cắt hoa văn dán trên cửa sổ.

Mã Cát Lợi chỉ chỉ tay, Chu Phi nhìn theo ngón tay ông thì thấy trên đỉnh mỗi cọc có một cái móc nhỏ móc một mảnh giấy hoa to cỡ lòng bàn tay, giấy đỏ được cắt tia có tám thành hình người, có tám thành hình đỉnh đài lầu các, vô cùng tinh xảo.

Mã Cát Lợi nói tiếp:

- Phương pháp không giới hạn, kỹ năng gì cũng có thể dùng, dù các con dùng ba tác lược thuyết phục sư huynh giữ cọc nhường đường cũng được. Trong ba nén nhang có thể lấy được hai mảnh giấy hoa là xem như thông qua, có thể xuất sư, nhưng có một điều ____

Mã tổng quản cười hiền hòa xoa xoa tay, giống như rất ngượng ngùng nói:

- Giấy hoa này đều là ta tự cắt trong lúc rảnh rỗi, xấu hổ, tay nghề không tốt, giấy cũng giòn, kéo một cái là hỏng, lúc “hái hoa” nhất định phải cẩn thận, rách thì không tính.

Chu Phi ngẩng đầu nhìn những giấy hoa hoạt bát sinh động kia, cảm thấy Mã tổng quản đúng là mẫu mực cho câu làm nghề nào tính nghề đó, nàng hỏi:

- Như thế nào thì tính là hái xuống? Cầm trong tay là tính hay phải đợi khi triệt để xuống đài mới tính?

Mã Cát Lợi nói:

- Tâm tư A Phi thật tỉ mỉ.

Chu Phi cười gương, chút tâm nhãn này của nàng thực sự là bị Ngư lão hãm hại mà ra. Ngư lão nói chuyện đều không được quá tin, chẳng hạn như, ông nói mở dây trận có sáu khối đá đặt chân, đợi khi nàng vất vả lắm mới nhảy ra khỏi phạm vi sáu khối đá, còn chưa kịp lấy hơi, đảo mắt liền phát hiện khối đá dưới chân di chuyển ____ Ngư lão nói, tuy ông nói là sáu khối đá đặt chân nhưng đầu nói là sáu khối đá đó không thay đổi!

Chu Phi thường cạm lời, đành phải bị dây trận truy sát khắp nơi trong sông Tây Mạc.

Mã Cát Lợi giải thích với nàng:

- Không phải lấy được là tính, cũng không phải xuống đài là tính ____ mà xuống đất là tính, lúc con ở bên trên, người giữ cọc có thể tranh cướp với con nhưng khi con xuống đất rồi, người giữ cọc không thể ra tay nữa, bằng không tất cả người giữ cọc trên đài hái hoa cùng tiến lên thì sao bây giờ? Hơn nữa, thực sự bảo tiêu đệ tử thắng sư huynh sư tỷ cũng không khỏi quá hà khắc.

Lý Thịnh nhìn đài hái hoa nhiều hơn mấy lần, hỏi:

- Mã thúc, cọc trống kia là Lý gia trại của con sao?

- Không sai.

Mã Cát Lợi nói:

- Đại đương gia mấy năm nay bận rộn việc trong trại, không thu nhận đệ tử, Lý gia trại không có người giữ cọc, bởi vậy cọc đó luôn để trống ____ haiz, tiểu tử, hái hoa trên cọc trống thì không tính.

Lúc này, Lý Cẩn Dung chợt nói:

- Trước đây trống nhưng hôm nay ta đến rồi, 48 cọc có thể gom đủ.

Mã tổng quản và Vương lão phu nhân đều kinh hãi.

Lý Cẩn Dung tùy tiện lấy một thanh trọng kiếm trên giá bình khí, cầm lên ước lượng rồi chậm rãi đi đến bên dưới cọc Lý gia trại, 47 đệ tử bên cạnh tức thì như lâm đại địch, eo thẳng hơn vài phần, thi nhau dận dò Chu Phi và Lý Thịnh.

Khóe môi Mã tổng quản co giật, cảm thấy hai đứa trẻ này hôm nay sợ là không thuận lợi, bèn vội vã nịnh hót nói:

- Đại đương gia đùa, cô đứng ở đây cũng chỉ là để đài hái hoa trông chỉnh tề thôi, đừng nói là trẻ con trong trại chúng ta, dù là thủ lĩnh Bắc Đẩu – “Tham Lang” đích thân tới cũng dám đến cọc của cô sao?

Nói xong, ông sợ mình nói quá không rõ ràng, lại không kiểm được mà chỉ điểm cho Chu Phi và Lý Thịnh:

- 48 cọc, lấy 2 mảnh giấy hoa là được rồi, 48 trại mỗi trại đều có sở trường riêng, người tập võ chúng ta dùng một chiêu tung hoành thiên hạ, không cần chu toàn mọi mặt, chọn thứ mình am hiểu là được ____ hai người các con ai lên trước?

Chu Phi không hé răng, Lý Thịnh nhìn nàng, nói:

- Con.

- Nên vậy, lớn nhỏ có thứ tự.

Mã Cát Lợi vui vẻ đáp lời, rồi cất cao giọng:

- Đệ tử 48 trại lên đài hái hoa, đốt nhang ____

Chu Phi xoa xoa tai, cảm thấy Mã thúc trước đây e là một “người chủ trì”, vừa cất giọng sang sảng thì rất có thể câu tiếp theo sẽ kiểu kiểu như “mời tân nương xuống kiệu” “bốn gia thưởng 120 xâu tiền”.

Nhưng Mã thúc không gào những lời trong tiệc ma chay cưới hỏi ấy, ông nhìn Lý Thịnh lên đài hái hoa, đọc nội quy tròn vành rõ chữ:

- Điều thứ nhất, không được lạm sát vô tội; điều thứ hai, không được gian dâm cướp giật...

Đọc xong 33 điều môn quy, Mã Cát Lợi hơi dừng lại, nói rất rõ ràng:

- Những người chúng ta, không gò không bó, không lễ không pháp, không cần lưu danh muôn thuở, không ngại tiếng xấu muôn đời, chi cầu không thẹn

với trời, không thẹn với đất, không thẹn với mình!

Chu Phi nghe mà sững sờ, không khỏi quay đầu nhìn Mã Cát Lợi, thấy khuôn mặt béo tròn của ông ấy căng ra, trang nghiêm không thốt nên lời.

Lý Thịnh thận trọng quan sát vị trí 48 cộc trên đài hái hoa, sau đó thân hình lóe lên, chạy thẳng đến cộc “Thiên Chung”. Tâm tư hẳn khéo léo linh hoạt, võ công có tinh xảo đẹp đẽ đến đâu, hẳn nhìn một cái là có thể hiểu được tám chín phần mười, vừa khéo tương khắc với Thiên Chung chú trọng dùng sức mạnh hơn kỹ xảo.

Đệ tử giữ cộc giờ ngang thanh kích, Lý Thịnh chợt phóng lên ba tấc, xoay quanh cộc tiến lên như hoa quẩn vào cây, đệ tử giữ cộc muốn đuổi theo thì Lý Thịnh đột nhiên xoay người, rút hai thanh đoản kiếm bên hông từ trên cao chém xuống, đánh một chiêu “Khuyên Thái Sơn”, đệ tử giữ cộc phản ứng không kịp, giữa mặt giờ trường kích lên miễn cưỡng chống đỡ, hai chân Lý Thịnh kẹp vào cộc, xoay người như linh hồ, kiếm kích va nhau, ngược lại khiến hắn mượn lực tiến lên, lấy giấy hoa trên cộc xuống.

Lý Thịnh hái xong “hoa” thứ nhất thì không ngừng lại, cũng không xuống mà nhét giấy hoa vào trong tay áo, từ cộc của Thiên Chung nhún nhảy một cái, bay người đến cộc thứ hai bên cạnh, người giữ cộc này không ngờ kinh công hắn tốt như vậy, bây giờ chạy lên đuổi theo thì đã mất thời cơ, đành để Lý Thịnh nhẹ nhàng lấy tám thứ hai.

Mã tổng quản không kiềm được khen một tiếng “hay”, nói với Vương lão phu nhân:

- Nhiều năm không thấy hậu sinh nhanh nhẹn thế này rồi, bà đoán xem nó có thể lấy mấy tám?

Wang Lao Phu Nhân cười nói:

- Năm xưa Lý nhị gia trong ba nén nhang đã lấy một mạch mười ba tám giấy hoa, ta thấy tiểu tử này công phu vững chắc, lại biết dùng mảnh khỏe tiểu xảo, đúng là con giỏi hơn cha.

Mã tổng quản nhìn Chu Phi dường như có điều suy nghĩ bên cạnh, không kiềm được trêu nàng:

- A Phi có thể lấy mấy tám?

Chu Phi không tập trung nói:

- Một tám.

Mã tổng quản:

- ...Cô nương, như vậy không xuất sư được đâu, phải về luyện thêm mấy năm.

Chu Phi ngơ ngác nhìn ông, chớp chớp mắt hai lần mới phục hồi tinh thần lại, hiền hòa sửa lời:

- Ồ, vậy hai tám đi.

Mã tổng quản chưa từng thấy thiếu niên có mục tiêu như thế, khóe miệng co giật cười khan một hồi, đối với chí hướng này của nàng, ông quả thực có khen trái lương tâm cũng khen không nổi, đành nghẹn ra một câu:

- Không kiêu không gấp, khiêm tốn thận trọng, rất tốt.

Các đệ tử giữ cộc phía sau dần dần cũng thấy rõ phương pháp của Lý Thịnh, ngoại trừ hai người giữ cộc đầu tiên bị hắn làm cho không ứng phó kịp thì những giấy hoa đó khác không dễ lấy như vậy, nhưng Lý Thịnh tiến thoái phù hợp, không xúc nổi rất hiếm thấy, từng bước từng bước vô cùng trầm ổn, thường đánh kiểu giương đông kích tây, đến khi ba nén nhang sắp đốt sạch thì Lý Thịnh đã lấy được mười ba tám giấy hoa, cuối cùng dừng bước ở cộc gỗ của phái Tiêu Tương, phái Tiêu Tương cũng dùng kiếm, kiếm pháp nhẹ nhàng lúc ẩn lúc hiện, võ công của đệ tử giữ cộc và Lý Thịnh gần như khác đường chung lối, hai người quần đấu vui tai vui mắt một lát thì không cẩn thận làm rách một góc giấy hoa.

Lúc này, Mã tổng quản cao giọng hô:

- Hết giờ!

Lý Thịnh nhảy xuống đất, chưa đếm thành quả của mình mà trước tiên cúi đầu chào những người giữ cộc:

- Đa tạ chư vị sư huynh sư tỷ hạ thủ lưu tình.

Sau đó hắn mới quay đầu lại, có chút mong chờ nhìn Lý Cận Dung.

Về mặt Lý Cận Dung lộ ra ý cười như có như không, bà gật đầu với hắn, Lý Thịnh mới thờ phào nhẹ nhõm, lấy ra những giấy hoa hắn lấy được đưa đến trước mặt Mã Cát Lợi, nói:

- Xin Mã thúc kiểm tra, không biết có làm rách tám nào hay không.

Lý Thịnh làm bộ làm tịch rất ra dáng, nếu hắn nói vậy thì chắc chắn là ngay cả một góc nhỏ cũng không rách, Mã Cát Lợi mặt đầy ý cười khen ngợi hắn từ đầu đến chân một lần, lại nói:

- Ở đây đợi một lát đã.

Lý Cẩn Dung:

- Chu Phi, tới lượt con, qua đây.

Mã Cát Lợi vội hô lên:

- Khoan, khoan, để ta đổi những tấm bị lấy và bị rách lại đã.

Lý Cẩn Dung nói:

- Nó không cần đâu, đốt nhang.

Mã Cát Lợi:

- ...

Chu Phi không có dị nghị gì, nghe tiếng liền bước lên, thuận tay sờ vào bên hông... sờ thấy trống không.

Lúc này nàng mới nhớ, đao của mình đã cho Lý Nghiên chân run rẩy bên vách núi sông Tây Mặc mượn làm gậy chống rồi, đành giống như Lý Cẩn Dung, lấy từ giá bình khí một thanh đao có độ dài xấp xỉ.

Mã Cát Lợi thấy vậy thì mí mắt đập loạn xạ, vội dấn dò:

- Không đổi thì không đổi, mười lăm tấm bị ca ca con lấy, một tấm bị hỏng, còn lại 32 tấm cũng đủ cho con dùng rồi, có điều lần đầu tiên ra tay phải thận trọng, chọn...

Ông còn chưa dứt lời đã bị dọa tắt tiếng... giới cho một tiểu nha đầu gan to bằng trời, nàng đi thẳng đến chỗ Lý Cẩn Dung!

Trừ Lý Cẩn Dung, những người ở đây đều sợ ngáy người tại chỗ. Lý đại đương gia dường như đã sớm đoán được, mặt không đổi sắc run run cô tay, trọng kiếm cũ kỹ trong tay khẽ kêu lên như tiếng thờ dài, nhẹ nhàng quét qua, đá trên đài hái hoa nổ vang một tiếng rồi đột ngột tung lên đập về phía Chu Phi ngoài ba thước.

Chu Phi không né không tránh, đao trong tay rút ra... đao nát của Tú Sơn Đường lâu không ai dùng, đã rỉ sét, rút không ra.

Mã tổng quản sắp không nổi nhìn.

Chu Phi “chặc” một tiếng, dứt khoát không rút nữa, dùng luôn cả vỏ đánh ra chiêu “Văn Sơn Hà” đầy khí thế, tạo một con đường giữa đồng đá bay tán loạn, vừa vụn đủ một mình nàng đi qua không sai một ly.

Đây là kinh nghiệm từ vô số lần chui qua lưới dây trện, Lý Cẩn Dung thầm kêu một tiếng hay nhưng ngoài mặt lại không hề thể hiện, bà tung người đuổi theo, từ trên cao dùng một chiêu kiếm dè xuống.

Bà vốn nội công thâm hậu, tay cầm trọng kiếm lại càng như hồ thêm cánh nhằm vào Chu Phi, chiêu kiếm này bà không hề thu sức, cả đài hái hoa đều rung động.

Chu Phi chỉ cảm thấy như có một tòa Thái Hành (2) giữa không trung ầm ầm đè xuống đỉnh đầu.

(2) Thái Hành: tên một dãy núi lớn của Trung Quốc.

Vương lão phu nhân kinh hoàng nói:

- Đại đương gia hạ thủ lưu tình!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Phá Tuyệt

Nhưng Chu Phi lại không hề hoảng.

Nếu một người ngày ngày chui ra chui vào lưới dây trện, vô số lần cọ xát với đám dây có thể gọt vàng chặt ngọc nghiền đá tảng, đồng thời tập mãi thành quen... thì thứ có thể khiến nàng hoảng loạn thực không nhiều lắm.

Chu Phi không cần kiên trì đỡ chiêu kiếm này của Lý Cần Dung, nàng xem cọc gỗ như đá tảng, nghiêng người né ra một góc độ, vô cùng “tránh nặng tìm nhẹ” giờ thanh đao nát rì sét lên trên, đỡ lấy trọng kiếm của Lý Cần Dung theo cạnh nghiêng, vô đao vô cùng dỏm, chỉ có một lớp sắt chống đỡ, còn phần lớn nguyên liệu đều là gỗ, bị trọng kiếm gọt xuống một lớp gỗ, kinh lực hai người giằng co nhau, lớp gỗ bị gọt kéo dài không ngừng, nếu có người nhìn kỹ sẽ thấy lớp gỗ đó có bề rộng như nhau từ đầu đến cuối.

Liên theo đó, lớp gỗ đó đứt ra, cổ tay Chu Phi quả quyết trở mình, trường đao bay lên, nàng mượn lực của Lý Cần Dung đưa bản thân lên chỗ cao hơn trên cọc gỗ.

Vương lão phu nhân “ồ” một tiếng,捏oắt mắt lại, ngón tay thì thoảng vuốt đầu gậy trong tay.

Trong 48 trại, lúc mới nhập môn là mỗi sư phụ tự dạy đệ tử của mình, nhưng đệ tử khi đã học xong cơ sở, bắt đầu chính thức học võ công thì giữa các môn phái đều không có ranh giới, đệ tử chỉ cần còn tinh lực đều có thể học công phu nhà khác bất cứ lúc nào, các trưởng bối đều biết việc này nên chỉ cần có thời gian sẽ đồng ý dạy, do đó Chu Phi tuy theo học dưới trưởng Lý Cần Dung nhưng công phu học được chưa chắc là của Lý Cần Dung dạy.

Đạo đầu tiên nàng dùng đẩy ra các phiến đá - “Văn Sơn Hà” là chiêu thức của một phái trong trại tên là “Thương Hải”, sau đó nàng trốn tránh linh hoạt, thân như ma quỷ, xuất đao kỳ lạ, lại là một phong cách khác.

Mã Cát Lợi nhỏ giọng nói:

- Sao ta nhìn thấy thân pháp này của con bé có xu hướng của “Minh Phong” nhỉ?

“Minh Phong” là một trại vô cùng đặc thù của 48 trại, rất tà môn, người của phái này xưa nay đều xuất quỷ nhập thần, nghe nói trước khi nương nhờ 48 trại là một nhóm thích khách nổi danh thiên hạ, họ tinh thông cơ quan và đủ loại bí thuật, dây trện trong sông Tây Mạc chính là một tác phẩm của phái Minh Phong.

Có điều vũ khí của thích khách đa số đều là những thứ nhỏ nhắn kỳ dị, hiếm thấy những thứ thông thường như trường đao đại kiếm, bởi vậy phái này không có kiếm phổ hay đao pháp nào ra hồn, không ngờ Chu Phi lại có thể lĩnh hội tinh túy “quỷ dị” của Minh Phong, gán vào đao thuật của mình, dùng để khắc chế Lý Cần Dung không chê vào đâu được.

Vương lão phu nhân gật gù, trên mặt lộ ra chút ý cười:

- Nha đầu này cũng thật là...

Ban này bà mới yên tâm xong, Chu Phi đã khiến bà kinh hoảng, lần này bà chưa khen xong lại thấy giữa sân xảy ra biến cố.

Một chiêu kiếm của Lý Cần Dung bị Chu Phi trượt qua, bà không hề nhảy nhót đuổi theo mà đầu không thèm ngẩng, xoay tay chưởng vào cọc gỗ, quát:

- Xuống!

Mã Cát Lợi tựa như bị Lý đại đương gia chưởng vào ngực vậy, cắn răng căng thẳng.

Phải, với công lực của Lý Cần Dung, bà thực sự không cần khoa tay múa chân các chiêu thức với tiểu bối mà có thể một mình đấu cả mười người.

Từ xưa có cách nói “đánh trâu qua không khí”, còn Lý Cần Dung là đánh qua một cái cọc gỗ hai cánh tay ôm không hết, sức mạnh của một chưởng truyền trực tiếp không chút sút mẻ đánh vào người Chu Phi.

Chu Phi không kịp thở lấy hơi, bị bà cách một cọc gỗ đánh bay ra ngoài.

Lần đánh này rất tàn nhẫn, ngực nàng khí huyết cuộn cuộn, cổ họng có chút ngòn ngọt. Nàng ngồi dưới đất, không khỏi nghiêng đầu ho khan vài tiếng, có chút không thở nổi.

Lý Cần Dung không hề rời khỏi phạm vi cọc gỗ, bà xách ngược trọng kiếm, không nói một lời nhìn nàng.

Một người giữ cọc bên cạnh có chút không đành lòng, khom lưng đỡ Chu Phi dậy, nhỏ giọng nói:

- Khấp sân có 32 cọc, sao cứ phải qua đó chịu đòn? Xem thường các sư huynh à?

Vị sư huynh này nhìn thanh đao rì sét trông như bị cắn một miếng thì vô cùng sốt ruột:

- Ôi... còn cái đồ nát này nữa, chuyện lớn như thi Tú Sơn Đường mà muội cũng quá tùy tiện rồi, mau đi tìm Mã thúc đối bình khí rồi lại tới.

Chu Phi quay đầu nhìn nén nhang tính giờ bên cạnh, cây nhang đầu tiên sắp cháy hết, rồi lại nhìn giấy hoa trên cọc Lý gia trại mới bị một chưởng của Lý Cần Dung đánh cho run rẩy, kể đó lại nhìn vị sư huynh tốt bụng miệng quạ đen mà nở nụ cười, cổ sức vắn mấy cái, cuối cùng cũng xem như mài hết rì

sét, rút đao tiến tới.

Chu Phi phúi đất trên người nhảy lên, vẫn cứ hướng về cái cọc đó.

Nàng ngay cả khoảnh khắc do dự cũng không có, nếu đã có thể ba năm như một thì có thể 30 năm như một, có thể 300 năm như một ____ rung núi lắc biển còn chưa chắc không thể hướng hồ Lý Cẩn Dung chỉ là một ả trên đài hái hoa mà thôi.

Lý Cẩn Dung cuối cùng cũng keo kiệt gặt đầu một cái với nàng.

Liên theo đó, Chu Phi bắt ngờ tung người vọt lên cọc gỗ, kiếm của Lý Cẩn Dung còn nhanh hơn bóng dáng nàng, chớp mắt hai người đã đấu hơn mười chiêu ở chỗ chỉ lớn cỡ một tác vuông, mỗi lần đao kiếm giằng co, Vương lão phu nhân ở một bên quan sát đều cảm thấy đao của Chu Phi sắp gãy, nào ngờ thanh đao ri “kéo cà kéo kẹt” đó cứ đông đưa hung hiểm, không hề có ý muốn về châu tổ tiên.

Cọc gỗ của Lý gia trại có chút chịu không nổi kiếm phong liên tiếp của đại đương gia, hơi hơi lắc lư. Chu Phi liếc lên trên, đẩy ra một kiếm của Lý Cẩn Dung ngay ngực, tức thì đổi thân pháp, giữ mảnh cũ, lại dùng thân pháp của Minh Phong, dường như định cường chế leo lên cọc gỗ.

Vương lão phu nhân thở dài ____ một chương vừa nãy của Lý Cẩn Dung đánh Chu Phi rút xuống, chính là đang nhắc nhở nàng, trước mặt cao thủ chân chính, tất cả thủ đoạn đều vô dụng, tiểu nha đầu này nhanh như vậy mà không nhớ được, e là phải chịu chút cực khổ.

Quả nhiên, Lý Cẩn Dung hình như nhũ mảy, lập tức ném vỏ của thanh trọng kiếm cầm trong tay lên trên, vỏ kiếm rộng bình thường này thét lên một tiếng, nhanh như tên bắn xẹt qua Chu Phi, lần này đại khái là nàng đã có kinh nghiệm bị đánh nên tách khỏi cọc gỗ, vỏ kiếm rộng đập mạnh vào cọc, tay cầm va mạnh vào một bên bàn ra ngoài, vụn gỗ tung bay...

Giấy hoa trên đỉnh cũng đông đưa theo, đột nhiên thoát khỏi móc treo nhỏ, lung la lung lay rơi xuống!

Chu Phi cảm đao bỏ xuống giữa không trung, chém vào vỏ kiếm chưa kịp rút xuống của Lý Cẩn Dung, đồng thời mượn lực nhún người nhảy lên, chụp vào giấy hoa.

Một kiếm của Lý Cẩn Dung đã đuổi tới, Chu Phi hai tay nhắc đao, cong người giữa không trung, hít mạnh một hơi, dồn sức mạnh toàn thân vào hai tay, chỉ nghe “rắc” một tiếng, thanh đao nát trong tay nàng không chịu nổi sức ép từ hai mặt, vỡ thành bốn năm mảnh ngay tại chỗ, mũi đao rơi xuống đâm thẳng vào đài hái hoa, trọng kiếm của Lý Cẩn Dung tức thì bị lệch, Chu Phi bay ra ngoài như con diều, nàng cầm giấy hoa đỏ trong tay, đồng thời sau lưng va mạnh vào cọc gỗ bên cạnh, khóe môi phun máu, chặt vật lặn xuống.

Nhưng Chu Phi không để ý tới con đau, nàng lau mặt, giấy hoa đỏ trong tay trái ra dán xuống nền đất, đó là một tấm giấy hình heo nhỏ ngày thơ đáng yêu ôm chữ “Phúc”, cười toét miệng với nàng, Chu Phi nhìn hai mắt nó, chỉ cảm thấy khí tích tụ nhiều năm trong ngực bỗng chốc tán đi, vui sướng không thốt nên lời.

Nàng ngẩng đầu lên, cười với Lý Cẩn Dung ở cách xa mấy bước, nói:

- Một tấm

Về mặt Lý Cẩn Dung hơi kinh ngạc.

Mã Cát Lợi há miệng không khép lại được, hồi lâu sau, ông thấp giọng hỏi:

- Đây là...

Vương lão phu nhân vuốt ve đầu gãy gỗ, nói:

- Là “Phá Tuyệt Đao”.

Đao pháp Lý gia chân chính do tổ tiên truyền xuống, lão trại chủ bỏ ra hai mươi năm chỉnh sửa toàn vẹn, lại qua Lý Cẩn Dung xông qua Bắc đô canh phòng nghiêm ngặt mà vang danh thiên hạ, toàn bộ có chín thức, yêu cầu cực cao về tư chất, ngộ tính, thậm chí là nội ngoại công của người luyện tập.

Lý Cẩn Dung hỏi:

- Ai dạy cho con?

Bà chưa từng truyền lại Phá Tuyệt Đao, vì Lý Thịnh dùng đoàn kiếm, tính cách lại hay lo hay nghĩ, thiếu quyết đoán, ngộ tính cũng không đủ. Chu Phi lại có tướng mạo khá giống Chu Di Đường, còn khung xương không chênh lệch lắm với bà, khung xương của nữ tử đều nhỏ nhắn, tự nhiên khinh công được trời ưu ái, nhưng Phá Tuyệt Đao lệ khí quá nặng, có nhuệ khí “phá vạn quân (1) không xứng”, không thích hợp với nàng, nếu miễn cưỡng luyện tập sẽ làm nhiều được ít, không cẩn thận còn có thể tổn thương đến kinh mạch gân cốt.

(1) Quân: đơn vị đo trọng lượng thời cổ, 1 quân = 30 cân = 15 kg.

- Xem Ngự thái sư thúc từng đánh hai chiêu.

Chu Phi đứng dưng nhảy lên, đưa tay về phía Lý Cẩn Dung nói:

- Mẹ, con mượn kiếm dùng.

Lý Cẩn Dung nhìn nàng, thấy trọng kiếm trong tay qua.

Chu Phi một phát bắt lấy, đâm về phía người giữ cốc gần nhất, người này vẫn chưa phục hồi tinh thần lại từ một chiêu Phá Tuyết “gãy đao chuyên nghiệp” của Chu Phi, thấy một kiếm của nàng đâm tới thì tránh lui theo bản năng, ai dè Chu Phi chỉ là hư chiêu, sau khi vượt qua đệ tử giữ cốc ấy liền nhảy lên, đến giữa không trung thì đâm trọng kiếm vào cốc gỗ, xoay người giẫm lên chuôi kiếm, chỉ một cú nhún chân đã lấy được giấy hoa đỏ trên móc xuống, động tác nhanh nhẹn khiến đệ tử giữ cốc hoàn toàn không kịp phản ứng.

Chu Phi đưa hai tấm giấy hoa đỏ đến trước mặt Mã Cát Lợi bàn giao kết quả.

Khóe miệng Mã Cát Lợi co rút:

- Nén nhang thứ hai vẫn chưa cháy hết, sao con lại xuống đây rồi?

Chu Phi ngạc nhiên nói:

- Mã thúc, không phải thúc nói hai tấm là được sao?

Mã Cát Lợi:

- Không sai, nhưng... nhưng chuyện này, đệ tử trong trại chúng ta cả đời chỉ lên đài hái hoa một lần, thành tích của mỗi người đều được Tú Sơn Đường ghi chép lại, con hiểu không?

Sau này sẽ khoe khoang với các hậu bối rằng “năm xưa ta đã hái được mười lăm tấm giấy hoa ở đài hái hoa” ____ không cần hỏi, đây đích xác là người xuất sắc trong thế hệ năm đó.

Còn “năm xưa đi thi ở Tú Sơn Đường, ta hái được hai tấm, cuối cùng cũng xem như qua ải” ____ vừa nghe đã thấy không ra gì, không chừng còn là hối lộ sư huynh sư tỷ giữ cốc mất nhắm mắt mở cho qua.

Chu Phi tùy tiện gạt đầu:

- Thì ghi lại là hai tấm chứ sao.

Nàng nói rất hời hợt, nhưng mười phần ngạo mạn ngông cuồng, dường như đang nói “chuyện này có gì hay mà khoe khoang” vậy. Trước đó ánh mắt Lý Thịnh nhìn nàng có chút phức tạp, nghe được câu này, sắc mặt hần lập tức xanh mét, nếu không phải đại đương gia còn đang đứng trên đài hái hoa thì hẳn đã phẩy tay áo bỏ đi rồi.

Lý Cẩn Dung xuống đài hái hoa, nói với Mã Cát Lợi:

- Chuyện bâng tên phiến Mã huynh nhè ____ hai đứa theo ta qua đây, Vương lão phu nhân có việc sai phái.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Xuống Núi

- Đều tại đứa nhí tử không nên thân của lão thái bà này gây thêm phiền phức cho đại đương gia.

Wương lão phu nhân run rẩy thở dài:

- Tháng ba năm ngoái, nó nói với ta ở trong trại buồn chán, muốn ra ngoài tìm chút chuyện để làm, vừa khéo lúc đó trong trại có khách quý, cần phải người đi đón, nó liền chủ động xin đi, nói là trong vòng sáu tháng sẽ đón được người, hồi tháng mười ta nhận được phong thư cuối cùng nói là đã đến khu vực Động Đình, có thể về ăn Tết, nhưng sau đó không còn tin tức gì nữa.

- Lão phu nhân xin đừng nhắc hai chữ “phiến phức” nữa, Thần Phi vốn là giúp 48 trại làm việc.

Lý Cẩn Dung hơi dừng lại rồi nói tiếp:

- Khách quý là gia quyến của Trung Vũ tướng quân – Ngô Phỉ tướng quân năm xưa, sau khi Trung Vũ tướng quân bị tặc nhân ám hại, phu nhân mang theo hai đứa con côi một nam một nữ lánh đến Chung Nam, năm ngoái vì chỗ ẩn thân bị người ta tiết lộ, bắt buộc dĩ mới cầu ta giúp đỡ. Trại của ta đã phái mười ba người đi, đều là cao thủ.

Vương lão phu nhân khẽ nói:

- Xấu hổ.

- Vùng Động Đình giặc cướp hoành hành, vốn không dễ đi, mang theo gia quyến của Ngô tướng quân làm chậm hành trình cũng chưa biết chừng, lão phu nhân không cần lo lắng, lúc này có lẽ họ không xa đâu, lão phu nhân đưa người nghênh đón họ một đoạn là được.

Lý Căn Dung khoát tay, lại nói với Chu Phi và Lý Thịnh:

- Chuyến đi này không cần dẫn theo hai đứa phiền toái các con, là ta mặt dày xin lão phu nhân tiện đường mang hai đứa ra ngoài học thêm kiến thức, ra ngoài rồi, làm chuyện gì cũng không được tự chủ trương, dám kiếm thêm chuyện cho ta thì cẩn thận chân chó của mình. Lời căn dặn dư thừa ta không nói, mặt khác lão phu nhân tuổi tác đã cao, dọc đường tại con phải biết nhìn một chút, đừng chuyện gì cũng đợi người ta căn dặn ____ mẹ nói con đó, Chu Phi.

Chu Phi lén lút tròn mắt, khó chịu đáp lời:

- Dạ.

Lý Thịnh vội nói:

- Cô cô yên tâm.

Sắc mặt Lý Căn Dung dịu chút, bà cau mày suy nghĩ, rõ ràng có không ít lời căn dặn nhưng lần lượt loại bỏ, lại cảm thấy câu nào cũng là lời vụn vặt, không quá cần thiết, bèn nói với Lý Thịnh:

- Thịnh nhi thay cô cô tiễn Vương lão phu nhân, A Phi ở lại một lát.

Lý Thịnh lĩnh mệnh đỡ Vương lão phu nhân rồi đi, Lý Căn Dung mới nói với Chu Phi:

- Qua đây.

Chu Phi hơi thấp thỏm, giương mắt nhìn bóng lưng của nhóm người Lý Thịnh, nàng cứ cảm thấy đại đương gia giữ một mình nàng lại không phải chuyện gì tốt ____ theo kinh nghiệm từ trước đến giờ thì ý nghĩ này vô cùng có căn cứ.

Lý Căn Dung mang nàng tới tiểu viện mà bình thường nàng và Lý Thịnh Lý Nghiên cùng nhau luyện công, lấy trên giá bình khí xuống một thanh trường đao, cầm trong tay nhìn thử rồi hỏi Chu Phi vẫn đang ù ù cạc cạc:

- Phái Minh Phong sống thu mình, cực ít qua lại với người khác, cổng lớn quanh năm đóng chặt, theo mẹ được biết, họ cực ít cùng người khác giao lưu mai giữa, huống hồ họ cũng không có đao pháp đẳng hoàng, con học được từ đâu?

Chu Phi đầu tiên là sững sờ, sau đó rất nhanh phản ứng lại, bởi vì Ngự lão từng nói, nàng cả ngày chạy tới chạy lui trong dây trận thì đao pháp sẽ bị lây nhiễm không ít tà khí của Minh Phong, “người không ra người quỷ không ra quỷ”.

Chu Phi nói:

- Con không qua đó, không phải họ không cho người khác vào sao? Đều là học với dây trận đấy.

Trong lòng Lý Căn Dung hơi kinh ngạc, bởi Chu Phi không phải dạng người gặp qua là nhớ, năm đó lúc nàng theo Chu Dĩ Đường học, muốn nhét chút sách vở vào đầu nàng có thể nói là muốn đòi mạng, vừa dạy xong, ngủ một giấc là nàng quên sạch bách, nhưng trong đao võ học, nàng lại có thiên phú kỳ dị ____ nàng không hẳn có thể nhớ hoàn chỉnh những chiêu thức mình từng gặp, nhưng có thể móc ra được chỗ quan trọng nhất, thường nắm được tinh chuẩn ý nghĩa chân chính trong đó, trở về lại đoán già đoán non thêm vào những linh hội mới dựa theo cách hiểu của chính nàng... cũng không biết là giống ai.

Lý Căn Dung gật đầu nhưng trên mặt không có chút ý gì là khen ngợi, giọng bà thay đổi, lại nói:

- Phá Tuyệt Đao tổng cộng chín thức, do ông ngoại con chính tay chỉnh lý, là đao cực kỳ mãnh liệt, tư chất của ba đứa các con đều kém hoặc nhiều hoặc ít nên ta luôn không truyền lại ____ Ngự lão thời trẻ từng bị thương, lại thêm lớn tuổi, sức lực hơi kém, thế nên...

Bà còn chưa dứt lời đã rút trường đao trong tay ra, xoay người dùng hai tay chống đỡ, đột nhiên phát lực.

Đao phong rít lên “u” một tiếng thảm thiết như gió bắc hung tàn nhất nơi Tái Bắc, gió cuốn tuyết đi tạt vào mặt ____ chính là chiêu mà Chu Phi đã dùng trên đài hái hoa.

Chu Phi không tự chủ lùi nửa bước, có ảo giác như máu toàn thân đều bị đông cứng lại.

Một đao của Lý Căn Dung hạ xuống, bà mới chậm rãi nói:

- Phá Tuyết chân chính là dù trong tay con chỉ là một mảnh sắt vụn cũng sẽ không vỡ, bởi vì nó không phải là công phu ngọc đá cùng tan.

Chu Phi bật thốt hỏi:

- Vậy là gì?

Lý Cẩm Dung bình tĩnh nói:

- Là “không gì không phá”.

Chu Phi mở to mắt.

- Người đã có tuổi thì việc gì cũng chừa lại đường lui, bởi vậy đao pháp của Ngư thái sư thúc con có rất nhiều chỗ quay đầu, Phá Tuyết Đao chỉ có hình dạng, không có ý nghĩa.

Lý Cẩm Dung nhìn Chu Phi rồi lại nói:

- Còn con, trong lòng biết rõ là đao kia sẽ gãy nhưng con không hề sợ, vì con biết mẹ sẽ không làm gì con, chỉ cần kéo dài một lát là có thể lấy được giấy hoa đỏ, thứ con dùng không phải Phá Tuyết Đao mà là khôn vặt.

Lời Lý Cẩm Dung nói dường như không tốt đẹp gì nhưng ngữ điệu hiếm khi lại không mang ý trách móc _____ bởi xưa nay bà cho rằng khôn vặt cũng là khôn, bất kể thế nào, đạt được mục đích nghĩa là nó hữu dụng.

- Khi lâm trận thực sự, nếu con chưa ra tay mà biết đao sẽ vỡ thì trong lòng không khỏi bị dao động.

Lý Cẩm Dung nói:

- Đừng cãi, con người đều sợ chết, dao động nhẹ đến mấy vẫn là dao động.

Chu Phi không hiểu:

- Nhưng bất kể con nghĩ thế nào, thanh đao đó chắc chắn sẽ gãy mà.

Dù nàng có ngậm mình dưới sông Tây Mạc ba năm nữa cũng không thể nào thắng được Lý Cẩm Dung, giống như con kiến dù học công phu lợi hại nhất trên đời cũng đánh không lại con voi lớn. Bất kể tin hay không tin, đây chính là sự thực, chẳng lẽ Phá Tuyết Đao là một môn đao pháp dạy người ta không biết tự lượng sức?

Đầu mày Lý Cẩm Dung khẽ động dậy, dường như nhìn thấu nghi hoặc trong lòng nàng, thỉnh thoảng lộ ra một nụ cười keo kiệt.

Bà nhẹ nhàng chống mũi trường đao xuống đất, nói:

- Con biết trên đời có bao nhiêu cao thủ?

Chu Phi không biết câu hỏi này từ đâu mà tới, trong đầu vô thức lướt qua rất nhiều truyền thuyết giang hồ mà các trưởng bối trong trại nói với nàng, gì mà “Bắc Đẩu Thất Tinh”, các đại môn phái, các trận đấu kinh tâm động phách... và người đến nay vẫn luôn là một truyền thuyết – đại đương gia.

Chu Phi thành thực:

- Rất nhiều.

- Không sai, rất nhiều.

Lý Cẩm Dung nói:

- Núi cao lại có núi cao hơn, vĩnh viễn không có ai dám tự xưng mình là thiên hạ đệ nhất. Nhưng con phải biết, mỗi một tòa núi cao đều do cha mẹ sinh ra, đều tạo thành từ xương thịt, đều từng bị bỏ tập nói, khởi điểm của mỗi người đều từ làm thế nào để đứng lên bước đi, không ai nhiều hơn con điều gì cả, sỏi đá của hôm nay chính là quá khứ của núi cao, con của hôm nay chính là quá khứ của chúng ta. A Phi, ngoài quý thân ra, kẻ cắt bước giữa thế gian đều là phạm nhân, vì sao con không dám tin rằng đao trong tay mình có thể không gì không phá?

Chu Phi ngăn người.

Lý Cẩm Dung nói:

- Con xem cho kỹ, mẹ chỉ dạy một lần, nếu sau này hỏi nữa, không biết đến bao giờ mẹ mới có thời gian rảnh đâu.

Ba ngày sau, Chu Phi và Lý Thịnh thu dọn bọc hành lý đơn giản theo Vương lão phu nhân xuống núi trong làn nước mát giòn giữa của Lý Nghiên.

Trước khi đi, nàng quay đầu nhìn cánh cổng sắt năm đó khóa nàng bên trong, không biết có phải vì mấy năm nay nàng cao thêm mấy tấc hay không,

nàng cảm thấy cánh cổng sắt đỏ hình như không còn cao như thế nữa.

Chuyến đi này có thể thuận lợi sao?

Hai ba tháng có thể trở về sao?

Nàng sẽ gặp phải những gì... có thể nghe thấy tin tức của cha không?

Chu Phi và Lý Thịnh đều là đồ nhà quê chưa từng vào thành, tiểu tử Lý Thịnh vờ như mắt nhìn thẳng nhưng kỳ thực nhân lúc người khác không chú ý cũng đảo mắt nhìn tứ tung, còn phải nỗ lực kiềm chế chính mình để phòng lộ ra dáng vẻ ngốc nghếch quê mùa.

Thôn trấn bên ngoài 20 dặm của 48 trại tuy vẫn là phạm vi thể lực của họ nhưng phong cảnh rất khác với trong trại.

Trong trại tuy cũng người qua kẻ lại nhưng đều vô cùng nghiêm túc, các đệ tử sinh hoạt nghỉ ngơi, một ngày ba bữa đều đúng giờ đúng chỗ, đâu giống như dưới núi, loại người gì cũng có, nam nữ già trẻ chen vai thích cánh, lúc họ đến vừa hay đang buổi chợ, người người rộn ràng tấp nập, giọng nam giọng bắc, lời nói kiểu nào cũng có, các tiểu thương lớn tiếng hét to, bọn trẻ con nghịch ngợm chui qua chui lại dưới chân người lớn hết đám này tới đám nọ, và phải người khác cũng không xin lỗi, lủi rủ chạy về phía xa.

Tiếng cò kè mặc cả, tiếng tranh cãi cười đùa, tiếng mời chào buôn bán... đâu đâu cũng có tiếng người.

Chu Phi dọc đường đi qua, nhìn đông nhìn tây không biết nghe được bao nhiêu tiếng “xin tránh đường”, các tiểu thương dọc theo con phố tựa như cóc nhái đua nhau kêu “ộp ộp” với nàng.

- Cô nương mau tới xem xem vải nhà chúng tôi có đẹp hơn vải nhà khác không nhé?

- Cô nương mua vòng tay về đeo nhé?

- Bánh nướng đường đỏ nóng hôi hổi đây, cô nương nếm thử nhé? Không mua cũng không sao, nếm thử một miếng thôi...

Chu Phi:

- ...

Nàng không biết những tiểu thương này là thuận miệng chào mời khách hay là đang bắt chuyện với nàng, nàng cho rằng không để ý họ thì không hay nhưng ngẩng đầu thấy mấy chục cái mồm đóng đóng mở mở thì lại thấy mình để ý không nổi, quả thực hơi tay chân luống cuống, may mà Vương lão phu nhân sai người tới kéo nàng đi.

Đoàn người bọn họ dừng lại ở tiệm cầm đồ duy nhất trong trấn, Chu Phi lúc này mới biết, tiệm cầm đồ này chính là nơi ngày thường thu và truyền tin trong trại.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nghi Ngờ

Bóng núi lung lay, đường dài trắc trở.

Vừa có một trận mưa, quan đạo lâu năm thiếu tu sửa loang lổ gồ ghề, một chiếc xe ngựa đi qua, bánh xe bắn lên những vết bùn to nhỏ khiến thân xe thêm nhếch nhác, trước và sau xe có mấy con ngựa cao lớn mở đường, cả nhóm đều là người luyện võ, ai nấy đều mắt nhìn thẳng mà đi.

Trong xe là một lão phu nhân tướng mạo phú quý đang ngồi ngủ gà ngủ gật, bên cạnh là một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, đầu búi hai búi tóc Song Bình, mặc váy màu vàng nhạt, không phấn son trang điểm, vài sợi tóc rối trên trán lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, hình như là tiểu nha hoàn yêu kiều bên cạnh lão phu nhân.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện tư thế ngồi của thiếu nữ này vô cùng ngay ngắn, mặc cho xe ngựa lắc lư trái phải, nàng vẫn ngồi vững vàng như chuông. Nàng hơi nhắm hai mắt, không biết đang tập trung nghiền ngẫm điều gì, giữa trán có khí thế sát phạt vô cùng sống động.

Đúng là chải tóc “nha hoàn” cũng không giống nha hoàn.

Nhóm người này chính là Vương lão phu nhân và một đám đệ tử trong đó có Chu Phi và Lý Thịnh.

Nhi tử mất tích của Vương lão phu nhân từng nói trong phong thư cuối cùng là đã đến gần Động Đình, ở đó có một võ lâm thế gia tên là “Hoắc gia bảo” trong thành Nhạc Dương.

Hoắc lão gia chủ Hoắc Thiện Lâm từng là một vị nổi danh giang hồ, đức cao vọng trọng với thói pháp (1) độc bộ thiên hạ. Trước kia khi lão trại chủ 48 trại còn sống, hai người họ từng có tình nghĩa kết bái huynh đệ.

(1) Thối: nghĩa là chân.

Lý Căn Dung sở dĩ đề Chu Phi và Lý Thịnh đi theo là vì muốn mượn chút tình nghĩa ấy giữa hai nhà, lúc tìm người có thể nhờ Hoắc gia bảo giúp đỡ một tay.

Tiệm cảm đồ trên trần đã chuẩn bị xe ngựa cho họ từ lâu, quãng đường rừng núi này tuy nhiều trộm cướp nhưng ở thâm sơn cùng cốc nhìn chung chỉ là hạng mềm nắn rắn buông, thấy họ không dễ đối phó sẽ không dám ra tay bừa. Thêm nữa là có quan tài bên cạnh, cướp bóc được một nửa mà thấy có người chết thì không may mắn, bởi vậy dọc đường đều không ai quấy rối, đi rất thuận lợi suôn sẻ.

Vừa rời khỏi ranh giới Thục Trung, Chu Phi liền dần dần mất đi hứng thú với phong cảnh ven đường.

Càng lên phía bắc, thôn xóm càng tiêu điều xơ xác, có lúc đi cả ngày cũng không thấy nhà nào, quan đạo thì càng lúc càng xóc nảy, trạm dịch ven đường cứ như thể nhà ma, chỉ thỉnh thoảng đi qua cổng lớn của thành lớn mới có thể thấy nhiều hơn chút hơi người, nhưng cũng không phải là hơi người tốt, tiêu lại ở cổng thành bóc lột trắng trợn, ra vào phải đút lót đủ thứ, ngồi trong xe ngựa thường có thể nghe thấy tiếng khóc lóc tranh chấp của bách tính không vào được thành và thủ vệ giữ thành, từng đợt từng đợt khiến người ta không khỏi chán nản phiền lòng.

Chu Phi dứt khoát không nhìn ra ngoài nữa mà ở trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu lặp đi lặp lại chín thức Phá Tuyệt Đạo ngày ấy Lý Căn Dung truyền cho nàng – đây là Ngự lão dạy nàng, Phật gia có “bể khẩu thiên”, lão nhân gia ông ấy không biết xấu hổ ăn cắp cái tên, tự gọi phương pháp luyện công cô quái của mình là “bể nhân thiên”.

Ngự lão lắm chuyện như lông trâu, chê nàng ồn, chê nàng ngốc, chê nàng lười thôi, chê nàng dùng đồ xong không để lại chỗ cũ, còn không chịu cho nàng múa đao múa thương giữa sông, nói là sợ bị nàng làm cho ngốc, nhìn nhiều hạng xoàng xĩnh cỡ nàng sẽ dễ dàng làm tổn thương suy nghĩ của ông...

Cho nên mỗi khi Chu Phi gặp khó khăn, bị dây trận vây giữa lòng sông, Ngự lão liền bảo nàng ngồi một bên nhắm mắt suy nghĩ, ở trong đầu miêu tả lặp đi lặp lại nhiều lần từng chiêu từng thức.

Nhưng công phu là luyện từng chiêu từng thức mà ra, chưa nghe nói công phu nào nghĩ từng chiêu từng thức mà ra, Chu Phi từng thương lượng với ông, từng nói lý lẽ cũng từng giậm chân đổi hờn nhưng đều bị ông mặc kệ.

Ngự lão thiếu đạo đức tới cực hạn, lần nào tới giờ cơm cũng cầm theo hai đùi gà, vừa bẹp bẹp há mồm ngoạm vừa cãi nhau với Chu Phi bụng đói còn cào bên kia mặt nước.

Dần dà, Chu Phi cũng bỏ tay hết cách, đành phải bài trừ tạp niệm ra sức nghĩ. Dần dần nàng phát hiện một người khi từ trong ra ngoài không bị phiền nhiễu, tâm không tạp niệm sẽ tiến vào một cảnh giới vô cùng huyền diệu, thực sự có thể hợp nhất suy nghĩ và hành động, đôi lúc nhập định, nàng cũng không phân biệt rõ là mình đang luyện công hay đang suy nghĩ. Dùng bể nhân thiên để tu chỉnh chiêu thức thì lúc ra tay cũng có thể đánh rất tự nhiên, không hề kém hơn tự mình luyện tập.

Lúc mới bắt đầu, Chu Phi chỉ có thể tĩnh tâm tiến vào trạng thái đó ở lòng sông Tây Mặc xung quanh không một bóng người quấy rối, nhưng từ từ quen dần, nàng đã có thể tiến vào trạng thái bể nhân thiên bất cứ lúc nào.

Trong đầu nàng đang là cuồng phong bạo tuyết, đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng chó sủa dữ dội, phu xe kêu một tiếng “hu” dài, xe ngựa ngừng lại.

Chu Phi bỗng mở mắt ra, chân mày như đao sắc lóe lên ánh đao rồi tức khắc hòa vào vầng trán. Tiếp đó, nàng phục hồi lại tinh thần, đưa tay vén màn xe lên một chút, thấy phía trước có một sợi dây cản ngựa chặn đường.

Người dẫn đường là đại sư huynh phái Tiêu Tương – Đặng Chân, thuật cưỡi ngựa cao siêu... đương nhiên, không cao siêu cũng không sao, dây cản ngựa này vô cùng thô ráp, một sợi dây thừng thô giăng cao khoảng hai thước giữa không trung không gì che chắn, trông như một trò đùa, kẻ có thể bị trò đùa này làm vương chân chắc chắn là kẻ mù.

Đặng sư huynh kéo dây cương, còn chưa kịp xuống ngựa kiểm tra thì hai bên ven đường có bốn năm con chó săn lớn gầy trơ xương lao ra, giương đôi mắt lồi sủa về phía họ, tiếp đó, phía sau chúng có mấy thôn dân xuất hiện, đa phần là nam tử cường tráng và hai phụ nữ khỏe khoắn xách dao phay gây gộc và gươm một băng ghê dài, ánh mắt đầy thù hận trừng mắt nhìn bọn họ.

Hai bên nất to mắt nhỏ trừng nhau chốc lát, Đặng Chân phục hồi lại tinh thần, xuống ngựa chấp tay, nói:

- Chúng tôi bảo vệ lão phu nhân trong nhà về quê, đi qua đất của chư vị, không biết đã phạm vào điều kiêng kỵ chỉ?

Hán tử dẫn đầu nhìn thanh kiếm đeo bên hông Đặng Chân, ngữ khí gây sự hỏi:

- Lão phu nhân? Lão phu nhân già cỡ nào? Gọi ra đây xem xem!

Đặng Chân cau mày nói:

- Ngươi quá không lễ độ rồi đấy!

Hán tử kia lớn tiếng nói:

- Sao ta biết các ngươi có phải là bọn tặc nhân vào nhà cướp của kia không?

Nhóm Đặng Chân tuy là người giang hồ nhưng phái Tiêu Tương là kiếm phái, đặc sản là trúc và mỹ nam, dù bất đắc dĩ ở ẩn nơi Thục Trung cũng không làm mất đi vẻ phong nhã của chính mình, nhìn kiểu nào cũng giống một đám thiếu gia công tử, không ngờ có một ngày lại bị người khác cho là tặc nhân vào nhà cướp của, Đặng Chân quả thực sắp giận quá hóa cười, nghi ngờ đám điều dân này có phải chuyên đi lừa người hay không.

Lý Thịnh hơi nhíu mày như có điều suy nghĩ, đánh giá cái thôn rách nát phía trước.

Chu Phi quay đầu nhìn Vương lão phu nhân, thấy bà vuốt nhẹ cây gậy nhỏ giọng nói:

- Nơi này cách Nhạc Dương chẳng qua chỉ một ngày đường. Hoắc gia bảo ở gần đây, sao lại có trộm cướp hoành hành? A Phi, con điu ta xuống xem thử.

Mấy thôn dân thấy nhóm người trước mặt đột nhiên cung kính tách ra hai bên, phía sau có một tiểu cô nương dìu một lão phu nhân bước ra, cô nương ấy vừa sạch sẽ vừa thanh tú như một viên tuyết, khiến người khác thấy vô cùng tự ti mặc cảm, ánh mắt nàng quét qua, người phụ nữ giờ băng ghế tức thì ngưng ngừng đặt cái ghế gãy chân xuống.

Lão phu nhân khoảng bảy mươi tuổi, mặt mũi hiền từ khiến người ta muốn quỳ gối trước mặt bà khóc lóc kêu oan, bà đi một bước dừng một bước đến trước mặt mấy thôn dân kia, dường như hơi thở gấp, hỏi:

- Các vị hương thân, lão hủ giống tặc nhân vào nhà cướp của sao?

Nửa canh giờ sau, dựa vào mặt mũi Vương lão phu nhân, đoàn người Chu Phi bình an vào thôn.

Mấy con chó săn lớn đều đã bị buộc lại, hán tử thủ lĩnh ban nãy vốn là lý chính (2) của thôn, sau nhiều lần loạn lạc, lý chính đã không rõ là do ai cai quản, dẫn dắt mọi người miễn cưỡng sống qua ngày.

(2) Lý chính: tên một chức quan nhỏ, phụ trách về hộ khẩu và nộp thuế.

Lý chính nọ vừa đi vừa nói:

- Chúng tôi bây giờ đều thần hồn nát thần tính, mấy ngày nay bọn tặc nhân kia quá hay tới, vợ vét hết ba tác đất, chúng tôi thực sự cũng không còn cách nào khác.

Đang lúc nói chuyện, có tiếng khóc cách đó không xa truyền tới, Chu Phi ngẩng đầu nhìn thì thấy ở cửa một căn nhà có một manh chiếu cói rách nát quấn một người thanh niên bên trong, người đó tay dài chân dài, chiếu cói không quấn được hết, đầu và chân đều lộ ra ngoài, dung mạo đã không còn nhìn rõ, đầu bị một thứ dụng cụ cùn đập đến biến dạng, dính bết đầy máu khô, một mảng nhựa, một bà lão vừa khóc than thảm thiết vừa dùng nước trong chậu gỗ cọ rửa vết máu cho người chết.

Vương lão phu nhân từng này tuổi còn đích thân xuống núi cũng là vì nhi tử, thấy cảnh này như xúc cảnh sinh tình, hồi lâu cũng không dịch nổi bước chân, đứng ở một bên lau nước mắt.

- Chỉ là cướp đồ thì cũng thôi, đằng này bọn chúng ngay cả người cũng không buông tha.

Lý chính nhìn thì thê trên đất, vốn muốn khuyên giải bà lão ấy đôi câu nhưng trong lòng cũng biết bà ấy đã không còn hi vọng gì để sống nữa, có nói gì cũng là thừa, bèn nuốt lại những lời định nói rồi nói với Đặng Chân bên cạnh:

- Vợ cậu ấy do ta làm chủ hôn, thành thân không quá nửa năm thì lọt vào mắt xanh của tặc nhân, thế là chúng muốn cướp, cậu ấy... Ôi! Vị lão phu nhân này, chúng tôi làm trễ nãi hành trình của chư vị, bây giờ trời đã tối, lên phía trước cũng chưa chắc có chỗ dừng chân, không bằng cứ nghỉ tạm ở chỗ chúng tôi một ngày, ngày mai lại khởi hành, chạng vạng là có thể vào thành Nhạc Dương rồi.

Vương lão phu nhân không ý kiến gì, bảo đệ tử cho họ tiền ăn ở, lý chính nhận lấy, miệng nói rất nhiều là không tiện nhận nhưng tay lại không nỡ buông ra, người trong thôn thực sự quá nghèo, chết rồi ngay cả cỗ quan tài mỏng cũng không mua nổi, ông đâu còn sức để nói gì về chí khí?

Lý chính là một hán tử cao lớn thô kệch, tự mình cũng hiểu người nghèo không có tư cách để chí khí, không khỏi xấu hổ bị quan, đứng nơi đó rơi nước mắt.

Đám người Chu Phi tới đó ở lại trong thôn, ăn qua loa một chút rồi các đệ tử tụ tập trong phòng Vương lão phu nhân.

Đặng Chân đại sư huynh nói:

- Sư nương, con thấy việc này hơi lạ, người có thấy thi thể thanh niên kia không? Đầu người ta có xương chứ đâu phải quả dưa, không dễ nát như vậy, sức người bình thường không thể đập cậu ta thành như thế, chắc chắn phải là người luyện võ, và lại không phải là người luyện võ thông thường. Thật sự có một nhóm ác nhân võ nghệ cao cường bên giường như vậy mà Hoắc gia bảo tại sao mặc kệ?

Đôi tay già nua của Vương lão phu nhân đặt trên chậu than nhỏ, mượn ánh lửa sưởi ấm tay, nghe thế thì chậm rãi gật đầu, lại thấy Lý Thịnh muốn nói lại thôi, bèn hỏi:

- Thịnh nhi muốn nói gì?

Lý Thịnh cau mày:

- Con đang nghĩ, chúng ta như vậy, dù có phong trần mệt mỏi cỡ nào cũng không đến mức bị nhận nhầm thành kẻ chặn đường cướp bóc chứ? Tại sao vừa mới bắt đầu họ lại đề phòng như vậy, nếu không phải...

Chu Phi liếc nhìn hắn, kỳ thực nàng cũng chú ý tới nhưng nàng không quen làm chim đầu đàn nên người khác không nhắc thì nàng cũng không lên tiếng, bây giờ nghe Lý Thịnh nói, nàng mới khẽ gật đầu một cái.

Wương lão phu nhân nhẹ nhàng nói với Lý Thịnh:

- Không sao, con nói đi.

Lý Thịnh nói:

- Con thấy thôn dân ở đây phần lớn bước chân nặng nề, hơi thở hư nhược, thần sắc bị phần khi nói chuyện cũng không giống giả vờ. Nếu không phải họ nói dối thì những kẻ được gọi là “trộm cướp” kia liệu có phải... không phải giặc cướp bình thường mà có chỗ giống với chúng ta?

Lý Thịnh nói rất uyển chuyển nhưng lời hắn vừa dứt, chúng đệ tử nhất thời im lặng như tờ.

Không phải trộm cướp thông thường mà còn có chỗ giống với họ, tức là môn phái giang hồ, trong phạm vi trăm dặm vùng này chỉ có Hoắc gia bảo.

Hoắc gia bảo và Lý lão trại chủ kết bái huynh đệ, sự nghi ngờ của Lý Thịnh kỳ thực trong lòng mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều có, chỉ là không tiện nói trước mặt Lý Thịnh và Chu Phi, lúc này bị hắn nói thẳng ra mới thi nhau phụ họa.

Ngón tay Vương lão phu nhân cuộn lại, khẽ nói:

- Để ta suy nghĩ đã, các con nhiều ngày đi đường liên tiếp, nghỉ ngơi sớm đi, có điều ban đêm phải cảnh giác chút.

Các đệ tử đều vâng dạ, đúng lúc này, bên ngoài chợt có người hỏi:

- Tiểu Chu cô nương đã ngủ chưa?

Chu Phi ngẩn người, đẩy cửa ra ngoài đón, người tới là nương tử của chính lý_____ chính là vị nữ trung hào kiệt ban đầu giờ băng ghế dài ra cướp đường.

Bà ấy hóa ra trông không hề hung thần ác sát như vậy, thấy Chu Phi là một cô bé luôn đi theo bên cạnh lão bà bà mà không hề nói gì thì cảm thấy nàng quá đáng thương nên buổi tối đặc biệt tìm một bộ chăn dày sạch sẽ đưa tới cho nàng.

Chu Phi từ nhỏ đến lớn đâu từng được chiếu cố gì đặc biệt, nàng nhận lấy có chút được chiều mà sợ, vội nói đa tạ với bà ấy.

Trong thôn này, trẻ con đùa nào đùa nấy xanh xao vàng vọt, nương tử của lý chính hiếm khi thấy một nữ tử dáng dấp chỉnh tề, trong lòng vô cùng yêu thích, trước khi đi còn đưa tay sờ mặt Chu Phi một cái, cười nói:

- Đứa trẻ ngoan.

Chu Phi:

- ...

Ban đêm nàng trở mình trần trọc không ngủ được, không phải vì đệm chăn cũ nát cực kỳ mỏng manh mà nàng cảm thấy bên ngoài núi không tốt chút nào. Đồng thời nàng cũng nghĩ mãi không hiểu___nơi đây luôn có kẻ cướp đi qua, nghèo đến đói mạt, sao người ta vẫn không chịu chuyển đi nơi khác sống?

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ chợt có tiếng âm ỉ ồn ào, tiếng người và tiếng chó sủa truyền đến, Chu Phi xoay mình ngồi dậy, khẽ gọi:

- Vương bà bà?

Wương lão phu nhân ở cùng phòng với nàng chưa lên tiếng, tiếng ồn ào càng lúc càng gần, cửa phòng bị đẩy ra, nương tử của lý chính hoảng hốt lao vào nói:

- Lại tới nữa rồi, các người mau trốn đi!

Nói rồi, ánh mắt bà quét qua mặt Chu Phi, vớ đại một chiếc áo ngoài cũ nát của nam nhân, quần kín nàng lại từ đầu đến chân:

- Tiều muội muội đừng lộ mặt ra, những thứ súc...

Bà chưa nói xong thì sau lưng có hai kẻ bịt mặt một trái một phải xông vào, miệng la lên:

- Xe ngựa kia dừng lại ở cái viện này, người tất nhiên cũng ở đây!

Nương tử của lý chính hít vào một hơi, xoay người dùng thân mình chặn cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Khai Dao

Nhóm Vương lão phu nhân đi cả quãng đường đều không nguy không hiểm, thỉnh thoảng có đạo chích bám đuôi thì Đặng Chân sai một hai đệ tử cũng lo liệu được. Nào ngờ càng đến gần Nhạc Dương, lá gan của bọn cường đạo ngược lại càng lớn.

Bọn người đó giống như đám ruồi nhặng, đánh hơi được chút mùi là bu lại __thôn làng đã bị ép khô không còn dầu mỡ nhưng đoàn xe ngựa của Vương lão phu nhân lại vô cùng nổi bật.

Nương tử của lý chính tiện tay nhặt một cây chổi trụ lông giò ngang người, bà quanh năm vất vả, tất cả công việc gánh nước chẻ củi cày cấy chăn nuôi đều do bà đảm nhiệm, lâu ngày tôi luyện ra thân thể rất cường tráng, nhìn hai tên cướp che mặt này, bà biết tránh không thoát thì không chịu yếu thế cầu xin mà phi nhỏ, tức giận nói:

- Cạo lông dê, cắt rau dại không phải ngày nào cũng làm, tội bây giờ đã giết rồi, tiền đã cầm rồi, mẹ kiếp còn muốn cái gì nữa?

Bàn tay Chu Phi vươn ra định kéo bà lại dừng giữa không trung, nàng chớp chớp mắt hai cái, luôn cảm thấy chuyện này không giống như trong tưởng tượng của nàng.

Tên cướp che mặt ấy cười khê, cô ý đồ ép giọng, nói:

- Cắt trụ đám củ thì đám mới tới mà, vị nương tử này đừng bắt nạt ca ca đây không biết hàng, mấy con ngựa sau viện cao to béo tốt, đáng tiền hơn cô lắm. Tối nay xem ra là sao may mắn chiếu rọi, để bọn ta phát tài, việc này phải ghi lại công lao cho thôn các cô, về sau có thể lại lừa thêm vài đám dê béo qua đường không có mắt đến đây cho bọn ta ăn thịt, các cô cũng sẽ được húp tí canh!

Nương tử lý chính nghe mấy câu nói của hần vu hại thôn dân thành đồng đảng ác bá với chúng, tức thì giận dữ, chống nạnh vào eo, xuất ra tuyệt kỹ mắng té tát tới tấp... Với tu vi non nớt của Chu Phi, miễn cưỡng có thể nghe hiểu mang mang gần một nửa.

Bọn cướp che mặt sao có thể để bà lão xược như vậy, một tên trong đó cầm đao định tiến lên, vào lúc này, một con chó vàng lớn bất ngờ từ trên tường lao xuống, bổ vào cổ họng gã, không biết nó ẩn nấp ở đây từ lúc nào, vừa tung người vừa bổ xuống, có thể nói là vua của loài chó.

Gã bịt mặt kia phản ứng rất nhanh, chớp mắt chân trượt đi, người đã ở ngoài hai thước. Con chó lớn kia vô huyệt, bị gã dùng một cước quét ra ngoài.

Thôn nghèo thì vua chó cũng phải theo đó mà ngày ba bữa húp cháo rau dại, một con chó to uy phong lại gầy trơ xương, nó hét lên văng ra ngoài, một gã bịt mặt khác bàn tay lóe lên ánh sáng lạnh, rút ra một thanh kiếm muốn chém đầu con chó kia ngay tại chỗ.

Chu Phi vớ lấy cái bát vỡ trong phòng ném ra ngoài, vết nứt của bát vỡ đựng ngang trường kiếm của gã bịt mặt, trường kiếm run mạnh, lập tức lệch đi, bát vỡ kêu “coong” rơi xuống, lắc lư trên đất mấy cái, thế mà vẫn chưa vỡ tan tành.

Lập tức, nàng vươn người lấy trường đao giấu trong bọc bên gối, cất bước ra khỏi phòng:

- Ban đêm cướp bóc còn che mặt, làm như các người rất cần mặt mũi vậy, cời quần đánh rắm à?

Trên người Chu Phi vẫn còn bộ y phục cũ do nương tử lý chính quán qua loa vào, ở gần người ra mùi ôi thiu, gương mặt ẩn trong góc khuất không nhìn thấy nhưng bên dưới lại lộ ra một góc vẩy.

Gã bịt mặt cầm kiếm hip mắt, không cần nhìn kỹ cũng biết cô nương này chắc chắn tuổi không lớn lắm, hần mìa mai nhìn lướt qua trường đao trong tay Chu Phi, thấy đao này bình thường không có gì lạ, lại còn khá mới, liền không để nàng vào mắt, chỉ thấp giọng cười nói:

- Ồ? Biết chút võ công?

Chu Phi cười lạnh, câu “đủ làm thịt người hầm canh” vừa xẹt tới đầu lưỡi thì bị một bàn tay như móng gà đè lại.

Vương lão phu nhân vịn khung cửa bước ra khỏi phòng, gõ mạnh gậy xuống đất, vừa ho vừa nói:

- Nha đầu à, ở bên ngoài, điều đầu tiên là phải biết hòa nhã, con phải nói đạo lý, phải giữ quy củ, đừng có động một tí là máu nóng lên đầu, gây ra tai họa.

Lửa giận đầy bụng của Chu Phi sắp tuôn ra miệng bị bà ản trở về, nghẹn suốt tắt thở.

Vương lão phu nhân nhìn nàng với ánh mắt sâu xa, Chu Phi miễn cưỡng nhớ tới lời dặn dò lúc gần đi của Lý Cảnh Dung, vất vả lắm mới kiềm chế được, nói mà không cam lòng:

- Dạ.

Vương lão phu nhân vịn tay nạng, gõ gậy cộc cộc đi tới cửa, đến bậc cửa thì bước thật lâu. Song hai gã bật mặt kia liếc mắt nhìn nhau, ngược lại có hơi đề phòng bà.

Lúc này, xung quanh vang lên tiếng binh đao và tiếng la giết, đại khái là đám Đặng Chân đã động thủ với bọn giặc cướp nhân đêm tối tới đánh lên.

Vương lão phu nhân nghiêng tai lắng nghe, gắng sức nhất vạt áo bước xuống bậc thềm, khách sáo nói:

- Hai vị hiệp sĩ, một lão thái bà như ta gia đình không quan không tước, không nhà không đất, chỉ mang theo mấy đứa cháu về quê chờ chết, thực sự không giàu có gì, xin chớ vị thương xót, mỗi ngày làm một việc thiện. Hay là thế này, trên người ta có vài món đồ vẫn đáng chút ngân lượng, theo ta xuống mò rất đáng tiếc. Hai vị hiệp sĩ cảm lấy, làm tiền thưởng rượu cũng được.

Chu Phi:

- ...

Nàng nghi ngờ tai mình bị hỏng rồi.

Nhưng Vương lão phu nhân đã run rẩy tháo trâm cài trên đầu xuống, nhét vào tay nàng, nói:

- Nha đầu, cầm đưa cho người ta.

Chu Phi đỡ tại chỗ, không nhúc nhích.

Vương lão phu nhân thấy không sai nàng được thì thở dài, xoay người đưa cho nương tử lý chính, cảm rậm nói:

- Chiều hư rồi, con bé kiêu quá, bị ta chiều hư rồi.

Trâm của lão phu nhân lóe lên trong tay nương tử lý chính, chân mày Chu Phi chợt nhíu, nàng chú ý thấy đuôi trâm có khắc một đốt trúc, lòng nàng thoáng chốc hiểu ra ____ Vương lão phu nhân nghi ngờ bọn cướp bật mặt có quan hệ với Hoắc gia bảo nên dùng phương pháp không rõ ràng này để tự giới thiệu, muốn bọn chúng ngầm hiểu mà rút lui.

Hiểu thì hiểu, nhưng trong lòng Chu Phi không thoải mái. 48 trại phụng chỉ làm phi nhưng chưa từng làm chuyện cướp bóc của bách tính, võ lâm chính thống Hoắc gia bảo đúng là mặt mũi thật lớn!

Nàng nhìn chăm chăm đốt trúc hoa nhỏ đang đưa ấy, tự nhủ thầm: “Dù cho chúng bỏ đi, mình cũng phải đuổi theo thỉnh giáo.”

Một tên cướp che mặt tiến lên một bước, giật lấy cây trâm trong tay nương tử lý chính, cúi đầu nhìn, ánh mắt dường như hơi lấp lóe, sau đó gã và đồng bọn nhìn nhau, nói:

- Người đã lớn tuổi dù sao cũng không muốn sinh nhiều can qua.

Vương lão phu nhân không hề chống đối, gật đầu tán thành.

Nào ngờ tên cướp bật mặt liền đổi giọng ngay sau đó:

- Nếu lão nhân gia đã thấu tình đạt lý như thế thì không bằng dứt khoát đem lộ phí và xe ngựa đều cho chúng tôi đi, đất ở đâu chẳng chôn được, cần gì phải về quê?

Vương lão phu nhân hơi nhắm mắt lại, vẫn ản nói khép nép:

- Lão thân bốn ba ngàn dặm chính là để về quê gặp nhi tử một lần, lá rụng về cội, ngoài ra không còn tâm nguyện khác, xe ngựa thực sự không cho được, xin hai vị tráng sĩ rủ lòng thương.

Tên cướp bật mặt cười gằn nói:

- Điều này không thể theo ý bà rồi!

Lời gã còn chưa dứt thì gã và đồng bọn ăn ý cùng nhún chân lao người tới, một đao một kiếm phối hợp chặt chẽ, lao thẳng về phía Vương lão phu nhân.

Lúc này có một người quát lên lao tới:

- Người dám!

Người vừa tới là Lý Thịnh, đoản kiếm xoay một vòng trong lòng bàn tay, đâm về phía người cầm kiếm, chớp mắt đã qua bảy tám chiêu, hai gã kia đồng thời lùi một bước, ai nấy đều thâm kinh hãi vì thân thủ của đối phương.

Trường đao của Chu Phi chưa ra khỏi vỏ, chuyện đánh nhau không cần ai cản dãn, nòng giờ ngang đao chặn đứng gã bịt mắt cầm đao, hai đao một trên một dưới giằng co nhau, gã bịt mắt kia đoán nòng chỉ là một cô bé, nội công hẳn cũng chẳng luyện được bao nhiêu, gã ý mình cao to khỏe mạnh bèn bỏ một đao xuống, cười gằn đề ép đao trong tay Chu Phi, kinh lực thổi tung miếng vải rách trên đầu nòng, lộ ra khuôn mặt, gã bịt mắt cười nói:

- Ôi chao, nơi này còn có một...

Gã chưa nói hết lời thì đã bị ánh đao cực sáng làm chói mắt, vô thức ngửa mặt ra sau, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh lướt qua đầu mũi, ngay sau đó trường đao ấy xoay chuyển một góc độ khó mà tin được giữa không trung, chém ngang qua, rõ ràng là hai đao mà nhanh đến mức như hòa làm một, bổ xuống giữa đầu. Gã vội vã tránh về phía sau nhưng còn chưa đứng vững thì cảm giác được một cơn gió hung tàn quét qua chân, gã nhảy lên né tránh lần nữa nhưng chỉ trong chớp mắt, ánh đao kia lại lập lòe đến ngay trước mắt.

Tên cướp bịt mắt bị ép đến cẩu kinh, lấy một hơi mạnh giờ ngang đao tiếp chiêu, hét lớn một tiếng xoay tới trường đao lưng hẹp của Chu Phi, nào ngờ thể đi của thanh đao lưng hẹp này vẫn không giảm, chỉ thoáng dừng lại, gã cướp bịt mắt cảm giác như có một sức mạnh không nói rõ theo thanh đao rộng khoảng bốn ngón tay đè ép tới, ngao nghê vô song tiến thẳng đến trước ngực hắn.

Con chó vàng lớn bị một cước đá văng vát và lồm cồm bò dậy được, nghe rằng nhếch miệng chuẩn bị sủa “gâu” cùng với nưong từ của lý chính đồng thời sợ ngây người.

Gã bịt mắt kinh hãi, bật thốt lên:

- Phá...

Vương lão phu nhân chợt ho hai tiếng, âm thanh không lớn lắm nhưng dễ dàng ngắt ngang lời gã cướp che mặt nói toạc ra đao pháp của Chu Phi. Bà chống gậy đứng trong tiểu viện đầy ánh đao bóng kiếm nói:

- Nha đầu à, vừa nãy bà nói với con, lang bạt giang hồ phải hòa nhã nói đạo lý, phải tuân thủ quy củ của người ta, nhưng nếu gặp phải người không nói đạo lý, không tuân thủ quy củ thì cũng không còn cách nào khác.

Trước đó, nưong từ lý chính chỉ xem bà là một bà lão bình thường, thấy bà muốn nhân nhượng cho qua chuyện thì cũng dễ hiểu, nhưng bây giờ thấy thuộc hạ của Vương lão phu nhân ngay cả một tiểu nha hoàn cũng thân mang tuyệt kỹ, vậy mà bà còn lải nhải “đạo lý” “quy củ” gì gì đó, thật giống như một kẻ mặc giáp cầm thương lại làm bao cát cho người ta trút giận, nưong từ lý chính nhất thời nổi trận lôi đình, muốn mở miệng phân phải trái:

- Bà...

Ngờ đâu Vương lão phu nhân chỉ hơi dừng lại một tí rồi nhanh chóng tiếp lời:

- Haiz, đành phải giết thôi.

Nưong từ lý chính:

- ...

Chó vàng “gâu” một tiếng, cong đuôi đứng thẳng.

Vương lão phu nhân sớm đã nhìn ra hai thiếu niên này là hậu nhân danh môn, công phu đương nhiên thượng thừa, bằng không Lý Cẩm Dung cũng sẽ không yên tâm để họ ra ngoài, nhưng dù sao họ cũng là người vừa xuống núi, chưa từng thấy máu, có thể dừng cảm gan dạ nhưng vào thời điểm một chiêu định sinh tử sẽ có nhiều lưỡng lự, đao vừa nãy của Chu Phi nếu nhích lên một tấc thì gã bịt mắt kia sớm đã máu tươi ba thước, căn bản không thể nào nhảy nhót nữa.

Quả nhiên, lão phu nhân vừa dứt lời, gã bịt mắt đang đấu với Lý Thịnh thấy tình thế không ổn bèn hét lớn một tiếng, đâm ra một chiêu kiếm tựa như muốn đồng quy vu tận, Lý Thịnh lui theo bản năng, chỉ nửa bước ấy, gã bịt mắt kia đột nhiên từ bên cạnh hắn xông ra ngoài, tung người phóng lên nóc nhà, sắp rời khỏi tiểu viện.

Chân trước của hắn vừa vọt lên thì cả người giống như điều đứt dây, bay ngang ra ngoài, đâm đầu vào nóc nhà tranh rồi từ từ trượt xuống. Lý Thịnh hít một hơi, thấy sau lưng gã bịt mắt đó cắm một thanh kiếm nhỏ dài cỡ lòng bàn tay, phần chuôi lộ ra ngoài khác một chút trúc nhỏ.

Là “Tiêu Tương tiễn” hai mươi năm chưa tái hiện giang hồ!

Vương lão phu nhân yên lặng thu tay về, xoa xoa thái dương, vẻ mặt không thay đổi, chỉ nói:

- A Phi! Sao còn trì hoãn? Tặc nhân đi rồi thì người trong thôn này về sau còn mạng không?

Chu Phi sau khi nghe được nửa câu, sắc mặt lập tức thay đổi, trường đao lưng hẹp chột đao tay, đổi chiêu khí thế ban nãy, thân hình như ma quỷ xoay nửa vòng tại chỗ, kế đó hai tay nắm chặt chuôi đao, dựa vào vị trí tuyệt hảo này, toàn lực đẩy một đao Phá Tuyết Đao mà nàng luôn rèn luyện trong đầu ra ngoài.

Không gì không phá.

Mảnh ngói vỡ trên đầu tường rơi “xoảng”, gã bịt mặt kia bị nâng đẩy một đao từ dưới cầm lên, khăn che mặt bay qua một bên, lộ ra vẻ mặt không thể nào tin nổi.

Sau khi Phá Tuyết Đao tái xuất giang hồ, đây là vong hồn đầu tiên dưới lưỡi đao của nó.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bỏ Đi

Chu Phi lần đầu sử dụng Phá Tuyết Đao chân chính, bản thân cũng bị hàn ý và lệ khí mệnh mang vô tận trong đó làm kinh hãi, nàng sửng sờ hồi lâu, khó khăn lắm mới phục hồi tinh thần lại, sau đó cúi đầu nhìn thi thể với dáng chết hung hãn, nàng lại bắt đầu sửng sờ một lần nữa.

“Như vậy là chết rồi?” Nàng nghĩ, có chút không phản ứng kịp.

Hồi ở 48 trại, Chu Phi mỗi ngày trừ luyện công chính là luyện công, đôi thì có người đưa cơm, khi rảnh rồi nàng sẽ không đi đến nhà bếp, cũng không có sở thích bắt thú rừng làm đồ ăn như các sư huynh, chưa từng làm thịt một con gà nào. Ngoại trừ không cẩn thận giẫm chết kiến ra thì chỉ có một lần lúc Lý Nghiên còn nhỏ chọc tổ ong vò vẽ, nàng giúp thui chết một đám ong vò vẽ mà thôi.

Chu Phi đột nhiên cảm thấy trên mặt có gì đó, nàng vô thức đưa tay lau thì lau được một tay máu.

Nàng không sợ, càng không hổ thẹn gì, chỉ là rất muốn đi rửa mặt.

Vương lão phu nhân ở bên cạnh nói:

- Thịnh nhi, con vén ống quần hai người này lên, nhìn chân của họ.

Trong lòng Lý Thịnh đang có hai tầng cảm giác khó chịu, một tầng là hấn nhất thời nhát gan, suýt thả một gã bịt mặt chạy thoát, tầng còn lại là đao của Chu Phi hấn đương nhiên nhìn ra được, Phá Tuyết Đao do Chu Phi đánh hôm nay hoàn toàn khác hôm đó trên đài hái hoa, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Lý đại đương gia truyền Phá Tuyết Đao cho nàng.

Phá Tuyết Đao là tuyệt kỹ Lý gia đời đời tương truyền, cô cô cuối cùng truyền cho Chu Phi mà lại không nói gì với hấn.

Trong lòng Lý Thịnh giống như mọc ra hai cái ngạnh đâm vào cổ họng, nhỏ không ra, nuốt không trôi.

Hấn mắc hai cái ngạnh như vậy, đành trí đáp lời, dùng đoản kiếm vén ống quần của một người lên nhìn, không nhìn ra điều gì thì một mối hỏi:

- Lão phu nhân, chân làm sao vậy?

Vương lão phu nhân chỉ tay:

- Lại nhìn người kia nữa.

Lý Thịnh cúi đầu đi tới trước mặt Chu Phi, không nhìn nàng, chỉ nhìn thi thể khủng bố kia chốc lát, sau đó trong lòng hấn chợt nổi lên một ý nghĩ.

Lý Thịnh nghĩ: “Mình không quay về, sau này nếu không lập được công lao khiến cô cô xem trọng, mình sẽ không quay về.”

Hấn phân tâm như thế, vừa sắp xếp những hoài bão không cam lòng của bản thân, vừa vén ống quần của thi thể kia.

Chu Phi chợt nói:

- Chân người này thật to.

Lý Thịnh lúc này mới thu hồi ánh mắt lơ đãng của mình, thấy người này có đôi chân dài đến kỳ lạ, xương cẳng chân rộng hơn người bình thường hai lần, hơi bóng láng như đá, dùng mắt thường nhìn cũng biết đôi chân này cứng rắn cỡ nào. May mà đao của Chu Phi nhanh, không cho gã chỗ trống để sử dụng thời công, bằng không thì dựa vào nội công “chẳng luyện được bao nhiêu” của nàng, bị đôi chân này quét qua đúng là không xem thường được.

Lúc này, bọn Đặng Chân lần lượt đến.

Vương lão phu nhân vuốt ve cây gậy của bà, hơi rù mắt như có điều suy nghĩ, sau đó hỏi:

- Có kẻ chạy thoát không?

Đặng Chân lão luyện giang hồ, đương nhiên biết nặng nhẹ, đáp:

- Không có, mấy kẻ muốn chạy đều bị bắt trở về, cả người lẫn ngựa, toàn bộ đều bị giữ lại không thiếu thứ nào, đệ tử đã đếm rồi, sư nương yên tâm.

- Ủ, thu dọn sạch sẽ.

Vương lão phu nhân nói:

- A Phi, lấy cây trầm của bà bà lại, chúng ta đi suốt đêm.

Bà tạm thay thế chủ trại lâu ngày, các đệ tử từ lâu đã quen nghe mệnh lệnh của bà, lập tức đồng thanh vâng dạ, tự mình tản đi lo công việc phần mình, không lâu sau đã hoàn thành một loạt các hành động hủy thi diệt tích.

Thi thể, vết máu, binh khí rơi rớt trong thôn... kể cả dấu vết để lại của cả đoàn người bọn họ trong nháy mắt đều biến mất sạch sẽ, chỉ cần thôn dân không nói, dù có người đến truy xét cũng không tìm ra được gì.

Chu Phi nhìn mà tròn mắt há mồm, nàng chỉ biết phái Tiêu Tương kiểm pháp cay độc, giỏi dùng ám khí, không ngờ lại còn có “học thức gia truyền” này. Hủy thi diệt tích là một công việc tỉ mỉ, nàng ở bên cạnh học hỏi được không ít, thấy họ thu dọn cũng tạm tạm rồi, nàng mới chạy đến bên con sông nhỏ rửa mặt cho sạch sẽ. Sau đó nàng thấy chiếc áo khoác mà nương tử lý chính khoác cho mình cũng dính lấm tẩm không ít máu, bèn dứt khoát cởi xuống, định tiện thể vứt mấy cái.

Lúc này, nương tử lý chính quay trở lại, vội chạy tới giặt lấy tấm áo cũ trong tay Chu Phi, miệng nói:

- Mau lên cho ta, cô không phải làm chuyện này.

Chu Phi không tranh với bà ấy, hơi tránh qua một bên, con chó vàng lớn ban nãy vừa trở về từ cũi chết cũng lặng lẽ bước tới, đứng cách nàng ngoài hai thước không xa không gần, giống như vừa muốn thân cận lại vừa sợ hãi nàng.

Chu Phi duỗi một tay ra cho nó ngửi, nó cẩn thận dùng đầu mũi cọ cọ rồi hùng hục chạy đến nằm bên cạnh nàng, đôi mắt ướt át rù xuồng, trông không hề dữ tợn ngược lại còn có chút ngoan ngoãn.

Nương tử lý chính thấy vậy, nói:

- Nó là con chó tốt, rất hiểu tính người, cũng không ồn ào. Nếu cô thích thì cứ dắt nó đi đi.

Chu Phi sững sờ:

- Há?

Nương tử lý chính xắn ống tay áo lên, đưa tay gạt mớ tóc lòa xòa trên mặt qua một bên:

- Nó theo chúng tôi cũng là chịu tội, quanh năm suốt tháng tho ăn gì nó ăn đó, ta thấy tai nó cũng sắp dài ra rồi.

Con chó vàng dường như nghe hiểu nữ chủ nhân muốn tặng mình cho người khác, lập tức đứng dậy, cúi đầu chạy đến bên cạnh nương tử lý chính, nằm xuống, đặt cằm lên đầu gối bà, kêu lên “ăng ăng”.

Nương tử lý chính sững sờ, cười khò:

- Súc sinh ngu ngốc, cho mày theo người ta hưởng phúc mà mày không vui.

Chu Phi nghĩ nghĩ rồi hỏi:

- Những người này đều không có ai quản sao?

Nương tử lý chính như đã quen rồi, trả lời rất bình thản:

- Đương nhiên là có quan phủ quản. Có lúc thì ba ngày hai bữa vợ đi đánh trận, cũng không biết là ai đánh với ai, người chết như rạ còn không kịp bắt, làm gì có thời gian rảnh đi lo mấy chuyện vặt vãnh này? Hiện tại thì hay rồi, quan phủ sắp bỏ đi cả, bọn ta tự mình phong mình làm tri phủ cũng được,

càng không có ai quản.

Chu Phi cau mày nói:

- Nơi này đã loạn như vậy, sao mọi người không chuyển đến nơi khác sống?

- Chuyển?

Nương tử lý chính nhìn nàng, chỉ cảm thấy tiểu cô nương hung tàn này có ánh mắt rất trong veo, mang theo chút ngây thơ khó nói rõ, bà than thở:

- Nhò cậ ai đây? Ở nhà tốt xấu gì còn có mấy gian phòng, mấy thửa đất, đến nơi xa lạ thì phải đi ăn mày, chúng tôi không phải người có bản lĩnh, chưa chết đến nơi thì chưa dám rời đi. Hơn nữa... nơi đâu mà chẳng như nhau?

Chu Phi nhất thời không biết nói gì.

- Sư muội.

Lúc này, Đặng Chân dắt ngựa lại đây, ra hiệu cho Chu Phi:

- Chúng ta phải đi thôi.

Đoàn người suốt đêm rời khỏi cái thôn nhỏ đã trải qua đủ mọi giày vò này, gấp rút rời đi. Ra khỏi 48 trại mới biết, một đêm an giấc cũng là điều xa xỉ.

Gã bị Chu Phi dùng một đao xuyên óc kia, chân thúi như ướp mắm, có thể tráo làm chân giò hun khói, vừa nhìn chính là sản phẩm của Hoắc gia bảo, không thể là nơi nào khác.

Vương lão phu nhân trước mắt nghi ngờ tằng tằng với Hoắc gia bảo, không dám tin tưởng, nhưng vì sốt ruột tìm con nên không có tâm trạng đi điều tra bọn họ cho thêm rắc rối, bèn dứt khoát dẫn người vòng qua thành Nhạc Dương, đi về phía Động Đình.

Các đệ tử mất tích mang theo gia quyến của Ngô tướng quân, dù khiêm tốn đến đâu đi nữa, nhất định cũng có chút thanh thế, cùng lắm là hỏi thăm từng khách điểm ven đường.

Quyết định đi đường vòng như thế, hai ngày liền đều phải ngủ đêm bên ngoài, may mà các đệ tử đã quen ăn gió nằm sương, không hề kén chọn, thay phiên nhau gác đêm.

Nửa đêm hôm sau vừa vặn đến lượt Lý Thịnh gác đêm.

Lý Thịnh từ sau đêm ấy thấy Phá Tuyết Đao của Chu Phi thì luôn không bình thường, bất kể ngày đêm đều nghĩ đến việc trốn đi lưu lạc giang hồ, đặc biệt là sau khi Vương lão phu nhân quyết định vòng qua Hoắc gia bảo ____ Lý Thịnh biết, sợ dĩ mình đi theo là để đến Hoắc gia bảo trò chuyện thuận tiện hơn, nhưng bây giờ họ đã đổi đường rồi.

Lý Thịnh càng cảm thấy mình không cần phải ở lại.

Ý niệm này lên lên xuống xuống trong lòng hắn suốt hai ngày hai đêm, bây giờ cuối cùng cũng hội tụ đủ thiên thời địa lợi nhân hòa.

Lý Thịnh để lại một phong thư kẹp trong quyển sách tiêu khiển hắn thường mang bên mình, nhân lúc trời tờ mờ sáng, người ngựa mệt mỏi, hắn hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía xe ngựa, thầm nghĩ: “Chu Phi, ta chưa chắc thua kém người”.

Sau đó hắn chạy đi, không quay đầu lại.

Đêm ấy Chu Phi gác nửa đêm đầu, có mấy sư huynh tới muốn giúp nàng nhưng nàng nghĩ, ban ngày mình luôn ngồi kế xe ngựa với lão phu nhân, gió thổi không tới, nắng chiếu không vào, buổi tối nàng không thể không biết xấu hổ lại đòi người ta chăm sóc nên đều yển chuyển từ chối, nhưng bọn họ một lát lại có một người đến trò chuyện cùng nàng, lời nhai khiến nàng không có tí buồn ngủ nào, nửa đêm sau đổi đến phiên Lý Thịnh, nàng vẫn không ngủ được.

Bên này Lý Thịnh muốn đi lưu lạc chân trời, còn bên kia Chu Phi chợt rất muốn về nhà.

Có thể là xa thom gần thối, lúc ở nhà, mẹ nàng gọi nàng lại nói mấy câu, nàng cũng thấy da đầu căng ra, không thể nào thân thiết với mẹ, từ khi Chu Di Đường đi rồi, không có giờ khắc nào nàng không nghĩ đến chuyện xuống núi đi Kim Lăng tìm cha.

Nhưng thật sự xuống núi rồi, mới chưa được mấy ngày, Chu Phi bỗng có chút nhớ mẹ.

Nàng nhớ lan man đến cảnh tiêu điều xơ xác dọc đường, nhiều lần nhớ đến những lời của nương tử lý chính trong thôn hoang vắng nọ, thầm nghĩ: “Nếu ở 48 trại chúng ta, chắc chắn sẽ có người quản”.

Tuy đại đường gia luôn không kiên nhẫn, không nói lý, hờ tì là dùng gậy gộc đánh, nhưng... trong thiên địa, giữa đông tây nam bắc không bờ bến, chỉ có vùng non nước Thục Trung, nơi có cò Lý gia cắm là ngựa xe như nước, người qua kẻ lại.

Nàng trần trở hồi lâu, cảm thấy hình như mình làm ồn đến Vương lão phu nhân, bèn lặng lẽ xuống xe, đi dạo loanh quanh, nào ngờ nàng mới đi một vòng trở về thì vừa vặn nhìn thấy một người đeo bọc hành lý cưỡi ngựa rồi đi.

Chu Phi giật mình, đuổi theo theo bản năng.

Đuổi được một đoạn, nàng mới nhận ra kẻ không từ mà biệt đó lại là Lý Thịnh bèn gọi với từ phía sau:

- Lý Thịnh, ngươi làm gì đó?

Không ngờ nàng không lên tiếng còn đỡ, Lý Thịnh nghe tiếng quay đầu lại nhìn nàng, thần sắc phức tạp, tiếp đó ánh mắt hẩn trầm xuống, chợt thúc mạnh vào bụng ngựa, con ngựa đang chạy từ từ bỗng chốc tăng tốc, phi băng băng như đuổi gió.

Chu Phi:

- ...

Nàng có đáng ghét như vậy sao?

Tuy khinh công của Chu Phi không tệ nhưng chỉ là “không tệ” mà thôi, hai chân dù sao cũng chạy không lại bốn chân __ hướng hồ chân người ta còn dài hơn chân nàng.

Nàng cố gắng đuổi theo một đoạn, thấy sắp bị bỏ lại thì trong lòng hơi không chắc chắn, không biết nên tiếp tục đuổi theo hay quay về báo cho Vương lão phu nhân.

Vào lúc nàng đang do dự chưa quyết định, xa xa chợt vang lên tiếng ngựa hí bén nhọn, tiếp theo đó là tiếng đao kiếm va nhau.

Con người Chu Phi co lại, bay người theo hướng âm thanh.

Dường như nàng loáng thoáng nghe được tiếng Lý Thịnh quát “ai”, sau đó thì không còn âm thanh nào nữa. Lúc Chu Phi chạy tới, chỉ thấy con ngựa mà Lý Thịnh cưỡi ngo ngoáy xoay vòng vòng tại chỗ, một thanh trong đôi đoản kiếm của hắn nằm trên đất, nhưng chẳng thấy bóng dáng người đâu.

Dấu vết tranh đấu để lại trên cây và trên mặt đất không nhiều, đối phương nếu không phải võ công cao cường thì chính là đánh lén, tấn công bất ngờ.

Chu Phi đang đứng dưới hướng gió, đột nhiên, trong gió mơ hồ truyền đến chút âm thanh, nàng không nghe rõ lắm nhưng trong nháy mắt nàng theo trực giác của mình, nghiêng người lách vào bụi cây bên cạnh.

Chốc lát sau, trước mặt nàng có hai kẻ bị mặt bay tới, một kẻ trong đó hùng hùng hổ hổ nói:

- Thứ ta muốn là ngựa chứ không phải người, bắt một thằng nhãi thì đáng mấy đồng? May mà con ngựa này chưa chạy, bằng không. . .

Người còn lại vâng vâng dạ dạ không dám nói lời nào, Chu Phi nín thở, trong lòng khẽ động __ bọn cướp hôm đó xông vào thôn cũng mở miệng là đòi ngựa.

Hai kẻ kia dắt ngựa nhanh chóng rồi đi, Chu Phi nghĩ, bây giờ quay trở lại tìm Vương lão phu nhân sợ là sẽ lỡ không ít thời gian, đi rồi về thì không biết bọn người này đã chạy đến đâu rồi.

Nàng mới hơi hơi lĩnh hội uy lực của Phá Tuyết Đao, từ khi xuống núi tới nay luôn thuận buồm xuôi gió, chưa từng gặp phải đối thủ đáng gờm nên không có bao nhiêu sợ hãi.

Chu Phi nghĩ: “Tên phiền phức Lý Thịnh, ăn no rừng mỡ đi kiếm chuyện”.

Sau đó nàng quyết định thật nhanh, một mình đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ngục Tối

Có câu nghe con không sợ cạp, trong lòng nghe nghĩ gì không thể nào kiểm chứng, dù sao Chu Phi bị thiếu mất dây thần kinh sợ.

Chung quanh tối lửa tắt đèn, kỹ năng giang hồ cơ bản “hủy thi diệt tích” của nàng còn chưa kịp xuất sư, càng khỏi phải nhắc tới kỹ năng cao cấp hơn “truy tung ngàn dặm”. Dọc đường nàng đuổi theo gấp ghe nhấc trặc trở, không phải suýt bị phát hiện thì là suýt bị mất dấu. Chu Phi không quen địa hình, cảm giác phương hướng cũng có vấn đề, nàng chạy được một nửa liền phát hiện mình không biết đâu là hướng bắc __ nhưng nàng lại không hề để ý,

định khi nào về hăng tỉnh, giờ đuổi theo quan trọng hơn.

May thay, hai kẻ bị mặt này chắc là cảm thấy ở địa bàn của mình sẽ không chút sơ hở nên rất bất cẩn, đi không nhanh, dọc đường cây cối um tùm mà họ lại đi ngược chiều gió, với Chu Phi mà nói hầu như tập hợp đủ thiên thời địa lợi, tuy hơi vất vả nhưng tốt xấu gì cũng đuổi theo được.

Hai kẻ bị mặt này đi vào một con đường nhỏ giữa núi, Chu Phi chui trái chui phải, nằng vốn đã mù đường, càng lúc đầu óc càng choáng váng. Nàng đi như đi mê cung không biết qua bao lâu, chợt nghe thấy tiếng người, ngẩng đầu nhìn lên thì giật mình.

Trong chốn núi non hoang vắng này lại có một trại với không ít trạm gác và ánh đuốc lẻ tẻ.

Địa thế nơi đây hẹp dài, kẹp giữa hai ngọn núi, đường núi khúc khuỷu quanh co, nhìn không thấy phía trước có gì, nơi cao ẩn hiện cầu treo, ánh đuốc chiếu ra bóng người đông đảo, không có cò, chung quanh canh phòng nghiêm ngặt, tiếng gió nghen ngào vang lên giữa núi, với nhĩ lực của Chu Phi có thể nghe thấy tiếng trống chửi truyền trong gió.

Chu Phi nhất thời tròn tròn mắt. Nàng vốn tưởng đây là một đám cướp ngựa giấu đầu lòi đuôi, chắc là dùng dây càn ngựa hoặc dùng thuốc mê đánh ngã Lý Thịnh lơ là bất cẩn, chắc chắn chẳng có gì ghê gớm ____ người thật sự ghê gớm có thể làm ra chuyện chặn đường cướp ngựa sao? Có thể coi trọng kẻ ròm như Lý Thịnh và con ngựa ròm mà hấn cười sao?

Hiển nhiên, bây giờ Chu Phi đã hiểu, có lẽ cách lý giải của nàng về chữ “che gớm” có chút vấn đề.

Lý Thịnh tuy là người không phải đồ vật, nhưng miệng mồm rất ngoan, tức giận cũng không hé răng, tuyệt đối không biết dùng lời lẽ thô tục mắng người, nơi này trừ hấn ra, chắc chắn còn nhốt không ít người khác.

Mấy kẻ bị mặt này bắt người cướp ngựa, còn xây một nhà lao thanh thế to lớn giữa các dãy núi, rốt cuộc là muốn làm gì?

Chu Phi càng suy xét càng cảm thấy kỳ lạ, lông tóc dựng đứng, nàng bắt đầu cẩn thận nghĩ liệu có nên trước tiên đi một vòng xung quanh cho quen địa hình rồi tính toán sau.

Không biết có phải “người ngốc có phúc của người ngốc” hay không, lúc Chu Phi ngây ngốc to gan, dọc đường chần động lòng người thì gặp may, còn khi nàng cuối cùng cũng tỉnh táo lại bắt đầu động não thì... xong đời, tai kiếp đã tới.

Nàng còn chưa suy nghĩ xong, gió trong núi không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đổi chiều, đá ở hai bên ép tiếng gió “u u” vang vọng, kẻ bị mặt đang bàn giao trước trạm gác không biết làm sao mà hơi buông lỏng tay, con ngựa bị y đánh cắp ngựa cỏ hí dài, thoát cương chạy đi.

Mấy người xung quanh lập tức kêu gào bắt lại, con ngựa kinh hãi, hí to rồi dốc sức chạy ra ngoài, trong lúc hoảng sợ, nó không chọn đường mà chạy thẳng đến chỗ Chu Phi ẩn thân!

Chu Phi:

- ...

Nàng có một sở thích không muốn cho người ta biết là thích cho động vật nhỏ ăn, những con chim xinh đẹp trong núi, chó mèo mà các sư huynh nuôi, và ngựa dọc đường luôn đi cùng với họ, lúc rảnh rồi nàng đều tới cho chúng ăn, bây giờ trên người còn có một túi đậu.

Con ngựa ngu xuẩn của Lý Thịnh có lẽ ngửi được mùi nàng trong hướng gió nên theo bản năng chạy tới cầu cứu người quen, cũng chính là hại người quen một cách chuẩn xác.

Chu Phi thấy trốn không thoát thì cắn răng, nghĩ thầm: “Mình dứt khoát ra tay trước chiếm lợi thế thôi.”

Nàng rút thanh trường đao lưng hẹp bên hông, bất ngờ chui ra, nhảy vọt qua thân ngựa, xoay thân trường đao sáng loáng, đánh ra ba đao liên tục giữa trời, kẻ đuổi theo ngựa đầu tiên đứng mũi chịu sào, chặt vật tránh trái tránh phải, bị nàng đâm cho một đao, người kia khàn giọng hét thảm một tiếng, máu tươi trước ngực bắn lên thật cao, không rõ sống chết.

Kẻ phía sau giật mình, hét to:

- Aï?

Chu Phi không đáp lời, trái tim nàng đang đập mạnh, máu toàn thân đều dồn vào đôi tay cầm đao, căng thẳng đến cực hạn, ngược lại tâm không tạp niệm, có loại cảm giác như vô mê chẳng sợ hãi.

Kẻ thứ hai của đôi phương nhanh chóng vọt tới trước mặt, chưa dùng tới binh khí, đầu tiên dùng một cước quét qua, Chu Phi chỉ nghe “vút” một tiếng, cảm giác như thứ quét tới không phải chân người mà là một cây gậy sắt cứng rắn, nàng tung người nhảy lên né tránh, thấy trên mặt đất bị quét ra một hố sâu.

Nàng vừa lùi lại, trong nháy mắt bị năm sáu người bao vây, ai nấy đều võ công không kém, Chu Phi chỉ mới đánh một người mà cổ tay đã bị chấn động đau đớn, đánh tiếp nữa e không phải đao gãy thì là tay gãy.

Nhưng cứ bị bao vây thế này cũng không phải biện pháp, dưới tình thế cấp bách, Chu Phi bị ép phát huy trình độ vượt bậc, đánh ra chiêu thức thứ ba

của Phá Tuyết – “Bát Chu Phong”. “Bát Chu Phong” lấy ý từ sự tàn khốc của cơn gió phần nổi cuộn tuyết bay đi, từ sự ngồng nghênh của cuồng phong quét qua mặt đất và từ sự vô thường của cơn gió chợt đến chợt đi, thích hợp nhất cho một người đánh một đám.

Tiểu là đao pháp tinh diệu nhưng sức lực của nàng lại không đủ phát huy một hai phần mười.

Chỉ một hai phần mười này đã khiến cả cánh tay nàng hầu như mất đi tri giác, trong ánh mắt kinh hãi của đám người họ, vòng vây đã bị đánh ra một lỗ hổng.

Vào lúc tuyết chạy, Chu Phi vô tình ngẩng đầu thì thấy trên trạm gác nơi cao có hàng loạt cung lớn đang giương sẵn chờ nàng, chỉ cần nàng dám cả gan chạy ra bên ngoài, lập tức có thể dính đầy gai nhọn miễn phí.

Chu Phi trong nháy mắt đảo qua vài ý nghĩ, sau đó nàng đột nhiên huyết một tiếng dài, con ngựa ban nãy chạy lung tung nghe tiếng, thành linh chạy trở về, đá hậu xông vào vòng vây, Chu Phi nhân lúc hỗn loạn dùng tư thế cứng nhắc như xuyên lưới dây trăn mà chui qua giữa hai người, đồng thời thò tay bóp một nắm hạt đậu trên người vùng lên:

- Đây!

Trong lúc tối om om, mấy kẻ kia tưởng nàng ném ám khí gì đó, bèn đưa nhau tránh ra tứ phía, Chu Phi tung người nhảy lên lưng ngựa, nắm chặt dây cương, cưỡng ép lôi con ngựa ngu xuẩn muốn chạy đi lượn đậu ăn trở về, hung hăng thúc vào bụng ngựa, không ra ngoài mà ngược lại xông vào bên trong.

Mấy kẻ trong sơn cốc có lẽ vốn có tật giật mình, bởi vì nàng cưỡng ép xông vào nên tức thời hỗn loạn, tiếng người nổi lên bốn phía, khắp nơi đều la ó, vào lúc con ngựa lao nhanh qua một chỗ khuất sáng, một khe hẹp giữa vách núi lọt vào tầm mắt nàng, Chu Phi lúc đó bình tĩnh đến đáng sợ, không chút do dự nhảy xuống khỏi lưng ngựa rồi xoay tay đánh vào mõng ngựa, con ngựa hí dài một tiếng, lao băng băng về phía trước như tên rời cung.

Một tiếng hí ấy đã thu hút tới vô số kẻ chặn đường bao vây truy đuổi, truy binh đều chạy theo nó, còn Chu Phi lách mình chui vào trong khe núi hẹp kia.

Khe núi ấy cực hẹp cực sâu, chỉ có trẻ con và thiếu nữ vô cùng mảnh khảnh mới có thể chui vào.

Chu Phi dựa vào vách đá, bất giác phản ứng lại màn chấn động lòng người ban nãy, nàng nặng nề thở ra một hơi, phát hiện mình dường như là loại người càng căng thẳng càng phát huy tốt bậc, lúc này hồi tưởng lại, nàng quả thực không tưởng tượng được mình chạy trốn tới nơi này thế nào.

Bây giờ nàng chân run cổ tay đau, tim đập mạnh không dừng được, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Trong khe núi đá mờ hồ có gió thổi qua người nàng, khe này chắc là thông chứ không phải đường cùn.

Tiếng người bên ngoài hơi xa xa, Chu Phi thử đi vào.

Đường bên trong trở nên càng hẹp hơn, ngay cả Chu Phi cũng phải hơi vận khí mới có thể miễn cưỡng đi qua, nàng vừa chen vào trong vừa tính toán xem nên tìm Lý Thịnh thế nào, nàng nghĩ quá nhập tâm, dưới chân chợt đạp vào khoảng không.

Ngay cả thời gian hét cũng không có, nàng liền rơi thẳng xuống mặt đất rộng rãi bên dưới, núi này đúng là thiếu đức, bên dưới lại rộng ruột!

Đất cát bùn đá ào ào lăn vào người, Chu Phi mặt mày nhem nhuốc, may mà nàng phản ứng nhanh, lúc rơi xuống đất dùng trường đao chống đỡ, tốt xấu gì cũng không tới mức “ngã lăn quay”.

Bên dưới khe hẹp ấy là một hang đá, không biết do thiên nhiên tạo hay do con người đào, đất cát che kín phía trên chỉ là tro bụi lâu ngày tụ thành, đương nhiên không chịu nổi trọng lượng con người.

Chu Phi hoa mắt váng đầu ở tại chỗ hồi lâu mới chịu thua. Nàng phát hiện mình không biết đã đắc tội vị thần linh nào mà hể nàng thông minh một tí là trong một nén nhang sẽ gặp bão ứng.

Hẳn là trên hoàng lịch viết hôm nay nàng không thích hợp động náo.

Lúc rơi xuống, nàng dùng tay che mặt, mu bàn tay bị đá cọ qua, tróc một lớp da, đau rát, Chu Phi khẽ “ui da” một tiếng, vừa cẩn thận dò đường trong hang đá tối om vừa liếm vết thương.

Hang đá này không lớn, Chu Phi lần mò đại khái một vòng, không tìm được gì cả, ngược lại có chút yên tâm ___ xem ra không phải mất thất do con người đào nên trong thời gian ngắn vẫn an toàn.

Trời bên ngoài chắc đã sắp sáng, sau khi trời sáng, ánh nắng dần dần rơi xuống, giữa ban ngày không tiện xông loạn trong địa bàn kẻ địch, Chu Phi ngoại trừ “đợi” thì trong thời gian ngắn cũng không nghĩ ra cách nào khác, bèn tìm một góc ngồi xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi dưỡng sức.

Vào lúc nàng mới có thể yên tâm sau một đêm chấn động thì bên tai đột nhiên vang lên tiếng viên đá nhỏ rơi xuống đất, sau đó là tiếng huyết sáo.

Dù toàn thân Chu Phi chính là một chữ “gan” cũng suýt bị dọa hỏng.

Nàng giật mình nhảy dựng, bất ngờ quay đầu ___ trời bên ngoài chắc đã hoàn toàn sáng rõ, trong hang núi tuy vẫn âm u nhưng vẫn đủ cho nàng nhìn thấy

xung quanh, nàng thấy trên một bên vách núi có một lỗ nhỏ to cỡ bàn tay, một nam tử đáng người rất chặt vật ở sát vách đang nhìn qua bên này thông qua lỗ nhỏ ấy.

Chu Phi:

- ...

Cái nơi quý quái này vậy mà có hàng xóm!

Liền sau đó, nàng nghe người kia nhỏ giọng nói:

- Cái nơi quý quái này vậy mà có hàng xóm, hôm nay phúc tinh chiếu rọi, ắt có chuyện tốt phát sinh, mỹ nhân, xin chào.

Người này vừa mở miệng đã như đâm tặc, Chu Phi nắm chặt đao lưng hẹp, tính toán xem nếu mình một đao đâm chết người đối diện qua lỗ này thì có làm kinh động đến bọn cướp che mặt ở đây không.

- Lá gan của mỹ nhân thật lớn.

Người kia dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng:

- Nhìn xem dưới chân cô có gì kia?

Chu Phi cúi đầu nhìn, thấy bên cạnh mình là một bộ xương trắng, ban nãy tối om nàng không chú ý, ngồi sánh vai với bộ xương tới hừng đông.

Người ở đầu kia lỗ lại nói:

- Không giấu gì cô, ta và vị lão huynh này đã mất to trùng mắt nhỏ hơn hai tháng, đoán người này khi còn sống chắc là một lão già, nói không chừng còn không đáng xem bằng bộ xương nữa. Đừng nhìn nó, nhìn ta này.

Chu Phi không đếm xỉa tới những lời làm nhảm của hắn, hỏi thẳng vào vấn đề:

- Hơn hai tháng? Người bị giam ở đây hơn hai tháng rồi sao?

- Phải – ngữ khí của hắn rất nhẹ nhàng, giống như cảm thấy bị bắt giam là một chuyện rất quang vinh – Nơi này giam không ít người, lúc cô vào không thấy sao, trên vách núi hai bên đều là các phòng giam riêng biệt, các lộ anh hùng mỗi ngày đều căng cổ ra mắng chửi, rất thú vị. Tiếc là gian của ta ở dưới đất, thanh tịnh thì thanh tịnh nhưng không tiện gia nhập chiến cuộc.

Chu Phi vào hang đá này là tình cờ, lúc đó thực quá căng thẳng nên không thấy rõ gì.

Lần đầu nàng gặp người bị giam có tâm thái tốt đến vậy, mơ hồ cảm thấy người này có chút thân thiết quen thuộc, liền không muốn đâm chết hắn nữa, hỏi:

- Chủ nhân nơi này là ai? Tại sao bắt các người? Muốn làm gì?

Người bị giam đó duỗi eo, hờ hững trả lời:

- Ban đêm ta nghe tiếng gào thét giống trống khua chiêng, chắc là đang bắt cô, nếu cô từng ra tay với họ, chẳng lẽ không nhìn ra được sự môn của họ sao?

Chu Phi nhớ tới một chân quét ngang như gậy sắt ấy, bật thốt:

- Chẳng lẽ thực sự là Hoắc gia bảo?

Người bị giam đó không trả lời, hưng phấn bùng bùng nói với nàng:

- Ngẩng đầu nhìn đi, bên trái cô có một tia sáng chiếu xuống, nhìn qua bên đó tí được không? Ta cả ngày mất to trùng mắt nhỏ với một bộ xương cực kỳ ngắn ngủm, khó khăn lắm mới có một tiểu cô nương xinh đẹp đến, mau cho ta rửa mắt nào.

Mấy chữ “tiểu cô nương xinh đẹp” vừa thốt ra, vẻ mặt Chu Phi hơi lay động, chợt phát hiện cảm giác quen thuộc này từ đâu mà đến, nàng dựa vào ánh sáng nhạt trong hang đá, qua cái lỗ lớn cỡ bàn tay, tỉ mỉ quan sát người bị giam đối diện một phen, hơi không chắc chắn hỏi:

- Người... có phải họ Tạ không? Tên...

Ba năm trôi qua, Chu Phi có chút không nhớ rõ, đầu lười lười lại, nói:

- ...Ồ, “Nấm Mốc”?

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Hoắc Gia

Vị tù nhân vô cùng biết tự làm mình vui này nghe vậy ngăn người, nhờ chút ánh sáng mờ mờ quan sát Chu Phi hồi lâu, bỗng nhiên “a” một tiếng:

- Cô không phải là tiểu nha đầu trong 48 trại kia sao? Chu...

- Chu Phi.

Vị lẳng giềng vừa nãy còn ba hoa như vẹt trở nên im lặng, chộc ghẹo đến trên đầu người quen đại khái cũng hơi lúng túng.

Hai người im lặng chốc lát trong hoàn cảnh kỳ lạ thế này, sau đó, Chu Phi thấy lẳng giềng của nàng hơi lùi về sau, hắng hắng giọng, nghiêm nghị nói:

- Tạ Năm Mốc là ban đầu ta trêu cô chơi, ta tên Tạ Doãn____sao cô chạy đến nơi này?

Chu Phi thảm nhũ, chuyện này nói rất dài dòng, bởi vậy nàng tóm gọn lại:

- Bọn ta xuống núi làm ít chuyện, nhóm người này bắt ca ca ta.

Tạ Doãn kinh ngạc nói:

- Sao lần nào ta gặp cô, cô và tên huynh trưởng xúi quẩy kia của cô đều xảy ra chuyện vậy?

Chu Phi nghe câu tổng kết này, tức thì giận mà không chỗ phát tiết.

Bởi lần nào cũng tại tên khốn Lý Thịnh ăn no rừng mỡ đi kiếm chuyện!

Nhưng chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Chu Phi lột da rút gân Lý Thịnh một phen trong bụng nhưng ngoài miệng vẫn im lặng, nghiêm mặt không nói tiếng nào.

Tạ Doãn nói:

- Không sao, ta đã bị nhốt ở đây hơn hai tháng rồi, có ăn có uống vô cùng tốt, ca ca của cô trong thời gian ngắn sẽ không sao đâu.

Chu Phi đang định nói gì đó thì tai chợt động đập, vụt người vào góc tường, cùng lúc đó, Tạ Doãn giơ tay lấy tảng đá che cái lỗ ấy lại, tầm mắt Chu Phi bị cản trở nhưng âm thanh vẫn truyền tới, hình như có tiếng thứ gì đó bằng sắt va vào đá. Một lát sau, Tạ Doãn đỡ tảng đá xuống, vẫy tay với Chu Phi, nói:

- Người đưa cơm tới__cô có đói không?

Chu Phi nhảy tới nhảy lui cả đêm, sớm đã bụng đói lép kẹp nhưng ngại xin đồ ăn từ người khác, bèn hơi khựng lại, nói rất uyển chuyển:

- Tạm tạm.

Vừa nói xong thì hương cơm có ý đồ xấu chui vào trong hang đá, dọc đường ăn gió nằm sưng, từ lúc ở khách điểm ra, nàng cũng không ăn được mấy bữa cơm đảng hoàng, chợt ngửi được mùi cơm canh nóng hổi, nàng vô thức nuốt nước miếng, có chút thèm.

Kết quả, Tạ Doãn lại nói:

- Nếu cô không đói thì ta ăn trước, còn nếu cô cũng đói... thì ta chần cái lỗ lại rồi ăn.

Chu Phi chậm rãi vuốt chuôi đao của mình, phun ra một câu từ kẻ răng:

- Không cần khách sáo, cứ tự nhiên...

Tạ Doãn quả thực “tự nhiên”, cầm bánh bao cắn một cái, nhai hai cái, tiếp đó vẫn lấy đá che lỗ thủng lại, nói:

- Rất xin lỗi, chần lại chút đi. Sau này có cơ hội, ta sẽ mời cô đến tửu lâu tốt nhất của Kim Lăng, haiz, từ sau Nam thiên (1), mười phần mỹ vị trong thiên hạ có năm phần là đến Kim Lăng.

(1) Nam thiên: dòi về Nam, ý nói triều đình gặp phản loạn, ấu chúa chạy về Nam lập ra Nam triều, Bắc triều do bọn phản loạn tự lên ngôi nên trong truyện mọi người hay gọi là ngụy triều (ngụy: giả, mang ý chửi).

Chu Phi thực sự không muốn phản ứng hẳn.

Tạ Doãn lại nói:

- Bữa này hôm nay ta không tiện chiêu đãi cô, trong đó có bỏ thuốc.

Chu Phi giật mình:

- Cái gì?

Tạ Doãn ung dung nói:

- “Ôn Nhu Tán”, có nghe nói chưa? Nghĩ chắc là cô chưa nghe, đều là thủ đoạn hạ đẳng của bọn tà ma ngoại đạo, là một loại thuốc mê chuyên dùng cho ngựa ____ không thể dùng thuốc mê bình thường để đối phó với các anh hùng hảo hán, dùng loại thuốc cho ngựa này là vừa hợp, một bát com xuống bụng là nửa ngày không dậy nổi, công phu nội ngoại càng không cần phải nói.

Chu Phi ngạc nhiên nói:

- Vậy sao người còn ăn?

- Bởi vì ta không phải lạc đà cũng không phải rùa.

Tạ Doãn thờ dài sâu kín:

- Ăn một bát thì nửa ngày không dậy nổi, còn không ăn thì vĩnh viễn không dậy nổi.

Chu Phi đuổi chuôi đao đẩy hòn đá chắn giữa hai gian hang đá xuống, nói với Tạ Doãn đang ăn từng ngụm thuốc mê:

- Ô Tạ công tử...

Tạ Doãn khoát tay:

- Chúng ta tuy bèo nước gặp nhau nhưng lần nào cũng trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, xem như nửa giao tình sinh tử, cô gọi ta một tiếng đại ca đi.

Hắn quen mồm mép trơn tru, nếu phòng bên thay bằng một cô nương khác, đại khái là hắn lại bắt đầu một vòng không đứng đắn mới. Nhưng không biết có phải hình ảnh năm xưa Chu Phi cầm đao chắn trước mặt hắn để lại ấn tượng quá sâu hay không, Tạ Doãn luôn cảm thấy nàng vẫn là cô bé ba năm trước. Nói hươu nói vượn với “đại cô nương” là phong lưu, nhưng đối diện với “cô bé”, hắn liền không kiềm được mà nghiêm chỉnh hơn một chút... Tuy chỉ là một chút, nhưng ít nhiều cũng ra dáng con người rồi.

Chu Phi hỏi:

- Vừa nãy ta hỏi người chủ nhân nơi này, người tránh không trả lời là có gì không tiện nói sao?

Tạ Doãn bưng một cái bát, chậm rãi uống một hớp canh, trầm ngâm chốc lát.

Một người bị nhốt trong hang đá hai tháng, dù là thiên tiên thì hình tượng cũng chẳng còn đẹp để gì, Chu Phi chú ý thấy hắn tuy nói năng thoải mái nhưng kỳ thực chỉ ăn nửa cái bánh bao nhỏ, gầy gầy ăn vài miếng thức ăn, thực sự không phải là lượng ăn của một nam tử trưởng thành, đại khái chỉ miễn cưỡng duy trì tính mạng, hai má hắn gầy tóp lại, môi khô nứt, trên mặt râu ria xồm xoàm, nhưng lúc hắn ngồi ngay ngắn không nói chuyện, kỳ lạ là vẫn giống một công tử ____ một công tử hơi lười thôi lếch thếch.

- Cũng không phải.

Tạ Doãn khẽ nói:

- Chỉ là ban nãy ta không biết cô là ai, trong này dính líu quá rộng, không tiện nhiều lời. Ta nghe nói Lý lão trại chủ từng cùng Hoắc Trường Phong Hoắc lão gia kết bái huynh đệ, cô đến gần Nhạc Dương, có phải đã đi bài phòng?

Chu Phi lắc đầu.

- Ồ.

Tạ Doãn gật nhẹ đầu:

- Việc này phải nói từ hơn hai tháng trước, Hoắc lão gia năm nay đại thọ 70, mời đông đảo bạn bè thân thích, ông ấy từ nhỏ đã dựa vào thói pháp của Hoắc gia mà độc bộ thiên hạ, làm người lại trung can nghĩa đảm, hay làm việc thiện, giao du rất rộng, rất nhiều người khi sa cơ lỡ vận đều được ông giúp đỡ, thế nên thiệp mời vừa phát ra, khách mời đương nhiên đều đến ủng hộ, việc này có lẽ cô không biết.

Chu Phi quả thực chưa từng nghe nói.

Tạ Doãn nói tiếp:

- Bọn họ chưa chắc dám phát thiệp mời cho 48 trại, lỡ như thật sự mời được Lý đại đương gia tới sẽ không tiện thu dọn tàn cuộc. Lúc đó ta theo cố chủ (2) của ta tới, vừa tới đây, ta nhìn khắp nơi không thấy người của 48 trại, ngay cả người đưa quà mừng thay cũng không có liền cảm thấy không ổn. Chắc, tiếc là vị cố chủ nhiều tiền ngọc ngà kia của ta không chịu nghe ta, ta không tiện bỏ họ lại mà chạy, đành cùng bị bắt giam vào ngục.

(2) Cố chủ: chủ thuê.

Chu Phi hỏi:

- Người gặp Hoắc bảo chủ rồi?

- Gặp rồi.

Tạ Doãn hơi dừng lại rồi mới nói:

- Nhưng mà đã bị ngốc rồi.

Chu Phi:

- ...Cái gì?

- Ông ấy căn bản không nhận ra được người, ngay cả mình tên gì cũng không rõ, lúc thì gọi Trường Phong lúc thì gọi Phi Phong, không xác định.

Tạ Doãn thôn thức:

- Nghe nói mấy năm trước ông ấy bệnh nặng một trận, sau đó càng ngày càng tệ, bây giờ lúc nào cũng phải có người trông nom, nói chuyện cũng nói không rõ ràng, giống như trẻ sơ sinh vậy, nhớ năm xưa ông ấy cũng là một nhân vật phong vân một thời, khiến người ta nhìn mà trong lòng khỏ sở... Từ khi Hoắc lão gia không thể can dự vào công việc, Hoắc gia bảo do đệ đệ ông ấy là Hoắc Liên Đào định đoạt, haiz, người này về sau cô mà gặp thì tốt nhất tránh xa một chút, ta thấy tướng mạo ông ta mắt không ra mắt mũi không ra mũi, e là người tâm địa bất chính.

Chu Phi:

- ...

Nàng cảm thấy tiêu chuẩn đánh giá người khác của Tạ Doãn hình như có chút vấn đề.

- Tên Hoắc Liên Đào này đã tâm bưng bưng, dùng danh nghĩa của huynh trưởng tụ tập một nhóm lớn người tới đương nhiên không phải vì tổ chức sinh nhật cho ca ca ngốc của hắn ta mà là muốn ký kết minh ước, tạo thành một thế lực, tự lập làm vương.

Tạ Doãn giải thích:

- Họ nói với bên ngoài là muốn tái lập một “48 trại”.

Chu Phi há hốc mồm nói:

- Rồi bắt hết những người không đồng ý?

Có phải đầu óc có vấn đề không?

Tạ Doãn lắc đầu:

- Tuy na ná vậy nhưng không hoàn toàn giống như cô nghĩ, chuyện này nói ra càng dài, ba năm trước, Cam Đường tiên sinh xuống núi...

Chu Phi chợt nghe tin tức cha mình thì lập tức thẳng người lên.

- Ông tiếp nhận thế lực mà Lương Thiệu vất vả gây dựng cả đời, dùng sức một người áp chế những kẻ ngu xuẩn rục rịch ngóc đầu dậy của Nam triều, khiến chúng lặng lẽ ngủ đông, đồng thời tin tức nguy đề bệnh nặng đã quấy nhiễu trong ngoài nam bắc sôi sục, lúc đó còn loạn hơn cả bây giờ, phổ biến nhất là dựng một cây cờ lớn, rắc nước tiểu dưới núi đánh dấu mình đã chiếm một ngọn núi, anh hùng cầu hùng người này hát xong người kia lên sân khấu, đều bị Tào ngụy đề dụ ra từng người một, suýt hốt gọn cả lũ, may mà có cha cô ở phía sau tương kế tựu kế, vậy khốn đại tướng dưới trướng nguy đề, chém “Liêm Trinh” của Bắc Đẩu, treo đầu trên cổng thành ba ngày, Bắc triều thiệt hại nặng.

Chu Phi ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

- Trận chiến đó, nguy đề đại thương nguyên khí, các đại môn phái bị cuốn vào hỗn loạn không thể không lo thân mình, “hiệp sĩ dùng võ phạm vào điều cấm” (3), cha cô chắc là cũng có chút cố ý.

(3) Tư tưởng của Hàn Phi Tử: “nhà Nho dùng văn làm rối loạn pháp luật, hiệp sĩ dùng võ phạm vào điều cấm”, ông rất phản cảm những văn nhân hiệp khách như vậy, cho rằng họ làm rối loạn trật tự xã hội.

Tạ Doãn nói:

- Mấy năm sau đó, đại bộ phận môn phái và thế gia trong võ lâm chia bè chia mảng, thế đạo quả thực yên ổn hơn không ít, nhưng phân lâu ắt hợp, vùng Động Đình lấy Hoắc gia bảo làm thủ lĩnh, rất nhiều người đã có ý hợp lại thành thế lực từ lâu, người Hoắc gia mời phần lớn đều cùng chung chí hướng, chỉ có số ít người hồ đồ không rõ sự tình hoặc vì mặt mũi mà không thể không qua quýt.

Chu Phi:

- Đều ở đây hả?

Tạ Doãn gật đầu:

- Ủ, có điều chuyện thấp kém như vậy không nhất định là người Hoắc gia làm, bằng không họ che hết mặt mũi mà vẫn dùng thói pháp của Hoắc gia, chẳng phải là cỏi quần hay sao? Người giang hồ vùng Động Đình phần lớn đều quy thuận Hoắc gia bảo, trong đó ngư long hỗn tạp, có một vài ..

Hắn hơi dừng lại, Chu Phi buột miệng nói ra từ mới mình vừa học:

- Tà ma ngoại đạo.

- ...Một vài bằng hữu giang hồ không quá thể diện.

Tạ Doãn vô cùng khách khí nói:

- Lúc đó Hoắc gia bảo nhiều lần giữ bọn ta lại, một ngày ba bữa dùng lễ đối đãi, dùng tình cảm lay động, đáng tiếc mấy người bọn ta rượu mồi không uống lại uống rượu phạt, người ta cuối cùng không cưỡng ép nữa, lịch sự tiễn bọn ta đi, nào ngờ vừa rời khỏi Hoắc gia bảo thì bị đánh lén rồi luôn bị giam ở đây, chỉ cần bọn ta hứa đồng ý với hội mình Động Đình sẽ thả bọn ta ra ngoài.

Chu Phi nhớ tới kẻ chết dưới đao mình trong thôn hoang vắng nọ thì nổi nghi ngờ trong lòng lóe lên, thầm nghĩ: “Thối pháp có thể làm giả không? Chân giò hun khói thô to như vậy có thể một sớm một chiều ra được sao?”

Tức thì nàng lại nghĩ, “chân giò hun khói” này lúc đó hình như đúng là không hề đánh ra thói công trước mặt Vương lão phu nhân.

Nàng càng nghĩ càng không hiểu, toàn bộ những biến ảo khôn lường của giang hồ mới lộ ra một góc tảng băng chìm trước mặt nàng. Chu Phi đã cảm thấy hoa mắt, nàng buột miệng:

- Thôi đi, ra ngoài hăng nói.

Tạ Doãn cười lớn:

- Sau đó ai nói lời không giữ lời là cún con à? Không được, dù một lời hứa không đáng giá nghìn vàng cũng không thể trở mặt, danh tiếng thay đổi thất thường truyền ra ngoài, tương lai làm sao có chỗ đặt chân trên đời? Huống hồ vô duyên vô cớ bị người ta nhốt ở đây, nếu cứ chịu thua như thế thì mặt mũi để đâu?

Dựa vào tuổi tác của Chu Phi vẫn chưa lĩnh hội được rằng mặt mũi của anh hùng hảo hán còn lớn hơn trời, nhưng nàng rất có chí khí “cầu đồng tồn dị” (4), không hiểu sẽ không cãi lý với người ta, nàng nghĩ nghĩ rồi nói:

- Vậy ta nghĩ cách thả mọi người ra.

(4) Tìm đến cái chung nhưng vẫn giữ được bản sắc riêng.

Tạ Doãn nhìn nàng:

- Muội muội à, nghe lời huynh, về nhà tìm trưởng bối trong nhà đưa bái thiếp đến Hoắc gia bảo, nói là để lạc mất một người, nhờ Hoắc gia bảo giúp đỡ tìm kiếm.

Chu Phi cau mày nói:

- Không phải người mới nói nhà lao này không phải ý đồ của Hoắc gia bảo sao?

- Nước quá trong ắt không có cá.

Tạ Doãn dựa vào vách đá trong hang, uể oải nói:

- Tiểu quỷ không hiểu đạo lý như cô, nhất thiết ép ta nói lời thật ư?

Chu Phi chỉ dăm ba câu đã giảm giá từ “mỹ nhân” thành “tiểu quý”.

Tuy nàng là lần đầu xuống núi, vô cùng không rành thế sự nhưng có sự nhạy bén vừa chỉ ra liền hiểu, lập tức hiểu ngay hàm ý của Tạ Doãn ____ Hoặc giả bảo mở một mắt nhắm một mắt nói không chừng là có dính dáng đến con cháu chính tông nào đó, tà ma ngoại đạo có công dụng của tà ma ngoại đạo, lỡ xảy ra chuyện gì thì đây những bằng hữu “không thể diện” ra ngoài gánh trách nhiệm là được!

Đây là đạo lý chó má gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Mạo Hiểm

Tạ Doãn thấy thần sắc của nàng thì biết nàng đã hiểu, hân hoan có chút vui vẻ “dạy dỗ được anh tài trong thiên hạ”, không nhịn được cười nói:

- Không sai, không hổ là nữ nhi của Cam Đường tiên sinh, có một nửa thông minh của ta khi còn trẻ.

Chu Phi nghe câu khoe khoang không biết xấu hổ này của hắn liền tức giận oán thăm: “Người đứng là thông minh, thông minh đến mức bị người ta chôn dưới đất hơn hai tháng, sắp này mà rồi”.

Nàng từ đám bụi bặm đất cát lăn xuống, toàn thân dơ dáy, gương mặt mầng trắng mầng đen, chỉ có đôi mắt to vừa sáng vừa tròn, giống như con mèo mướp, Tạ Doãn thấy đáng vẻ của nàng, không kiềm lòng được muốn để nàng tránh khỏi chốn thị phi này, có thể chạy bao xa thì chạy, về phần an nguy của mình đúng là hắn không quá để trong lòng.

Tạ Doãn ngoắc ngoắc tay với nàng:

- Nghe ta nói này, cô nhẫn nại ở đây một ngày, đợi đến giờ tuất một khắc, vừa lúc trời tối, bọn chúng lại sắp thay ca, tốt nhất là nhân lúc đó rời đi, ta sẽ vạch ra cho cô một con đường, cô đi theo hướng phòng giam bên này, vách núi nhiều đá, che chắn tốt, những người bị giam khác nhìn thấy cô cũng sẽ không để lộ.

Tiếp đó, hắn dành thời gian cả ngày, nói cho Chu Phi nghe đủ chuyện to nhỏ về địa hình nơi đây, bảo nàng về lại trên vách đá đối diện, chỗ nào sai sẽ lập tức sửa lại cho nàng, trong quá trình đó họ bị người đưa cơm ngắt ngang mấy lần, bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng mắng chửi mang âm sắc vùng miền.

Có một quãng Tạ Doãn bị “Ôn Nhu Tán” ảnh hưởng, nói được một nửa thì đột nhiên không lên tiếng nữa, dựa vào vách đá phía sau không nhúc nhích, hình như là hôn mê.

Chu Phi không khỏi hơi kinh hồn bạt vía, ánh sáng trong hang đá mờ mờ, chiếu lên mặt người rất dễ tạo nên một bóng mờ lớn, đáng vẻ Tạ Doãn xem ra có chút mạo hiểm, may mà hắn không bao lâu đã tự tỉnh lại, sắc mặt tuy khó coi hơn vài phần nhưng vẫn mềm mại nói với Chu Phi đối diện:

- Ta còn sống, đừng vội chiêm ngưỡng thi thể... ban này nói đến đâu rồi?

Hắn không chỉ nói về địa hình mà còn nói căn cứ cho Chu Phi đi tuyến đường nào là tốt nhất, và cả đồng lớn tiểu xảo làm thế nào để tránh tai mắt người khác, hiển nhiên là một cao thủ trong lĩnh vực trộm gà bắt chó.

Chu Phi dụng tâm ghi nhớ từng thứ một, cuối cùng không kiềm được nói:

- Không phải người luôn bị nhốt dưới đất ư, làm sao biết được những thứ này?

Tạ Doãn nói:

- Lúc bị họ nhốt, ta từng liếc mắt nhìn. Chỗ nào không nhìn thấy thì đoán qua lời chửi đổng mỗi ngày của các hảo hán bên trên.

Chu Phi bỗng nhiên tỉnh ngộ, lại học thêm được một chiêu mới ____ hóa ra họ không phải rảnh rỗi mải chơi giết thời gian mà có thể thông qua loại phương thức ngầm hiểu với nhau này để lan truyền tin tức!

Tạ Doãn nói rồi liếc mắt lên trên, thông qua tia sáng còn sót lại trong khe nhỏ mà phán đoán canh giờ, nói với Chu Phi:

- Ta thấy thời gian cũng xấp xỉ rồi, cô nên chuẩn bị đi, bọn chúng dùng tiếng gõ mõ để thông báo thay ca, không khó thoát, cẩn thận chút.

Chu Phi là người tương đối cẩn thận, nàng không vội đi mà trước hết quay đầu nhìn kỹ những dấu mình viết viết vẽ vẽ trên tường, bảo đảm chắc chắn là mình nhớ rõ mới hỏi Tạ Doãn:

- Còn chuyện gì dẫn ta làm không?

Tạ Doãn nghiêm mặt căn dặn:

- Cô nhớ kỹ một chuyện.

Chu Phi dự liệu trước là hấn cố sức vạch kế hoạch cả ngày như vậy, nhất định là có chuyện muốn nhờ vả mình làm, bèn gật đầu sáng khoái:

- Người cứ nói đi.

Tạ Doãn:

- Sau khi cô lên, tuyệt đối không được do dự mà lập tức đi ngay, có trò lừa bịp nào mà mấy lão giang hồ đó chưa từng trải qua? Đương nhiên họ có thể nghĩ ra cách thoát thân, cô nhất định phải mặc kệ. Trờ về đừng nhiều lời với người khác, đừng nhắc đến nơi đây, cô yên tâm, trong thời khắc mấu chốt này, Hoắc Liên Đào sẽ không muốn đắc tội Lý đại đương gia đâu, chắc chắn sẽ nghĩ cách trả lại ca ca cô nguyên vẹn chính tề.

Chu Phi phút chốc sững sờ, tưởng mình nghe lầm, bèn hỏi:

- Sau đó thì sao? Các người thì sao?

Tạ Doãn thông thả nói:

- Ta xem thiên tượng ban đêm, ít ngày nữa ắt có thị phi phát sinh, cô không biết chuyện này đâu, sau khi tìm được người rồi thì mau chóng rời khỏi Động Đình.

Chu Phi dùng ánh mắt quái gở đánh giá hấn.

Nàng xuống núi mới được mấy tháng, đã biết được cảnh người người tấp nập, ngựa xe như nước, cỏ dại khắp đồng, dân sinh khốn khổ, biết được hạng người tội ác tày trời, nham hiểm xảo trá, mặt dày vô sỉ... không ngờ vào lúc này ở nơi này lại để nàng biết được thêm một kẻ ngu ngốc thích làm việc thiện!

- Cô từng ta làm gì?

Tạ Doãn mềm nhũn dựa vào góc tường, uể oải mỉm cười nói:

- Ta là người có nguyên tắc, nguyên tắc của ta chính là, tuyệt đối không xúi giục tiểu mỹ nhân làm chuyện nguy hiểm.

Chu Phi do dự nói:

- Nhưng người...

Tạ Doãn ngắt lời nàng:

- Chỗ này rất tốt, bốn huynh đệ chúng ta vừa nói vừa cười, có ở thêm hai tháng nữa cũng không hui quạnh.

Chu Phi nhìn quanh bốn phía theo lời hấn, vô cùng buồn bực, bốn huynh đệ ở đâu ra?

Tạ Doãn chỉ chỉ lên đầu, rồi chỉ chỉ đối diện, cuối cùng dùng ngón tay ấn vào vai mình, thần nhiên nói:

- Trắng sáng, xương trắng, đêm khuya và ta.

Chu Phi:

- ...

Má ơi, người này bệnh hết thuốc chữa rồi, chắc không cứu được đâu.

- Nhanh đi, nhớ kỹ lời đại ca nói.

Tạ Doãn nói tiếp:

- Đúng rồi, đợi tương lai ta rời khỏi nơi này, nếu cô vẫn chưa về nhà, ta sẽ đi tìm cô, có một thứ rất quan trọng muốn cho cô.

- Thứ gì?

Tạ Doãn vô cùng hòa nhã nhìn nàng, nói:

- Lần trước ta tự tiện xông vào nhà cô, tuy là được người khác nhờ vả nhưng rốt cuộc lại hại cha mẹ cô chia cắt đôi nơi, còn liên lụy cô bị gãy một thanh kiếm, trở về ta nghĩ tới nghĩ lui, cứ cảm thấy rất áy náy, hôm đó ở sông Tây Mặc, ta thấy cô dùng trường đao lưng hẹp có vẻ thuận tay hơn, thế là về giúp cô rèn một thanh, trước mắt không mang theo bên mình, quay về sẽ lấy đưa cô.

Nhất thời, trong lòng Chu Phi không rõ là cảm xúc gì.

Nàng không phải người quá thương thân xót phận, bởi ngày nào nàng cũng nhớ đến lời Chu Di Đường nói với nàng lúc sắp đi, mỗi giờ mỗi khắc nàng đều vắt hết sức mình muốn trở nên mạnh hơn, nhưng có lẽ cả mạng cũng không nhận được mấy may lời khen ngợi từ Lý Cần Dung.

Mà nàng cũng rất ít có cảm giác “tủi thân”. Bởi vì khi đứa trẻ té ngã, chỉ có từng được người lớn chung quanh tỉ mỉ vỗ về, nó mới biết chuyện mình gặp phải là đáng để thương hại và đau lòng, mới sinh ra cảm giác tủi thân, nhưng nếu người chung quanh đều thờ ơ không đếm xỉa, lâu dần, nó sẽ cho rằng té ngã chỉ là một phần của bước đi mà thôi__ mặc dù có hơi đau.

Chu Phi không nói gì, nhắc trường đao của mình, đi tới cửa động mà mình rơi xuống, phi người bay lên, dùng tay chân chống đỡ hai bên vách đá.

May mà người nàng rất nhẹ, leo ra khỏi cái lỗ nhỏ bên trên vô cùng dễ dàng, gió đêm hơi lạnh bên ngoài phả vào mặt, thổi vào mũi miệng nàng, trong lòng Chu Phi hơi dao động, nghĩ: “Thứ lỗi cho ta khó mà nghe lệnh, đại đương gia chưa từng dạy lâm trận bỏ chạy.”

Hơn nữa, dù có chạy rồi, ai biết cái chỗ quỷ quái này về thế nào?

Chu Phi là một thiếu nữ đến nơi lạ sẽ không phân biệt được phương hướng, sớm đã quên mất “đường cũ” của mình là đường nào, bảo nàng về tìm Vương lão phu nhân, độ khó cũng xấp xỉ bảo nàng tự mình đi tới Kim Lăng, ôm đùi Chu Di Đường khóc lóc kể về chuyện mẹ nàng ngược đãi nàng.

Nàng ở trong khe đá hẹp lặng lẽ chờ đợi, cuối cùng cũng nhìn rõ__qua nhiên như Tạ Doãn nói, hai bên núi có rất nhiều cửa động, là một nhà giam lớn hai mặt đối lập, rất nhiều phòng đang giam giữ người, nhưng không hề nghe tiếng xiềng xích, hẳn là mọi người ăn “Ôn Nhu Tán” ngày ba bữa khiến ai nấy đều mềm oặt, không khóa cũng không có sức bỏ chạy.

Chu Phi quan sát địa hình tổng thể một lát rồi bắt đầu vô cùng chăm chú dán mắt vào mục tiêu đầu tiên của mình.

Cách nàng khoảng bảy tám trượng là một cái chòi nhỏ lợp cỏ tranh, dùng cho các trạm gác.

Tạ Doãn nói, lúc giao ca, người giao ca đi khỏi cái chòi nhỏ, người nhận ca đi tuần tra xung quanh một vòng trong thời gian ngắn, vào khoảnh khắc ngắn ngủi đó, chòi canh gác là “bóng đen dưới đèn” (1), nhưng trong chòi có đèn dầu, động tác của nàng nhất định phải đủ nhanh, vận may phải đủ tốt, còn phải chú ý không được để lộ ra bóng.

(1) Ý nói nơi càng sáng càng dễ bị lãng quên.

Giờ tuất một khắc, giữa núi vang lên tiếng mõ lạnh lạnh mấy lần, không lớn không nhỏ, nhưng vang thật xa, thủ vệ bên cạnh ngáp một cái, vội vã đi thay ca, bỏ đuốc như con rồng di chuyển giữa dãy núi hẹp dài, ngay khoảnh khắc ấy, Chu Phi lách mình vọt ra.

Nàng phát huy kinh công bản thân đến cực hạn, bay lượn như gió nhẹ giữa đêm, chui vào chòi đúng khoảnh khắc người cuối cùng rời khỏi, cách cái chòi chưa đến một người.

Không may, kinh công của nàng tuy qua được nhưng còn lâu mới đạt tới trình độ “Phong Quá Vô Ngân”, lúc nàng tiếp đất, ngọn đèn treo một bên bị cơn gió do nàng tạo ra làm lung lay, ánh đèn lấp lóe theo, Chu Phi quyết định nhanh chóng, mũi chân vừa chạm đất liền trực tiếp mượn lực vọt lên, không chút chậm trễ giành lấy mái chòi tranh, tứ chi bấu vào cột, cả người mắc kẹt gần như song song với mặt đất.

Lần này thật nguy hiểm, nếu nàng cao hơn một chút, to hơn một chút, hoặc là tay chân yếu hơn một chút thì tuyệt đối không thể nhét mình vào chỗ này.

Nàng vừa lên thì người canh gác vô cùng nhạy bén quay đầu lại, neho mắt đánh giá ngọn lửa hơi đong đưa, nghi hoặc quay về mấy bước, đi quanh chòi một vòng.

Chu Phi nín thở đến đau ngực, người căng thẳng đến cực hạn, gân xanh trên mu bàn tay gầy yếu nổi lên từng sợi từng sợi, sau lưng đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Nàng hơi nhắm mắt, cực kỳ chăm chú tưởng tượng đến cảnh toàn bộ dây trện dệt thành một tấm lưới lớn ropy trời kín đất bao phủ về phía mình, mặt sông đen kịt đầy những điểm sáng phản quang, thế là chút sợ hãi lo lắng trong lòng nàng lập tức chuyển thành niềm hưng phấn run rẩy__đây là bí quyết nhỏ do nàng tự nghĩ ra, mỗi lần bị dây trện ép đến cùng đường, lòng đầy sợ hãi, nàng đều ép bản thân tưởng tượng ra một bậc thang thật dài, đầu kia thông đến đỉnh của một tòa núi cao, sau đó thuyết phục chính mình, chỉ cần vượt qua được dây trện này là có thể gian nan trèo lên một bậc.

Lần nữa mở mắt, ánh mắt Chu Phi đã bình tĩnh lại, người canh gác quay lại trong chòi, đưa tay khiêu bậc đèn.

Chu Phi từ trên cao nhìn xuống, dán mắt vào cái cổ tốt đẹp của hân ta, trong lòng tính toán làm thế nào lặng lẽ giết tên này trong thời gian ngắn nhất.

Nếu thất bại thì sao?

“Nếu bị phát hiện” – Nàng bình tĩnh suy nghĩ – “thì mình giết ra ngoài, giết không được thì nói sau”.

Đúng lúc này, cách đó không xa có người kêu lên:

- Giáp Lục, mày rề rà gì đấy?

Người canh gác nọ bực bội trả lời:

- Đòi mạng à?

Nói rồi, hắn ta bỏ ngọn đèn xuống, rời đi, vẫn không nhìn lên trên.

Chu Phi chậm rãi thở ra một hơi, trong lòng thầm đếm ba lần, người canh gác ban nãy đi được vài bước, quay đầu lại theo bản năng, không phát hiện gì cả mới khẳng định là mình nghi thần nghi quỷ, lắc lắc đầu, xoay người rời đi.

Chu Phi từ một góc chòi trượt xuống, nhìn lướt qua chòi canh, thấy trên bàn nhỏ dưới ngọn đèn có một bình trà và một lồng hấp bánh bao, dùng vải trắng bọc hơi nóng, có lẽ đợi về rồi ăn. Chu Phi đói cả ngày, thấy mấy tên khốn nạn này rất biết hưởng thụ, tức thời giận mà không chỗ phát tiết, quyết đoán lấy hai cái bánh bao to cỡ bàn tay, chuồn đi.

Theo tuyến đường Tạ Doãn vạch ra cho nàng, Chu Phi phải xuyên qua con đường nhỏ rắc rối phức tạp gần thạch lao, đá thiên nhiên dọc đường có thể giúp nàng che chắn, ẩn giấu hành tung, thỉnh thoảng nàng sẽ đối mặt với mấy anh hùng bị giam bên trong nhưng đúng như Tạ Doãn nói, người bị giam thấy bộ dạng của nàng liền biết nàng lên lút lần vào, không chỉ không để lộ mà vài người còn chỉ đường cho nàng.

Ý định của Tạ Doãn là bảo nàng xuyên qua khu thạch lao, nơi đó có một con đường nhỏ lên núi, có thể trực tiếp ra ngoài.

Chu Phi không định chạy, bởi vậy lúc nàng ra thì dựa vào tuyến đường mà Tạ Doãn chỉ, lập ra một kế hoạch khác.

Mục tiêu của nàng là chỗ nuôi ngựa phía sau thạch lao ___ mấy kẻ bị mất này chắc là làm không ít chuyện cướp đường, rất nhiều người đi đường đều bị chúng cướp ngựa cướp tài sản, ngựa chưa kịp chuyển đi, chúng đánh tạm vậy một khoảng sau núi để nuôi.

Chỗ nuôi ngựa nhiều cỏ khô, ban đêm gió lớn, thích hợp phóng hỏa.

Nàng định phóng hỏa thả ngựa, tốt nhất là quây cho nhà lao sau núi này thành một đồng hỗn loạn, sau đó đi tìm nhà bếp.

Tạ Doãn không muốn để nàng dính líu vào nên không nói cho nàng biết thuốc giải “Ôn Nhu Tán” hình dáng ra sao, nhưng Chu Phi nghĩ, nếu bỏ vào đồ ăn thì hiển nhiên phải qua tay nhà bếp, nhà bếp có đầu bếp, tạp dịch, người đưa cơm, người canh gác,... người qua kẻ lại, không thể nào không có sơ sẩy, thời gian dài, đầu ai dám chắc là mình không ăn nhầm, nên họ tám phần là có chuẩn bị thuốc giải dự phòng, nàng qua đó bắt đầu bếp ép hỏi, nếu thuận lợi, có lẽ có thể lấy được thuốc giải.

Chu Phi nghĩ vô cùng rõ ràng, nàng tới trước phòng giam gần nhất, nhìn chăm chăm chuồng ngựa cách đó không xa, nhấc đao, hít sâu một hơi, lập tức dự định hành động.

Nhưng đúng lúc này, trong thạch lao yên tĩnh không tiếng động phía sau đột nhiên thò ra một bàn tay đè vai nàng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chu Tước

Trong lòng Chu Phi “lộp bộp”, suýt rút đao ra.

Nhưng liền sau đó, tai nàng khẽ động, nghe cách đó không xa có tiếng y phục cọ xát vô cùng nhẹ ___ chỉ có tiếng y phục lướt theo gió, người tới bước chân rất nhẹ, nếu không phải hắn không muốn che giấu hành tung thì Chu Phi không phát hiện được sự tồn tại của hắn.

Nàng vốn tưởng rằng người canh gác khắp núi đều ngang ngửa với mình, không ngờ trong góc lại ẩn giấu cao thủ.

Vào lúc Chu Phi bắt đầu lo lắng mình có để lộ gì hay không, phía sau chợt vang lên một tràng tiếng ho như muốn tắt thở, bàn tay đặt trên vai nàng theo tiếng ho của chủ nhân mà vô thức đè xuống, dường như người kia ngay cả đứng cũng đứng không vững, xem nàng thành một chỗ gác tay hình người.

Chu Phi cẩn thận quay đầu lại, thấy trong ngục tối âm u nhất này có một nam tử trung niên dáng người mảnh khảnh, ban nãy cả người ông khuất trong bóng tối, lại im hơi lặng tiếng nên nàng hoàn toàn không nhận ra nơi đây còn có vật sống.

Người này tóc mai điểm bạc, thân mặc áo vải, vai tuy không còm nhưng cũng không thẳng, vẻ mặt khắc khổ bản hàn, là hình tượng một người “nghèo”. Ông khẽ lắc đầu với Chu Phi, chưa kịp nói gì, sau đó lại là một trận ho tê tâm liệt phế, Chu Phi nghe mà lòng khó chịu, suýt nữa cũng không thở nổi giống ông.

Người ở cách đó không xa dường như hơi dừng lại, có lẽ là không muốn đến gần con ma bệnh lao này, vừa chán ghét vừa chê bai “chậc” một tiếng, chuyển đường đi xa xa.

Người trung niên nọ lúc này mới buông Chu Phi ra, ần ần ngực mình, tựa vào bên cạnh nghỉ ngơi, hơi thở vô cùng yếu ớt.

Chu Phi hơi do dự, không rời đi ngay mà nhỏ giọng nói:

- Đa tạ... tiền bối, ông không sao chứ?

Người trung niên ngẩng đầu nhìn nàng, Chu Phi đối mắt với ông, trong lòng bỗng giật mình, đó là một đôi mắt đục ngầu, u ám không sức sống, khi đôi mắt đó nhìn sang khiến lòng người tự dưng căng thẳng.

Người nọ nhàn nhạt nói:

- Tiểu nha đầu ở đâu tới, thật to gan.

Trong 48 trại, cao nhân lánh đời vô số, không ít người như Vương lão phu nhân, thoát nhìn chỉ như một ông lão bà lão không thể bình thường hơn nhưng nói không chừng lại có một thân công phu xuất quỷ nhập thần. Chu Phi hiểu biết không nhiều, ra ngoài không biết cùi gạo dầu muối bán thế nào, nhưng cao thủ từng gặp thì nhiều không kể xiết.

Nhưng các trưởng bối trong trại kia... bao gồm cả Lý đại đương gia, không ai giống người trung niên trước mắt này, tạo cho nàng một loại áp lực không nói rõ thành lời... dù ông ấy có vẻ còn yếu ớt hơn cả Chu Di Đường.

Chu Phi không khỏi càng thận trọng hơn, trả lời:

- Trong nhà tôi có một huynh trưởng, lúc một mình ra ngoài bị họ bắt đi, bắt đắc đi tôi mới đi tìm, quấy rầy tiền bối rồi.

Người trung niên khép hờ mắt, lại nói:

- Ô, ở sư môn nào?

Lời này của ông có thể nói là vô cùng xác xược, mang theo chút cảm giác của kẻ đứng trên cao quen ra lệnh cho người khác, thái độ như lẽ đương nhiên, khiến người ta cảm thấy ông ấy vốn nên nói chuyện thế này.

Chu Phi hơi do dự, nàng không biết lai lịch người trước mắt ra sao nhưng biết rõ mình không có kinh nghiệm gì, chỉ sợ rước thêm phiền toái cho 48 trại.

Lúc nàng có một mình thì rất có khí thế ngạo mạn không sợ trời không sợ đất, nhưng khi dính đến người nhà thì sự thận trọng từng li từng tí vốn ngủ say khắp toàn thân đồng loạt tỉnh dậy.

Đáng tiếc Chu Phi từ nhỏ đã không biết ăn nói linh tinh, bảo nàng lập tức bịa ra một câu chuyện, nàng không bịa được, đành phải nửa thật nửa giả nói:

- Trong nhà có chút võ công tổ tiên truyền lại, cha mẹ tùy tiện truyền cho, tự mình tập luyện lung tung giúp thân thể khỏe mạnh mà thôi, gia đình ít người, tổng cộng chỉ có ba người gồm cả hai huynh đệ tỷ muội thân thích, không thể nói là môn phái gì.

Người trung niên nọ “ừ” một tiếng, không biết tin hay không, dù sao là hết hứng thú với nàng, vung tay ra hiệu nàng có thể cuốn xéo rồi.

Chu Phi kỳ thực có chút độc lập, không thích để ý tới người xa lạ, nhưng thấy người này tiêu tụy hốc hác, nàng không tự chủ nhớ tới Chu Di Đường.

Ban ngày trong hang động, nàng nghe Tạ Doãn dăm ba câu quét qua thiên quân vạn mã, ngoài mặt tuy nàng không lộ ra điều gì nhưng trong lòng không khỏi rối rắm hỗn loạn, lúc thì lo lắng cha nàng bôn ba khắp nơi không người chăm sóc, lúc lại cảm thấy cha nếu đã oai phong lâm liệt như thế, nhất định có rất nhiều danh y và người hầu, cha đi nhiều năm như vậy nhưng chút thư từ cũng không gửi về trại, có còn nhớ đến mẹ con các nàng không?

Đù loại lo lắng phức tạp của nàng không tự chủ chuyển đến người trung niên trước mặt, nàng không nhịn được hỏi:

- Tiền bối bị bệnh ư?

Người trung niên nọ dường như không ngờ nàng chủ động nói chuyện với mình, hơi ngần người rồi trả lời ngắn gọn:

- Chút vết thương cũ.

Chu Phi “ôm” một tiếng, mỗi lần nàng nghĩ nát óc vẫn không tìm được lời nào hay để nói thì hận không thể bị Lý Nghiên nhập, nàng nghĩ nghĩ rồi lấy một cái bánh bao, đưa vào trong qua khe hở cửa lao.

Về mặt người trung niên hơi kỳ lạ nhìn nàng.

Chu Phi giải thích:

- Cái này là tôi lấy ở chòi canh. Của bọn chúng ăn, không có độc. Tôi thấy thuốc trong đồ ăn thức uống rất có hại, tiền bối đã có vết thương, bớt ăn được chút nào hay chút này.

Người trung niên đưa tay nhận lấy, cầm bánh bao còn chút hơi ấm trong tay lăn qua lăn lại hai lần, giống như cả đời chưa từng thấy bánh bao có hình dáng ra sao vậy, tiếp đó ông không hề nói đa tạ, chỉ nhàn nhạt hỏi:

- Huỳnh trưởng vừa rồi người nói bị họ nhốt ở đâu?

Chu Phi mờ mịt lắc đầu.

Người trung niên nhìn nàng chăm chú:

- Vậy mà người cũng dám xông loạn? Người có biết chủ nhân nơi này là ai không?

Tạ Doãn nói là “một đám bằng hữu giang hồ không quá thể diện”, đại khái hắn đoán được dù mình nói ra nàng cũng chưa chắc biết nên lược bớt.

Người trung niên nói:

- Người có từng nghe “núi Hoạc Nhân Từ Nhân” chưa?

Dường như ông hơi mất kiên nhẫn, vốn tưởng rằng chỉ điểm một hai câu là đủ, nào ngờ thần sắc Chu Phi càng thêm mờ mịt.

Người trung niên cau mày, lạnh lùng nói:

- Nhóc con chưa dứt sữa sao cũng dám ra ngoài đi lung tung, gia đình người quả nhiên là không còn ai.

Chu Phi có chút không vui, nhưng nhớ lại câu “gia đình ít người” là tự nàng nói nên đành phải ép lửa giận trở về, đồng thời hiếu kỳ người này có thân phận gì, sao đã lớn tuổi thế này vẫn không biết nói tiếng người?

- Trên núi Hoạc Nhân Từ Nhân có vô số yêu ma quỷ quái, đứng đầu là bốn chủ nhân nói khoác không biết ngượng, lấy tứ tượng làm tên, là một đám gây khuấy phen nổi danh thiên hạ, thủ đoạn tàn nhẫn, hi vọng vô thường, có đạo còn gây ra gió tanh mưa máu, chính là “hắc đạo” tiếng xấu rành rành, về sau bốn huynh đệ đó chố cấn chố, xảy ra nội chiến, đúng lúc nam bắc đối đầu, cả hai bên đều muốn tiêu diệt chúng, lúc bấy giờ mới sụp đổ ____ trong đó nhánh Chu Tước rơi vào vùng gần Nhạc Dương, lúc chúng vô pháp vô thiên đã kết thù khắp thiên hạ, bây giờ làm rùa rụt cổ ở nơi này cũng biết không thích hợp xuất đầu lộ diện, thế là dựa vào Hoắc gia đôi bên cùng có lợi.

Chu Phi tỉnh ngộ nói:

- Ồ.

Có điều “ồ” xong rồi, nàng cũng chỉ đại khái hiểu được tại sao đám người bị nhốt này làm chuyện xấu xa lại thuận buồm xuôi gió như vậy thôi chứ không có cảm xúc gì khác nhiều, dù sao nàng cũng chưa từng thấy chân thân của những “yêu ma quỷ quái” này, hơn nữa nói tới “hắc đạo” thì 48 trại “phụng chỉ làm phỉ” cũng chẳng bạch chỗ nào.

Người trung niên nhìn nàng:

- Chu Tước chứa tên Mộc Tiểu Kiều, năm xưa vì chút lục đục nên một thân một mình lên Thái Sơn, trong vòng một nén nhang đã khiêu khích tam đại trưởng lão phái Thái Sơn, chấn nát ba cái xương sườn của chương môn, trước ánh mắt mọi người, phá thùng ngực nhĩ tử độc nhất của chương môn, móc ra trái tim còn đang đập của hắn, quăng xuống đất rồi bỏ đi.

Chu Phi lúc này tròn to mắt, nàng biết phái Thái Sơn, phái Thiên Chung trong 48 trại là một hệ bên đó chuyển qua, chương môn của họ cực kỳ sùng bái 18 “xã tắc chương pháp” của phái Thái Sơn, nghe nói tổ sư phái Thiên Chung từng là đệ tử phái Thái Sơn, sau đó đem chương pháp dung hợp vào trường kích, mới tự lập ra phái này.

Người trung niên thấy tiểu nha đầu kiến thức nông cạn cuối cùng cũng xem như bị dọa, mới hơi chanh chua nở nụ cười:

- Cuối cùng cũng nói ra được một môn phái mà người biết ____ hiểu được lợi hại là tốt, coi như người may mắn, bây giờ biết rồi thì mau cút đi.

Nào ngờ Chu Phi “bị dọa” thâm nghĩ: “Hóa ra lợi hại như vậy, thế thì kế hoạch quậy long trời lở đất kia là không thể tiến hành, mình phải cẩn thận chút, không bằng trước tiên lặng lẽ đi tìm thuốc giải, thả ra nhiều người giúp đỡ rồi hẵng nói.”

Nàng liền nói với người trung niên rằng:

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm.

Nói rồi, nàng nhẹ nhàng từ cửa thạch lao nhảy xuống, chỉ hai ba cú nhảy lên xuống đã đi tới dãy phòng phía sau chỗ nuôi ngựa.

Người trung niên kia thỉnh linh mở mắt, thấy nàng không chút để ý đến lời khuyên cáo của mình thì sắc mặt ảm đạm nhìn kỹ hướng Chu Phi rời đi, khẽ nói:

- Tự đi tìm chết.

Lúc này, một cái bóng từ chỗ Chu Phi đứng lúc này “chảy” tới, rơi xuống cửa thạch lao, “cái bóng” ấy là một người, quần màu đen kín mít, dán sát vào vách đá, không hề khác biệt với cái bóng thực sự.

Hắc y nhân cung kính quỳ một chân xuống đất, chờ người trung niên trong thạch lao ra lệnh.

- Không có chuyện gì.

Người trung niên lạnh nhạt nói:

- Chút nhạc đệm nho nhỏ, không ảnh hưởng, ta chỉ muốn biết, người xác định tối nay Chu Tước ở trong núi này sao?

Hắc y nhân mở miệng nói gì đó, rõ ràng không phát ra âm thanh nhưng người trung niên trong thạch lao dường như “nghe” thấy, khẽ cười:

- Rất tốt, không uổng công ta chờ lâu thế, đi đi, làm theo kế hoạch ban đầu. Giết Mộc Tiểu Kiều, Hoắc Liên Đào không đáng nhắc đến.

Bóng đen cúi đầu, hình như đáp “rõ”, trong chớp mắt liền hóa thành một cái bóng, dán vào vách núi như thần lần trèo lên trên mây thướt.

Đúng lúc này, người trung niên trong thạch lao chợt nói:

- Chậm đã.

Bóng đen nghe tiếng, nhẹ nhàng trượt về cửa lao, chờ nghe căn dặn.

Người trung niên như con ma bệnh lao bẻ một miếng bánh bao, vô cùng không tin tưởng đưa lên đầu mũi cẩn thận ngửi, ngậm một ít vụn, xác nhận nhiều lần là không có độc mới ăn một mẫu nhỏ. Đáng vẻ ông ăn vô cùng nghiêm túc, đầu mày khẽ nhúc, dường như đang đưa ra lựa chọn rất khó khăn.

Thật vất vả nuốt mẫu bánh bao ấy xuống, người trung niên mới nhỏ giọng nói:

- Tiểu nha đầu vừa này, nếu gặp được thì tha cô ấy một mạng___ còn không gặp thì thôi, xem vận may cô ấy vậy.

Chu Phi hoàn toàn không biết trong sơn cốc tĩnh lặng đang áp ủ điều gì, nàng cẩn thận tìm kiếm gần nửa canh giờ, cuối cùng đi theo mấy tên tạp dịch tìm được địa bàn nhà bếp. Sau khi biết được sự nguy hiểm nơi này, nàng thấy tạp dịch nhà bếp trông giống những tạp dịch bình thường cũng không dám xem thường, nàng sử dụng kỹ năng toàn thân đuổi theo một đầu bếp mập lùn tịt.

Đầu bếp ấy chắc là ban đêm đói bụng, muốn nấu chút bữa khuya cho mình nhưng không muốn để người ta thấy bèn đuổi hết đồ đệ và các tạp dịch khác, một mình đến nhà bếp.

Chu Phi dán mắt vào từng hơi thở, từng cử động của ông, bắt chước theo nhịp chân của đầu bếp ấy, vào khoảnh khắc đầu bếp mập đẩy cánh cửa gỗ nhà bếp ra, thân thể nghiêng về phía trước tức là phần lưng lơ là nhất, Chu Phi đột nhiên phát lực, không chút do dự xuất đao, chỉ nghe “phụp” một tiếng, đầu bếp mập không kịp kêu tiếng nào, cổ họng đã đâm ra một cái lỗ.

Chu Phi:

- ...

Nói ô yêu ma quỷ quái gì thế này?

Đại bá ốm đau bệnh tật ban này là dọa người chơi phải không?

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Thoát Ngục

Kỳ thực chẳng có ai dọa nàng mà là nàng mới ra đời, không hiểu rõ trình độ của bản thân.

Tuổi nàng không lớn, dù bắt đầu luyện công từ trong bụng mẹ thì nội công có lẽ cũng chỉ thế này, nên không bèn chiến là chuyện bình thường, nếu đối thủ nhiều người hoặc vừa khéo ngang ngửa với nàng thì nàng sẽ rất bị động. Phá Tuyết Đao là được Lý lão trại chủ tu chính hoàn thành năm 40 tuổi, ông ấy khi đó tuy chưa già nhưng kinh nghiệm và những điều tích lũy được đã vô cùng thâm hậu, đang là đỉnh cao cuộc đời, thế nên Phá Tuyết Đao cực mãnh liệt, cực hung tàn, điều kiện bẩm sinh của Chu Phi vốn không quá tốt, trong chín thức Phá Tuyết Đao, có quá nửa là nàng khó mà thi triển.

Nhưng những điều này không có nghĩa là nàng bình thường, kém cỏi.

Dù là Lý Thịnh, nếu không phải lúc đó tâm trạng hắn không bình ổn thì hai gã bị mặt kia có đề tiện đánh lên cũng sẽ không bắt được hắn.

Tập võ không thể so với đọc sách, dù là đọc sách, trước tiên cũng phải đóng đủ tiền học phí cho tiền sinh, sắm đủ bút nghiên giấy mực, thậm chí không có, phải “đọc tường học trộm” thì ít nhất cũng phải có cái “tường”, có mảnh ngói che mưa, có một chốn dung thân mới được, trong thế đạo ngày nay, như vậy đã là có xuất thân ưu việt hơn phần nửa mọi người rồi.

Tập võ càng hà khắc hơn, bởi vì phải có sư phụ dẫn vào sư môn.

Con cháu nhà nghèo nếu ngộ tính cực cao, có thể ở ngoài cửa nghe tiếng đọc sách trong viện, còn người tập võ dù không biết dùng 18 món binh khí nhưng vẫn phải nhận ra được.

Các thứ như khí môn, kinh mạch, lúc nhập môn đều phải có người tay cầm tay dạy, bằng không sai một tí, dẫn nhầm khí đi là nhẹ. Không ít võ công phải do sư trưởng đích thân truyền dạy, căn bản không có nửa câu nào ghi chép lại, trong trăm bộ võ học chưa chắc có một bộ có thể thành điển tịch ghi lại trên giấy, mà thứ có thể trở thành điển tịch thông thường đều thuộc về nhân vật nhất đại tông sư trong môn phái, những người này rất ít khi cân nhắc đến năng lực của tiểu đệ tử, điển tịch họ chỉnh lý ra có không ít chỗ khó hiểu, nếu không có người giảng giải cận kề thì người bình thường từng đọc sách hai ba năm tự cho rằng mình không bị mù cũng không nhận biết hết mặt chữ.

Nhưng các đại môn phái có ai không phải là mèo khen mèo dài đuôi?

Cái gọi là “đệ tử” của đại đa số bang phái kỳ thực sau khi nhập môn đều do đệ tử cũ truyền cho ít công phu quyền cước hạng bét, bình thường chẳng khác gì tập dịch thông thường, lúc đánh nhau đều dựa vào người đồng thể mạnh.

Đầu bếp kia bị nàng một đao dốc toàn lực đâm xuyên qua người quả thực không thể bình thường hơn.

Chu Phi có một khoảnh khắc suy nghĩ ngờ mình giết nhầm người, nhưng việc đã đến mức này, dù thực sự giết nhầm, nàng cũng không dám dây dưa nữa, nàng khom lưng kéo thi thể đầu bếp kia vào nhà bếp, lại bắt chước theo cách làm của bọn Đặng Chân sư huynh, vụng về mà cẩn thận xử lý dấu vết trên đất.

Sau đó, nàng xoay người, cột cánh cửa nhà bếp lại, thấm tí nước trong vại tùy tiện rửa tay, vừa ăn cái bánh bao còn lại vừa lục lọi khắp nơi.

Cuối cùng, Chu Phi tìm được một đồng hộp đưa com, bên cạnh có một cái tủ cao khoảng nửa thân người.

Hộp com có hai loại màu, một loại màu đỏ, bên trên khắc chữ “xích”, một loại màu đen, bên trên khắc chữ “huyền”, tuy không biết dùng làm gì nhưng có lẽ là phân biệt đưa cho cai ngục và tù nhân, trong tủ có một đồng lọ thuốc, cũng không biết dùng để làm gì.

Chu Phi đột đặc với đám chai chai lọ lọ này, không dám ngửi lung tung, dứt khoát vơ xuống một chiếc khăn trải bàn, buộc hai đầu lại thành một cái túi, túm hết vào đem đi.

Nàng không rời đi ngay mà dừng lại tại chỗ chốc lát, suy nghĩ xem mình có bỏ sót thứ gì hay không.

Đúng lúc này, bên ngoài lại vang lên một tràng tiếng ồn ào, tiếng ngựa hí chói tai hỗn loạn. Chu Phi cả kinh, đẩy cửa sổ ra một khe nhỏ, nhìn ánh lửa ngút trời nơi chuồng ngựa cách đó không xa, không biết là ai vừa phóng hỏa vừa thả ngựa, quả thực là cùng chí hướng “việc thất đức nên làm của anh hùng” với nàng, thi hành hoàn mỹ kế hoạch tạm thời gác lại của nàng!

Tiếp đó, tiếng la giết nổi lên, vô số bóng đen từ bốn phương tám hướng hạ xuống, tức thì như dầu đổ vào nước sôi, làm nổ tanh bành cả sơn cốc.

Chu Phi thực lòng thực dạ muốn xem xem vị “tri kỷ” không biết tên này là thần thánh phương nào, nhưng nàng nhớ đến câu kia của Tạ Doãn “ít ngày nữa ắt có thị phi phát sinh”, hắn còn nhắc nhở nàng phải nhanh chóng rời đi, thế là trực giác cho nàng biết nhóm tri kỷ này không phải tới cứu người, nàng còn tiếp tục nán lại xem nào nhiệt thì mạng mọi người trong lao sẽ gặp nguy.

Nàng lập tức chuồn ra khỏi nhà bếp, bảo vệ tốt túi thuốc, xoay tay rút ra trường đao, đi ngược lại đoàn người.

Bên ngoài phải nói là loạn, người cắn người, chó cắn chó, hắc y nhân và những người canh gác hỗn chiến với nhau, Chu Phi vừa lao ra ngoài thì gặp phải mấy người canh gác trong sơn cốc, cổ tay nàng nhắc đao định chiến đấu, mấy người canh gác kia đầu óc hồ đồ thấy nàng không mặc hắc y thì ngó lơ mặc kệ chạy ngang qua người nàng!

Chu Phi:

- ...

Nào ngờ nàng chưa kịp mừng trộm thì người canh gác vừa chạy ngang qua phản ứng lại, người đi đầu thành linh quay đầu, mắt to trừng mắt nhỏ với Chu Phi một lát, quát to:

- Không đúng, ngươi là...

Có những người sao không thể ngốc tới cùng chứ?

Chữ “a” của đôi phương chưa ra khỏi miệng, Chu Phi đã ra tay trước giành lợi thế, nàng ăn no rồi, trường đao trong tay như rắn thè lưỡi, trong chớp mắt kéo theo ba tiếng hét thảm, nàng đã đánh gục ba người, trực tiếp xông tới trước mặt người dẫn đầu, người đó quát to một tiếng, hai tay nổi lên ánh sáng màu xanh đen, muốn dùng đôi bàn tay thịt đón đỡ đao của nàng.

Nào ngờ Chu Phi bỗng dưng nhảy lên trên, đánh ra hư chiêu, tung người vượt qua đỉnh đầu người nọ, phóng lên một cây đại thụ, nhẹ nhàng mượn lực trên tầng cây, đảo mắt đã vọt ngoài hai trượng, người dẫn đầu kia đang muốn sai người truy kích, phía sau chợt vang lên tiếng mũi đao ác liệt, mấy hắc y nhân không biết đã đến từ lúc nào.

Chu Phi quanh năm đấu với dây trận trong khung cảnh tối om om của sông Tây Mặc nên bản lĩnh mắt nhìn sáu phương, tai nghe tám hướng đã luyện tới mức thuần thục, lúc nàng ra tay liền thấy đám hắc y nhân đến gần, bèn quyết định nhanh chóng bỏ họ lại chạy thoát thân.

Lúc này, Tạ Doãn trong thạch lao dưới đất đã nửa mê nửa tỉnh nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng mở mắt trong tiếng la giết khắp nơi, cảnh tượng bên ngoài thể nào hắn không nhìn thấy nhưng nghe tiếng cũng đại khái có thể tưởng tượng được. Hắn vịn vào vách đá lạnh lẽo đứng lên, chân hơi yếu, bước đi không hề gấp gáp, chậm rãi dạo đến bên vách có lỗ thủng, nghiêng người tựa vào, nhỏ giọng nói với bộ xương trắng lẳng giềng:

- Vài thơ thâm gỗ không che được nhan sắc khuynh thành, ăn chay niệm Phật không giấu được đã tâm rõ rệt. Làm sao luôn có người cảm thấy mình có thể giấu giếm mãi đây? Hoắc Liên Đào đúng là một khối chày gỗ.

Bộ xương trắng lẳng yên không lên tiếng.

Tạ Doãn lắc đầu cười, tức thì nghĩ đến gì đó, về mặt cuối cùng cũng lộ chút ưu sầu, nói:

- Mầm họa này tôi còn sớm hơn ta tưởng, tiểu nha đầu kia thật phải tranh thủ thời gian, người nói xem nàng ấy có chạy thoát không?

Vào lúc hắn thân trong tù ngục mà còn rảnh rỗi bận tâm đến người bên ngoài, trong thạch thất sát vách chợt vang lên một tràng tiếng ào ào, một đám cát đá bên trên rơi xuống, hòn đá này lên hai ba cái đập trúng cái đầu lâu, khiến bạch cốt huỳnh đã hồn về què cũ nghoẹo cổ, đầu rơi xuống.

- Ôi chao.

Tạ Doãn vô cùng đau lòng nhìn cái đầu lâu lăn hai vòng trên đất, thầm nghĩ: “Tội lỗi tội lỗi, là ai tay chân vụng về như vậy?”

Liền sau đó, một bóng người chợt vọt vào trong cái khe nhỏ hẹp ấy, chỉ hai ba bước là tung hết cát bụi trên người vào mặt Tạ Doãn, người vừa tới nhanh chóng nói:

- Ta không biết, người nhìn xem cái nào là thuốc giải?

Tạ Doãn thấy rõ Chu Phi đi rồi quay lại thì đột nhiên biến sắc, trong tay nàng chỉ còn lại một thanh đao, vô đao không biết đã rơi rớt nơi nào, không chỉ là từng ra tay với người ta mà e là nàng chém giết một mạch tới đây, hắn thu lại nụ cười, nhất thời lộ vẻ mặt hơi nghiêm nghị:

- Không phải ta đã bảo cô đi rồi sao? Sao lại quay về?

Chu Phi từ nhỏ đã lớn lên dưới sự hung dữ của Lý Cẩm Dung, không thêm để ý tới chút “nghiêm nghị” dịu dàng của hắn:

- Đừng nói linh tinh nữa, bên ngoài đánh nhau loạn lăm, người bớt lải nhải mấy câu đi, mau xem xem

Tạ Doãn bị nàng làm ghen hờn không nhẹ nhưng việc đã đến nước này, phí lời vô ích, đành phải lần lượt nhận lấy những chai lọ nhỏ mà Chu Phi đưa qua lỗ thủng:

- Tị Thử Đan, Xuyên Tràng Tán, Kim Sang Dược Phấn, đây là bình Hạc Đình Hồng, còn đây là gì nhỉ? Xuân... ôi, cô chạy đi đâu vậy, sao cái gì cũng hốt thế?

Chu Phi không hiểu gì cả hỏi:

- Xuân gì?

- Trùng quết lên bánh xuân... đừng hỏi lung tung.

Tạ Doãn thuận miệng bịa, đồng thời như bị đau răng nhìn nàng, nhận lấy bình kế tiếp, trước tiên là hơi ngửi qua, sau đó “ồ” lên một tiếng, lại đổ ra một tí nếm thử, lúc bắt đầu có vị thảo dược nhàn nhạt, chốc lát sau, vị thảo dược ấy đột nhiên khó nuốt, vị cay theo đầu lưỡi ập vào trong miệng, nhảy mắt ngáp đầy cuồng hờn, lan khắp toàn thân.

Tạ Doãn hơi không để ý, ho đến sắp trào nước mắt.

Vị cay này như một con sóng lớn ngập qua đỉnh đầu, quét đi Ôn Nhu Tán quấn quanh các khớp xương của hắn, như một roi đánh hắn thức tỉnh, sức lực đã biến mất không biết bao lâu chậm rãi trở về trong cơ thể, Tạ Doãn gầy gù giờ lên một cánh tay, khăn khăn nói với Chu Phi:

- Là... là cái này.

Mắt Chu Phi sáng lên:

- Đây là thuốc mỡ giải sao? Một lần ăn mấy thìa?

Tạ Doãn bị cay đến mức chết đi sống lại nghe loại lời “đồng ngôn vô ký” (1) này, suýt quỵ với nàng, vội nói:

- Đừng đừng, bôi một chút ở dưới mũi hoặc trên đầu lưỡi là được, dùng thìa ăn sẽ mất mạng đấy... bây giờ bên ngoài tình huống thế nào?

(1) Lời trẻ con nói không biết kiêng kỵ.

Chu Phi dăm ba câu kể lại cho hắn nghe chuyện hắc y nhân thỉnh linh xuất hiện, Tạ Doãn càng nghe càng cau mày, nói:

- Không hay, cô lên ở bên đó rồi đi theo ta.

Nói xong, hắn thử đề khí, phi thân lên theo sợi dây thừng rơm thường dùng đưa cơm, tuy mạch máu toàn thân vẫn hơi ngưng trệ nhưng cơ bản không còn là trạng thái bán liệt nữa, hắn gỡ dây trâm buộc tóc trên đầu xuống, nó không phải vàng không phải ngọc không phải gỗ không phải xương, mà là huyền thiết hiếm thấy, đầu rất nhọn, rất khác với trâm buộc tóc của nam tử đương thời hay dùng, không biết bình thường hắn dùng làm chuyện xấu xa gì mà rất nhanh gọn thành thạo dùng trâm mở khóa ra.

Chu Phi thấy vậy, không trì hoãn nữa, tiện tay nhặt cái đầu lâu đặt về vị trí cũ, xuống thế nào lên thế nấy.

Lúc này, cả sơn cốc đã biến thành biển lửa.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Cổng Thành Rực Lửa

Cổng thành bị cháy, người cứu hỏa lấy nước sông dập lửa, nước sông cạn, cá dưới sông chết. Ý nói tai họa lan tràn, chắc chắn sẽ làm tổn thương đến người vô tội.

Tạ Doãn đập nát đầu bình sứ thuốc giải, lúc này không cần để ý đến vấn đề sạch sẽ hay không sạch sẽ, dọc đường hắn bôi thuốc giải lên cửa các phòng giam.

Chu Phi nhanh chóng đuổi theo hắn, vừa lần lượt chém đứt khóa trên cửa mỗi phòng giam, vừa cố gắng không nhìn thẳng các huynh đệ dùng đủ loại tư thế liếm cửa lao... có vài hảo hán chắc là không quen ăn cay, liếm xong còn ra vẻ thống khổ kêu loạn xạ, vô cùng náo nhiệt.

Khắp cả núi đồi đều là sát thủ bụng dạ khó lường, chỉ có hai người họ cứu người như cứu hỏa suốt dọc đường.

Kinh công của Tạ Doãn không biết học ở đâu, quả thực có chút tà môn, Chu Phi nghi ngờ trong xương tủy hắn có rất nhiều không khí, chạy như bay hoàn toàn không phí sức, giống một tấm giấy mỏng bị gió thổi đi vậy, năng vốn đuổi theo có chút không kịp mà còn vác đại đao làm tiêu hao thể lực, nhất thời ngay cả thở cũng sắp thở không nổi.

Chỗ chết người nhất chính là, nàng đã chém khóa khắp một vòng lớn mà vẫn không tìm thấy Lý Thịnh.

Trong lòng Chu Phi không khỏi hơi cuống, đặc biệt là khi nhớ tới những truyền thuyết lột da móc tim mà người khác nói với nàng.

Lý Thịnh là một tên tiểu bạch kiểm (1) mặt thon da mịn, nếu bị Chu Tước chúa gì gì đó vừa mất bắt đem về làm chăn da người thì biết làm sao?

(1) Tiểu bạch kiểm: từ này có 2 nghĩa, 1 là chỉ những chàng trai có vẻ ngoài trắng trẻo, thư sinh, khá đẹp trai; 2 là chỉ những chàng trai được phụ nữ bao nuôi.

Năm nọ trong 48 trại có một con gấu tính tình hung dữ, suýt làm bị thương mấy tiểu sư huynh lên núi bắt gà rừng, một trưởng bối lần theo dấu vết nó một ngày một đêm, đánh chết nó kéo đem về, nói muốn lột da làm chăn, khi đó Chu Phi còn rất nhỏ, chỉ nhớ đầu con gấu ấy rũ sang một bên, gương mặt u ám chết không nhắm mắt, dường như đang nghiền răng nghiền lợi định kiếp sau báo đại thù... đây là nỗi ám ảnh suốt mấy năm tuổi thơ như khi hoang của Chu Phi.

Lúc này, nàng tự động gắn đầu Lý Thịnh lên mình con gấu, vừa nghĩ tới đã không rét mà run.

Vào lúc nàng bắt đầu vì áp lực quá lớn mà suy nghĩ lung tung, Tạ Doãn phía trước đột nhiên thẳng bước chân lại.

Chu Phi:

- Sao...

Tạ Doãn duỗi một ngón tay:

- Suyt_____

Thần sắc hẳn thực sự quá nghiêm túc, Chu Phi vô thức nín thở, dần dần, một tiếng tỳ bà vọng ra giữa âm thanh ầm ĩ trong sơn cốc, ban đầu chỉ là những âm thanh nhỏ nhẹ, sau đó càng lúc càng rõ rệt, tựa như vang lên ở bên tai, đè ép xuống hết thảy các tạp âm và tiếng la giết.

Tiếng đàn ấy không hề hùng dũng, ngược lại thể lượng thâm thiết, uyển chuyển du dương, thậm chí thỉnh thoảng có chút cảm giác hơi thờ mong manh.

- Khóc trang.

Tạ Doãn nhỏ giọng nói:

Chu Phi kinh ngạc:

- Cái gì?

Tạ Doãn chậm rãi nói:

- Một đoạn bài hát, nói về một mỹ nhân, “hồng nhan chưa già ân đã dứt” (2), dưới đèn cùng nền khóc kẻ phụ tình, phấn son nhem nhuốc, hoa tàn, điệu tuổi xuân...

(2) Trích “Hậu cung từ” của Bạch Cư Dị.

Trong đầu Chu Phi đều là chấn da người, đầu nghe lọt loại phong hoa tuyết nguyệt này, tức thì nóng nảy ngắt lời hắn:

- Cái đồng lung ta lung tung gì thế?

Tạ Doãn đưa tay ngăn nằng, nghiêm nghị nói:

- Lùi về sau, người tới không tốt.

Lời hắn chưa dứt, xa xa trên đỉnh núi đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Thị lực ban đêm của Chu Phi rất tốt, nhìn ra được đó là một nam nhân vai rộng eo hẹp, tay ôm đàn tỳ bà, tóc tai tán loạn, tay áo tung bay, tựa như có thể cưỡi gió đêm bay đi bất cứ lúc nào, tiếng tỳ bà như khóc như than thỉnh thoảng dừng lại, người nọ ôm đàn mà đứng, thoáng nhìn xuống núi, chẳng qua chỉ trong vài cái chớp mắt, đã theo triền núi dài dằng dặc hạ xuống đất.

Nơi hắn đến, nhân mã hai bên vốn đang đánh đến gà bay chó sủa dồn dập lui lại, hoặc đề phòng, hoặc sợ hãi.

Dáng đi của người đó rất kỳ lạ, bước chân rất nhỏ nhưng mềm mại lạ thường, thế mà tốc độ lại cực nhanh, như nước chảy mây trôi, thoáng chốc liền tới giữa sơn cốc.

Hắn hơi cúi đầu chỉnh trang phục rồi hành lễ kiểu nữ nhân, sau đó mở miệng khẽ thở dài người khác thở dài là thở ra một hơi, cùng lắm chẳng qua vỗ mạnh đùi thêm một cái, còn hắn thở dài lại giống như một lần điệu, dư âm lượn lờ không dứt, Chu Phi theo bản năng hơi đề khí, luôn cảm thấy kẻ tiếp hắn sẽ bắt đầu hát.

Có điều cũng may, người kia không ngâm nga hát mà chỉ nói:

- Gia môn bất hạnh, toàn bộ thuộc hạ tinh nhuệ của ta đều chết ở núi Hoạch Nhân Từ Nhân, bên cạnh bây giờ đều là đám phế vật này, Thảm tiên sinh đại giá quang lâm cũng không thông báo trước cho ta một tiếng, thực không thể tiếp đón từ xa.

Tạ Doãn nhú mày:

- ...Thảm tiên sinh?

Chu Phi dụi dụi mắt, nằng thấy rõ người đó là nam tử đáng người cao to nhưng khi nói chuyện rõ ràng là giọng nữ.

Lúc này, giữa sườn núi “rầm” vang một tiếng, một cánh cửa lao tự mở ra.

Chu Phi kinh ngạc mở to mắt người bị nhốt trong gian thạch lao đó không phải chính là vị tiền bối thích nói chuyện giạt gân kia sao?

Người trung niên như con ma bệnh lao từ tốn bước ra, thân hình ông hơi lom khom, hai tay chắp sau lưng, lộ vẻ không có tinh thần.

Ông từ trên cao nhìn xuống người ôm đàn, ho khan mấy tiếng, nói:

- Khách không mời mà đến, đã quấy rầy nhiều, Chu Tước chúa đã lâu không gặp, mong rằng vẫn khỏe.

Chu Phi không khỏi hơi nhón chân, muốn nhìn xem “đại yêu quái” trong truyền thuyết dùng tay không móc tìm người có mấy cái mũi mấy cái miệng.

Trong sơn cốc đèn đuốc sáng choang, “đại yêu quái” này không có mặt xanh nanh vàng, ngược lại còn hơi gầy yếu, khuôn mặt nghiêng nghiêng chiếu dưới ánh lửa có phần thanh tú, da trắng như tuyết, không rõ nam nữ, trên đôi môi mỏng không biết thoa mấy lớp son mà đỏ thắm, như quý núi nơi chỗ sâu của rừng trúc âm u trong “Sở từ” của Khuất Nguyên.

Chu Tước chúa giờ tay xoa thái dương, nhỏ nhẹ nói:

- Ta là một tiểu nhân vật tầm thường, trời sinh số khổ, lưu lạc giang hồ kiếm sống, đối với Thảm tiên sinh, ngày xưa không oán ngày nay không thù, ngài có chuyện gì sai bảo cứ căn dặn là được, hà tất đại động can qua thế này?

“Thảm tiên sinh” trầm giọng nói:

- Đúng là có một chuyện muốn nhờ.

Đầu ngón tay Chu Tước chúa khẽ gảy dây đàn tỳ bà:

- Xin rửa tai lắng nghe.

Thảm tiên sinh nói:

- Có thể xin Chu Tước chúa tự đoạn kinh mạch rồi để lại một cánh tay trái không?

Chu Phi:

- ...

Con ma bệnh này muốn ăn đòn à?

Tạ Doãn khẽ giải thích với nàng:

- Chu Tước chúa của núi Hoạch Nhân Tử Nhân tên Mộc Tiểu Kiều, chủng pháp độc bộ thiên hạ, có công lực có thể đánh trâu qua tòa núi... không phải nói ví von, mà là núi thật đấy. Hắc thuận tay trái, tay trái có “Cầu Hồn Trảo”, được xưng là đánh đâu thắng đó, nắm vào trong đá như nắm đậu hũ, đầu ngón tay hắc có độc, gặp máu là chết tươi, cực kỳ thâm độc. Người thấy đó, đây là một đại ma đầu ngàn năm hiếm thấy, thấy hắc một lần thì ba năm sau luôn may mắn... chỉ cần đừng chết.

Tù nhân trong thạch lao, người canh gác chạy khắp núi đồi, và hắc y nhân do vị Thảm tiên sinh thần bí mang đến toàn bộ đều yên tĩnh, kẻ chạy không để ý tới chạy, kẻ đánh không để ý tới đánh, đều nín thở chờ nghe Mộc Tiểu Kiều lên tiếng.

- Thảm tiên sinh đúng là làm khó người khác.

Mộc Tiểu Kiều không gấp, vẫn khách khí nói:

- Haiz, là phúc không phải họa, là họa tránh không thoát, nếu đã như vậy, ta cũng chỉ có thể thỉnh giáo một hai thôi.

Tạ Doãn chột nói:

- Che tai lại.

Có lẽ Tạ Doãn bẩm sinh đã mang theo ánh sáng thần thánh, trong một ngày một đêm, Chu Phi bỗng dưng có cảm giác tín nhiệm hắc, nàng phản ứng rất nhanh, lập tức nghe lời che tai lại, nhưng tay người không thể nào kín kẽ, dù động tác của nàng nhanh nhưng tiếng tỳ bà như tiếng ngâm khẽ vẫn đâm vào lỗ tai nàng.

Chu Phi tức thì cảm thấy như “đá vỡ trên ngực mình”, lực phù ngũ tạng đều chấn động, đầu óc choáng váng buồn nôn.

Người khác rõ ràng không có vận may như nàng, chiêu thức ấy của Chu Tước chúa không phân địch ta, trong vòng mấy trượng lấy hắc làm trung tâm người người ngã rạp, người cách xa một chút cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng, không ít người vừa giải xong Ôn Nhu Tán, tay chân còn đang tê thì gặp phải tai ương, nhiều người nội thương thổ huyết.

“Thảm tiên sinh” giữa sườn núi bất ngờ phóng xuống, lúc ông đứng thì giống như một quả cà sượng giá, nhưng vừa tung người thì lại như loài chim dữ bắt mồi, dùng một đường tựa Thái Sơn đè xuống đánh vào đỉnh đầu Chu Tước chúa.

Khóe môi Chu Tước chúa vẫn cong lên ý cười, năm ngón tay làm móng vuốt, bắt lấy cổ tay Thảm tiên sinh, tảng đá trên mặt đất chịu không nổi sức mạnh của hai đại cao thủ, tức thời nát bấy. Cầu Hồn Trảo thỉnh thoảng phát lực, sắc mặt Chu Tước chúa hơi thay đổi, nhẹ nhàng “ồ” một tiếng, xoay người một cái đã bay ra ngoài mấy trượng, trong tay nắm một thứ _____ cả bàn tay và cổ tay Thảm tiên sinh đã bị hắc bẻ xuống!

Bàn tay kia đùng đưa không tự nhiên, chỗ đứt gãy ngay cả một giọt máu cũng không có, nam nhân trung niên như con ma bệnh lao mặt trắng như nước đứng nguyên tại chỗ, hai ống tay áo không gió mà bay, che lại cổ tay trái không toàn vẹn.

Chu Phi tự cho là đã từng thấy công pháp của trăm nhà, nhưng vẫn là lần đầu tiên biết có người có thể dùng tay giả đánh ra một chưởng như thế. Nàng chưa từng thấy loại tuyệt đỉnh cao thủ này ra tay, nhất thời không để ý đến ngực mình vẫn đau đớn khó chịu mà nhìn không chớp mắt trong chốc lát hai người họ đã đánh hơn hai trăm chiêu, Chu Tước chúa Mộc Tiểu Kiều thân hình nhanh nhẹn, ra tay như rắn độc, Thẩm tiên sinh không nhiều hoa văn kiểu cách như hấn, thoát nhìn có chút lầy tnh chế động, lấy lực chế khéo, nhưng trong bước chân lại có huyền cơ khác... còn rốt cuộc là huyền cơ gì thì Chu Phi nhất thời không hiểu được, đành phải tạm ghi lại trong đầu.

Tạ Doãn đột nhiên biến sắc:

- “Kỳ Bộ” ____ Thẩm Thiên Khu?

Chu Phi không hề chớp mắt hỏi:

- Ai?

- Nha đầu ngốc còn xem nào nhiệt!

Tạ Doãn giờ tay đánh vào gáy nàng:

- Cô không biết Thẩm Thiên Khu còn được gọi là “Tham Lang” sao? Nếu ông ta đã đến rồi thì những người ở đây một người cũng đừng hòng chạy thoát, chắc chắn sẽ bị diệt khẩu, nhân lúc bây giờ ông ta bị Mộc Tiểu Kiều quẫn lấy, đi nhanh lên!

Chu Phi phục hồi tinh thần lại, còn chưa kịp tiêu hóa câu nói kia của hấn liền thấy Tạ Doãn miệng thì bảo nàng đi nhưng tay lại cầm lọ thuốc mỡ ban nãy chạy về phía thạch lao, nàng đuổi theo không chút nghĩ ngợi:

- Ta cũng đi.

- Cô đi theo làm gì? Nếu không phải lọ thuốc mỡ này trên tay ta, lòng ta bất an thì ta đã sớm chạy rồi, ngốc à?

Bước chân Tạ Doãn không hề ngừng lại, tức tối nói, sau đó hấn phát hiện Chu Phi xem lời hấn như gió thoảng qua tai bèn nói khích:

- Cô muốn theo thì cầm thuốc mỡ nè, cô giúp đám phiền phức này giải độc, ta có thể đi rồi.

- Ờ.

Chu Phi đuổi tay ra:

- Đưa cho ta.

Tạ Doãn:

- ...

Chu Phi ở 48 trại đã quen làm việc độc lập, xưa nay đều rất có chủ kiến:

- Dù sao ta vẫn phải tìm Lý Thịnh, vứt hấn lại một mình ở đây còn ta bỏ chạy, trở về làm sao ăn nói với mẹ ta?

Tạ Doãn quả thực khó mà tưởng tượng nổi:

- Mẹ cô có phải mẹ ruột không? Mạng cô quan trọng hay “ăn nói” quan trọng?

Chu Phi không chút do dự đáp:

- Ăn nói quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tri Kỷ

Tạ Doãn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, Chu Phi cho rằng hẳn lại nghĩ ra lời khuyên can mới, không ngờ hẳn lại nhắm mắt nói:

- Không sai, quả thực ăn nói quan trọng, chẳng qua chỉ là một cái mạng nát, chưa chắc đáng tiền hơn người khác ____ nếu đã như vậy, đi, chúng ta thả hết mấy kẻ xui xẻo này ra, sống chết nghe theo ý trời, tốt xấu gì cũng không thẹn với lòng.

Tạ Doãn nói đông nói dài thực sự rất giỏi, Chu Phi lần này hiếm khi tìm được chút hả hê từ hẳn, còn chưa kịp vui vẻ thì nghe hẳn thông thả bổ sung thêm một câu.

Tạ Doãn than thở:

- Kỳ nam tử thân cao bảy thước, hơn năm thước rưỡi là chân như ta cũng có thể gặp được một nửa tri kỷ, may mắn thay!

Cách tự miêu tả này rất đặc biệt, nghe giống như một con bộ ngựa to vậy.

- ...

Chu Phi khựng lại, hỏi con bộ ngựa hình người nói khoác không biết ngựa này:

- Tại sao ta là một nửa?

Bộ ngựa to bôi thuốc giải lên cửa một gian thạch lao, dặn người đó chạy mau rồi quay đầu so so tay lên đầu Chu Phi, nghiêm mặt nói:

- Bởi vì cô e là chưa cao tới năm thước.

Liên sau đó, dưới chân hẳn như nổi gió bay ra ngoài, cười lớn tránh thoát một đao không kiếm chế được của Chu Phi.

Có những người bên nhau đến già vẫn như người xa lạ, có những người vừa gặp mà như đã thân quen. Không biết có phải vì Tạ Doãn quá giỏi làm thân hay không mà Chu Phi trước nay không phải người hoạt bát thích đùa lại chẳng mấy chốc thân thiết với hẳn, giống như hai người họ thật sự đã quen nhau ba năm chứ không phải là lần thứ hai gặp mặt.

Tạ Doãn nói Ôn Nhu Tán này là thuốc cho ngựa, không biết hẳn có bịa hay không, dù sao tác dụng của nó đối với người có vẻ không mạnh lắm, chỉ với chút xíu thuốc giải, rất nhiều người chưa khôi phục hẳn công lực nhưng đã có thể đứng dậy thoải mái.

Người trong giang hồ tương đối đơn giản, có thể đứng là có thể chạy có thể nhảy.

Đa số người đều rất thông minh, sớm đánh hơi được nguy hiểm, sau khi được thả liền chấp tay nói đa tạ với Chu Phi và Tạ Doãn rồi bỏ chạy, còn lại số ít người hoặc là bị giam lâu quá đầu óc trì độn hoặc là có bằng hữu thân thích bị giam trong thạch lao khác, sau khi được thả, việc đầu tiên làm là xông lên giúp đỡ, dần dần tụ thành một nhóm người.

Những người canh gác trong sơn cốc cũng phục hồi lại tinh thần, chia nhau tiến lên chặn giết, hắc y nhân do Thẩm Thiên Khu mang đến quần lấy không ngừng, theo sát phía sau, ba bên hỗn chiến.

Tạ Doãn quay đầu liền thấy phía sau có thêm nhiều tùy tùng vừa rồi mất vừa rộn chuyện, tức thì dờ khóc dờ cười, đang muốn mở miệng căn dặn vài câu, thỉnh thoảng có một người canh gác trong cốc xuất hiện đằng sau hẳn thần không biết quỷ không hay, một lão đạo sĩ trong thạch lao bên cạnh vừa vận nhìn thấy, lớn tiếng nói:

- Cẩn thận!

Tạ Doãn ngay lúc đó không kịp chống đỡ, bên cạnh có một nắm cát bay qua, đánh thẳng vào mắt kẻ đánh lén kia, Tạ Doãn thừa cơ tránh thoát một kiếm rất hiểm hóc:

- Giết ta mà cần đánh lén à, có biết xấu hổ hay không?

Kẻ đánh lén lau mặt, tung người muốn đuổi theo thì bị Chu Phi đã chạy tới giờ ngang đao chặn lại.

Tạ Doãn vừa tránh được một kiếp còn có tâm trạng ở bên cạnh ồn ào:

- Gió tốt, cát tốt, đao tốt!

Vai Chu Phi hơi động, ánh đao như điện, kẻ canh gác này là đệ tử chính cống của núi Hoại Nhân Từ Nhân, không phải loại bị nàng một đao đâm xuyên như đầu bếp mập, chỉ trong vài hơi thở, hai người đã giao thủ mấy lần, Chu Phi chỉ cảm thấy kẻ này giống như bãi bùn, dính vào hất không ra, chiêu thức của nàng trở nên chậm chạp, luôn cảm thấy đao của mình như bị thứ gì đó quán lấy, rất không thoải mái.

Lúc này, lão đạo sĩ vừa lên tiếng nhắc nhở lại nói:

- Tiểu cô nương, rút đao chém nước nước càng chảy, cô chớ nên nôn nóng.

Tạ Doãn “a” một tiếng:

- Là “Lạc Hoa Lưu Thủy Kiếm” tay trái tay phải thay phiên cầm kiếm sao?

Đạo bào của lão đạo sĩ này dơ như giẻ lau, phát trần mang theo như chổi lông gà, chật vật đến mức có thể trực tiếp đầu nhập vào môn hạ Cái Bang. Cứ như ông không hề thấy một màn sắp tè ra quần của Tạ công tử ban nãy mà khen ngợi:

- Không sai, vị công tử này kiến thức rộng rãi _____ cô nương, mười tám loại võ nghệ đều chỉ có một đạo, là thu thì không thả, không chệnh không lệch, mới có thể nắm được vào lòng bàn tay, bằng không dù là theo đuổi sức mạnh hay khéo léo, ắt cũng sẽ lâm đường lạc lối, chỉ có mã bễ ngoài.

Trong lòng Chu Phi cả kinh, lão đạo sĩ kia chỉ dăm ba câu đã nói toạc ra chỗ nghi hoặc của nàng mấy ngày nay.

Năm đó khi nàng thấy một chiêu nửa thức Phá Tuyết Dao của Ngư lão, tiện thể học theo, dung hợp vào công phu khác, tuy không hề chính thống nhưng ngoài ý muốn lay động được Lý Căn Dung truyền đạo cho nàng, sau đó nàng nhiều lần lặp đi lặp lại trong đầu chín thức Phá Tuyết Dao của Lý Căn Dung, vừa kinh sợ khí thế giá buốt tuyệt đỉnh trong đó, vừa bắt chước theo, ngược lại bó tay bó chân, có chút vẽ hổ không thành thành con chó.

Nàng sáng tỏ thông suốt, đạo trên tay tùy tâm mà biến chiêu, lưỡi đao ép xuống cực thấp, rồi nhẹ nhàng móc từ dưới lên trên đứng vào giữa hai tay kẻ kia, toàn bộ công phu kẻ đánh lên là ở chỗ luân phiên tay trái tay phải, thỉnh linh bị nàng làm rối loạn trận thế, động tác liền ngừng lại, trong lúc hoảng loạn ngửa mặt về sau, suýt bị một đao của nàng hất cầm xuống, liền sau đó là ngực mát lạnh _____

Tạ Doãn gật gù đắc ý bình luận:

- Đạo pháp tuy chưa thành nhưng khí thế, rất ra hình ra dạng.

Chu Phi nhắc ống tay áo lau máu bắn lên cằm, chút khoái ý trong lòng vì phá tan lớp sương mờ chưa kịp tràn ngập, vừa xoay mặt liền thấy càng lúc càng nhiều người bao vây lại, bên lấy sống đao chọc Tạ Doãn:

- Một mình ngươi chạy đi, đừng nói nhảm nữa, tránh ra.

Nàng đẩy Tạ Doãn ra, dùng hai đao chém đứt khóa cửa lao của lão đạo sĩ, nghiêm mặt nói:

- Đa tạ đạo trưởng chỉ điểm.

Lão đạo sĩ vuốt râu mỉm cười, vô cùng hiền từ. Chu Phi vốn định nói thêm với ông vài câu, bên cạnh chợt có một người trong thạch lao kinh ngạc lên tiếng:

- Là A Phi sao?

Chu Phi giật mình, xoay đầu nhìn thì thấy một “dã nhân” bám vào cửa thạch lao.

“Dã nhân” này vén mớ tóc rối bù bồm xồm của mình lên, để lộ gương mặt mà mẹ ruột cũng sắp nhận không ra, kêu với nàng:

- Haiz, ánh mắt gì thế, Thần Phi sư huynh mà cũng không nhận ra à? Muội xảy ra chuyện gì? Sao lại chạy tới đây một mình? Muội theo ai tới? Mẹ muội có biết không?

Hóa ra người này chính là Trương Thần Phi, nhi tử mất tích của Vương lão phu nhân! Nàng rõ ràng là đuổi theo tung tích Lý Thịnh mà đến nhưng đến giờ vẫn không tìm được Lý Thịnh, ngược lại lại tìm được người của phái Tiêu Tương bật vô âm tín trước.

Lúc Thần Phi sư huynh hành tẩu giang hồ, Chu Phi còn ở trong trại học trung bình tấn, cho nên Thần Phi luôn xem nàng là một đứa trẻ không thể đảm đương công việc, Chu Phi bị hấn ném cho cả tá câu hỏi, nhất thời không biết nên trả lời câu nào trước, bèn hỏi:

- Sao các huynh lại ở đây?

- Ôi, đừng nhắc nữa.

Trương Thần Phi thống khổ liếm thuốc giải, nhất thời không nói nên lời, gian nan chỉ vào thạch lao bên cạnh, Chu Phi chém đứt dây khóa, tìm theo hướng tay hấn chỉ thì thấy mọi người mất tích của 48 trại đều tè tụ đủ.

Hóa ra nhóm người họ đi đến Động Đình, nghe nói Hoắc lão thiết yến, nhóm Trương Thần Phi vốn nên đi bái kiến nhưng trên người đang có nhiệm vụ hộ tống, sợ đông người phức tạp, xảy ra sơ suất gì với khách quý. Trương Thần Phi cho rằng 48 trại nhất định sẽ phái người đến, hần liền làm việc thỏa đáng, phái một người đến Hoắc gia báo đón người, tiện thể báo cáo vị trí của mình.

Ngờ đâu người vừa đến Hoắc gia báo liền bị bắt, đoàn người của họ cứ cách ngày là bị tập kích, đến giờ vẫn không rõ vì sao!

Họ lại đi đến một phòng giam ba người, gồm một phu nhân thần sắc bệnh tật, một đứa trẻ và một nữ tử xấp xỉ Chu Phi, đoán là gia quyến Ngô tướng quân mà nhóm Trương Thần Phi ngăn chặn xa xôi đón từ núi Chung Nam về.

Gia quyến của tướng quân ngày thường đều là phu nhân thiếu gia tiểu thư công lớn không ra công trong không bước, nghe tiếng kêu giết đầy trời trong sơn cốc sớm đã bị dọa hoang mang hoảng hốt, thỉnh linh có một nhóm lớn nam nhân áo quần toại tả chạy tới, không phân rõ ai là người tới cứu giúp, ai là

kẻ không có ý tốt, nữ tử sợ hãi hết lên, được phu nhân tiêu tụy che ở phía sau.

Bước chân Tạ Doãn dừng lại, không bôi thuốc giải lên cửa giống người khác mà vô cùng quân tử hành lễ vẫn cúi đầu với vị phu nhân cố gắng trấn định kia:

- Phu nhân, nơi này nguy hiểm, phải mau mau rời đi, thuốc giải Ôn Nhu Tán e là hình tượng không tốt lắm, xin mọi người nhẫn nại.

Ngô phu nhân sắc mặt trắng bệch, gian nan chào hỏi:

- Không dám, làm phiền rồi.

Tạ Doãn thành thạo cạy khóa, không cho Chu Phi cơ hội phá hoại bằng bạo lực, quay đầu hỏi nàng:

- Có khăn sạch không?

Chu Phi sờ sờ trên người, phát hiện thật sự có một cái ____ là lúc Vương lão phu nhân cải trang nàng thành tiểu nha hoàn, tiện tay nhét vào người nàng, nàng chưa từng dùng, chính mình cũng suýt quên mất.

Tạ Doãn cúi đầu nhìn, thấy chiếc khăn tay đó được xếp gọn gàng sạch sẽ, ở góc còn thêu một khóm hoa nhài, dường như hơi tỏa ra hương thơm thanh khiết, Tạ Doãn tức thì phản ứng lại, nhận ra mình trực tiếp hỏi một nữ tử lấy khăn tay là vô cùng mạo phạm, may mà da mặt hắn dày, vội ho khan một tiếng, không đưa tay nhận mà đưa thuốc mỡ trong tay cho nàng, nói:

- Bôi lên một ít, cô đưa thì thích hợp hơn.

Chu Phi thấy nữ tử kia run rẩy đến ống tay áo cũng run theo, đứa trẻ muốn khóc mà không dám khóc, liền đưa trường đao ra sau lưng, bôi một ít thuốc mỡ lên khăn sạch rồi đưa vào. Đúng lúc này, xa xa vang đến một tiếng thét dài, cực kỳ thê lương, tựa như sói hoang gầm rú giữa đồng không mông quạnh, chui vào tai khiến người ta khó chịu từng cơn, ba tiếng thét lên bổng xuống trầm, một bóng người hiện thân ở một đầu sơn cốc.

Người này thực sự quá nổi bật, toàn thân áo đỏ, trong bóng đêm như một ngọn lửa hùng hục, nháy mắt đã gào thét mà tới.

Chu Phi nghe Tạ Doãn nhỏ giọng nói:

- Vũ Khúc. Bắc Đẩu Vũ Khúc Đồng Khai Dương cũng tới rồi.

Lời Tạ Doãn chưa dứt, Chu Tước chúa Mộc Tiểu Kiều đột nhiên lùi về sau, hai kẻ bất hạnh cản đường đi của hắn bị hắn mỗi tay móc tim một người, bay đi mây trắng, mà chỗ hắn vừa đứng bị bóng đỏ thình lình xuất hiện, tay cầm một thanh kiếm lớn lưng rộng, bổ mạnh vào mặt đất.

Cả sơn cốc dường như đều rung chuyển trong tiếng rít vang của kiếm ra khỏi vỏ.

Mấy đại cao thủ thể gian hiểm gặp hiển nhiên đều không thêm để ý, đều muốn lấy mạng nhau, đều không bàn đạo nghĩa “không được lấy nhiều hiếp ít”, nháy mắt tình thế đã biến thành hai chọi một, “Vũ Khúc” Đồng Khai Dương sau khi đến không nói câu nào, lập tức khai chiến.

Mộc Tiểu Kiều không hổ là đại ma đầu tiếng tăm lừng lẫy, thân pháp khiến người ta hoa cả mắt, bước, xoay, dịch chuyển, không hề lộ vẻ yếu thế.

Chu Tước chúa cực kỳ không ra gì, là một tai họa cực lớn, còn “Bắc Đẩu Thất Tinh” tuy Chu Phi không biết nhưng nghe các trưởng bối trong 48 trại mỗi lần nhắc tới đều nghiêng răng nghiêng lợi, có thể thấy cũng không phải thứ gì tốt, hai phe này đấu nhau một mất một còn, Chu Phi nhất thời không biết nên mong ai thắng, thầm nghĩ: “Nếu mình có bản lĩnh sẽ đè hết cả ba người họ ở đây.”

Nhưng nghĩ lại thì thấy ý nghĩ này có chút buồn cười, nếu nàng có sức đánh một trận với bất kỳ ai trong ba người họ thì bây giờ cần phải chạy trốn néch nhách thế này sao?

Nàng không khỏi siết chặt trường đao lưng kẹp trong tay, lòng hiện ra nỗi không cam tâm vừa quen thuộc vừa xa lạ, đột nhiên, một bàn tay nhỏ lạnh lẽo nắm lấy khuỷu tay nàng, Chu Phi ngẩn người, hóa ra là Ngô gia tiểu thư bị tiếng gào bén nhọn kia dọa sợ, không tự chủ nắm lấy tay cầm đao của nàng với tư thế tìm kiếm sự bảo vệ.

Đối diện với ánh mắt của Chu Phi, Ngô tiểu thư “à” lên, cuống quýt buông tay nói:

- Xin... xin lỗi.

Lý Cẩm Dung từng nói rõ, gia quyến Ngô tướng quân là khách quý của 48 trại, ba mẫu tử họ người thì non trẻ người thì yếu ớt, hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ, đề nghị lên sống đao nàng, thân sắc kinh hoàng của nữ tử ấy lọt vào mắt Chu Phi, bỗng dưng quét sạch sẽ chút không cam tâm và tự ti vừa mới nhen nhóm của nàng.

Chu Phi nghĩ: “Nếu ta cũng sợ thì làm sao bây giờ? Mặc kệ nó, giết ra ngoài rồi nói.”

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thoát Khỏi Hiểm Cảnh

Chu Phi nói với Ngô tiểu thư:

- Không sao.

Từ khi Ngô tướng quân bị kẻ gian hãm hại, Ngô gia đã suy tàn, nhưng bất kể thế nào, nền móng vẫn còn, Ngô tiểu thư vẫn là một thiên kim tiểu thư chính thống.

Song sơn hà tuy nhiều cầu, cổ hương ở nơi đâu, sinh ra không gặp thời, “thiên kim” gặp nạn còn không bằng hai đại tử nhi. (1)

(1) Đại tử nhi: 20 văn tiền, ở đây tác giả chơi chữ, thiên kim vừa có nghĩa ngàn vàng vừa có nghĩa là tiểu thư.

Từ sau khi Ngô tướng quân chết, Ngô tiểu thư đầu tiên theo mẫu thân đi trốn tránh, kể đó lang bạt khắp nơi, cuối cùng ở chung với rất nhiều người thô tục, thân rơi vào chốn lao tù. Mấy ngày liền, trong núi không biết có bao nhiêu tên cai ngục tùy tiện nhìn dáo dác ở cửa lao bọn họ, nằng lo lắng sợ hãi, bị ai và nhục nhã đan xen, hận không thể đập đầu tự tử, nhưng trong lòng lại biết mẫu thân và đệ đệ chưa chắc dễ chịu hơn mình, ba người ngày ngày hai mặt nhìn nhau, không ai dám lộ vẻ mềm yếu trước.

Ngô tiểu thư ngơ ngác nhìn đao trong tay Chu Phi, chợt hỏi không đầu không cuối:

- Cô không sợ ư?

Chu Phi cho rằng nữ tử này đang sợ, tới để tìm sự an ủi, vì để nàng ấy bớt lo nên nàng cố ý ra vẻ chẳng thèm quan tâm nói:

- Có gì hay mà sợ, nếu cho ta luyện thêm mười năm, ta sẽ đập bằng ngọn núi này.

Ngô tiểu thư miễn cưỡng nở nụ cười, cúi đầu nhìn tay mình, nhỏ giọng nói:

- Ta bản lĩnh gì cũng không có, đành phải làm một kẻ phiền toái rồi.

Chu Phi há há mồm, có chút nghèo từ, vì Ngô tiểu thư chính xác là một người tay trái gà không chặt, bản lĩnh gì cũng không có, nhưng hạng hổ lang kia sẽ không vì nàng ấy thêu hoa giới, biết ngâm thơ làm câu đối mà đối đãi với nàng ấy tốt hơn ____ đạo lý này vô cùng dễ hiểu nhưng trong lòng Chu Phi luôn cảm thấy không đúng.

Nàng từ khi xuống núi đến nay, hiếm khi gặp được nữ tử xấp xỉ tuổi mình, liền chăm chú suy nghĩ, không biết thế nào lại buột miệng thốt lên:

- Cũng không phải như vậy, từ nhỏ cha ta đã nói cho ta biết là sai lầm khắp chốn nên ta đành phải liều mạng luyện công, cô... cha cô có lẽ chưa kịp nói cho cô biết.

Nàng bình thản nói một câu như vậy, Ngô tiểu thư bỗng dung bị quan vô có, nước mắt suýt rơi.

Tạ Doãn đang tựa cửa chỉ huy mọi người phòng bị có tai rất thính, nghe vậy thì không nhìn được quay đầu nhìn Chu Phi, khóe mắt luôn chứa ba phần ý cười hơi trầm xuống, không biết là nhớ ra điều gì.

Đột nhiên, mặt đất rung động dữ dội, cách đó không xa truyền đến tiếng hét thảm liên tiếp.

Hóa ra “Vũ Khúc” Đồng Khai Dương không phải tới một mình, chỉ là chân ông ta quá nhanh, bỏ rơi cả đám thuộc hạ phía sau, mãi đến lúc này, đại đội nhân mã mới kịp cuộn cuộn tràn vào sơn cốc, thật trùng hợp, đám người được bọn Chu Phi thả ra chạy tứ tán vừa vặn gặp phải bầy sát thần này.

Dược tính của những người đó chưa được giải hoàn toàn, hầu như không có sức chống đỡ, không kịp phản ứng, trong nháy mắt đã bị nghiền nát.

Người ban nãy còn tưởng rằng chạy thoát, chớp mắt đã đầu mình hai ngã, trong sơn cốc hẹp dài, ánh máu ngút trời, khắp nơi đều đang giết người, không biết là bên nào bắt đầu bắn cung trước, trong cốc có kẻ bị chém chết, có kẻ bị bắn chết, còn có kẻ bị ngựa giẫm qua mà chết.

Chu Phi vốn tưởng cái thôn hoang vắng bị nhiều lần cướp bóc họ gặp phải dọc đường đã rất thê thảm rồi, không ngờ lại thấy được cảnh này, tay chân nàng đều lạnh.

Mọi người nhất thời bị biến cố này dọa ngây ngốc, chân Ngô phu nhân mềm nhũn suýt ngã, nhờ một tiếng “mẹ ơ” của tiểu nhi tử kéo lại thần trí mới gắng gượng không ngã.

Tạ Doãn cúi người bế tiểu nhi tử của Ngô phu nhân lên, ấn mặt cậu bé vào ngực mình, dứt khoát nói:

- Tự tập với nhau, đừng tản ra, đi theo ta!

Là hần dọc đường thả mọi người ra ngoài, lúc này hiệu lệnh một tiếng, mọi người đều vô thức đi theo, người của 48 trại tự giác gom lại, che chở mẫu tử Ngô phu nhân vào giữa, nhóm người nhỏ này giống như cá khác bầy trong sông lớn, dần tụ thành một đám.

Trương Thần Phi thấy Chu Phi chần chừ, vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn quanh quất thì vội giục:

- A Phi, đi mau, bên này không còn ai đâu!

Chu Phi đuổi theo vài bước, hỏi:

- Thần Phi sư huynh có thấy Lý Thịnh không?

Trương Thần Phi nghe vậy, một cái đầu biến thành hai cái lớn, trong lòng oán thầm, không biết là trường bối nào không đáng tin cậy mang hai đứa trẻ này ra ngoài mà không trông coi kỹ, bây giờ một đứa chạy loạn, một đứa khác vẫn đang chạy loạn!

Hắn hét lên:

- Cái gì, Thịnh nhi cũng ở đây? Huynh không nhìn thấy! Muội chắc chắn chứ?

Chu Phi nghe hắn hỏi, nhất thời ngớ ra _____ nàng nhớ lại, lúc đó kỳ thực nàng không hề thấy Lý Thịnh ở đâu mà chỉ thấy hai kẻ bịt mặt trộm ngựa của hắn, thế là cứ theo bữa tối đây, bây giờ mới chợt nhận ra chỗ không thích hợp.

Phải, hai kẻ đó dắt ngựa chạy một quãng đường dài như thế, vậy thì bỏ Lý Thịnh ở đâu?

Trừ phi chúng có đồng bọn khác đi trước một bước, bằng không một người to như vậy, không thể nào nhét vào trong bọc tiện tay xách theo chứ?

Mà có đồng bọn hình như cũng không đúng... cướp đường cướp ngựa cần phải chia quân hai ngả sao?

Chu Phi không khỏi gãi gãi gáy mình, đạo lý này nàng vốn nên hiểu từ sớm, nhưng lúc đó nàng vừa vào sơn cốc, chưa hoàn hồn khi tình cờ gặp nhà ngục quy mô lớn, lại bị con ngựa mắc ôn kia lừa gạt, tiếp theo là liên tục bốn ba một nhọc, hết chạy trốn lại tới cứu người, chưa kịp cân nhắc rõ!

Trương Thần Phi nhìn ánh mắt mờ mịt của nàng, dạ dày chưa được ăn no thời gian dài tức thì như bị nghẹn:

- Ôi chao... muội... huynh nói muội sao mới tốt đây?

Chu Phi rất có khí phách cảm được buông được, chuyện này nàng đã làm hồ đồ thì lần sau sửa lại, trong lúc hỗn loạn nàng không ảo não nhiều, còn mừng rỡ nói với Trương Thần Phi:

- Ồ, không sao, cục nợ đó nếu không ở đây thì càng tốt.

Nói rồi, bước chân nàng dừng lại, cầm đao mà đứng, để mấy người đồng đạo qua trước.

Trương Thần Phi tức giận nói:

- Muội lại làm gì đó?

Chu Phi phát phát tay với hắn:

- Muội đi đoạn hậu.

Đám người này võ công cao hơn nàng, kinh nghiệm cũng phong phú hơn nàng, tiếc là người nào người nấy đều rất chặt vật, trước mắt có thể chạy đã là tốt lắm rồi, đại đa số đều là tay không tác sát, Chu Phi cảm thấy việc đoạn hậu nên do mình làm.

Lão đạo sĩ từng chỉ điểm nàng cười lớn, cũng dừng lại theo:

- Cũng tốt, bản đạo giúp cô một tay.

Bước chân Tạ Doãn ngừng lại, họ đang ở chỗ cao nhất gần thạch lao, tương đương với lưng chừng núi, hắn từ bên trên quét mắt nhìn sơn cốc bên dưới, thấy những người truy sát họ lúc này đã không rảnh quan tâm nữa, ngược lại bảy tám hắc y nhân do “Bắc Đẩu” mang đến lại dọc theo thạch lao mà đuổi tới đây.

- Dừng vội chạy.

Tạ Doãn nói:

- Người nào dùng thuốc giải trước, công lực khôi phục được một chút thì ra bên ngoài, người nào dùng thuốc giải sau thì lùi vào bên trong, trước tiên tắt hết đuốc đi!

Hắn ra lệnh một tiếng, mọi người thi nhau nhặt đá nhỏ trên đất, mỗi người thi triển công phu ám khí, ra tay đánh vào bó đuốc bên cạnh.

Nháy mắt xung quanh liền tối đen, mọi người đều không ngốc, tức thì hiểu được dụng ý của Tạ Doãn__ họ không nhiều người, cũng không nổi bật, hoàn toàn có tư cách làm cá lọt lưới.

Chỉ cần làm thịt đột người đuổi theo thứ nhất, hai đạo nhân mã phía dưới sẽ chó cắn chó, trong thời gian ngắn không nhận ra được họ, nói không chừng họ có thể thần không biết quỷ không hay mà trà trộn ra ngoài!

Vấn đề duy nhất là, trong đám bọn họ, miễn cưỡng có thể chiến đấu không tới bảy tám người, mà chỉ có trong tay Chu Phi là có một thanh đao ra hình ra dạng. Một mình nàng khẳng định không được, chưa nói nàng đã nhảy tới nhảy lui suốt hai ngày hai đêm, đang vô cùng mệt mỏi, dù cho lúc nàng đang cực thịnh cũng không thể ngăn đỡ được bảy tám cao thủ thuộc hạ của Bắc Đẩu.

Tạ Doãn cau mày, chưa đợi hần nghĩ ra đối sách, không cần ai cản dận, Chu Phi đã xách đao ra nghênh tiếp.

Tạ Doãn:

- Đợi...

Nhưng kẻ địch và “đại tướng” phe mình đều kiên nhẫn có hạn, không ai nghe hần.

Chu Phi vừa ra tay liền phát hiện áp lực cực kỳ lớn, tuy cũng có người giúp nàng, nhưng bọn hắc y nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh, hiển nhiên nhìn ra được nàng là đứa khó chơi nhất trong đám xui xẻo này, bèn quyết định chú ý xử lý nàng trước.

Nàng rõ ràng cảm giác được chuôi đao trong tay mình bắt đầu không chịu nổi gánh nặng thì không khỏi âm thầm kêu khổ__ kể từ lần cùng Lý Thịnh tự tiện xông vào sông Tây Mạc, nàng giống như bị thần nghèo nhập vậy, bình khí nào vào tay nàng cũng chỉ có thể dùng một hai lần, hao còn hơn cả giấy sức, tiếp tục như vậy nữa, 48 trại nuôi không nổi nàng, không biết Chu Di Đường ở bên ngoài nhiều năm như thế, có kiếm được đủ tiền cho nàng mua đao không.

Đúng lúc này, lão đạo sĩ kia chợt nói:

- Tiểu cô nương, đến vị trí khám thứ ba phía sau, dựa vào huyền môn.

Chu Phi:

- ...Hả?

Sau khi cha nàng đi, không còn ai lái nhai bảo nàng đọc sách, những thứ học được hồi nhỏ một đi không trở lại, rất nhiều thứ chỉ còn là ấn tượng mơ hồ, nghe lão đạo sĩ nói một câu huyền ảo như vậy, nàng tức thì mờ mịt.

Tạ Doãn vội nói:

- Thấy tảng đá lớn bên kia không? Mượn nó chắn sau lưng!

Câu này Chu Phi hiểu, lập tức lui về núi đá bên cạnh, bọn hắc y nhân cùng nhau tiến lên, muốn ngăn đường đi của nàng, lão đạo sĩ lớn tiếng nói:

- Bên trái một bước, gạt chân!

Lần này, lão nhân gia để ý đến sự vô học của Chu Phi, đổi thành nói tiếng người, Chu Phi giờ ngang đao không chút nghĩ ngợi, hắc y nhân phía trước vội vàng nhảy lên né tránh, đúng lúc chắn đồng bọn phía sau, Chu Phi dịch ra một bước, mượn lực quay về khễ quát một tiếng, sông đao quét ngay vào hắc y nhân.

Lão đạo sĩ không biết là thần thánh phương nào, rất tinh thông trận pháp, mỗi câu nói đều chỉ ra tử huyệt, thường xuyên mượn lực chống lực, đao của Chu Phi xoay vần trong đó, tựa như bồng dung có thêm bảy tám trợ thủ, tự mình thành một đạo trận.

Bờ vai căng thẳng của Tạ Doãn bỗng nhiên thả lỏng, khề nói:

- Hóa ra là tiền bối của Tề Môn.

Môn công pháp này của lão đạo sĩ tên là “Tỳ phù trận”, nghiêm chỉnh mà nói là một loại khinh công, ngầm theo phương vị bát quái, một người có thể thành một trận pháp, thích hợp nhất để lấy ít địch nhiều, năm đó lão tổ khai sơn phái Tề Môn từng có công dùng một địch một vạn.

Chu Phi thường xuyên làm bạn với dây trện trong sông Tây Mạc, không sợ loại vây công này, lĩnh hội Tỳ phù trận pháp rất nhanh, lượn quanh các khối đá, nhất thời kiếm chế được đông đảo địch nhân.

Tạ Doãn:

- Vị đại ca kia, cản người thứ ba bên trái... tiền bối, đừng nói nghĩa khí, sau lưng cho hần một búa!

Hắc y nhân bị hần điểm danh nghe vậy, không khỏi quay đầu nhìn lại, nào ngờ phía sau trống không, phản ứng không kịp, bị Trương Thần Phi một

chương vỡ lên huyết Thiên Linh đỉnh đầu, đây là đại huyết, dù lực tay Trương Thần Phi không đủ cũng đủ cho hắn ta chết đến không thể chết hơn.

Tạ Doãn và lão đạo sĩ phối hợp nhịp nhàng, có chỉ điểm, có nói bậy vớ vẩn, dựa vào một thanh đao trong tay Chu Phi và quyền cước, đá tảng của mọi người cùng nhau tiến lên, chẳng bao lâu đã giết được bảy tám hắc y nhân.

Có một kẻ thấy không ổn, tung mình muốn chạy, Tạ Doãn quát lên:

- Ngăn lại!

Đao trong tay Chu Phi ném đi theo tiếng hắn, chỉ một đao đâm từ sau lưng ra trước ngực người nọ.

...Sau đó không rút ra được.

Trong tình thế cấp bách, lực tay nàng quá lớn, đao vào thân thể đụng phải xương sườn, vỡ ra trong đồng máu thịt.

Chu Phi:

- ...

Cuối cùng vẫn không thoát được số phận.

- Trở về sẽ đền cô.

Tạ Doãn nói nhanh:

- Đi mau!

Hắn dẫn đám người này lao vào trong bóng đêm, xuyên qua thạch lao hai bên, rẽ vào đường nhỏ đi lên chỗ cao ____ đó là con đường chạy trốn mà hắn lên kế hoạch cho Chu Phi sớm nhất.

Hóa ra cái tên này ngoài miệng thì hiền ngoan lắm liệt, kỳ thực trong lòng sớm đã tính toán xong xuôi, một vòng này đi tiếp chính là từ dưới đi lên, cứu người rồi chạy trốn, con đường thuận lợi, không có nửa bước đi vòng.

Chu Phi hơi suy nghĩ liền hiểu được đạo lý trong đó, bọn họ trước tiên chiếm lấy chỗ cao, dù là mang theo một đám chó lang thang vẫn chiếm được thế chủ động, người bên dưới đi lên sẽ mệt nhọc tốn sức, người bên trên dù tay không tác sát cũng có thể ném đá xuống, hơn nữa không cần lo lắng bọn yêu ma quỷ quái của núi Hoạch Nhân Tử Nhân giờ trò xấu xa gì.

Quả nhiên, nàng vừa nghĩ thì trong sơn cốc đột nhiên sinh ra biến cố.

Mộc Tiểu Kiều và Thẩm Thiên Khu ước chừng là năng lực ngang nhau, trên người Thẩm Thiên Khu đích thực có vết thương cũ nên sức lực hơi kém, miễn cưỡng xem như là kém một bậc, nhưng Vũ Khúc Đồng Khai Dương vừa tới, tình hình lập tức đảo ngược.

Mộc Tiểu Kiều quét ngang đàn tỳ bà trước ngực, va với trọng kiếm của Đồng Khai Dương tức thì vỡ ra, mảnh vỡ bay đầy trời, Chu Tước chứa hơi ngửa đầu, giang hai tay, ống tay áo rộng thùng thình rũ xuống như cánh bướm, hắn như hoàn toàn không dùng sức, tung bay từ dưới lên trên, cao giọng:

- Ôi người đi ____

Đó là một giọng nữ trong veo như nước suối trong khe đá, ngân nga vang vọng, qua tai người, qua nội tạng, hòa nhập vào xương cốt, khiến người ta run rẩy không thôi.

Chu Phi chấn động mạnh, không khỏi ngẩn đầu, trông thấy gương mặt Mộc Tiểu Kiều, khóe môi đỏ tươi của hắn lảng bóng, giống như là có vết máu, đôi mắt lạnh rũ xuống, nhìn khắp nhân gian dai dẳng. Lúc này, chợt có thứ gì đó thoáng qua bên mặt nàng, Chu Phi bất ngờ hoàn hồn, hóa ra là lão đạo sĩ đi đoạn hậu với nàng dùng cái phát trần như chổi lông gà gõ nhẹ lên vai nàng.

Tìm Chu Phi nhất thời đập cuồn loạn, thấy những người chung quanh bị ảnh hưởng bởi giọng của đại ma đầu không chỉ một mình nàng, ngay cả Thẩm Thiên Khu cũng cứng người chốc lát, chính vào lúc này, sơn cốc dưới chân chợt vang lên tiếng ầm ầm như sấm rền, giống như có thứ gì đó dưới lòng đất gãy ra, đồng thời, một mùi vị khó mà nói rõ bao phủ khắp nơi.

- Tên điên này chôn gì dưới đất thế?

- Hắn ta lại chôn dầu hỏa dưới đất!

Hai giọng nói vang lên cùng lúc bên tai Chu Phi, một là của đạo sĩ kia, một là của Tạ Doãn, hai người như tâm linh tương thông, mỗi người nắm một cánh tay Chu Phi, đồng thời ra sức kéo nàng về phía sau.

Chu Phi không biết xảy ra chuyện gì, ngờ ngàng bị người ta kéo chạy, cả đám bọn họ như ngựa hoang thoát cương, liều mạng từ đường nhỏ bên đỉnh núi lao xuống dưới sườn núi.

Mộc Tiểu Kiều ở phía sau cười vang thật lớn.

Sau đó tiếng cười của hắn biến mất trong tiếng nổ tung đình tại nhức óc, đất rung núi chuyển, trong sơn cốc ban nãy phụt lên ánh lửa ngút trời.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Trò Chuyện Ban Đêm

Chu Phi bị tiếng nổ vang ấy chấn động suýt ói luôn cả tim phổi ra ngoài, tai ong ong cả lên, nhất thời không nghe thấy gì cả.

Vài người thân thể kém chút thì ngã nhào không đứng dậy nổi, Tạ Doãn la to hai tiếng, phát hiện chính mình cũng không nghe được mình nói gì, đành phải nhẫn nhịn con khó chịu, vội vã đưa tay ra hiệu, ép bọn họ bỏ cũng phải bỏ dậy, mau chóng rời khỏi chốn thị phi này.

Đám người họ cửu tử nhất sinh, đều biết rõ lợi hại Mộc Tiểu Kiều đại khái là kẻ thù khắp thiên hạ, sớm đã có chuẩn bị, không thể nào không có chiêu sau, còn Thẩm Thiên Khu và Đồng Khai Dương có thể nói là “tai họa lưu lại ngàn năm”, năm xưa ngay cả nhân vật thứ dư như Lương Thiệu cũng không thể tiêu diệt hai người đó, không mấy khả năng sẽ bị một đám lửa lớn đốt thành tro bụi, nếu họ còn ở lại đây tiếp, nói không chừng sẽ gặp phải mấy vị sát thần không phân đúng sai phải trái này.

Họ khó khăn lắm mới thoát khỏi sơn cốc, bất kể thế nào cũng không thể lơ là.

Những người ở lại bên cạnh Tạ Doãn cơ bản đều là khi đó không bỏ đi mà theo hắn cứu người, bởi vậy bây giờ không cần dấn dò, từng người đều công và nâng đỡ những người già yếu bệnh tật, chạy vội suốt đêm khoảng hơn hai mươi dặm, cuối cùng Tạ Doãn mới bảo họ nghỉ ngơi.

Nhất thời không còn ai để ý tới hình tượng, đám anh hùng hảo hán từ nam tới bắc này ai nấy đều kiệt sức rã rời nằm ngoài ra, hận không thể mọc rễ này nằm luôn xuống đất, nằm ở đây đến thiên hoang địa lão, không cần nhúc nhích nữa.

Bầu trời đêm chưa bị sao mai quấy nhiễu, dải ngân hà đầy trời như gấm vóc.

Mọi người hai mặt nhìn nhau chốc lát, nhớ tới trong sơn cốc đó, người tốt người xấu, anh hùng kiêu hùng đều quen cả, cuối cùng chỉ có mấy người bọn họ tỉnh cờ thoát được.

Không biết là ai bật cười trước, tiếng cười ấy lan truyền như ôn dịch, chẳng bao lâu, ai nấy đều như phát điên, có người cười lớn, có người rơi lệ, có người còn mờ mịt chưa hoàn hồn.

Chu Phi ngồi dưới đất, dựa vào một cây đại thụ, đầu óc hỗn loạn, bên tai vẫn vang lên ảo thính tiếng đao kiếm và tiếng nổ mạnh, trong đầu lúc thì là đoàn hắc y nhân của Bắc Đầu, lúc thì là ánh lửa và máu ngút trời trong sơn cốc, lúc lại tự động diễn lại phù du trận pháp, mọi thứ đan xen vào nhau, tìm nằng vẫn đang đập mạnh, cảm thấy nằng xuống núi chỉ mấy tháng mà tựa như còn dài hơn cả cuộc đời.

Tạ Doãn thấy mọi người đều như phát điên bèn vội vã thu lại thần trí, lên tiếng chỉ huy:

- Bên kia có tiếng nước, ở đó ắt có cá, chư vị vừa trúng độc vừa mệt nhọc, có lẽ vô cùng mỏi mệt, ta thấy không bằng trước mắt nghỉ ngơi tại chỗ một đêm, ngày mai khởi hành, trong vòng một ngày chạy đến Hoa Dung, cũng tiện liên lạc với người nhà bằng hữu.

Mọi người vừa trở về từ cõi chết, rễ cỏ vô cây đều gặm được, đầu còn ai ý kiến, có vài hán tử chậm rãi thở một hơi rồi tự động đứng dậy, chia nhau đi bắt cá săn thú, rất nhanh đã có mấy đồng lửa nhen lên, bị giam trong thạch lao đã lâu, được sung sướng tự do tự tại với màn trời chiếu đất lại càng lộ vẻ quý giá.

Lão đạo sĩ kia cười ha hả dẫn đầu tự giới thiệu:

- Bản đạo xuất thân “Tề Môn”, đạo hiệu Xung Tiêu Tử, hôm nay may mắn được cùng chư vị có duyên đồng sinh cộng tử một lần.

Ngoại trừ Tạ Doãn vừa liếc mắt là nhìn thấu lai lịch của ông, tất cả mọi người đều chấn động.

Hiện nay, “Tề Môn” và “Toàn Chân”, “Võ Đang”, “Thanh Vân” nổi danh ngang nhau, được xưng là tứ đại quán.

Trong đó, người Tề Môn ít giao du với bên ngoài, lại tinh thông trận pháp, xưa nay nhiều nơi trú ẩn, rất ít khi đi lại trên giang hồ, ngoại trừ đạo hiệu của chương môn có ít tiếng tăm, những người khác hầu như chỉ là truyền thuyết, mọi người cả đời chưa chắc có thể gặp một người sống của Tề Môn, đặc biệt là người có chữ “Xung” đồng thể hệ với chương môn Tề Môn đương nhiệm.

Lập tức có người hỏi:

- Đạo trưởng làm sao bị rơi vào tay ma đầu?

Xung Tiêu Từ xua tay nói:

- Đều là những ân oán cũ của phái ta với núi Hoạc Nhân Từ Nhân, xấu hổ, là bản đạo học nghệ không tinh, không cẩn thận bị rơi vào tay người ta.

Sau khi Chu Tước chứa phản lại núi Hoạc Nhân Từ Nhân không lâu liền tìm đến nơi này, một lần nữa tạo ra cho mình một động ma, đám người họ không phải bị bắt đi cùng lúc mà là mỗi người mỗi cảnh, một lời khó nói.

Mộc Tiêu Kiều dường như có sở thích chăn nuôi tù binh, căn cứ vào niềm hăng hái tàn bạo của hắn ngay cả ngựa cũng bắt, rất nhiều người bị bắt không chỉ bị bắt không, chắc chắn còn bị vợ vết tài sản.

So sánh với nhau, loại “hắc đạo” như 48 trại cho thuê đất ruộng, thỉnh thoảng còn cùng bách tính dưới núi buôn bán quả thực là không xứng chức.

Xung Tiêu Từ than thở:

- Chu Tước chứa danh tiếng nát bét, hoàn toàn không nói tới quy củ đạo nghĩa, tuy rằng bắt chúng ta thời gian dài như vậy nhưng chưa từng không nói tiếng nào mà giết sạch toàn bộ, ngược lại hai vị đại nhân Bắc Đầu kia làm việc quá ác độc.

Lão đạo sĩ nội hàm cao, xuất thân trong sạch, nói chuyện rất có tu dưỡng, khi nhắc tới kẻ thù liên quan tới tranh đấu sinh tử cũng không nói lời hung ác, nhưng những người lỗ mãng bên cạnh thì không như vậy, ồn ào nói:

- Đạo trưởng khách khí gì chứ, gì mà “hai vị đại nhân”, rõ ràng là hai con chó do lão chết tiết nuôi!

Xung Tiêu Từ mỉm cười, không tranh đua miệng lưỡi theo họ, chấp tay nói với Tạ Doãn và Chu Phi:

- Đa tạ hai vị tiểu bằng hữu trọng nghĩa, không biết sư môn hai vị nơi nào?

Có ông mở đầu, mọi người tức khắc nhao nhao phụ họa.

Chu Phi đã ba ngày không chớp mắt, đang hơi ngủ gà ngủ gật, thỉnh thoảng bị cả đám người mồm năm miệng mười vây lại, trong tay không biết bị ai nhét cho con cá vừa nướng chín, nàng bị dọa tỉnh lại.

Có người nước miếng văng tung tóe khoác lác thay nàng:

- Cô nương này còn nhỏ tuổi nhưng đúng là cao thủ dùng dao, ta có thể nhìn thấy, cô ấy “soạt soạt soạt” lên xuống mấy lần thế này là bức lui con chó săn lớn Bắc Đầu kia!

Chu Phi:

- ...

Nàng ngay cả lông của chó săn lớn cũng chưa sờ tới một cọng, còn đút cho người ta một cái bánh bao để ăn nữa.

Thần Phi sư huynh tiến lên giúp nàng giải vây, tự báo gia môn, lại đưa một tay ấn đỉnh đầu Chu Phi xuống, nói:

- Đây là tiểu sư muội trong trại ta, bình thường rất nghịch ngợm phá phách, thật khó cho muội ấy cũng có thể làm chút chính sự.

“48 trại” ở bên ngoài rất nổi tiếng, Thần Phi sư huynh không mở miệng còn đỡ, vừa mở miệng liền giống như châm ngòi nổ, nhất thời tiếng “ngưỡng mộ đã lâu” vang lên liên tiếp, lời khen ngợi kiểu gì cũng có.

Có người vô cùng kích động hỏi:

- Đó là “Phá Tuyết Dao” sao?

Chu Phi quả thực có dùng một chút Phá Tuyết Dao, nhưng tự nhận là công phu không đến nơi đến chốn, nàng tận mắt chứng kiến năng lực bịa chuyện đồn nhảm của các đại hiệp, chỉ sợ cách hôm lại truyền ra tin đồn vớ vẩn “ngày nọ tháng nọ, Phá Tuyết Dao đồng hát Tham Lang tây chém Vũ Khúc”, bèn vội vã phủ nhận:

- Không không không, ta tư chất không tốt, đại đương gia không chịu truyền Phá Tuyết Dao.

May nàng là một tiểu cô nương, các đại hiệp không tiện quần lấy nàng trò chuyện, đều đi “vây công” Tạ Doãn. Dù hắn tự xưng mình chỉ là một thương nhân đức kiếm, vì cố chủ nhờ hắn đức kiếm làm quà mừng thọ cho Hoắc bảo chủ, lại đưa hắn số tiền cọc lớn mới khiến hắn đích thân đi một chuyến _____ nhưng cứ không ai tin.

Chu Phi thờ phào nhẹ nhõm, lặng lẽ giấu mình vào giữa các sư huynh trong trại, nhỏ giọng kể tại sao mình theo Vương lão phu nhân xuống núi, Lý Thịnh làm sao bị bắt, nàng lại đuổi theo như thế nào. Trước mắt đã tìm được Thần Phi sư huynh rồi, các chuyện vặt vãnh như sáng sớm mai đi thế nào, trước tiên liên hệ ai, làm sao hội họp với Vương lão phu nhân, toàn bộ đều giao cho huynh ấy, Chu Phi chỉ cần đi theo là được, nàng liền thả lỏng tâm mình, tai nghe tai không những chuyện khoác lác của các anh hùng hào kiệt.

Nghe thì nghe nhưng Chu Phi có chút không tập trung, nàng trước đây luôn tâm niệm muốn thắng Lý Căn Dung, bây giờ lại sinh ra ý nghĩ mới ____ hai mươi năm trước, hề nhắc tới 48 trại là người ta sẽ nhắc tới tên ông ngoại nàng, còn bây giờ, hề báo tên 48 trại là người ta sẽ nói tới Phá Tuyết Dao của “Lý đại đương gia”... đến bao giờ nhắc tới 48 trại, người ta sẽ nhớ tới “Chu Phi” đây?

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua mà thôi, nàng tự mình xét kỹ, cảm thấy viễn vông vô cùng, ý nghĩ cả thiên hạ đều biết hai chữ “Chu Phi” có chút xấu hổ, thế là nàng lại vút qua một bên.

Ngô tiểu thư ở bên cạnh hồ nước rửa mặt và tay mình sạch sẽ, lại giặt sạch chiếc khăn tay mà Chu Phi đưa thuốc cho họ dùng, cẩn thận phơi lên một cành cây nhỏ bên cạnh, bốn phía đều là mùi nam nhân khó mà diễn tả, nàng ấy không còn lựa chọn khác, đành ngồi bên cạnh Chu Phi.

Chu Phi nhìn nàng ấy, xé nửa con cá nàng chưa ăn đưa cho, thuận miệng hỏi:

- Cô tên gì?

Khuê danh của tiểu thư bình thường không tiện cho người khác biết, nhưng loại mặt hàng từ nhỏ đã đánh tiền sinh như Chu Phi không biết kiêng kỵ, đứng dung hời giữa đám người, may mà nàng là một cô nương, bằng không chắc chắn sẽ bị người khác xem là dâm tặc.

Ánh mắt Ngô tiểu thư quét một vòng qua đám nam tử xa lạ xung quanh, người 48 trại đều thức thoir quay lưng quay mặt đi, vờ như không nghe thấy, mặt nàng ấy đỏ lên, nhỏ giọng như muỗi kêu nói với Chu Phi:

- Ta tên Sở Sở.

Chu Phi gật đầu:

- Mẹ ta nói cha cô là một đại đại anh hùng, cô đến nhà ta thì không sợ những người xấu kia nữa rồi.

Lời này vừa dứt, nàng nhớ tới 48 trại náo nhiệt sôi nổi, chột không kiềm được mà miêu tả tỉ mỉ với Ngô tiểu thư, Chu Phi chưa từng trải qua cảnh hưng thịnh mười dặm sênh ca chốn Kim Lăng, cũng chưa từng trải qua cảnh uy nghiêm trang trọng của cố đô Bắc triều, là một tên nhà quê từ đầu tới chân, trong lòng nàng cảm thấy 48 trại là chỗ phồn hoa nhất, tốt nhất trong thiên hạ.

Ngô Sở Sở không hề chê cười Chu Phi, ngược lại nghe mà hơi ảo não, nhân gian có phồn hoa đến mấy cũng đâu liên quan gì nàng, nàng ly hương xa xứ, sau này phải sống nhờ sự che chở của người khác, nàng rất hâm mộ những người trong thiên hạ có nhà, có nơi để hoài niệm, bèn nhỏ giọng hỏi Chu Phi:

- Đến 48 trại, ta... ta cũng có thể luyện võ sao?

Chu Phi khựng lại.

Thần sắc Ngô Sở Sở lại trở nên âm đạm:

- E là không được nhỉ, ta nghe nói người luyện võ đều là luyện từ khi còn nhỏ, có lẽ ta...

- Có gì mà không được – Chu Phi nói – có lẽ cô không lợi hại bằng những người luyện từ nhỏ, nhưng tốt xấu gì cũng lợi hại hơn cô bây giờ, trở về tìm...

Nàng vốn định nói “tìm mẹ ta” nhưng sau đó nghĩ lại, Lý đại đương gia bận bịu nhiều việc, chưa chắc có thời gian rồi, bèn sửa lời thành:

- Tìm Vương bà bà nhà ta, bà ấy cực kỳ tốt tính, lại hiền nữa, chắc chắn đồng ý dạy cô.

Thần Phi sư huynh cười nói:

- Muội giỏi lắm, còn sắp xếp việc cho mẹ huynh nữa.

Mặt Ngô Sở Sở lộ vẻ vui mừng, đang định nói gì đó thì bỗng mắt tự nhiên mà lù sang một bên.

Chu Phi ngẩng đầu nhìn, hóa ra Tạ Doãn chẳng biết thoát khỏi đám đông từ lúc nào, lặng lẽ đi tới, thấy nàng và Ngô tiểu thư trò chuyện thì không qua quấy rồi, khoanh hai tay trước ngực, đứng chờ ở ngoài mấy bước.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Truyền Kinh

Tạ Doãn vốn có thể trực tiếp qua nhưng ngại Ngô Sở Sở không thoải mái nên ở bên cạnh đợi một lát, lúc này thấy nàng ấy tự lui ra mới bước tới ngồi

cạnh Trương Thần Phi, nghiêng đầu cười nói với Chu Phi:

- Ta xem thiên tượng ban đêm quả nhiên là chuẩn, cô thấy đó, chúng ta đã thuận lợi thoát được rồi.

Chu Phi nói:

- “Thuận lợi” của người chắc chắn không cùng nghĩa với chúng ta hay dùng.

- Ôi, cô yêu cầu quá cao rồi.

Tạ Doãn vui vẻ chỉ vào nàng rồi lại chỉ vào mình, nói:

- Cô xem, còn sống, còn thở, không cụt tay cụt chân, có ăn có uống có ngồi là thiên hạ không chỗ nào không thể đi, có phải rất tốt không?

Chu Phi nhướn mày:

- Chuyện này đâu phải công lao của người, nếu ta nghe theo chủ ý tặc hại ban đầu của người mà chạy trước thì sao?

- Chạy cũng sáng suốt, không phải ta đã nói với cô là ít ngày nữa ắt có thị phi phát sinh ư? Cô xem, thị phi tới rồi, nếu cô nghe lời ta mà đi sớm thì căn bản không gặp bọn Thâm Thiên Khu.

Tạ Doãn nói xong, lại còn dẻo miệng bổ sung một câu:

- Đến lúc đó tuy rằng ta đi gặp thánh nhân trước nhưng cũng để lại gió mát trăng thanh bầu bạn cùng hoa nở, vẫn xem như công đức vô lượng.

Thần Phi sư huynh ở bên cạnh nghe tiểu tử này mồm mép trơn tru lừa gạt tiểu sư muội nhà mình, tức thì giận sôi lên, thảm nhừ: “Móa, xem ta là cộc gỗ ven đường à?”

Hắn bèn “hừ” mạnh một tiếng.

Nào ngờ tiểu sư muội một năm chưa gặp của hắn không biết ăn phải tiên đan gì mà đạo hạnh phát triển.

Mấy năm trước, lúc Chu Phi nghe Tạ Doãn nói mình là tiểu cô nương xinh đẹp còn vô cùng mờ mịt luống cuống nhưng bây giờ nàng đã nhìn thấu bản tính thối nát của người này, lập tức không hề dao động mà cười lạnh:

- Phải không, chưa tới năm thước (1) chắc chắn không phải là hoa nở trên cây.

(1) Đơn vị đo cổ: 1 thước = 1/3m, 5 thước = 1.67m, lần trước Tạ Doãn chê cô cao chưa tới 5 thước, chẳng qua là chê cô lùn chứ không phải nói tới chiều cao cụ thể.

Lần ghi thù này mạnh dữ.

Tạ Doãn quẹt quẹt mũi, không chút để bụng, lời nói xoay chuyển, lại cười nói:

- Nhưng bây giờ không còn hoa, chỉ còn một tiểu tri kỷ mặt đen thôi, có câu “ngàn vàng dễ kiếm, tri kỷ khó cầu”, tính ra thì ta càng lời.

Chu Phi đưa tay lau mặt, quả nhiên lau được cả nắm tro bụi, khỏi cần soi gương cũng biết bây giờ mình trông thế nào, nàng ngẩng đầu nhìn con suối nhỏ cách đó không xa, cân nhắc xem có nên bắt chước Ngô Sở Sở đi rửa mặt không, nhưng nàng lại lười đứng dậy.

Cân nhắc một hồi, lòng yêu thích cái đẹp của nàng bị chữ “lười” đè bẹp đi, thảm nhừ: “Mặt đen thì mặt đen”.

Thế là nàng cứ thế bỏ qua, vô tư cúi đầu ăn thức ăn.

Tạ Doãn cảm giác Trương Thần Phi bên cạnh nghiêng răng sắp nghiêng rớt quai hàm, để đề phòng lát nữa bị ăn tát, hắn bèn quay đầu trò chuyện cùng Trương Thần Phi.

Hắn có chút năng lực gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, tuy miệng đầy ngựa chạy (2) nhưng không phải chạy bậy mà chạy rất có trật tự, bởi vậy không khiến người khác ghét, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy vô cùng thân thiết dễ gần, chỉ đám ba câu hắn đã làm tiêu tan cơn giận của Trương Thần Phi, bắt đầu xưng huynh gọi đệ với đám người 48 trại.

(2) Ý nói ăn nói huyền thuyên, tào lao ba láp ba xàm.

- Đa tạ.

Tạ Doãn nhận lấy một con chim nhỏ đã nướng chín, ngửi ngửi rồi than thở:

- Ta đã mấy ngày chưa được ăn no, haiz, kiếm sống không dễ mà, cổ chủ kia của ta đi đời nhà ma rồi, tiền còn lại e là không lấy được... tội nghiệp thanh kiếm tốt của ta, không biết bị ai nhặt nữa, tuyệt đối phải là người biết hàng đấy, đừng vứt vào bãi tha ma.

Trương Thần Phi nghe được hắn nói có hàm ý, hơi run run hỏi:

- Sao thế, Tạ huynh cảm thấy Hoắc gia bảo sợ là có bất trắc?

Lão đạo sĩ Xung Tiêu Tử ở bên cạnh hơi lửa hơi nheo mắt, ngẩng đầu lên.

Tạ Doãn bị hơi nóng thức ăn hun đến híp mắt, chậm rãi nói:

- Bắc Đẩu khí thế hùng hăng, gặp người là diệt khẩu, họ muốn giết Chu Tước chúa đương nhiên không phải vì trừ ma vệ đạo, nơi này trừ Hoắc gia bảo, đại khái cũng không có gì có thể khiến Tham Lang đích thân đi một chuyến.

Bên cạnh lại có một hán tử nói:

- Mấy năm nay Hoắc gia một mình tung hoành ở khu vực Động Đình, nói một là một, quả thực bá đạo, nhưng một đám người yếu thế không nơi nương tựa tụ lại với nhau cầu mong tự vệ cũng không có gì đáng trách, Hoắc Liên Đào còn chưa có động tác gì mà Bắc Đẩu lại nhìn không được trước, hay cho một “chân mệnh thiên tử” thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, không sợ có ngày quan ép dân phản sao?

Tạ Doãn cười nói:

- Lời này của huynh đệ sai rồi, các đại môn phái và hiệp khách vân du trước giờ vừa không chịu phục tùng quan phủ quân giáo, vừa không chịu cúi đầu nộp thuế, còn hở tí là ra tay đánh nhau, tròng mắt giết người, tính là “dân” gì?

Chu Phi im lặng không lên tiếng ở bên cạnh nghe, chỉ cảm thấy những người những việc này cực kỳ loạn, mỗi người hình như đều có lý lẽ, có lý lẽ nhưng không có quy củ, càng không nói tới đạo nghĩa, người giết qua, ta giết lại.

Bắc triều cho rằng mình đang tiêu diệt thổ phi, Nam triều cho rằng mình là chính thống, đám người Hoắc gia bảo cho rằng mình là hiệp khách chân chính phản kháng chính quyền bạo ngược.

Nàng suy nghĩ một lát, thực sự không rõ thị phi bên trong, chỉ cảm thấy nhìn qua một vòng hình như đều không phải thứ gì tốt.

Nhưng mà “thứ tốt” thì nên làm gì?

Chu Phi nghĩ mãi không ra, ngay cả cá cũng sắp găm không nổi nữa.

Một thế cục hỗn loạn mờ ra, không dễ trở nên bình lặng, cần phải có một sức mạnh hoặc cực mạnh hoặc cực ác mới có thể quét sạch tất cả, hoặc có một người có lý lẽ hoặc tự cho rằng mình có lý lẽ, một lần nữa nhắc lên lẽ phải và trật tự cho thiên hạ thái bình.

Quá trình đó phải giết bao nhiêu người? Chết bao nhiêu người vô tội? Chảy bao nhiêu lệ của nhân dân và máu của anh hùng?

Sợ rằng không tính được.

Chợt một cái tay duỗi qua, xé một mẩu đuôi cá cháy xém trong tay nàng, không khách khí chiếm làm của riêng, Chu Phi phục hồi lại tinh thần, thấy Tạ Doãn từng hứa mời nàng ăn cơm ngâm lấy đuôi cá của nàng nhai mấy cái, còn tiện thể bình luận làm màu:

- Không có vị mặn nhạt gì cả, thứ này cô lại càng khó ăn.

Chu Phi chớp chớp mắt, thuận miệng hỏi:

- Người thật sự là thợ đúc kiếm?

Tạ Doãn nói:

- Sống qua ngày thôi, nghề mới đổi.

Chu Phi ngạc nhiên:

- Trước kia người làm gì?

- Trước kia làm một người viết tiểu khúc sáng tác lời bài hát.

Tạ Doãn nghiêm túc trả lời:

- Không giấu gì cô, bài hát mà Chu Tước chúa đàn hát ấy xuất xứ từ tay ta, toàn bài tên là “Cách hận lâu”, có chín khúc, “Khốc trang” do hắn đàn là một khúc trong đó, bài đấy ý này của ta từng rất thịnh hành, trên có tuyệt đại danh linh (3), dưới có người hát rong dọc đường, không hát một hai đoạn là sẽ không có thưởng.

(3) Linh: đào kép, người diễn, hát tuồng.

Chu Phi:

- ...

Mẹ ơi, giỏi dữ lắm cơ.

Trương Thần Phi tròn to hai mắt:

- Cái gì? Huỳnh viết? Huỳnh chính là “Thiên Tuế Ưu”? Đợi đã, không phải đồn rằng Thiên Tuế Ưu là một nương tử xinh đẹp sao?

Tạ Doãn “khiêm tốn” nói:

- Đâu có đâu có, tuy rằng có chút đẹp nhưng “hương tử” thì không dám nhận bừa.

Trương Thần Phi tức khắc không ngồi yên được, vỗ tay hát lên:

- Tin người thăm thăm giấy thư vàng, son phấn nhuộm mura, rót hai hàng lệ, cổ hương...

Tạ Doãn tiếp lời:

- Cổ hương có phong sương.

- Đúng đúng đúng! Chính là câu này!

Trương Thần Phi đang kích động, quay đầu thấy Chu Phi mở to mắt ngẩn tò te nhìn mình, tức thì bị nghẹn:

- Ó...

Chu Phi chậm rãi hỏi:

- Sư huynh quen thuộc như vậy là nghe được ở đâu thế?

Trương Thần Phi luôn cảm thấy trên mặt nàng viết bốn chữ to “trở về méc mẹ”, bèn vội vàng nói thêm vào:

- Tình cờ gặp trong khách điểm, ơ... khụ khụ, lão mù ca hát kiếm sống ấy mà.

- Ờ.

Chu Phi làm tư thế lan hoa chỉ (4) không thông thạo lắm, chỉ vào Trương Thần Phi nói:

- Lão mù hát “Yên chi vũ” thế này sao?

(4) Lan hoa chỉ: là thế tay khi đầu ngón cái chạm vào đầu ngón giữa, là thế tay cơ bản trong vũ đạo và hí khúc của Trung Quốc.

Trương Thần Phi không ngờ tiểu sư muội trông có vẻ vô cùng ngay thẳng chính trực lại xấu bụng như vậy, bèn cá giận nói:

- Chu Phi! Đem sư huynh ra đùa à? Muội là đồ vô ơn, lúc nhỏ huynh phí công lên cây lấy tổ chim cho muội và A Nghiên rồi phải không?

Một đám đệ tử trẻ tức thì cười nghiêng ngả.

Tạ Doãn mỉm cười nhìn họ.

48 trại chính là 48 môn phái, từ xưa tới nay, bao nhiêu người “như thể chân tay” đều đóng cửa lục đục với nhau, duy chỉ một hòn đảo độc lập lệnh đệnh bất ổn giữa Thục Trung này là thành một thế, người khác không chen vào được, ngay cả người không hay nói như Chu Phi ở chốn bên ngoài hoang vu gặp phải sư huynh nhà mình cũng hoạt bát lên không ít.

“Đúng là khiến người khác hâm mộ.” Tạ Doãn đưa tay khoi đồng lửa, trong lòng lặng lẽ nghĩ.

Dần dần, mọi người đều buồn ngủ, Tạ Doãn đi tới chỗ hơi xa hơn một chút, hái vài chiếc lá, lần lượt thử rồi chọn một chiếc mà âm thanh êm tai nhất đặt ở dưới môi bắt đầu thổi, chủ yếu là sợ chính mình ngủ thiếp đi.

Hắn thổi một làn điệu dân gian không biết của vùng nào, cực kỳ vui vẻ, khiến người nghe không kiềm được mà nghĩ đến một sườn núi nở đầy hoa dại vào mùa xuân.

Chu Phi tựa dưới gốc cây nhắm mắt dưỡng thần, giữ lại chút tỉnh táo, không dám ngủ thực sự, nghe tiếng sáo lá vắng vắng, trong mơ mơ màng màng,

nàng cảm thấy câu kia của Tạ Doãn “có ăn có uống có ngồi là thiên hạ không chỗ nào không thể đi” rất có lý, cũng vô cơ vui vẻ theo.

Sáng sớm hôm sau, mọi người nghỉ ngơi xong xuôi, chuẩn bị đi đến Hoa Dung.

Chu Phi cuối cùng cũng rửa sạch cái mặt mèo của mình, bị Thần Phi sư huynh đáng ghét cười nhạo một phen, chưa kịp phản kích thì Xung Tiêu Tử gọi nàng:

- Chu cô nương, xin dời bước nói chuyện.

Người phạm duy trì bề ngoài tiên phong đạo cốt rất không dễ, phải có tiền có thời gian rảnh mới được, đạo trưởng này nhìn giống một lão ăn mày, không hề giống tiên xiu nào.

Nhưng nếu trò chuyện với ông đàm câu đều luôn vô thức quên mất vẻ ngoài nhếch nhác của ông mà sinh lòng kính trọng, nói chuyện cũng nhã nhặn hơn mấy phần.

Chu Phi vội đi tới, hỏi:

- Tiền bối có gì cần dặn?

Xung Tiêu Tử hỏi chẳng có đầu đuôi gì cả:

- Cô nương có từng đọc sách không?

Chu Phi nhớ tới người tới hôm đầu tiên mình vớt lại, trong lòng hiện lên chút mừng rỡ khôn quăn, may mà họ đều không biết cha mình là ai.

Thứ mà nàng kế thừa được của Chu Dĩ Đường đại khái chỉ có chút tướng mạo.

Chu Phi mặt dày trả lời:

- Từng đọc một ít... ơm, chuyện này, không cố gắng mấy, về sau quên không ít, vẫn nhận ra được mặt chữ.

Xung Tiêu Tử rất hiền hòa gật gù đầu, lấy từ trong ngực ra một quyển “Đạo đức kinh” viết tay đưa cho nàng, lại nói:

- Lão đạo không có của nà gì ra hồn, chỉ có thứ này không bị lục soát mất, ta thấy tiểu cô nương cô ngộ tính rất tốt, trước khi chia tay tặng cho cô vậy.

Chu Phi lật qua lật lại quyển kinh thư này, thấy đầu đầu cũng là “đạo” tới “đạo” lui, tức thì hai mắt choáng váng, không hiểu sao cả mà nghĩ: “Minh ngộ tính tốt mặt nào? Làm nữ đạo sĩ à?”

Nàng liền hỏi:

- Tiền bối không theo chúng tôi đến Hoa Dung sao?

Xung Tiêu Tử vuốt râu dài cười nói:

- Ta có chút việc riêng cần xử lý, tạm biệt từ đây.

Trong lòng Chu Phi nghi hoặc nhưng người ta đã nói là “việc riêng”, lại là tiền bối, nàng không tiện truy hỏi, đành nói:

- Tiền bối thượng lộ bình an, đa tạ tặng sách.

Xung Tiêu Tử chấp tay với mọi người, ông nghỉ ngơi một đêm, Ôn Nhu Tán trên người đã được giải hoàn toàn, ông hét vang một tiếng, lên xuống như cỏ bông trong gió, chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Kinh Ngạc Vì Biến Cố

Trương Thần Phi bề ngoài thô kệch bề trong tinh tế, neoh mắt nhìn bóng Xung Tiêu Tử, chợt thấp giọng nói:

- Vị tiền bối thế hệ chữ Xung này giỏi như vậy, so với gia mẫu, không, dù so với... cũng không kém bao nhiêu, sao lại giống chúng ta, dễ dàng bị kẻ gian bắt giữ?

Hắn hơi dừng lại ở giữa, lược bớt tên một người nhưng trong lòng Chu Phi nhạy bén, cảm thấy người mà Trương Thần Phi không nói kia chính là Lý Căn Dung.

“Ôn Nhu Tán” là thuốc ngựa, được tính không nhỏ, nhưng nếu nội công một người cao đến trình độ nhất định, nghe nói có thể tạm thời áp chế.

Dù chỉ có thể kéo dài chốc lát, chuyện khác không làm được, chẳng lẽ không chạy được sao?

Ánh mắt Tạ Doãn lóe lên, hắn ở đâu cũng là nhân vật dẫn đường, cảm giác phương hướng rất tốt, vừa nhìn là thấy hướng đi của Xung Tiêu Từ chính là Nhạc Dương, chắc tối qua lão đạo sĩ nghe được hắn và Trương Thần Phi tán gẫu, biết Hoắc gia bảo có thể gặp nguy hiểm nên cố ý chạy tới. Không ít người ở đây đều là vì Hoắc gia bảo mới bị Mộc Tiểu Kiều bắt giam, dù trước đây từng có giao tình thì bây giờ e đều đã tan thành mây khói, Xung Tiêu Từ có lẽ sợ trong lòng người khác không thoải mái nên không nói rõ mà chỉ nói là “việc riêng”.

- Đồng hành một quãng mà thôi, đi, chúng ta cũng dừng đây dựa nữa.

Tạ Doãn nói, liếc nhìn Chu Phi, nàng đang cau mày, mắt to trừng mắt nhỏ với quyển “Đạo đức kinh” trong tay, hắn bèn vỗ vai nàng căn dặn:

- Cất giữ cẩn thận.

Chu Phi ù ục cạc cạc vào, không biết có phải mình quá vô học khiến lão tiên bối nhìn không nổi nên trước khi đi mới vớt cho nàng một quyển sách đọc hay không.

Nàng thầm nghĩ: “Thế thì cho mình “Đạo đức kinh” làm gì? Cho một quyển “Tam tự kinh” (1) còn tạm được”.

(1) Tam tự kinh: sách học chữ Hán vỡ lòng, gồm những câu 3 chữ đơn giản.

Thế lực mọi người cơ bản đã khôi phục bảy tám phần, bước chân nhanh hơn không ít, mặt trời chưa lên tới đỉnh đầu, họ đã tới Hoa Dung.

Hoa Dung không được xem là rất phồn hoa nhưng tốt xấu gì cũng có người ở có khách điểm, với đám người họ mà nói, quả thực là hường thụ.

Hoa Dung có trạm ngắm của 48 trại, đây cũng là lý do khi Tạ Doãn đề nghị đi hướng này, Trương Thần Phi vô cùng tán thành, có trạm ngắm thì không lo trong túi thiếu tiền, đồng thời cũng tiện truyền tin tức.

Chu Phi thấy một nam tử trung niên nhỏ gầy đến khách điểm họ đặt chân, cung kính gặp mặt Ngô phu nhân, người nọ tuy mặt mày vàng vọt nhưng con người linh động, thoạt nhìn rất khôn khéo, vội vã đến một chuyến rồi cáo từ, nói là muốn đi đặt mua ngựa và xe cho họ.

Chu Phi cuối cùng cũng vô được một bữa cơm nóng và y phục sạch sẽ để tắm rửa, cực kỳ cảm động, nàng ăn no căng rồi về phòng lau rửa thay y phục, sạch sẽ thoải mái từ trong ra ngoài, nằm lăn hai vòng trên giường trong phòng, nghe thấy xương cốt toàn thân đều đang kêu cọt kẹt cọt kẹt, thế mới biết xuống núi đúng là chuyện khổ sai, không hề tốt đẹp chút nào.

Lăn một hồi, Chu Phi lấy quyển sách mà đạo sĩ kỳ quái đưa cho nàng, vốn định mở ra tìm hiểu một lát, không ngờ chưa đọc được hai câu thì như bị trúng thuốc mê, ngọe đầu ngủ thiếp đi.

Mãi đến khi mặt trời ngả về tây, Chu Phi mới bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Tạ Doãn đã cạo sạch râu ria, thay y phục mới, không biết kiếm từ đâu ra một chiếc quạt, cầm trong tay vô cùng đom đóm, bất cứ lúc nào cũng có thể ra ngoài giả làm công tử đi lừa bịp.

Cửa phòng mở ra, hắn thấy Chu Phi với dáng vẻ vừa tỉnh ngủ, gương mặt luôn tái nhợt hơi đỏ ửng hiếm thấy, toàn thân trông vô cùng mềm mại. Ánh mắt Tạ Doãn quét qua người nàng không chút dấu vết, nhất thời ngay cả giọng nói cũng dịu hơn vài phần, hỏi:

- Ta thấy Trương huynh vừa phái người truyền tin đi rồi, các cô mấy ngày nay sẽ về sao?

Chu Phi dụi dụi mắt:

- Bọn ta ra ngoài là để đón nhóm Thần Phi sư huynh và Ngô phu nhân, bây giờ đón được người rồi thì cũng nên trở về ___ chỉ là không biết tên khốn Lý Thịnh mắc ôn đó có tự lần về hay không.

Tạ Doãn:

- ...

Đúng là thế gian nhiều nỗi hận ___ hải đường không hương thơm, tường vi nhiều gai nhọn, mỹ nhân là một đại thổ phi!

Cô nương này nếu là một người cầm thi tốt biết mấy?

Tạ Doãn hận xong, quét sạch sành sanh giọng điệu nhỏ nhẹ dịu dàng của mình, dựa vào cửa rất không có hình tượng, cà lơ phát phờ phờ:

- Vậy ta không thể đồng hành với các cô rồi, cô nói xem nếu lần sau ta trực tiếp đưa đao tới 48 trại các cô thì có bị mẹ cô đánh ra ngoài không?

Chu Phi nói:

- Không tới mức đó, dù sao ta cũng đâu có người cha thứ hai cho người lừa gạt.

Tạ Doãn bị nàng làm nghẹn họng, nhất thời dờ khóc dờ cười.

Chu Phi nghĩ tới gì đó, bèn hỏi:

- Nè, Tạ đại ca, kình công người tốt như vậy, tại sao những thứ khác đều dốt đặc thế?

Đầu mày Tạ Doãn nhướng lên:

- Ai nói ta không biết gì hết? Ta biết rèn sắt đúc kiếm, còn biết...

Chu Phi nói:

- Hát tiểu khúc.

- Ôi, cô không có kiến thức – Tạ Doãn rung đùi đắc ý nói – có câu “châu ngọc thịnh thế, khúc hát loạn thế”, thế đạo càng gian khổ thì mấy thứ hí khúc và thoai bản càng hái ra tiền, tốt hơn đúc kiếm nhiều ____ khó khăn lắm mới đúc ra được một binh khí tốt mà cố chủ chết rồi, biết nói lý với ai đây? Còn võ công ý mà, ta lại không muốn xưng bá thiên hạ, đủ dùng là được.

Chu Phi bây giờ mới biết, hẳn gọi thứ công phu mèo quào gặp chuyện chỉ biết chạy của mình là “đu dưng”, nàng triệt để bãi phục chí cầu tiến của hân.

- Được rồi, không nhiều lời với cô nữa, lúc đến ta thấy bên kia có một tiệm cầm đồ, ta đi xem xem có món binh khí nào tiện tay cô không, đền tạm cho cô thanh bị gãy trong sơn cốc, cô dùng đỡ trên đường về nhà.

Tạ Doãn nói rồi phe phẩy chiếc quạt, huyết một làn điệu dân gian, nhàn nhả bước đi.

Chu Phi cảm thấy ở chung với người này thời gian dài chắc chắn sẽ tâm rộng như biển cả, ngay cả nàng cũng muốn ngâm nga hát hai câu.

Lúc này, cửa phòng sát vách “ken két” mở ra, Ngô Sở Sở về mặt đau đớn vịn vào khung cửa, hình như hơi đứng không vững, toát mồ hôi lạnh kêu:

- Chu... Chu cô nương.

Chu Phi sững sờ:

- Cô sao thế?

Ngô Sở Sở nhin thật lâu, nhin đến mức mặt mày xanh xao, tai đỏ bừng, nhỏ giọng nói:

- Chuyện đó...

Chu Phi:

- Chuyện nào?

Tiếp đó, nàng thấy Ngô Sở Sở đứng hơi không vững, một tay đặt trên bụng thì mới hiểu ra:

- Chuyện, chuyện đó à, cô... bị... ừm, đau bụng hả?

Kinh nguyệt thiếu nữ vốn rất dễ loạn, Ngô Sở Sở bị nhốt trong thạch lao ẩm ướt âm u lâu như vậy, nếu là một người khỏe mạnh cao lớn thô kệch thì cũng thôi, nhưng nàng ấy vốn hay lo hay nghĩ, thể chất suy nhược, không bị bệnh tật gì mới là lạ.

Nói tới chuyện này, Chu Phi rất khó dừng mảnh như ban nãy mà hơi tay chân luống cuống, nhìn đông nhìn tây, nhỏ giọng hỏi giống như trộm cướp:

- Vậy làm sao đây? Hay... hay là hỏi mẹ cô?

Ngô Sở Sở hình như không nghe thấy, nói:

- Mẹ bị phong hàn, đã uống thuốc, ngủ rồi.

Giỏi, hóa ra mẫu tử này là một đôi ma bệnh.

Chu Phi hoàn toàn không có chủ ý gì về việc này, nhưng đưa mắt nhìn cả khách điểm cũng chỉ có một mình nàng là nữ, Ngô tiểu thư quả thực không có người thứ hai để cầu giúp đỡ. Nàng đành kéo Ngô Sở Sở ngồi xuống, áp lòng bàn tay lên lưng nàng ấy, thử vận công đưa ít chân khí qua ____ nàng không dám dùng sức quá mạnh, Ngô Sở Sở chưa từng luyện công, kinh mạch yếu ớt.

Lòng bàn tay nàng ấm áp, sắc mặt Ngô Sở Sở quả nhiên tốt hơn một chút nhưng qua một lát liền bắt đầu đau lại.

Chu Phi thử hai ba lần, phát hiện hễ có hơi ấm là nàng ấy khá lên, không đau nữa, bèn nói:

- Thế này cũng không phải cách, hay là tôi dẫn cô ra ngoài tìm đại phu khám xem sao, lỡ có bệnh gì thì không hay.

Ngô Sở Sở ngoan ngoãn gật đầu, bây giờ nàng đang khỏe hơn một chút, bèn đi theo Chu Phi ra ngoài.

Nữ tử khi nhắc tới những chuyện này luôn vô thức che che giấu giấu, hai người họ lặng lẽ rời khỏi khách điếm như kẻ trộm, không muốn bị người khác bắt được truy hỏi, không ngờ vẫn gặp phải Thần Phi sư huynh đáng ghét.

Trương Thần Phi đương nhiên hỏi:

- Các muội làm gì thế?

Ngô Sở Sở lúng túng không ngẩng nổi đầu lên, Chu Phi nghiêm mặt nói bừa:

- Ra ngoài đi dạo.

Trương Thần Phi cau mày nói:

- Tự muội ra ngoài nghịch thì thôi đi, sao còn kéo theo Ngô cô nương?

Chu Phi:

- ...

Ngô Sở Sở vội nói:

- Ta, ta cũng muốn đi.

Trương Thần Phi không tiện mở miệng răn dạy nàng ấy điều gì, đành dặn dò:

- Vậy được, chỉ là đừng đi xa, trước khi trời tối nhất định phải trở về.

Hai nữ tử hận không thể lập tức biến mất khỏi mắt hắn, vội vàng đáp ứng, nhanh chóng đi ra ngoài, chưa đi được hai bước thì Trương Thần Phi lại gọi:

- Đợi đã, A Phi!

Chu Phi sục đồ nói:

- Má Trương.

Ngô Sở Sở phì cười.

Trương Thần Phi lại nhai dặn dò:

- Trên người muội có tiền không? Nè! Huynh hỏi muội đấy, chạy cái gì mà chạy!

Chu Phi một tay túm lấy Ngô Sở Sở, phóng như bay ra khỏi khách điếm.

Về sau nàng luôn nghĩ, nếu lúc đó mình không vội vàng như vậy thì tốt rồi.

Tạ Doãn đang lục lọi hàng tồn trong tiệm cầm đồ, cửa tiệm không lớn, không có gì đáng tiền, phần lớn là y phục và đồ dùng hàng ngày, một ít trang sức châu báu không đẹp lắm, căn bản không có mấy món binh khí, đều là thứ nhìn được không xài được, có lẽ là đồ trang trí của nhà giàu sa sút nào đó.

Hắn nhìn hồi lâu không tìm được thứ hài lòng, bèn khoa tay múa chân với ông chủ, nói:

- Chỗ của ông có thanh đao nào dài cỡ vậy, lưng rất hẹp, lưỡi cực bén không?

- Đao?

Ông chủ quan sát Tạ Doãn một phen, nói:

- Cái này cậu tìm thợ làm đi, chỗ chúng tôi không có, nếu là kiếm thì còn phổ biến... thứ lỗi ta mạo muội, công tử mua đao làm gì?

Tạ Doãn thần nhiên nói:

- Tặng cho nữ tử.

Ông chủ:

- ...

Ông cảm thấy vị công tử này đánh cả đời làm lưu manh rồi.

Bỗng một đội quan binh từ cổng xông tới như bay, tiệm cầm đồ này nằm trên phố xá sầm uất, hai bên có rất nhiều cửa tiệm và người bày hàng, còn có vài đứa trẻ chơi trên đường, bọn chúng phi ngựa giữa phố, còn lớn tiếng quát mắng, khung cảnh nhất thời hỗn loạn, tiếng người lớn chửi bới và tiếng trẻ con khóc lóc đan xen loạn cả lên.

Ông chủ vội sai nhân viên ra ngoài xem có ai bị thương hay không, miệng liên tục nói:

- Tạo nghiệt mà, mấy người này tạo nghiệt mà.

Tạ Doãn chậm rãi cau mày, trong lòng chợt sinh ra linh cảm chẳng lành, không xem đao kiếm nữa, xoay người chạy về phía khách điểm.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ly Biệt

Có tiếng kêu bén nhọn từ không trung truyền đến, giống như tiếng loài chim dữ.

Tạ Doãn chợt hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, thấy mấy con chim ưng rít gào lượn vòng mà đến.

Bác Đầu “Lộc Tồn” Cừu Thiên Cơ, giới luyện ưng, đi đâu ắt có chim dữ tháp tùng.

Đội đã, họ chạy đến Hoắc gia bảo đi Nhạc Dương còn dễ hiểu nhưng tại sao lại đến Hoa Dung? Đến vì ai?

Không đợi hần nghĩ nhiều, đám hắc y nhân của Bác Đầu đã hiện thân như gió lốc, nơi chúng đến hết như quạ đen mở hội, một mảng đen thui rộng lớn, tụ về một chỗ.

Lúc này, có người nghẹn ngào hét lớn:

- Cháy! Cháy rồi!

Tạ Doãn quay đầu, thấy một nơi có khói đặc bay lên, tiếng la hét khóc lóc gọi người khiến người nghe rất không đành lòng, hần sững sờ chốc lát, bỗng dưng phản ứng lại _____ đó là hướng khách điểm của họ!

Tạ Doãn chạy như điên, khắp đường đều là đám người chạy tứ tán, hần khó khăn lắm mới đi ngược dòng lao về phía trước.

Có điều trong nháy mắt, khách điểm đã rực lửa, ba tầng trong ba tầng ngoài bị đám hắc y nhân Bác Đầu bao quanh, trong tay mỗi hắc y nhân đều cầm một chiếc nỏ nhỏ, bên trên không lấp tên bình thường mà là ống gỗ.

Một con ngựa liều lĩnh xông bừa ra ngoài, trong chớp mắt, sáu bảy ống gỗ nhắm về phía nó, đồng thời phun ra nước đen như rắn độc, nước này bắn xuống đất kêu cái “toẹt”, thiêu bùn đất thành một mảng đốm xám lớn, con ngựa chạy hí thảm một tiếng, trên người đồng thời có nhiều chỗ tróc da tróc thịt, trong vòng ba bước quỵ xuống đất, co giật rồi bất động!

Tạ Doãn bị các lão bách tính xô đẩy lẫn nhau đẩy hần chen vào giữa, thở cũng sắp không thở nổi, mồ hôi nóng tuôn đầy trán.

Lúc này, mấy con ưng lượn vòng bay xuống, một nam nhân khoác áo khoác dài đen nhánh đứng ở góc đường, duỗi tay ra, đón lấy một con ưng mình yêu chiều, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó.

Người này mũi khoằm, gương mặt lạnh lẽo khiến người ta nhìn mà sợ hãi, ánh mắt ông quét qua đám người, cất tiếng trầm thấp:

- Người không liên quan, đừng vướng bận.

Lời chưa dứt, ông bỗng vung tay áo, một luồng sức mạnh như dùi non lấp biển ập tới, đẩy cả đám người chen chúc hỗn loạn ra ngoài, nhiều người đứng không vững đập vào tường, tức thì vỡ đầu chảy máu, không biết sống chết.

Người khác tốt xấu gì đều là chạy ra bên ngoài trốn, chỉ có Tạ Doãn là đi vào trong, ngực vừa vặn trúng phải chưởng phong của người nọ, xung quanh toàn là người, không có chỗ tránh né, trước mắt Tạ Doãn tức thì đen lại, không còn biết gì nữa.

Chu Phi cùng Ngô tiểu thư ở y quán, y quán này vị trí hẻo lánh, không dễ tìm, bên trong chỉ có một lão đại phu mắt mờ già yếu nói một chữ phải kéo dài cả nửa nén nhang đang đông đông dài dài về “thông tắc bất thông” (1). Lúc viết đơn thuốc có thể xem là đòi mạng già của ông, hận không thể vùi đầu vào tờ giấy.

(1) “Thông tắc bất thông, thông tắc bất thông” là một trong các tiêu chí nằm lòng của y học cổ truyền, nói nôm na là hệ thống thoáng thì không đau, hệ đau thì ắt có nơi nào đó bị tắc nghẽn.

Chu Phi ở bên cạnh chờ đến tê chân, thấy ông cuối cùng cũng viết xong, bèn thở phào thật mạnh ngay tại chỗ:

- Tôi đi lấy...

Lời nàng chưa dứt thì tai hơi động đây, nghe tiếng ung sắc bén.

Chu Phi quét mắt ra bên ngoài, nghi hoặc hỏi:

- Lão tiên sinh, chỗ các ông bình thường có chim ưng to không?

Lão đại phu run rẩy nói:

- Không có.

Chu Phi gấp đơn thuốc lại bỏ vào trong tay áo, đẩy cửa sổ ra, chỉ nghe cách đó không xa truyền đến tiếng người hỗn loạn, sau đó liền có mùi dầu hỏa.

Chu Phi:

- Ta ra ngoài xem xem

Ngô Sở Sở sớm đã như chim sợ cành cong, không dám đợi một mình, không nói tiếng nào cũng đi theo.

Thình lình, Chu Phi túm cổ tay nàng ấy, kéo mạnh Ngô Sở Sở vào trong hẻm nhỏ.

Ngô Sở Sở:

- Sao...

Chu Phi dựng thẳng một ngón tay, ra hiệu nàng ấy im lặng.

Sắc mặt nàng thực sự quá khó coi, lông tóc sau lưng Ngô Sở Sở dựng đứng cả lên, không dám cử động cơ lại bên cạnh nàng. Một lát sau, có hai người chậm rãi đi về phía bên này, trong đó một nam tử trung niên tóc mai điểm bạc, như con ma bệnh lao, mặt mày vàng vọt, một tay luôn xoa ngực, thỉnh thoảng dừng lại ho khan vài tiếng.

Chính là Thảm Thiên Khu!

Bên cạnh Thảm Thiên Khu có một người đi theo, eo khom còn hơn cả ma bệnh lao, mặt mày tươi cười, vừa lấy lòng vừa sợ hãi nói với ông ấy gì đó.

Ánh mắt Chu Phi hầu như muốn ghim người kia xuống đất ___ nam tử trung niên nhỏ gầy đó chính là trạm ngầm 48 trại nàng vừa gặp lúc này!

Người nọ có ý gặp gia đình Ngô phu nhân, đương nhiên Ngô Sở Sở cũng nhận ra, tay chân nàng ấy vốn đã lạnh ngắt, bây giờ toàn thân lại càng như băng nứt, run rẩy dữ dội.

Nỗi kinh hãi trong lòng Chu Phi chỉ nhiều chứ không ít hơn nàng ấy, song bên cạnh có một người cần chăm sóc, ép cho nàng không thể không trấn định.

Nam nhân nhỏ thó dường như nhận ra gì đó, nhìn dáo dác xung quanh.

Chu Phi che miệng Ngô Sở Sở, đè nàng ấy lại, kéo nàng ấy vào chỗ sâu trong hẻm nhỏ.

48 trại từng xảy ra chuyện tam trại chủ phản loạn, khi đó Chu Phi còn nhỏ, trừ tấm lưng của nhị cữu khiến nàng khắc cốt ghi tâm, những chuyện khác nàng đều không nhớ rõ.

Bây giờ, trong đầu nàng nhất thời hỗn loạn rối rắm, bị kẻ phản bội bất ngờ này làm nghẹn không thở nổi.

Hai người đó đi xa rồi, Ngô Sở Sở nắm lấy tay Chu Phi đầy bất lực:

- Chu cô nương...

Tay nàng ấy quá lạnh, như một khối băng vậy, trong chốc lát làm nguội cái đầu nóng hừng hực của Chu Phi, nàng cố hết sức lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói:

- Không sao, không cần sợ, đi theo ta, Thần, Thần Phi sư huynh trước giờ đều... Còn có Tạ Doãn...

Chu Phi dường như bắt đầu nói năng lộn xộn, nàng ngậm miệng, cắn nhẹ vào đầu lưỡi mình, kéo Ngô Sở Sở tránh con đường lớn, chui vào trong hẻm nhỏ.

Không phải nói đại nạn không chết ắt có phúc về sau ư?

Tạ Năm Mốc không phải đã nói gặp phải đại ma đầu thế gian hiếm thấy như Mộc Tiểu Kiều một lần, trở về có thể may mắn ba năm ư?

Ba ngày còn không có ấy chứ!

Hai người họ đến y quán mất một khắc thời gian nhưng lúc về quả thực như chớp mắt, Chu Phi hầu như mang Ngô Sở Sở đi bằng tường vượt nóc.

Nhưng dù là như vậy, khi các nàng gần tới khách điểm, vẫn nhìn thấy khói đen ngút trời, trái tim Chu Phi từ chỗ vô cùng cao bắt đầu chìm xuống.

Mãi đến lúc chính mắt nhìn thấy biển lửa, Chu Phi có lẽ mình dối người đến đâu đi nữa cũng nói không ra hai chữ “không sao”.

Tiếng thét tê tâm liệt phế của Ngô Sở Sở bị Chu Phi bịt lại, dưới tình thế cấp bách, nàng không khống chế tốt lực tay, Ngô Sở Sở lại quá xúc động, bị nàng bịt ngắt đi.

Thân thể yếu ớt lạnh lẽo của nữ tử ấy đè trên vai nàng, xương bả vai nhô ra của Chu Phi chống lên bức tường rêu xanh phủ kín phía sau, nàng trốn trong khe hở nhìn bên ngoài đám quạ gào thét, chìm ung hoành hành, nơi tầm nhìn của nàng thấy được đều là một mảng màu đỏ, hơi nóng phả vào mặt nàng...

Ngọn lửa kia không biết cháy bao lâu, đường phố người qua kẻ lại ban nãy sớm đã trống không, chỉ còn lại tro than và vết máu hỗn độn đầy đất.

Nam tử luyện ung nâng cảm lên, đám hắc y nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh chia thành hai nhóm, một nhóm vẫn cầm nước độc canh phòng, một nhóm khác cầm binh khí xông vào tìm kiếm trong khách điểm giờ đã thành một đồng hoang tàn.

Từng bộ từng bộ thi thể được khiêng từ bên trong ra, đặt ngay ngắn chỉnh tề trên đường phố vắng, một số người vẫn còn hoàn chỉnh, một số người đầu mình hai ngã... chắc là người trong khách điểm bị tập kích, đầu tiên là liều mình phản kháng, tử thương vài người, sau đó thực sự không thể phá vòng vây, đành lui vào khách điểm, đóng chặt cửa.

Ngô Sở Sở không biết tình khi nào, nước mắt ướt đầm ống tay áo Chu Phi.

Nam nhân mặc áo khoác dài thả chim ung bay lên, ông đứng chấp tay, cao giọng nói:

- Chư vị hương thân nghe rõ, gần đây không quá thái bình, có mấy tên thổ phỉ giả mạo thương nhân trà trộn vào thành, mưu đồ bất chính, may có lương dân lạnh lợi, thấy chỗ bất thường, lập tức báo quan, hiện bọn phi nhân đã đền tội! Vì đề phòng có cá lọt lưới, xin chư vị hương thân ban đêm đóng cửa nhà, đừng tùy tiện thu nhận khách xa lạ...

Lúc này, một hắc y nhân kiểm lại thi thể trên đất rồi tiến lên một bước, nói câu gì đó với người mặc áo khoác dài nọ.

Nam nhân kia cười lạnh:

- Ô, để ta nói trúng rồi, thật có cá lọt lưới?

Chu Phi túm lấy Ngô Sở Sở, nói:

- Đi mau!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Liều Mạng

Chu Phi cho rằng dựa theo tính tình của mình, sẽ bất chấp tất cả lao ra liều mạng với đám người đó, dù có mất mạng cũng phải sung sướng trước rồi nói sau.

Nhưng nàng không làm vậy.

Nàng cảm thấy có lẽ mình sẽ khóc lớn một trận, dù sao từ nhỏ không ai dạy nàng rằng người lớn không được thể hiện buồn vui ra bên ngoài, trước giờ nàng luôn muốn khóc là khóc, muốn cười là cười.

Nhưng nàng cũng không như vậy.

Trong nháy mắt, trên trời tựa như có phép thần thông nào đó giáng xuống, rất nhiều chuyện nàng đột nhiên không cần ai dạy mà tự hiểu.

Ngô Sở Sở khóc đến không đứng lên nổi, Chu Phi cường chế kéo thắt lưng nàng ấy, xách nàng ấy đứng dậy.

Nàng áp sát lỗ tai nàng ấy, thì thầm

- Muốn báo thù cho mẹ cô và đệ đệ cô không?

Ngô Sở Sở che miệng, liệu mạng khổng chế tiếng nức nở của mình, mặt đỏ lên tựa như sắp tắt thở.

- Vậy thì đừng khóc.

Chu Phi lạnh lùng nói:

- Người chết không thể báo thù.

Ngô Sở Sở nhắm mắt, móng tay bấm vào lòng bàn tay, toàn thân run lên như chiếc lá.

Thù hận giống như một ngọn lửa lạnh lẽo, có thể dùng lực phủ ngũ tạng của con người làm mờ dần, trong nháy mắt đốt ra tinh khí thần đặc biệt, chỉ trong phút chốc, Ngô Sở Sở thật sự ngừng khóc, hô hấp cũng bình ổn hơn ban nãy không ít.

Chu Phi tỉnh táo nghĩ: “Động tĩnh lớn thế này, cổng thành hẳn đã đóng rồi, chúng ta không có xe ngựa, dù thành công ra khỏi thành cũng vô cùng dễ thấy, không biết họ có bao nhiêu người đến, nói không chừng còn đang ở ngoài thành ôm cây đợi thỏ.”

Bách tính khắp thành ai nấy đều như chim sợ cành cong, tất cả đóng cửa không ra ngoài, trốn đại vào nhà nào đó xem ra cũng không dễ, huống hồ Chu Phi vừa mới bị “rắn” cắn xong, tuy không đến nỗi mười năm sợ dây thừng nhưng nhất thời cũng không dám tùy tiện tin tưởng người khác.

Nàng trầm ngâm chốc lát, nắm lấy cổ tay Ngô Sở Sở:

- Đi theo ta.

Theo một tiếng ra lệnh của Bắc Đầu, hắc y nhân toàn thành bắt đầu sục sạo khắp nơi, nếu là một người lão luyện giang hồ, chưa chắc không thể thoát nhưng Chu Phi cảm thấy mình không có năng lực đó, nếu đi bậy như ruồi mất đầu thì khả năng đụng phải đối phương rất lớn.

Nàng không đi bừa, lách mình chui vào con hẻm nhỏ, mở nắp một cái sọt mây chứa đồ ngay cổng một nhà dân.

Nhà chủ nhân có lẽ tương đối nghèo túng, đồ trong sọt không nhiều, hai tiểu cô nương không chiếm mấy diện tích chui vào không thành vấn đề.

Chu Phi ở bên trong lấy nắp sọt đặt lại, hai ngón tay móc vào nắp, nhắm mắt lặng lẽ đếm hô hấp của mình mấy lượt, soát lại suy nghĩ trong đầu một lần, xác định không bỏ sót thứ gì, lúc này mới nhỏ giọng nói với Ngô Sở Sở:

- Lát nữa, bất kể xảy ra chuyện gì, cô cũng đừng hoảng.

Ngô Sở Sở ra sức gật đầu.

Chu Phi hít sâu một hơi, nghĩ nghĩ rồi lại nói:

- Dù chỉ còn một mình ta, ta cũng có thể đưa cô an toàn đến 48 trại, tin ta.

Lời này của nàng là nói cho Ngô Sở Sở nghe, cũng là nói cho chính nàng nghe, tựa như mỗi giọt nước bọt lời hứa ra khỏi miệng là một cây đinh đóng xuống, nàng có thể tìm được nguồn sức mạnh nào đó cho mình _____ còn có người trông cậy vào nàng, còn có người treo tính mạng ở chỗ nàng, nàng sẽ dốc toàn lực suy nghĩ những thứ bình thường chưa từng nghĩ, làm những chuyện bình thường chưa từng làm, không có thời gian ứng phó với bi thương và phần nợ dư thừa.

Ngô Sở Sở đang định nói gì đó, Chu Phi dựng thẳng một bàn tay, lách lách với nàng ấy.

Nàng ấy ngừng thở, hồi lâu mới nghe tiếng bước chân vô cùng nhẹ, qua khe hở nhỏ của sọt mây, nàng ấy thấy một hắc y nhân đảo mắt lục soát nơi này, đang đi về phía con hẻm.

Hẻm này là hẻm cụt, liếc mắt là có thể nhìn thấy điểm cuối, hẳn vốn không cần vào nhưng không biết có phải hai người họ tử vì bất lợi hay không, bước chân hắc y nhân nọ hơi chần chừ rồi vẫn vô cùng trung thành với chức vụ, cẩn thận tra xét chung quanh.

Sọt mây không phải không có lỗ hở, vạch lỗ phía trên nhìn vào thì bên trong chứa củ cải hay cải trắng đều rõ ràng rành, đừng nói là giấu hai người sống ở

đây, chỉ cần đối phương đến gần, hơi cúi đầu xuống là phát hiện chỗ không ổn ngay.

Thấy hắc y nhân kia sắp đến gần, Ngô Sở Sở căng thẳng đến cực hạn, vô thức nhìn Chu Phi, lại phát hiện ánh mắt nàng rũ xuống, bị hàng mi dài nhỏ che lại, tựa như nhắm mắt, thần sắc trên mặt gần như an tĩnh.

Ngô Sở Sở nghĩ: “Như vậy là mặc cho số phận sao?”

Nàng không khỏi lòng như lửa đốt, âm thầm bái lạy các thần Phật một lần, đồng thời ra sức cắn môi, không lâu sau, trong miệng nếm ra vị máu.

Đáng tiếc, chết đến nơi mới ôm chân Phật hình như không hiệu quả.

Tiếng bước chân kia càng lúc càng chậm, bỗng nhiên dừng lại.

Tìm Ngô Sở Sở đập “thình thịch”, ngừng.

Nàng nghe thấy người kia cất cười trầm thấp, đi tới chỗ các nàng trốn.

Lưng Ngô Sở Sở căng hết mức, tuyệt vọng nhắm mắt lại, trong lòng gào thét: “Hắn ta thấy, hắn ta thấy rồi!”

Hắc y nhân móc cái nắp mỏng trên sọt mây, muốn hất nó xuống nhưng hắn kéo mà nó không nhúc nhích, dường như mắc kẹt thứ gì đó bên trong.

- Dựa vào chỗ hiểm, ngoan cố phản kháng à?

Hắc y nhân cười lạnh, tay dùng sức, kéo mạnh cái nắp ra, không ngờ sức mạnh khiến cái nắp kẹt cứng ban nãy bỗng dưng biến mất, người bên trong ngược lại đưa tay đẩy nắp sọt, hai bên dùng lực, cái nắp sọt nhẹ ấy thoáng chốc tung lên, đập thẳng vào mặt hắc y nhân.

Hắc y nhân bất ngờ không kịp đề phòng, tầm nhìn bị cản trở, đưa tay đẩy ra theo bản năng_____

Trong nháy mắt, một bàn tay mảnh khảnh từ dưới chĩa lên như ma quỷ, kẹp lấy cổ hắn bóp mạnh không chút do dự, hắc y nhân không kịp kêu ra tiếng, cuống họng vang lên một tiếng “rắc” vang giòn, tức thì không còn biết gì nữa.

Chu Phi duỗi chân, mũi chân nhẹ nhàng hất cái nắp sọt sắp rơi xuống đất, sau đó lưu loát kéo, vặn, đầu hắc y nhân kia dưới tay nàng bị lệch đi một góc độ kỳ dị, kẻ đó mềm nhũn buông thõng xuống, tuyệt đối không thể sống tiếp.

Ngô Sở Sở sợ đến mức toàn thân cứng ngắc, cổ lạnh lẽo.

Chu Phi mặt không biểu cảm lau tay lên người mình, biết vừa nãy mình đoán đúng_____

Thieu cả khách điểm như vậy, bên trong chắc chắn có không ít người vô tội bị liên lụy, khách điểm cả ngày đón đưa khách, đâu phải chỉ có mỗi đoàn người bọn họ, dù bị kẻ gian phản bội, Bắc Đẩu biết rõ số người bọn họ, cũng không thể thông qua việc đếm số người mà khẳng định có ai chạy thoát hay không.

Vậy chỉ có hai khả năng_____hoặc chúng không phải tìm người mà là tìm đồ vật, nhưng món đồ đó không có trong khách điểm, bị Ngô Sở Sở mang ra ngoài; hoặc bản thân Ngô Sở Sở có bí mật gì đó, chúng đang tìm nàng ấy.

Lúc nàng mới đẩy nàng ấy vào trong sọt mây, cố ý để nàng ấy ở chỗ hơi mé mé bên ngoài.

Bọn nàng rời trại ra ngoài, thân mang nhiệm vụ trong trại giao phó, vốn nên mặc áo chen cho tiện hành động, nhưng Thần Phi sư huynh thương nàng, không biết kiếm từ đâu được bộ y phục mới, để nàng và Ngô tiểu thư đều mặc vậy như nhau... đại khái là có ý định đến lúc lên đường sẽ cho nàng lấy danh nghĩa “bầu bạn cùng phu nhân và Ngô tiểu thư” để ngồi chung xe ngựa, đỡ chịu chút phong trần.

Hai nàng mặc y phục tương đương, một trong một ngoài, dù nắp trong sọt mây bốn bề đầy lỗ, đối phương sẽ không để chú ý nàng ấy.

Ngô Sở Sở thực sự là một nữ tử rất dễ khiến người ta bỏ qua, bất luận bọn hắc y nhân kia tìm người hay tìm đồ, nhìn thấy nàng ấy, đại khái đều chỉ lo vừa mừng vừa sợ, mới tiện cho Chu Phi một kích thành công.

Chu Phi hỏi:

- Trên người cô có thứ gì đặc biệt à?

Về mặt Ngô Sở Sở mờ mịt.

Chu Phi thầm thở dài_____cảm giác tình hình của hai nàng có lẽ không khác nhau mấy, Thần Phi sư huynh chưa từng nói tí mĩ với nàng mục đích chân chính đi đón người Ngô gia là gì, Ngô phu nhân hẳn cũng không nói một vài bí mật cho tiểu nữ nhi yêu kiều của mình.

- Bỏ đi.

Chu Phi nhân lúc xung quanh không có người, thành thạo cởi bộ y phục kín mít trên người hắc y nhân cho mình thay vào, may mà nàng tuy mảnh khảnh

nhưng không phải “cao chưa tới năm thước” như lời bông đùa của Tạ Doãn, bộ y phục này tuy hơi lớn nhưng nàng quần chặt những chỗ cần quần thì vẫn rất vừa người.

Tiếp đó, nàng lại tìm được trên người người chết một thanh đao, một con dao găm, lệnh bài và ít thứ tạp nham, trọng lượng của thanh đao rất vừa với nàng, ngoại trừ lưng đao hơi rộng một chút thì cũng xem như tiện tay, mặt chính của lệnh bài là hình Bắc đầu thất tinh, mặt sau khắc “Lộc Tồn tam”.

- Lộc Tồn.

Chu Phi khắc ghi hai chữ này vào đầu, sau đó nhét thi thể vào trong góc, dùng một đồng sọt rách đá vụn che lại, quay đầu nói với Ngô Sở Sở:

- Cô tin ta không?

Ngô Sở Sở không tin cũng phải tin, vội vã gật đầu.

Chu Phi lại nói:

- Vậy cô ở đây đếm từ 1 tới 100... thôi 200 đi, chờ ta quay lại.

Gương mặt Ngô Sở Sở tức khắc lộ vẻ hoang mang _ không hoang mang là chuyện không thể nào, nàng xác thực tay trái gà không chặt, một con chó hoang cũng có thể uy hiếp tính mạng nàng, trong khi quanh đây lại đầy sát thủ máu lạnh nhìn chằm chằm như hổ đói, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể bị bắt, mà trốn trong con hẻm chật hẹp âm u này, bên cạnh nàng chỉ có một bộ thi thể còn chút hơi ấm làm bạn.

Chu Phi nói xong cũng tự cảm thấy mình làm khó người khác, đang định bổ sung câu gì đó thì Ngô Sở Sở với vẻ mặt hoảng hốt rõ ràng lại nghiêm túc gật đầu, giọng nói vừa run rẩy vừa kiên định:

- Được, cô đi đi.

Chu Phi nhìn nàng ấy một cách sâu sắc, cảm thấy cô đại tiểu thư này rất giỏi, công bằng mà nói, nếu đổi lại thành nàng, không có võ công hơn mười năm bên người thì e là không dám.

Chu Phi thấy dao găm cho nàng ấy, lại bôi ít bùn đất chà chà trong tay thành bột mịn thoa lên phần da lộ ra ngoài y phục của mình như tay, mặt, cổ, nói với Ngô Sở Sở:

- Cô yên tâm, ta đã nói đưa cô về là chắc chắn có thể đưa cô về, dù có chết bên ngoài, hồn cũng sẽ bay trở lại.

Nói rồi, nàng nhanh chóng xoay người bước ra con hẻm nhỏ.

Ngô Sở Sở co rúc trong sọt mây đã rộng hơn không ít, nhặt cái nắp sọt đập vào, bắt chước Chu Phi dùng hai ngón tay móc lấy nắp sọt khép hờ, chôn mặt cuộn tròn trong đầu gối, bụng dưới lại bắt đầu âm ỉ đau, chốc chốc nàng tự chủ phải rùng mình.

Đây đúng là số 200 dài đằng đẳng nhất trong cuộc đời nàng.

Ngô Sở Sở bắt đầu đếm, đếm rồi lại đếm, nghĩ tới phụ mẫu huynh đệ đều đã mất, chỉ còn lại mình nàng không nơi nương tựa, cô đơn lẻ bóng, nàng không kiềm được niềm bi thương dâng trào.

Nàng không dám khóc thành tiếng, chỉ lặng lẽ rơi lệ, lệ rơi rồi, lại tiếp tục đếm... thế mà vẫn có thể đếm tiếp số ban nãy.

“193, 194...”

Đột nhiên, có tiếng bước chân rất nhẹ vang lên.

Ai?

Giác quan của Ngô Sở Sở không nhạy như người luyện võ, lúc nàng nghe thấy tiếng thì người kia đã đến gần rồi. Hơi thở nàng treo cao cao trên cuống họng, ngón tay bầu lấy nắp sọt căng cứng, đầu ngón tay đã tê đến mức không còn tri giác, tay còn lại nắm chặt con dao găm Chu Phi để lại cho nàng.

Người tới nhỏ giọng nói:

- Là ta.

Ngô Sở Sở bỗng chốc thả lỏng, trên mặt nở nụ cười ngẩn ngui nhưng rồi nước mắt lại bắt giạt tràn mi.

Chu Phi mở nắp sọt, ném cho nàng ấy một bộ hắc y nhăn nhoe:

- Cởi xuống từ người chết, mặc tạm trước đã. Rồi chúng ta đổi địa điểm.

Ngô Sở Sở hỏi:

- Đi đâu?

Chu Phi nói:

- Hang ổ bọn chúng.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Minh Sâm

- Ta... ta cải trang không giống.

Ngô Sở Sở kéo bộ hắc y trên người, che ngực một cách mất tự nhiên.

Mỹ nhân quan trọng nhất là thần thái, kể đó là khung xương, kể nữa là bề ngoài, cuối cùng mới là trang phục.

Ngô Sở Sở là loại nữ tử nhìn sơ qua cũng biết được giáo dưỡng rất tốt, bốn chữ dịu dàng hiền thực toát ra từ trong xương, dù lẫn lộn ba vòng trong đồng bùn như thành một kẻ ăn mày cũng là kẻ ăn mày dịu dàng xinh đẹp.

- Khởi quan tâm giống hay không, không sao.

Chu Phi nhét qua loa tám lệnh bài khác trong tay, Ngô Sở Sở chú ý thấy bên trên viết “Tham Lang một.”

- Cô dùng đất cát trét lên mặt mình, đừng quá nổi bật là được.

Ngô Sở Sở bắt chước nàng, trét lên tay và mặt, vẫn rất không an tâm, bất kể thế nào cũng không nhìn ra được Chu Phi muốn làm gì, không kiềm được nói:

- Chúng ta thế này, nhìn gần nhất định sẽ lộ ra sơ hở, làm sao trà trộn vào bọn chúng?

- Chúng ta không trà trộn vào.

Chu Phi giữ eo nàng ấy từ phía sau, Ngô Sở Sở bất ngờ không kịp chuẩn bị bị nàng mang vút lên cao, may mà dọc đường nàng bị Chu Phi mang băng tường vượt ngói đã quen nên kịp thời nuốt tiếng thét kinh hãi vào bụng, nghe Chu Phi nói rất nhẹ:

- Chúng ta giết vào.

Lúc này trời đã mờ mờ tối, hai nàng mặc hắc y hệt như hắc y nhân khắp thành, nhìn từ xa không hề bắt mắt, nhưng Ngô Sở Sở vẫn không nhìn được thấp thỏm bất an, nàng nghiêng đầu nhìn về mặt bình tĩnh của Chu Phi, luôn cảm thấy trong bụng nàng ấy, tim gan dạ dày e là chỉ chiếm một phần nhỏ, còn túi mật chiếm hơn nửa giang san.

Tuy hai người lặng lẽ không tiếng động chuyên leo tường đi hẻm nhỏ nhưng vẫn nhanh chóng gặp phải “đồng liêu”, Ngô Sở Sở bất giác nín thở.

Hắc y nhân kia xa xa nhìn thấy hai “đồng liêu”, cho rằng con hẻm này hẳn là đã được lục soát, bèn xoay người tại chỗ. Nhưng mới đi hai bước, hắc đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, quay mạnh đầu lại thì một thanh cương đao lặng lẽ xẹt qua cổ hắc nhân trong khoảnh khắc, từ yết hầu cắt tới tai, máu phun ra như suối, hắc y nhân kia kinh hãi há miệng, không thốt được tiếng nào, đảo mắt co quắp mà chết.

Chu Phi tránh vệt máu bắn ra, nắm tóc hắc y nhân kéo vào chỗ sâu trong hẻm nhỏ. Ngô Sở Sở ban đầu ở bên cạnh nhìn, tay chân luống cuống, sau đó chợt nhớ ra cái gì, vội hốt đất mịn bên cạnh cố sức che lên vết máu trên đất.

Hai nàng trước đây không lâu, một người thì khi ra tay với người khác còn không dám thoải mái tay chân hại người, một người khác thì khi nói chuyện với nam tử xa lạ còn lấp ba lấp bắp.

Hiện tại, một người không cần ai dạy mà tự biết ra tay thế nào để một đao trí mạng không tiếng động, một người khác thì hơi nhạy bén chút là biết làm thế nào để che đi vết máu.

Tiếp đó, Chu Phi cứ y theo cách cũ, chuyên ra tay với những hắc y nhân lạc đàn, khi giết tới kẻ thứ sáu, trên trời chợt vang lên tiếng ưng sắc bén.

Lúc này, trời đã tối, nhà cửa mái hiên xung quanh trong bóng tối bắt đầu mơ hồ, lay động như ma quỷ, Chu Phi nhất thời không phân biệt được phương hướng, bèn hỏi Ngô Sở Sở:

- Nhìn mây con ưng kia xem nó bay tới chỗ nào thế?

Ngô Sở Sở ước đoán trong bụng, nói:

- Hình như là chỗ chúng ta ẩn thân ban đầu, có phải xác chết cô giấu bị chúng phát hiện không? Không tốt, y phục người đó bị chúng ta cởi rồi, vậy chẳng phải sẽ khiến họ cảnh giác sao?

Khỏe môi căng thẳng cả ngày của Chu Phi cuối cùng cũng lộ chút ý cười:

- Cô nói đúng, chỗ này cách phủ nha địa phương còn xa không? Đi đúng hướng chứ?

Ngô Sở Sở gật đầu:

- Không xa, qua con đường này là tới.

Chu Phi nói :

- Cởi lớp da bản bên ngoài này xuống.

Ngô Sở Sở nghe lời, cởi bộ hắc y trên người người chết xuống, Chu Phi nhanh chóng cắt hai bộ hắc y này thành những khối nhỏ, nhìn quanh quất chốc lát rồi bỏ chúng vào hồ rác ở hậu viện một căn nhà, sau đó chạy thẳng đến phủ nha theo hướng Ngô Sở Sở chỉ.

Trong con hẻm nhỏ, Lộc Tồn Cừ Thiên Cơ mặt trầm như nước cúi đầu đánh giá thi thể trên đất, dùng mũi chân gạt cái cổ lệch hẳn qua một bên của hắn ta, nghiêm mặt nói:

- Còn có người che chở... hơn nữa lá gan không nhỏ.

Chim ưng dựa trên vai ông, một người một chim thoạt nhìn rất giống nhau, quả thực như cùng một trứng ấp ra.

- Muốn đục nước béo cò ở chỗ ta đâu dễ như vậy.

Cừ Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Tất cả nghe lệnh, trong vòng một khắc, sáu người một đội, đội trưởng kiểm kê lệnh bài, người làm rơi mất giết không cần hỏi.

Bên cạnh có người thấp giọng nói:

- Đại nhân, còn có người của tổ Tham Lang nữa, ngài xem...

Cừ Thiên Cơ mặt không biểu cảm liếc nhìn hắn.

Tên hắc y thuộc hạ nọ im lặng cúi đầu, lạng lẽ lui ra.

Lúc này, Chu Phi và Ngô Sở Sở kiên nhẫn nép vào góc tường chờ đợi, thấy hắc y nhân gần phủ nha hình như nhận được chỉ thị gì đó, đột nhiên thay đổi trận thế rải rác khắp nơi lúc trước, tụ tập từng đợt từng đợt với nhau, giống như một tấm lưới lớn ộp trời kín đất đột nhiên sắp xếp chỉnh tề trật tự.

Chu Phi muốn chính là hiệu quả này, thời cơ không thể mất, nàng túm lấy Ngô Sở Sở, khéo léo tránh thoát hắc y nhân được nghiêm chỉnh huấn luyện đang kết hợp thành từng đội, leo vào phủ nha.

Không dừng lại phía trước, nàng chạy thẳng đến hậu viện... cũng chính là hậu viện của quan phụ mẫu địa phương.

Tạ Doãn phần lớn thời gian đều ăn ngon ngủ ngon, cực ít khi nằm mơ. Nhưng ngày hôm đó, hắn hoảng hốt cảm giác như mình rơi vào trong biển lửa, nắm lấy tay một người, đang nôn nóng tìm lối ra, khách điểm trên dưới chẳng qua chỉ ba tầng đột nhiên giống như biến thành một mê cung lớn làm thế nào cũng không ra được, đi tới đi lui đều là ngõ cụt.

Lửa càng cháy càng lớn, khói cũng càng lúc càng dày, hắn có thể cảm giác được hơi thở phía sau mình càng lúc càng yếu ớt, trong lòng Tạ Doãn gấp như thiêu như đốt, không biết từ đâu ra một luồng sức mạnh, chường một chường vào bức tường chắn trước mặt.

Tường đá vỡ nát, ánh nắng chói chang khiến người ta váng đầu hoa mắt, ngực Tạ Doãn buông lỏng, dùng sức kéo người phía sau:

- Ta đã nói ta thần công cái thế...

Nhưng trọng lượng trong tay hắn không giống như một người, hắn thành linh quay đầu, thấy bóng người kia lóe lên, chớp mắt bị ngọn lửa liếm trở lại, trong tay hắn chỉ còn một cánh tay cụt.

Trái tim Tạ Doãn tựa như bị ai đó bóp mạnh, giật mình tỉnh lại, toàn thân đều là mồ hôi lạnh.

Hắn phát hiện mình đang ở trong một gian nhà dân thấp bé, cửa sổ giấy bị rách nửa che nửa lộ, xà nhà phòng ốc đều đã có tuổi nhưng bàn và đệm giường đều mới tinh.

Tạ Doãn thử nhúc nhích, nơi ngực truyền đến từng trận đau đớn khó chịu, có lẽ bị một chưởng kia của “Lộc Tồn” Cừu Thiên Cơ làm chấn thương, hấn ho hai cái, cổ sức ngồi dậy, nghỉ ngơi bên mép giường chốc lát, chợt nhớ ra gì đó, lập tức muốn đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này, cửa gỗ bị gõ nhẹ hai lần, sau đó “két” một tiếng, bị đẩy ra từ bên ngoài, một thiếu niên đi vào.

Người tới và Tạ Doãn bốn mắt nhìn nhau, gương mặt tức khắc lộ vẻ vui mừng, nói:

- Huynh rốt cuộc tỉnh rồi!

Thiếu niên này chẳng qua chỉ 15 16 tuổi, thân thể như ngọc, đôi mắt xinh đẹp, tướng mạo rất tuấn tú, ngữ điệu giống như là chỗ quen biết cũ của Tạ Doãn.

Tạ Doãn vừa thấy hấn, tức thì sửng sốt:

- ...Minh Sâm?

Hai người đối mặt nhìn nhau chốc lát, gần như nói cùng một lúc:

- Sao huynh/đệ lại ở đây?

Tạ Doãn dùng sức bấm trán, đi ra phía ngoài:

- Bỏ đi, đệ không cần nói với huynh, huynh có chút chuyện, trở về lại nói với đệ...

- Tam ca.

Thiếu niên xoay người nhẹ nhàng khép cửa lại, nhỏ giọng nói:

- Bắc Đầu Tham Lang và Lộc Tồn đều đang ở Hoa Dung, trong thành canh phòng nghiêm ngặt, hiện tại bất luận thế nào cũng không thể ra ngoài, huynh nhẫn nại một thời gian.

Tạ Doãn lắc đầu nói:

- Ta không đi không được.

Nói tới cũng lạ, Tạ Doãn đối đãi với ai cũng trung ra khuôn mặt cột nhà, dù là với nữ tử xa lạ cũng có thể làm như rất quen thuộc, nhưng thái độ của hấn đối với Minh Sâm gọi hấn là “tam ca” này lại vô cùng nghiêm túc, hầu như tiếc chữ như vàng.

- Là vì bằng hữu của huynh trong khách điểm sao?

Minh Sâm cài cửa phòng, nói:

- Huynh nghe đệ nói trước, đệ đã bảo Bạch sư phụ đi dò xét rồi, hễ có tin tức là lập tức nói cho huynh ngay. Khách điểm đó bây giờ đã cháy không còn ra hình thù gì nữa, trên người huynh lại có thương tích, nếu Bạch sư phụ cũng tay trắng trở về thì huynh đi có ích lợi gì?

Tạ Doãn suy nghĩ, thừa nhận người ta nói đúng, tuy ngoài miệng hấn thường ba hoa khoác lác nhưng trong lòng không phải hoàn toàn không tự hiểu lấy mình, hấn biết “Bạch sư phụ” trong lời người thiếu niên ấy cao minh hơn mình không chỉ một chút thì cũng không khăng khăng đòi ra ngoài gây thêm phiền phức nữa.

Minh Sâm thấy thế thở phào nhẹ nhõm, thả tay trên cửa xuống, đi vào ngồi trong phòng, hỏi:

- Huynh ở cùng ai thế? Nếu không phải Thanh Mai nhận ra huynh, kịp thời mang huynh về thì hôm nay chẳng phải nguy hiểm lắm ư? Làm đệ sợ muốn chết.

- Nói ra dài lắm, thay huynh đa tạ Thanh Mai cô nương.

Tạ Doãn đưa tay nhắc bình trà trên bàn nhỏ, bên trong là trà ấm, có thể thấy người hầu hạ vô cùng chu đáo, hấn thở dài một tiếng, rót ra hai ly, đẩy một ly cho thiếu niên bên cạnh, mấy lần muốn nói lại thôi, sau đó vẫn nuốt những lời sắp nói vào, không mện không nhặt hỏi:

- Gần đây sức khỏe tiểu thúc thế nào?

- Phụ thân rất khỏe, đa tạ.

Minh Sâm nhận lấy ly trà, dừng dừng rồi nói:

- Có điều hờn tí là hoàn toàn mất tin tức về huynh, bọn đệ đều rất lo lắng, ngày lễ ngày Tết cứ nghe phụ thân nhắc tới tam ca hoài.

- Ừ.

Giọng Tạ Doãn có chút thận trọng:

- Là huynh không phải, Tết năm nay sẽ về thăm ông ấy.

Minh Sâm nhẹ giọng nói:

- Tam ca, về nhà đi, bên ngoài loạn như vậy, bên cạnh huynh ngay cả một người chiếu cố cũng không có...

Mí mắt Tạ Doãn rũ xuống, lặng lẽ nói:

- Huynh từng thề độc với gia sư, học nghệ không thành không quay về, đệ cũng không phải không biết, sao có thể tư lợi bội ước?

Minh Sâm bắt đầu nói:

- Huynh đó là học ả, một năm có mười tháng ở bên ngoài du lịch, khó khăn lắm mới về một chuyến, đệ nghe nói huynh không đọc sách không luyện võ thì học cái gì... đúc kiếm rèn thép?

Tạ Doãn lơ đãng nở nụ cười, không tiếp lời, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cửa.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên có người gõ cửa nói:

- Thiếu chủ.

Tạ Doãn không đợi Minh Sâm phản ứng đã nhảy lên, kéo cửa phòng ra.

Ngoài cửa có một người trung niên tướng mạo đường đường đang đứng, thấy Tạ Doãn thì cung kính hành lễ nói:

- Tam công tử.

- Bạch tiên sinh đừng khách sáo.

Tạ Doãn làm động tác đỡ người trung niên nọ trong không khí, hỏi:

- Thế nào rồi?

Bạch tiên sinh cúi đầu nói:

- ...Tam công tử xin bớt đau buồn.

Tâm Tạ Doãn chùng xuống.

Bạch tiên sinh không phí lời, miêu tả tỉ mỉ đầu đuôi cho hắn, nói:

- Bắc Đầu Tham Lang và Lộc Tồn vốn đi về phía Hoắc gia bảo ở Nhạc Dương nhưng nửa đường không biết nhận được tin gì mà tách khỏi đại đội nhân mã, bắt ngờ đổi lộ trình đến Hoa Dung, chạy thẳng tới khách điểm kia, sau khi vào thì không nói tiếng nào liền bắt người, trong khách điểm lúc đó có không ít cao thủ, nhưng cuối cùng vẫn không địch lại số đông. Nếu lúc đó mạnh mẽ phá vòng vây thì cũng thôi nhưng nghe nói có phụ nữ và trẻ em yếu đuối đi cùng, vì bảo vệ họ mà những bằng hữu này tạm lui vào trong khách điểm, muốn phái người ra ngoài cầu viện trợ, không ngờ Cừ Thiên Cơ sớm đã có chuẩn bị, thấy họ lui vào khách điểm liền lập tức ra lệnh cho thuộc hạ bao vây lại, giương lên hàng trăm ống nước độc, trực tiếp đưa họ vào tử lộ rồi phóng hỏa... Mặt sau khách điểm có một hầm rượu, lúc đó lửa lan ra quá nhanh, ai cũng hết cách.

Sắc mặt Tạ Doãn trong nháy mắt khó coi đến cực hạn, cả người loạng choạng.

Minh Sâm kêu lên:

- Tam ca, huynh...

- Không đúng.

Ngay sau đó, Tạ Doãn thành linh ngược mắt lên, nhanh chóng nói:

- Người của Bắc Đầu hiện tại vẫn đang “tuần tra” trong thành sao? Tham Lang không phải người thành thạo như vậy, họ chưa đi, ắt không phải vì muốn quýt thêm vài bữa cơm, khẳng định có người chạy thoát, có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Anh Hùng

Trong tiểu viện lẻ loi mọc ra một thân cây, không nhìn ra là giống cây gì nhưng hẳn đã nhiều năm rồi, bóng cây xanh um phủ xuống đầu, trải dài đến góc tường, nối liền với một mảng lớn rêu xanh như vậy mực, vì ít dấu chân người nên rêu xanh rất tươi tốt, tự nhiên phát triển.

Trong viện treo đầy lụa màu và vải hoa, đều là vải cũ, rộng khoảng nửa thước, trên cây, trên nhà, đâu đâu cũng có, nếu không phải đều đã cũ đến mức phai màu thì rất có phong thái của đại tác gia “lụa màu treo cây” Tùy Dạng Đế. (1)

(1) Tùy Dạng Đế là vị vua thời nhà Tùy, vào mùa thu đông, cây trong vườn rụng lá, ông ra lệnh phải dùng lụa màu cắt thành lá, thành hoa dán lên cây và thả xuống mặt hồ để phong cảnh trong vườn luôn luôn như mùa xuân.

Một thiếu niên có vẻ là người hầu đặt mạnh hộp com ở cửa, ngóng nghênh dùng sức đập cửa, hét lên rất vô lễ:

- Đưa com đưa com! Có ăn không?

Nắp hộp com theo tiếng trượt ra, bên trong lăn ra nửa cái bánh bao, thứ đó thực giống như “di tác tiền triều”, dường như có thể hóa đá thành tinh ngay tại chỗ, ngoan cường lăn trên nền đất, đồ ăn chất trong khay lại càng âm u, không có chút hơi nóng nào.

Người đưa com mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, lại dùng sức đập cửa viện, miệng mồm thô tục:

- Bảo các người tự mình đi lấy com không đi, sau lưng lại nói linh tinh với đại thiếu gia, đưa cho các người mà còn không lấy, tiện chúng trời sinh còn thật tưởng mình là phu nhân chính thống à?

Lúc này, trong nhà có một bà vú cao lớn thô kệch chạy ra, trong tay gơ cái chổi, đằng đằng sát khí muốn đánh ra ngoài, người hầu đó thấy vậy, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, miệng gọi “mẫu dạ xoa”, co cẳng chạy.

Bà vú chống nạnh, vươn cổ, đứng như bảo tháp ở cửa, mắng một hơi tám đời tổ tông, mắng đến mức tiểu tử đưa com không còn bóng dáng mới cúi đầu nhìn hộp com cũ trên đất, “hừ” mạnh, tiếp đó đành phải xách lên đi vào trong.

Bà vú vừa xoay người liền sợ hết hồn, một nữ nhân đáng người gầy gò không biết từ lúc nào đã đứng phía sau bà, đôi mắt đen như hạt đậu mở trừng trừng.

Bà vú vỗ vỗ ngực, vẻ hung hãn muốn cắn người ban nãy không còn, nhỏ giọng nói:

- Làm ta sợ muốn chết, phu nhân đúng là như mèo, đi, vào nhà, chúng ta ăn com.

Nữ nhân ngờ ngạc không phản ứng gì nhưng vô cùng ngoan ngoãn, đằng hoàng theo bà vú vào nhà, lúc băng qua tơ lụa dài thổng xuống trong viện, bà duỗi ra bàn tay gầy dẹt, dịu dàng vuốt ve những tấm vải kia, ánh mắt si ngốc dường như linh động hơn, gương mặt thần thờ hiện ra thêm vài phần nhan sắc, dưới chân thực hiện một bước nhảy uyển chuyển nào đó, đi hai bước xoay một vòng, điên điên khùng khùng hát lên một điệu hát dân gian không biết của vùng nào, sau đó bỗng dừng lại, tạo thành tư thế che nửa mặt, nhìn về một hướng liếc mắt đưa tình.

Là một nữ nhân điên.

Bà vú chạy tới như gà mẹ:

- Ôi ôi, đi nhanh đi, coi chừng té! Đừng nhìn, nhà kho ấy bị bọn chó chém ngàn đao dọn sạch rồi, bên trong ngoài ổ chuột thì không có gì đâu.

Nữ nhân điên ấy không biết có nghe hiểu hay không, cứ ngờ ngạc nhìn chằm chằm gian phòng chứa đồ linh tinh đó mà cười, bị bà vú nửa lời nửa kéo vào trong nhà.

Chờ trong viện yên tĩnh lại lần nữa, nhà kho “nuôi chuột” thật sự phát sinh động tĩnh.

Chu Phi chui vào qua cửa sổ, tay cầm theo bọc giấy, đưa cho Ngô Sở Sở đứng ở cửa, thấy nàng ấy đang căng thẳng vịn khe cửa nhìn ra ngoài, bèn hỏi:

- Cô nhìn gì đấy?

Ngô Sở Sở bắt giác nhỏ giọng:

- Làm ta sợ muốn chết, ban nãy cứ tưởng bị chủ nhân phát hiện.

Chu Phi nghe vậy lập tức nhìn ra ngoài, tay đặt lên đao bên hông, cảnh giác nói:

- Chủ nhân viện này rốt cuộc là ai?

Tối hôm trước, lúc hai nàng chui vào đây, phủ nha đang trống vắng, nhưng Chu Phi cảm thấy, phủ nha trọng địa không thể nào trống lâu được, chờ đám hắc y nhân kia phản ứng lại, rất nhanh sẽ bao vây chỗ này như cái thùng sắt, bởi vậy dưới sự chỉ điểm của tiểu thư nhà quan chính thống – Ngô Sở Sở, Chu Phi đã tìm được nơi ở của đám thê thiếp quan địa phương này.

Suy cho cùng, sĩ phu không phải đám giang hồ lỗ mãng, Tham Lang và Lộc Tồn không mấy khả năng sẽ can rờ đến hậu viện nhà quan.

Nhưng không ngờ quan huyện của một huyện Hoa Dung nhỏ nhỏ mà trong nhà lại phú quý bức người, trong ngoài trạch viện ngay ngắn, tời tở qua lại đông đảo, Chu Phi nghèo túng suýt bị chói mù mắt chó, từ nhỏ nàng đã nghe trưởng bối nói các thứ như “phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di” (2), trước đây nàng luôn nghe tai trái ra tai phải, rất không cho là đúng, nhưng bây giờ mới biết, nàng chưa từng được biết thế nào gọi là “phú quý”.

(2) Câu của Mạnh Tử, nghĩa là: giàu sang không thể cám dỗ, nghèo khó không thể lay chuyển.

Trong hậu viện nhiều người nhiều quy củ, hai nàng không dám đánh rần động cỏ, cẩn thận từng li từng tí dò xét cả ngày mới tìm được một căn viện vắng vẻ nhất, tạm lánh trong một gian phòng trống.

- Chắc là ta trông gà hóa cuốc.

Ngô Sở Sở nói, nàng mở bọc giấy dầu ra, thấy bên trong là vài cái bánh nướng thịt băm còn bốc lên hơi nóng, tốt hơn cơm thừa canh cặn của chủ nhân nơi này không biết bao nhiêu lần, liền thờ dài nói:

- Ta thấy chủ nhân viện này chắc là một cơ thiếp không được sủng ái, đã bị điên, chắc là từng sinh con nên mới luôn được nhốt lại nuôi trong phủ, cũng chỉ giữ cho bà ấy không chết mà thôi.

Chu Phi không biết lấy từ đâu ra hai khúc gỗ nhỏ dính đầy tro bụi, đẩy cho Ngô Sở Sở một cái, hai người cùng ngồi xuống, ăn như gió cuốn mây tan hết bánh nướng thịt băm trong bọc giấy. Bánh nướng ăn nhanh quá làm rơi rớt vụn bánh, không chú ý đã hấp dẫn cả gia đình chuột trong nhà kho, chuột nơi đây không biết cả ngày đi đâu ăn vụng, con nào con nấy đều màu mỡ béo tốt, không hề sợ người, lít nha lít nhít chạy tới, dọa Ngô Sở Sở sợ run bắn lên.

Chu Phi đuổi mũi chân ra, nhẹ nhàng hất bụng chuột, con chuột to đầu lĩnh bị đá bay vút ra ngoài, “bộp” một tiếng, đập vào tường hôn mê, đám chuột nhất khác thấy vậy, đua nhau hào hán không chịu thiệt trước mắt, chen lấn chui về sào huyệt của mình.

Chu Phi nói :

- Cô không sợ người chết mà sợ chuột?

Ngô Sở Sở hơi xấu hổ cúi đầu cười, bỗng dưng nhớ đến cảnh ngộ của mình, mũi tức thì chua xót, vành mắt đỏ lên, sau đó nàng lại cảm thấy khóc lóc suốt mướt chỉ khiến người ta nhìn khó chịu bèn liếc mành nhìn trở lại, vì để mình không suy nghĩ lung tung, nàng đành thử tìm cách trò chuyện với Chu Phi.

Chu Phi kỳ thực không quá chủ động, gặp phải người hoạt bát, nàng sẽ tương đối hoạt bát hơn một tí, gặp phải người trầm mặc ít nói, nàng cũng sẽ trầm mặc ít nói theo, bây giờ nàng đang tâm sự trùng trùng, giữa chân mày dường như có thể nhìn ra bóng đen mờ mờ, Ngô Sở Sở nghi ngờ nếu mình không chủ động nói chuyện với nàng thì nàng có thể cau mày nhìn bức tường cả ngày.

- Ồ... A Phi.

Chu Phi phục hồi tinh thần lại, quay qua nhìn Ngô Sở Sở, thấy nữ tử từ ấy về mặt căng thẳng, giống như sợ mình gọi đường đột mà lẽ ra không nên như vậy, nàng bèn “ừ” một tiếng.

Ngô Sở Sở suy nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra thứ gì để tán gẫu với Chu Phi, đành phải nói theo sự việc:

- Bước kế tiếp chúng ta phải làm sao?

Chu Phi nói:

- Trước tiên trốn mấy ngày. Bắc Đầu hôm nay diệt cả nhà này, ngày mai diệt cả nhà kia, chắc là rất bận, không có khả năng đợi mãi ở đây, chúng ta thoát được lần này là ổn. Chờ bọn chúng đi rồi, chúng ta liền chạy về phía nam, yên tâm đi, càng về phía nam càng an toàn.

Ngô Sở Sở gật đầu, lại hỏi:

- 48 trại rốt cuộc như thế nào?

Chu Phi không nghe được là nàng ấy muốn gọi cho nàng nói chuyện, chỉ xem nàng ấy là một nữ cô nhi mất mẫu thân và đệ đệ, trong lòng trống trải, bèn nói:

- 48 trại kỳ thực là 48 môn phái, nếu cô sợ lạ thì trước tiên cứ ở chỗ ta, khi ta không có đó thì ở cùng muội muội ta.

Ngô Sở Sở khó khăn lắm mới tìm được đề tài, vội hỏi:

- Cô còn có muội muội? Chắc chắn muội ấy rất đẹp rất lợi hại!

Hình ảnh Lý Nghiên lóe lên trong lòng Chu Phi, nàng thuận miệng nói:

- Tướng mạo bình thường, không hề lợi hại, là một con ngốc.

Ngô Sở Sở:

- ...

Đúng là không thể nào tán gẫu tiếp được!

Ngô Sở Sở tự mình lúng túng một hồi, kết quả vừa nhìn sang vẻ mặt cực kỳ vô tội của Chu Phi thì hơn cả lúng túng, nàng cảm thấy buồn cười.

Nụ cười này của nàng khiến Chu Phi phản ứng được là mình nói chuyện khiến người ta không thể nào nói tiếp, muốn nói thêm vào nhưng không biết nói gì mới tốt, đành tìm đề tài một cách nhặt nhẻo:

- Thứ cô đeo trên cổ là khóa trường mệnh à? (3)

(3) Khóa trường mệnh: còn gọi là khóa ký danh, là một món đồ trang sức đeo trên cổ trẻ em, theo mê tín thời xưa cho rằng nó có thể trừ tà, khóa lại sinh mệnh.

☐

☐

Bình thường chỉ có trẻ con mới đeo khóa trường mệnh, nghe nói là có thể đeo đến khi trưởng thành nhưng thiếu niên khi đến 11 12 tuổi, quá nửa đều tự cho rằng mình đã là người lớn, bắt đầu ghét thứ đồ trẻ con này, rất ít thấy nữ tử đến tuổi của Ngô Sở Sở còn đeo nó.

Ngô Sở Sở cúi đầu sờ chiếc vòng trên cổ mình, vẻ mặt trở nên âm trầm:

- Cha ta đeo cho ta, lúc ta còn nhỏ, ông ấy từng tìm người bói mệnh cho ta, thầy bói nói ta bạc mệnh, cần có đồ vật áp chế, cái này khi xuất giá mới có thể gỡ xuống.

Chu Phi:

- Đại đương gia chúng ta nói cha cô là một anh hùng.

Ngô Sở Sở cười:

- Cô không biết cha ta à?

Chu Phi lắc đầu, nói:

- Lần đầu tiên ta xuống núi.

- Ừ.

Ngô Sở Sở vô cùng thông hiểu, gật gật đầu:

- Nếu cô xuống núi sớm hơn ba năm rưỡi sẽ không cảm thấy cha ta là anh hùng đâu, khi đó họ đều gọi ông ấy là “nhị thần phản đảng”. Năm xưa hoàng đế Bắc triều soán vị đoạt quyền, 12 bề tôi đưa cựu hoàng tộc xuôi nam, không ít người trong triều không đi cũng không muốn thờ hai chủ, mấy năm đó người thì bị mất đầu, người thì bị lưu đày, số còn lại hoặc là người của hoàng đế Bắc triều hoặc là người bị ép phải thay đổi lập trường, cha ta chính là người “thay đổi lập trường” năm đó, vì sau này ông ấy là võ tướng có chức quan cao nhất trong những người thay đổi lập trường nên hoàng đế Bắc triều phong ông ấy làm “Trung Vũ tướng quân”, hai chữ “Trung Vũ” có đạo đã thành trò cười, bất kể ai nhắc tới đều phải phì cười.

Chu Phi nghe Lý Căn Dung nhắc tới “Trung Vũ tướng quân” nhưng không ngờ đó là do đối thủ cũ của đại đương gia – hoàng đế Bắc triều phong, không khỏi ngẩn người.

- Không sợ cô chê cười, kỳ thực mãi đến năm kia, ta vẫn tưởng ông ấy là người như vậy.

Ngô Sở Sở nói:

- Ngờ đâu có một ngày, ông ấy bỗng dung vội vã trở về, đưa ba mẫu tử bọn ta đi, chính là chỗ ẩn cư ở Chung Nam nơi đó thâm sơn cùng cốc, bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không biết, ta chỉ nhớ mẹ cả ngày lau nước mắt, rất lâu sau mới nghe người ta nói là năm xưa khi đưa ấu đế xuôi nam, bọn họ từng thương lượng phải giữ lại một người ở trong triều làm nội ứng, mang tiếng nhớ muôn đời. Mấy năm nay bọn họ nội ngoại kề vai, dốc sức giữ lại cơ hội cho Nam triều xoay chuyển, lúc đó mới dựng nên Nam triều. Nhưng làm hết lần này tới lần khác, ông ấy dù làm việc kín kẽ đến đâu cũng sẽ khiến Tào Trọng Côn nghi ngờ, ba năm trước Tào Trọng Côn giả vờ bệnh để đặt bẫy giết nhiều thế lực giang hồ, cũng là để thăm dò ông ấy.

- ...

- Ông ấy biết dù lần này miễn cưỡng qua ải thì đế vương cũng đã nghỉ ngơi, người một lòng trung thành đã khó mà qua ải hiềm nghi, huống hồ ông ấy vốn dĩ có hai lòng. Cha ta viết thư cho mẹ ta, chỉ nói “nhấn nhục hai mươi năm, đến đây chấm dứt”, sau đó ông ấy lâm trận phản chiến, cùng Cam Đường tiên sinh nội ứng ngoại hợp, hạ liền ba thành, giết Liêm Trinh. Ông ấy cũng... xem như là tuần quốc.

Chu Phi nhất thời không nói nên lời, kỳ lạ là nàng không hề sinh ra cảm khái “đây là một anh hùng hảo hán” mà ngược lại lại nghe ra nỗi oan ức tày trời từ lá thư của Ngô Phi tướng quân gửi cho phu nhân, thiếu niên thường có thể nhịn được đau, nhịn được khổ nhưng không nhịn được nhục. Nàng suy nghĩ theo lời của Ngô Sở Sở, chỉ hơi nhập tâm một chút là cảm thấy phần uất khó nén, hận không thể liều mạng, dùng cái chết để rửa oan.

Chu Phi nói:

- Hai mươi năm.

Ngô Sở Sở “ừ” ___ với hai cô nương không biết hai mươi năm là thế nào mà nói, “hai mươi năm” nghe cũng dài như cả đời cả kiếp.

Ngô Sở Sở:

- Cha ta nói, năm xưa Trình Anh và Công Tôn Chử Cữu một người bỏ con, một người bỏ mạng (4), thế nhân đều xem Trình Anh là kẻ bán bạn cầu vinh, tham sống sợ chết, còn cha ta tuy cũng bị muôn người chỉ trích nhưng tốt xấu gì cũng chưa từng liên lụy vợ con, so với cảnh ngộ tổ tiên đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần, bởi vậy ông ấy rất hài lòng thỏa mãn, không dám giận hờn.

(4) Thời xuân thu chiến quốc, Trình Anh là bạn của Triệu Thuần nước Tấn, Triệu Thuần bị kẻ gian hãm hại, giết hết cả nhà, Trình Anh và Công Tôn Chử Cữu bàn kế với nhau, Trình Anh đưa con mình cho Công Tôn Chử Cữu để giả mạo làm đứa con của Triệu thị, giấu đứa con Triệu thị thật sự vào trong núi rồi cố ý tố cáo Công Tôn Chử Cữu che giấu đứa trẻ. Công Tôn Chử Cữu và đứa trẻ kia bị giết.

Chu Phi lắc đầu nói:

- Đạo lý này ta không hiểu lắm.

Nào ngờ lúc ấy nàng nói không hiểu nhưng qua chưa đến hai ngày, nàng không thể không hiểu.

Thẩm Thiên Khu và Cừu Thiên Cơ xác thực không thể ở lại Hoa Dung quá lâu, trong mấy ngày này, họ đã lật tung cả huyện thành Hoa Dung nhưng ngay cả con chuột cũng không bắt được.

Chu Phi biết, chỉ cần kéo dài thời gian tới khi hai tên Bắc Đầu mang theo đám chó của chúng rồi đi thì xem như nàng thắng. Thẩm Thiên Khu đương nhiên cũng biết rõ.

Ngày thứ ba, Bạch tiên sinh ẩn nấp trong bá tánh quay về báo tin, nói là bọn hắc y nhân trong thành lộ liễu hay âm thầm tìm người đều đã rút lui, Tạ Doãn ti mỉ lắng nghe các loại tin tức Bạch tiên sinh báo lại, đoán ra được Bắc Đầu có lẽ đang tìm một món đồ mà món đồ ấy không sợ bị hỏa thiêu.

Bạch tiên sinh nói:

- Mới bắt đầu thì có mấy hắc y nhân chết, trận thế loạn, nghe nói Tham Lang và Lộc Tồn vì vậy mà lục đục.

- Thẩm Thiên Khu sẽ không bắt can với người của 48 trại như thế.

Tạ Doãn chậm rãi nói:

- Cho nên món đồ kia là ở trên người Ngô phu nhân... Ngô tiểu thư hoặc tiểu đệ đệ của nàng ấy, hai người chắc chắn có một người còn sống, hơn nữa lúc ban đầu Bắc Đầu không ngờ bên cạnh người Ngô gia còn có cao thủ bảo vệ.

Hắn nói tới đây, trong lòng chợt hiện ra chút mong đợi không nói rõ được ___ Tạ Doãn biết, dựa theo cách làm người của đám Trương Thần Phi, nếu lúc đó thật sự thông qua một phương pháp nào đó, có cơ hội đưa một người trong số họ đi cùng con của Ngô gia thì người mà bọn họ đẩy ra ngoài chắc chắn là tiểu sư muội kia.

Cho nên... Chu Phi có lẽ vẫn còn sống?

Bạch tiên sinh lại nói:

- Hôm nay Thẩm Thiên Khu ở cổng phủ nha giống trống khua chiêng khen ngợi một người, tam công tử có biết là ai không?

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tam Thí

Minh Sâm dẫn theo Bạch tiên sinh, thị nữ Thanh Mai và mấy hộ vệ, thời gian ở lại vùng Hoa Dung khẳng định không ngắn, hiển nhiên đã lập nên một thân phận giả không chê vào đâu được, qua lại quen mặt với hàng xóm.

Tạ Doãn vô cùng cố ý xem nhẹ người “huynh đệ” này, đừng nói Minh Sâm chỉ mang theo một đám người vô có ở lại nơi được Bắc triều cai trị, dù hắn khoác thêm một tấm da dê đi ăn cỏ, Tạ Doãn đại khái cũng định làm như không thấy, giả vờ như chuyện này không hề có chút kỳ lạ nào.

Nhưng chuyện đến nước này, hắn không thể không nương nhờ sức mạnh của Minh Sâm.

Minh Sâm đối đãi với hắn đúng là không còn gì để nói.

Vị Bạch tiên sinh kia trừ bản lĩnh lớn ra, còn có một đôi tay thần kỳ, có thể biến nam thành nữ, biến già thành trẻ, ông thành thạo về mặt Tạ Doãn giống y hệt một hộ vệ trong phòng, chỉ cần không để hai gương mặt cạnh nhau tỉ mỉ so sánh thì hầu như không nhìn ra sơ hở.

Tạ Doãn dùng gương mặt này ra ngoài, bách tính sống chung quanh đều chào hỏi hắn, giống như hắn đã sống ở đây năm trăm năm vậy, rất tự nhiên, không dễ bắt dây động rừng.

Thấy bên này đã xong xuôi, Minh Sâm liền ôn hòa nói với hộ vệ kia:

- Vất vả rồi, Giáp Thìn, người lo công việc trước đi, hôm nay không được ra ngoài.

“Giáp Thìn” trầm mặc thi lễ vái, lặng lẽ rời đi.

Tạ Doãn thăm thở dài, hắn biết những hộ vệ này ngoại trừ ai nấy thân mang tuyệt kỹ, bảo vệ an toàn của chủ nhân ra thì còn là “thể thân”.

Gương mặt mỗi người bọn họ đều đã được dự phòng ở chỗ Bạch tiên sinh, một khi gặp phải nguy hiểm không hóa giải được, bất cứ lúc nào họ cũng phải vì chủ nhân mà thể mạng.

Tạ Doãn nhìn những người này, nhớ tới chức trách của họ, trong lòng đều không quá vui vẻ, nhưng việc này dù sao không do hắn quản, hắn cũng không tiện chen mũi, chỉ nói với Bạch tiên sinh:

- Đa tạ, chúng ta mau đi thôi.

Một lát sau, Bạch tiên sinh dẫn tới tới “Giáp Thìn” ra ngoài, hòa vào đám đông không dấu vết.

Lúc họ chạy tới có thể nghe Thẩm Thiên Khu nhợt nhạt nói:

- ...Bỏ tối theo sáng, có công với nước, khen thưởng nơi đây, ba trăm lượng vàng.

Nói xong, vẻ mặt ông u ám như đánh rắm trước mặt đám đông, lạnh nhạt quét mắt qua cả đám người chung quanh, tự nhiên đi đến một bên ngồi xuống, dù sao cũng không ai dám cãi lý với ông.

Sau đó, một hắc y nhân bưng cái khay lớn đi ra, ba trăm lượng cũng nặng cả trăm cân nhưng hắc y nhân đó căn bản không dùng cả bàn tay mà chỉ dùng mấy ngón tay nhẹ nhàng bưng khay, giống như trên đó không phải một đồng vàng nặng trĩu mà là giấy vậy.

Các lão bách tính trong nhà gom chút ngân lượng vụn vặt còn không dễ, nào có từng được thấy thoi vàng ròng xếp hàng hàng ngay ngắn?

Nhất thời mắt sáng lên, như ong vỡ tổ.

Ánh mắt Cừ Thiên Cơ quét qua mọi người, bỗng nhếch môi cười, đưa tay nói với người phía sau:

- Mời!

Tại Tạ Doãn “ong” lên, thấy chung quanh không ít người cũng giống hắn____ có người lão đảo ngay tại chỗ, có người theo bản năng che tai lại.

Cừ Thiên Cơ không la to, thậm chí không cố ý nói lớn tiếng nhưng dù là người ở ngoài cùng nhất cũng có thể nghe rõ rành rành, giọng nói ấy truyền rất xa, vọng vào tai như kim châm xuống, khó chịu không dễ chịu cho hết.

Tạ Doãn lúc này mới thấy rõ nam nhân nhỏ thó phía sau Cừ Thiên Cơ, không khỏi hơi nhắm mắt lại____ hắn nhận ra được người đó, mấy ngày trước, tướng mạo ông ta tuy không đẹp hơn bây giờ nhưng không hề rụt rè như vậy, cũng không hề miễn cưỡng tươi cười thấp thòm lo sợ như vậy. Ông ta thậm chí còn từng chào hỏi mình, từng chiêu đãi bọn họ một bữa cơm nước thoải mái ra trò.

Trong lòng Tạ Doãn không không chế được hiện lên một suy nghĩ: “Chu Phi biết không?”

Cửu Thiên Cơ đứng chấp tay, dùng giọng nói đặc thù của ông ta cất tiếng:

- Chắc hẳn chư vị hương thân đều nhớ, mấy ngày trước, một nhóm phản tặc đi ngang nơi này, hiện đã đền tội...

Giọng Lộc Tồn vang vọng khắp thành Hoa Dung, các tiểu thương đều vây quanh lại, các nhà dân gần đó cũng có không ít người mở cửa sổ nhìn ra ngoài. Trong phủ của huyện lệnh đại nhân, các tôi tớ tùm nãm tùm ba xì xào bàn tán...

Trong một tiểu viện xa xôi, Chu Phi bấu chặt trường đao trong tay.

- Nhóm người này từ Thục Trung lén lút chạy ra, tác oai tác quái ở vùng đó đã lâu, người qua đường cũng không chịu buông tha, luôn là có tiền cướp tiền, không tiền cướp ngựa, xem mạng người như cỏ rác, không chuyện ác nào không làm! Bọn ta lần theo đường đi của chúng mà đến, thấy những thôn hoang vắng không một ai thoát được bàn tay tàn ác của chúng, hầu như bị cướp bóc hết sạch, các thôn dân ngày phải đóng cửa, nom nớp lo sợ, đêm thì lo lắng bất an, chỉ sợ tặc nhân lại tới! Quả thực đáng ghét đáng hận! Loại gian tặc này sống ở trên đời, gieo họa muôn nơi, không băm vằm trăm mảnh không đủ hóa giải lòng căm phẫn của nhân dân!

Mọi người đồng thanh hô to:

- Băm vằm trăm mảnh! Băm vằm trăm mảnh!

Âm thanh ấy loáng thoáng xuyên qua phủ nha và đình viện, rơi vào tai Chu Phi. Tiểu viện của nữ nhân diện nằm rất xa, ngày thường tiếng phở xá nào nhiệt cũng nghe không rõ nhưng bây giờ âm thanh đó có thể vọng tới thì người lên tiếng hẳn là rất đông, người ở ngay cạnh đó chắc là sắp đình tai nhức óc.

Chu Phi nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng được, Mộc Tiểu Kiều gây nhiều tội ác ở vùng Động Đình như vậy, trong thành Hoa Dung ắt có bách tính lưu vong chạy nạn đến đây, không rõ nội tình, nghe những lời vu oan hãm hại này còn tưởng rằng kẻ hại họ nhà tan cửa nát chính là những thi thể mạng ra từ khách điểm kia.

Quần chúng sao có thể không xúc động tuôn trào, không lớn tiếng hoan hô?

Mũi đao của nàng dựng thẳng xuống đất, tay cầm đao nổi cả gân xanh.

- Hơn nữa còn có dư nghiệt của Ngô Phí hai lần phản chủ sau khi trốn đi, không biết hối cải, cấu kết với chúng làm chuyện gian ác! Tội phụ Ngô Phạm thị, thê tử Ngô tặc, sau khi xảy ra chuyện, quyết không nhận tội, ngang nhiên bỏ trốn, đầu nhập vào đám phi nhân, ngày đêm làm bạn với lũ trộm cắp ngang ngược. Khắc khắc, loại đàn bà dám dăng này...

Vô đao trong tay Chu Phi quét qua mặt đất, phát ra âm thanh bén nhọn ngấn ngùi. Ngô Sở Sở không còn biết khóc cười, giống như kẻ ngốc.

Mẫu thân nàng xuất thân cao quý, từ nhỏ đã có tri thức hiểu lễ nghĩa, cả đời giúp chồng dạy con, quy củ khuôn phép, bây giờ không chỉ chết không chỗ chôn thân mà sau khi chết còn mặc cho những người này há miệng thối tha khổ ngửi, thù dật cho bà danh tiếng bất trình phóng đảng, để hèn bi ỏi.

Ngô Phí tướng quân khi còn sống mừng vì chưa từng liên lụy vợ con, chết rồi rốt cuộc vẫn không thoát khỏi tai kiếp.

Lúc này, trong viện đột nhiên vang lên tiếng ca chót vót, ngắt ngang lời của Lộc Tồn truyền vào, cao vút đến gần như bát ngát, lời hát đều là “ê ê a a”, không biết đang nói gì, chỉ cảm thấy vô cùng thê lương thảm thiết.

Chu Phi bất ngờ không kịp chuẩn bị giật mình, nhìn qua khe cửa ra ngoài, thấy nữ nhân diện trong viện không biết từ khi nào đã đi ra giữa sân, giày cũng không mang, lộ ra đôi chân trần, quần bản thân màu mè sặc sỡ như con gà rừng, biến dưới tàng cây thành sân khấu kịch hoành tráng, tự nhiên biểu diễn.

Từ sau lần gã người hầu đưa cơm bị bà vú đánh đuổi thì không dám tới gây hấn nữa, mỗi ngày đều vớt cơm thừa canh cặn ở cửa rồi đi. Chu Phi cảm thấy mình không mời mà tới, trốn trong viện người ta, ít nhiều cũng nên có chút biểu hiện, bèn mỗi lần đến phòng bếp làm đầu trộm đuôi cướp đều tiện thể mang theo ít điểm tâm bánh bao các thứ, lặng lẽ bỏ vào hộp cơm của họ.

Mấy ngày nay, nữ nhân diện nếu không phải ở trong phòng buồn bức thì chính là ở trong sân ngây ngốc, Chu Phi ngoại trừ lén lút cho ăn thì chưa từng để ý đến bà.

Lúc này, qua khe cửa nhỏ, Chu Phi nhìn chằm chằm nữ nhân diện vừa hát vừa nhảy, trong lòng ngạc nhiên nghi hoặc: “Cổ hộng người bình thường có thể che lại giọng Bắc Đẩu sao? Bà ta diễn thật hay diễn giả? Có lai lịch gì?”

Tuy lời nói của Lộc Tồn Cửu Thiên Cơ khiến Chu Phi nổi trận lôi đình nhưng nàng cũng muốn từ trong miệng ông ta nghe ra những tin tức quan trọng... chẳng hạn như khi nào bọn chúng rời đi, lại chẳng hạn như kẻ phản bội của 48 trại có mượn danh nghĩa của Thần Phi sư huynh để giả truyền tin tức, lừa Vương lão phu nhân đang tìm họ đến hay không... hoặc là chúng có dứt khoát gây bất lợi gì với 48 trại hay không?

Nhưng thấy bà diện này cứ hát không chịu để yên, Chu Phi thật hận không thể lao ra lấy vải rách chặn miệng của bà.

Lúc trong lòng nàng như thiêu như đốt, bà vú trong viện bưng một chậu gỗ chạy ra, đặt chậu gỗ xuống cửa, giậm chân nói:

- Tổ tông của tôi ời, sao cô lại ra ngoài!

Nữ nhân diện làm thế liên hoa chỉ:

- Roi rút thành bùn...

- Thành bùn thành bùn.

Bà vú lau nước trên tay mình, chạy tới kéo nữ chủ nhân, cần nhẫn lái nhái:

- Biết có bùn mà không mang giày, haiz!

Đội hai người kia đi rồi, Ngô Sở Sở chột thấp giọng nói:

- Roi rút thành bùn nát thành bụi, không có dư hương.

Chu Phi sưng sò, cúi đầu nhìn nàng ấy.

Ngô Sở Sở nói:

- Trước đây mẹ ta từng nói với ta, nhân dân đều sống trong nước bùn, ngày ngày chịu khổ không thể giải thoát, thích nghe nhất là những thứ như ‘thanh giả bất thanh, liệt nữ thâm tình, thánh nhân tàng ô, hiền lương nạp cấu’ (1), nghe hoài không chán, nghe đi nghe lại vẫn say sưa mê mẩn, nào chứa được hai chữ ‘cao thượng’?

(1) Người có vẻ trong sạch nhưng không phải vậy, liệt nữ vụng trộm yêu đương, thánh nhân che giấu những điều dơ bẩn, người tài đức có những thứ xấu xa.

Chu Phi mấy ngày liền bị phần không nơi phát tiết, nghe xong lời này, trong lòng chột dâng lên một luồng lệ khí:

- Ai dám nói vớ nói vẩn, giết hết là được.

Tính cách Ngô Sở Sở mềm mại rụt rè, người khác nói gì nàng đều trả lời tốt, rất ít thể hiện ra ngoài miệng điều chân chính nghĩ trong lòng, mấy ngày nay theo Chu Phi tuy chịu không ít cực nhọc nhưng trong lòng không khỏi xem Chu Phi là người thân của mình, lời nói cũng ít đi mấy phần kiêng kỵ, nàng cúi đầu rũ mi nhẹ nhàng nói:

- Không phải, A Phi, mẹ ta nói, người khác vô duyên vô cớ làm hại cô, chính là trong lòng ôm ý nghĩ cô cũng xấu xa giống họ, nếu cô thật sự gặp người nào giết người đó, dần dà tính tình tất nhiên cũng cực đoan dễ giận, không cho phép người khác trái ý chút xíu nào, đây chẳng phải là hạp ý họ hay sao?

Trong lòng Chu Phi khinh thường: ‘Đạo lý chó má gì vậy, đọc sách đọc ngu à. Cực đoan dễ giận thì sao chứ, luôn mạnh hơn giun để vô duyên vô cớ bị thiêu chết.’

Nhưng nàng cảm thấy nếu nói câu này ra khỏi miệng, Ngô Sở Sở chắc chắn sẽ khóc, bèn ra sức nuốt vào.

Ngón tay Chu Phi siết vỏ trường đao, vuốt nhiều lần ra một cái dấu sâu hoắm.

Nàng rất muốn nhắc đao xông ra, cắt lưỡi đám người dám to gan nói bậy nói bạ đó, nhưng đồng thời nàng cũng vô cùng hiểu, với bản lĩnh của nàng, cùng lắm chỉ đủ nói lời hung dữ với Ngô Sở Sở trong căn phòng vừa tối vừa nhỏ này thôi, dù có thêm một Chu Phi nữa cũng chưa chắc có thể chạm đến một sợi tóc gáy của những tên Bắc Đầu kia.

Không cần Cừu Thiên Cơ ở bên ngoài quạt gió thổi lửa, chỉ sự thực vô cùng chân thực này đã đủ khiến lục phủ ngũ tạng của nàng như thiêu như đốt rồi.

Không có tiếng ca của nữ nhân diện, giọng Cừu Thiên Cơ xa xa tiếp tục nhẹ nhàng vọng vào không gì ngăn cản, ông ta tỉ mỉ nói triều đình anh minh thần võ thế nào, định ra đại kế diệt phi ra sao, phân hóa những phản tặc ‘hiếp đáp bách tính’ thế nào, đánh vào trạm ngấm, lợi dụng tâm lý ‘phân chia lợi ích không đều’ của phản tặc, dùng chân thành cảm động đối phương, dùng đạo lý thuyết phục đối phương, xúi giục những kẻ lầm đường lạc lối quay đầu là bờ, vân vân và mây mây...

- Chư vị hương thân! Trong tay mấy tặc nhân đã dính bao nhiêu huyết lệ mạng người? Bây giờ chết thật là hời cho họ!

Lúc này, trong đám đông chột có người lớn tiếng hô:

- Quát xác!

Tạ Doãn phút chốc chấn động, quay đầu nhìn lại nhưng không thấy người hô lớn ấy là ai.

Cừu Thiên Cơ nghe vậy, gương mặt như mặt chim giãn ra, cười vô cùng thỏa mãn, khoát tay nói:

- Dù tội giết người cũng đến đập đầu xin lỗi là cùng, cho qua đi, cho qua đi.

Nhưng mọi người chung quanh đã bị khơi gợi lên lòng bạo ngược, càng nghe nói ‘cho qua’ thì càng âm ỉ om sòm.

Cừu Thiên Cơ cười lớn nói:

- Được, thuận theo dân ý! Quát xác mấy tặc nhân này giữa chợ!

Tạ Doãn chợt bước lên, bị Bạch tiên sinh kéo lại.

Tạ Doãn ra sức giãy giụa.

Bạch tiên sinh kẻ sát tai hấn nói:

- Tam công tử bình tĩnh chớ nóng, với sức lực một mình tôi khó mà chống đỡ hai đại cao thủ Tham Lang và Lộc Tồn, người chết đã chết, đợi chúng ta san phẳng ngụy triều, nỗi oan khiến cuối cùng sẽ có ngày gột rửa, không cần nóng vội nhất thời.

Hai má Tạ Doãn kéo căng, cách lớp da mỏng manh hầu như có thể nhìn ra gân xanh trên trán hấn, rất lâu sau, hấn thẳm thì hỏi:

- Bạch tiên sinh, Hoắc gia bảo vốn là môn phái giang hồ, dù quy tụ các môn phái nhỏ lẻ xung quanh thì chẳng qua cũng chỉ là hạng âm ỉ đầu đuôi với nhau thôi, tại sao lại đột nhiên đóng quân chặn ngựa, vơ vét của cải trắng trợn? Hoắc Liên Đào tự cho rằng mình đã lên thuyền ai?

Bạch tiên sinh sững sờ, chớp mắt hiểu được hàm ý của Tạ Doãn, vội nói:

- Tam công tử, công tử nhà tôi đến nơi này chưa lâu, quả thực có liên hệ với Hoắc gia bảo chủ nhưng chẳng qua là xuất phát từ tấm lòng cùng chung mối thù đối phó Tào tặc. Hoắc gia bảo ngư long hỗn tạp, dưới trướng có những ai, có hành vi gì, công tử nhà tôi không hề biết, chuyện này...

Tạ Doãn mặt không biểu cảm ngắt lời ông:

- Ông không cần giải thích với ta, ai mà không có mấy bằng hữu giang hồ “không thể diện” chứ?

Bạch tiên sinh không biết ba chữ “không thể diện” có điển cố gì, nhất thời nghi ngờ có phải mình nói sai gì hay không, không biết nên nói tiếp thế nào.

Chỉ dăm ba câu, Cừu Thiên Cơ đã sai hắc y nhân dưới trướng mang mấy chục thi thể cháy đen trong khách điểm ra ngoài, đặt song song trên đường cái.

Thẩm Thiên Khu chợt đứng lên, không nói một lời phẩy tay áo bỏ đi, hắc y nhân tổ Tham Lang theo sát phía sau, hắc y nhân hai bên bỗng ít đi một nửa, ánh mắt Cừu Thiên Cơ âm trầm nhìn theo bóng lưng ông ta, tiếp đó khoát tay.

Các hắc y nhân thuộc hạ của ông đồng loạt tách sang hai bên, chừa ra một khoảng trống lớn, lúc mới bắt đầu không ai dám cử động, mãi đến khi một ông lão có dáng vẻ lưu dân run rẩy bước về trước, đầu tiên đá một cú lên trên một thi thể, sau đó mặt đầy thù hận và dữ tợn, dùng sức giẫm, giẫm như điên...

Cừu Thiên Cơ giơ cao hai tay, một con chim ưng rít gào đậu lên trên cánh tay ông, vỗ vỗ đôi cánh nghiêm nghị mang theo sát cơ sắc bén. Ông lớn tiếng nói:

- Đồng đảng phản tặc vẫn chưa quét sạch, nếu có người lại lập công, thưởng ba trăm lượng vàng như cũ!

Có người mở đầu, rất nhanh có người noi theo, trong các bách tính này, có người mà bạn bè thân thích hoặc bản thân từng bị đám Mộc Tiểu Kiều hãm hại, có người đơn thuần sợ hãi căm phẫn vì người khác, có người theo tham gia náo nhiệt, và có người sáng mắt vì ba trăm lượng vàng vừa nảy hắc y nhân cầm trên tay... rất nhiều loại người tụ tập với nhau, há lòng há dạ.

Bạch tiên sinh đưa tay kéo Tạ Doãn đứng im bất động tại chỗ:

- Tam công tử, đi.

Tạ Doãn không nhúc nhích.

Bạch tiên sinh:

- Tam...

- Đợi đã.

Tạ Doãn gian nan nói:

- Ta... một người bạn của ta bây giờ có lẽ cũng ở trong thành, ta sợ nàng ấy làm ra chuyện gì kích động.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bất Ngờ

- Đại nhân!

Một hắc y nhân Bắc Đầu phi ngựa tới, dừng trước mặt Thẩm Thiên Khu, tung người xuống ngựa, quỳ một chân dưới đất, nói:

- Đồng đại nhân đã tìm khắp sơn cốc kia nhưng không thể tìm được tung tích Mộc Tiểu Kiều nên sai tôi tới hỏi đại nhân một tiếng, bước kế tiếp cần làm thế nào?

Thẩm Thiên Khu dừng lại, nâng mí mắt nói:

- Lập tức khởi hành, hội hợp với tổ Vũ Khúc ở Nhạc Dương!

Bên cạnh có một hắc y nhân tổ Tham Lang nghe vậy, vội dè dặt nhắc:

- Phía Cừ đại nhân...

Thẩm Thiên Khu liếc hán, hắc y nhân đó thấy sau lưng rét lạnh, tức thì không dám lên tiếng nữa.

Thẩm Thiên Khu cười lạnh:

- Đại nhân? Thẩm mỗ và loại mặt hàng này xưng hô giống nhau, khó trách nổi tiếng thiên hạ là không bằng heo chó.

Một câu của ông chê bai Lộc Tồn nhưng cũng không tha mình, chúng thuộc hạ bên cạnh nghe vậy nhất thời không biết nói tiếp thế nào, đầu thế nói “đại nhân anh minh” đúng không? đành phải hai mặt nhìn nhau ngây người như tượng.

Thẩm Thiên Khu quét mắt qua những người khúm na khúm núp, rụt rè lo sợ kia, chỉ cảm thấy đồng liêu đều là lũ khôn, thuộc hạ đều là đám phế vật, không biết tại sao mình lại chen vào đó cho vạn người thóa mạ, nhất thời thực sự rất bức bối, vừa vuốt ngực ho khan vừa sai bước rồi đi.

Một bên khác, theo trời chiều ngã về tây, trên đường cái, đám đông điên cuồng cuối cùng đã phát tiết đủ, dần dần tản đi, trên đất chỉ còn lại một bãi tro cốt tàn khiến người ta buồn nôn, sắc trời cũng dần tối xuống.

Hắc y nhân hai bên căng thẳng đề phòng cả ngày, bây giờ vẫn không dám buông lỏng, đang chờ mệnh lệnh của Cừ Thiên Cơ.

Cừ Thiên Cơ chậm rãi vuốt ve cổ chim ưng, sắc mặt âm u khó đoán, một hắc y nhân tổ Lộc Tồn bước tới, thấp giọng xin chỉ thị:

- Đại nhân?

Cừ Thiên Cơ kỳ thực không phải đi chung đường với Thẩm Thiên Khu và Đồng Khai Dương, ông là đặc biệt đuổi theo người Ngô gia mà tới, lúc mới bắt đầu nghe nói người Ngô gia âm thầm liên hệ với 48 trại, Cừ Thiên Cơ có chút như gặp đại địch 48 trại núi non trập trùng, cao thủ như mây, mấy năm nay giống như một con nhím khiến người ta không biết há miệng chỗ nào, một khi người trốn vào trong đó, muốn đào móc ra là rất khó.

Nhưng nào ngờ phí sức chín trâu hai hổ bố trí, khó khăn lắm mới vây khốn được “cá lớn” trong khách điểm, vừa mới động thủ, Cừ Thiên Cơ liền phát hiện trong đó không hề có cao thủ hàng đầu, người thanh niên dẫn đầu kia e còn chưa đến tuổi thành niên, chẳng qua chỉ là một văn bối hơi lớn tuổi chút dẫn theo một đám nhãi con chưa dứt sữa mà thôi.

Lúc này trong ngoài thành Hoa Dung canh phòng nghiêm ngặt, một con ruồi cũng không bay ra được, Cừ Thiên Cơ liệu định rằng người ông muốn tìm vẫn ẩn náu ở đây nên mới nghĩ ra cách nham hiểm này ép họ xuất hiện ể là thiếu niên, đa phần đều không nhận được thù, không nhận được thanh danh bị ô uế, không nhận được sĩ nhục, nào ngờ ông diễn trò hề rầm rộ cả một ngày, nhưng người ẩn náu kia ngay cả bóng cũng không thấy, hoàn toàn là “tiếc mất đưa tình với người mù”, rất lúng túng.

“Ta còn nói Lý Cẩn Dung không biết có “vật kia” nên mới phái mấy nhóc con đi đưa hàng, không ngờ đúng là coi thường ả, để ả chơi kế ve sầu thoát xác ngay dưới mí mắt ta.” Cừ Thiên Cơ trầm ngâm chốc lát, nhận định rằng người ẩn nấp trong bóng tối này ắt là một cao thủ “tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn cay độc” liền cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói:

- Ta nói chẳng qua là mấy cô nhi quả phụ, sao mới được 48 trại làm chỗ dựa, ả Lý Cẩn Dung này cũng thực là không làm chuyện không có lợi... chỉ cần người này còn ở trong thành, chúng ta sẽ còn cơ hội, không ngại, rút lui trước.

Ông ta ra lệnh một tiếng, để lại người tuần phổ và canh gác, còn phần lớn hắc y nhân tổ Lộc Tồn theo Cừ Thiên Cơ rời đi, Bạch tiên sinh ẩn trong đám người cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm ể vừa nãy ông nghĩ, lỡ như vị bằng hữu ngốc không biết Tạ Doãn kết bạn ở đâu kia từ trên trời giáng xuống, nhất quyết đòi xuất đao với người ta thì ông chắc chắn không thể khoanh tay đứng nhìn. Ông biết rõ bản lĩnh “khấp người là chân” của tam gia nhà mình, người có thể ở cùng với cậu ấy không mấy khả năng là tuyệt đỉnh cao thủ gì, Bạch tiên sinh thân ở giữa lớp lớp vòng vây Bắc Đầu, có thể tự giết ra ngoài đã là quý, không thể nào lo cho mấy người này được, mười phần có tám chín phần sẽ bỏ mạng ở đây.

May mà vị “bằng hữu” kia của Tạ tam gia vẫn chưa quá ngốc.

Tâm Tạ Doãn từ từ chìm xuống.

Bạch tiên sinh kéo nhẹ hần, dùng ánh mắt xin chỉ thị. Tạ Doãn trầm mặc chốc lát, khẽ gật đầu, hai người cũng giống như lúc đến, một trước một sau rời đi.

Đầu tiên Tạ Doãn bình tĩnh suy nghĩ: “Không thể nào là Chu Phi. Tính tình của nàng ấy không thể nào nhịn được.”

Sau đó hần lại đi về trước mấy bước như có điều suy nghĩ, bước chân chợt dừng lại.

Phải, nếu người mà Bắc Đầu đuổi bắt khắp thành không phải là Chu Phi, vậy nàng ấy... hần là vừa nảy ở trước mặt mình.

Những thi thể kia sau khi bị thiêu cháy co quắp, bị vô số người giẫm đạp, chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Trong nháy mắt dường như có một cây kim dài lộ ra một đầu hiểm ác trong ánh hoàng hôn, chốc chốc lại đâm vào ngực hần, Tạ Doãn ho khan mấy tiếng, suýt không thở nổi.

Tiểu cô nương kia không hay cười nhưng khi cười lên, đuôi mắt thon dài sẽ cong cong vênh vênh, lộ ra mấy phần tinh nghịch.

Tiểu cô nương nghiêm túc nói với hần “ăn nói quan trọng”, trong thạch lao u ám nhét một đồng chai chai lộ lộ qua cho hần, sao có thể biến thành một đồng thịt nát tay chân không rõ?

Sao có thể bị những ngõ tắc kia dùng chiếu cói quấn lại sơ sài, tiện tay kéo ra vứt ở bãi tha ma ngoài thành?

Tạ Doãn giống như một người phản ứng trì hoãn, lúc này hần nhìn chằm chằm, trong đầu luôn suy xét rất nhiều hành động của Bắc Đầu, mãi đến bây giờ mới tỉnh táo lại _____ những người mới đây còn cùng hần chung hoạn nạn, cùng tán dóc linh tinh nơi màn trời chiếu đất, một người cũng không còn.

Hần nhất thời có chút hốt hoảng, luôn cảm thấy có một cô nương mảnh khảnh lười nhác ngồi bên cạnh, mặt bần như mặt mèo cũng không biết rửa, còn thể son sắt phải đi méc chuyện sư huynh lên lút đi nghe ca kỹ hát khúc...

Bạch tiên sinh thấy hần đột nhiên dừng lại, không rõ vì sao, bèn quay đầu nhìn hần mang ý dò hỏi, chỉ thấy Tạ tam công tử dùng khuôn mặt chất phác của Giáp Thìn nhìn thẳng vào mặt đất ba thước dưới chân, không biết là nhập hồn hay xuất hồn, bỗng nhiên như trúng tà, xoay người chạy đi.

Bạch tiên sinh giật mình, tóm lấy bả vai hần:

- Tam... cậu làm gì vậy?

Ông là cao thủ đương thời, một phát tóm lấy vai Tạ Doãn, Tạ Doãn đương nhiên là nửa bước khó đi.

Tạ Doãn bị tiếng gào của ông lôi ba hồn bảy phách trở về, con ngươi hơi rụt lại.

Đúng, hần muốn làm gì? Đi nhặt xác sao?

Bất kể đây có phải bầy hay không, gần bãi tha ma chắc chắn có người của Cừu Thiên Cơ chờ họ tự chui đầu vào lưới. Cổ họng hần hơi nhức nhích, cuối cùng không thể không thừa nhận, hần làm gì cũng đều là vô ích.

Tạ Doãn trầm mặc chốc lát, cuối cùng vẫn quay đầu lại, nói với Bạch tiên sinh:

- Không có gì, đi thôi.

Bạch tiên sinh thấp giọng nói:

- Chờ việc này qua đi, mấy kẻ tai họa đó đi rồi, chúng ta sẽ phái người ra ngoại thành liệm cho những bằng hữu ấy.

Tạ Doãn không quay đầu lại, nói:

- Sớm bị thú hoang tha đi mất rồi, không cần đâu, đa tạ.

Bạch tiên sinh nhiều năm nay đã nhìn quen sinh tử hợp tan, nghĩa khí không còn, cùng lắm là sau khi chuyện xảy ra thì thỗn thức dăm câu, nhiều ngày trôi qua, nếu không còn ai nhắc tới cũng sẽ không để trong lòng.

Chúng sinh đều sẽ chết, hoặc hôm nay, hoặc ngày mai, hôm nay khóc rống trên mộ phần người khác, chưa biết chừng ngày mai chính mình ngay cả mộ cũng không có, đây đều là chuyện bình thường... nhưng nghe Tạ Doãn nói câu nói ấy, không biết tại sao, ông đột nhiên quay đầu nhìn chỗ đoàn người đang dần tản ra, thấy quan binh và ngõ tắc bắt đầu ra tay thu dọn tàn cuộc, liền vô có hiện ra một nỗi thê lương không thoát thành lời.

Mạng người, rẻ hơn kê, hơn gạo, hơn vải vóc, hơn ngựa xe.

Chỉ đất hơn tình nghĩa một chút, cũng xem như đáng mừng.

Chu Phi không biết ở trong mắt hai phe địch ta, nàng đã thành một nhân vật “cáo già xảo quyệt”.

Nàng có thể trong một đêm bị ép ra tâm nhãn nhưng không thể ngủ một giấc là thất khiếu (1) đều thông. Khi nghe rõ Cừu Thiên Cơ muốn làm gì, sợi dây trong đầu nàng tức thì đứt đoạn, không nghĩ được gì cả, chỉ muốn kéo Cừu Thiên Cơ qua cắn xé từng ngum từng ngum, lúc đó nàng không đếm xỉa gì hết, chỉ muốn lao ra ngoài hành hung.

(1) Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng

Tay Ngô Sở Sở bụng bát ăn com còn run cầm cập, sao kéo được nàng? Chỉ có thể trơ mắt nhìn Chu Phi tung người vọt lên, nhảy ra ngoài cửa sổ, Ngô Sở Sở hoảng hốt đuổi theo, hai tay chống lên khung cửa, liều mạng thử hai lần, đừng nói là nhảy ra, nàng ấy còn không thể tự đẩy chính mình lên nữa là, nhưng nàng ấy không dám la to ở đây, chỉ có thể tuyệt vọng hô nhỏ:

- A Phi! A Phi!

Chu Phi căn bản không nghe nàng ấy, không ngờ đúng lúc này, một viên tròn hoa hòe đủ sắc đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Ngô Sở Sở bị dọa hết thất thanh ra tiếng, định thần nhìn lại, nữ nhân điên trong viện từ trên phòng tung bay hạ xuống, lúc rơi xuống đất không hề làm tung bụi, đứng chắn trước mặt Chu Phi, nhìn chăm chăm nàng.

Đáy mắt Chu Phi ửng đỏ, hơi chấp tay nói:

- Đa tạ tiền bối thu nhận mấy ngày nay, đã quấy rối nhiều, tương lai còn mạng sẽ báo đáp.

Nói rồi, nàng liêu lĩnh tiến lên một bước, muốn vòng qua người nữ nhân điên.

Nào ngờ nữ nhân điên này giống như chơi cướp đường vậy, Chu Phi đi bên trái, bà ta đi bên trái, Chu Phi đi bên phải, bà ta cũng đi bên phải, hai tay treo đầy lụa màu như một con thiêu thân lớn vỗ cánh, chắn trước mặt Chu Phi như âm hồn bất tán. Chơi rồi chơi, bà chơi thấy thú vị liền phì cười ra tiếng.

Thái dương Chu Phi nổi gân xanh, không muốn phí lời với bà nữa, miệng nói “đắc tội”, trường đao không ra khỏi vỏ đánh về phía bà vai nữ nhân điên muốn ép bà tránh ra.

Ai dè cô tay bà khẽ run, đao của nàng bị bà một phát bắt được.

Nữ nhân điên:

- Hi hi hi...

Chu Phi kéo trường đao ra khỏi vỏ, xoay tay đổi bên sống đao, dùng sống đao quét ngang giữa bụng và ngực đối phương. Nữ nhân điên “ui da” một tiếng, cả người rút về sau, Chu Phi nhân cơ hội nhảy lên xà nhà, nào ngờ còn chưa đợi nàng chạy đi, cổ chân liền bị một móng vuốt bắt được.

Người tập võ, kỹ năng cơ bản nhất là thân dưới phải ổn, cái này phải bắt đầu luyện từ nhỏ. Nào ngờ vừa bị móng vuốt gầy đét như que củi ấy kéo, Chu Phi liền cảm thấy như có một luồng sức mạnh ập tới, nàng dùng “Thiên Cân Trụ” cũng chả ăn thua, toàn thân bị nữ nhân điên ấy xách ngược từ nóc phòng “kéo” xuống!

Ngô Sở Sở hét to:

- A Phi!

Bà vú đứng mảnh trong viện cuối cùng cũng bị tiếng hét của nàng ấy kinh động, xách cây chổi lớn chạy ra:

- Ai?

Bà vú ba chân bốn cẳng chạy tới, vừa cúi đầu nhìn liền sững sờ.

Đao trong tay Chu Phi rơi ngoài hai thước, một cái chân nàng bị nữ chủ nhân nắm chặt, người kéo lê trên đất, suýt hôn mê.

Bà vú tròn to mắt:

- A ơ, các người là ai?

Trước mắt Chu Phi biến thành màu đen, hiện tại nói không nên lời.

Nữ nhân điên không cười, mặt không biểu cảm xách Chu Phi đi, kéo lê trên đất vào trong viện. Bà vú nhìn quanh quất, nhặt trường đao rơi một bên lên, theo về trong viện, cẩn thận cài cửa lại.

Nữ nhân điên kéo Chu Phi vào trong viện liền buông tay, Chu Phi lập tức theo bản năng rút cái chân khó khăn lắm mới quay về, nghiêng răng nghiêng lợi

“rắc rắc”, bẻ lại cổ chân trật khớp, Ngô Sở Sở vội chạy ra khỏi nhà kho lẩn trốn, dè dặt chắn trước mặt Chu Phi, khom người nói:

- Vị phu nhân này, chúng tôi không mời mà tới, thực rất xin lỗi, nhưng chúng tôi không có ác ý, cũng không trộm, trộm đồ, chuyện, chuyện đó...

Lúc nữ nhân diện không cười trông hết như người bình thường, chỉ có đôi con ngươi đen láy nhìn có chút khiếp người. Bà đưa tay xoa thái dương, không thèm nhìn Ngô Sở Sở mà nhìn chăm chăm Chu Phi, hỏi:

- Tiểu nha đầu, ai dạy ngươi Phá Tuyết Dao?

Chu Phi chật vật ngồi dưới đất, nghe vậy ngẩn người, lý trí mất đi dần trở lại, nàng suy nghĩ, trả lời:

- Gia truyền.

Nữ nhân diện “ồ” một tiếng, lại hỏi:

- Vậy Lý Chủy là gì của ngươi?

“Lý Chủy” chính là phụ thân của Lý Căn Dung, lão trại chủ của 48 trại.

Chu Phi:

- Là ông ngoại ta.

Bà vú xách chổi “a” lên, nhìn Chu Phi từ trên xuống dưới.

Chu Phi khó hiểu đánh giá nữ nhân trước mặt trông không có vẻ gì là điền này, ngữ khí hơi tốt hơn một chút, hỏi:

- Xin hỏi tiền bối là...

Nữ nhân diện mỉm cười nói:

- Ta là bà ngoại ngươi.

Chu Phi :

- ...

Nàng sững sờ chốc lát, tức thì giận dữ. Ngoại tổ mẫu của nàng lúc sinh nhị cữu vì khó sinh mà qua đời, nữ nhân diện trước mặt nhìn không chênh lệch mấy với Lý Căn Dung, rõ ràng là nói hươu nói vượn, muốn chiếm hời của nàng thì thôi đi, một hời còn muốn chiếm hời của hai đời, bất kính với tổ tiên!

Chu Phi nhin con đau nơi cổ chân, nhảy lên, lạnh lùng nói:

- Tiền bối, nếu bà còn ăn nói bậy bạ nữa, dù ta đánh không lại bà cũng phải lĩnh giáo chút đĩnh!

Nữ nhân diện nghe vậy, lui về sau một bước như bị dọa sợ, vỗ vỗ ngực như nữ tử bình thường, bĩu môi nói:

- Hung dữ quá, “bà ngoại sau” cũng là bà ngoại mừ, sao há, ngươi thấy ta không đẹp bằng bà ngoại ruột của ngươi sao?

Chu Phi không thể nhịn được nữa, đánh một chưởng qua ngắt những lời lộn xộn vớ vẩn của “bà ngoại” này.

Nữ nhân diện ấy cười hi hi chạy khắp viện, giống như đang đùa giỡn với nàng. Trong tay Chu Phi không có đao nhưng chưởng pháp của nàng được kế thừa chung hệ với đao, vừa mạnh vừa nhanh, thế mà nàng giống như đánh vào băng nổi trên nước vậy, trơn trượt không thể nào đánh được.

Chu Phi giận dữ, đưa tay kéo dải ruy băng của nữ nhân diện giữa không trung, hung hăng kéo mạnh, một chưởng nghiêng theo đó hạ xuống, lấy chưởng làm đao, nơi chưởng đánh xuống vang lên tiếng “vút”.

Nữ nhân diện kia cười nói:

- Đao tốt!

Bà như cá bơi nghiêng người trượt đi một bước, một chưởng của Chu Phi đánh vào một dải ruy băng khác trên ngực bà, dải ruy băng ấy tựa như vật sống, mềm yếu không xương vừa trầm xuống vừa quán lại, bao lấy cả bàn tay bà bên trong, sau đó mất hoa lên, dưới chân nữ nhân diện kia không biết đi bước đi kỳ dị gì, thành thạo quán Chu Phi thành một cái kén tằm đủ màu.

Chu Phi:

- ...

Ngô Sở Sở đã bị dọa ngậy người.

Nữ nhân diện vô cùng thương yêu sở sở mặt nàng:

- Tiểu bảo bối đáng thương.

Chu Phi giãy giụa mấy cái nhưng giãy không ra, nàng vốn bị Cừu Thiên Cơ kích thích lòng đầy phần uất, lại bị dăm ba câu của nữ nhân diện quái lạ này chọc nổi xung thiên, trong lòng bị phần đan xen, thầm nghĩ: “Minh không thể ra ngoài giết Bắc Đẩu báo thù cho sư huynh thì thôi, bây giờ ngay cả một kẻ diện cũng không làm gì được, mặc cho bà ta ăn nói bậy bạ, khiến tổ tiên cũng không thể an bình...”

Huyết thái dương của nàng hình như có một sợi gân nhảy mạnh, nhảy đến mức nửa đầu nàng đau như kim châm, trong lòng Chu Phi đột nhiên dâng lên một suy nghĩ: “Nếu khi đó số trời run rủi để người chạy thoát là Thân Phi sư huynh... là bất cứ sư huynh nào thì sao sẽ vô dụng thế này?”

Nàng càng nghĩ lòng càng khó chịu, nhất thời sững sờ tại chỗ như tẩu hỏa nhập ma. Cổ họng nàng ngọt, tự ép ra một ngụm máu.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Nam Dao

Chu Phi hoảng hốt cảm giác trước mắt mình như sáng lên, tiếp theo, hình như có hơi nóng đến gần mặt nàng.

Một giọng nói vang lên:

- Nha đầu này vô công tầm tã, ngoại hình càng tầm tã, ta thấy nó không giống Lý Chủy đại ca, cũng không giống ta... chẳng lẽ, giống bà ngoại ruột kia của nó?

Chu Phi thầm nghĩ: “Hừ!”

Đáng tiếc, dù nàng có lòng muốn phi nhỏ vào mặt người ta nhưng lại không có sức.

Lúc Chu Phi hơn mười tuổi, Lý Cẩm Dung chê nàng đi đứng không vững, thay đổi phương pháp khiến nàng té ngã hơn ba tháng, sau khi ngã xong, các trưởng bối trong trại không thể tùy tiện gạt ngã nàng, nhưng ban này nữ nhân diện này một phát kéo nàng từ trên nóc nhà xuống đất, có thể tưởng tượng được sức mạnh ấy lớn chừng nào.

Khi ấy nàng cảm thấy như lục phủ ngũ tạng đều chuyển chỗ, hồi lâu không thể nói nên lời, đã bị nội thương, sau đó lại bị lời nói của đối phương kích thích, phần nộ công tâm, cho nên mới có một ngụm máu này.

Có điều may mà Chu Phi không có sức trả lời.

Ngô Sở Sở thấy nữ nhân diện này giờ lên một ngọn đèn nhỏ sơ sài, lắc qua lắc lại trước mặt Chu Phi trong gian phòng ánh sáng mờ mờ, lúc nói “giống bà ngoại ruột kia của nó” thì mắt đột nhiên lộ vẻ hung ác, thoạt nhìn như sắp ấn ngọn đèn dầu vào mặt Chu Phi, đem nàng nấu đút lại một lần.

Vị tiên bối này diện vô cùng tùy tiện, căn bản không biết đầu mà lần, Ngô Sở Sở chỉ sợ bà nói được một nửa thì hung tính đại phát, bèn vội nói:

- Nữ nhi giống cha, nữ tử đương nhiên phải trông giống phụ thân mình.

Nữ nhân diện nghe vậy, vẻ mặt quả nhiên dịu lại, đặt “hung khí” trong tay qua một bên, gật đầu nói như thật:

- Ta chưa từng gặp cô gia, hôm nào phải dẫn ta đi xem mới được.

Ngô Sở Sở nom nớp lo sợ không dám đáp lời, sau lưng bị mồ hôi lạnh thấm ướt đầm, sợ hơn cả trước đó trốn hắc y nhân trong hẻm nhỏ... dù sao lúc đó có Chu Phi, còn bây giờ chỉ một mình nàng đối phó với kẻ diện lợi hại tới đòi mạng này. Nàng lặng lẽ nuốt mấy ngụm nước bọt, lấy hết dũng khí hỏi:

- Phụ nhân xưng hô thế nào?

Nữ nhân diện ngồi một bên vô cùng đoan trang, đưa tay vén tóc mai của mình, thái độ vẫn xem như ôn hòa nói:

- Ta tên Đoàn Cừu Nương, người là ai? Cha mẹ người đâu?

- Phụ mẫu tôi đều...

Ngô Sở Sở cho rằng trong cơn kinh hoàng và sợ hãi, mình có thể nói câu “phụ mẫu tôi đều đã mất” ra khỏi miệng, nào ngờ tâm trạng bị kiềm nén nhiều

ngày không mây may để ý tới hoàn cảnh của chủ nhân, nàng nói chữ “đều” liên tục hai lần, ký ức bị một mảnh chiếu che lại lại tuôn trào mãnh liệt rất nhiều sinh lý từ biệt, Ngô Sở Sở bất giác phát hiện hai má mình ướt đầm, không biết từ khi nào đã nước mắt như mưa.

- Chết hết rồi?

Đoàn Cửu Nương thò người về phía trước, chống khuỷu tay lên đầu gối, nâng quai hàm như thiếu nữ, nhưng thứ bà nâng là khuôn mặt với làn da nhão và đôi môi đỏ tươi, không khiến người ta cảm thấy “yêu kiều” mà chỉ thấy có chút khủng bố.

Ngô Sở Sở lệ rơi là chẳng nhìn chăm chăm “miệng to như chậu máu” của bà, vô thức lùi về sau một bước.

Đoàn Cửu Nương bình thản nói:

- Cha mẹ chết hết có cái gì mà khóc, trên đời này có mấy ai cha mẹ đều sống cả? Cha mẹ ta đã đầu thai hai lần rồi, ta không có lấy một người huynh đệ tỷ muội, khó khăn lắm mới có một tình nhân, ai da, cũng xuống tuổi vàng luôn rồi_____

Câu sau chữ “ai da” là bà lên giọng hát ra, không phải khúc nhạc lưu hành đương thời, nghe như một làn điệu dân gian vùng thôn quê nào đó. Ngô Sở Sở chưa phòng bị việc bà nói chuyện đằng hoàng thì bà lại hát lên, nàng nhất thời trợn mắt há mồm. Đoàn Cửu Nương uốn éo như rắn nước đứng dậy, duỗi móng tay nhọn, điểm nhẹ lên trán Chu Phi hôn mê bất tỉnh, cười nói như quả mướp:

- Tiểu oan gia.

Nói rồi, bà khẽ phát ra tiếng cười khiến người ta tê cả da đầu, lăm lăm “oan gia dài” “oan gia ngắn”, tự mình ra sân múa.

Ngô Sở Sở:

- ...

Sao không chút dấu hiệu nào lại điên rồi?

Chu Phi tỉnh lại trong tràng cười như nữ quỷ, toàn thân nàng căng cứng, đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt vừa mở mắt liền muốn giết người dọa Ngô Sở Sở giật mình, sau đó nàng ấy vừa mừng vừa sợ nói:

- Cô tỉnh rồi!

Chu Phi cúi đầu nhìn lướt qua trường đao đặt bên cạnh, khoát tay với nàng ấy.

Liền sau đó, có tiếng sột soạt truyền tới, bà vú già trong viện bụng hai cái bát vào, trực tiếp đặt trước mặt Chu Phi.

Chu Phi phòng bị nhìn chăm chăm bà.

Bà vú lau đôi bàn tay thô ráp lên người, hơi cẩn trọng cười nói:

- Cháo này ta dùng bếp lò nhỏ để nấu, còn nóng đấy, mau ăn đi.

Chu Phi không nhúc nhích.

Bà vú cao lớn thô kệch này đại khái là quanh năm ở chung với người điên nên nếu không phải người ép bà chống nạnh mắng sa sả thì bà rất có tính nhẫn nại, bà kéo một băng ghế nhỏ qua, ngồi xuống đối diện Chu Phi, nói:

- Ta nói mấy ngày nay bọn chó săn đoạn tử tuyệt tôn kia sao lại tốt bụng đưa không ít thức ăn cho người sang, hóa ra là nhờ phúc Lý cô nương...

Chu Phi lạnh lùng ngắt lời bà:

- Ta không phải họ Lý.

Bà vú sững sờ, tiếp theo cười nói:

- Đúng đúng, xem đầu óc của ta này_____ơ... phu nhân nhà ta ấy mà, điên hơn mười năm rồi, nói chuyện làm việc bừa bãi, không biết nặng nhẹ, cô nương đừng so đo với bà ấy.

Chu Phi:

- Thứ lỗi ta mắt kém, không nhìn ra bà ta điên chỗ nào.

Bà vú già than thở:

- Bà ấy cũng không phải hoàn toàn không có thần trí, chỉ là lúc tốt lúc xấu, có lúc nhìn thì khỏe mạnh nhưng nói không chừng chốc lát sau nghĩ đến gì đó thì lại rơi vào ma chướng.

Ngô Sờ Sờ hỏi:

- Cừu Nương từ nhỏ đã vậy sao?

Chu Phi nghe vậy, chân mày hơi nhướng lên:

- Cừu Nương gì?

Ngô Sờ Sờ:

- Bà ấy nói bà ấy tên Đoàn Cừu Nương.

Chu Phi cảm thấy cái tên này vô cùng quen tai, hầu như rất sống động, với kiến thức nông cạn của nàng, tình huống này thực sự rất hiếm, có thể thấy “Đoàn Cừu Nương” chắc chắn là một cái tên nổi tiếng. Nàng nhớ kỹ một lát, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, nàng bỗng ngồi thẳng dậy, bật thốt:

- Bà ta chính là Đoàn Cừu Nương? Sao bà ta lại là Đoàn Cừu Nương?

Rất lâu về trước, Lý Cẩn Dung tình cờ có nhắc với họ, hiếm khi Lý Cẩn Dung nói đến chuyện giang hồ bên ngoài, bà kiên quyết không lãng phí miệng lưỡi nói về những kẻ vô danh tiểu tốt, ngay cả “Bắc Đẩu” vì là chó săn Bắc triều nên cũng không có tư cách được bà nhắc tới.

Trong số những người được Lý đại đương gia cảm thấy “là một nhân vật” xếp ra chính là “Song đao chia Nam Bắc, Nhất kiếm định Sơn Xuyên, Quan Tây Khô Vinh thủ, Bồng Lai có tán tiên”.

Trong đó, “đao” chia Nam Bắc, Nam đao chính là Phá Tuyết Đao của Lý gia, Lý Cẩn Dung nói, với bản lĩnh của bà, tuy rằng học Phá Tuyết Đao nhưng còn xa mới có tư cách nhận danh hiệu “Nam đao”, bây giờ người bên ngoài nhắc tới chẳng qua là nể mặt 48 trại mà thôi. Đồng xưng với “song đao, nhất kiếm, tán tiên” là “Khô Vinh thủ”, kỳ thực là một đôi sư huynh muội, một “Khô” một “Vinh”, “Khô” chính là Đoàn Cừu Nương, có điều sau này bà mai danh ản tích, rất nhiều tiểu bối đều cho rằng “Khô Vinh thủ” chỉ có một người.

Đoàn Cừu Nương mất tích mười mấy năm trước, có người nói bà đã chết, cũng có người nói bà đã giết nhân vật quan trọng nào đó, vì tránh tai họa nên thoái ản giang hồ, thậm chí có lời đồn rằng bà trốn ở 48 trại... đương nhiên Chu Phi biết trong trại không có người này.

Nhưng đánh chết nàng cũng không nghĩ tới, Đoàn Cừu Nương trong truyền thuyết lại làm tiểu thiếp trong hậu viện cho một quan huyện!

Còn là một tiểu thiếp điên bị lạnh nhạt nữa chứ!

- Không thể nào.

Sắc mặt Chu Phi một lần nữa trầm xuống:

- Bà ta là Khô Vinh thủ? Sao bà không nói bà ta là hoàng thái hậu luôn cho rồi?

Bà vú già chưa kịp trả lời thì thấy bóng Đoàn Cừu Nương vừa ở ngoài sân lóe lên đã tới cửa, với nhãn lực có thể nhìn rõ “dây trận” của Chu Phi lại không thể nhìn rõ thân pháp của bà.

Chu Phi theo bản năng đưa tay sờ nhưng không sờ được trường đao bên cạnh, hóa ra chỉ trong chớp mắt, Đoàn Cừu Nương đã đứng trước mặt nàng, cười hi hi giờ lên đao của nàng, xoay hai vòng trong lòng bàn tay, nói:

- Ăn xong chơi tiếp, ngoan.

Chu Phi nổi da gà toàn thân, một nửa là buồn nôn, một nửa là run sợ.

Nàng lớn đến chừng này nhưng chưa từng thấy thân pháp như vậy, tay nhanh như vậy, nhất thời thực sự có vài phần kinh ngạc không thôi, nghĩ: “Chẳng lẽ là thật?”

Nếu bà ta quả thật là Đoàn Cừu Nương, Chu Phi biết mình chắc chắn không có sức chống trả, cao thủ như thế nghiền chết nàng không hề tốn sức hơn nghiền chết một con kiến, sẽ không rảnh rỗi tới mức động tay động chân vào thức ăn, nàng liền bụng bát cháo lên, uống một hơi hết sạch, cháo ấm xuống bụng, thân thể tức thì ấm áp, nàng uống xong để bát xuống, đang định nói lời đa tạ thì Đoàn Cừu Nương dùng đao cực nhanh gỡ mấy chỗ trên người nàng.

Chu Phi tức khắc toàn thân cứng ngắc, không thể động đậy.

Đoàn Cừu Nương điên điên khùng khùng ghé vào tai nàng nói:

- Đừng chạy loạn, người nhìn xem, trời đã tối rồi, cẩn thận bên ngoài có sói xám tha người đi đấy, á ô!

Chu Phi:

- ...

Nàng đã chân thực lĩnh hội được thế nào là “giận sôi gan”.

Đoàn Cửu Nương lại nhìn Ngô Sở Sở, Ngô Sở Sở khá hiểu đạo lý “hảo hán không chịu thiệt trước mắt”, hai tay nâng bát cháo lên, vừa uống từng ngụm nhỏ vừa vô cùng ngoan ngoãn cười với bà, tốt xấu gì cũng không bị điểm huyết chung với Chu Phi.

Nữ nhân điên lúc này mới thỏa mãn, nhe răng múa vuốt kêu mấy tiếng “á ô” “á ô”, làm mặt quỷ với Chu Phi đang hai mắt bốc lửa rồi chạy vào trong góc lấy gương soi mình. Ngô Sở Sở nhìn Chu Phi, dè dặt hỏi:

- Đoàn phu nhân, làm thế nào mới có thể không sợ sói xám?

- Đơn giản, có thể đi mười chiêu dưới tay ta là được.

Đoàn Cửu Nương không quay đầu lại nói:

- Có điều các người không được, võ công của ta chuyên khắc Phá Tuyệt Đạo... Lý đại ca, huynh có dám tỉ thí với muội không?

Câu cuối cùng, bà hơi ngẩng đầu lên, giọng nói ép tới vừa nhẹ vừa mềm mại, giống như giữa hư không thật sự có một “Lý đại ca” vậy, Ngô Sở Sở bất giác rung mình, nghi hoặc không thôi đối mắt với Chu Phi.

Bà vú già thờ dài nói:

- Đoàn phu nhân và Lý đại hiệp là có ngọn nguồn, cô nương nghe ta nói rõ. Khi đó Nam triều vẫn chưa thành lập, hoàng tộc cũ hốt hoảng chạy trốn, ở cố đô Bắc Đẩu lộn xộn hành, lòng người bàng hoàng, ta là nha hoàn một gia đình quý tộc, lão gia nhà ta trước kia là học sĩ Hàn lâm viện, không chịu làm việc cho ngụy triều, bèn từ quan đóng cửa ở nhà, nào ngờ đại thiếu gia trẻ người non dạ, gây sự với một đám thái học sinh, bị người ta trói gỗ áp giải đi, ép lão gia xuất hiện nhận phong. Lão gia nhà ta vì cứu nhi tử, giả vờ nhận phong, âm thầm liên lạc với một vài bằng hữu, muốn đưa cả nhà đi trốn. Ngờ đâu tin nhầm kẻ ác, bị người phản bội, toàn gia mất mạng, chỉ có ta nhờ số trời run rủi, ôm tiểu thiếu gia còn trong tã lót trốn đi, dọc đường bị người đuổi giết, Đoàn phu nhân đứng lúc đi ngang qua, một chưởng đập chết tên thủ lĩnh, cứu hai chủ tớ bọn ta.

Bà vú già nhìn Đoàn Cửu Nương, nữ nhân điên ấy ngâm nga chải tóc, tựa như hoàn toàn không nghe thấy.

- Không ngờ người bà ấy đánh chết chính là đệ đệ ruột của “Văn Khúc” Bắc Đẩu. Đoàn phu nhân thiên phú dị bẩm, tuổi trẻ thành danh, ít nhiều gì cũng có chút tài kinh người, đánh chết cũng đánh chết rồi, bà kính thường chuyện lấp liếm che giấu, thế nên đã gây ra mầm họa. Bắc Đẩu kiêng kỵ danh hiệu “Khô Vinh thủ”, cho rằng bà cố ý khiêu khích chính quyền mới, đương nhiên phải loại trừ bà, dọc đường chấn động tâm can, bọn ta ở Bình Dương bị bốn người Bắc Đẩu “Liêm Trinh” “Văn Khúc” “Vũ Khúc” “Cự Môn” vây công. Đoàn phu nhân bị trọng thương, ta vốn cũng cho rằng tính mạng khó giữ, chỉ hận chưa kịp phó thác tiểu thiếu gia ra ngoài. Nào ngờ đúng lúc đó, Lý đại hiệp chạy tới _____ hóa ra sư huynh của Đoàn phu nhân nghe nói sư muội gây chuyện mà bản thân lại có chuyện quan trọng không thoát thân được, bèn qua tay nhiều người nhờ Lý đại hiệp giúp đỡ. Lý đại hiệp thật nghĩa khí, nghe một câu của bằng hữu liền không quản ngày đêm từ Thục Trung đuổi đến, vừa vận cứu được bọn ta.

Tuy Chu Phi bị Đoàn Cửu Nương khống chế huyết đạo, không thể nói chuyện nhưng không khỏi trợn to mắt.

Bất cứ người nào trong “Bắc Đẩu” đối với nàng mà nói đều giống như cường địch không thể vượt qua, thế nhưng ngoại tử phụ mà nàng chưa từng có may mắn được gặp kia năm xưa lại có thể lấy một địch bốn, còn có thể dẫn theo người yếu đuối bệnh tật thành công bỏ chạy.

Rốt cuộc “Nam đao” lợi hại cỡ nào? Nàng ngay cả tưởng tượng cũng không tưởng tượng nổi, máu toàn thân Chu Phi đều hơi nóng lên.

- Lý đại hiệp một đường hộ tống bọn ta xuôi Nam, ta giao tiểu thiếu gia cho một vị bằng hữu cũ của lão gia nhận nuôi, sau đó liền quyết tâm đi theo Đoàn phu nhân, làm chút chuyện bưng trà rót nước hầu hạ để báo đáp đại ân. Theo Đoàn phu nhân nói, Lý đại hiệp thành danh nhiều năm, dù là bà ấy cũng nên gọi một tiếng “tiền bối”, nhưng cách cư xử của ông ấy không hề có chút kiêu ngạo nào của một người nổi tiếng võ lâm, vừa cẩn thận tỉ mỉ vừa rất biết chăm sóc người khác, ông ấy tự giấu nói mình vì thế từ mất sớm, phải tự tay nuôi nấng hai đứa con một nam một nữ nên có chút tật xấu đàn bà không sửa được.

Bà vú già thờ dài:

- Nam tử như vậy, dù có hơi lớn tuổi... ai có thể không yêu?

Đoàn Cửu Nương không chải tóc nữa, ngẩng ngốc ngồi trong góc, không biết đang nhớ đến chuyện cũ hư ảo nào.

Ngô Sở Sở không nhịn được hỏi:

- Vậy sau đó Đoàn phu nhân làm sao mà ở lại Hoa Dung?

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Giá Y

Bà vú già chưa kịp nói, Đoàn Cửu Nương đã tự mình cất tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Vì tỷ tỷ ta.

...

- Năm xưa ta một mình đi về phương bắc trong binh hoang mã loạn, không phải là ăn no rừng mỡ đi kiếm chuyện... Ta có một tỷ tỷ ruột song sinh, từ nhỏ tướng mạo giống nhau y như đúc, chỉ có cha mẹ là có thể phân biệt được, năm ta năm sáu tuổi, quê nhà gặp nạn, phụ mẫu không sống được liền đem hai tỷ muội ta đi bán. Dọc đường, ta nhân lúc người môi giới không phòng bị mà gây thoát khỏi dây trói, nhảy xuống chiếc xe chở gia súc nọ. Khi ta muốn đưa tỷ tỷ theo thì tỷ ấy lại không chịu, giẫm lên ngón tay ta bảo ta rút, nói rằng cả đời này tỷ ấy đều không muốn gặp ta... tỷ ấy còn nói, cha mẹ bán bọn ta đều vì ta không được người ta thích, liên lụy đến tỷ ấy, tỷ ấy hận chết ta.

...

- Từ nhỏ tính khí ta đã xảo trá tai quái, thường bị người lớn quở mắng là không được lành lợi đáng yêu như tỷ tỷ, lúc đó còn nhỏ không hiểu chuyện, nghe vậy liền tin lời tỷ ấy, cực kỳ hận, khóc lóc tại chỗ rồi bỏ chạy. Sau này lớn lên ta mới hiểu, lúc đó tỷ ấy sợ người môi giới quay lại thì ta cũng không chạy được nên muốn đề ta đi mau. Nhưng giữa biển người mênh mông, ta biết đi đâu tìm một nữ tử nhỏ bé đây? Ta luôn không biết mấy năm qua tỷ ấy còn sống hay đã chết.

...

- Mãi đến khi có lần uống rượu, ta tình cờ nghe một bằng hữu đi xa nhắc tới, nói rằng hần ở phương bắc có gặp một nữ tử, ngỡ là ta, tiến lên chào hỏi mới biết nhận nhầm, nghe nói mặt mũi người kia rất giống ta, chỉ là thần sắc khí chất thì rất khác.

Đoàn Cửu Nương ban nãy điên dữ dội, Ngô Sở Sở và Chu Phi đã từ bỏ việc giao lưu trao đổi với bà, nào ngờ bây giờ bà lại bình thường, lúc nhắc tới người tỷ tỷ ruột, bà ăn nói rõ ràng, lời nói mạch lạc, vẻ mặt thậm chí còn nghiêm túc. Chu Phi cảm thấy mạch máu trên người mình đã hơi thông được một chút thì biết vừa nãy Đoàn Cửu Nương cũng không dùng bao nhiêu sức lực, thế là nàng vừa chú ý nghe bà nói chuyện vừa âm thầm vận công.

- Ta nghe liền biết có lẽ hần đã gặp tỷ tỷ bất vô âm tín suốt hai mươi năm của ta, vội hỏi hần rõ ràng là đã gặp người kia ở đâu lúc nào, vì đã qua rất lâu nên hần cũng chỉ có thể nói đại khái, ta đành đi một mạch lên phương bắc, nghe ngóng khắp nơi, nào ngờ gặp phải con chó họ Tào thả ra hại người, tự hần trong lòng có quý, thấy ai cũng nghi ngờ là người ta tới chống đối hần, ta lại không biết trời cao đất rộng, suốt đường bị con chó dữ đó đuổi theo rất chặt vật...

...

- Không ngờ lại gặp được huynh ấy.

Đoàn Cửu Nương nói tới đây, thần sắc ban nãy còn bình thường lại bắt đầu ngơ ngẩn.

Ngô Sở Sở bung bát lên theo bản năng, giống như đề một lá chắn trước mặt, một tay Chu Phi vừa có được tri giác, buông thông một bên không dám động đậy. Gian phòng nhỏ mờ mờ yên tĩnh hồi lâu, bà vú già đang đun một ấm nước nóng, hai nữ tử nín thở tập trung nhìn chăm chăm bà điên không biết sẽ lên cơn lúc nào kia.

Đoàn Cửu Nương thời trẻ hần cũng rất đẹp, nữ tử trẻ tuổi chỉ cần có tinh thần trông đều sạch sẽ xinh tươi. Lúc này bà nhìn chăm chăm ánh lửa trên ngọn đèn dầu, dường như không hề sợ hồng mắt, nếp nhăn nhỏ nơi khóe mắt hòa tan dưới quảng sáng ấy, còn có thể nhìn ra chút màu sắc đã trút đi.

Bà đại khái hoàn toàn quên mất thế gian này còn có người khác, một lòng chìm vào những hồi ức cũ.

Đột nhiên, Đoàn Cửu Nương khóc rống lên không chút dấu hiệu báo trước.

Tiếng khóc ấy khiến những người trong phòng đều sợ run.

Người điên không biết khống chế mức độ, há miệng có thể nói là như quỷ khóc sói gào, mà bà không chỉ khóc thôi còn như phát điên chụp lấy gương đồng trên bàn trang điểm. Gương đồng ấy vào tay bà giống như cọng mì bị luộc nát, vụn vụn thành cái bánh quai chèo, “rắc rắc” về châu tiên tổ.

Đoàn Cửu Nương chưa phát tiết xong, một chương lại đập về phía vách tường, cả căn phòng chấn động, cát đá trên nóc phòng rơi rào rào, còn bị như thế nữa sẽ hồng mắt.

Ngô Sở Sở và Chu Phi trợn mắt há mồm, không ngờ bà lại không chút mào đầu, tự tiện đổi sang một kiểu điên khác!

Mắt thấy bà sắp đánh sập nhà, bà vú kinh nghiệm phong phú vội hét to:

- Phu nhân, thiếu gia còn ở trong phòng đấy!

Câu nói ấy không biết có chứa bùa chú gì mà vừa thốt ra, Đoàn Cửu Nương với đôi mắt đỏ như máu lập tức giống như trúng phép định thân, đứng bất động, lát sau, bà rít lên một tiếng, lảo đảo ra sân. Trong sân tối om vang lên một chuỗi tiếng âm vang, không biết là đá hay gỗ trúng độc chiêu của bà.

Cái bát không trong tay Ngô Sở Sở suýt không cầm vững, nàng nhấc lên một hồi mới đặt xuống được, sắc mặt thoát đỏ thoát trắng nói:

- Xin, xin lỗi.

Bà vú thu phục đại ma đầu, bình tĩnh dọn bát đĩa, khoát khoát tay nói:

- Yên tâm, bà nghe câu nói kia, không quậy xong sẽ không vào đâu.

Ngô Sở Sở hỏi:

- Thiếu gia mà bà nói là...

Bà vú nói:

- Là nhi tử của đại tỷ Đoàn phu nhân, cũng chính là đại thiếu gia phủ này. Đoàn phu nhân dọc đường luôn đề tâm đến Lý đại hiệp, tính cách bà lại luôn thẳng thắn rạch ròi, có tình cảm với ai đều muốn nói ra, bà nói cho Lý đại hiệp nghe nhưng ông chỉ cười nói “một lão đầu hơn bốn mươi tuổi như ta, khuê nữ cũng sắp bằng tuổi muội rồi, nếu không phải luận bối phận ta cùng thế hệ với sư huynh của muội thì có thể để muội gọi ta một tiếng thúc thúc cũng không sao, đừng cần quấy nữa”, Đoàn phu nhân nhiều lần bày tỏ rằng dù ông có già 70 80 tuổi bà cũng không để ý, Lý đại hiệp lại thành tâm từ chối, nói mình không quên được thế tử, chỉ xem bà như một vãn bối mà thôi, không hề có ý gì khác. Phu nhân nhà ta tính tình cương liệt, đầu chịu nổi nhiều lần từ chối như vậy, dưới cơn nóng giận liền cùng ông mỗi người mỗi ngả.

...

- Đoàn phu nhân mang theo ta, không có nơi nào tốt để đi, đành tiếp tục tìm kiếm hỏi thăm tung tích đại tỷ mình, theo lý thuyết thì đây là chuyện mò kim đáy biển, sao có thể tìm được? Nhưng nào ngờ sau hơn ba tháng, thật trùng hợp, khi hỏi đường một lão ăn mày, lão ấy chỉ đường xong, đột nhiên nói một câu “huyện thành Hoa Dung có một nương tử bán rượu giống cô nương y như đức, lão thoát nhìn còn tưởng là cô ấy đấy”, Đoàn phu nhân nghe vậy đầu tiên là mừng rỡ, sau đó lại sinh bệnh đa nghi, nhiều lần ép hỏi, lão ăn mày kia mới nói mình là đệ tử Cái Bang, được người nhờ vả để tâm giúp. Bọn ta lúc đó mới biết, hóa ra không phải trùng hợp mà là Lý đại hiệp không yên lòng, âm thầm đi theo bọn ta rất lâu, biết bà muốn tìm người bèn nhờ vả không ít bằng hữu tin tức nhanh nhạy giúp đỡ lưu ý giúp.

Chu Phi lần đầu nghe tỉ mỉ chuyện về lão trại chủ như thế, chỉ cảm thấy ngoại tử phụ không hề giống như nàng tưởng tượng, là người tay cầm đao cực kỳ mãnh liệt nhưng tính tình lại ôn hòa.

Nhớ đến đao quyết Phá Tuyết Đao mà Lý Cần Dung dạy, nàng nghĩ: “Người ôn hòa cũng có thể không gì không phá sao?”

- Cứ thế, Đoàn phu nhân tìm được tỷ tỷ ruột đã xa cách nhiều năm, mùi vị thân nhân ly tán gặp nhau thì không cần nhắc nữa, rất nhanh, Đoàn phu nhân phát hiện tỷ tỷ mình là phòng ngoài (1) của một công tử nhà giàu, Đoàn phu nhân làm việc đều dựa vào yêu ghét của bản thân, rất không theo thói thường, biết thì biết nhưng không cảm thấy gì cả, không hề cho là nhục nhã, ngược lại thấy hai người họ tình chàng ý thiếp lại gọi lên lòng hoài niệm của bà với Lý đại hiệp, lúc giận lúc thương. Bà đã tìm được tỷ tỷ, tâm nguyện nhiều năm đã giải, liền một lòng một dạ nghĩ đến đạo pháp của Lý đại hiệp, muốn tự sáng tạo ra một bộ võ công chuyên dùng để khắc ông, tiện cho cường ép bắt ông về.

(1) Phòng ngoài: vợ bé được bao dưỡng bên ngoài, không có danh phận, không được rước về nhà.

Chu Phi không biết người khác liệu có vinh hạnh được nghe chuyện một đại cô nương muốn cưỡng ép bắt ông ngoại mình về hay không, dù sao nàng đã gặp kỳ ngộ này, đúng là lúng túng đến mức đứng ngồi không yên.

Bà vú nói:

- Cứ cách ba đến năm tháng là bà sẽ đến Thục Trung khiêu khích một phen, đi lần nào bại lần nấy, bại lần nào lại đi lần nấy, xem ra bà định cứ thế dây dưa cả đời.

Chu Phi:

- ...

Tính cách khiến người ta ghét này xem ra không liên quan tới điên hay không điên.

- Về sau có một lần Đoàn phu nhân đi tìm Lý đại hiệp như thường lệ, dọc đường vô tình xảy ra xung đột với một đám người, nghe chúng tự giới thiệu là thuộc hạ của Bắc Đẩu Liêm Trinh, bà nhất thời nhớ tới chuyện mình từng chịu thiệt lớn bởi thuộc hạ Bắc Đẩu, tức không chịu nổi, dưới cơn kích động đã gây hấn động thủ, ai dè Liêm Trinh không giống những người khác, hắn ta là một tên tiểu nhân đề tiện vô sỉ, đánh không lại liền hạ độc. Đoàn phu nhân trúng chiêu của hắn ta, lúc sắp lật thuyền trong mương thì lại là Lý đại hiệp chạy tới _____ hóa ra chuyện bà cứ ba ngày hai bận chạy tới 48 trại đã bị cơ sở ngầm dưới núi biết từ lâu, thấy bà đánh nhau với người ta bèn báo tin về.

...

- Lý đại hiệp giúp bà ép độc ra ngoài, lần đầu tiên trách mắng bà, Đoàn phu nhân thấy ông cứu giúp, vốn lòng đầy vui mừng, còn chưa kịp bày tỏ thì bị đội thẳng một gáo nước lạnh, thế là nổi giận đùng đùng bỏ đi. Con người khi bị tủi thân uất ức luôn muốn tìm đến người thân, không ngờ khi bà quay lại, tỷ tỷ bà đúng lúc mang thai, Đoàn phu nhân còn chưa kịp chúc mừng thì tỷ tỷ bà trở dạ.

Ngô Sở Sở “à” một tiếng.

- Đám Chúc gia khôn kiếp kia _____ chính là tên phá gia yêu đương với đại tỷ của Đoàn phu nhân, bây giờ là tên quan huyện chó má này _____ sớm đã thay lòng đổi dạ không biết tới chỗ ong bướm nào, từ khi nhi tử ruột sinh ra tới khi mẹ nó tắt thở đều không hề đến nhìn lấy một lần. Đoàn phu nhân tức giận, muốn giết cả nhà Chúc gia nhưng đại tỷ bà không chịu, lúc sắp chết còn ép bà thề độc, điều thứ nhất phải bảo vệ đứa trẻ trưởng thành, điều thứ hai không thể gây phiền phức cho Chúc công tử, càng không được phép làm hấn ta bị thương, bằng không bà ấy dưới cửu tuyền ắt phải chịu hình phạt băm vằm trăm mảnh, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Chu Phi bật thốt:

- ...Bà ấy cũng điên à? Sao điên cũng gia truyền thế?

Nói xong nàng mới phát hiện huyết cầm trên cổ mình đã được giải, vội ho mạnh hai tiếng.

Bà vú nhìn nàng, nói:

- Haiz, con nhóc như cô sao hiểu được mấy chuyện nam nam nữ nữ?

Ngô Sở Sở hỏi:

- Nhưng thề như vậy cũng quá bức bối rồi, Đoàn phu nhân đồng ý à?

Bà vú nói:

- Sao có thể không đồng ý chứ? Qua hơn mười ngày, đội bọn ta mai táng xong xuôi, Chúc gia mới có người tới nói huyết thống nhà mình không thể lưu lạc bên ngoài nên muốn đón về, mẹ quý nhờ con, nể mặt đứa trẻ họ đồng ý dùng kiệu nhỏ đón mẹ đứa trẻ vào trong phủ. Đoàn phu nhân phần nộ, ngược lại sinh ra một kẻ, tỷ muội họ thoát nhìn như từ một khuôn đúc ra, bà liền giấu chuyện tỷ tỷ đã chết, thay tỷ tỷ “gả” vào Chúc gia. Với võ công của bà có thể nghênh ngang bước đi, không ai làm gì được bà, nếu đã không thể làm hại tiểu tử họ Chúc kia thì bà hạ quyết tâm muốn quây cho Chúc gia gà chó không yên.

Chu Phi nghe thấy chủ ý tệt hại “tuyệt diệu” như vậy, ngoại trừ “có bệnh” thì thực không biết cảm khái thế nào.

Bà vú già lắc đầu nói:

- Cô vẫn không hiểu. Chủ ý tệt hại này của bà một nửa do chính bà tinh ranh giảo hoạt, một nửa là vì Lý đại hiệp. Bà bắt đầu lấy giá y của tỷ tỷ nhiều năm trước ra may vá, đồng thời gửi thư cho Lý đại hiệp, không hề nói rõ tiền căn hậu quả, chỉ nói mình sắp xuất giá, trên giá y thiếu mấy hạt châu, nhờ ông tìm giúp.

...

- Bên Thục Trung kia mãi không có tin tức gì truyền đến, Lý đại hiệp là người rất biết lễ tiết, tuyệt đối không làm ra chuyện biết bằng hữu thành thân mà ngó lơ không hỏi, chắc chắn là ghen tuông giận dữ. Đoàn phu nhân vô cùng dương dương tự đắc, định chờ xử xong chuyện Chúc gia sẽ đi Thục Trung tìm ông làm sáng tỏ, nào ngờ qua một thời gian, vào đêm trước ngày Chúc gia cho người tới đón, chợt có một cô nương trẻ tuổi đến nhà, tự xưng là nữ nhi của Lý đại hiệp.

Chu Phi hỏi :

- Người đó là mẹ ta?

- Hẳn là vậy.

Bà vú già nói:

- Cô nương kia đưa tới một túi hạt châu, nói là cha mình lúc lâm chung căn dặn cô ấy đưa làm quà cưới.

Chu Phi bất giác ngồi thẳng, nói:

- Các trưởng bối trong nhà chưa từng kể với ta chuyện này, xin bà bà nói rõ.

- Theo Lý cô nương nói, Lý đại hiệp bị người ta ám hại, trúng một loại độc tên “Triền Tĩ” gì đó, lại bị đám Tham Lang, Cự Môn, Phá Quân cho người vây công, ông luôn ra sức ứng chiến, đi về phía nam tránh những tên chó săn kia mấy chục dặm, không biết đã giết bao nhiêu người, bọn Bắc Cầu không thể vây khốn ông nhưng cũng khiến ông bị độc phát nghiêm trọng hơn, gắng gượng về đến trại đã không thể chữa trị nữa.

Bà vú già thờ dài, hồi lâu mới nói tiếp:

- Lúc đó ta thấy thân sắc Đoàn phu nhân không đứng, chờ Lý cô nương đi rồi, bà liền như rơi vào ma chướng, luôn miệng nói mình hại chết Lý đại hiệp.

Mặt Chu Phi không chút biểu cảm, không nhìn ra nàng đang nghĩ gì, Ngô Sở Sở hỏi:

- Tại sao?

Bà vú nói:

- Ta cũng là về sau mới hiểu từ những lời lộn xộn linh tinh của bà, hóa ra lần cuối cùng bà gặp Lý đại hiệp, độc mà bà trúng là “Triền Tĩ”, lúc đó rõ ràng Bắc Đẩu dẫn theo rất đông nhân mã, thấy bà và Liêm Trinh xung đột lại ẩn mình không xuất hiện, chính là mưu đồ từ lâu, dùng bà để dụ Lý đại hiệp ra, Triền Tĩ chắc chắn không phải loại độc bình thường, có lẽ vào lúc Lý đại hiệp giúp bà ép độc đã truyền vào người ông. Lý đại hiệp lúc đó nhất định đã hiểu nên mới có thái độ khác thường mắng bà một trận, đuổi bà đi, đồng thời dẫn dụ kẻ địch đi về phía nam.

Ngô Sở Sở “a” lên, nước mắt bắt đầu rung rung.

Chu Phi thầm đọc tên kẻ đầu sỏ “Liêm Trinh” hai lần, nhớ Tạ Doãn từng nói với nàng “Cam Đường tiên sinh ở núi Chung Nam vây khốn đại tướng dưới trướng nguy đề, chém “Liêm Trinh” của Bắc Đẩu, treo đầu trên cổng thành ba ngày”, nàng cảm thấy hành vi của Chu Dĩ Đường không phải là trùng hợp.

Ngô Sở Sở lặng lẽ lau mắt, hỏi:

- Vậy sau đó Đoàn phu nhân thế nào?

- Đoàn phu nhân nghe nói Lý cô nương muốn lên Bắc đô báo thù bèn giao thiếu gia lại cho ta mà đi theo, người Lý gia đều rất cảm kích bà, vì Lý đại hiệp chưa từng nói với ai chân tướng ông bị trúng độc, nhưng nếu nguy đề dễ giết như vậy, sớm đã bị người ta chém thành trăm mảnh rồi. Chuyến đi này của họ cuối cùng vẫn tay trắng trở về. Ta thấy sau khi Đoàn phu nhân từ Bắc đô về liền ngẩn ngơ hốt hoảng, không để ý gì tới Chúc gia nữa, may mà gã họ Chúc kia cũng không muốn để ý tới mẹ đẻ trẻ là bà nên hậu viện luôn yên tĩnh, từ đó bà luyện công bất chấp tất cả. Không ngờ tự ép chính mình quá mức, dần dần tẩu hỏa nhập ma, lúc bắt đầu chỉ là thỉnh thoảng rơi vào ma chướng nhưng về sau ngày càng nặng, ngay cả người Chúc gia cũng biết trong viện này có một bà điên, chính là tình cảnh như bây giờ.

Ánh đèn lắt lư, Chu Phi nghe xong một câu chuyện dài đủ cả thăng trầm như vậy, trong lòng mơ hồ xâu chuỗi đầu đuôi sự việc của mấy mươi năm trước, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, sự nóng nảy và thù hận đầy bụng không biết từ khi nào đã thoáng bình ổn lại, nàng nhớ mấy ngày trước mình còn thề son sắt muốn đưa Ngô Sở Sở về, kết quả trong lúc con giận xông lên đỉnh đầu đã định liều mạng, vứt Ngô Sở Sở qua một bên, như thế đâu chỉ là “nói lời nuốt lời” “suy nghĩ không chu toàn” mà quả thực là nói không bằng đánh rắm, không những không làm được việc mà về thái độ làm người còn làm mất mặt mũi tổ tiên.

Bà vú già nói xong, thấy trời đã khuya, bèn dẫn hai nàng nghỉ ngơi sớm, bà đi sang phòng nhỏ ngủ, Đoàn Cửu Nương điên không biết từ khi nào đã an tĩnh lại, treo ngược mình trên cành cây to trong viện không nhúc nhích, tư thế giống như một con dơi.

Đại huyệt khắp người Chu Phi đã được giải toàn bộ, có thể tự do hành động.

Ngô Sở Sở chỉ sợ nàng lại chạy ra ngoài phân cao thấp với nữ nhân điên kia nhưng nói không dám nói, khuyên không dám khuyên, đành phải nhìn chăm chăm nàng.

Chu Phi rất áy náy xoa xoa cằm, nói với nàng ấy:

- Cô nghỉ ngơi đi, ta... ờm... không gây sự gì đâu.

Ngô Sở Sở ngoài mặt gật đầu nhưng trong lòng không dám tin, nằm xuống không dám ngủ say, vờ như đã ngủ, chốc chốc lại len lén mở mắt liếc nhìn nàng, chỉ sợ nàng nửa đêm canh ba không từ mà biệt.

Chu Phi đương nhiên nghe ra được là nàng ấy giả vờ ngủ, trong lòng bình ổn lại, càng cảm thấy hổ thẹn, nàng nhớ đến mấy ngày liền phập phồng thấp thỏm, vọng tưởng hão huyền chuyện không biết tự lượng sức, cảm thấy rất không nên, bèn dứt khoát không ngủ, ở đó ngồi thiền, chuyên tâm dùng phương pháp Ngự lão dạy nàng để tôi luyện Phá Tuyệt Đạo.

Lần này, Chu Phi thật giống như nhập định, đặt tất cả những rối rắm ồn ào sang một bên, tâm không tạp niệm, chín thức Phá Tuyệt thu thế đi hết một vòng trong lòng, nàng mở mắt, chân trời đã hừng sáng, Chu Phi chậm rãi thở ra một hơi, bỗng dưng cảm thấy ngực thả lỏng, linh hội được nhiều hơn, đang định đứng dậy đi qua đi lại thì chợt phát hiện Đoàn Cửu Nương đang lặng lẽ đứng bên cạnh trong bóng tối, tựa như bóng ma nhìn nàng.

Chu Phi sững sờ, chào:

- Tiền bối...

Đoàn Cửu Nương đột nhiên nhảy đến trước mặt nàng, hạ thấp giọng, thần bí hỏi:

- Lúc này ngươi đang luyện đạo sao?

Chu Phi kinh ngạc nghĩ: “Sao bà ấy biết?”

Chưa đợi nàng trả lời, Đoàn Cửu Nương đã nhẹ nhàng nói:

- Ai dạy người luyện công?

Chu Phi thành thực đáp:

- Gia mẫu.

- Ôi, theo mẹ ruột luyện công có thể có tiền đồ gì? Sao cô ta nỡ rèn luyện người tử tế?

Đoàn Cửu Nương cười thần bí nói:

- Người có muốn theo bà ngoại luyện không?

Chu Phi cố gắng phớt lờ hai chữ “bà ngoại”, định từ chối, nói:

- Tôi...

Chưa đợi nàng lên tiếng, Đoàn Cửu Nương đột nhiên ra tay như sấm chớp, liên tục che ba đại huyệt trên ngực nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Khô Vinh

Chu Phi ngạc nhiên nói:

- Tiền bối, người làm gì vậy?

Đoàn Cửu Nương ngậy thơ hồn nhiên chớp chớp mắt:

- Ta dạy người!

Chưa nghe nói học võ công còn bị điểm huyệt thành người gỗ, Chu Phi tức thì có loại linh cảm không lành, tuy nàng lười so đo với người điên nhưng cũng không muốn trở mặt nhìn người điên chơi chết mình, vội nói lảng đi:

- Không phải tiền bối nói có bản lĩnh chuyên khắc Phá Tuyệt Đạo ư? Để tôi mở mang kiến thức có được không?

Đoàn Cửu Nương nói như thật:

- Đó đều là chiêu thức, Khô Vinh thủ ta lấy nội công làm nền tảng, rèn luyện thân thể là phụ, chiêu thức là thứ yếu, lúc mới nhập môn phải học từ nền tảng.

Chu Phi vừa nghe, thật sự là da đầu nổ rần rần _____ có câu đồ đã ăn không được ói, kinh mạch đã rã không được xuôi, nếu mặc cho bà điên này chỉ chỗ lung tung trên người nàng, sau này nói không chừng trong viện lại có thêm một người múa nữa.

Trước mắt, nàng thà rằng bà điên Đoàn tiếp tục sự nghiệp phá nhà của bà ta chứ không muốn nghiêm túc thỉnh giáo bà.

Dưới tình thế cấp bách, Chu Phi tự dưng có thêm chút nhanh nhạy về tài ăn nói, nhanh chóng nịnh nọt:

- Chuyện đó không gấp, tôi vốn luôn cho rằng Phá Tuyệt Đạo nhà mình là đạo pháp lợi hại nhất trên đời, xưa nay chưa từng nghe nói thứ gì có thể khắc nó, suýt nữa éch ngồi đấy giềng... ơ... tiền bối vẫn là nhanh cho tôi được mở mang kiến thức đi.

Tâm trí Đoàn Cửu Nương lúc lớn lúc nhỏ, lúc già lúc trẻ, bây giờ bà khá giống một đứa trẻ, nghe nói Chu Phi muốn thưởng thức tác phẩm đặc ý của mình, chỉ với dăm ba câu đã bị dỗ mặt mày hớn hớn, bà vung tay áo giải huyệt đạo cho Chu Phi:

- Vậy người đi theo ta.

Đoàn Cửu Nương vô cùng không biết nặng nhẹ, Chu Phi vất vả lắm mới nhịn tiếng ho sặc xuống, chưa kịp thuận khí thì Đoàn Cửu Nương chệch nàng lẻ mề, túm lấy cổ tay nàng, vừa lôi vừa kéo ra ngoài, sau đó nhét trường đao vào tay nàng, không biết nhặt từ đâu ra một nhánh cây, cười hì hì nói với Chu Phi:

- Tôi, tôi đi.

Chu Phi ước lượng trường đao trong tay mình, tuy nàng không hận thù gì Đoàn Cửu Nương nhưng rốt cuộc vẫn không cam lòng hiện giờ bị bà ta khống chế, liền nói:

- Tiền bối, chín thức Phá Tuyệt Đao có quá nửa là tôi về hồ thành chó, nếu mất mặt xấu hổ, chỉ trách tôi học nghệ không tinh chứ không phải do đao không tốt.

Đoàn Cửu Nương không kiên nhẫn:

- Một tiểu nữ từ chút xíu tuổi như ngươi mà cũng đông dài y như Lý Chủy!

Chu Phi lớn đến chừng này, từng bị chê xấu tính, chê độc miệng dơ tay, nhưng chưa từng có ai chê nàng “đông dài”, thực dờ khóc dờ cười. Không ngờ ông ngoại nàng khi còn sống lại chọc phải đóa hoa đào nát này, nát nhiều năm như vậy vẫn bình an với đời, là nàng số trời run rủi, tự đưa tới cửa cho người ta dán mặt.

Chắc, âu cũng là số mệnh.

- Mời tiền bối.

Chu Phi rung trường đao trong tay, bài trừ tạp niệm trong lòng, trường đao trong tay nàng cuốn lên một cơn gió xoáy.

Ba thức đầu Phá Tuyệt Đao khai triển, là “Phách Sơn”, “Phân Hải” và “Trảm Bát Chu”.

Chu Phi trực tiếp lướt qua hai phần “Sơn Hải”, đánh ra một thức “Bát Chu Phong” nàng vừa lĩnh hội trong sơn cốc của Mộc Tiểu Kiều, đây là một thức nhanh nhất, phức tạp vô thường nhất trong chín thức Phá Tuyệt Đao, nơi ánh đao đi qua có thể cắt âm, nứt bóng.

Đồng thời, nàng không tự chủ nhớ tới “phù du trận” mà Xung Tiêu Tử chỉ nàng trong trận chiến ở sơn cốc, đầu óc nàng lóe lên, dùng nó trong lúc di chuyển.

Chút thiên phú này của Chu Phi dường như từ khi sinh ra đã có, việc gì cũng không để ý tới khuôn mẫu, đặc biệt biết bắt tôm bọ tép, thấy trong võ công người ta có cái gì khiến mắt nàng sáng lên, đôi lúc không biết sinh ra linh cảm kỳ lạ gì là nàng có thể dùng nó rêu ông nọ cảm cảm bà kia.

“Phù du trận” trong truyền có thể lấy một địch vạn, “Bát Chu Phong” lại thích hợp nhất trong đối kháng số đông, hai thứ kết hợp như hổ thêm cánh, Chu Phi biến hóa “Bát Chu Phong” một cách sinh động thành “Đông Nam Tây Bắc Phong”.

Đoàn Cửu Nương nhất thời chỉ cảm thấy quanh mình giống như có bảy tám người vây quanh, bà không khỏi hơi kinh ngạc, khẽ “ồ” một tiếng, không ngờ một người thoát nhìn quy củ cứng nhắc như Chu Phi lại có một mặt vô cùng linh hoạt như vậy.

Người tu luyện nội gia công phu như Khô Vinh thủ khi đối đầu với tiểu bối không cần dùng đao thật kiếm thật, một nhánh cây vào tay cũng có thể thành thần binh lợi khí, hai người trong chớp mắt đã đi được bảy tám chiêu, Đoàn Cửu Nương căn bản không hề đánh trả.

Đến khi bà nhìn rõ nước đi độc đáo của Chu Phi, mới cười khẽ nói:

- Xem ta đây.

Lời bà chưa dứt, Chu Phi chỉ cảm thấy đao trong tay giống như bị dính lại, đối phương dường như chỉ dùng nhánh cây nhỏ tùy tiện gõ mấy cái lên trường đao, đao phong của Chu Phi vốn đang hùng lực khí thế tức thời gián đoạn, không thể tìm được cảm giác thoải mái như nước chảy mây trôi ban nãy nữa.

Chu Phi vội vã muốn thu tay nhưng lưỡi đao của nàng vừa bị ép chậm lại thành linh bị Đoàn Cửu Nương nắm được quỹ đạo, một phát bắt vào tay. Bà chỉ dùng ba ngón tay đã kẹp chặt đao Chu Phi, hồ khẩu treo lơ lửng và lưỡi đao sắc lạnh lẻo cách nhau chỉ khoảng một lòng tay nhưng rất thành thạo điều luyện, ngay cả lớp da chết cũng không tróc tí nào.

Chu Phi cả kinh, đối mắt với Đoàn Cửu Nương.

Đoàn Cửu Nương nhìn nàng, mỉm cười đùa dai, nhỏ giọng nói:

- Cái này ấy mà, gọi là “Bộ Phong”. (1)

(1) Bộ phong: bắt gió, tức là bắt lấy chiêu “Bát Chu Phong” của Phá Tuyệt Đao.

Chu Phi cũng không biết mình bị thế nào, có lẽ nàng hơi trì độn hơn người bình thường, so ra mà nói, nàng lĩnh hội đao kiếm càng rõ ràng càng nhanh gọn hơn lĩnh hội tiếng người trước đó nghe bà vú già nước miếng tung bay kể về những yêu hận tình thù, Chu Phi cơ bản không có xúc động gì, nàng đứng nghe người trong câu chuyện dần vật qua lại không hề đau thất lưng.

Đến khi nàng chính mắt nhìn thấy chiêu này, chính tai nghe hai chữ “Bộ Phong”.

Chu Phi chợt khó chịu không rõ nguyên do, trong chớp mắt nàng đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà hiểu được thế nào là “người đi không thể giữ, chuyện cũ không thể truy”.

Nàng sững sờ chốc lát, vành mắt không báo trước đỏ lên.

Đoàn Cửu Nương giặt mình, tay chân luống cuống thu lại nụ cười đắc ý, nghĩ nghĩ, giấu đầu hờ đuôi giấu nhánh cây trong tay ra sau lưng, nói:

- Nè... người sao vậy, thua thì khóc hả?

Chu Phi hít sâu một hơi, cứng rắn nuốt nước mắt trở về, cau mày cúi đầu nói:

- Ai khóc chứ?

Đoàn Cửu Nương rất trẻ con khom lưng, nheo mắt nhìn nàng từ dưới lên, dè dặt nói:

- Có lần ta bị bốn con chó dữ đuổi mấy chục dặm, bị chúng đánh lăn lộn đầy đất mà còn không khóc kia!

Chu Phi dờ khóc dờ cười, dụi dụi mắt, bỏ trường đao vào vỏ, quay người đi đến trước phòng, nhìn Ngô Sở Sở qua khung cửa sổ, thấy nàng ấy mấy ngày liền cực khổ, lần đầu tiên được ngủ đầu trên gối, ngủ rất say sưa, không hề bị kinh động, bèn đóng cửa lại giúp nàng ấy, chính mình ngồi ở cửa, Đoàn Cửu Nương cũng bước qua ngồi bên cạnh nàng.

Đoàn Cửu Nương nói:

- Ta thấy người gân cốt bình thường, luyện Phá Tuyết Đao quá tốn sức.

Chu Phi nhủ thầm, vậy cũng mạnh hơn Lý Thịnh, Lý Thịnh còn không có may mắn được đại đương gia truyền đao kia.

Nàng không hề cho là chuyện to tát, nói:

- Tốn sức thì từ từ luyện.

Đoàn Cửu Nương nghiêm túc gật đầu, nói:

- Đúng vậy, sau này phải nỗ lực thật nhiều mới được.

Chu Phi tự cảm thấy đã vô cùng nỗ lực, bèn kể chuyện mình luyện đao trong sông Tây Mặc ở 48 trại cho bà nghe. Đoàn Cửu Nương vừa nghe thấy mấy chữ “48 trại” liền cực kỳ chăm chú, hận không thể sao chép lại từng giọt nước miếng của Chu Phi để âm thầm cất giấu.

Nhưng khi nghe xong, bà lại cười nói:

- Người như vậy mà gọi là nỗ lực? Người cha nhu nhược kia của người chắc chắn dung túng các người nhất rồi.

Trí nhớ bà hỗn loạn, lúc này hình như đã nhầm bối phận, xem Chu Phi là nữ nhi của Lý Chủy, Chu Phi đành sửa lại cho bà.

Đoàn Cửu Nương “ồ” một tiếng, không biết có nghe lọt hay không, lại nói:

- Lúc nhỏ khi ta mới bắt đầu luyện nội công, có hơn mười sư huynh đệ, năm đầu tiên chết mất một nửa, năm thứ hai lại chết hơn nửa số còn lại, đến khi ta nhập môn ba năm, tính luôn cả ta thì chỉ còn năm người, người biết tại sao không?

Chu Phi trước giờ chưa từng nghe nói có môn phái chết người như thế, vội kinh hãi lắc đầu.

Đoàn Cửu Nương bình thản nói:

- Bởi vì sư phụ ta mỗi tháng sẽ tới truyền công một lần, đánh một luồng chân khí vào trong cơ thể bọn ta, mùi vị đó người chắc chắn không hiểu được, da thịt khắp người như muốn nổ tung cùng xương cốt, vào lúc đó, người tuyệt đối không thể ngất, nếu ngất thì cơ thể sẽ nổ tung mà chết, người phải chịu đựng nỗi đau róc xương, từng chút từng chút một cưỡng ép thu phục luồng chân khí tán loạn ấy, nếu không thu phục được sẽ tẩu hỏa nhập ma, thất khiếu đổ máu mà chết. Chờ đánh xong ba năm nền tảng, sau đó chính là rèn luyện thể lực, rèn luyện thể lực thì càng dễ chết. Sư phụ ta thường nói, xương cốt chưa từng gãy đều không rắn chắc, lại qua hai năm nữa thì chỉ còn lại hai người là ta và sư huynh!

Chu Phi sờ cả tóc gáy, cảm thấy môn phái này không giống như dạy đồ đệ mà giống như nuôi cở.

Đoàn Cửu Nương giặt nàng không có chí vuron lên, nhìn nàng than thở:

- Cha người...

- Ông ngoại.

Chu Phi lại sửa lần nữa.

Đoàn Cửu Nương cố sức suy nghĩ hồi lâu, căn bản không rõ mình đang ở quãng thời gian nào, ngạc nhiên nói:

- Cái gì? Tiểu nha đầu Lý Cẩn Dung có khuê nữ lớn như người từ bao giờ?

Chu Phi nghe lời hồ đồ của bà như vậy thì không tin nổi một đồng chuyện ma quỷ bà vừa kể, rất kiên nhẫn nói lại gia phả của mình cho bà nghe... có điều nói cũng vô dụng, một lát sau, nàng lại trở thành “trọng tôn nữ” rồi. (2)

(2) Trọng tôn nữ: chất gái.

Lời hai người nói khi thì khớp nhau, khi thì như nước đổ đầu vịt, nhưng nói cũng lạ, hồi ban ngày, Chu Phi hận không thể bám vằm bà điên này ra trăm dặm nhưng bây giờ nàng hơn nửa đêm không ngủ lại ngồi cùng với Đoàn Cửu Nương, nghe những lời lộn xộn lung tung của bà kể chuyện cũ năm xưa, lại cảm thấy vừa mới mẻ vừa thân thiết, không hề chê trong đầu bà là một nồi cháo khét nấu hơn mười năm, hẳn huyền tâm sự đến hừng đông.

Chu Phi nói với Đoàn Cửu Nương:

- Tiền bối, người không cần ở cái nơi quỷ quái này chịu con giận của họ, người theo chúng tôi về trại đi.

Nửa câu đầu của nàng, Đoàn Cửu Nương có chút nghe không hiểu, đại khái là thần hồn của bà điên đảo nơi quá khứ, không hề cảm thấy bây giờ bà chịu con giận gì.

Nhưng nửa câu sau bà hiểu, về mặt Đoàn Cửu Nương đầu tiên là vui vẻ, kể đó liền ngưng, cái ngưng này rất có xu hướng thiên trường địa cửu, Chu Phi đợi hồi lâu, không biết mình nói sai chữ nào, bèn đưa tay vỗ lên đầu gối bà:

- Tiền bối?

Đoàn Cửu Nương nhảy bật dậy như cương thi, lạnh lùng nói:

- Đi 48 trại làm gì? Thủ tiết à?

Trong chớp mắt ấy, bà tựa như cuối cùng cũng rõ mình đang ở thời nào khác nào, bàn tay gầy đét một phát bắt lấy bả vai Chu Phi.

Chu Phi chỉ cảm thấy khắp người tê dại, lập tức một luồng chân khí cổ quái khó có thể hình dung từ trên xuống dưới chảy vào trong kỳ kinh bát mạch của nàng.

Nội tức bình thường đều như dòng nước, có chút tĩnh lặng, có chút bạo ngược nhưng luồng nội tức này lại như cương đao róc xương, không nghe phân giải đã xuyên vào giữa kẽ xương, đầu đá lung tung, nơi nó đến khiến người ta tựa như bị lột da rút gân.

Đoàn Cửu Nương giống như bị ma nhập, quét hết những “ngây thơ hoạt bát” ban nãy, khoanh hai tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống Chu Phi đau đến mức không thốt ra tiếng, mặt bà không cảm xúc nói:

- Khô Vinh thủ “nội ngoại khác biệt”, thứ ta luyện là “Khô”, chân khí truyền vào trong cơ thể sẽ xoay chuyển thành “Vinh”, lưu chuyển không ngừng, chỉ cần người chịu nổi là có thể luyện công phu của sư huynh ta. Trong “Khô Vinh thủ”, Khô thủ tuy hung ác hơn nhưng xét đến cùng thì Vinh thủ lợi hại hơn, có điều lúc tiêu hóa cũng chịu khổ hơn một chút, năm xưa tất cả đồng môn luyện Vinh thủ đều trong vòng một năm chết hết chỉ còn lại một mình sư huynh ta... Tiếc là tên khốn sư phụ ta chỉ chịu truyền cho mỗi người một môn công phu, Khô Vinh tương sinh tương khắc, ta và sư huynh ta một Khô một Vinh, không thể nào truyền công cho nhau.

Bên tai Chu Phi “ong ong” cả lên, căn bản không nghe rõ bà làm nhảm cái gì.

Bà vú già nghe động tĩnh, vội vã từ trong phòng chạy ra thì thấy sắc mặt Chu Phi đã không còn màu sắc con người.

Huyệt đạo của nàng chỉ bị Đoàn Cửu Nương phong bế trong nháy mắt, rất nhanh đã bị Khô Vinh chân khí đánh vào giải khai, Chu Phi không ngồi yên nổi nữa, lăn từ ngưỡng cửa xuống, tay chân co rúm, không biết là gãy giữa yếu ớt hay là không thể không chế nổi cơn run rẩy.

Bà vú già trợn mắt há mồm:

- Phu nhân, người làm gì vậy?

Ngô Sở Sở khó khăn lắm mới ngủ một giấc ngon vừa tỉnh lại từ trong mộng đẹp, nào ngờ lại xảy ra biến cố, quả thực muốn sụp đổ, một tiểu thư xưa nay cười không lộ răng lại áo mũ không chỉnh tề chạy ra sân, vội muốn đưa tay đỡ Chu Phi dậy.

Nhưng xương thịt trên người Chu Phi dường như đã biến chất thành đá, vừa cứng vừa lạnh vừa nặng, nàng ấy phí công duỗi tay ra hai lần đều không biết đặt ở đâu, gấp đến độ xoay vòng vòng.

Đoàn Cửu Nương thần sắc lạnh lùng, còn ở một bên khoanh chân ngồi xuống dưới tàng cây, bà lúc thì giống lão yêu quái, lúc lại giống một bé gái, nhưng tư thế ngồi này lại mơ hồ tỏa ra khí chất uyên thâm của một bậc tông sư... có điều ước chừng không phải là một “tông sư” quá ôn hòa chính phái.

Đoàn Cửu Nương nghiêm mặt nói:

- Từ xưa tới nay, tông môn mọc lên san sát, có những môn phái dù nhờ một vài nhân vật phong lưu mà hiển hách nhất thời nhưng cuối cùng cũng suy tàn, thế hệ sau không bằng thế hệ trước, càng ngày càng kém, các người có biết tại sao không?

Ở đây có ba người, một người ở trên đất không biết sống hay chết, một người chỉ biết theo hoa ngâm thơ, và một người cả đời chỉ lo đại nghiệp cây cỏ và xẻng com, không quan tâm chuyện khác ____ không một ai có thể lĩnh hội được lời bình luận cao thâm của Đoàn tòng sư nhìn khắp cả anh hùng kim cổ.

Đoàn Cửu Nương khỏ vì không có tri kỷ đành cô đơn tự nói với mình.

Bà nói:

- Vì sao người tập võ? Học đạo thương kiếm kích gì? Đi theo đạo thiên địa cần khôn nào? Mấy danh môn chính phái cổ hủ các người chỉ biết dạy đệ tử “tập võ để cường thân kiện thể”, nói những lời vô dụng “tương lai phải trừ bạo giúp yếu” gì gì đó, đệ tử dạy ra quá nửa đều là phế vật cho người ta “cuốc”! Đạo học võ, là để tranh lấy cái mạng người, chính là muốn “tìm đường sống trong chỗ chết”, là “người muốn ta chết ta cứ không chết đấy”! Không có lớp tinh thần này thì người tập võ và múa xiếc có cái gì khác biệt? Người nhào lộn còn chưa chắc lẹ hơn khi đầu.

Móng tay Chu Phi vốn được cắt sửa rất ngắn, nhưng gần đây ngày ngày chạy trốn không để ý tới đã mọc ra một đoạn nhỏ, cào mạnh vào nền đá xanh trong viện, rất nhanh đã máu thịt be bét.

Ngô Sở Sở khóc lóc khẩn cầu:

- Phu nhân, nàng ấy là ngoại tôn nữ của Lý đại hiệp, không phải cũng tương đương văn bối của người sao? Nếu nàng ấy xảy ra chuyện bất trắc gì, phụ mẫu huynh đệ của nàng ấy chẳng phải sẽ đau lòng muốn chết sao? Trong lòng phu nhân không đau khổ sao? Nếu Lý đại hiệp dưới tuổi vàng có biết, sẽ đành lòng sao?

Đoàn Cửu Nương bị mấy câu nói ấy làm sững sờ hồi lâu.

Ngô Sở Sở thấy bà buông lỏng, vội nhanh trí không ngừng nỗ lực:

- Cầu xin người mau cứu A Phi với!

Đoàn Cửu Nương nghe vậy, lắc đầu nói:

- Ta không cứu được, Khô Vinh chân khí đã vào trong cơ thể cô ấy, không rút ra được, chỉ có thể xem chính bản thân cô ấy thôi.

Ngô Sở Sở suýt quỵ xuống với bà, đây không phải là lo giết không lo chôn sao?

Đoàn Cửu Nương nói, sắc mặt lại bắt đầu không có tình người:

- Nếu cô ấy thật sự là huyết thống Lý gia thì không nên ngay cả chút khổ này cũng chịu không nổi, nếu thật sự phế vật như vậy thì chết trong tay ta còn mạnh hơn ra ngoài chết trong tay kẻ khác!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Rẽ

Ngô Sở Sở bó tay hết cách, đành im lặng đợi ở một bên, không ngờ lần đợi này từ trời tối cho đến rạng sáng, lại từ hừng đông cho đến trời tối, hạ nhân Chúc phủ đến đưa cơm hai lần, mỗi lần gõ mạnh cửa ngoài viện, nàng đều lo sợ hoảng hồn một trận, cứ qua mỗi khắc, Ngô Sở Sở lại không kiềm được đưa tay thăm dò hơi thở của Chu Phi, chỉ sợ Chu Phi lặng lẽ chết đi.

Khô Vinh chân khí giống như một nhóm khách không mời mà đến, đầu đầu lung tung khắp toàn thân Chu Phi, nơi nó đi qua, túi da tuy hoàn chỉnh nhưng máu thịt bên trong như bị khuấy hỗn loạn, đi tới đâu nổ tới đó, khí thể cuộn cuộn ép vào trong huyết khí hải (1), cùng nội tức vốn có của nàng ngang vai ngang vế, hai bên va chạm lẫn nhau, hoàn toàn không có ý muốn nắm tay hợp tác.

(1) Huyết khí hải: nằm dưới rốn khoảng 1,5 thốn.

Đoàn Cửu Nương thực sự là cao thủ hại chết người không đền mạng, quá trình phức tạp như thế mà bà chỉ dùng hai chữ “thu phục” khái quát cho Chu Phi, đừng nói là công pháp, ngay cả câu khẩu quyết cũng không có ____ dù có, Chu Phi cũng không dám tin, nàng quả thật không dám tin trong đầu óc “loạn tung phèo” của Đoàn Cửu Nương có thể chứa cả đoạn khẩu quyết không sai một chữ.

Dần dần, Chu Phi đã mất đi tri giác với thế giới bên ngoài, bên ngoài là lạnh hay ấm, là ngày hay đêm, nàng hoàn toàn không biết, ý thức yếu ớt mấy lần

sắp đứt đoạn nhưng cuối cùng vẫn có một tia treo lơ lửng lung lay.

Nàng không chịu thừa nhận mình sợ chết, chỉ là không thể im hơi lặng tiếng chết trong một tiểu viện khi Cửu Thiên Cơ hỗn hển lòng bất nằng xung quanh, Chu Phi nghĩ, nàng còn phải đưa Ngô Sở Sở về Thục Trung, phải tìm được Vương lão phu nhân, chính miệng báo tin dữ cho bà ấy biết, còn phải trở về tìm Bắc Đầu báo thù... Nàng khó khăn lắm mới xuống núi, thậm chí còn chưa kịp gặp cha mình một lần.

Trong lòng Chu Phi nhiều lần nhắc tới những lý do khiến nàng bất luận thế nào cũng không thể chết này, niệm lên như cát, cát lăn theo cùng một quỹ tích hàng trăm hàng ngàn lượt, tạo thành một chấp niệm bảo vệ tính mạng.

Chạng vạng tối, bà vú già đun một bình nước, dùng cái que dài xuyên qua bánh bao cứng như đá hơ nóng trên lửa đưa cho Ngô Sở Sở:

- Cô nương, ăn chút đi.

Ngô Sở Sở canh giữ một Chu Phi không rõ sống chết và một Đoàn Cửu Nương ngồi ngay ngắn bên cạnh như lão ni cô nhập định cả ngày, không có chuyện gì để làm, chỉ có thể suy nghĩ lung tung, nghĩ đến quá khứ rày đây mai đó và tương lai gian nan mờ mịt của mình, lòng đang âm ỉ, không tìm một sợi dây dài treo cổ chết ngay tại chỗ đã là tâm lòng rộng mở, đâu còn có tâm trạng gặm bánh bao khô?

Nàng cười khổ, xua tay từ chối, do dự mãi, cuối cùng không kiềm được nói với Đoàn Cửu Nương hiềm hoi an tĩnh cả ngày.

Ngô Sở Sở hỏi:

- Phu nhân, khi nào nàng ấy có thể tốt lên?

Đoàn Cửu Nương mở mắt, đầu tiên là mê mẩn nhìn nàng rồi lại nhìn Chu Phi, trái tim Ngô Sở Sở treo lên cuống họng, chỉ sợ Đoàn Cửu Nương bật thốt một câu “các người là ai, chuyện này là thế nào”.

May là không lâu sau, Đoàn Cửu Nương đã khó khăn nhớ được, bà quan sát kỹ sắc mặt Chu Phi, cau mày dường như khó hiểu, để lại cổ tay Chu Phi, tập trung chốc lát, lẩm bẩm:

- Kỳ lạ.

Đoàn Cửu Nương nói rồi đứng lên, đi quanh Chu Phi vài vòng, lăm nhăm một cách lộn xộn về ngọn nguồn của Khô Vinh thủ cho Ngô Sở Sở nghe. Ngoại trừ “công pháp này vô cùng yêu nghiệt, không cẩn thận sẽ chết người”, còn lại tay mơ như Ngô Sở Sở nghe chẳng hiểu gì sất.

Đoàn Cửu Nương ngẩng đầu hỏi nàng:

- Bao lâu rồi?

Ngô Sở Sở đáp:

- Một ngày rồi.

Đoàn Cửu Nương cau mày, lẩm bẩm:

- Kỳ lạ... quá kỳ lạ, theo lý thuyết, người lần đầu tiếp xúc với Khô Vinh chân khí cùng lắm chỉ chống đỡ được ba canh giờ, không chống nổi thì chết, còn chống nổi thì đương nhiên có thể từng chút từng chút một biến hóa Khô Vinh chân khí cho mình dùng, sao cô ấy cả ngày rồi mà vẫn như thế này?

Ngô Sở Sở lệ rơi đầy mặt, nói:

- Làm sao tôi biết?

Từ sau khi bị điên, chuyện gì Đoàn Cửu Nương cũng không đoán suy nghĩ sâu sắc, đầu óc đã phủ bụi mới hơi hơi động não giống như người bị liệt tám năm tập dùng chân cất bước ___ cơ bản không sai khiến được, đành phải xoay vòng vòng như lừa kéo cối xay.

Ngô Sở Sở bị bà xoay đến quáng mắt, cố sức nhớ lại một lần cái động như rơi vào sương mù mà bà nói trước đó, lòng chợt cảm thấy có chỗ nào không đúng, bèn gấp gáp nói:

- Phu nhân, người vừa mới nói, sư phụ người không chịu truyền toàn bộ Khô Vinh thủ cho mọi người?

Đoàn Cửu Nương cau mày nói:

- Lão quý kia không có lòng tốt, vốn không có ý muốn dạy bọn ta, căn bản là định dùng bọn ta để luyện công, đương nhiên không chịu toàn tâm toàn ý dạy.

Ngô Sở Sở không quá hiểu cái gì gọi là “cho ông ấy dùng để luyện công” nên xem nhẹ mà không nghĩ kỹ, bẻ ngón tay nói:

- Khô có thể truyền Vinh, Vinh có thể truyền Khô, cũng tức là nói, một người luyện Vinh thủ chỉ có thể cho người luyện Vinh thủ truyền công còn với Khô thủ thì không được?

Đoàn Cửu Nương nói:

- Đương nhiên.

- Cho nên hai người cuối cùng còn lại, một Khô một Vinh, giữa hai người không ai có thể giúp người kia luyện công, chuyện này nói cũng thông. Nhưng tôi nghe ban nãy phu nhân nói, sau khi người học nghệ ba năm, sư môn chỉ còn lại năm huynh đệ, vậy ắt hẳn trừ lệnh sư huynh ra thì đều là Khô thủ, nếu lệnh sư không có lòng tốt, vì sao không sợ bốn Khô thủ truyền công cho nhau?

Đoàn Cửu Nương trả lời như lễ đương nhiên:

- Dĩ nhiên không được, Khô Vinh thủ là nội công tâm pháp ngang ngược bá đạo nhất trên đời, sắp tới mức duy ngã độc tôn, không thể dung hòa với công phu nhà khác, trừ phi mới bắt đầu đã luyện hai khí Khô Vinh, bằng không sau ba năm nội công tiểu thành, lại đưa vào một luồng chân khí hoàn toàn tương phản, chẳng phải là tìm chết à?

Linh cảm không lành của Ngô Sở Sở đã thành sự thật, tức thì sắc mặt trắng bệch.

Đoàn Cửu Nương hỏi không kiên nhẫn:

- Lại làm sao?

Ngô Sở Sở chậm rãi nói:

- Phu nhân, A Phi luyện “công phu nhà khác” mà người nói đã hơn mười năm rồi.

Đoàn Cửu Nương:

- ...

Kỳ thực đạo lý này đổi thành một người hơi hơi hiểu võ công vừa nghe là hiểu ngay, nhưng ở đây chỉ có một bà điên muốn xuất là xuất và hai kẻ ngoại đạo, Chu Phi tuy hiểu rõ nhưng không có cơ hội nói.

Đoàn Cửu Nương sững sờ một lát, kể đó bình chân như vại nói:

- Đó là ta sơ sót nhưng không sao, ta thấy nội công cô ấy luyện trước đây cũng chẳng ra làm sao, không hề có chút công dụng nào, nếu như tương khác thì phế bỏ công pháp trước đây là được, cũ không đi mới không tới mà lị.

Ngô Sở Sở nghe vậy, trong lòng lập tức càng âm đạm hơn _____ theo lời bà nói thì chết đi đầu thai lại cũng là “cũ không đi mới không tới”.

Khi Chu Phi tỉnh lại phát hiện mình không biết đã được ai chuyển lên giường. Nàng giống như cả đời chưa từng chớp mắt, không nhận được muốn nằm trên giường đến thiên hoàng địa lão, nhưng rất nhanh nàng liền cảm thấy chỗ không đúng _____ cơ thể nàng rất mềm nhưng tay chân lại nặng đến mức không giống như nó nên có!

Chu Phi sững sờ sờ sờ lát, trong đầu ầm ầm nổ tung, nháy mắt, 180 con sâu ngủ đều chạy mất, nàng dùng sức nắm lấy đệm giường, muốn đẩy chính mình lên, không ngờ đầu ngón tay bị cào hồng và móng tay gãy vỡ khó khăn lắm mới cảm máu được bị cú nắm này làm nứt vết thương.

Tay đứt ruột xót, Chu Phi “ui da” một tiếng, ngã trở về.

Ngô Sở Sở đang ngồi trên ghế bên cạnh, buồn ngủ gật gù bị nàng làm kinh động, vội nhào tới:

- A Phi, cô tỉnh rồi?

Môi Chu Phi hơi run run, không nói nên lời. Nàng không để ý tới Ngô Sở Sở, ánh mắt lạnh băng nhìn ra cửa _____ mối họa lớn Đoàn Cửu Nương đang đứng dựa vào khung cửa.

Chu Phi không hé răng, vẫn chống đỡ chính mình ngồi dậy, chậm rãi nắm lấy trường đao trên đầu giường _____ thấy người khác mà cầm đao cũng tương đương “bung trà tiễn khách”, đều có một ý nghĩa cố định.

Đoàn Cửu Nương nhận ra địch ý của nàng, bước chân dừng lại, đứng cách nàng ngoài ba thước, chấp tay nói:

- Ta dùng phương pháp hóa công tạm thời niêm phong hai nguồn nội lực trên người ngươi... ngươi cảm thấy thế nào?

Chu Phi nghiêng ra hai chữ từ kẽ răng:

- Tạm thời?

Đoàn Cửu Nương gật đầu:

- Không sai, chỉ là tạm thời, đợi người tu dưỡng hai ngày là ta có thể ra tay phế nội lực trên người người, yên tâm, sẽ không tổn hại tới kinh mạch của người, sau đó người có thể thuận lợi đầu nhập vào môn hạ của ta.

Chu Phi nghe xong vụ ép mua ép bán này, trong lòng cuộn cuộn, thở gấp mấy hơi, cảm giác như con đau lột da róc xương ấy sắp quay trở lại, bình sinh nàng chưa từng sợ hãi điều gì nhưng lúc này lại không kiềm được co rúm, chỉ sợ con đau khắc cốt ghi tâm ấy tái diễn. Nhưng con đau ấy không phát tác mà nhanh chóng bị thứ gì đó cắt ngang, chỉ còn lại sự khó chịu âm ỉ không ngừng.

Tối hôm trước Chu Phi còn cảm thấy bà đáng thương cũng có chút đáng yêu nhưng bây giờ thì hận không thể băm vằm trăm mảnh cây gậy khuấy phân Đoàn Cửu Nương này.

Đáng tiếc bây giờ ước chừng nàng chỉ còn sức để gọt táo, bèn lạnh lùng nói:

- Ta nói muốn đầu nhập vào môn hạ của bà hồi nào?

Chuyện này không quá giống với suy nghĩ của Đoàn Cửu Nương, bà điên ấy hơi nghi hoặc nói:

- Khô Vinh thù ta độc bộ thiên hạ, đầu nhập vào môn hạ ta có gì không tốt? Hơn nữa bây giờ người thế này, nếu không phá cũ lập mới thì không sống nổi đâu.

Nhưng Chu Phi là người cứng rắn không biết mềm dẻo, đâu phải là người biết co biết duỗi?

48 trại không quá phân biệt giữa các môn phái, nếu người khác hòa nhã nói chuyện với nàng, chưa chắc nàng thấy việc “chuyển sang phái khác, học công phu nhà khác” nghiêm trọng cỡ nào, nhưng Đoàn Cửu Nương đã điên đến mức này, lại còn thất thường không giới hạn, hoàn toàn không cảm thấy mình sai, miệng cứ nhất định uy hiếp nàng.

Chu Phi tức khắc nói không chút do dự:

- Khô Vinh thù là cái thá gì? Xách giày cho ta cũng không xứng, dù chết ta cũng không học!

“Khô Vinh thù” là danh hiệu Đoàn Cửu Nương đặc ý nhất trong đời, rất kiêu căng ngạo mạn, bà lập tức giận dữ, một phát bắt lấy vai Chu Phi:

- Người lặp lại lần nữa...

Chu Phi bật thốt:

- Ta lặp lại mười lần thì thế nào? Đoàn Cửu Nương, cả đời này của bà có từng làm chuyện gì đúng chưa?

Bà điên nghe câu ấy chột ngẩn người, biểu cảm trên mặt tựa như bị ai đó chọc một đao vậy.

Ngô Sở Sở thấp giọng nói:

- A Phi...

Đoàn Cửu Nương ngẩn ngơ chốc lát, thỉnh thoảng buông Chu Phi ra, lăm lăm

- Không sai, cả đời này của ta quả thực chưa từng làm chuyện gì đúng.

Khi đầu óc bà minh mẫn, có thể đi đến bất kỳ nơi nào trong thiên hạ thì luôn tùy hứng làm bậy, lỗi chồng thêm lỗi.

Bây giờ biết rõ năm xưa mình sai thì bà đã già rồi, ngốc rồi, không nhớ rõ gì nữa, trở thành một phế nhân gây phiền toái...

Đoàn Cửu Nương thẫn thờ xoay người bước đi, Ngô Sở Sở vội kêu lên:

- Phu nhân, người...

- Không cần lo cho bà ta!

Chu Phi cắn răng ngồi dậy, vừa định đi hai bước thì cảm thấy đôi chân mềm như vải, bèn vội chống trường đao xuống đất.

Ngô Sở Sở hỏi:

- Vậy cô làm sao đây?

Chu Phi cảm giác từ khi xuống núi tới nay, nàng tựa như tử vi bất lợi, chưa từng gặp chuyện gì tốt, bây giờ trong lòng hỗn loạn, nhưng lúc này bên cạnh đã có một người hoang mang lo sợ, nàng không tiện nhập bọn theo, đành cố ra vẻ không sao cả “trời sắp thì lấy làm chán chấp”, nói với Ngô Sở Sở:

- Cô không cần quan tâm, không có gì ghê gớm đâu.

Nàng trấn an sát sọ Ngô Sở Sở, gắng gượng đi vài vòng trong phòng, chỉ mấy bước mà nàng như tắt thở hụt hơi, ngoài mặt nàng vẫn ung dung thản nhiên nhưng trong lòng không không chế được hoảng sợ, bất an nghĩ: “Lần này thành con rùa không mai rồi”.

Chu Phi rất tự mình biết mình, nàng biết rõ sức lực của mình quá nửa là nhờ đao trong tay nhưng nếu nàng ngay cả sức nhấc đao cũng không có thì sao? Vậy thì nàng thực sự không biết nên làm sao đây. Nói một cách lưu manh là chẳng qua phé hết luyện lại từ đầu, nhưng thật có thể khôi phục ư?

Có thể khôi phục mấy phần?

Lại mất bao nhiêu năm?

Trong lòng Chu Phi hoàn toàn không có điểm tựa, nhất thời không biết nên đi đâu về đâu.

Nàng thương tích chồng chất, cực kỳ mệt mỏi, biết rõ mình nên nằm xuống nghỉ ngơi dưỡng sức nhưng từng chuyện từng chuyện đè nặng trĩu trong lòng, không thể nào giải quyết cũng không dám nói cùng Ngô Sở Sở.

Chu Phi trần trọc hồi lâu, tình cờ sờ trong ngực được một thứ, nương theo ánh đèn yếu ớt trong phòng mà nhìn thì đó là một quyển “Đạo đức kinh” mỏng đánh, quyển sách này vừa mỏng vừa nhẹ, lúc đó bị nàng tiện tay nhét vào lòng, “may mắn thoát chết”.

Chu Phi nhìn nó chằm chằm, nghĩ đến mình không có của nả gì, cuối cùng chỉ có nó làm bạn, bèn cười tự giễu, tiện tay lật xem, muốn mượn quyển sách này để “ngủ một giấc giải trăm sầu”.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Bỏ Cọc

Ngon lửa không ngừng lác lác cũng không ai quản, Minh Sâm đang lật xem một quyển sách dưới ánh đèn, có điều đôi mắt cậu tuy đang nhìn sách chằm chằm nhưng đã lâu chưa lật qua trang nào, thường xuyên nhìn ra ngoài hoặc nghiêng đầu nhìn Tạ Doãn, có chút thấp thòm bất an.

Một tay Tạ Doãn chống trán ngồi bên cạnh, im lìm như núi, ngủ gật.

Thình lình, cửa gỗ “két” mở ra từ bên ngoài, con gió đêm lạnh như nước nhân đó lọt vào _____ người tới chính là thị vệ Giáp Thìn bên người Minh Sâm.

Minh Sâm bật đứng dậy:

- Thế nào?

Giáp Thìn hạ giọng trả lời:

- Thảm Thiên Khu mang người ra khỏi thành rồi.

Khóe môi Minh Sâm thoáng căng, một lát sau than thở:

- Tam ca dự liệu quả nhiên không sai.

- Không thể nói vậy, đoán mò thôi.

Tạ Doãn không biết đã mở mắt khi nào, giọng hơi khàn, ban nãy không biết hắn đã mơ giấc mơ gì, có lẽ không phải là giấc mơ quá vui vẻ, mà cau lại, điều này khiến gương mặt tuấn tú có chút tùy tiện của hắn bỗng thêm ba phần nghiêm nghị trĩu nặng. Tạ Doãn nghĩ nghĩ rồi hỏi:

- Mấy con đường quan trọng ra khỏi thành có để lại người không?

Giáp Thìn trả lời đầu ra đầy:

- Thuộc hạ vô năng, không dám đến quá gần họ, nhưng quả thực thấy Thảm Thiên Khu có để một nhóm người ở lại.

Tạ Doãn gật đầu, đứng dậy đẩy cửa sổ ra, dường như muốn thư giãn gân cốt, vừa lộ chút dáng vẻ bại hoại vốn có thì chợt nghĩ bên cạnh còn có Minh Sâm, đành rụt cái eo mới duỗi một nửa về, ra về đứng đắn rất không tình nguyện, hỏi:

- Minh Sâm, thư của đệ khi nào có thể đến Hoắc gia bảo?

Minh Sâm nói:

- Bây giờ chắc sắp tới Nhạc Dương rồi, chân Át Tỵ khá nhanh. May mà tam ca sớm báo đệ truyền tin, bằng không với trận chiến bây giờ, người của đệ cũng không ra được khỏi thành... Sao tam ca biết Thâm Thiên Khu muốn đi? Đi rồi còn để người lại?

- Thâm Thiên Khu và Đồng Khai Dương đêm khuya tập kích Mộc Tiểu Kiều, vốn tưởng có thể tiêu diệt chân sau của Hoắc gia bảo, sau đó chặt đứt tiếp viện, tiến thẳng Nhạc Dương, giết Hoắc Liên Đào.

Ngón tay Tạ Doãn vân vê dây cửa sổ, từ tốn nói:

- Không ngờ kẻ hát tiểu khúc Mộc Tiểu Kiều không ngoan ngoãn bó tay chịu trói, đêm đó, người ta thể hiện hết phong độ ma đầu, mắt thấy đánh không lại liền quyết đoán kịp thời, đốt son nổ cốc, động tĩnh lớn đến mức ngay cả thỏ cáo ngoài ba mươi dặm đều thi nhau dọn nhà, huống hồ là kẻ có “thiên lý nhân thuận phong nhĩ” như Hoắc Liên Đào. Hoắc gia bảo sừng sừng mấy đời, không nói vững như thành đồng nhưng một khi Hoắc Liên Đào có phòng bị, e là Thâm Thiên Khu cũng không dễ ra tay.

...

- Chuyện sau lưng Hoắc Liên Đào có chỗ dựa, không chỉ huynh nghĩ được.

Tạ Doãn nhìn Minh Sâm, lộ ra chút nghiêm khắc bình tĩnh, Minh Sâm vô thức cúi đầu, nghe Tạ Doãn nói tiếp:

- Mộc Tiểu Kiều chưa chắc chết, huynh đoán sau đêm đó Thâm Thiên Khu và Đồng Khai Dương chia hai ngả, Đồng Khai Dương lòng bất dư nghiệt núi Hoắc Nhân Từ Nhân, Thâm Thiên Khu đích thân dẫn người của Tham Lang, nhưng là tới vì đệ.

Minh Sâm sợ hãi cả kinh.

Tạ Doãn nhìn khuôn mặt chưa hết trẻ con kia, cảm thấy mình có thể lo lắng đám thiếu niên không biết nặng nhẹ này đến mức một đêm bạc đầu.

...Tiếc là, tiểu cô nương khiến hán than thở trước kia đã không còn.

Minh Sâm cau mày nói:

- Người bên cạnh đệ tuy ít nhưng tinh, dù một con sông cũng có thể che giấu, đã ở đây được không ít ngày, không...

Tạ Doãn thờ dài, ngắt lời:

- Đệ không ra ngoài nhìn xem, không phát hiện lưu dân chạy nạn trong thành Hoa Dung nhiều hơn nơi khác sao? Các lão bách tính đều biết xu lợi tránh hại, sở dĩ họ đều tuân về bên này là vì nơi này thái bình hơn nơi khác không ít, đệ nói xem đây là công lao của ai? Chẳng lẽ là của quan phụ mẫu giá áo túi cơm đó sao? Đệ lập một cái bia ngăm to như vậy mà còn tưởng mình che giấu không chút sơ hở.

Minh Sâm nghe hán răn dạy, lập tức như một đứa trẻ gây chuyện, cúi đầu không dám hé răng.

Tạ Doãn nói:

- May mà Cừu Thiên Cơ đánh bại đánh bại cứu đệ một lần. Lộc Tồn đuổi theo người Ngô gia đến đây, âm mưu khiến dư luận xôn xao, quấy rối kế hoạch của Thâm Thiên Khu, bằng không Tham Lang đứng ở trước mặt, chưa chắc đệ đã nhận ra ông ta ____ đến lúc đó, đệ xem xem dù có hai Bạch tiên sinh liệu có bảo vệ đệ nổi không!

Minh Sâm nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Không phải chưa...

Tạ Doãn cười một tiếng:

- Chưa bắt được đệ? Không sai, nhưng đã vây khốn đệ ở đây rồi, bây giờ ra vào cổng thành là hai tầng cửa, dù có cách phá vòng vây thì bọn Bạch tiên sinh cũng không để đệ mạo hiểm như vậy ____ đúng không?

Minh Sâm chấp tay đi mấy bước trong phòng, liếm liếm môi, lại nói năng hùng hồn:

- Vây đệ ở đây có ích lợi gì? Hoắc Liên Đào đâu có giao tình sinh tử với đệ, đừng nói là vây đệ, dù cho bắt sống đệ, Hoắc Liên Đào cũng chưa chắc bị kích thích gì. Lúc này tam ca cũng nói, Hoắc gia bảo bây giờ chắc chắn đã canh phòng nghiêm ngặt, mấy năm nay Hoắc gia bảo chiêu mộ hết các môn phái lớn nhỏ, các cao thủ võ công ở Nam Bắc Động Đình, ngay cả núi Hoắc Nhân Từ Nhân cũng thành trợ thủ cho họ, nếu họ đã có chuẩn bị thì Thâm Thiên Khu mang đám chó săn kia đích thân ra trận có ích lợi gì? Đệ thấy tên Bắc Đầu đó cũng là phí công, không có gì đáng sợ ____ và lại, lá thư huynh bảo đệ viết cho Hoắc Liên Đào kia lời lẽ quá giật gân, Hoắc gia sẽ không để ý tới đâu.

- Ông ta sẽ để ý.

Tạ Doãn chậm rãi nói:

- Vây đệ lại, sau đó tung ra tin tức nói đệ ở trong tay Thâm Thiên Khu, Hoắc Liên Đào chưa chắc bị kích thích... Nhưng Chu tiên sinh từ sau khi rút

quân khỏi Chung Nam đã để Văn Dục lại, hiện nay vị “Phi Khanh” tướng quân kia đóng quân ở gần ranh giới Nam Bắc, muốn chạy tới nơi này, nếu ra roi thúc ngựa chẳng qua chỉ bảy tám ngày, ông ấy là viện binh gần nhất của đệ, nghe được tin tức này, dù biết rõ là bầy của Thảm Thiên Khu đi nữa thì vì kiêng kỵ cha đệ, ông ấy ắt sẽ có biểu hiện, bây giờ Nam Bắc đang tạm đình chiến nhưng vô cùng căng thẳng, chỉ cần Văn Phi Khanh có chút động tĩnh nhỏ nào là Thảm Thiên Khu sẽ lập tức có lý do mượn binh, dùng tội “thông đồng với địch phản quốc” san bằng Hoắc gia bảo. Hoắc Liên Đào không sợ vài ba cao thủ nhưng đệ nói xem, ông ta có sợ đại binh áp sát hay không?

Minh Sâm hồi lâu nói không ra lời:

- Tam ca, không tới mức như vậy chứ...

Tạ Doãn dừng lại, chợt cười nói:

- Không sai, có lẽ không tới mức như vậy, đây đều là huynh đoán, chưa chắc đúng, nhưng lo trước khỏi họa, nếu thật như vậy thì chúng ta cũng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất...

Lời hán vừa dứt, ngoài cửa bỗng có một người đi tới, xanh xao vàng vọt, cúi đầu, chính là “Thảm Thiên Khu”!

Minh Sâm tức khắc sợ hết hồn, Giáp Thìn không chút nghĩ ngợi rút kiếm chắn trước mặt cậu và Tạ Doãn.

Lúc này, “Thảm Thiên Khu” lên tiếng nhưng lại là giọng của Bạch tiên sinh:

- Công tử, tam gia, thấy tôi hóa trang thế nào?

Tạ Doãn cười nói:

- Đủ để lấy giả tráo thật.

Minh Sâm ngạc nhiên:

- Bạch sư phụ?

Trên người “Thảm Thiên Khu” vang lên rắc rắc mấy tiếng, khung xương cả người lập tức lớn hơn một vòng, trong nháy mắt từ một con ma bệnh lao trở thành một hán tử cao ráo, ông đưa tay gỡ đi lớp mặt nạ da người, lộ ra khuôn mặt đoan chính của Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh hỏi:

- Khi nào động thủ?

Tạ Doãn chậm rãi khoanh tay áo:

- Tôi nay có thể ra ngoài một vòng, nhưng phải tuyệt đối cẩn thận.

Bạch tiên sinh cao giọng cười, nói “tuân lệnh” rồi ra ngoài, Giáp Thìn vội khom người thi lễ rồi cũng đi theo.

Tạ Doãn nói chuyện khô miệng, bụng chén trà lạnh bên cạnh lên uống một hơi hết sạch, vỗ vỗ vai Minh Sâm, nói:

- Nghỉ ngơi sớm, đừng quá lo lắng, huynh ở đây mà, không sao.

Hắn vừa nói vừa định ra ngoài, Minh Sâm ở phía sau thỉnh thoảng gọi với theo:

- Tam ca!

Tạ Doãn đứng ở cửa quay đầu lại.

Minh Sâm hỏi:

- Tam ca khổ tâm bố trí, là vì giúp đệ... hay vì giúp vị bằng hữu giang hồ trước mắt không biết đang ẩn nấp nơi nào kia?

Tạ Doãn mặt không đổi sắc nói:

- Người nhà của Ngô Phí tướng quân là những người trung liệt, lại cùng huynh đồng hành một quãng, đương nhiên phải nghĩ cách cứu giúp, đệ là người thân của huynh, dù có gây ra chuyện lớn bằng trời, huynh cũng sẽ đứng ra giúp đệ thu dọn, nếu đã có kẻ sách song toàn thì tại sao không dùng? Đệ đâu phải cô nương xinh đẹp, lần sau đừng hỏi huynh câu hỏi vô vị vậy nữa.

Minh Sâm bị lời nói không khách sáo của hắn khiến sắc mặt có chút khó coi, vô cùng ừ ừ nói:

- Xin lỗi, gây phiền toái cho tam ca rồi.

Tạ Doãn nhìn cậu chốc lát, than thở:

- Minh Sâm, lúc nhỏ huynh từng bế đệ đấy, mấy năm nay không dám nói cực kỳ hiểu đệ nhưng cũng hiểu được chút chút... cho nên đừng biểu diễn cái trò “yếu ớt nhõng nhẽo”, huynh không chơi với đệ đâu.

Minh Sâm đầu tiên là sững sờ, liền sau đó là cười tự giễu, lúc ngẩng đầu lên lần nữa, vẻ mặt trẻ con nghịch ngợm gây họa đã mất sạch sành sanh, nhẹ nhàng nói:

- Tam ca, ở chốn giang hồ cả ngày ăn không ra ăn, uống không ra uống thì có gì tốt? Mấy năm nay “trong nhà” thực là một lời khó nói hết, các huynh đệ khác không đồng lòng với đệ, phụ thân cũng càng ngày càng... Chỉ có huynh có thể giúp đệ, chỉ cần huynh đồng ý, tương lai dù bảo đệ chấp tay nhường...

Tạ Doãn khoát tay ngắt lời cậu:

- Minh Sâm công tử, ngôn từ thật trọng.

Minh Sâm không cam lòng, truy hỏi:

- Tam ca, huynh thấy nửa quốc gia rơi vào tay giặc, lẽ nào không hề có suy nghĩ gì sao? Đây vốn là giang sơn nhà mình, hiện tại hai huynh đệ chúng ta ở nơi này ra ngoài phải cải trang, nói chuyện phải thận trọng, huynh cam tâm sao?

Tạ Doãn dường như định nói gì đó nhưng lại nuốt vào, nhìn Minh Sâm đầy thâm ý rồi xoay người rời đi.

Trong thành Hoa Dung, bầu không khí không hề nhẹ nhõm chút nào theo sự rời đi của Thảm Thiên Khu mà ngược lại càng lúc càng căng thẳng, sau giờ giới nghiêm ban đêm sẽ có rất nhiều quan binh và hắc y nhân tuần tra bốn phía, ánh trăng khi mờ khi tỏ quét qua những món đồ sắt lạnh lẽo trên người những kẻ cầm binh khí, thoạt nhìn giống như quái vật được kể trong Sơn Hải Hoài Nam, bách tính bình thường đều bị cấm ra vào cổng thành, mấy ngày kể tiếp, tình trạng vật tư dần dần căng thẳng, lòng người khắp nơi hoang hốt. Người trong loạn thế đa phần đều ngoan ngoãn nghe lời, hề chưa đến đường cùng thì dù sống dở chết dở cũng tốt hơn phơi thây nơi hoang dã, bởi vậy không ai quấy rối, ngược lại còn lộ ra một loại thái bình giả tạo.

Lúc này, Chu Phi chỉ có thể bức bối ở trong tiểu viện của bà điên.

Đoàn Cửu Nương ngày đó bị một câu của Chu Phi kích thích không nhẹ, tựa như càn thần trí mơ hồ.

Cái viện rách nát nhỏ bé của bà tuy không lớn nhưng chịu không nổi chỉ có ba người rười rượi sống, phần lớn thời gian đều vắng vẻ... Chu Phi bị thương liên tục, lại bị bà làm cho thương tích chồng chất, phần lớn thời gian đều là nằm, đang trong giai đoạn liều mạng nghỉ ngơi dưỡng sức nên chỉ có thể xem như nửa người.

Trong căn viện vắng vẻ, Đoàn Cửu Nương bắt đầu xuất quỷ nhập thần, ngày đêm đều không biết trốn trong hang chuột nào, lựa màu treo trên cây trong viện bị mấy con gió to thổi phơi thây đầy sân như tàn hoa bại liễu cũng không ai quản, tiểu viện này càng lúc càng giống nhà ma.

Chu Phi luôn trung ra vẻ mặt rất có lòng tin, kỳ thực trong bụng một nửa chủ ý cũng không có, chỉ sợ Ngô Sở Sở dăm ba câu sẽ phơi bày hết nội tình của nàng, bèn mỗi ngày đành lúi quẹo “Đạo đức kinh” lão đạo sĩ cho nàng lật tới lật lui xem, ra vẻ ung dung nhàn tản “đi theo nguồn nước đổ, ngồi ngắm mây trời bay”.

Đáng tiếc, lão đạo sĩ chỉ sợ đã nhìn nhầm nàng, với một đũa đầu gỗ chết cũng không khai hóa mà nói, “đọc sách trăm lần” cũng có thể như “nhận bay qua không dấu vết”. Chữ trên sách cứ xẹt qua dưới mí mắt nàng giống như mây khói, Chu Phi đem mỗi một chữ hết “nhìn” rồi lại “nhìn”, buồn bức ngăn ngăn bình phẩm lung tung, cho ra một kết luận “cái thứ gì á, còn không đẹp bằng ta viết”.

Còn về mỗi một chữ đó liên kết với nhau cho ra ý nghĩa gì thì hoàn toàn không biết.

“Đạo đức kinh” chỉ mấy ngàn chữ nhưng nếu cẩn thận nghiên cứu, có thể nghiên cứu suốt mấy năm, dùng cách đọc cuời ngựa xem hoa “qua loa đại khái” thì nửa canh giờ là xem xong... còn dùng cách đọc “kiểu Chu thị không cần giải đáp” thì liếc mắt hai ba cái là lật xong.

Lúc Chu Phi giả vờ đọc sách thì trong lòng đang suy nghĩ loạn tưng phèo, thầm nghĩ: “Không võ công thì thôi, ta ngay cả tiền cũng không có, muốn thuê một tiêu cực áp giải hai chúng ta về cũng không được”.

Mấu chốt nhất chính là nàng không biết đường.

Chu Phi dùng ngón tay đang kết vảy xoắn trang sách, suy nghĩ linh tinh lan man, đột nhiên hỏi Ngô Sở Sở:

- Nghe nói tranh chữ cổ đều rất đáng tiền, đúng không?

Ngô Sở Sở mượn kim chỉ của bà vú già, đang vá một góc váy bị rách, nghe vậy trả lời:

- Có một số là ngàn vàng khó cầu.

Chu Phi chống mình dậy, giơ quyển sách vô dụng trong tay mình lên, hỏi:

- Cô xem giấy này, vàng như răng cửa tên ma bệnh lao Tham Lang kia, hẳn cũng có chút năm tháng, có thể đáng mấy tiền... ơ, chữ như chó cào có người mua không nhỉ?

Chữ trong quyển “Đạo đức kinh” viết tay này không hẳn xấu, chỉ là vô cùng không ngay ngắn, viết rất huệch hoạc, hàng không ra hàng cột không ra cột, dấu “chấm” và “số” vắn vẹo không bình thường, hẳn không thể leo lên đầu mấy chữ khác gần đó, nhe hàm răng thừa thớt.

Ngô Sở Sở phì cười, nhớ mình hồi nhỏ từng được thấy không ít đồ cổ quý hiếm, tranh chữ danh gia mà nay tình cảnh khốn cùng thì cười không nổi nữa.

Chu Phi vốn là tìm thú vui trong cơn buồn chán, mở trang đầu tiên của quyển sách dở hoi này, bỏ qua những phần khác trên sách, chỉ nhìn những nét chấm và số bay tới bay lui, lại phát hiện chúng nối nhau thành một đường, tạo thành một bùa chú.

Ngô Sở Sở thấy nàng lật sách qua lại, lúc cầm xuôi lúc cầm ngược, thực không hiểu đang “tham ngộ” thứ gì, bèn nói:

- Hồi nhỏ ta cũng từng đọc một ít kinh điển Đạo gia, có điều chỉ lướt qua rồi thôi, rất nhiều thứ không hiểu, cô đọc đã nhiều ngày, có gì tâm đắc nói ta nghe với?

Chu Phi hí hóp mắt, vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm trang sách nói:

- Giống con dê núi bự...

Ngô Sở Sở:

- ...

Kiến giải này quá uyên thâm rồi!

Chu Phi cố sức bò dậy, dùng tay che mấy nét bút lung tung, vẽ theo nét số và dấu chấm, nói với Ngô Sở Sở:

- Cô xem chỗ này nè, vẽ theo một vòng thì có giống con dê núi cong miệng không?

Ngô Sở Sở bị sự dốt nát của nàng dọa ngây người.

Chu Phi ban nãy nhìn ra được vẻ lo âu trên mặt nàng ấy nên có lòng trêu chọc, lật qua tờ thứ hai, quệt tay nói:

- Trang này thì giống một chiếc lá, trang này hình như là một gương mặt đầy nếp nhăn, trang này...

Giọng nàng chột khựng lại, mang máng thấy hình vẽ ở trang bốn có cảm giác thân thiết kỳ lạ.

Ngô Sở Sở che miệng hỏi:

- Trang này là cái gì?

Chu Phi:

- Con gà đứng một chân.

Ngô Sở Sở rút cuộc bật cười.

Chu Phi đạt được mục đích, cũng cong khóe môi theo nhưng trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ _____nàng đâu phải chồn, nhất quyết không có bệnh nhìn thấy một con gà như có như không mà xúc động, tại sao ban nãy lại có cảm giác thân thiết lóe lên?

Nàng chưa kịp suy nghĩ, bỗng nhiên, trong viện vang lên một tiếng giong già, chậu đồng trong tay bà vú già không cẩn thận rơi xuống, bà kêu “à” lên.

Ngô Sở Sở giật mình, lập tức im bật, lén lút nhìn quanh qua khung cửa sổ, thấy một cái bóng lóe qua ngoài cửa viện!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vào Tròng

Chúc Bảo Sơn là trưởng tử của Chúc lão gia, có đôi mắt to y hệt cha hắn. Nhưng tính tình thì khác nhau một trời một vực, chẳng những không kế thừa bản lĩnh trên hoa gheo nguyệt mà còn hơi khiến người ta phiền chán.

Vì hấn là do thị thiếp ở bên ngoài sinh, không những là thị thiếp không được sủng ái mà còn là một bà điên không thể hưởng phúc.

Chuyện tiếc nuôi lớn nhất trong đời Chúc Bảo Sơn là không thể bỏ về tái sinh một lần _____ nếu thật sự có cơ hội như vậy, hấn đập nôi bán sắt cũng phải canh chuẩn cái bụng, dù thành một con chó cũng phải ký thác vào bụng Chúc phu nhân.

Chúc đại thiếu gia từ nhỏ đến lớn cần trọng làm nhi tử Chúc phu nhân, hấn không thể quên đi trên đời còn có một người mẹ ruột này, nhưng Chúc phu nhân ăn chay niệm Phật, là nữ bồ tát nổi tiếng gần xa, nữ bồ tát đương nhiên không chấp nhận hấn làm ra chuyện vô liêm sỉ là vứt bỏ mẹ ruột, thường xuyên nhắc nhở hấn phải đi thỉnh an mẹ ruột.

Cho nên Chúc Bảo Sơn cứ mông một mỗi tháng phải nhả nhục đi thăm viếng bà mẹ điên, bằng không chính là “vong ân phụ nghĩa”, là “bất hiếu”, hấn không biết làm sao, đành phải ngày ngóng đêm mong cho bà mẹ điên này mau mau chết.

Lại đến mông một tháng này, trước ba ngày, Chúc phu nhân đã phái người tới nhắc nhở hấn phải đi thỉnh an mẹ ruột, đôi lúc Chúc Bảo Sơn không biết Chúc phu nhân nghĩ thế nào, nếu luôn lo nghĩ cho bà điên kia thì tại sao hạ nhân mỗi ngày đưa com thừa canh cận qua đó, bà trước giờ đều xem như chẳng thấy?

Hay nữ bồ tát sợ người điên không biết đói no, ăn nhiều bỏ bữa?

Hấn bóp mũi, về mặt xui xẻo đi tới tiểu viện kia, đột nhiên cảm thấy kỳ lạ _____ trước đây vào mông một, vì biết hấn sẽ đến nên bà vú già luôn mở cổng viện ra thật sớm chào đón hấn, bình thường Chúc Bảo Sơn đều không vào, chỉ ở ngoài cổng kêu lấy lệ “con thỉnh an mẹ” rồi thôi.

Nhưng hôm nay, cổng viện lại đóng.

Chúc Bảo Sơn chần chừ ở cổng chốc lát, nghĩ: “Kỳ lạ, chẳng lẽ Phật Tổ hiển linh, bà điên kia cuối cùng cũng ngủ rồi?”

Nơi đây lâu năm không tu sửa, phòng ốc thường xuyên bị dột, cửa cũng bị một gã lung tung, then cài không chặt, Chúc Bảo Sơn lòng đầy mong đợi, đẩy nhẹ một cái, cửa gỗ hé ra một khe hở, hấn nhìn ngó vào bên trong.

Hấn không thấy bà điên kia ở đâu, chỉ thấy đồng vải màu ngồn ngang trong viện đã được dọn sạch sẽ, cửa một gian phòng hơi mở, bên trong loáng thoáng vang lên tiếng cười thiếu nữ... rất nhẹ, còn có chút e lệ, tuyệt đối không thể là bà điên kia.

Viện này quanh năm vắng ngắt, chuột cũng ít, nữ tử xa lạ ở đâu ra? Đâu thể là trên cây kết ra chứ?

Trong lòng Chúc Bảo Sơn nghi hoặc không thôi, đang muốn nhìn cho kỹ, không ngờ đúng lúc bà vú già tay chân vụng về bung chấu đồng đi ra, vừa thấy hấn thì chấu đồng sây tay rơi xuống đất, vang một tiếng “rầm” thật lớn, tiếng cười nhỏ trong phòng im bật, Chúc Bảo Sơn lúc đó không biết sao lại nhanh trí, ba chân bốn cẳng chạy thật xa, sau lưng ướt đầm mồ hôi lạnh, còn chưa kịp thở lấy hơi thì trước mắt tối sầm lại, không còn biết gì nữa.

Bà vú già vội bước lên nhìn thì Chúc Bảo Sơn đã chạy đi xa, bà than thở:

- Là đại thiếu gia, ôi, trách ta già hồ đồ, quên mất hôm nay mông một, đại thiếu gia sẽ tới thỉnh an, chuyện này làm sao mới tốt đây...

Ngô Sở Sở không chú ý, vội nhìn Chu Phi, thấy Chu Phi khẽ cau mày, nhìn chằm chằm quyển sách cũ “thoại bản động vật kỳ thú” như ngây dại, hoàn toàn không để ý bên ngoài đất long núi lở.

Lúc này, hai bóng người chợt xuất hiện trong viện, chính là Đoàn Cửu Nương mấy ngày nay như thần long thấy đầu không thấy đuôi hạ xuống dưới tàng cây một cách thần không biết quỷ không hay, trong tay xách theo một thiếu niên đã hôn mê.

Bà vú già “à ơ” một tiếng, vội vã tiến lên.

Đoàn Cửu Nương buông tay, thả người xuống đất, nghiêng đầu nhìn hấn chốc lát, chợt nói với bà vú già:

- Đây là Bảo Sơn à?

Bà vú già nghe vậy suýt khóc, phu nhân không biết đã xảy ra chuyện gì, trước đây còn lúc tốt lúc xấu nhưng dạo này không biết phát sinh biến cố gì mà thần trí ngày càng kém, cháu mình cũng không nhận ra, bà vội nói:

- Phải đấy, sao phu nhân ngay cả cậu ấy cũng không nhận ra thế?

Đoàn Cửu Nương sững sờ một lát, về mặt mờ mịt hỏi:

- Bảo Sơn đã mười mấy rồi?

Bà vú già nói:

- Tuổi mụ là 19, sắp cưới vợ rồi, chắc Chúc lão gia đang thu xếp đấy.

Đoàn Cửu Nương “ồ” một tiếng, hồi lâu sau, bà đưa tay sờ mặt mình. Mấy năm nay, bà sống ngơ ngơ ngác ngác, bữa đói bữa no, lại ít bảo dưỡng, đôi gò má sớm đã dạn dày sương gió, sờ chẳng khác vỏ cây già, bà dường như mãi đến lúc này mới bắt tri bắt giác nhận ra, hóa ra quãng thời gian hai mươi

năm đã lặng lẽ trôi qua, tuổi xuân tựa một ly nước nóng giữa trời tuyết lạnh, hơi nóng tan đi, thanh xuân cũng tan thành mây khói.

Bà giống như chiêm bao mới tỉnh, vẫn còn hơi mơ hồ, mặc kệ cái người hôn mê kia, hồn phách ngán ngơ xoay vòng quanh đại thụ.

Bà vú già thấy bà bỗng đứng kéo cối xay thì bó tay hết cách, đành tự mình gắng sức kéo chàng trai to xác kia lên, đặt vào trong nhà kho nhỏ mà ban đầu bọn Chu Phi ẩn thân, rồi lại đem một chiếc giường nhỏ qua, trói hắn bên trên một cách thoải mái, còn kê gối cho hắn, cuối cùng khóa kín cửa sổ, ra ngoài nói với Ngô Sở Sở:

- Cô nương, nơi này e không tiện ở lâu.

Ngô Sở Sở không ngốc cũng không mù, đương nhiên hiểu, nhưng trước mắt Chu Phi hành động bất tiện, nàng đi thế nào đây?

Chu Phi không biết bị thứ gì khai thông đầu óc, đột nhiên sinh ra hứng thú cực lớn với quyển sách cũ này, động tĩnh bên ngoài lớn như vậy mà nàng không ngẩng đầu lấy một lần, Ngô Sở Sở định đi vào trò chuyện với nàng thì trước mặt thình lình xuất hiện một cánh tay.

Ngô Sở Sở ngẩng đầu thấy Đoàn Cửu Nương, lập tức cẩn thận đề phòng, chỉ sợ bà lại sáng tạo ra trò gì mới.

- Suyt ____

Đoàn Cửu Nương kéo cửa lại, nhốt Ngô Sở Sở bên ngoài, nói với nàng:

- Đừng làm phiền cô ấy.

Ngô Sở Sở:

- ...Hả?

Đoàn Cửu Nương lẩm bẩm khẽ nói:

- Năm xưa Lý đại ca cũng như vậy, tùy tiện ở chốn hoang vu nào cũng có thể nhắm mắt nhập định, ta hỏi huynh ấy đang làm gì, huynh ấy nói nội công có tâm pháp, đao công kỳ thực cũng có “tâm pháp”, “đao không rời tay”, ngày nào không luyện sẽ trở nên trì độn, cho nên huynh ấy đang luyện đao. Ta không tin, ồn ào đòi thử, nhưng lần nào ngồi cũng không tự chủ luyện nội công của bản thân, hoặc là suy nghĩ lung tung, có lần còn dứt khoát ngủ luôn.

Ngô Sở Sở nhón chân lên, nhìn vào qua cửa sổ, thấy mái tóc dài mấy ngày không xử lý kỹ của Chu Phi buộc tùy tiện thành một túm, thả xuống bờ vai gầy gò của nàng ấy, ngón tay dẩy vết thương đặt trên trang sách cũ nửa ngày không nhúc nhích, bất kể là gò má tái nhợt hay tư thế ngồi yếu ớt đều không lộ vẻ cao thâm chỗ nào.

Gương mặt ngán ngơ của Đoàn Cửu Nương dường như hiện chút ý cười nhàn nhạt, lặng lẽ nói:

- Người Lý gia bọn họ, nhìn như không để tâm gì cả, kỳ thực rất say mê võ nghệ, thế mà bản thân còn không biết, ha ha.

Ngô Sở Sở không muốn “ha ha” cũng không muốn thảo luận với bà vấn đề say mê hay không say mê, nàng hơi nóng ruột nhìn cửa sổ nhà kho đóng chặt bên cạnh, nói:

- Nhưng chúng tôi không thể không đi, nếu ai cũng biết Chúc công tử đến chỗ phu nhân thì đợi khi không tìm được người, ắt họ sẽ sinh nghi, chúng quy bất giữ Chúc công tử cũng không phải là biện pháp, chúng tôi ở nơi này đã gây cho tiền bối không ít phiền toái. . .

Đoàn Cửu Nương lạnh lùng nói:

- Phiền toái gì?

Ngô Sở Sở tưởng bà lại quên mất, đành thở dài giải thích:

- Đương nhiên là Bắc Đầu. . .

Đoàn Cửu Nương hỏi:

- Bầy con chó Bắc Đầu đều đến à?

Ngô Sở Sở:

- Chưa tới mức đó.

- Vậy người cứ ở đây đi.

Đoàn Cửu Nương phẩy tay áo, nói:

- Ta không sợ phiền toái, ta chính là phiền toái, ai muốn tới tìm? Đoàn Cửu Nương ta bất cứ lúc nào cũng cung kính nghênh đón.

Ngô Sở Sở:

- ...

Đoàn Cửu Nương nói xong rồi đi, ngồi ở dưới tàng cây, vừa ngâm nga hát vừa dùng năm ngón tay làm lược chải đầu.

Ngô Sở Sở ngẩn ngơ ở cửa một hồi, bèn ngồi trên bậc cửa vừa dơ vừa cũ, trầm nghĩ những người giang hồ này, chính cũng vậy, tà cũng thế, người này càng tùy hứng hơn người kia, người này càng rắc rối hơn người kia, nhắm mắt uống rượu, mờ mắt giết người, ai nấy đều vô pháp vô thiên, câu “hiệp sĩ dùng võ phạm vào điều cấm” nói ư có sai, đúng là một đám phiền phức.

Nàng lúc này hận mình không phải một người xuất thân nghèo khó được một môn phái nào đó nhặt về, trong núi thẳm rừng sâu mười năm mài một kiếm, sau đó mang lưỡi đao giá lạnh và tuyết kỳ vô song vào đời, nếu thế đạo an bình thì ngàn dặm độc hành, ngắm hết chân trời góc biển, nếu thế đạo không tốt thì giết một đường máu, bỏ lại một câu “ta cung kính đợi chàng”, bồng bình lính đời rồi đi... như vậy sẽ tiêu sái sáng khoải cỡ nào?

Vào khoảnh khắc chậm đồng của bà vú già rơi xuống đất, Chu Phi chợt nhớ ra cảm giác quen thuộc ở trang bốn là gì _____ đó chính là phù du trận pháp mà lão đạo sĩ chỉ điểm nàng ngày đó trong sơn cốc!

Nét chấm và nét sổ trên sách lần lượt đại diện cho lên đằng trước và lùi về sau, nét bút có sắc bén như kiếm ra khỏi vỏ, có êm dịu như tuyết lượn giữa tầng không, chứa muôn vạn biến hóa.

Trận chiến đó Chu Phi ấn tượng sâu sắc, nàng bị bao vây thế nào, phá vỡ vòng vây thế nào, luôn lách quanh đá thế nào, lấy một địch nhiều, từng khoảnh khắc tái hiện trong đầu rõ mồn một.

Nàng không quan tâm bà vú già đập nồi bát muôi chậu hay gì gì, vội vã lật ra phía sau, vì có cơ sở từng đích thân thực hành nên trận pháp phía sau nhìn rất dễ hiểu, nàng lật một hơi hết nửa quyển, không tự chủ hăm sâu vào trong đó, tự động đối chiếu với đối thủ ngày ấy trong sơn cốc, bắt đầu diễn luyện trong đầu.

Cứ thế, dù nội lực nàng bị phong bế nhưng đao pháp vẫn chưa quên, chỉ cần nội thương của nàng khỏe lại là có thể hành động như thường, lỡ như thật gặp phải vây bắt chặn đường gì đó cũng không rơi vào hoàn cảnh quá bị động.

Phù du trận tổng cộng tám trang, ứng với thái cực bát quái, mà nét chữ sau trang thứ tám quả thực nhìn không nổi, ngoại trừ chấm và sổ, ngay cả nét ngang dài ngắn cũng nhảy nhót tung bồng.

Phù du trận chỉ có tám đoạn, nửa quyển sau hiển nhiên không phải.

Là đao pháp? Kiếm pháp? Hay quyền chưởng?

Phù du trận chỉ là một bộ trận pháp, tuy biến hóa vô vàn quanh một góc nhưng người dùng Phá Tuyết Đao và người dùng Khô Vinh thủ tuy dùng cùng một bộ “phù du trận” nhưng bắt luận về hiệu quả hay về phương pháp chắc chắn đều khác nhau, trong đó có muôn ngàn biến hóa, không cần viết hết trên mặt giấy mà phải dựa vào người tu luyện tự mình lĩnh hội, một chấm một sổ nêu rõ những nội dung cốt lõi là đủ rồi.

Trận pháp có thể chấm phá nhưng chiêu thức thì khó dùng mấy nét để nói rõ.

Vậy... chẳng lẽ là một loại nội công nào đó?

Nếu là nội công thì nét sổ ngang dài ngắn rất có thể đại diện cho hướng đi của kinh mạch, vậy dấu chấm đại diện cho... huyết vị?

Các loại kỳ kinh bát mạch đại huyết khắp người đều phải học thuộc lòng lúc mới nhập môn, ý nghĩ Chu Phi lóe lên đã nhận ra tuyến đường trên hình vẽ giống như là “phong phủ” qua “lĩnh đài” vào “mệnh quan”, còn phía sau, khi nàng xem thì phát hiện bị thiếu một góc, không biết có phải bị mối một gặm hay không.

Chu Phi hơi sững sờ, lập tức liền thoát khỏi trạng thái gần như nhập định ban nãy, sau đó chạy mở hôi lạnh khắp người _____ nàng luôn sa vào trong phù du trận thoải mái mê say, quá mức chăm chú, vừa nãy đã vô thức vận động chân khí theo tranh vẽ mà lẽ ra không nên động bừa.

Không biết Đoàn Cửu Nương có nói lòng cấm chế trên người nàng không, Chu Phi lại cảm thấy chút nội tức yếu ớt, điều kỳ lạ là, chút chân khí không đầu không đuôi này chảy qua lại không hề đau, ngược lại còn có chút tác dụng làm dịu đi nội thương của nàng.

Nếu nơi này có một trưởng bối đáng tin, Chu Phi nhất định sẽ dừng lại, xin họ dạy rõ ràng rồi hăng nói... tiếc rằng người đáng tin nhất ở đây chính là bản thân nàng.

Nàng từ từ thở ra một hơi, trái lo phải nghĩ hồi lâu, nghĩ không ra trong này có đạo lý gì, liền âm thầm nhắc nhở chính mình: “Cẩn thận một chút, nhầm không phải là chuyện chơi đâu, tuyệt đối không thể kích động, tuyệt đối không thể... Minh thủ xú xú thì sao chứ? Dù sao cứ tiếp tục thế này, không phải bị vây chết ở Hoa Dung thì là bị bà điên ấy phế võ công để giữ mạng, có thể nghiêm trọng cỡ nào nữa chứ.”

Chu Phi chỉ dùng dăm ba câu đã tuyên bố thất bại khi khuyên nhủ mình.

Nàng lớn lên giữa đám dây trận, trong cốt tủy có tiềm chất gây họa “biết rõ núi có hổ, cứ nhắm núi mà leo”, chỉ là trong đa số tình huống, nàng miễn

cường có thể dùng lý trí cân nhắc đại cục, tránh gây họa cho người khác.

Trước mắt, đại cục tiểu cục đều đã thành tử cục, nàng liền dứt khoát vò mề chẳng sợ nứt. Quyền sách cũ thần bí trên tay này càng thành củ cà rốt treo trên lưng lừa (1), gan Chu Phi to bằng trời, một khi ra quyết định là không còn kiêng kỵ nữa, toàn tâm toàn ý lật xem hình phía sau trong quyền Đạo đức kinh.

(1) Câu chuyện dân gian: con lừa chở hàng nặng và không muốn đi, người ta buộc củ cà rốt vào nhánh cây dài, đầu kia nhánh cây buộc chặt vào gó hàng trên lưng lừa sao cho củ cà rốt đứng đưa trước mặt con lừa, con lừa dù mệt vẫn cố sức đi về trước để ăn được củ cà rốt đó. Ý nghĩa câu chuyện là bảo người ta phải xét đến nguyên nhân chứ đừng nhắm mắt nhắm mũi đi theo lợi ích. Áp vào trường hợp truyện ý nói quyền sách cũ kia nhìn thì ngon nhưng chưa chắc có ăn được hay không.

Điều kỳ lạ là, cuối mỗi trang không phải bị mỗi một găm thì bị người viết viết nhầm chữ, dùng mực tô lên gạch bỏ, nhưng chân khí vận hành trong kinh mạch vốn là một vòng tuần hoàn, gián đoạn hoặc rề đi đều vô cùng nguy hiểm, nhưng theo công pháp kỳ lạ trong sách thì sau khi gián đoạn, chút chân khí yếu ớt lại tựa như dòng suối nhỏ, hiền hòa lặng lẽ tản vào tứ chi bách hải, tẩy rửa các vết thương trên người nàng hết lượt này đến lượt khác.

Cho nên gián đoạn cũng là một phần của công pháp?

Ý niệm trong lòng Chu Phi chợt lóe, lập tức không cẩn thận đắm chìm trong đó, khí hải bị Đoàn Cửu Nương phong bế tựa như “kéo tơ” không ngừng rút chân khí yếu ớt ra ngoài, biến đổi trong lặng lẽ khiến hai luồng chân khí vốn đánh nhau chan chát trên người nàng đều hóa thành nước ấm, từng bước thôn tính không phân địch ta.

Quá trình này cực kỳ dài, Ngô Sở Sở suýt cào thủng cửa sổ mà Chu Phi vẫn duy trì tư thế trước đó không nhúc nhích, khớp xương quanh người giống như bị gỉ sét, mắt thấy một ngày một đêm trôi qua, tiểu viện xưa nay không người thăm hỏi đã có hai lượt người đến, hỏi đại thiếu gia đã đi chưa, đều bị bà vú già đuổi cổ hết.

May mà lúc này bên ngoài cực kỳ loạn nên chuyện lạc mất Chúc Bảo Sơn nhất thời cũng không gây ra sóng to gió lớn _____

Hóa ra sau khi Thảm Thiên Khu đi, Cửu Thiên Cơ liền nghĩ cách điều tra từng nhà từng hộ, toàn bộ lưu dân đều bị giam giữ, tất cả bách tính trong vòng ba tháng từng tiếp xúc với người ngoài phải đăng ký trong danh sách, hễ ai che giấu thì hàng xóm láng giềng sẽ bị tội liên đới _____ ép họ tố cáo lẫn nhau.

Cửu Thiên Cơ tự cho rằng như vậy có thể bắt ba ba trong rọ, nào ngờ công cuộc “đào ba thước đất” rầm rộ còn chưa bắt đầu thì có thuộc hạ đi tuần thành ban đêm mất tích bí ẩn, thì thể cũng không tìm được.

Cửu Thiên Cơ không tin “lão hồ ly” của 48 trại dám lộ diện trên đầu sóng ngọn gió như thế, buổi tối ông đích thân đi tuần thành, nhân vật thần bí kia lại xuất hiện, ông huyết một tiếng dài, chỉ huy chim ưng lao tới, người tới là một cao thủ ngoài dự liệu, có thể chạy thoát dưới ní mắt ông, nhưng Lộc Tồn có nhãn lực cỡ nào? Chỉ nhìn thoáng qua, ông đã nhận ra người kia là Thảm Thiên Khu lẻ ra rồi đi vì “việc chung”.

Cửu Thiên Cơ giật mình, lập tức phái người ra khỏi thành kiểm tra, quả nhiên phát hiện cơ sở ngầm do Tham Lang để lại.

Cửu Thiên Cơ tức giận lật bàn, giậm chân mắng lớn:

- Con ma bệnh lao họ Thảm kia, ta biết ông âm hồn bất tán! Trước đó bỏ lại Hoắc gia bảo mặc kệ, chạy tới tranh công với ta, ông tới giúp một tay, được, ta không cần, ông là lão đại, vừa gặp nhau ông một nửa ta một nửa, ta chấp nhận chịu thiệt! Nhưng cái lão chết tiệt nhà ông tới chỉ nói mất hai câu, mắt thấy đối phương khó chơi, đánh hơi được là chạy, muốn đẩy ta lên đầu xông pha chiến đấu, còn ông ở phía sau ngư ông đắc lợi à!

Mấy con chim ưng của ông đều sợ hãi bay ra sân, con nào con nấy rụt đầu vào dưới cánh giả vờ như mình là chim cút.

Hắc y nhân thuộc hạ ông toàn bộ đều giả chết, nghe ông lời tố tông tám đời Thảm Thiên Khu ra mắng mỗ, chửi rủa, chửi ông mắng đủ rồi, một hắc y nhân tổ Lộc Tồn mới tiến lên hỏi:

- Đại nhân, làm sao đây?

Về mặt Cửu Thiên Cơ lóe lên chốc lát, nhỏ giọng nói:

- Con chuột già của 48 trại kia ra tay tàn nhẫn, hơn nữa đến bây giờ vẫn thâm tàng bất lộ, chỉ sợ là một cường địch, chúng ta không thể bên ngoài có cường địch mà mâu thuẫn nội bộ, ngại qua đây...

Sáng sớm hôm sau, Giáp Thìn bay vào viện như du hồn, cùng với Bạch tiên sinh đang “tẩy trang”, nói ở cửa phòng Tạ Doãn:

- Tam công tử dậy rồi sao? Lộc Tồn đã phái người ra khỏi thành.

Minh Sâm đẩy cửa sổ ra, nhanh chóng nói:

- Nhìn kỹ chứ? Ông ta thực phái người ra ngoài thành thanh lý cơ sở ngầm của Tham Lang? Xem ra lời đồn Cửu Thiên Cơ và Thảm Thiên Khu bất hòa với nhau là thật!

Tạ Doãn bước ra khỏi phòng, hần ăn mặc chỉnh tề, không hề giống như vừa tỉnh ngủ, gật đầu nói:

- Cũng may, chuyện ta lo nhất không xảy ra.

Điều hấn lo nhất chẳng qua là vị “bằng hữu” đang lẫn trốn ấy thấy Cừu Thiên Cơ lục soát thành sẽ kích động, không ngờ đối phương còn trầm ổn hơn so với tưởng tượng của hấn.

Tạ Doãn bắt đầu thấy buồn bực, nghĩ: “Người đó rốt cuộc là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Vạn Sự Đã Chuẩn Bị

Lúc mới bắt đầu, Tạ Doãn nghi ngờ người trốn trong bóng tối là Trương Thần Phi, nhưng bây giờ xem ra không giống, hấn lướt hết tất cả người quen biết trong đầu một lần, cảm thấy ai cũng không quá có khả năng _____ trước đây trong đám Trương Thần Phi nếu có một nhân vật lúc nên quyết đoán thì quyết đoán, lúc nên ẩn nhẫn thì ẩn nhẫn như thế thì e là sẽ không rơi vào hoàn cảnh làm “hàng xóm” với hấn mấy tháng.

Như vậy... có lẽ là một cao thủ thần bí nào đó gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ?

Khi lần đầu tiên xác định người kia không phải Chu Phi, tâm Tạ Doãn liền chìm xuống một tắc, bây giờ nảy ra ý nghĩ như thế, tâm lại càng chìm thêm một tắc.

Có điều tình cảm của hấn không thể hiện lên mặt, dù tâm chìm xuống ruột, mặt cũng không biến sắc. Minh Sâm vẫn cười nói với tâm trạng rất tốt:

- Tốt, nơi này tổng cộng chỉ có một cái hồ cạn như thế, bọn chúng đã tự xử nhau _____ đúng rồi, ta nghe nói lần này Thẩm Thiên Khu khai đao với Hoắc gia bảo là vì thói pháp Hoắc gia, rốt cuộc Bắc Đầu dự định “thu hết binh của thiên hạ” hay sao? Sao Tào Trọng Côn không quản mấy con chó thuộc hạ chứ?

Bạch tiên sinh nói:

- Trong mắt triều đình, thế lực giang hồ thì tính là gì? Tự lại cùng nhau chẳng qua chỉ là một đám ô hợp, không gây nổi sóng to gió lớn, tiêu diệt họ thì những thôn phu ngu phụ còn vỗ tay khen hay, nói sau này chính là thiên hạ thái bình ấy chứ. Mấy loại như Hoắc gia bảo và Tề môn trong mắt Tào Trọng Côn cũng chỉ khác nhau như xương thối và canh thịt tươi thôi, xương thối không phải vừa hợp cho chó ăn sao?

Tạ Doãn vốn không thích nghe họ nói chuyện, định tự đi tìm ấm đồng nào đó để pha trà, nào ngờ nghe đến đây, động tác hấn chợt dừng lại, hỏi:

- Tề môn? Lại có chuyện Tề môn gì?

Thái độ Bạch tiên sinh dành cho hấn càng cung kính hơn mấy ngày trước, nghe hấn hỏi thì vội trả lời:

- Việc này nói ra rất dài, không biết tam công tử còn nhớ hay không, ta có một huynh đệ không nên thân, vẫn không thành võ không tự, suốt ngày chỉ biết “thập thà thập thò” nghe ngóng nấy tin tức ngầm võ văn.

Tạ Doãn nói:

- Nhớ, Huyền tiên sinh.

Nụ cười trên mặt Bạch tiên sinh càng chân thành hơn, nói tiếp:

- Tề môn chuyên về bát quái ngũ hành trận, tinh thông kỳ môn độn giáp, điều này có nghĩa gì, trong lòng tam công tử hẳn rõ như gương sáng.

Tạ Doãn chậm rãi gật đầu _____ người có nắm đấm cứng đến mấy, võ công cao đến mấy cũng chỉ là một người, những cao thủ giang hồ kia ai ai cũng kiêu căng khó thuần, độc lai độc vãng rất nhiều, dù có bản lĩnh thông thiên thấu địa cũng không làm nên thành tựu gì, nhưng trận pháp thì khác.

Trận pháp có thể dùng trong chiến đấu hai quân.

- Tề môn vốn là một đạo môn thanh tịnh, biết mình mang tội chứa điều quý hiếm, mấy năm nay dứt khoát mai danh ẩn tích, không biết trốn ở xó xỉnh nào không ra ngoài, theo tôi được biết, người của chúng ta và người của Tào Trọng Côn đều đang tìm bọn họ.

Bạch tiên sinh nói:

- Xá đệ hai năm trước thu được một manh mối, nói là gần Chúc Âm cốc hình như đột nhiên có không ít đạo sĩ hoạt động, ngài nghĩ xem, tính hết tứ đại đạo môn thì nhà khác đều yên ổn ở trong đạo quán của mình, thỉnh linh xuất hiện nơi rừng sâu núi thẳm, không phải mười phần có tám chín phần là họ sao? Sau khi tin tức này truyền ra, rất nhanh có các loại nhân mã đi dò thám, “Huyền Tự Bộ” của chúng ta đương nhiên cũng không thể tụt hậu, nghe nói

thật sự tìm được nơi ở cũ của Tề môn. Có điều lúc đó đã là người đi nhà vắng, về phần họ đang ăn nấp yên lành, tại sao lại thỉnh thoảng đi, môn phái tại sao lại sụp đổ, giờ này người đã đi về đâu, hiện tại mỗi người nói một kiểu, không cái nào là chính xác _____ sao tam công tử đột nhiên hứng thú với Tề môn?

Tạ Doãn cau mày, không muốn nhắc chuyện mình từng gặp Xung Tiêu Tử, lại thêm cái tật nói hươu nói vượn cũ bị ghen nhiều ngày, bèn thuận miệng nói:

- Nghe ngóng xem hoàn cảnh xuất gia ở đâu tốt í mà.

Minh Sâm và Bạch tiên sinh nghe vậy, đồng thời biến sắc, Minh Sâm thất thanh nói:

- Huynh muốn làm gì?

Bạch tiên sinh cũng vội khuyên nhủ:

- Xin ngài nghĩ lại!

Tạ Doãn:

- ...

Hắn cảm thấy mình quả thực không còn gì để nói, đành chỉ cười “cao thâm khó lường” rồi xoay người vào nhà. Mấy người này đầy đầu đều là đại sự, trong lòng đều có chuyện vĩ đại to lớn để nói, nói xong còn phải nói cho hàm súc, ý ở ngoài lời, một lời nói đùa cũng có thể làm gà bay chó chạy, đúng là vô vị.

Tạ Doãn cho rằng mình không cùng một loại với họ, còn không tiêu dao tự tại bằng theo Cái Bang đi ăn xin.

Hiện tại trong thành Hoa Dung lòng người hoảng hốt, ngoài đường hầu như không có dấu chân người.

Thẩm Thiên Khu cuối cùng đã tụ họp với Đồng Khai Dương, dọc đường còn dùng thời gian ngắn nhất điều tới một nhánh quân đội tám ngàn người, bọn họ dường như chưa từng dừng lại, phát cao lá cờ lớn “diệt phi”, hướng về Nhạc Dương như gió lốc.

Năm xưa 48 trại cũng bị lá cờ lớn “diệt phi” và mấy vạn nhân mã chen ép, nhưng cờ diệt phi đã ngã mà cờ phi lại treo hơn hai mươi năm tự do bên ngoài Nam Bắc.

Bây giờ, Hoắc Liên Đào luôn tự cho mình là Lý Chủy thứ hai, cũng muốn oanh liệt một lần, dè dặt bọn họ chưa oanh đã liệt trước (1), đồng thời còn không có khí phách như trong tưởng tượng của Thẩm Thiên Khu.

(1) Oanh: rền vang, chấn động. Liệt: hi sinh.

Thẩm Thiên Khu vốn tưởng Hoắc gia mấy năm gần đây tốt xấu gì cũng là một thế lực mà giẫm chân một cái, mặt đất chấn động ba cái, ít nhất cũng phải dựa vào địa hình phản kháng hai ba ngày, ông đã tính xong là dùng trọng binh bao vây Hoắc gia bảo rồi thả mấy thuộc hạ võ công tầm tầm khắp nơi họ trận, không cho họ phá vòng vây, phí chút thời gian mà thôi, xử lý bọn họ cũng xem như dễ dàng.

Nào ngờ lúc quân diệt phi cách Nhạc Dương hai mươi dặm thì Hoắc Liên Đào lẽ ra nên sẵn sàng nghênh địch lại tự mình hóa thiêu Hoắc gia bảo, “48 trại thứ hai” bỗng chốc tan đàn xẻ nghé!

Các môn phái lớn nhỏ nương nhờ Hoắc gia giống như chuột tránh lửa, hoảng hốt bỏ chạy tứ tán, đâu đâu cũng có.

Xò tay không nắm được cát mịn, rỗ trúc không múc được nước giếng, bọn họ bỏ chạy khiến tám ngàn quân lúng ta lúng túng đứng đực tại chỗ. Thẩm Thiên Khu giận dữ, sai người cứu hỏa, trối gở một đồng nô bộc Hoắc gia chưa kịp chạy xa thành một chuỗi, lại lục tung Hoắc gia bảo lên nhưng vẫn không tìm được thứ gì hữu dụng.

Hoắc Liên Đào hành động quyết đoán mau lẹ, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, tất cả những thứ đáng giá và không đáng giá đều được ông ta chuyển đi, ngoại trừ đồng ngôi nát thì chỉ còn lại một đám hạ nhân, đủ thấy sinh mạng của họ với Hoắc gia mà nói thua xa vàng bạc châu báu, bởi vậy thẩm tra không hề khó khăn, thậm chí không cần dụng hình, đám nô bộc bị bỏ lại này đã tranh nhau chen lấn để khai.

- Bọn họ chuẩn bị đi lâu rồi, mấy ngày trước, Hoa Dung có một người đưa tin tới, không biết đưa tin gì mà bảo chủ liền khởi hành đến Hoa Dung.

- Phải, chúng tôi không biết, còn tưởng ông ta ra ngoài làm việc gì đó, ai dè bọn Hoắc bảo chủ một đi không trở lại, qua mấy ngày nữa thì đồ đạc trong bảo được kiểm kê, thu gom, người thông minh đều nói chuyện này không hay rồi nhưng sau đó Hoắc bảo chủ lại bảo con chó săn đại tổng quản của ông ta tới bác bỏ tin đồn, nói những thứ này là ông ta muốn tặng cho bằng hữu. Đại tổng quản đích thân hộ tống, bảo ít ngày nữa sẽ quay về, dặn chúng tôi nên làm gì thì làm vậy!

- Chính là con chó đại tổng quản đó đốt lửa! Suýt thiêu chết chúng tôi rồi!

- Đại nhân, ngài nghĩ xem, ai có thể tin bảo chủ gạt chúng tôi ở lại chứ? Hơn nữa Hoắc lão bảo chủ còn chưa đi! Đúng rồi, lão bảo chủ đâu?

Cả đám đưa mắt nhìn nhau một lát, chợt có người gào khóc to:

- Lão bảo chủ chết cháy rồi! Vừa nãy tôi ở trong viện tưới hoa, thấy bên ngoài cháy, muốn đi kéo ông ấy, ông ấy ngốc, không chịu đi, hất tay tôi ra, tự nhốt mình trong phòng, khóa lại... Người nói xem ông ấy đã ngốc thành như vậy, miệng chảy nước dài lòng thòng mà sao vẫn không quên cách khóa cửa chứ?

Lời này vừa dứt, liền có lão bộc theo Hoắc gia từ nhỏ ngồi bệt xuống đất “hu hu” khóc lớn, khóc tang cho lão bảo chủ.

Thẩm Thiên Khu bị bọn họ mồm năm miệng mười làm ồn cả tai, không ngờ Hoắc Liên Đào vì khiến Hoắc gia bảo thoát trông như cũ mà rất quyết đoán “trắng sĩ chặt tay”, bỏ lại hết các gia bộc thậm chí đệ tử hầu hạ mình nhiều năm, ca ca ruột cũng để lại trần trạch, Tham Lang tự xưng là một đại ma đầu nhưng so với những hào kiệt này thì “về mặt vô liêm sỉ” vẫn kém một chiều, sao có thể không giận sôi máu?

- Đại nhân.

Một hắc y nhân tiến lên nói:

- E là chúng ta vừa rời khỏi, Hoắc Liên Đào đã nhận được tin.

Thẩm Thiên Khu cảm tức nói:

- Triệu Minh Sâm biết rõ ta tới vì hấn mà dám thân nhiên giờ trò dưới mắt ta, còn Cừ Thiên Cơ... bọn chúng thực dám đi Hoa Dung?

- Đại nhân đừng nóng vội.

Hắc y nhân kia nói:

- Lúc đó ngài đã đề phòng chuyện này nên mới sớm bố trí cơ sở ngầm ở thành Hoa Dung mà? Bên đó một khi có gió thổi cỏ lay gì thì các huynh đệ chắc chắn sẽ tức khắc báo lại. Trước mắt không có tin tức, nói rõ...

Lời hấn chưa dứt, bên ngoài đã vang lên tiếng ngựa hí chói tai, một hắc y nhân chạy một mạch vào, nhỏ giọng nói gì đó với Thẩm Thiên Khu.

Sắc mặt Thẩm Thiên Khu tức thì đen như đất nòi, sai bước đi kiểm tra, chỉ thấy một đám người vây thành một vòng, ngựa quỳ xuống đất sùi bọt mép, người trên lưng ngựa lăn xuống đất chết, một tay áo trống rỗng, không biết vì sao mà mất một cánh tay.

- Đại nhân xem.

Một hắc y nhân dâng lên một khối lệnh bài Tham Lang, lệnh bài này giống như từng bị nấu chảy vậy, dính bết một góc.

- Là nước độc của Lộc Tồn!

Thẩm Thiên Khu tiến lên lật mặt của người trên đất lại, thấy người đó vội vàng chạy khoái mã tới, ngay cả một câu cũng chưa kịp nói đã tắt thở, vết đao trên cánh tay cụt là từ bên trong chém ra ngoài, hiển nhiên là tự chém... bị dính nước độc của Lộc Tồn, biện pháp duy nhất để sống sót là dính tay chém tay, dính chân chém chân, dính đầu dứt khoát chém cổ còn có thể thoải mái chút.

Cơ sở ngầm ông để lại giám sát hướng đi của Triệu Minh Sâm, lại bị Cừ Thiên Cơ xem như là tranh công mà thanh lý, ai muốn tranh mẹ kiếp cái công bắt cóc cướp giật phụ nữ trẻ em với ông ta? Thẩm Thiên Khu thật hận không thể vo viên tên họ Cừ kia thành thịt viên cho chó ăn.

Khóe mắt ông nhảy loạn, Đồng Khai Dương vội tiến lên làm chủ:

- Đại ca đừng nóng, Hoắc Liên Đào chưa chắc dám thực chạy đến Hoa Dung, dù có đi cũng sẽ không nói cho đám nô bộc này nghe, nói không chừng là thuật che mắt giương đông kích tây.

Thẩm Thiên Khu âm u nói:

- Chuyện này cần ông phí lời sao?

Lòng tốt của Đồng Khai Dương bị xem là lòng lang dạ sói, thức thời ngậm miệng không lên tiếng.

- Chia quân mấy ngả đuổi bắt lưu phi Hoắc gia bảo.

Thẩm Thiên Khu xoay người bước đi:

- Ta về Hoa Dung xem.

Chữ “xem” nói rõ nghiêng răng nghiêng lợi, Đồng Khai Dương nghi ngờ không phải ông đi “xem” mà là đi móc mắt Cừ Thiên Cơ.

Trong thành Hoa Dung, Bạch tiên sinh sớm đã âm thầm chuẩn bị xong ngựa xe tốt nhất, có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Tạ Doãn ngày càng ít nói, hầu như đến mức không cần thiết sẽ không lên tiếng, rảnh rỗi thì ở một bên lúc khép lúc mở cây quạt, không biết đang nghĩ gì. Triệu Minh Sâm nhận ra tâm trạng hắn không tốt bèn ngoan ngoãn đi tới, hỏi:

- Tam ca, huynh nói Hoắc Liên Đào sẽ chạy về bên này không?

Tạ Doãn không ngẩng đầu, nói:

- Không biết.

Minh Sâm hỏi:

- Tại sao?

Tạ Doãn nói:

- Sợ chết.

Minh Sâm vội hỏi tiếp:

- Tại sao Thảm Thiên Khu nhất định sẽ tới?

Tạ Doãn khép quạt lại cái “soạt”:

- Vì ông ta đa nghi lại hay thù vặt, nếu đệ rảnh quá không có chuyện gì làm thì đi nghỉ ngơi đi, còn một trận ác chiến đấy.

Triệu Minh Sâm nheo mắt nhìn thần sắc của hắn, rất muốn hỏi “có phải tam ca rất ghét đệ không” nhưng biết đây cũng là một câu “vô vị”, đành phải nuốt về.

Ở chỗ cách họ không xa, Chu Phi chưa hề có vẻ tỉnh lại, Ngô Sở Sở suốt nghỉ ngơi nằng đã biến thành một tảng đá, Chúc Bảo Sơn bị trói trong nhà kho cũng đã tỉnh, vừa tỉnh liền bắt đầu khóc lóc thảm thiết.

Dù sao cũng là đứa trẻ mình nhìn lớn lên từ nhỏ, bà vú già không nỡ để hắn chịu khổ, bà chưng com lại cho mềm và nóng, bung vào đút hắn ăn.

Chúc Bảo Sơn thực sắp bị dọa điên rồi, thấy bà, còn chưa kịp nói đã nước mắt nước mũi tề le khóc:

- Tổng bà bà, đầu con đau, cổ cũng đau, có phải con sắp chết rồi không?

Lúc bà điên Đoàn Cửu Nương nổi cơn điên, một câu “thiếu gia ở trong phòng” có thể khiến bà ngoan ngoãn ra ngoài sân phát tiết, sao nữ mạnh tay với hắn, đoán chừng chỉ véo nhẹ lên gáy, một vết hằn cũng không có, bà vú già nghĩ: “Người ta là một tiểu cô nương nhỏ bé mảnh mai, cào nứt cả móng tay, toàn thân từ trên xuống dưới đau đến mức mồ hôi lạnh thấm ướt cả y phục còn không rơi một giọt nước mắt... haiz, cái tính nhát hýt này không biết giống ai.”

Nhưng ngoài miệng bà chỉ đành khuyên nhủ:

- Thiếu gia nhẫn nại một chút, hay là để bà xoa cho nhé.

Chúc Bảo Sơn đưa cổ cho bà xoa, con người xoay chuyển, vừa rên vừa hỏi:

- Tại sao con phải nhẫn nại? Bà bà, trong viện chúng ta có phải có người ngoài đến không?

Thần sắc bà vú già hơi thay đổi, không lên tiếng.

Chúc Bảo Sơn liền nói:

- Con biết rồi! Cha nói bên ngoài có một đám người xấu tới, đã bị nhóm Lộc Tồn đại nhân giết, nhưng vẫn có cá lọt lưới, không biết đang nấp ở đâu, chính là ở trong phủ chúng ta đúng không? Bà và mẹ đều bị họ uy hiếp đúng không?

Bà vú già trầm ngâm: “Rõ ràng là mẹ cậu uy hiếp ‘người xấu’.”

Chúc Bảo Sơn thấy bà không lên tiếng, tự cho là thông minh, nhỏ giọng nói:

- Tổng bà bà, bà thả con ra đi, con tìm người đến cứu mọi người.

Bà vú già nhẹ nhàng kê lại cái gối dưới đầu hắn, tiếp tục bảo hắn nhẫn nại, bà bung bát com đi ra ngoài.

Trong lòng Chúc Bảo Sơn giận dữ, nghĩ: “Đồ tú bà ăn cây táo rào cây sung, đừng có để rơi vào tay ta!”

Hắn dựng thẳng lỗ tai, dốc sức nghe động tĩnh bên ngoài, may mà phòng ốc cũ kỹ, cách âm khá ra sao, hắn có thể nghe được đám câu bên ngoài nói.

Một ngày trôi qua, Chúc Bào Sơn không nghe “đạo tặc” nói tiếng nào nhưng có một giọng nữ rất trẻ trò chuyện với bà vú già. Giọng nữ ấy rất nhỏ nhẹ, nói chuyện vừa lễ độ vừa mềm yếu, rõ ràng là một đại gia khuê tú.

Trong lòng Chúc Bào Sơn khó hiểu: “Sao lại là một tiểu nha đầu? Lễ nào đây chính là người bọn Lộc Tồn đại nhân muốn tìm?”

Hắn nghĩ lại, lại cảm thấy rất có lý _____ nếu thật là một kẻ hung ác ngông nghênh kiêu ngạo, muốn chạy đã chạy lâu rồi, nhất định là không chạy được mới lén lút trốn đi.

Về mặt Chúc Bào Sơn âm u khó đoán, nghĩ: “Giỏi, ta còn nói viện này bị phi nhân chiếm, hóa ra cả nửa ngày không có phi nhân, chỉ có một tiểu nha đầu yêu điệu, nàng ta thì có thể uy hiếp ai? Bà điên và bà già kia đúng là gan to bằng trời, dám chứa chấp phạm nhân bỏ trốn trong nhà ta, sợ ta tiết lộ liền đánh ngất ta, trói ta về _____ tú bà họ Tống kia rất hung dữ, nói không chừng chính là bà ta!”

Trong lòng hắn xoay ra chủ ý xấu, thỉnh thoảng nghe thấy một tiếng “ầm” xa xa, giống như có thứ gì đó nổ tung vậy, ngay cả cửa sổ giấy của nhà kho cũng ánh đỏ, Chúc Bào Sơn sợ hết hồn, qua một lát, bên ngoài không hiểu sao bắt đầu ầm ĩ, cái viện cũ nát nơi hẻo lánh này cũng nghe thấy.

Thảm Thiên Khu đằng đằng sát khí dẫn người tới nhanh như gió lốc, tìm Cừu Thiên Cơ tính sổ. Cừu Thiên Cơ nhìn thấy, quả nhiên, đuôi chó Tham Lang không giấu được, biết mình giết cơ sở ngầm của ông ta nên ngồi không yên đất.

Hai bên đều cảm thấy mình làm đúng, đối phương là kẻ khốn kiếp vì tư lợi mà cản trở mình, một lời bất hòa bèn dứt khoát động thủ đánh nhau ngoài thành, quan binh và hắc y nhân khắp thành tán loạn khắp nơi, Tạ Doãn sai người nhân cơ hội đi khắp đường kêu to:

- Một nhóm lớn phản tặc tới, đang đánh nhau ngoài thành, mọi người chạy mau!

Từ một người kêu to, rất nhanh đã biến thành cả thành đều kêu to “chạy mau”. Các lão bách tính không quan tâm có nhường đường hay không, cũng không quan tâm việc ăn uống, chỉ sợ ba chữ “đánh nhau rồi”.

Chúc Bào Sơn không biết xảy ra chuyện gì, trong lòng vừa sợ vừa cuống, không kiềm được cất tiếng khóc to, kêu:

- Mẹ! Mẹ ơi!

Đoàn Cừu Nương cũng nghe thấy động tĩnh, ra ngoài kiểm tra xem xét, hiện không ở trong viện, Ngô Sở Sở lo lắng vẫn kiên trì canh giữ bên cạnh Chu Phi, chỉ có bà vú già nghe tiếng, vội đẩy cửa vào xem, thấy Chúc Bào Sơn khóc lóc nước mắt nước mũi kèm nhèm thì cũng đau lòng:

- Ôi, đại thiếu gia, cậu...

Chúc Bào Sơn cầu khẩn nói:

- Tống bà bà, bà cởi dây trói ra cho con, con không chạy loạn, cầu xin bà, từ nhỏ bà hiểu con nhất, con... con...

Hắn giận dữ và xấu hổ nhìn xuống nửa thân dưới của mình, bà vú già nghe tiếng nhìn theo _____ giỏi, thiếu gia có tiền đồ này tiểu trong quần rồi!

Chúc Bào Sơn khóc lớn ầm ĩ:

- Con không muốn sống, con không muốn sống nữa!

Bên ngoài ầm ĩ hỗn loạn, bà vú già cũng hoang mang hoảng hốt, thấy hắn đáng thương như vậy thì cực kỳ đau lòng, vội tiến lên cởi dây trói cho hắn, dụ dỗ nói:

- Đừng khóc đừng khóc, ngoan ngoan đợi ở đây đi, bà bà tìm cho cậu cái quần mới, cậu đợi nhé.

Nói rồi, bà còn xoa cổ tay cho hắn, xoay người đi ra ngoài.

Bà vừa xoay người, Chúc Bào Sơn lập tức lộ vẻ mặt dữ tợn, đáng vẻ đáng thương đã mất sạch sành sanh, hắn nhặt chiếc ghế gỗ bên cạnh, nhân lúc bà vú già không hề phòng bị, đập mạnh vào lưng bà _____

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Gặp Lại

Chính Chúc Bào Sơn cũng không biết mình dùng bao nhiêu sức, dù sao bà vú già ấy chưa kịp thốt tiếng nào đã ngã xuống, hắn thờ hồn hèn mấy hơi, lại nom nớp lo sợ khom người thăm dò hơi thở bà, tứ chi run cầm cập không rõ nguyên do.

Chúc Bảo Sơn mờ mịt lững lững đứng nguyên tại chỗ một lát rồi cắn răng chạy đi, lách qua mặt sau nhà kho, trèo qua bức tường thấp cao chưa tới một người.

Bức tường này trẻ con cũng có thể leo qua nhưng Chúc Bảo Sơn vì liên tục kinh sợ, leo như gấu chó leo cây, lắc đầu lắc đuôi đơng đờ hồi lâu mới nằm ngang ngã xuống mé kia, bàn tay quệt tróc một mảng da, hần tùm cái quần ướt, khập khiễng chạy nhanh ____ thể mà lại không chậm!

Chúc Bảo Sơn chạy trốn không bao lâu, Đoàn Cửu Nương liền về, vừa liếc mắt là thấy bà vú già ngã ở cửa nhà kho, mặt bà trằm xuống, ngẩng đầu liếc nhìn dây thừng đã cời và nhà kho không một bóng người, bà đỡ bà vú già dậy, đưa tay ấn vào cổ bà ấy, thấy bà ấy chỉ bị ngất bèn tạm thời để bà ấy sang một bên, giờ tay chường một cái, một chường của bà cách hơn mấy trượng chường bụng cửa phòng bọn Ngô Sở Sở.

Ngô Sở Sở hết hồn hết vía, không kịp phản ứng, mắt hoa lên, Đoàn Cửu Nương đã vào phòng.

Ngô Sở Sở:

- Phu...

Đoàn Cửu Nương không nói tiếng nào, xách Chu Phi dậy.

Chu Phi không to con, dù một cánh tay nữ nhân cũng đủ để ôm nằng, xách nằng đi không hề rắc rối hơn xách một cái chăn, mặt nằng rất nhỏ, lại bị đóng vải rách sứt sẹo trên người Đoàn Cửu Nương che một nửa, vô cùng nhột nhạt, gần như mong manh yếu ớt.

Trong lòng Đoàn Cửu Nương chợt ngẩn ngơ dụ lại, nghĩ: “Đây là con mình ư?”

Nhưng chỉ trong chớp mắt, bà hoàn hồn ____ ờ, đứng rồi, bà không có con, người bà yêu không chịu cưới bà.

Đoàn Cửu Nương tập trung tinh thần, óng tay áo cuốn lấy Ngô Sở Sở, chỉ nói “đi”, Ngô Sở Sở liền cảm thấy dưới chân trống rỗng, suýt ói, thất điên bát đảo bay vào không trung.

Khô Vinh thủ không hổ là một trong mấy đại cao thủ tuyệt đỉnh ngang dọc giang hồ thuở trước, nơi bà đi qua, một chiếc lá cũng không rung động, dường như hơi thở bà không hề thay đổi, dù có mặc trang phục bà điên như gà rừng cũng khiến người ta bỗng dưng sinh ra chút kính nể.

Lúc này, trong thành Hoa Dung, mấy thị vệ bên cạnh Minh Sâm thỉnh linh xông tới cửa thành, trong con hỗn loạn, mấy quan binh thủ thành không may phòng bị, bị tóm được dễ dàng, Bạch tiên sinh cao giọng nói:

- Mọi người cùng mở cửa thành, chúng ta ra khỏi thành!

Dân chúng hoảng sợ không nhìn xem là ai đang nói, một người hưởng ứng, một đám người nghe theo, cứ thế người kéo người, người chen người, đâm mở cửa thành, cả đám tuôn ra, Triệu Minh Sâm ra khỏi thành xoay người lên ngựa, thấy người xung quanh hầu như đều bị phân tán, bèn vội quay đầu tìm Tạ Doãn:

- Tam ca!

Tạ Doãn vẫn không nhanh không chậm quay đầu nhìn quanh quất, Triệu Minh Sâm hét lớn:

- Tam ca, đừng nhìn nữa, đi mau!

Lần này Tạ Doãn nghe thấy, hần theo Bạch tiên sinh và mấy thị vệ đến bên cạnh Minh Sâm.

Tạ Doãn nói:

- Nơi này không hợp ở lâu, hỗn loạn thời gian dài, bọn Bắc Đầu sẽ phục hồi lại tinh thần, đi mau!

Nói xong, hần giờ roi quất mạnh vào ngựa Minh Sâm, con ngựa hí dài một tiếng, lao đi.

Tạ Doãn quát lên:

- Còn không mau theo sát!

Các thị vệ và Bạch tiên sinh bất kể thế nào cũng không dám bỏ chủ nhân của mình, căn bản không kịp nói gì, đành phóng ngựa lao theo, Tạ Doãn xoay đầu ngựa, đi ngược dòng người trở về.

Không biết tại sao, trong lòng hần có một loại cảm giác giục hần phải quay về nhìn một cái mới yên tâm ____ đưa Minh Sâm đi, hần đã tạm thời yên lòng phân nửa, về phần bản thân... dù sao mạng hần cũng không có gì quý giá.

Đúng như Tạ Doãn dự liệu, trong thành Hoa Dung hỗn loạn, Thảm Thiên Khu đang đánh đến trời long đất lở bên ngoài lập tức phục hồi lại tinh thần, một chường bức lui Cửu Thiên Cơ, trước ngực Cửu Thiên Cơ bị ông xé rách một mảng, hiện tại là hình tượng phanh ngực lộ vú, không kiềm được thở hần hần, hiển nhiên hơi kém hơn kẻ đứng đầu Bắc Đầu.

Thảm Thiên Khu mắng to:

- Ông là đồ ngu! Thả người chạy rồi kia!

“Người” mà ông nói là chỉ Triệu Minh Sâm nhưng Cừ Thiên Cơ lại giật mình, nghĩ: “Hồng, người Ngô gia!”

Trong đầu hai người đều suy nghĩ kiểu “trống đánh xuôi, kèn thổi ngược” nhưng mục tiêu lại giống nhau, tức thì không để ý đến tranh chấp nội bộ nữa, mạnh ai nấy giục thuộc hạ bao vây chặn đường.

Bọn hắc y nhân vừa nãy như ruồi mất đầu nhanh chóng truyền đạt lại mệnh lệnh, tức khắc có được phương hướng, quan binh khắp thành vội chạy theo, rất nhanh đã tụ tập thành dòng, vòng ra ngoài thành vây chặt, đẩy thẳng vào trong thành, cường chế trấn áp dân chúng hỗn loạn như nồi cháo.

Tạ Doãn nắm chặt dây cương, thầm nghĩ: “Vị tiền bối kia rốt cuộc có ra hay không?”

Lúc này, phía sau cách hắn không xa có người hô:

- Tam công tử, công tử sai tôi bảo vệ cậu, đi mau!

Tạ Doãn quay đầu nhìn lại, là Bạch tiên sinh quay về.

Bạch tiên sinh là đệ nhất cao thủ dưới tay Triệu Minh Sâm, bây giờ bị phái đến bên cạnh mình, trong lúc nhốn nháo hỗn loạn, bên Minh Sâm không biết có đủ người hay không. Tạ Doãn hơi cau mày, dù sao cũng không yên tâm vị đường đệ cả gan làm loạn này của hắn, cũng không muốn nhận ân tình của Minh Sâm, hắn suy nghĩ chốc lát, cho rằng vị tiền bối ẩn nấp trong thành kia có lẽ tự có ý nghĩ của riêng mình, bèn quay đầu ngựa:

- Đuổi theo công tử nhà ông.

Lời hắn còn chưa dứt, đột nhiên trong thành vang lên vài tiếng kêu kinh hãi, bọn hắc y nhân thì nhau huyết sáo như gặp đại địch, Tạ Doãn chợt quay đầu, thấy một con “gà rừng” màu sắc sặc sỡ, hung hãn lướt qua đầu bọn hắc y nhân, nơi “nó” đi qua, người ngã ngựa đổ, chỉ trong hai ba hơi thở, “nó” đã đến ngay trước mắt.

Lúc sắp sượt qua người hắn, con “gà rừng” đó chợt ơ một tiếng, kêu:

- Là Tạ đại hiệp!

Tạ Doãn mới bắt đầu chưa phản ứng kịp tiếng “đại hiệp” này là gọi hắn, chỉ cảm thấy giọng nói này hơi quen tai, còn chưa chờ hắn nhận ra, một đội hắc y nhân đã xông lên thành lầu (1), ở phía trên giường cung nỏ.

(1) Lầu nơi công thành.

Sắc mặt Tạ Doãn chợt thay đổi___trên cung nỏ này không gắn mũi tên mà gắn nước độc của Lộc Tồn.

Chưa đợi hắn hô “cẩn thận”, “gà rừng” bỗng run tay áo, ném một thứ qua Tạ Doãn.

Hóa ra con “gà rừng” này chính là Đoàn Cửu Nương, nghe Ngô Sở Sở kêu thì biết nàng gặp phải người quen, vì để rảnh rang một tay nên bà vút Ngô Sở Sở giữa không trung.

Ngô Sở Sở tuy là một tiểu cô nương không quá trăm cân nhưng bị Đoàn Cửu Nương dùng phương pháp phóng ám khí phóng đi, sức mạnh đó đâu chỉ mấy trăm cân, làm sao mà Tạ tam công tử yếu đuối đỡ được?

Tạ Doãn còn chưa kịp phân biệt đối phương là địch hay bạn thì gặp phải “tai nạn bất ngờ” này, mắt thấy sắp bị đè chết tươi trên ngựa, trong lòng không khỏi cười khổ, cảm thấy hai chữ “đại hiệp” thực là ngại nhận, tai bay vạ gió.

May mà Bạch tiên sinh cuối cùng đột phá vòng vây chạy tới bên cạnh hắn, dưới tình thế cấp bách, ông túm sau gáy Tạ Doãn dùng sức kéo, cùng với một tiếng kêu sợ hãi, đón lấy “ám khí hình người” Ngô Sở Sở vào tay.

Cùng lúc đó, gà rừng to Đoàn Cửu Nương hét dài một tiếng, bàn tay đánh ra giữa không trung, nước độc như mưa không hề dính một giọt lên người bà, ngược lại còn chấn vỡ mấy cây cung nỏ, nước độc tung bay trên tường thành, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Bạch tiên sinh kinh ngạc, thấy bà vừa ra tay liền tự biết mình kém xa, thầm nghĩ: “Vị bằng hữu này của tam công tử là thần thánh phương nào?”

Tạ Doãn lau mồ hôi lạnh, chấp tay với Ngô Sở Sở mặt trắng bệch, cười khổ nói:

- Đã lâu không gặp, thấy Ngô tiểu thư vẫn khỏe đúng là vô cùng may mắn, có điều lần sau cảm phiền tuyệt đối đừng gọi ta “đại hiệp” nữa, suýt chết ta rồi.

Ngô Sở Sở trước đây không dám nói chuyện với hắn, bây giờ tình thế cấp bách, nàng không để ý đến việc thẹn thùng, rướn cổ dài ra nhìn về phía Đoàn Cửu Nương, kêu lên:

- A Phi!

Tạ Doãn:

- Cái gì?

Đoàn Cửu Nương xử lý xong đám tiêu nhân thâm độc trên tường thành, trong chớp mắt liền đến trước mặt bọn Tạ Doãn, Tạ Doãn lúc này mới nhìn thấy Chu Phi trong tay bà, chỉ thấy đầu nàng mềm oặt rũ xuống, không nhúc nhích, bèn vội đưa tay đón:

- Đa tạ vị tiên bối này, A Phi... nàng ấy như vậy là...

Đoàn Cửu Nương nghiêng qua một bên, tránh thoát tay của hắn.

Tạ Doãn:

- ...

Bạch tiên sinh vội nói:

- Bạch công tử, bớt nói mấy lời linh tinh, đi.

Tạ Doãn muốn nhường ngựa cho Đoàn Cửu Nương, dù sao hắn chạy cũng rất nhanh, nào ngờ hắn chưa kịp xuống ngựa, Đoàn Cửu Nương liếc hắn rồi bay về phía trước, Tạ Doãn và Bạch tiên sinh đành vội vã mang Ngô Sở Sở đánh ngựa đuổi theo.

Lúc này, một đám hắc y nhân bọc đánh qua, người đi đầu mặt như giấy vàng, gầy trơ xương, vừa đứng đó khiến người ta không dám tiến lên, ngay cả Đoàn Cửu Nương cũng dừng bước _____ chính là Thảm Thiên Khu chạy tới trước.

Thảm Thiên Khu nhìn chằm chằm Đoàn Cửu Nương, nói:

- Thảm mỗ đã có tuổi, biện pháp dùng càng lúc càng vô dụng, không biết tôn giá là thần thánh phương nào, xin báo tên họ.

Đoàn Cửu Nương không phản ứng với ông mà cúi đầu nhìn Chu Phi, thấy mái tóc dài của nàng xõa ra, bèn cời dải lụa màu đỏ lá phong quấn nàng vào cổ tay mình để cột tóc nàng lại, lại thấy một cái kết xinh đẹp ở đầu dải lụa bên vai nàng, sau đó xoa đầu nàng, nhẹ nhàng đặt lên ngựa của Tạ Doãn.

Tạ Doãn vội đón lấy người, khẽ lắc lắc hai lần, gọi:

- A Phi?

Chu Phi không phản ứng, Tạ Doãn vội thăm dò cổ tay nàng, chỉ cảm thấy người nàng cực lạnh nhưng mạch môn lại nóng đến suýt phỏng tay, mạch đập nhanh đến mức sắp nổ tung, không biết đây là tình huống gì.

Phen này, đầu tiên hắn hi vọng, sau đó hi vọng sụp đổ, đoán rằng Chu Phi sớm đã thành một cỗ thi thể cháy xém trong bãi tha ma, không ngờ hiện tại lại được gặp nàng lần nữa, còn chưa kịp cao hứng thì bị sự hôn mê bất tỉnh kỳ dị của nàng làm lo lắng không yên, quá trình tâm trạng có thể nói là biến đổi bất ngờ.

Tạ Doãn khó hiểu ngẩng đầu nhìn Đoàn Cửu Nương, nào ngờ con gà rừng to kia thờ dài sâu kín:

- Không phải con ta!

Cái quỷ linh tinh gì thế?

Thảm Thiên Khu chính là thủ lĩnh Bắc Đầu, là nhân vật có thể khiến con nít khóc đêm, thấy bà điên này không xem ông ra gì, tức thì cả giận nói:

- Vậy Tham Lang ta xin thỉnh giáo một hai!

Nói rồi, một chưởng của ông đánh qua, Đoàn Cửu Nương tung người nghênh đón không chút suy nghĩ, hai đại cao thủ chẳng mấy chốc đã chiến đấu với nhau, từng chiêu từng thức đều khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Kỳ thực lúc này Chu Phi có ý thức, đặc biệt là tiếng la giết rung trời bên tai, nàng lại bị người khác chuyển tay qua lại, loáng thoáng nghe được tiếng Tạ Doãn, có kinh ngạc có vui mừng, nhiều nhất là nôn nóng, nhưng nôn nóng cũng vô dụng, nội tức kỳ lạ trên người nàng lưu chuyển căn bản không thể ngừng được _____ lúc mới bắt đầu, nội công tâm pháp ghi lại trên mỗi trang của nửa phần sau quyển Đạo đức kinh đều gián đoạn, nhưng sau khi nàng lật hết một lần thì phát hiện chân khí trong cơ thể lưu chuyển một cách kỳ lạ, đồng thời rút chân khí bị phong bế trong khí hải của nàng ra ngoài từng chút từng chút một như thêu hoa vậy, không chịu sự khống chế của nàng, bất luận bên ngoài là trời sập hay đất lở, từ đầu đến cuối nó vẫn không nhanh không chậm, không nóng không lạnh, kể thừa kiểu nói chuyện và làm việc hàng ngày của đám lão đạo sĩ kia!

Bạch tiên sinh thấy Đoàn Cửu Nương và Thảm Thiên Khu nhất thời không phân cao thấp, càng lúc càng kinh hồn bạt vía, lại nhớ tới còn một Cửu Thiên Cơ nữa, nếu không thể tốc chiến tốc thắng, e là nguy hiểm, tức khắc ông muốn tiến lên giúp đỡ, ông đặt Ngõ Sở Sở ngồi vững trên lưng ngựa, chính mình phi thân xuống, miệng nói:

- Vị phu nhân này, ta tới giúp bà!

Nào ngờ khi người khác còn chưa biết thì Đoàn Cửu Nương có thể phân tâm trong lúc đánh nhau ngang ngựa với Thảm Thiên Khu, bà đánh ra một chưởng, quát:

- Cút!

Bạch tiên sinh chỉ cảm thấy chưởng phong đập vào mặt, không dám chen vào, vội dõn bước tránh ra.

Đoàn Cửu Nương lạnh lùng nói:

- Tham Lang là thứ chó gì, lão nương đánh nó còn cần ông giúp? Bắt chuột gì ở chỗ ta chứ!

Bạch tiên sinh tuy bị bà điên này không phân biệt tốt xấu, nhưng ông khôn khéo đã quen, không hề cáu giận, nghĩ, tuy mình “bắt chuột” nhưng Tham Lang cũng thành “thứ chó”, thứ chó kia không chỉ là thứ chó, không những chó mà còn bị đánh, còn không bằng mình nữa, nghĩ vậy, trong lòng ông cũng tự thấy thoải mái.

Không đợi ông thoải mái được bao lâu, hàng loạt hắc y nhân Lộc Tồn lập tức đuổi tới, Bạch tiên sinh phóng lên ngựa, nói với Ngõ Sở Sở “mạo phạm” rồi nói với Tạ Doãn:

- Vị phu nhân này võ công cao đến mức bình sinh hiếm thấy, sẽ không sao đâu, tôi bảo vệ ngài đi trước.

Tạ Doãn mang theo một người hôn mê bất tỉnh và một người tay trái gãy không chặt, thực cũng không tiện trở tài anh hùng, bèn gật đầu thúc vào bụng ngựa, xông ra ngoài, Bạch tiên sinh nhanh hơn hẳn một bước, lấy trường kích treo trên ngựa xuống, dặn Ngõ Sở Sở:

- Tiểu thư nhắm mắt lại.

Nói rồi, ông xoay ngang trường kích, đánh bay hai hắc y nhân.

Cổng thành phía sau họ mở ra, tiếng khóc lóc của vô số bách tính nổi lên, chỉ thấy một nhóm lớn hắc y nhân mang cung nỏ gắn nước độc lao nhanh ra, bắt đầu đuổi theo họ bắn tên, cứ thế, trước sau bị nghẹt, Bạch tiên sinh võ công cao đến mấy cũng đỡ trái đỡ phải, hơi không để ý, hai con ngựa liền bị hắc y nhân tách ra.

Bạch tiên sinh vội nói:

- Tam...

Mới hô một chữ, ông liền giật mình cảnh giác, chỉ sợ bại lộ thân phận Tạ Doãn trước mặt Bắc Đẩu, bèn nuốt hai chữ “công tử” vào, nhưng Thảm Thiên Khu có nhĩ lực cỡ nào, chỉ hận bị Đoàn Cửu Nương cuốn lấy không thể phân thân, liền lớn tiếng nói:

- Chặn tiểu tử kia lại, thưởng ngàn lượng vàng!

Các hắc y nhân tuân lệnh cùng nhau vây tới, thân thủ Tạ Doãn vốn chả ra sao, ở trên ngựa không thể phát huy công phu “chạy mất dép” của hắn, bèn dứt khoát bỏ ngựa, nhưng chưa đợi hắn có hành động thì hắc y nhân dưới lời hứa hẹn trọng thưởng vàng của cấp trên đã lao tới, phóng lên rất cao, một đao bổ xuống.

Tạ Doãn không kịp đón đỡ, dưới tình thế cấp bách bèn kéo dây cương, liều mạng xoay người, dùng hơn nửa tấm lưng bảo vệ Chu Phi.

Bạch tiên sinh kinh hoàng, mắt trở ra sắp nứt.

Đúng lúc này, Tạ Doãn chợt cảm thấy giữa ngực và bụng có một sức lực lớn ập tới, đẩy cả người hắn ngã ra, lòng bàn tay người nọ đè lên ngực hắn, dán hẳn vào lưng ngựa, liền sau đó bên hông hắn “roẹt” một tiếng, trường kiếm để trang trí bị rút ra, quơ từ dưới lên trên chống lại trường đao của hắc y nhân kia, kế đó cổ tay xoay một cái, kiếm đi hình vòng cung, gậy, chém, trên cổ hắc y nhân lập tức hiện ra một lỗ máu, đồng thời cánh tay cầm đao đứt gọn từ chỗ khuỷu tay.

Chu Phi trở tay dứt trường kiếm vào vỏ kiếm của Tạ Doãn, bắt lấy cánh tay cụt kia, gõ văng ngón tay ném đi, cướp đao, lúc này mới đưa tay lau đi vết máu nơi khóe miệng vừa mạnh mẽ phun ra từ khí hải.

Gò má nàng rất trắng, ánh mắt lại rất sáng, nắm chặt cổ áo Tạ Doãn, xách hắn lên, cười nói:

- Người không biết xài mà mang kiếm làm gì, dọa người à?

Lời nàng nói rõ ràng là lời nói đùa nhưng từ lần trước từ biệt với Tạ Doãn ở khách điểm, tuy chỉ ngắn ngủi mấy ngày mà đã qua nhiều lần sinh tử, bây giờ gặp lại sau kiếp nạn, may mắn mạng vẫn còn, nàng chưa kịp suy nghĩ, vành mắt đã ươn ướt.

Tạ Doãn vừa hoàn hồn khỏi con kinh hãi liền thấy biểu cảm tủi thân của nàng, bèn không kiềm được muốn đưa tay xoa đầu nàng như Đoàn Cửu Nương, nhưng nàng không búi kiêu tóc tiểu nha hoàn kia nữa, mái tóc dài rũ xuống quét qua ngực hắn, càng giống một đại cô nương, hai người ngồi chung một con ngựa, vốn đã ngồi rất gần, Tạ Doãn có chút không tự nhiên, bàn tay đưa lên sững sờ không dám đặt xuống.

Nhưng Chu Phi không biết hắn đang giữa tầng tầng lớp lớp bao vây mà vẫn có suy nghĩ quanh co lòng vòng như vậy, nàng có được công pháp bất ngờ từ quyển Đạo đức kinh, không biết thế nào mà chân khí Khô Vinh bạo ngược đã được trấn an, bây giờ nàng có thể cảm giác được hai luồng chân khí vẫn chưa hợp làm một nhưng kỳ lạ là nó vẫn ở chung hòa bình, khi này nàng cường ép phá tan cấm chế khí hải lại không có gì đáng ngại, chỉ ỏi ra một ngụm máu mà thôi, ngược lại lại cảm thấy nội tức dồi dào trước nay chưa từng có _____ một chiều ban này nàng lấy kiếm làm đao, giết người chặt tay vốn là một thức “Phá” trong Phá Tuyệt Đạo, Chu Phi luôn khó lĩnh hội chữ “Phá” với khí thế sắc bén vô song này, mãi đến bây giờ mới biết, hóa ra đều do sức không đủ, cổ tay quá mềm.

Chu Phi ngột ngạt mấy ngày, sao chịu để yên, nàng tung người nhảy xuống khỏi lưng ngựa, Tạ Doãn giật mình, túm huyệt, thấy nàng như tàn ảnh cuốn vào giữa bọn hắc y nhân, phù du trận tám thức và Phá Tuyệt Đạo trên tay tựa như lưỡi liềm gạt lúa, lúc mới bắt đầu, bước chân và đao còn chưa thành thạo, nhưng khi kẻ địch xung quanh càng lúc càng nhiều, ánh đao của nàng cũng càng lúc càng ác liệt, bước chân cũng càng lúc càng thuần thục, đem bọn hắc y nhân làm thành đá mài đao.

Bạch tiên sinh vừa trầm xuống một hơi thì suýt bị đao của Chu Phi làm cho lóa mắt, không khỏi than thở:

- Trường Giang sóng sau xô sóng trước mà... Hà!

Ông còn chưa cảm thán xong thì thấy Chu Phi mở ra một con đường, không chào hỏi một tiếng đã trực tiếp gọt tới sau lưng Thẩm Thiên Khu!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thất Truyền

Thẩm Thiên Khu giống như sau lưng có mắt, cả người dịch về trước nửa thước, xoay tay chưởng vào sống đao Chu Phi, nào ngờ đao của Chu Phi vốn là hư chiêu, sống đao thuận thế trượt qua tay ông, người nàng đã không còn ở chỗ cũ, Thẩm Thiên Khu bỗng cau mày:

- Là người?

Ông vốn hơi kém Đoàn Cửu Nương một bậc, lại bị Chu Phi quấy nhiễu thần trí, lời còn chưa dứt, bàn tay gãy đứt của Đoàn Cửu Nương đã đến trước người.

Thẩm Thiên Khu hét lớn, đưa tay giả chắn trước ngực, bị Đoàn Cửu Nương một phát tóm lại, “rắc” bẻ xuống.

Thẩm Thiên Khu nhân cơ hội dịch ra ngoài ba bước, thái dương toát mồ hôi, Đoàn Cửu Nương tuy bẻ một cái tay giả nhưng sức mạnh đã truyền tới thân ông, cả cánh tay ông đều tê rần, ông nhìn chăm chăm Đoàn Cửu Nương, rút ra ba chữ từ kẽ răng:

- Khô Vinh thù?

Đoàn Cửu Nương nghe vậy nở nụ cười, gỡ từng mảnh từng mảnh lụa và ruy băng lộn lộn tung trên người xuống, dường như bà chợt quay về rất nhiều năm về trước, khi đó bà chưa điên cũng chưa ngốc, chưa từng toàn tâm toàn ý yêu một người, liêu lĩnh ngông cuồng giữa thế gian, cho rằng tám vị đại thần “thiên địa sơn trạch lôi phong thủy hỏa” (1) đều họ Đoàn, bà đứng hàng thứ chín.

(1) Trời, đất, núi, sông, sấm sét, gió, nước, lửa.

Về mặt Thẩm Thiên Khu lóe lên, ho khan hai tiếng, trầm thấp nói:

- Ta tưởng “sống đao nhất kiếm Khô Vinh thù” đã tuyệt tích giang hồ, không ngờ hôm nay ở nơi hang cùng ngõ hẻm này lại có duyên được gặp Đoàn Cửu Nương, thật là may mắn.

Đoàn Cửu Nương đứng chấp tay:

- Chết trên tay ta cũng là may mắn?

Thẩm Thiên Khu cười âm trầm nói:

- Lúc sinh thời được thấy núi cao, dù va phải cột trời trong mây mà chết thì có gì bất hạnh?

Đoàn Cửu Nương nghe vậy, rất tán thành gật đầu:

- Không sai, nếu ngươi không phải Bắc Đầu thì khá hợp tính ta.

Thảm Thiên Khu thấy thần sắc bà dịu lại, bèn giơ lên cánh tay còn sót lại ấn ấn ngực mình, hơi thì lể, tiếp đó nghiêm mặt nói:

- Nếu đã như vậy, chúng ta chia ra cho những người không liên quan thoái lui, để ta thỉnh giáo Khô Vinh thủ, phân cao thấp, bắt luận sinh tử, thế nào?

Chu Phi biết tâm trí Đoàn Cửu Nương không hoàn chỉnh, thấy bà có vẻ bị mấy lời của Thảm Thiên Khu làm rối loạn, liền chen miệng nói:

- Thỉnh giáo cái gì, Đoàn Cửu Nương, bà còn phí lời nữa, muốn bị hai Bắc Cầu làm hoành thánh sao?

Thảm Thiên Khu nheo mắt lại:

- Tiểu bối nhà ngươi quá không biết lễ độ.

Chu Phi lập tức lạnh lùng nói:

- Ta là tiểu bối của ai? Hai người ai xứng?

Gương mặt Đoàn Cửu Nương không hề có vẻ giận, chỉ nói:

- Nha đầu, ngươi đi trước một bước, ở phía trước đội ta, đến thời điểm, ta sẽ truyền cho ngươi Khô Vinh thủ.

Chu Phi nghe câu “đi trước một bước”, trong lòng liền bắt đầu gấp gáp.

Nếu Đoàn Cửu Nương là một người bình thường, Chu Phi chắc chắn sẽ không chen vào đồng hỗn loạn này mà sớm tìm cơ hội chạy nhưng bà chỉ cần dăm ba câu là có thể rơi vào ma chướng, võ công lợi hại hơn nữa thì thế nào? Nàng đã được lĩnh hội rồi, giết người đầu nhất thiết phải dùng đao.

Chu Phi không thèm nghĩ ngợi đáp trả bà:

- Khô Vinh thủ là cái thá gì, ta học lừa hí cũng không học công phu nát của bà!

Bạch tiên sinh ở một bên nghe tiểu cô nương này vừa há miệng là mắng hết hai đại cao thủ, mắt ông tròn lên sắp lọt tròng, nói với Tạ Doãn:

- Vị tiểu bằng hữu này của tam công tử rất không tầm thường.

Đao pháp tốt, công lực tự tìm cái chết lại càng tinh thâm, có thể nói là độc nhất vô nhị.

Tạ Doãn lắc đầu, nói nhỏ:

- Bạch tiên sinh, phiền ông đưa Ngô tiểu thư đi trước một bước.

Bạch tiên sinh thầm nhủ đây không phải nói vớ vẩn sao? Ông đang định lên tiếng phản đối thì thấy Tạ Doãn cúi đầu vái ông một vái nói:

- Cầu xin Bạch tiên sinh giúp ta lần này, nhất định phải đưa Ngô tiểu thư đến nơi an toàn trước, tương lai ta kết cò ngậm vành...

Nếu Bạch tiên sinh không phải ở trên ngựa thì đã quỳ xuống tại chỗ với hấn, cầu khẩn nói:

- Đứng, đứng, tam công tử, tôi...

Tạ Doãn thấy ông hoảng hốt, bèn dứt khoát đưa lưu manh trầm trọng hơn, khom eo thấp hơn nữa.

Bạch tiên sinh cảm thấy mình bị hấn làm giảm đi hai mươi năm tuổi thọ, không còn cách nào khác, cắn răng, đành lưu manh với hấn:

- Tam công tử có lệnh, tại hạ không dám chống đối, chỉ xin tam công tử nhớ cho, lão Bạch trên có mẹ già 80, dưới có con thơ 10 tuổi, nếu tam công tử có chút bất trắc nào, cả nhà chúng tôi... đành phải chôn cùng.

Tạ Doãn trong chớp mắt công mắng mấy mạng người nặng trĩu trên mình, suýt nữa không thở được.

Bạch tiên sinh nhìn hấn đầy thâm ý, đánh mạnh vào ngựa, trường kích đặt ngang trước ngực, nhân lúc bọn hắc y nhân bị Thảm Thiên Khu hạ lệnh lui lại, nhanh chóng thoát khỏi vòng vây, thuật cưỡi ngựa của ông rất tốt, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Thảm Thiên Khu nói với Đoàn Cửu Nương:

- Mời.

Đoàn Cửu Nương lập tức nghe lời tiến lên một bước.

Ánh mắt Chu Phi quét quanh, thấy một nhóm lớn quan binh đang tuôn tới, nàng nhìn ra được Thảm Thiên Khu cố ý câu giờ với Đoàn Cửu Nương, tuy không biết họ Thảm kia đang đợi cái gì nhưng chắc chắn không phải chuyện gì tốt. Dưới tình thế cấp bách, Chu Phi cũng không cần mặt mũi, nhanh chóng nói với Đoàn Cửu Nương:

- Khoan đã, bà nghĩ xong chưa, muốn đấu võ với người này hay theo ta về nhà gặp Lý lão trại chủ?

Đoàn Cửu Nương sững sờ.

Chu Phi nhắm mắt, ép tính khí hung bạo của mình xuống, bóp mũi lừa bà:

- Nhà ta không cho người khác tùy tiện vào đâu, vượt mặt ta là sau này không ai dẫn bà đi...

Thảm Thiên Khu thấy Chu Phi trộn vào trong đó, tuy vẫn không đoán được thân phận nàng nhưng đã kết luận ngày hôm đó trong sơn cốc, nàng toàn nói dối, nhờ mình còn dặn thuộc hạ có gặp thì tha nàng một mạng, ông tức khắc cảm thấy mình bị lừa gạt tình cảm một cái bánh bao, bây giờ thấy nàng nhiều lần quay rồi, ân oán bánh bao cũng theo đó mà lên _____ ít nhất cũng phải thêm!

Ông giận dữ nói:

- Nha đầu thói tha!

Nói rồi, Thảm Thiên Khu khai triển bước chân “Kỳ Bộ”, thoáng chốc đã đến trước mặt Chu Phi, hai tay áo phồng cao cao.

Chu Phi sớm đã đề phòng ông gây khó dễ, không hề cứng rắn đón đỡ, đạp phù du trận mới luyện được, tay đánh ra thích khách đao của phái Minh Phong trong 48 trại, vừa chống vừa lùi, nhất thời như đi dây trên vách núi, từ nhịp chân đến chiêu thức đều hiểm hóc, nháy mắt đã tiếp được bảy tám chiêu của Thảm Thiên Khu. Thảm Thiên Khu không ngờ mới không gặp mấy ngày mà Chu Phi như thay da đổi thịt, tương đối vương vãi tay chân. Ông tức khắc hét lớn, đánh ra một chương sức mạnh mười phần.

Đoàn Cửu Nương phi thân tới, gọn gàng chặn đứng Thảm Thiên Khu, một chương của hai người đụng nhau, Thảm Thiên Khu lùi liên tục năm sáu bước, còn Đoàn Cửu Nương chỉ hơi ngửa ra sau, thuận thế đưa tay nắm cánh tay Chu Phi, đưa nàng ra đứng ngoài phạm vi cuộc chiến.

Hai người đánh giáp lá cà, gây họa cho người vô tội, trường đao Chu Phi mới lấy từ tay người chết không chịu nổi sức mạnh dư chấn, gãy thành hai đoạn, Chu Phi tập mãi thành quen vút sang một bên, nghi ngờ kiếp trước mình là cái lò ăn sắt thép.

Ánh mắt Đoàn Cửu Nương xoay chuyển, bà không rõ đại cũng không si ngốc, đôi con ngươi đen láy như hạt đậu, lóe lên chút ánh sáng, bà xoay người lướt qua, đám hắc y nhân như lá cây bị cuồng phong thổi, tức thì nằm ngã rạp một mảng. Đoàn Cửu Nương mở ra một con đường, Chu Phi thở phào nhẹ nhõm, phát hiện mình tìm được cách tốt nhất đối phó bà điên này _____ nói sự thực nói lý lẽ đều vô dụng, chỉ có đem ông ngoại ra mới có thể trấn trụ mà nữ này quá phá.

Lúc này, một tiếng ung vang lên.

Cửu Thiên Cơ không biết bị thứ gì trì hoãn mà đến muộn một bước. Đuôi mắt Chu Phi liếc qua, thấy mũi ung đó không phải tự tới mà theo sau còn có một nam tử trung niên mặc trang phục quan lão gia, bên cạnh có hai hắc y nhân bắt một “thứ” mặt mũi bầm dập, từ xa nhìn không rõ là nam hay nữ, “thứ” đó thấy Đoàn Cửu Nương thì chột hô lớn:

- Mẹ!

Toàn thân Đoàn Cửu Nương chấn động, lập tức trở tay vung một cái, ném Chu Phi lên ngựa Tạ Doãn, kế đó lại vỗ một chương, con ngựa bị đau phi nước đại, chẳng mấy chốc đã lao khỏi vòng vây hắc y nhân. Chu Phi linh cảm chẳng lành, vốn muốn kéo y phục bà nhưng lưỡng lự rằng kéo y phục không đau không ngứa, có lẽ vô dụng, bèn trực tiếp túm mái tóc dài của Đoàn Cửu Nương một cách thô bạo, quát:

- Lên đây!

Truyền thuyết dân gian có ba đại tuyệt học _____ túm tóc, cào mặt, lột đồ.

Tạ Doãn may mắn được trông thấy một trong số đó ở khoảng cách gần, tức thì run lên, ngay cả da đầu mình cũng đau theo.

Đoàn Cửu Nương dễ dàng theo sau con ngựa phi nước đại, bám lên cổ tay Chu Phi hất ra, Chu Phi chỉ cảm thấy nửa người tê rần, nếu không phải Tạ Doãn tay mát lạnh đỡ lấy nàng thì nàng suýt ngã rồi, Đoàn Cửu Nương cười với Chu Phi, nói:

- Ngươi giống hệt ông ngoại ngươi.

Giọng bà rất nhẹ nhưng không hề bị chìm ngập trong tiếng gió của ngựa lao nhanh, ngược lại còn truyền vào tai người rất rõ ràng.

Chu Phi phút chốc ngó người _____ Đoàn Cửu Nương đã lâu chưa nói tới bối phận của nàng, khi nàng đối mặt với bà điên ấy chỉ thấy nó trong veo, hình như không biết tự lúc nào bà đã tỉnh rồi!

Đoàn Cửu Nương lại nói:

- Mấy danh môn chính phái các ngươi toàn bộ đều biết gạt người, Lý Chủy đã chết hai mươi năm, lại còn gạt ta.

Huyệt đạo Chu Phi nhất thời bị phong bế, chỉ có thể hô to:

- Mẹ kiếp bà nghe ra được ta gạt bà thì hỏi nãy tại sao không nghe ra được con ma bệnh lao đó gạt bà? Đoàn Cửu Nương! Ta đợi bà ba ngày, ba ngày sau bà không đến tìm ta, cả đời này bà đừng hòng bước qua cửa nhà ta!

Đoàn Cửu Nương nghe vậy chỉ cười, sau đó đột nhiên nhổ xuống một cây trầm cừ trên đầu, đâm vào mông ngựa, con ngựa kêu thảm một tiếng, tung vó lên trời chạy như bay.

Bà khi nào thì tỉnh?

Chu Phi không biết, chính Đoàn Cửu Nương cũng nói không rõ, tí mi ngủ gật, có lẽ là khi bà vú già họ Tống nói với bà câu “Bảo Sơn tuổi mụ 19” kia.

Cuồng phong cuốn đi âm thanh của Chu Phi, các hắc y nhân hai bên đương nhiên muốn đuổi theo nhưng một mình Đoàn Cửu Nương đứng gác ở đó với tư thế hùng ai hòng qua được, mấy lần cản bọn chúng trở về, mắt thấy con ngựa kia đã mất hút, Thẩm Thiên Khu và Cửu Thiên Cơ đồng thời tiến lên, Đoàn Cửu Nương cười to nói:

- Tới hay lắm! Bọn phế vật các ngươi sớm nên cùng lên rồi!

Vừa nãy khi Đoàn Cửu Nương ra tay với Thẩm Thiên Khu, dường như bà chỉ nhìn hơn ông một chút, nếu ông có tí đầu óc thì có thể kéo dài thêm, nào ngờ chẳng qua chỉ chớp lát, Đoàn Cửu Nương không biết ăn phải thuốc bổ gì mà công lực tăng vọt, đấu với hai người Tham Lang Lộc Tồn mà không hề có dấu hiệu yếu thế.

Bà thân mang tuyệt học, ngo ngắc gần hai mươi năm, một sớm kia tỉnh lại từ trong mộng, đại triệt đại ngộ.

Khô Vinh thủ năm xưa có thể khiến sinh tử thành bại luân chuyển không ngừng, được xưng có thể tước đi công lao tạo hóa, đó là bá khí cỡ nào?

Thẩm Thiên Khu ban nãy vốn rất tiêu hao sức lực, cảm giác áp lực nặng trĩu của Khô Vinh thủ như muốn ép chân khí ông ra khỏi kinh mạch, đôi tay gầy gò của người phụ nữ đó khiến ông nhất thời sồn gai ốc.

Đáng tiếc Chu Phi không có cơ hội tận mắt chứng kiến thế nào là “Khô Vinh thủ” chân chính, bằng không nhất định dù có chết nàng cũng không nói ra ba chữ “công phu nát”.

Đoàn Cửu Nương một phát đề bà vai Thẩm Thiên Khu khiến chân ông cũng suýt bị đề gãy, đồng thời bà nhìn cũng không thèm nhìn, một cước đạp ngay giữa ngực Lộc Tồn, Cửu Thiên Cơ bay ngang ra ngoài. Lòng Thẩm Thiên Khu run sợ, ông hoành hành Cửu Châu, hiếm gặp đối thủ, ngay cả Chu Tước chúa Mộc Tiểu Kiều ở trước mặt ông cũng chỉ có thể cá chết lưới rách, đâu từng rơi vào hiểm cảnh thế này?

Ông trầm hạ quyết tâm, nghĩ: “Kiên quyết không thể để người này rời đi.”

Lập tức ông lấy từ trong ngực ra một cái móc câu dài, kẹp, móc, gắn vào cái tay giả của ông, bàn tay nhô ra móc về phía giữa eo Đoàn Cửu Nương, tay nắm của móc câu này vô cùng ngắn, nếu là người có tay, căn bản sẽ không bắt được, ở hai bên đều có lưỡi, trong rãnh máu không biết thoa thứ gì mà hiện chút sắc xanh âm u, cực kỳ sắc bén, Thẩm Thiên Khu run ớn tay áo, tay áo dài trông rồng rắn liền bị cái móc này gọt đi.

Tay áo Đoàn Cửu Nương nhanh nhẹn đánh ra một chiêu đối phó Phá Tuyết Dao, vạt áo dài mềm mại phút chốc quấn lấy móc câu thành kén tằm, hai người chiến đấu một tay, trong không gian nhỏ người tới ta đi liên tiếp bảy tám chương. Bỗng nhiên, phía sau Đoàn Cửu Nương vang lên một tiếng kêu thảm thiết như giết heo, hóa ra Cửu Thiên Cơ không biết đã bỏ dẫy khi nào, bắt lấy Chúc Bảo Sơn.

Đôi tay lớn của Lộc Tồn Cửu Thiên Cơ tách gân nghiền xương có thể nói là dễ như ăn cháo, ông ta vịn tay Chúc Bảo Sơn ra sau lưng, khớp xương vang lên tiếng “cót két”, tiếng kêu của Chúc Bảo Sơn tức khắc vọng khắp thành Hoa Dung!

Chức huyện lệnh là một quan văn, bị dọa quỵ xuống đất ngay tại chỗ, bảy tám quan binh không kéo ông dậy nổi.

Cửu Thiên Cơ thấy Đoàn Cửu Nương thật có thể lòng dạ sắt đá mặt không đổi sắc thì cất tiếng cười to nói:

- Đường đường Khô Vinh thủ, chông chết rồi lại trốn trong một tiểu huyện thành làm tiểu thiếp cho quan huyện, nực cười, quá nực cười! Lời này nếu nói cho Nam đạo Lý Chủy dưới mộ phần nghe, không biết ông ta sẽ có cảm tưởng gì?

Sắc mặt Đoàn Cửu Nương cuối cùng cũng thay đổi:

- Muốn chết!

Bà xoay người muốn bắt Cửu Thiên Cơ nhưng vạt áo vẫn còn quấn trên móc Thẩm Thiên Khu, Đoàn Cửu Nương cách vạt áo bám mạnh vào móc câu, quát:

- Xuống!

Trên cánh tay Thẩm Thiên Khu vang giòn một tiếng, móc câu dài bị bà gỡ xuống, Thẩm Thiên Khu không hề truy kích mà tung người vọt lên, nháy mắt

đã ở ngoài một trượng, khi Đoàn Cửu Nương nhận ra điều kỳ lạ thì đã không còn kịp, chỉ nghe một tiếng vang lớn, móc câu dài nổ tung trên tay bà ____ chỗ gờ nổi ngắn ngắn kia lại là thứ lõi hỏa đạn thấp hèn, Thảm Thiên Khu dụ bà cường chế gờ ra làm dần kịp nổ.

Đoàn Cửu Nương võ công cao đến mấy cũng không có thân thể kim cương bất hoại, giữa eo bà máu tươi đầm đìa, vạt áo quần lấy móc câu nát bét, mang theo một nửa bàn tay.

Cửu Thiên Cơ hét dài một tiếng, tất cả hắc y nhân cùng tiến lên, vô số nước độc lấp vào cung, bao vây Đoàn Cửu Nương tầng tầng lớp lớp, nước độc phun như mưa vào người bà, Chúc Bảo Sơn bị vút đại sang một bên, ngã đi tỉnh lại, trong lúc mơ mơ màng màng, hẳn nhớ đến một chuyện cũ năm xưa.

Có một lần hẳn chơi trong vườn hoa, bị một người thiếp nào đó không có con của phụ thân nhìn thấy, ghen ghét căm hận đan xen, liền thả chó ra đuổi hẳn, tuy chỉ là một con chó xù nhỏ nhưng với trẻ con mà nói thì đó là một con quái thú. Chúc Bảo Sơn cực kỳ sợ hãi, gào khóc chạy ra ngoài, tưởng mình sắp bị cắn chết thì va phải đùi một người, liền theo đó một tiếng hét thảm vang lên, con chó xù bay ra ngoài, người nọ đặt một tay lên đỉnh đầu hẳn, một cánh tay rất mảnh rất gầy nhưng lòng bàn tay ấm áp... hẳn không nhớ nổi là ai.

Trong lúc hoảng hốt, Đoàn Cửu Nương ở giữa lớp lớp vòng vây nhìn hẳn, toàn thân Chúc Bảo Sơn chấn động, bỗng dưng nhỏ giọng gọi:

- Mẹ...

Song binh đao lẫn lộn, cung nỏ đều giương, không ai nghe được tiếng mèo kêu của hẳn.

Quanh người Đoàn Cửu Nương hầu như không có một miếng thịt lành, bà giống như bàn long bị vây trong nước cạn, vây giáp tung bay mấy lần đều khó thoát khỏi khốn đốn, dường như ngay cả sức giãy giụa cũng không có.

Thảm Thiên Khu lão đảo lui ra ngoài, không kiếm được thờ dóc, đáng vẽ hết như sắp tắt thở, Cửu Thiên Cơ thấy ông như vậy, mặt liền lộ vẻ xem thường, cười nói:

- Tham Lang đại ca, sao thế? Còn có thể ăn cơm không?

Thái dương Tham Lang nổi gân xanh, nhất thời không nói nên lời.

Cửu Thiên Cơ càng lúc càng đắc ý, bước lên trước nói:

- Như vậy huynh đệ đây báo thù cho ông, thỉnh giáo Khô Vinh thủ!

Khô Vinh thủ trước mắt chỉ còn “Khô chi thủ” (2), ông muốn trở tài anh hùng, Thảm Thiên Khu nghe những lời không biết xấu hổ này, giống như sắp bị làm tức chết. Cửu Thiên Cơ hét to như điên “tránh ra”, tách thuộc hạ hai bên ra, xông thẳng vào Đoàn Cửu Nương, một chưởng đánh vào sau lưng máu me đầm đìa của bà.

(2) Bàn tay khô

Nào ngờ Đoàn Cửu Nương tựa như bắt ba ba trong hồ thỉnh thoảng nghiêng người cực nhanh, tránh thoát một chưởng của ông, bàn tay vặn vẹo theo một góc độ quỷ dị, một phát ngay chuẩn độc tóm lấy cổ họng Cửu Thiên Cơ, bà quay đầu lộ ra dung nhan đầy máu nhưng khóe miệng vẫn mang theo ý cười.

Cửu Thiên Cơ trăm triệu lần không ngờ trong hoàn cảnh không lối thoát như thế mà bà lại còn sức như vậy, trong lòng hoảng sợ, liều mạng đánh ra một chưởng, Đoàn Cửu Nương không né không tránh chịu một chưởng này, ngực gần như lõm vào nhưng lực tay không hề buông lỏng, quả thực như một ác quỷ, uy nghiêm nói:

- Bày con chó Bắc Đẩu, bắt một con chôn cùng cũng không tội, nguoi không cần gấp, mấy huynh đệ kia của nguoi ta không tha một thằng nào cả, chết rồi ta cũng phải hóa thành lệ quý, cắn chết hết các nguoi...

Giọng bà im bặt, Cửu Thiên Cơ không thể tin nổi trợn to mắt.

Chỉ thấy một thanh cương đao dùng ông làm vật cản, từ phía sau Cửu Thiên Cơ đâm vào, xuyên qua cả hai người họ.

Là Thảm Thiên Khu.

Kẻ chưởng mắt Cửu Thiên Cơ rốt cục cũng thành một mối như tâm đắc.

Thảm Thiên Khu đột nhiên rút cương đao ra, Đoàn Cửu Nương cuối cùng không thể tiếp tục nữa, co quắp trên mặt đất, nửa bàn tay quẹt lên đất, lưu lại một vết máu dài, bà vẫn cười, từ dưới nhìn lên Thảm Thiên Khu, tựa như đang nói với ông “ta nói được làm được”, Thảm Thiên Khu bỗng sợ hãi không rõ nguyên do, dùng một đao cắt đầu bà xuống.

Đôi mắt trên đầu dính đầy bùn đất và vết máu nhưng vẫn mang ý cười.

Bảo Sơn 19 tuổi rồi, lời hứa ngàn vàng năm xưa của bà đến đây đã bụi trần lắng đọng.

Chỉ là cách nhiều năm như vậy, nếu Lý Chủy đầu thai chuyển kiếp thì giờ đây đã là một đứa trẻ lớn xác, nếu vậy kiếp sau gặp lại, nói không chừng ông cũng đã cưới vợ sinh con, hoặc là sẽ nói mấy lời vô dụng “quân sinh ta đã lão” gì gì đó.

Những năm tháng chênh nhau này, không biết phải mấy đời mới có thể đuổi bằng đây?

Tiếc rằng Khô Vinh thù không có truyền nhân, e là thật sự thất truyền.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Cữu Lưu

Khách điểm nhỏ đã có ít năm tháng, bước lên bậc thềm gỗ vang tiếng “cót ca cót két”, một mặt sát đường, một mặt dựa vào mấy cây cổ thụ hơn trăm năm, cửa sổ lầu hai hướng về một nhánh cây, được che phủ bởi một mảng bóng râm to, sớm trưa mỗi ngày, mây mù còn chưa thu về trong sương mà lượn lờ mờ mịt quanh núi xa sông gần, trên đường người đi thưa thớt, tảng đá vắng sương, vừa nhìn là có thể nhìn tới điểm cuối.

Chường quỹ mập kéo cái khăn lau, giờ tay đánh vào lưng người làm, mắng:

- Đồ lười biếng, trong mắt không có công việc à? Rề rà cái gì!

Ông vừa cảm râm vừa cẩn thận nhìn về phía cửa sổ sát đường lầu hai.

Ở đó có một cô nương 16 17 tuổi đang ngồi, mặc xiêm y màu trắng thuần khiết, trên tóc buộc một dây lụa đỏ, tự bản thân nàng có dung nhan như tranh vẽ, không cần mặc đồ quần xanh, cũng không cần đeo châu đội ngọc, chỉ một chút sắc màu đã đủ làm tôn lên nét đẹp của nàng rồi.

Nàng đã ở trong khách điểm ba ngày, mỗi ngày khi trời vừa hưng hừng sáng, nàng sẽ cố định đến ngồi bên cửa sổ, dường như đang đợi ai đó. Thời buổi này, đa số mọi người ra ngoài đều mặt ủ mày chau, hiếm khi thấy một cô nương xinh đẹp như vậy, chường quỹ không kiềm được nhìn nhiều thêm mấy lần.

Ông răn dạy người làm đã đề thấp giọng nhưng không ngờ tai cô nương kia cực nhạy, vẫn nghe thấy, quay đầu nhìn. Chường quỹ vội đích thân tiến lên, cười nói:

- Hôm nay Chu cô nương cũng đến sớm nhỉ, bữa sáng cô muốn ăn gì? Tôi thấy hôm qua cô không động mảy đến dưa cái, là mặn hay nhạt, hay có thứ gì cô không thích ăn?

Trong phạm vi hơn mười dặm dưới chân Hành Sơn chỉ có một khách điểm này để đặt chân, tuy bây giờ thế đạo tiêu điều, nhưng nơi đây vẫn rất náo nhiệt.

Nghe nói vùng này trước kia là một nơi sầm uất, các cửa hàng lớn nhỏ linh tinh hỗn tạp, nhưng về sau đều sụp đổ cả, chỉ còn lại mỗi khách điểm tên “Tam Xuân” này.

Khách qua đường vắng lại nam bắc đều phải ghé đây ngừng chân nghỉ trọ, đương nhiên loại người gì cũng có, hung dữ quát tháo, không nói lý lẽ, đặc biệt khó hầu hạ, quái đản kỳ cục... đều được ông chủ đối đáp suôn sẻ, khiến các khách nhân bình an đến bình an đi, toàn bộ đều dựa vào bản lĩnh chân thực “đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy”.

Người đang ngồi bên cửa sổ chính là Chu Phi, Hành Sơn là giao giới giữa Nam và Bắc, lúc đánh nhau thì hai bên đều sẽ tranh, nhưng trước mắt tạm thái bình thì lại thành nơi hai bên không ai quản, ngư long hỗn tạp, đúng là loạn.

Nàng và Tạ Doãn chạy một mạch từ Hoa Dung xuôi nam, không dám ở lại trong địa phận Bắc triều, rời khỏi nơi Bắc triều cai quản mới dừng lại nơi này chờ Đoàn Cữu Nương.

Nhưng đến bây giờ, kỳ hạn ba ngày đã qua, một chút tin tức về Đoàn Cữu Nương cũng không có.

Chu Phi không có khẩu vị gì, nhưng thấy người ta nhiệt tình lại không tiện cự mặt, liền miễn cưỡng nở nụ cười, nói:

- Không có gì, ăn hơi không quen thôi, ông đem đại món gì lên cũng được.

Chường quỹ nhìn thần sắc nàng dò xét, cười đầy hòa khí nói:

- Cô nương à, trời có sập cũng phải ăn no chứ, đúng không? Sáng sớm khách nhân khác còn chưa dậy, cô cho lão đây nhiều thêm ít câu, đến tuổi này của lão, cô liền biết thôi. Chuyện khó khăn đến đâu đi nữa thì một ngày cũng trôi qua, nhớ nhà thì sớm muộn gì cũng về nhà, nhớ người thì sớm muộn gì cũng gặp được người, đừng gấp, chỉ cần sống thêm một ngày, chưa biết chừng sẽ gặp chuyện kỳ lạ gì đó, ngày nào cũng có hi vọng, không phải rất tốt sao?

Chường quỹ có một gương mặt vừa trắng vừa mập, cười thấy răng không thấy mắt, nếu ép người này ra cho phẳng rồi dán lên giấy chính là hình tượng

“cung hi phát tã”, nhìn mà lòng thoải mái, Chu Phi thấy ông thực sự khiến người ta yêu thích bèn không kiềm được nở nụ cười với ông.

Chương quỹ nói:

- Vậy không phải được rồi sao? Cô nương chờ nhé, tiểu nhân bảo mấy đứa khi lười biếng này bụng đồ nóng lên cho cô. Có thực mới vực được đạo mà _____

Ông mập nói chuyện rất đồng dạng, dù tóc mai điểm bạc vẫn rất có tinh thần, vung giẻ lau lên vai, ngâm nga một tiểu khúc đi xuống lầu, Chu Phi nghe ông đi chưa được mấy bước thì giọng nói như chuông lớn lại vang lên:

- Ô, Tạ công tử, sáng sớm cậu đã ra ngoài rồi? Chào buổi sáng chào buổi sáng!

Chu Phi nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Tạ Doãn chạy nhanh tới, nói với nàng:

- Bạch tiên sinh hộ tống Ngô tiểu thư qua đây, đại khái là đi đường vòng, Ngô tiểu thư lại không chịu được vất vả, dọc đường có lẽ phải nghỉ ngơi nhiều thêm mấy ngày, chắc chắn chậm hơn chúng ta một chút, ta tính sơ sơ thì nội trong hai ngày này có lẽ có tin tức.

Chu Phi cuối cùng cũng có chút tinh thần, hỏi:

- Sẽ có tin tức ư? Đưa thể nào?

- Bạch tiên sinh trước đây xuất thân “Hành Tẩu Bang”, dưới tay có vài biện pháp tạp nham...

Lời Tạ Doãn chưa dứt, tiểu nhị đã bụng bữa sáng lên, Tạ Doãn nhảy lên, chạy tới đón lấy ấm nước lưng la lưng lay:

- Từ từ từ từ, để ta. Tương bà chủ làm còn không? Hôm nay có mức cho ta không? Trước khi ta đi kiêu gì cũng phải để cho ta một lọ nhé, bằng không sau này nửa năm ăn cơm không có mùi vị gì đấy.

Khách đi đường phong trần mệt mỏi đa số đều tâm trạng không quá tốt, tiểu nhị hiếm khi gặp vị khách biết ăn nói như vậy, vui vẻ cười lộ cái răng hô:

- Mức cho ngài một chén lớn đây.

Tạ Doãn ngồi trở lại, trước tiên nhúng đũa vào nước nóng rồi đặt hai bát mì xuống, mức non nửa mì sợi trong bát rồi lại mức mấy miếng thịt trong bát mình qua cho nàng.

Chu Phi vội nói:

- Ôi, không cần...

- Mau ăn giúp ta đi.

Tạ Doãn ngừng đầu cười với nàng, lộ ra lúm đồng tiền không nhìn kỹ sẽ không thấy, nói như thật:

- Loại tương này mùi vị quá đủ, không thể quét lên thịt, bằng không vừa chà đạp tương vừa chà đạp thịt, cũng là tội ác tày trời như mạo phạm mỹ nhân vậy.

Chu Phi mấy ngày nay chạy trốn liên tục, đại khái hiểu được tính khí của người này. Tạ công tử từ từ trên xuống dưới, ngoại trừ chân thì chỉ có một bụng tả thuyết xằng bậy, nếu hắn muốn tranh luận với người là “mặt trời mọc ở hướng tây” thì cũng có thể ngồi đó thao thao bất tuyệt cả ngày, nhất định phải nói cho mọi người hoàn toàn bái phục, từ tận tâm can cho rằng mặt trời mọc ở hướng tây mới thôi.

Chu Phi không hề phí lời với hắn, chỉ hỏi:

- Hành Tẩu Bang là gì?

Tạ Doãn trộn tương do bà chủ làm vào mì, nói:

- Biết Cái Bang không?

Chu Phi gật đầu.

Tạ Doãn liền nói:

- Cái Bang chiêu nạp ăn mày trong thiên hạ, trong bang có bang chủ có trưởng lão, có địa bàn có khu vực, mạnh ai nấy làm, rất có đạo nghĩa, quy củ trong bang cũng nghiêm, trưởng lão cấp mấy đệ tử cấp mấy vừa nhìn là biết, bởi vậy bọn họ xem như “bạch đạo”. Hành Tẩu Bang cũng gần giống vậy, cũng là một đám giang hồ chán nản, chẳng qua họ có câu “Xe thuyền tiệm chân cò, dù vô tội cũng giết” nên con đường họ đi là “hắc đạo”.

Chu Phi không hiểu lắm, hỏi:

- Cò... cò gì?

- Mau ăn đi, lát nữa nguội mất, nghe đâu cần dùng miệng.

Tạ Doãn cong tay khẽ gõ bàn, thấy nàng cúi đầu gấp mí mới thông thả nói tiếp:

- “Xe thuyền tiệm chân cò” đại khái là nói về năm loại nghề, đánh xe, chèo thuyền, mở tiệm, vân du (1), mua đi bán lại, mấy người này vào nam ra bắc, chưa chắc là người xấu, chỉ là trong đó nhiều người, nước sâu nhiều quy củ, dễ béo không hiểu chuyện nếu gặp phải thì bị giết người cướp của chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

(1) Ý nói đi đây đi đó kiếm sống.

Trong lòng Chu Phi “lộp bộp”, nghĩ tới thiên kim đại tiểu thư như Ngô Sở Sở rơi vào tay kẻ “giết người cướp của” thì thức ăn trong miệng có chút nuốt không trôi.

Tạ Doãn nói tiếp:

- Năm loại người này gọi chung là “Hành Tẩu Bang”, tuy không quy về một lão đại nào quản nhưng giữa họ luôn biết xảy ra chuyện gì, tuyến đường nào sẽ có huynh đệ của tuyến đường đó, làm một vụ buôn bán gọi là “tay đen tay trắng”, nếu cô hiểu chuyện, là người mình, trong tay có tuyến thì cứ yên tâm, quy củ Hành Tẩu Bang lớn hơn trời, bất kể cô đưa đồ, truyền tin hay nghe ngóng tin tức đều có thể làm rất thỏa đáng, rất tin cậy, đây gọi là “kinh doanh trắng”, còn “kinh doanh đen” thì ta khỏi nói nhiều, cô cũng tưởng tượng ra được... cô không cần lo lắng Bạch tiên sinh, ông ấy là người của đường đệ ta, rất đáng tin, trên tay có bảy tám tuyến của Hành Tẩu Bang, chỉ cần ông ấy không gặp phải chó săn Bắc triều thì có vào trại thủy tặc cũng sẽ có người cho cá nướng ăn.

Chu Phi “ồ” một tiếng, trước kia nàng còn tưởng mình xuất thân “hắc đạo” nhưng xuống núi một chuyến mới hiểu, 48 trại dựng cờ phi hoàn toàn là vì ghét hoàng đế Bắc triều chứ ra ngoài đạo một vòng, ai nấy đều cho rằng nàng là đóa hoa trắng xuất thân danh môn chính phái, còn là lớn lên ở chỗ thế ngoại đào nguyên.

Chu Phi nghĩ nghĩ, lại hỏi:

- Vậy ta có thể nhờ họ giúp tìm người đưa tin không?

Tạ Doãn:

- Há?

Chu Phi lần lượt đếm:

- Trước tiên ta phải tìm Vương lão phu nhân, không biết bà ấy sao rồi, ca ca ta không từ mà biệt, lại tìm không được ta, bà ấy về nhà không thể nào ăn nói với mẹ ta, bây giờ nói không chừng đang nóng ruột, lại thêm ta cũng phải nói chuyện Thần Phi sư huynh cho bà ấy biết... và cả chuyện cơ sở ngầm làm phản nữa, không biết sẽ liên lụy bao nhiêu người nhưng cũng phải báo trước bối biết một tiếng...

Tạ Doãn ngạc nhiên đánh giá nàng:

- Đầu cô không lớn nhưng thật giỏi sắp xếp chuyện.

Chu Phi bị ngắt ngang dòng suy nghĩ, cấu kính lờm hẩn, càng lúc nàng càng muốn về nhà... khi ở 48 trại, nàng ngay cả phân cao thấp với Lý Thịnh cũng lười, mỗi ngày trừ luyện công thì thỉnh thoảng ứng phó với Lý Nghiên, trong lòng có chuyện gì cũng không cần che giấu, dù là hồi mới xuống núi, nàng cũng chỉ nghĩ sẽ làm một tùy tùng đáng hoàng an phận của Vương lão phu nhân, ngay cả cơ sở ngầm của trại ở nơi nào cũng chưa từng để ý.

Ngờ đâu thế sự vô thường, chớp mắt nàng đã đơn độc một mình, người đầy tâm sự.

Tạ Doãn suy nghĩ, chợt lấy trong ngực ra một gói giấy nhỏ đưa cho nàng:

- Cho cô nè.

Chu Phi không hiểu gì cả nhận lấy, mở ra xem, phát hiện bên trong là kẹo, không biết mua ở đâu, chắc là nhà nông nào đó tự làm, cắt rất cầu thả, một viên kẹo có thể làm nghẹn chết một đứa trẻ.

Chu Phi nghi hoặc nhìn Tạ Doãn:

- Ta tưởng người sáng sớm ra ngoài là có chính sự gì, hóa ra là mua kẹo?

Tạ Doãn rung đùi đắc ý nói:

- Đôi mắt dưới chân mày, có người xem hoàng đồ bá nghiệp là chính sự, ta xem việc dỗ tiểu mỹ nhân vui vẻ mới là chính sự, có gì mà phân cao thấp? Ta cảm thấy ta càng phong nhã.

Chu Phi ngoài cười trong không cười nói:

- Tà đại ca, ta thấy khinh công của ngươi vẫn phải luyện, ít nhất cũng phải cần mẫn như cái miệng tiện của ngươi, bằng không rất dễ gặp họa sát thân đấy.

Đang nói chuyện thì dưới lầu chợt vang lên một tràng tiếng đập cửa mạnh.

Khách điểm mở cửa đón khách, chỉ cần kinh doanh thì cửa lớn đều mở ra nhưng người tới phải gõ cửa cho biết mình tới.

Chỉ thấy người đó dáng người gầy gò, quai hàm tóp, cằm nhọn, miệng thiên lôi, dán lông lên là có thể ra ngoài chọc khi, mặc y phục trắng toàn thân, theo sau là một nhóm lớn người mặc tang phục, giống như vừa khóc tang xong.

Con khi gầy dẫn đầu chân trong chân ngoài bước lên ngưỡng cửa, đánh giá khách điểm Tam Xuân nhỏ bé này từ trên xuống dưới một phen, mỉm cười, chấp tay vái với chương quỹ:

- Đại gia, các huynh đệ “thăng quan phát tài” (2), vừa mới khiêng chuyện không may vào âm trạch (3), gào khóc cả đường, tốn không ít sức, ông cho một may mắn, thường hai chén trà cho huynh đệ chúng tôi chút nhé.

(2) “Quan” và “tài” ở đây chỉ quan tài, hòm dành cho người chết.

(3) Âm trạch: mộ.

Chu Phi cau mày nhìn xuống dưới lầu, lúc này khách đang ở trọ đã thi nhau dậy, tốp năm tốp ba ra ăn sáng, mới sáng sớm gặp một đám người mặc đồ tang chặn cửa, sắc mặt đều không mấy dễ coi.

Chương quỹ đúng là một nhân vật, tình cờ gặp chuyện này còn có thể trưng ra nụ cười, lạy quanh một vòng, miệng hòa nhã nói:

- Chuyện này không thành vấn đề, Tiểu Lộ Tử, đem ít tiền trà lại đây cho các đại ca “Bạch Không Phương” giải khát!

Con khi gầy bước lên ngưỡng cửa nghe ông chỉ một câu đã vạch trần lai lịch của mình liền đưa mắt nhìn chương quỹ chốc lát, nở nụ cười như cương thi, giờ ngón cái nói:

- Chương quỹ không hổ là người làm ăn, chơi đẹp, có mắt, hiểu chuyện.

Chu Phi nhỏ giọng hỏi:

- “Bạch Không Phương” lại là cái thứ gì?

Tạ Doãn nói:

- Chính là vàng mã ____ ban đầu có nhà giàu đưa tang phở trương rầm rộ, sợ trong nhà không đủ hiểu tử hiền tôn, bèn mời một đám người chuyên đi khóc linh cửu, bây giờ thì không có nhiều chuyện làm ăn như vậy nữa mà làm “ăn lấy kẹp đòi” (4). Rảnh rỗi mở tiệm đón khách, phải ứng phó lưu manh du côn là chuyện thường.

(4) Ăn: ăn đồ của người khác, lấy: lấy đồ người ta đưa, kẹp: không làm việc hoặc làm việc không đáng hoàng tử tế, đòi: đòi người ta cho. Ý chỉ những người không muốn làm việc đáng hoàng mà chỉ muốn vợ vét lợi ích cho bản thân.

Lời hán chưa dứt thì thấy tiểu nhị bụng mấy túi tiền nhỏ tiến lên, nom nớp lo sợ đưa cho mấy người khóc tang kia.

Chương quỹ cúi đầu khom lưng nói:

- Chút tiền trà mọn, không được kính ý, chư vị huynh đệ vào nghỉ chân lót bụng có được không?

Chắc là tiền cho đủ nên con khi gầy kia nhét túi tiền vào tay, về mặt cũng dịu đi không ít, gật đầu cười nói:

- Không cần, không còn sớm nữa, không làm lỡ chuyện buôn bán của ông, đi ____

Hán ra lệnh một tiếng, một nhóm lớn “hiếu tử hiền tôn” cầm kèn xô na và đồng la đưa tang, ai nấy đều ‘hát, đọc, điệu, đánh’ (5) rồi đi, để lại một đồng vàng mã. Tiểu nhị thấy họ đi thì hung dữ phỉ nhổ một cái bị chương quỹ đập vào gáy, mắng:

- Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau đi quét rác!

(5) Những kiến thức cơ bản, đặc thù của biểu diễn hí khúc.

Sau đó ông lại nhanh chóng tươi cười đầy mặt, nhận lỗi với từng vị khách trong tiệm.

Người dễ nói chuyện thì oán giận một tiếng rồi thôi, còn người không dễ nói chuyện thì chương quỹ phải ba lần bốn lượt chấp tay thi lễ, nói hết lời may mắn, môi mím một lớp mới được.

Chu Phi nhìn từ trên lầu, cảm thấy bóng lưng mập của ông ấy rất giống “con lật đật khẩu đầu” bán ngoài chợ, không kiếm được sầu nào, cảm thấy cả đời này nàng không thể nào làm được nghề mở tiệm.

Nàng từng cho rằng vượt qua sông Tây Mạc là trời cao đất rộng, không gì có thể làm khó nàng, giờ mới biết, với tư chất nhỏ bé của nàng, đoán chừng chỉ đủ trông cửa viện cho người ta thôi, đừng nói tới đại sự nghiệp, “tiểu sự nghiệp” còn loạn nữa là. Chu Phi lấy một viên kẹo Tạ Doãn mua, nhét vào miệng làm quai hàm phình ra, hồi lâu mới nếm được vị ngọt hơi đắng, nàng thầm nghĩ: “Lần này trở về, không bế quan luyện ba năm rưỡi thì sẽ không tùy tiện ra ngoài làm mất mặt”.

Đúng lúc này, ngoài khách điểm chọt truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, tiếng kèn xô na và tiếng đồng la im bật, cả khách điểm yên tĩnh, tiểu nhị đang quét rác ngoài cửa mở to mắt.

Chu Phi nhìn ra ngoài qua cửa sổ lầu hai, chỉ thấy hai con khoái mã hùng hổ chạy trên đường lớn, người cưỡi ngựa đầu đội đầu lâu, không nhìn rõ mặt, trực tiếp băng qua giữa đám người Bạch Khổng Phụng kia, người cưỡi ngựa tay nắm roi dài, quất hai ba cái vào đám hiệp tử hiện tôn thối kèn đàn hát đó, trên roi có xước, dính vào máu thịt là có thể lột một lớp da người.

Hai người nọ nháy mắt đã đến cổng khách điểm Tam Xuân, thấy tiểu nhị ngay người cảm chổi không biết tránh, chiếc roi dính thịt vụn không phân phải trái quất về phía hắn.

Thấy đầu tiểu nhị sắp biến thành quả dưa hấu nát, lầu hai đột nhiên có hai chiếc đu bay xuống, một chiếc đánh lệch mũi roi, chiếc kia đâm vào cổ tay người cầm roi.

Roi dài của người cưỡi ngựa tức thời tuột tay, xước đáng sợ trên roi lướt qua người tiểu nhị xui xẻo, tiểu nhị suýt nữa mất đầu “phù phù” ngồi bịch dưới đất, run cầm cập như lá cây.

Người cưỡi ngựa gỡ đầu lâu trên đầu xuống, trừng mắt hung tợn về phía cửa sổ lầu hai ____ một thanh niên khoảng 20 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Thanh Long

Chu Phi không né không tránh nhìn lại ánh mắt người thanh niên kia, mặt không cảm xúc, nhai kẹo.

Dáng vẻ thanh niên trên ngựa có thể nói là thanh tú, chỉ là mặt quá nhỏ dài, chân mày mảnh thành một đường, hầu như quét vào thái dương, nhìn vô cùng âm nhu, cảm hơi nhợt, môi mỏng, thêm vào đó là đôi mắt tựa mang theo chất độc, nhìn ai cũng giống như có mũi hận giết cha cướp vợ với người ta, là “thiên đình bất bảo mẫn, địa các bất phương viên” (1) điển hình, ngoại hình tựa như chiếu theo hình mẫu “cay nghiệt bạc bẽo” trong sách tướng dân gian mà phát triển.

(1) Chế từ câu “thiên đình bảo mẫn, địa các phương viên”, là câu nói về tướng tá con người, nghĩa là ‘đỉnh trán và cằm đầy đặn phúc hậu’, còn anh này thì ngược lại.

Người thanh niên kia phách lối quát mắng:

- Thứ lo chuyện bao đồng ở đâu ra?

Chu Phi vốn định đáp trả một câu “Ta tưởng là yêu nghiệt phương nào, hóa ra là chuột thành tinh”, kết quả lời đến bên mép lại không nói ra được ____ tên Tạ Doãn kia không biết mua thứ kẹo gì mà làm dính chặt răng nàng rồi.

Chu Phi vừa gặp chuyện bất bình rút đầu tương trợ, thực không tiện móc kẹo ra trước mặt mọi người, đành phải âm u lườm Tạ Doãn, cao thâm khó dò bụng chén trà bên cạnh lên sức miệng.

Tạ Doãn không hiểu gì cả, còn tưởng nàng sau khi trải qua kiếp nạn sinh tử thì chừng chặc lên không ít, trong lòng than thở: “Bao nhiêu người già bảy tám mươi tuổi cũng không quản được miệng mình, nàng còn nhỏ tuổi mà có thể nhịn được miệng lưỡi, thực không dễ dàng”

Tạ Doãn hiểu lầm Chu Phi sâu sắc, cười híp mắt chấp tay nói với xuống dưới lầu:

- Vị huynh đài này phong thái bất phàm, một tay “Tứ Minh Tiên” xuất thần nhập hóa, hà tất chấp nhặt với một tiểu hài tử mất lễ chặn đường?

Lời vừa nói ra, không ít người trong khách điểm sắc mặt không bình thường, không lo xem náo nhiệt nữa mà thi nhau lặng lẽ lui đi.

Chu Phi chẳng hiểu mô tê gì, thấy Tạ Doãn mất thì nhìn dưới lầu nhưng ngón tay thấm nước viết lên bàn hai chữ “Thanh Long”. Nàng ngẩn người ____ trong sơn cốc, lúc tình cờ gặp Thẩm Thiên Khu, nàng từng nghe ông nói rằng trên núi Hoạt Nhân Tử Nhân có bốn kẻ đầu lĩnh, chia nhau lấy

“tứ tượng” làm tên mình, Mộc Tiểu Kiều chính là “Chu Tước”.

Người thanh niên dưới lầu hẳn không phải “Thanh Long chúa”, bằng không sẽ không bị một chiếc đĩa của nàng đánh rớt rơi, nhưng thấy đáng về kiêu ngạo của hắn ta thì chắc cũng là người có địa vị dưới trướng Thanh Long.

Thanh niên trên ngựa cau mày, vừa định mở miệng thì người đi cùng bên cạnh đã chậm rãi duỗi ra một bàn tay ngăn lại.

Người kia từ từ gỡ đầu lạp trên đầu xuống, lộ ra khuôn mặt già nua, đôi mắt đục ngầu quét qua Chu Phi một vòng, rơi vào Tạ Doãn, khàn khàn cất tiếng:

- Thiếu gia nhà ta tính tình không tốt, đi đường vội vã, đã đắc tội nhiều, xin nhận lỗi với chư vị.

Người thanh niên kia ở bên cạnh dường như không vui, cup mặt, neho mắt nhìn ông lão, cười lạnh.

Chưong quý khách điểm Tam Xuân vội ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, hai tay xách tiểu nhị dưới đất lên, vãi thật sâu nói:

- Không dám không dám, cản đường của tôn giá, đúng là có lỗi.

Một lão tùy tùng, một chưong quý mập, khách sáo qua khách sáo lại, một người trên ngựa, một người dưới đất, “xin lỗi” lẫn nhau nửa ngày, mãi đến khi ngựa của người thanh niên không kiên nhẫn phì mũi, người thanh niên lạnh lùng nói:

- Hai vị lạy xong chưa?

Chưong quý vội mang người làm của mình tránh đường, nói:

- Mời ngài.

Thanh niên không thèm nhìn ông, trở mình xuống ngựa, tùy tiện vút dây cương, ông lão phía sau dùng hai tay bắt được, như một gia bộc tận trung chức trách.

Thanh niên không coi ai ra gì đi vào khách điểm, đầu tiên chỉ vào Chu Phi ở lầu hai nói:

- Ta trước giờ luôn khoan dung với nữ nhân, xem như người tốt số, đối với chuyện lần này, người xuống đây dập đầu với ta một cái, ta sẽ không so đo với người nữa.

Về mặt Chu Phi kinh ngạc, có chút không hiểu, khó khăn lắm mới nuốt cục kẹo kia xuống, vội hỏi Tạ Doãn:

- Người nhìn rõ chứ? Hồi nãy là ta đánh hắn hay hắn đánh ta?

Vết nước hai chữ “Thanh Long” vẽ trên bàn chưa khô, chỉ còn thừa sót vài nét, hợp thành chữ “nguyệt vu” (2), thấy nàng chỉ dăm ba câu là có vẻ muốn đánh nhau, Tạ công tử thầm nghĩ: “Vừa muốn nói đã trầm ổn hơn không ít, haiz, đúng là khen không nổi.”

(2) Chữ “Thanh Long” (青龙) bị mất khúc trên, thành chữ “nguyệt vu” (月朮), không có nghĩa gì.

Tức thì hắn cũng đành ngậm miệng không nói, dành thời gian cào hết mì còn lại vào bụng, chuẩn bị xả thân bất cứ lúc nào... la cổ lên trợ uy cho quân tử.

Thanh niên mặt trắng tức giận mày dựng thẳng, vành mặt hất hàm nói với ông lão bên cạnh:

- Bắt nha đầu thôi kia lại cho ta!

Ông lão chần chừ.

Thanh niên mặt trắng nhảy chân nói:

- Ông đi hay không đi?

Ông lão thờ dãi, từ từ rút đoản kiếm ra khỏi tay áo ____ đoản kiếm bình thường hoặc nhẹ hoặc linh hoạt là sở thích của thích khách nhưng đoản kiếm trên tay ông có chuôi kiếm vô cùng dày nặng, người có tay nhỏ sợ là không nắm hết một vòng, mặt trên khắc mấy con bàn long sống động, đuôi bám vào chuôi kiếm, há mồm như muốn cắn người.

Ánh mắt Tạ Doãn quét qua, đột nhiên nói:

- Công phu trên tay lão Cửu Long thiên hạ vô song, từ bao giờ lại phải vâng vâng dạ dạ với một hậu bối thế?

Ông lão lắc đầu nói:

- Chủ thượng có lệnh, không thể trái, vị công tử này, cô nương, đắc tội.

Lời chưa dứt, ông lão vọt lên từ đất bằng, nháy mắt đã tới lầu hai, đoản kiếm ra khỏi vỏ kêu như rỗng ngâm, nhắm thẳng vào Chu Phi, ông lão này tuyệt

đôi không tốt lành gì, câu trước còn nói rất khách sáo mà ngay sau đó đoản kiếm trong tay đã như rắn độc ròi hang, căn bản không cho người ta cơ hội phản ứng.

Nếu là Chu Phi của mấy tháng trước gặp ông có lẽ vừa gặp mặt đã bối rối.

Nhưng sau khi được thấy Chu Tước chúa, Bắc Đẩu thậm chí là Khô Vinh thủ, Chu Phi tựa như một cái cây bị vô số tuyệt đại cao thủ kéo này mằm, sớm đã khác xa nhà đầu nhà què không rành thế sự ở 48 trại kia, nàng không thềm trốn, vẫn ngồi nguyên trên băng ghế dài như cũ, giờ ngang đao chống lại đoản kiếm, duỗi chân đá Tạ Doãn và cả cái ghế đối diện ra xa hơn hai thước, đỡ bị hấn làm vướng víu, liền sau đó cổ tay nàng xoay nhẹ, trường đao xẹt qua sáng loáng, dán vào khuỷu tay ông lão, từ dưới xốc lên.

Tạ Doãn thông thả ngồi trên ghế ngoài mây tượng, dứt khoát co chân lên, miệng vẫn không chịu yên:

- Để ý càn khôn trong chuôi kiếm ông ta.

Vừa nói xong, cổ tay “lão Cửu Long” “ầm” một tiếng, vịn ra một góc độ rất dọa người, tiếng “chúu chúu” từ miệng rồng há to vút qua, hai miệng rồng trên chuôi kiếm chọt bắn ra mũi tên nhỏ dài cỡ bàn tay, một cái bắn về phía Chu Phi, một cái bắn về phía miệng lửa họ Tạ.

Tạ Doãn vừa thấy, lão già chết tiệt này thật bá đạo, ngay cả người xem náo nhiệt cũng đánh, hấn dịch về bên cạnh nửa thước, hiểm hóc tránh được mũi tên ngắn kia nhưng ghế dựa mất thăng bằng, hấn trực tiếp ngồi luôn dưới đất.

Tạ Doãn cũng không tức giận, dứt khoát co hai cái chân dài không chỗ để, khoanh chân ngồi dưới đất, lẩm nhẩm nói:

- Lão nhân gia à, phạm chuyện gì quá cũng hết, duyên phận đương nhiên đã hết lâu rồi, ngài không khuyên nhủ người nhà, ngược lại buông xuôi bỏ mặc, nói giáo cho giặc, thực là phong độ cao nhân sai lầm.

Chu Phi nhún mũi chân phóng lên bàn, mũi tên nhỏ xẹt qua để giày nàng ghim vào bàn, một mũi chưa tính, chỉ nghe “chúu chúu” mấy tiếng, mũi tên ngắn liền tiếp lao ra.

Phù du trận có thể kéo khắp thiên địa, cũng có thể di chuyển trong một tắc vương, thân pháp Chu Phi khiến người ta nhìn hoa cả mắt, cả lầu hai bỗng chốc chẳng còn ai.

Lúc này bỗng dưng có người cất giọng nói:

- Dừng tay!

Lão Cửu Long nghe người này lên tiếng, sắc mặt phút chốc thay đổi, không để ý tới Chu Phi nữa, ngay cả cầu thang cũng chưa kịp xuống, hai chân giẫm một cái, dùng chiêu “Thiên Cân Trụ” có tính phá hoại cực mạnh, trực tiếp giẫm vỡ gỗ lầu hai, rơi xuống lầu một, chắn trước mặt tên tiểu bạch kiếm kia.

Chu Phi trầm nghĩ: “Người kêu ta dừng là ta dừng à, người là cái thá gì?”

Nàng tức khắc muốn đuổi theo nhưng bị Tạ Doãn không biết bò dậy từ khi nào kéo lại:

- Anh hùng đợi đã, cho người ta nói hai câu với.

Một hán tử 36 37 tuổi chậm rãi từ sau bếp đi ra, người đó cao gầy, đeo tạp dề, dưới hai khuỷu tay xỏ vào hai bao tay dính dầu mỡ, là trang phục đầu bếp. Mặt và tay lộ ra ngoài của hắn rất sạch sẽ, không biết tại sao, cả người có vẻ vô cùng chán nản uể oải, không chút tinh thần.

Tạ Doãn nhỏ giọng nói:

- Hóa ra tương này không phải do bà chủ làm.

Chu Phi tra đao vào vỏ ngay trước miệng hắn, ý bảo hắn câm miệng.

Đầu bếp kia khom người thi lễ nói với chương quý:

- Xin lỗi chương quý, rước lấy phiền phức cho ngài rồi.

Chương quý xua xua bàn tay vừa trắng vừa mập, muốn nói gì đó nhưng chỉ thờ dài.

Đầu bếp từ từ cuốn bao tay trên hai cánh tay xuống để một bên, ngược mắt nhìn tiểu bạch kiếm được lão Cửu Long bảo vệ phía sau, nói:

- A Bái, oan có đầu nợ có chủ, đừng liên lụy người không liên quan.

Tiểu bạch kiếm tên “A Bái” kia nghe xong, ngoài cười trong không cười nói:

- Tốt, nói vậy là người ra trả nợ?

Đầu bếp nhìn hắn đầy thâm ý:

- Người nói đi.

Tiểu bạch kiểm cười nói:

- Chuyện này dễ thôi, ta không cần mạng người, trước tiên người chặt cánh tay phải của mình trước mặt ta, sau đó lại tự đoạn kinh mạch, quỳ dưới đất dập đầu 80 cái với ta, để ta đâm người ba đao sáu lỗ, ân oán trước kia của chúng ta xem như chấm dứt!

Hắn nói đến đây, bên ngoài khách điểm Tam Xuân chợt xuất hiện một đám đông, trên tay áo người nào cũng thêu một con ác long há mồm muốn cắn người, đôi mắt to trắng dã trợn trừng nhìn chằm chằm.

Những người khác trong khách điểm thấy người tới không tốt thì thi nhau lùi vào trong góc, chừa ra một khoảng trống ở giữa.

Chu Phi từ khi thấy hành động của Mộc Tiểu Kiều, thực sự không có ấn tượng tốt gì với “hủi Hoạt Nhân Tử Nhân”, nàng cảm thấy tên tiểu bạch kiểm này không chỉ độc đường hại người mà còn vô cùng đáng ghét, ngay cả tư thế thờ cũng rất khiến người ta muốn đánh.

Lý đại đương gia từng nói, cầm đao không dám rút, không bằng đưa cho người ta xắt đưa ___ hướng hồ lão Cửu Long này vừa nãy chẳng phân thị phi đã động thủ, không tính là không dính líu với nàng.

Chu Phi dạo này tâm trạng tích tụ, dứt khoát tung người nhảy xuống lầu, hướng trường đao xuống đất.

Đầu bếp rũ mi mắt, đi về trước một bước, tiểu bạch kiểm kia lập tức lùi một bước, thấy thế, đầu bếp nở nụ cười, dừng bước, nhẹ giọng nói:

- Vậy cũng không sao, ta và người quay về, muốn giết muốn róc tùy người, đừng quấy rầy người ta.

Chưởng quỹ chợt nói:

- Khoan, khoan động thủ, chư vị đại gia, làm ơn, ngài xem, tiểu điểm của tôi chỉ có một đầu bếp, ngài đưa đi rồi thì tôi đi đâu tìm một người nữa đây?

Ông vừa nói vừa tiến lên chấp tay trước mặt tiểu bạch kiểm.

Tiểu bạch kiểm cười lạnh, đưa tay về phía ngực ông:

- Ta quản người...

Một ngón tay Chu Phi cắm trên vỏ đao, đang định ra tay thì thấy chưởng quỹ mặt tròn đưa tay kéo, đẩy cánh tay tiểu bạch kiểm đi chỗ khác, tiểu bạch kiểm giống như bị thứ gì đó hút vậy, lão đảo mấy bước về phía trước, phút chốc đã bị người ta khống chế.

Chưởng quỹ chụp nửa cánh tay hắn, không biết dùng thủ pháp gì mà tiểu bạch kiểm đau đến mức đầu đầy mồ hôi lạnh, nhưng hắn ta vẫn bướng bỉnh, sau một tiếng rên thì cắn răng không lên tiếng nữa.

Chu Phi không ngờ còn có loại biến cố này, nàng rút tay lại, chéch vỏ đao lên “cạch” một tiếng thu đao về.

Tạ Doãn từ tốn nói bên tai nàng:

- Cái nơi quỷ quái không ai quản dưới chân Hành Sơn này, yêu ma gì cũng có, cô tưởng chỉ đeo mồm là có thể sống sao? Cô có thấy đôi tay của chưởng quỹ không?

Chu Phi lắc đầu.

Tạ Doãn thấy mắt nàng mờ vừa tròn vừa lớn, hàng mi nhỏ nơi đuôi mắt hơi vênh, vô cùng đáng yêu, trái tim bị ối lại rục rà rục rịch, cố ý đùa nàng, nói rất không đúng đắn:

- Nói câu êm tai đi, ta sẽ cho cô biết.

Chu Phi:

- ...

Nàng nhắc chuỗi đao gõ vào dưới sườn Tạ Doãn:

- Có nói không?

Tạ Doãn bị nàng gõ khom eo, suýt cắn lưỡi, thấy nàng như cười như không lườm mình thì vội nói:

- Nói nói nói, anh hùng xin tiết kiệm sức ___ khách điểm này không lớn mà khách lại đông, theo lẽ thường thì luôn là chưởng quỹ làm tiểu nhị, người làm việc nặng nhưng cô nhìn chưởng quỹ kia xem, nhiều lần tự mình làm các việc nặng như đóng cửa quét tước lau bàn, người làm việc nặng thì đương nhiên lòng bàn tay sẽ bị chai nhưng cô không thấy đôi tay kia quá nhỏ sao?

Chu Phi đứng là chưa từng để ý, nghe vậy sững sờ, bèn nhìn kỹ lại, thấy đôi tay của chương quỹ trắng trẻo như mỡ dê, làn da còn mịn hơn cả Ngô Sở Sở, khi túm cổ tiểu bạch kiểm thì trên mu bàn tay ngay cả gân xanh cũng không thấy, ông vẫn không nóng không lạnh cười nói:

- Cảm phiền, cảm phiền, chur vị chần của khiến ta đây sáng sớm không thể làm ăn, xin các đại gia thông cảm cho tiểu nhân, xin lạy tạ.

Ông nói, hơi khom người xuống, gương mặt của tiểu bạch kiểm hơi vặn vẹo, đỏ tím theo động tác của ông, đầu bếp lộ vẻ không đành, tiến lên một bước, định nói gì đó thì lại nhớ chương quỹ là ra mặt cho mình nên đành nuốt vào.

Ánh mắt lão Cửu Long nhấp nháy chốc lát, ông lấy trong ngực ra một lá cờ nhỏ, gơ tay cầm lên cửa.

Tạ Doãn lẩm bẩm:

- Đại sự không hay rồi.

Chu Phi chưa kịp hỏi thì thấy lão Cửu Long đột nhiên ra tay, một phát túm lấy một thương nhân đến ở trọ đang ngồi trong góc, mấy hộ vệ áp tải theo bên cạnh thương nhân sững sờ, không ai phản ứng kịp, trơ mắt nhìn ông xách chủ nhân nhà mình như xách một con gà con bèn thi nhau cầm lấy binh khí nhưng không ai dám ra tay trước.

Sắc mặt đầu bếp trầm xuống, nói:

- Các người làm gì thế?

Lão Cửu Long vẻ mặt bất đắc dĩ, than thở:

- Chương quỹ chân nhân bất lộ tướng, vừa ra tay là bắt thiếu chủ nhà ta, lão hủ bó tay hết cách, không cứu được người về, nếu có yêu cầu, chương quỹ chắc chắn sẽ đưa ra yêu cầu mà lão hủ không làm chủ được, hoặc là “bảo vệ bất lực” hoặc là “làm việc bất lợi”, một trong hai cái, tội danh của lão hủ chắc chắn sẽ có, với tính khí của chủ thượng nhà ta, cái mạng già này đương nhiên không giữ được, vậy chương quỹ chính là kẻ thù giết lão hủ, một lão phế vật như ta, chuyện khác không làm được, đành phải báo thù cho mình trước, chur vị bỏ tiền ở trọ chính là cùng kinh doanh với kẻ thù ta, như vậy tính vào tội liên đới cũng không có gì không thỏa đáng.

Lời ông còn chưa dứt, hai tay đã đột nhiên phát lực, thương nhân qua đường xui xẻo kia không kịp kêu một tiếng đã ngoẻo đầu tắt thở.

Lão Cửu Long vút thi thê:

- Cờ Thanh Long ở cửa, nơi này chỉ được vào không được ra, chỉ giữ người chết không giữ người sống, các người còn chờ cái gì?

Đám đông ngoài khách điểm nghe vậy lập tức vọt vào, bao vây cả chương quỹ và khách trọ trong cái khách điểm nhỏ nhỏ này.

Chu Phi:

- ...

Ở khách điểm cũng có thể bị tội liên đới, móa nó nằng treu ai chộc ai thế này?

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đoạn Thủy Triền Ti

Sau khi lão Cửu Long hiệu lệnh một tiếng, ông ta tựa như bình vỡ chẳng sợ nứt, rút ra đoản kiếm có chín răng cưa sáng loáng, đâm thẳng về phía ngực tiểu bạch kiểm.

Chương quỹ ban nãy nghe ông ta gọi tiểu bạch kiểm này là “thiếu chủ” thì đoán hẳn ta có lẽ là con cháu gì đó của Thanh Long chúa, kẻ phiền phức như vậy nếu thật chết ở đây thì sau này e là ông mãi mãi không có ngày yên ổn, lập tức kèm tiểu bạch kiểm lùi về sau.

Tình hình đột nhiên thay đổi, biến thành lão Cửu Long muốn giết người phe mình, chương quỹ liều mạng che chở, còn tương đối bó tay bó chân. Tiểu bạch kiểm tự mang vận xui, ai chung bọn với hắn ta đều chịu thiệt, chương quỹ mập tuy thâm tàng bất lộ nhưng mang theo của nợ to chừng này, sau mấy hiệp cũng chật vật nhếch nhác.

Một đám giáo chúng dưới trướng Thanh Long núi Hoạch Nhân Từ Nhân xông vào trong khách điểm, gặp người nào chém người đó.

Tạ Doãn nhìn quanh, rất tự hiểu lấy mình, nói:

- Trường hợp này ta không quá giỏi ứng phó...

Chu Phi:

- Biết thì đừng vướng víu.

Nàng chưa dứt lời đã tung người về phía lão Cửu Long, trường đao cuốn theo tiếng sấm gió rít gào mà đến.

Ban nãy ở trên lầu, tuy nàng từng động thủ với lão Cửu Long nhưng lúc đó nàng chưa biết đối phương sâu cạn, cũng không biết ngọn nguồn họ từ xa chạy tới gây chuyện nên không thể không đứng qua một bên, vì thế ra tay có chừng mực, cơ bản đều là chống đỡ.

Nhưng bây giờ xem ra, Thanh Long Chu Tước cá chạch sẽ nhà gì gì đó đều là cùng một giuộc, nàng khi không khi không bị “tội liên đới”, oán đầy một bụng tức giận, tức khắc tính cả thù của Mộc Tiểu Kiều vào nhóm người họ, Chu Phi động thủ lần nữa, có điều lần này thanh thế khác xa hồi nãy.

Lão Cửu Long sợ hãi giật mình, khẽ quát một tiếng, dùng đoản kiếm đẩy đao Chu Phi ra, hai người trong chớp mắt đã đánh giáp lá cà ba bốn lần.

Lão Cửu Long nổi tiếng hung ác đã lâu, nội công đương nhiên không phải một thiếu nữ mới ra đời có thể so sánh, Phá Tuyết Đao của Chu Phi tuy đứng đầu thiên hạ nhưng đánh hết lần này đến lần khác, cổ tay không khỏi tê rần.

Không ngờ lão Cửu Long cũng đang thâm kinh hãi _____ ông ta không biết cổ tay Chu Phi có tê hay không nhưng đao pháp của nữ tử này cực lạnh lại có mấy phần quen thuộc, hơn nữa bước bước ép sát, không hề có sự chần chừ và do dự của thiếu niên khi động thủ cùng người khác.

Lão Cửu Long chợt quát một tiếng, thêm vào mười phần lực, ý mình nội lực thâm hậu mà đề mạnh sống đao Chu Phi lại, hai người giằng co, đúng lúc này, đầu bếp kia ở bên cạnh thỉnh thoảng nói khẽ:

- Cô nương đây dùng lễ nào là... Phá Tuyết Đao?

Ba chữ “Phá Tuyết Đao” vừa thốt, thần sắc lão Cửu Long lập tức thay đổi, đoản kiếm trong tay ông chuyển góc độ, con rồng nhỏ trên chuôi kiếm bay về phía Tạ Doãn theo một góc độ vô cùng bí mật, ép Chu Phi không thể không lui đao về cứu, nàng nhích một bước đuổi theo mũi tên nhỏ kia, dùng mũi đao khêu nó xuống, lão Cửu Long mượn cơ hội này vận lực vào tay chưởng về phía giữa lưng nàng.

Phù du trận thiên biến vạn hóa, lấy vạn vật làm vật chắn, lúc Chu Phi đuổi theo mũi tên bay, theo bản năng đưa chân đá băng ghế bên cạnh, băng ghế ấy tung lên, giúp nàng chặn nửa chưởng.

Gỗ vỡ tan, Chu Phi chỉ cảm thấy một chưởng lực âm hàn tràn vào từ đại huyết vai cổ của nàng, nội tạng chấn động mạnh, trong cổ họng tức thời vọt ra mùi tanh ngọt, nhưng cùng lúc đó, một luồng nội tức khác trên người nàng đột nhiên tự động lưu chuyển.

Chu Phi khi đẩy không nghĩ kỹ, nên giận trở tay cho một đao, một đao này là thức “Son” trong Phá Tuyết Đao, chính trực dày nặng, nàng dùng rất theo nguyên tắc nhưng chẳng biết tại sao bây giờ lại có chút khí sát phạt khó nói rõ, nhanh hơn nàng động đao trước đây ba phần.

Lão Cửu Long vốn bắt nạt nàng tuổi nhỏ chân khí cạn, không ngờ một chưởng này quét qua, chẳng những không làm nàng bị thương mà dường như còn ép ra hung tính của trường đao, ông ngơ ngời, không dám cứng rắn chống đỡ, hoảng hốt lùi hai bước, cầm đoản kiếm chắn trước ngực, nhìn chăm chăm Chu Phi như đại địch.

Hóa ra Chu Phi tình cờ thu được Khô Vinh chân khí từ chỗ Đoàn Cửu Nương nhưng suy cho cùng vẫn chưa biết cách tự do sử dụng, hai luồng chân khí trên người nàng tuy bình yên vô sự nhưng chưa hợp lại làm một, mạnh ai nấy sống. Loại tình huống kỳ lạ này dù là Đoàn Cửu Nương ở đây chỉ sợ cũng không day được nàng.

Khô Vinh chân khí suýt lấy mạng nàng vẫn luôn chìm trong kinh mạch nàng, ban nãy bất ngờ bị một chưởng của lão Cửu Long kích phát ra ngoài. Gân cốt Chu Phi hơi nhỏ yếu, không chỉ một người quả quyết rằng nàng luyện Phá Tuyết Đao sẽ rất tốn sức mà chẳng mấy thành tựu, nhưng Khô Vinh chân khí cực kỳ bạo ngược lại vừa vận bổ khuyết cho nàng.

Khô Vinh chân khí và Phá Tuyết Đao từng tranh đấu với nhau, sau đó không ngờ âm dương cách biệt hai mươi năm lại hợp làm một trên người nàng.

Nhất thời tâm trạng Chu Phi có chút phức tạp.

Về mặt lão Cửu Long lấp lóe, thu lại đoản kiếm, chấp tay với nàng, khách sáo nói:

- Lão hủ không biết cô nương là hậu nhân Nam đạo, ban nãy đã đắc tội nhiều, ân oán giữa chúng ta nếu đã không liên quan đến cô nương, vậy quấy rầy nhiều rồi, chỗ chúng ta đại động can qua, nơi đây đông người, đao kiếm không có mắt, khó tránh khỏi ngộ thương. Cô nương có thể mang theo... khả khả, vị bằng hữu kia của cô nương đi trước một bước, tương lai có duyên gặp lại, lão hủ lại nhận lỗi với cô nương.

Chu Phi:

- ...

Lão Cửu Long ban nãy còn luôn miệng nói ở khách điểm chính là bị tội liên đới, bây giờ lại biến thành “ân oán giữa chúng ta không liên quan đến cô

nuong”, phản ứng đầu tiên của ông ta sau khi nghe ba chữ “Phá Tuyết Dao” là giết người diệt khẩu, thấy trong thời gian ngắn không giết được thì biến thành “không biết cô nương là hậu nhân Nam đạo.”

Hai chữ “khà khà” lại càng cực kỳ thô bỉ, từ “bằng hữu” phun ra khỏi miệng ông ta, từ chữ “bằng” đến chữ “hữu” đều bị ô nhiễm, có thể làm xấu hổ Thương Hiệt (1) khi tạo chữ.

(1) Thương Hiệt: ông tổ chữ Hán.

Chu Phi chưa từng nghe một người có thể nhét nhiều rắm thối như vậy trong một câu, nhất thời chỉ biết nhìn mà thán phục, thực không biết nên đáp lại thế nào.

Đầu bếp trầm mặc hồi lâu bên cạnh bỗng mở miệng, nói:

- Nếu lão Cửu Long đã lên tiếng, tiểu cô nương, có thể đi thì cứ đi đi, các cô vốn dĩ là khi không bị ta liên lụy, thực xin lỗi.

Tạ Doãn khoanh tay trước ngực, không lên tiếng, chỉ nở nụ cười.

Chu Phi nói chẳng nề nang gì:

- Chân mọc trên người ta, ta muốn đi hay muốn ở, không cần giịn chỉ bảo.

Tạ Doãn ở bên cạnh gật gật đầu rất tán thành, nói:

- Muội muội ta tuy không biết lớn nhỏ, thường xuyên đánh đập huynh trưởng nhưng muội ấy nói chuyện rất dễ nghe.

Lão Cửu Long phồng má, lập tức ngoài cười trong không cười nói:

- Được, thiên đàng có lối người không đi, địa ngục không cửa lại lao vào, nếu hai vị đã không muốn nể mặt ____ thì hôm nay Nam Bắc song đao cùng tề tụ ở đây, phái Thanh Long ta phải thỉnh giáo thật tốt mới được, mời, mời.

Một tiếng hiệu lệnh này của ông, giáo chúng núi Hoạch Nhân Từ Nhân phía sau tức khắc chắn kín cửa khách điếm, nhanh chóng kết thành trận pháp.

Thanh Long chứa khác với Chu Tước chứa Mộc Tiểu Kiều thả thuộc hạ như thả dê, hẳn ta không thích tự động thủ, am hiểu nhất là đánh hội đồng, đã sáng tạo ra một trận pháp “lật núi khuấy biển” người đông thế mạnh, chưa chắc dùng được khi đánh trận nhưng đối phó với cao thủ đơn độc thì rất tốt.

Chu Phi không biết lợi hại, tinh thần của nàng đã bị bốn chữ “Nam Bắc song đao” chiếm hơn nửa, khiếp sợ nhìn chương quỹ mập rồi lại nhìn đầu bếp mặt mày hốc hác, không biết chữ “Bắc” này là chỉ ai.

Năm xưa Nam Bắc song đao đồng xưng song tuyệt, Nam đao Lý Chủy ở Thục Trung, Bắc đao Quan Phong ở quan ngoại.

Thục Trung quanh năm suốt tháng ngay cả vụn tuyết cũng không thấy nhưng Nam đao lại lạnh lẽo buốt giá, khí thế như gió bắc cuốn tuyết đi, còn tái ngoại trừ gió cát thì chính là dê bò nhưng đao pháp lại cực êm dịu mềm mòng, người ta gọi là “Đoạn Thủy Triền Tĩ”.

Lý Chủy giao du rộng, về sau dựng cờ lớn 48 trại, lại càng nổi danh thiên hạ, so sánh với nhau thì vị Quan lão tiền bối Quan Phong kia không quá thích quan tâm thế sự, ông ấy hơn Lý Chủy chừng mười tuổi, từ nhỏ đã có chút danh tiếng nhưng sau khi cô đồ phản loạn, ông ấy liền không vào nữa, dần trở thành một truyền thuyết, đến bây giờ hẳn đã thành một ông lão nuôi dê bình thường, sống quãng đời còn lại trên thảo nguyên hoang vu.

Tạ Doãn nghiêm mặt, chấp tay nói với vị đầu bếp kia:

- Xin hỏi tiền bối có phải là truyền nhân Bắc đao ____ Kỳ đại hiệp Kỳ Vân Trầm?

“Đầu bếp” ấy không ngờ có thanh niên có thể dùng một lời vạch trần tên họ mình, hơi sững sờ, tức thì cười cay đắng nói:

- Xấu hổ, tại hạ quả thực họ Kỳ, nhưng bây giờ đã là phế nhân, không dám làm bẩn danh tiếng tiên sư, mấy chữ “truyền nhân Bắc đao” vạn vạn lần không dám nhận.

Tiểu bạch kiểm đang bị chương quỹ mập không chế ở bên cạnh chen mồm cười gằn nói:

- Đúng là không có mặt mũi nhận, người hỏi hẳn thử xem, hẳn có còn dám động đến đao hay không?

Kỳ Vân Trầm cúi đầu nói:

- Không sai, ta từng phát lời thề độc, tự phế võ công, cả đời không dùng đao, cũng không dùng võ với bất kỳ ai.

Chu Phi ngây người, không kiềm được hỏi:

- Lúc nào rồi mà không dùng võ, thế nếu người khác muốn giết người thì sao?

Đuôi mày Kỳ Vân Trầm hơi nhúc nhích, gương mặt sầu khổ nếu khoác thêm tấm vải trắng là có thể đi khóc tang được, khẽ nói với Chu Phi:

- Để bị giết là được.

Lời hán chưa dứt, tiểu bạch kiểm với vẻ mặt ác độc nói:

- Vậy sao ngươi còn không mau chết đi? Người của khách điểm này hôm nay phải chết đều là bị ngươi liên lụy, thế ngươi tại sao còn chưa chết?

Kỳ Vân Trầm nghe xong, thần sắc tựa như càng âm trầm, hán chậm rãi cúi người, nhặt mũi tên nhỏ trên mặt đất bị Chu Phi đánh rớt xuống.

Tạ Doãn luôn cảm thấy về mặt hán có ý “sống đủ rồi”, nghĩ ngờ liền sau đó hán sẽ đâm mũi tên nhỏ ấy vào cổ mình, bèn vội nói:

- Dù ngươi chết thì lão Cửu Long cũng không tha cho chúng ta, núi Hoạt Nhân Từ Nhân có bao giờ nói lý lẽ chưa?

Tiểu bạch kiểm nghe vậy, phì cười:

- Đó là đương nhiên, luận võ công, lão Cửu Long chưa chắc giỏi đến đâu, nhưng nếu luận lòng dạ độc ác thì ông ấy khó gặp đối thủ, đừng nói ngươi chết một lần, dù ngươi chết một ngàn lần một vạn lần cũng không làm ông ấy trì hoãn việc tùy tâm giết người!

Chu Phi ù ù cạc cạc nghe tiểu bạch kiểm sửa rất nhiều lời vô dụng, ngờ người không biết hán ta muốn Kỳ Vân Trầm chết hay sống. Nàng nghi ngờ đầu óc của người núi Hoạt Nhân Từ Nhân đều có vấn đề ___ mình và ý kiến của mình cũng không thể nhất quán từ đầu đến cuối, rảnh rỗi đều thích tự nói tự vả chơi!

Lão Cửu Long lạnh lùng nhìn tiểu bạch kiểm, miệng chợt phát ra một tiếng hiệu sắc bén, trận pháp người phía sau ông bỗng di chuyển, đánh về phía mọi người trong khách điểm.

Luận đánh nhau, Chu Phi xưa nay đều không nhìn động tác của người khác, muốn đánh là đánh, tức thì liền rút đao nghênh đón.

Vừa ra tay, nàng liền phát hiện chỗ vướng víu tay chân của đám người này, bọn giáo chúng Thanh Long được huấn luyện nghiêm chỉnh, tiến thoái có trật tự, như một tấm lưới lớn quấn người, thông thường phá trận đều là đánh bại từng chỗ nhưng đối phó với những người này, một khi thâm nhập một điểm thì tấm “lưới” sẽ thuận theo đó co lại, giết một người, lập tức có người khác bù vào, không nhiều không ít, đâu vào đấy, giống một tổ kiến được tổ chức nghiêm vậy, hơn nữa ngoài khách điểm còn có không ít người đang đợi, có thể chuẩn bị vào trận bất cứ lúc nào, mỗi người bọn họ đều võ công bình thường, nhưng khi tụ lại cùng nhau sẽ hợp thành một “người khổng lồ” mà mỗi người là một sợi lông tóc trên người khổng lồ ấy, chết bao nhiêu cũng không ảnh hưởng đến gân cốt.

Khách điểm này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, vừa vặn để “tấm lưới người” này căng kín kẽ.

Chu Phi chỉ thoáng chần chừ liền có bảy tám binh khí đề lên đao nàng, hai người phía sau bên cạnh lập tức bổ sung vào vị trí của đồng bọn, chia ra bốn góc độ đánh về phía nàng.

Tạ Doãn hét lớn:

- Lên trên!

Nghe tiếng, Chu Phi xoay cổ tay, nghịch chuyển Khô Vinh chân khí, thỉnh linh đưa trường đao về phía trước, đâm chết một giáo chúng Thanh Long ngay tại chỗ, sau đó dùng thức chữ “Phong” chớp mắt đánh ra mười bốn đao, vào khoảnh khắc bức lui lưới người, cả người nàng đột nhiên vọt lên, mũi chân điểm lên vai một giáo chúng Thanh Long, leo lên bậc thêm lầu hai, tránh thoát đại trận lật núi khuấy biển dây dưa không nốt này.

Nàng cúi đầu nhìn số giáo chúng Thanh Long đông đảo bên dưới, da đầu hơi tê, mày không khỏi cau lại, nào ngờ vừa quay đầu thì thấy Tạ Doãn - kẻ đã tìm được “phong thủy bảo địa” từ sớm ___ một khe hở cầu thang gỗ giữa không trung, trước sau đều có cột gỗ chống đỡ, vừa có thể trốn vừa có thể nấp, vô cùng tiêu dao, nàng bèn không kiềm được lườm hán.

Tạ Doãn lộ đầu ra, nhe răng cười với nàng, nói:

- Phá trận không khó, cô nghe ta nói, trước tiên đóng hết cửa sổ lại, không cho họ bổ sung người, sau đó nhớ bốn chữ “duy khoái bất phá” (2), lưới có dây đến mấy cũng sợ hỏa thiêu, không đáng sợ.

(2) Duy khoái bất phá: duy nhất tốc độ là không thể phá.

Chu Phi nghe hán nói rất nhẹ nhàng nhưng hoàn toàn là nói vớ nói vẩn, muốn đóng cửa sổ thì đầu tiên phải có một người thâm nhập vào trong trận, cắt ra một lỗ hồng dài, tiếp đó vào lúc hai lần sóng người trong ngoài giáp công phải cường chế đóng cửa để tách hai nhóm giáo chúng Thanh Long ra, phải có người trong khách điểm phối hợp mới được.

Chu Phi tức giận nói:

- Chủ ý thổi nát gì thế này, ngươi giỏi thì ngươi lên đi!

Tạ Doãn hoàn toàn không có khí khái anh hùng khi hòa theo nàng ở lại ban này, tức khắc rút đầu nói:

- Ta không được.

Chu Phi:

- ...

Họ Tạ đúng là một nhân vật biết co biết giãn.

Nàng cúi đầu nhìn, chương quỹ mập đã điểm huyết tiểu bạch kiểm, vút hất ta cho Kỳ Vân Trầm trông coi, toàn lực ứng phó với lão Cửu Long, những người khác hoàn toàn là miễn cưỡng giả giả, căn bản không trông cậy nổi.

Chu Phi cắn răng, thầm nghĩ: “Thử đại xem sao.”

Nàng phát huy Bất Chu Phong đến cực hạn, xé tấm lưới lớn của giáo chúng Thanh Long ra một lỗ hổng, nhưng mấy lần đến gần cửa đều bị biển người ép trở về.

Lưới người sau lưng nàng không ngừng co lại, trong lòng Chu Phi sôi ruột, đao trên tay sắp thành một cái bóng mờ mà vẫn thấy càng phản kháng càng bất lực.

Lúc này, Kỳ Vân Trầm chợt lên tiếng:

- Cô nương, chiêu thức đao pháp là chết nhưng người là sống, Nam đao là đao của Lý tiên bối, cô là cô, cô quá câu nệ vào tuyệt học của tiền nhân rồi.

Chu Phi đang sôi ruột, tinh tình nóng nảy, nghe được câu đao to búa lớn mà vô dụng này, thầm nghĩ: “Nói vớ vẩn cái gì thế?”

Lời tác giả: Chương quỹ mập không phải sư huynh nhé, loại người sinh sự như Đoàn Cửu Nương sao có thể có một sư huynh ôn hòa như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Phá Trận

Giọng Kỳ Vân Trầm hơi yếu nhưng ngữ khí lại vô cùng bình tĩnh, tựa như các đại hiệp và ma đầu xung quanh có đánh đầu người thành đầu chó cũng không dao động được lòng như tro tàn của hắn.

Vị truyền nhân Bắc đao trong truyền thuyết này nói:

- Phá Tuyệt Đao tổng cộng chín thức, từ trước ra sau theo thứ tự là “Son”, “Hải”, “Phong”, “Phá”, “Đoạn”, “Trầm”, “Vô Cùng”, “Vô Thương”, “Vô Phong”, lúc ta còn trẻ, từng may mắn được gặp Lý tiên bối, cho rằng tinh túy đao của ông ấy là ở “Vô Phong” nhưng khi Phá Tuyệt Đao đến tay Lý đại đương gia, ta vừa khéo cũng có may mắn được gặp một lần, tinh túy đao của bà ấy là ở “Vô Cùng”, tiểu cô nương, cô không phải Lý tiên bối cũng không phải Lý đại đương gia, đao của cô là ở thức nào đây?

Lúc mới bắt đầu, Chu Phi chỉ cảm thấy người này không hề có tí tinh thần nào, liên lụy nhiều người như vậy mà không có biểu hiện gì nên nhìn hắn có chút giận, không muốn nghe hắn lái nhãi, nhưng sau đó không biết thế nào, nàng bỗng dưng nghe lọt tai, mãi đến khi nghe đoạn “Vô Phong” “Vô Cùng”, Chu Phi cảm thấy như có một cây đinh sắt đục mở não nàng ra, dù không phải tưới sữa thì ít nhất cũng được xem là tưới dầu vào đầu (1).

(1) Thành ngữ “thể hồ quán đỉnh”, dịch nôm na nghĩa đen là “tưới sữa vào đầu”, nghĩa bóng là “mở mang khai thông đầu óc, bừng tỉnh hiểu ra”, không ai dùng câu này theo nghĩa đen cả nhưng vì tác giả chơi chữ nên mình mới để nghĩa đen vào.

Tay nàng không khỏi hơi khựng lại, suýt bị vẩy trong đám Thanh Long.

Chu Phi nghĩ thầm: “Đúng vậy, lúc ông ngoại mất, mẹ cũng không lớn hơn mình bao nhiêu, Phá Tuyệt Đao của mẹ nói không chừng chưa học ra thể thống gì, mẹ nói Phá Tuyệt Đao là “không gì không phá”, lời đó là tổ truyền hay do mẹ chế còn chưa biết, tại sao mình lại xem nó như tiêu chuẩn chứ?”

Từ sau khi xuống núi, Chu Phi đã trưởng thành hơn, không chỉ về tâm nhãn và kiến thức.

Đã từng, nàng xem Lý Cẩn Dung là mục tiêu mà nằm mơ cũng muốn vượt qua, một mặt, Chu Phi cảm thấy Lý đại đương gia chẳng có gì ghê gớm, sớm muộn gì cũng có ngày nàng đoạt lấy cây roi dài trên tay bà chẳng tốn chút công sức nào, mặt khác, Chu Phi lại mơ hồ ý lại Lý Cẩn Dung _____ trong tiềm thức, nàng luôn tin rằng, dù trời có sập xuống đi nữa, chỉ cần Lý đại đương gia còn thì 48 trại sẽ không bị chôn vùi, bởi vậy, lời bà nói chắc chắn không thể phản bác, không thể tranh cãi, võ công bà dạy chắc chắn là võ công uy quyền nhất, Chu Phi vô cùng để ý đến đánh giá của bà.

Nhưng giờ đây, mọi thứ dường như đều đảo ngược.

Chu Phi đã tận mắt chứng kiến vô số nỗi vất vả của thế gian mà có nghĩ nàng cũng không nghĩ được, đã đích thân gánh vác một chút... trách nhiệm và áp lực nhỏ bé không đáng kể nếu so với Lý Cận Dung năm xưa, thế mới biết, Lý đại đương gia quả thực rất tài giỏi.

Ngược lại, võ công của bà tuy cũng thuộc hàng nhất lưu, nhưng thế gian còn có những tuyệt đỉnh cao thủ như tứ đại ma đầu núi Hoạch Nhân Từ Nhân, Bắc Đầu Tham Lang thậm chí là Khô Vinh thủ, Lý đại đương gia chưa chắc là đệ nhất.

Khi trong lòng Chu Phi hiện ra ý nghĩ này, kết cấu chín thức Phá Tuyết Dao ban đầu dường như thành linh sụp đổ trong lòng nàng. Chu Phi không chút suy nghĩ, giờ ngang sông đao đề lại bình khí trong tay một giáo chúng Thanh Long, người kia dùng sức hất lên theo bản năng, Chu Phi thuận thế trượt lưỡi đao qua _____ tựa như nàng đã vô số lần dùng nhánh liễu trượt qua dây trện!

Khi trượt tới phần cuối, lưỡi đao trong tay nàng đột nhiên dừng thẳng, “Phá” tự quyết đã thủ thế chờ sẵn, người trước mặt nàng không phản ứng kịp, bị đao như rắn độc thè lưỡi đâm xuyên qua cơ thể.

Chu Phi đập một cú đập người kia ra khỏi đao mình, sau đó đưa tay quơ lấy cổ áo thi thể thấy mạnh về phía trước, người đang định tiến lên bỏ sung vào trận pháp nhất thời bị đánh bay.

Trận pháp trong thiên hạ tuy đa hình đa dạng nhưng có những đạo lý cố định, mặc dù Chu Phi chưa từng học một cách hệ thống bài bản nhưng đối với chuyện đánh nhau... đặc biệt là đánh hội đồng, nàng có năng khiếu cực cao, một bộ “phù du” đã đủ để cho nàng như hổ thêm cánh.

Nàng đẩy người bù trận ra, không tiến về phía trước mà ngược lại lùi về sau một bước, khuỷu tay kéo lên huyếch vào cầm một giáo chúng Thanh Long, người nọ ngã mặt ngã xuống, người bên cạnh vội tiến lên, một kiếm đâm tới, Chu Phi dùng sông đao đội lên, thuận theo sức của hấn mà nghiêng người lướt ra ngoài, mở ra một con đường giữa trận pháp đầy đặc.

Năm sáu giáo chúng Thanh Long thấy thế, vội tiến lên ngăn chặn, Chu Phi tựa như luyện Thúc Cốt Công vậy, cực kỳ khéo léo chui qua khe hở giữa họ, giống như một dòng nước không thể bắt, “nước” chảy được một nửa, đao trong tay nàng lại đột nhiên trở mặt, Chu Phi xoay tay bỏ xuống, sự quả quyết tàn nhẫn trong một đao ấy thực đáng nhớ, một giáo chúng Thanh Long khó mà ngăn chặn sự sắc bén đó, không kịp lùi lại, trên lưng đã cắm một đao, bỏ nhào về trước, vừa vịn nhào vào bình khí của đồng bọn, biến thành một miếng thịt khô bị xiên mấy xiên ngay tại chỗ.

Toàn bộ trận pháp lật núi khuấy biển lập tức bị Chu Phi mở ra một lỗ hổng. Mà nàng trong chớp mắt đã đến ngay cửa.

Lúc này, Tạ Doãn trên xà nhà kêu to nói:

- “Tiêu Cốt Tán” của cô đâu?

Lời hấn chưa dứt, Chu Phi đã hiểu ý giờ ồng tay áo lên, đâm giáo chúng Thanh Long chặn cửa nghe lời đe dọa này, linh cảm có loại tà vật đụng vào chết ngay gì gì đó, không khỏi cùng nhau lùi về sau một bước.

Chu Phi chém một đao vào mắt cá kẻ lùi chậm chân xuống, đóng sầm cửa khách điểm lại, trở tay quét ngang trường đao, bức lui giáo chúng Thanh Long muốn đến gần cửa, kẻ đó lại tự kéo cửa khách điểm ra, một đám ngu dốt vừa mắc mưu khó khăn lắm mới hoàn hồn, đang định va vào cửa, bỗng chốc chưa kịp thẳng lại, ngẩn ngơ lao vào “Bất Chu Phong”, máu giội lên cửa, thoáng cái đã có thêm mấy bộ thi thể, trở thành vật chắn cửa tự nhiên.

Tạ Doãn tức khắc quát lên:

- Ngăn ra đó làm gì, trận đã phá rồi, không đáng sợ, sao các người còn chưa phản kích?

Kỳ thực trận pháp lật núi khuấy biển chưa phá, chỉ là ban nãy tốc độ Chu Phi quá nhanh, làm hăm chân cả trận pháp, thoát nhìn tựa như rất nhiều người đứng sai vị trí, nếu thật có kẻ chỉ huy thích đáng thì trận pháp này chỉ trong chớp mắt là có thể phục hồi, tiếc rằng lão Cửu Long đang chiến đấu ngang ngửa với chương quỹ mập, không rảnh quan tâm chuyện khác, câu nói bấy mê hoặc người khác này của Tạ Doãn tức khắc bám rễ đâm chồi, hiệu quả là nhanh chóng dọa cho trận pháp lật núi khuấy biển của Thanh Long giáo rối loạn.

Người vốn không có sức chống đỡ trong khách điểm nghe vậy, lập tức có oán báo oán, có thù báo thù, cùng với Chu Phi đang chặn cửa hai mặt giáp công, cứ thế, trận pháp này thực muốn không phá cũng không được.

Tạ Doãn dành ra thời gian nháy mắt với Chu Phi, giờ ngón tay cái _____ cô có cái sắc bén của tam xích thanh phong (2), ta có tuyệt chiêu của ba tắc lưỡi dài, hợp tác kín kẽ, không chút sơ hở.

(2) Tam xích thanh phong: từ này mình tra được 2 nghĩa: một là tên thanh kiếm của Lưu Bị, hai là đề chỉ kiếm nói chung; nhưng Chu Phi dùng đao chứ không phải kiếm nên chắc chỉ là từ mô tả một cách hình tượng về vũ khí.

Chu Phi thầm nhủ: “Xì.”

Nàng quay đầu đi chỗ khác, lười nhìn cái thứ đức hạnh dóm không biết xấu hổ dùng cả tay chân cào ra một kẽ hở trong cầu thang kia.

Tình hình lập tức nghịch chuyển, chương quỹ mập quát to một tiếng, hai tay khép lại, đôi tay vừa trắng vừa mềm kia giữ đoàn kiếm của lão Cửu Long trong tay, có xu hướng đao thương bất nhập, tiếp đó một chân ông đá ngang vào ngay giữa mé hông lão Cửu Long, có câu “nữ sợ đánh bụng, nam sợ đánh hông”, lão Cửu Long bị đánh ngay đó, bay ngang ra ngoài, va đầu vào cây cột bên cạnh cầu thang gỗ.

Nếu ông ta là người sứ thì lúc này e là đã bị đá nát một bên.

Lão Cửu Long hít một ngụm khí, vô tình ngừng đầu gặp ánh mắt của Tạ Doãn đang trốn trong khe hở cầu thang giữa không trung.

Tạ Doãn:

- A ơ, đại sự không hay, nhà sắp sập rồi!

Lão Cửu Long vừa thấy hấn thì tức đến mức tim gan cũng muốn nổi gân xanh, chỉ hận không thể chém hấn thành trăm mảnh làm nhân bánh cho chó ăn, liền đâm một kiếm về phía hấn.

Tạ Doãn giống một tờ giấy, rơi xuống hầu như không tốn sức, mũi chân vừa chạm đất là tiện thể trượt đi.

Trong khách điểm được bật kín tựa như bỗng dung nổi lên một cơn gió _____ mà Tạ công tử chính là chiếc lá bay theo gió.

“Chiếc lá” vừa nhẹ nhàng nhảy múa vừa không để cái miệng xả hơi:

- Đại bá, không thể tìm quả hồng mềm mà bóp chứ, tổn hại thanh danh cả đời lão nhân gia lắm lắm!

Trong lúc nói chuyện, hấn đã bay đến lầu hai, quay đầu nhẹ răng cười với lão Cửu Long, rồi lại rơi xuống theo cái lỗ mà ban nãy lão Cửu Long đập ra, chọc cho ông ta tức sôi máu, đuổi theo không chút nghỉ ngơi, nào ngờ chuông quỹ mập vừa khéo đợi ở ngay dưới lỗ, tức thì cười gằn:

- Ngươi xuống đây đi!

Lão Cửu Long muốn né tránh đã không còn kịp, chuông quỹ mập túm được cẳng chân ông ta, trực tiếp kéo ông ta xuống đất.

Lúc này, đám giáo chúng Thanh Long không còn trận pháp lật núi khuấy biển, tựa như một đám ô hợp mất đầu, cửa bị Chu Phi trấn giữ nước chảy không lọt, người bên trong đã bị khách ở khách điểm tức giận phản kích giết được bảy tám phần.

Chuông quỹ mập cười khề, nói với lão Cửu Long:

- Lão ca, ác giả ác báo.

Nói rồi, tay ông vịn lại, muốn vịn gãy chân lão Cửu Long.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng “két” cực nhẹ vang lên, khách điểm quá ồn ào, ngay cả chuông quỹ mập cũng không nghe thấy, Kỳ Vân Trầm và Tạ Doãn đồng thời ngừng đầu, đồng thanh nói:

- Cẩn thận!

Mắt cá chân lão Cửu Long vẫn còn một cơ quan, ngoại lực kéo vịn khiến một mũi tên sắt nhỏ dài cỡ bàn tay bay thẳng vào chuông quỹ mập, chuông quỹ mập không kịp tránh, dưới tình thế cấp bách, ông hét to một tiếng, bẻ gãy chân lão Cửu Long, sau đó giơ tay bảo vệ trước mặt, mũi tên sắt đó đâm vào lòng bàn tay ông.

Đôi tay đao thương bất nhập của chuông quỹ mập tựa như nắm phải lửa mạnh, một trận bông trong nháy mắt cuốn lấy toàn thân, máu chảy ra là máu đen _____ trên mũi tên sắt này có độc!

Sắc mặt Kỳ Vân Trầm đột nhiên thay đổi, hấn chợt đứng dậy thì thấy chuông quỹ mập đầu đầy mồ hôi nhật một lưỡi rìu to không biết ai làm rơi bên cạnh lên, chặt cả tay và cõ tay phải của mình bị trúng tên xuống.

Kỳ Vân Trầm thất thanh nói:

- Hoa huynh!

Từ khi lão Cửu Long ám hại đến khi chuông quỹ mập trúng tên chặt cổ tay, chẳng qua chỉ là thời gian một hơi thở, mắt Tạ Doãn không kịp chớp, sững sờ.

Hồi lâu, hấn mới nhỏ giọng nói:

- Hoa? Lê nào là “Phù dung thần chuông” Hoa Chính Long?

Sắc mặt chuông quỹ mập xanh trắng, không tự chủ run cầm cập, hai hàm răng không va nhau nhưng vẫn nói ra một câu từ kể rằng:

- Còn có người nhớ đến lão già như ta đây, may... may mắn.

Một chân dị dạng của Lão Cửu Long rũ sang bên, đau suốt ngày, thờ hờn hờn như chó chết chốc lát, đôi mắt đục ngầu không ngờ lại tinh táo, khi nghe ba chữ “Hoa Chính Long”, ánh mắt ông lấp lóe, đưa tay muốn sờ vào ngực.

Thình lình, trước mặt ông lóe lên ánh đao sáng như tuyết, con người chỉ kịp co rụt lại, còn chưa rụt xong thì ông đã thành “lão không đầu”, đầu lâu lẩn một mạch ra ngoài.

Chu Phi không biết chạy tới khi nào hơi nghiêng người, tránh vết máu bắn lên cao, cau mày quét mắt qua Tạ Doãn và Kỳ Vân Trầm, thực không biết hai kẻ to mồm này rốt cuộc có ích lợi gì.

Các giáo chúng Thanh Long vừa bị một mình Chu Phi chặn bên ngoài khách điểm cuối cùng cũng phá được cửa, còn chưa kịp lao vào trong thì đối mặt với cái đầu bay ra của lão Cửu Long, người chạy vô đầu tiên không cẩn thận vướng bậc cửa ngã sóng soài, sau đó nhảy dựng lên với khí thế sét đánh không kịp bưng tai, không nói hai lời, xoay người bỏ chạy.

Có người dẫn đầu như thế, đám giáo chúng Thanh Long tức thời như chim muông tan tác, trong nháy mắt chạy sạch sành sanh, chỉ để lại vết máu kéo dài từ cửa khách điểm Tam Xuân đến đường cái.

Các tiểu thương và các hộ gia đình vừa nãy bị tiếng đánh nhau kinh động nên thi nhau đóng cửa nhà cửa sổ lại, bây giờ đều mở ra, khách qua đường lại qua lại như không có chuyện gì xảy ra, mọi người dường như đã quen với cảnh này, tựa như thứ trên mặt đất không phải máu người mà là phân chó vậy___ngoại trừ cẩn thận đừng giẫm thì không còn gì đáng để lưu ý nữa.

Chường quý mập Hoa Chính Long lão đảo ngồi xuống, Kỳ Vân Trầm vội vã tiến lên giúp ông cầm máu băng bó. Tiểu bạch kiểm trong góc thấy mọi người đều vô cùng bận rộn, không ai để ý đến hắn ta, bèn tự cười lạnh nói:

- Phù dung thân chường, Nam đạo... ha ha, thật không hổ là truyền nhân Bắc đạo, dù thành một phế nhân cũng có một đám chó bảo vệ người..

Lời hắn ta còn chưa dứt, Chu Phi loáng cái đã đến trước mặt, giờ tay kéo hắn ta lên tát cho một bạt tai.

Nếu cái cổ hắn ta nhỏ hơn tí nữa thì cái tát này của nàng ắt phải khiến đầu hắn ta rớt xuống. Gương mặt trắng nõn lập tức sưng lên rất to, mặt trái xoan biến thành hạt dẻ lộn ngược!

Chu Phi bình thản:

- Còn phun cứt nữa là cắt lưỡi người.

Tạ Doãn vội nói:

- Không sai, vị huynh đài này mau mau ngậm miệng đi, nàng ấy thật sự làm được đó!

Tiểu bạch kiểm kia hung hăng nhìn Chu Phi, ánh mắt dường như muốn phun ra lửa.

Kỳ Vân Trầm cầm máu giúp Hoa chường quý xong, thở dài, quay đầu vái sâu với Chu Phi, lại ngẩng đầu nhìn quanh khách điểm một vòng, nói với mọi người:

- Kỳ mỗ liên lụy chư vị rồi, thực chết trăm lần không hết tội.

Tiểu bạch kiểm cười lạnh nhưng bị gương mặt hạt dẻ làm cản trở việc phát huy tác dụng, nụ cười có chút méo mó, nhưng hắn ta đúng là kẻ đáng ghét trời sinh, không chịu yên lặng, liều mạng cắn lưỡi cũng phải nói ra lời khiến người ta muốn đánh:

- Các người bắt ta, không sao cả, ta chẳng qua chỉ là một con chó vẫy đuôi dưới trướng Thanh Long chúa mà thôi, nhưng các người giết lão Cửu Long, phá trận lật sơn khuấy biển, là công khai đánh vào mặt Thanh Long chúa, việc này thì không hay đâu, người có mặt ở đây hôm nay, không kẻ nào chạy được!

Kỳ Vân Trầm xoay đầu nhìn hắn ta, thờ dài:

- A Bái, nếu để song thân người thấy người bây giờ thế này, trong lòng không biết sẽ đau khổ nhường nào, đừng hành hạ chính mình nữa.

Tiểu bạch kiểm kia nghe hai chữ “song thân” thì thực muốn lên con ngay tại chỗ, gương mặt tức khắc đỏ bừng, gân xanh trên gáy nổi cao cả tấc, nếu không phải bị phong bế huyết đạo thì chắc là hắn ta có thể nhảy dựng lên cắn người, hắn ta lớn tiếng nói:

- Người còn có mặt mũi nhắc tới cha mẹ ta! Người..

Lời hắn ta chưa dứt, mặt đất đột nhiên chấn động.

Cửa sổ khắp nơi tựa như đã được luyện tập, đồng loạt đóng lại, ngoài đường ban nãy còn người qua kẻ lại giờ đã vắng tanh không chút hơi người.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Bại Lộ

Chu Phi bấm ngón tay tính toán, cảm thấy chỉ cần có Tạ Doãn bên cạnh, nàng sẽ không gặp chuyện gì tốt đẹp thì lại không nhịn được, dùng cán đao chọc hấn:

- Ngươi nói xem, có phải ngươi là sao chổi tái thế không?

Tạ Doãn vội nhảy lên tránh:

- Tuy nói vậy cũng có lý___ nhưng đâu thể chuyện gì cũng đổ thừa ta chứ!

Một đám người trong khách điểm vừa trở về từ cỏi chết lại bắt đầu căng thẳng, có người nghe lời tiểu bạch kiểm kia, tuyệt vọng nói:

- Lễ nào Thanh Long chúa thật sự tới rồi?

Tiếng bước chân đồng loạt ngày càng gần, Chu Phi dùng cán đao móc gáy Tạ Doãn, đẩy hấn qua một bên, nói:

- Tránh ra chút.

Trong khách điểm này, Kỳ Vân Trầm là đầu bếp tay trái gà không chặt, Hoa chương quỹ vừa bị trọng thương, ánh mắt Chu Phi quét qua, thấy thần sắc mọi người đều ảm đạm, ai nấy đều mang vẻ mặt kinh hoàng chờ chết, nàng đành phải xách đao bước ra.

Cửa gỗ khách điểm vừa mới bị bọn giáo chúng Thanh Long hốt hoảng đóng lại, Chu Phi đá một cước văng đi, ôm ý định “thua người nhưng không thể thua trận”, về mặt ngạo nghễ bước ra... sau đó sững sờ.

Chân trước nàng vừa ra, chân sau Tạ Doãn cũng ra theo, chỉ một ánh nhìn, toàn thân Tạ công tử lúc này còn phát ngôn bừa bãi trước mặt lão Cửu Long giờ cứng đờ lại.

Đội ngũ nhân mã mới đến này rất nghiêm túc, có thể nói là kỷ luật nghiêm minh, lặng ngắt như tờ, kiên quyết không thể nào là loại môn phái giang hồ tà đạo như núi Hoạt Nhân Từ Nhân.

Người đi đầu là một nam tử trung niên ngồi ngay ngắn trên ngựa, Chu Phi nhìn, phát hiện mình vẫn nhớ người này.

Chính là người năm xưa đích thân dẫn người đến 48 trại đón Chu Di Đường – “Phi Khanh tướng quân” Văn Dục!

Theo bên cạnh Văn Dục là một người đội đầu lạp, khi đến gần, người nọ đẩy đầu lạp lên trên, cười với bọn Chu Phi, chính là Bạch tiên sinh.

Chu Phi thấy trận chiến thế này, lòng đầy buồn bực, hỏi Tạ Doãn:

- Không phải ngươi nói Bạch tiên sinh sẽ dùng tuyến ngấm của Hành Tẩu Bang để truyền tin sao? Hành Tẩu Bang bây giờ đổi nghề làm quan binh rồi à?

Tạ Doãn ép giọng mình xuống cực thấp, nhanh chóng nói với Chu Phi:

- Muội muội, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, chúng ta sau này gặp lại.

Nói xong, hấn quay đầu định chạy, không ngờ còn chưa nhấc chân thì Văn tướng quân trong nháy mắt đã đến gần.

Văn tướng quân tung người xuống ngựa, dắt con ngựa cao to khỏe mạnh đến trước mặt Tạ Doãn, chắn đường đi của hấn, sau đó câu nói đầu tiên của ông giống như làm phép định thân lên người Tạ Doãn.

Văn Dục nhỏ giọng nói:

- Tham kiến Đoan vương điện hạ.

Chu Phi:

- ...

Đoan cái đếch gì?

Ngực nàng như có một ngàn cái sao chổi kéo đuôi to xẹt qua phía chân trời, nổ ra một đống hố giữa thanh thiên bạch nhật, Chu Phi xoay phát đầu, trùng Tạ công tử đang có vẻ mặt lúng túng.

Văn Dục lại quay qua cười nói với nàng:

- Đây là Chu cô nương nhi, thâm thoát đã lớn thế này rồi, lần trước khi gặp cô, cô còn là một cô bé đấy.

Phải, còn đánh rớt vô đao của cô bé đó từ xa nữa.

Chu Phi vừa nãy vì cố làm màu nên trung ra vẻ mặt tuyệt đại cao thủ, còn chưa kịp gỡ xuống thì đã cứng đờ, lộ vẻ thâm tàng bất lộ, đành phải lạnh nhạt gật đầu.

Tạ Doãn ngẩng đầu nhìn Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh nhe răng cười, nói:

- Thuộc hạ phụng mệnh hộ tống Ngô tiểu thư đi trước một bước nhưng nghĩ tới an nguy của “tam công tử” còn thấp thỏm thì không khỏi đứng ngồi không yên, nào dám bỏ mặc, haiz, tiếc rằng năng lực của tôi có hạn, đành phải mang Ngô tiểu thư cố gắng chạy tới nơi đóng quân gần nhất của Văn tướng quân càng sớm càng tốt, mời Phi Khanh tướng quân hỗ trợ, lúc mới tới đây, nghe nói nơi này có đại ma đầu núi Hoat Nhân Tử Nhân qua lại, đúng là dọa chết thuộc hạ, bèn gấp rút không ngừng đuổi tới, may là ngài bình an.

Nói đến đây, Bạch tiên sinh ngừng lại, neho mắt nhìn sắc mặt như đất nồi của Tạ Doãn, cẩn thận chấp tay nói:

- Tam công tử, có câu “tám thân nghìn vàng không ngồi nơi mái hiên” (1), giang hồ nơi nơi hiểm ác, một thân một mình ngài đi khắp chốn, khiến người khác rất lo lắng không yên, vẫn nên về nhà thôi.

(1) Nguyên văn: “thiên kim chi tử, tọa bất thù đường” xuất xứ từ “Sử ký Tư Mã Thiên” ý nói người giàu có, thân phận cao quý luôn yêu quý tính mạng của mình, không dễ dàng mạo hiểm, tựa như không bao giờ ngồi nơi mái hiên vì có khả năng bị ngói rơi trúng.

Tạ Doãn cười khỏ nói:

- Ta biết mà, Minh Sâm đề Bạch tiên sinh lại cho ta là không có lòng tốt gì.

Bạch tiên sinh chính là một lưu manh biết tri thức hiểu lễ nghĩa, nghe vậy thì cười ha ha, không hề cảm thấy người khác đang mắng mình, ông chấp tay về phía cửa đóng chặt của hàng xóm, nho nhã lễ độ nói:

- Xin lỗi chư vị hương thân, đã quấy rầy nhiều.

Người giang hồ trong khách điểm đang chuẩn bị đấu tranh quyết tử với Thanh Long chúa đều bị biến cố này dọa ngây người.

Tiếp đó, Văn Dục sắp xếp các thân binh đầu vào đẩy ở lại trong khách điểm, những người khác thì dựng trại đóng quân ngay tại chỗ, ông lại căn dặn không được quấy nhiễu dân chúng, mời Ngô Sở Sở xuống kiệu nhỏ rồi vô cùng phong độ nói với Tạ Doãn:

- Điện hạ, mời.

Tạ Doãn giống như bị hai chữ “điện hạ” làm hồng răng, ban nãy còn làm nhảm không ngớt mà bây giờ đột nhiên thành một quả bầu không miệng, không nói một lời, bước lên lầu.

Văn Dục nói với Chu Phi:

- Lệnh đường nhờ người mang một lá thư đến cho Chu tiên sinh, nghe nói cô ở đây, Chu tiên sinh tiện thể sai ta mang đến.

Ông nói rồi lấy một phong thư từ trong ngực ra đưa cho Chu Phi, lại cười nói:

- Xa cách mấy năm, cha cô luôn vô cùng mong nhớ, thường xuyên nhắc đến cô. Năm xưa Văn mỗ phụng mệnh đánh rớt vô đao của cô nương, đã đắc tội nhiều, cô không hận ta chứ?

Kỳ thực Chu Phi ghi hận rất nhiều năm, nhưng không thể không biết xấu hổ nói ra, đành ngoài cười trong không cười gật đầu với ông.

Văn Dục nhìn nàng rất hiền từ, vô cùng khách sáo chào những người giang hồ trong khách điểm rồi mới theo lên lầu, không biết muốn tìm Tạ Doãn nói gì.

Ngô Sở Sở gặp Chu Phi như gặp được người thân, không sợ đám nam nhân thói bừa bộn trong khách điểm mà cứ dính lấy nàng không chịu đi, luôn miệng nói:

- Cô không sao là quá tốt rồi.

Chu Phi cúi đầu nhìn lá thư Văn Dục đưa cho mình, thấy nó từng được mở ra, thư này là viết cho cha nàng, nét chữ bên trên chính xác là của Lý Căn Dung, nàng vẫn chưa kịp hoàn hồn, trả lời Ngô Sở Sở qua loa:

- Ta có thể có chuyện gì chứ?

Phía sau vốn dĩ còn một câu “không phải chỉ là mấy con chó Bắc Đẩu thôi sao” nhưng cảm thấy mình quá nông cuồng trước mặt nhiều người như vậy không hay nên thận trọng nuốt vào.

Nhưng một lát sau, Chu Phi thận trọng lại không kiếm được lỗ đầu ra nhỏ giọng hỏi Ngô Sở Sở:

- Đoan vương là vương gì?

Ngô Sở Sở nghe nàng nhắc tới việc này bèn nói:

- Ta cũng không ngờ, ban đầu khi Bạch tiên sinh dẫn ta đến chỗ đóng quân của Văn tướng quân làm ta sợ hết hồn, ai dè họ là người của triều đình, và Tạ đại... ơ, Đoan vương điện hạ... lại là nhi tử của Ý Đức thái tử năm xưa, lúc cổ đô phản loạn, Đông Cung bị vây khốn, lửa lớn bùng lên, vốn tưởng không ai chạy thoát nhưng về sau mới biết có một lão thái giám liều chết đưa tiểu hoàng tử ra khỏi cung, sau đó được Kiến Nguyên hoàng thượng ở phía nam đón về, sắc phong làm “Đoan vương”, sau đó làm sao mà... ơ...

Biến thành một tên bip bọm giang hồ không đáng tin cậy loạn đầy đường thì người ngoài không ai biết.

Ngô Sở Sở nuốt câu sau vào, cảm thấy sắc mặt Chu Phi hơi khó coi, liền nói:

- Đoan vương có chỗ ăn ngon mặc đẹp ở Kim Lăng mà không đi, một mình ăn gió nằm sương bên ngoài, nhất định là có nỗi khổ tâm gì đó, chưa từng nói rõ thân phận cũng là điều đương nhiên... A Phi, có phải cô giận không?

Một lời vô cùng khó nói hết tâm trạng của Chu Phi, không thể nói là giận, chỉ là quá chấn động, nàng không hề có khái niệm rõ ràng về Đoan vương hay Ý Đức thái tử gì cả, quan huyện của Hoa Dung thì nàng còn có chút cảm giác chân thực, chứ những vương công quý tộc kia, cơ bản là nàng nghe qua là quên ngay... giống như là chuyện của thế giới khác vậy.

Chu Phi vừa nãy còn đang căng thẳng suy xét xem lỡ như người tới thật sự là Thanh Long chúa của núi Hoạc Nhân Tử Nhân thì nàng phải làm sao để bảo vệ chu toàn cho đám phế vật này, thế mà bây giờ nàng lại bất ngờ được nghe một câu chuyện xưa, cảm giác như mình giống một con cá đang ra sức bơi lội, rõ ràng là sóng lớn đang ập tới nhưng ập được một nửa thì sóng ngồi khổ cạn, xung quanh có một đám thú tới bảo nàng đứng dậy chạy.

Chu Phi cúi đầu nhìn thanh trường đao mới lấy, nói:

- Cũng không có...

Chỉ là nàng suýt đâm đứa con cô của tiên thái tử thành tổ ong thôi.

Nghĩ một hồi, nàng vẫn rất không tiêu hóa được chuyện này, bèn dứt khoát quăng qua một bên, rút lá thư Lý Cẩm Dung viết cho Chu Dĩ Đường ra xem.

Trong thư, Lý Cẩm Dung cực ít viết những lời vô dụng, hàn huyên cũng không được mấy câu, Chu Phi xem, nghĩ ngợi hai người họ nhất định là thường xuyên thư từ qua lại mới có thể lời ít ý nhiều như thế.

Lúc Lý đại đương gia viết lá thư này còn chưa biết Ngô gia chỉ còn lại một mình Ngô Sở Sở, trong thư bà nói với Chu Dĩ Đường rằng bà đã suy đi nghĩ lại, cảm thấy 48 trại dẫu sao cũng là một môn phái giang hồ nơi thâm sơn cùng cốc, sợ sẽ có người lỡ mồm xúc phạm phu nhân tiểu thư, thực sự không tiện lắm, nên bà có viết một lá thư cho Vương lão phu nhân, nếu đón được người Ngô gia thì hộ tống họ xuôi nam đến chỗ Văn Dục tướng quân, nhờ Chu Dĩ Đường thay bà sắp xếp chăm sóc cho họ.

Sau đó bà lại nói, Chu Phi và Lý Thịnh cũng đi cùng, trong 48 trại còn một vài đồ vật cũ mà Chu Dĩ Đường dùng quen, tuy không đáng đồng tiền nhưng không có bên cạnh sẽ không thoải mái, do đó bà cũng nhờ người đưa qua cho ông, mấy đứa trẻ vốn buồn bình nghịch ngợm, chuyện này ra ngoài e là tâm hồn chạy chơi rong, bảo Chu Dĩ Đường nghiêm khắc hơn một chút, đừng chiều họ như trước đây nữa.

Chu Phi đọc lướt xong, từ từ cau mày.

Ngô Sở Sở hỏi:

- Sao thế?

Chu Phi nói:

- Không có gì. Mẹ ta bảo ta chuyển đường hộ tống cô xuôi nam.

Ngô Sở Sở “à” lên, đôi mắt mở to hoang mang mờ mịt.

Chu Phi nhìn nàng ấy, công nhận Lý Cẩm Dung sắp xếp như vậy hình như cũng có lý... thiên kim tiểu thư nên ở trong nhà cao cửa rộng, ra ngoài có xe thom ngựa quý, vào nhà có nha hoàn người hầu mới phải, đám sư huynh đệ trong 48 trại cả ngày trừ luận võ chính là đánh nhau, quả thực không nuôi được đóa hoa tôn quý yếu ớt như thế.

Nhưng kỳ lạ là, ban đầu Lý đại đương gia làm gì? Tại sao không nói chuyện chuyển đường xuôi nam khi bọn họ ra ngoài?

Còn bảo người mang đồ cho Chu Dĩ Đường nữa... Chu Dĩ Đường xa nhà đã bao nhiêu năm? Dù có gãy tay gãy chân thì cũng đã quen với tay giả chân giả rồi, bây giờ mới nhớ tới chuyện đưa đồ? Tuy Lý Cẩm Dung quả thực không thể tính là hiền thê lương mẫu gì, nhưng không đến mức cầu thả như vậy chứ?

Nàng xoay tới xoay lui chuôi dao trong tay mấy lần, hiện ra một chủ ý, nghĩ: “Không được, ta phải về nhà xem xem.”

Chu Phi đã quyết định nhưng không hề lộ ra, buồn bực ngăn ngấm nghe Ngô Sở Sở nói những điều mất thấy tai nghe dọc đường, nhìn các thân binh của Văn Dục nhanh chóng quét tước khách điểm lại cho sạch sẽ, thoát nhìn, khách điểm quả thực đã khôi phục sự yên tĩnh ____ ngoại trừ những vị khách ở lại trước đó đều thi nhau rời đi.

Trận ẩm ỉ này từ sáng sớm cho tới giữa trưa, Tạ Doãn luôn không lộ diện, cả lâu hai đều là thân binh của Văn Dục đang đứng, nói rõ không cần hầu hạ, trong khách điểm không có khách để bắt chuyện, người làm đã lui về nhà sau, sắc mặt Hoa chương quỹ khá hơn một chút, Kỳ Vân Trầm tựa như một đầu bếp chân chính, vào bếp xào vài món, bung lên bàn cho ai nấy đều đang tâm sự nặng nề, rồi lại pha trà, lau tay lên tạp dề, quay đầu nói với tiểu bạch kiểm:

- A Bái, ta xin Hoa huynh giải huyết đạo hai tay cho người, tối ăn chút gì đi.

Hoa chương quỹ làm theo lời hấn, dùng ngón tay còn lại búng một cái, giải huyết đạo trên người tiểu bạch kiểm.

Tiểu bạch kiểm cười lạnh nói:

- Bỏ xong thuốc chuột vào bát ta rồi hả?

Kỳ Vân Trầm không nói hai lời, bụng thức ăn trước mặt hấn ta lên tự ăn một miếng, sau đó im lặng để xuống.

Tiểu bạch kiểm hằm hừ, biết co biết dãn, cúi đầu xối ăn.

Chu Phi không kiểm được nhìn hấn ta, nghĩ: “Tiểu tử này hồi nãy thà bị cắt lưỡi cũng không chịu thua sao bây giờ lại ăn đảng hoàng rồi? Đối diện à? Hay đang có ý đồ xấu xa gì đây?”

Kể đó, nàng lại thờ dài, bởi vì nàng phát hiện chuyện mình nghĩ càng lúc càng nhiều, hầu như đến mức có tí gió thổi cỏ lay là không nhận được cân nhắc một phen, không biết mình đã trở thành “thấu hiểu tường tận” hay là “lo lắng đầu đau”.

Chiến tranh loạn lạc cũng một ngày, thái bình yên ả cũng một ngày, chẳng ai dài ngắn hơn ai, khi màn đêm buông xuống, Chu Phi sớm đã đuổi Ngô Sở Sở đi nghỉ ngơi, còn mình thì về phòng đi tới đi lui hai vòng, lấy lá thư của Lý Cần Dung ra xem lại một lần, nghĩ: “Mẹ mình bảo Vương lão phu nhân gửi gắm người Ngô gia cho Văn tướng quân, bây giờ Văn tướng quân đã ở đây, vậy mình cũng xem như hoàn thành lời giao phó.”

Nghĩ thế, nàng liền yên lòng thỏa dạ, viết nguệch ngoạc một phong thư đặt dưới chén trà, tự thấy như vậy không tính là không từ mà biệt, sau đó Chu Phi thu dọn đồ đạc của mình, xách trường đao, lặng lẽ chui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chạy Trốn Ban Đêm

Kết quả Chu Phi mới chui ra nhìn liền rụt về ____ Văn Dục nửa đêm nửa hôm không ngủ, ngồi canh ở gần cửa sổ mà bình thường nàng thích ngồi như canh kê tặc, đang tự rót tự uống, trong khách điểm vắng khách đèn đuốc sáng choang, từ trên xuống dưới, nhiều thân binh thay phiên đi chuyển.

Nàng đẩy mở cửa sổ lần nữa, chỉ thấy trên đường lớn trước đây yên tĩnh từ lâu thì bây giờ vô cùng náo nhiệt, binh tướng treo đèn ba đến năm người một nhóm đi tuần tra dọc đường, bao vây khách điểm nhỏ nhỏ này ba tầng trong ba tầng ngoài, đúng là có ý chạy đảng trời.

Chu Phi chống cằm, tập trung suy nghĩ giữa màn đêm, cho rằng mình không cần tự tưởng bỏ, kẻ tặc mà Văn tướng quân đề phòng chắc chắn là vị vương gia hành vi không ngay thẳng khó khăn lắm mới bắt được kia, mình muốn đi, chưa chắc ông ấy sẽ ngăn, thực không cần lên la lên lút, cứ thoải mái đẩy cửa đi ra ngoài là được.

“Nếu ông ấy quản chuyện bá vợ, ngay cả mình cũng chặn...” Chu Phi thoáng nhớ đến một chương của ông ấy đánh rớt vô đao mình năm xưa ____ nàng thừa nhận, khi đó quả thực Văn Dục lợi hại hơn mình, còn giờ thì sao?

Chu Phi xoay trường đao nơi cổ tay một vòng, nghĩ: “Có thể thử xem.”

Vào lúc nàng dự định nghỉ ngơi một buổi tối, ngày hôm sau quang minh chính đại cáo từ thì cửa sổ phòng bên đột nhiên đẩy ra một khe nhỏ.

Khung cửa sổ gỗ trong khách điểm nhiều năm thiếu tu sửa, phát ra tiếng kêu “cót két”, Chu Phi nghiêng đầu nhìn, đợi hồi lâu không thấy có động tĩnh gì kế tiếp, tưởng là gió thổi, đang định rời đi thì có một thứ nhỏ nhắn bay ra từ khe cửa.

Chu Phi vội nghiêng đầu tránh, định thần nhìn lại, đó không phải ám khí mà là viên đạn giấy do kẻ sát vách gấp thành hình “củ ấu” bắn qua, rơi vào cửa sổ nàng.

Kẻ ở sát vách là Tạ Doãn, Chu Phi không biết hẳn lại giờ chiều trò gì, nghi hoặc mở ra xem, chỉ thấy bên trong là một chuỗi dài chữ “cứu mạng” được viết bằng ba thể chữ: khải, thảo và lệ, qua giấy trắng mực đen cũng có thể nghe thấy tiếng lòng kêu gào thảm thiết của hắn.

Chu Phi ban ngày chưa hoàn hồn, bây giờ đêm khuya yên tĩnh mới có cơ hội nghĩ kỹ chuyện này.

Phong hào “Đoan vương” nghe khiến người ta cảm thấy rất quý, nhưng người này dùng tên hiệu “Tạ Doãn” đi lừa bịp khắp nơi, còn bỏ nhà ra đi không về... Chu Phi tự động liệt Tạ Doãn và Lý Thịnh vào cùng một loại.

Dùng lý trí mà nghĩ, để hắn về “nhà” cũng đâu phải hại hắn, với thứ võ công mèo quào tự cho là “đủ dùng” của hắn, cả ngày chạy loạn khắp nơi trong thế đạo rối ren này mà vẫn nhảy nhót tung bưng đến tận bây giờ đúng là phần mộ tổ tiên của hắn bốc khói xanh.

Chu Phi thờ ơ nghĩ: “Lực bất tòng tâm”.

Nàng giờ tay muốn đóng cửa sổ nhưng mới đóng một nửa thì bên sát vách cuống lên, một tiếng mèo kêu vọng qua khe cửa, âm cuối run rẩy cho thấy đó là tiếng mèo già.

Chu Phi:

- ...

Nàng thò đầu ra nhìn chung quanh, thấy không có nhiều người thì nhỏ giọng nói với bên sát vách:

- Ngươi... Đoan vương điện hạ, ngươi làm trò quỷ gì thế?

Tạ Doãn sau một tiếng “meo” uyển chuyển hàm súc thì đẩy khe cửa rộng ra chút, lộ ra nửa đôi tay, dùng tư thế xin cơm vô cùng đúng chuẩn chấp tay với Chu Phi.

Nàng lườm hắn, quả quyết đóng cửa lại.

Đột nhiên, từ cuối con đường vang lên tiếng chiêng cao vút, “cheng” truyền đi thật xa, vang vọng trong núi, đánh vào lòng người.

Chu Phi vội nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy trên con đường đầy sương mù, ngoại trừ thân binh tuần tra ban đêm của Văn Dục thì có thêm khoảng bảy tám người, ban đầu chỉ là mấy bóng dáng, chớp mắt một cái đã gần hơn không ít, chớp mắt thêm cái nữa thì họ đã đến bên dưới khách điểm như ma quỷ, ai nấy đều che chắn kín mít, ở trên lầu nhìn xuống, từ đỉnh nón cho tới áo quần họ đều trắng toát một màu.

Tay người dẫn đầu xách một chiếc thanh la đồng, không thèm nhìn quan binh xung quanh đã bắt đầu đề phòng, gãi vung tay gỗ, thanh la vang “cheng cheng” hai tiếng.

Bên tai Chu Phi như muốn nổ tung, nhất thời hơi choáng váng.

Sát vách nhỏ giọng nói:

- La canh ba?

Chu Phi chợt quay đầu, thấy Tạ Doãn y phục chỉnh tề dựa vào cửa sổ sát vách.

Tạ Doãn đưa tay chỉ vào nàng:

- Ta ghim cô rồi.

Chu Phi hơi sượng, không biết nên xưng hô thế nào cho thích hợp, bèn dứt khoát lược đi, hỏi thẳng:

- La canh ba là gì?

- Là...

Tạ Doãn mới nói được một chữ liền hắt mắt, liếc xéo Chu Phi:

- Không nói cho cô biết.

Chuôi đao Chu Phi rục rạc rục rịch.

Lúc này, trong khách điểm có hai thân binh chạy ra, lịch sự chấp tay nói với đám người bên ngoài:

- Tướng quân nhà ta có lời chào Thanh Long chúa, không biết Thanh Long chúa đêm khuya đến là có việc gì?

Đám âm hồn ban đêm này nghe vậy thi nhau tránh ra, để lộ một người phía sau cùng, người đó cao to khỏe mạnh, gần như cao hơn người khác cả cái

đầu, đứng chấp tay sau lưng đánh giá khách điểm Tam Xuân, sau đó khẽ cúi đầu, người bên cạnh tức thì hiểu ý, tức khắc khom đầu cúi đến trước mặt hắn ta.

Thanh Long chúa nắm cầm thuộc hạ ấy, nói gì đó vào tai gã.

Chu Phi nghĩ: “Muốn nói thì tự nói, làm cái gì vậy?”

Liên theo đó, đầu óc nàng xoay chuyển, phản ứng được _____ đúng rồi, Văn Dục phái thân binh ra mặt, Thanh Long chúa cũng phải làm giả, bảo thuộc hạ trả lời.

Để vương xem giang hồ dân gian là một đám phi nhân không phục tùng quân giáo, các cao thủ giang hồ thì xem triều đình là một đám nô tài chó săn khom lưng nịnh hót, xưa nay đôi bên luôn nhìn nhau gai mắt nhưng đều biết đối phương không dễ chơi, bởi vậy đều tránh nhau, nước sông không phạm nước giếng, mãi đến khi Tào Trọng Côn phá vỡ quy củ này.

Trong số các nhân sĩ kháng Tào từ lâu tuyên dương “Đại Chiêu chính thống”, có không ít thư sinh nhiệt huyết, trong số họ có rất nhiều người chưa chắc quan to quyền lớn nhưng lại kết giao với không ít nhân sĩ tam giáo cửu lưu, hề bị Bắc triều cường chế trấn áp, họ nhờ có những người giang hồ lỗ mãng kia cứu giúp, đương nhiên gây ra không ít chuyện. Gây chuyện cũng không sao, giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, vi phạm quốc pháp, bắt được thì bắt, bắt không được thì qua một khoảng thời gian rồi thôi. Thế mà Tào Trọng Côn cứ ý vào thuộc hạ Bắc Đẩu, nhất định phải đi khuấy vùng nước đục này, náo đến mức bây giờ thù hận thâm sâu, đầu đầu cũng loạn.

Thuộc hạ của Thanh Long chúa tiến lên hai bước, nói:

- Chủ nhân nhà ta nói, nơi đây không rõ Nam Bắc, không biết là vị tướng quân nào qua đêm?

Thân binh đưa lệnh bài sáng loáng trong tay ra.

Thuộc hạ Thanh Long chúa nói:

- Hóa ra là Phi Khanh tướng quân, đêm khuya không mời mà tới, quấy quả tướng quân nghỉ ngơi, có điều chủ nhân nhà ta để lạc một con chó nhỏ, con chó đó rất lanh lợi, được chủ nhân nhà ta yêu thích, tự mình nghịch ngợm chạy rong, nghe nói bị người ta trói nhốt trong khách điểm này, chúng ta cũng chỉ đành đi một chuyến, xin tướng quân lượng thứ.

Gã nói tới đây thì hơi ngừng lại, ra vẻ như đang lắng nghe, hẳn Thanh Long chúa có loại công phu kiểu “truyền âm”.

Một lát sau, đại khái là Thanh Long chúa đã truyền xong, gã học vẹt lại:

- Ngoài ra, có thuộc hạ chột vật chạy về, nói trong khách điểm này có một bọn hung ác, không phân tốt xấu, không chỉ bắt giữ con chó của chủ nhân nhà ta mà còn giết người dưới trướng Thanh Long chúng ta, giẫm nát cờ Thanh Long, chúng ta chẳng qua là tới đòi một lời giải thích, Phi Khanh tướng quân cũng là người biết lý lẽ, hẳn sẽ không trách tội.

Thành viên trong “bọn hung ác” – Chu Phi và Tạ Doãn nhìn nhau.

Văn Dục từ từ bước xuống bậc thang, ngừng đầu cười với Thanh Long chúa, nói:

- Không phải Văn mỗ không nói lý lẽ, chỉ là hiện tại trong khách điểm Tam Xuân có quý nhân đang ở, thực không tiện giữ chư vị ở lâu, sáng sớm mai chúng ta sẽ đi, Thanh Long chúa không ngại thì ở lại một đêm, ngày mai có oán báo oán, có thù báo thù, chúng ta tuyệt đối không quấy rối.

Thanh Long chúa rút cuộc đã làm giả xong, nở nụ cười trầm thấp, lắc đầu.

Người gõ thanh la thấy thế, lại gõ mạnh thanh la đồng trong tay, tức khắc có bảy tám người tản ra, đồng loạt ra tay, vài tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Không một tiếng chào hỏi, nói trở mặt là trở mặt!

Chu Phi nghiêm mặt _____ mấy gã theo bên cạnh Thanh Long chúa, không gã nào có võ công thấp hơn lão Cửu Long.

Lúc này, Thanh Long chúa chợt ngừng đầu lên, tầm mắt Chu Phi bất ngờ đối mắt với hắn, con ngươi không khỏi co rút lại, chỉ thấy gương mặt Thanh Long chúa trắng tới mức không cần thiết, cái miệng rộng to đến dọa người, nứt ra một cái khe lớn dưới khuôn mặt, cười âm trầm với họ, sau đó vọt lên từ mặt đất.

Cửa sổ gỗ trước mặt Chu Phi chấn động, dường như sắp bị một chương cửa hắn hút vào.

Người này bất kể về tướng mạo hay võ công đều quá mức khủng bố, nhưng Chu Phi lại ngênh đón không hề sợ hãi, vô đao trong tay phá cửa sổ tung ra, không nói lời nào đánh về phía lòng bàn tay Thanh Long chúa, bị Thanh Long chúa nhẹ nhàng tóm lấy, kẻ đó vô đao bắt đầu tan dần từ mũi, bị hắn vo thành một cục.

Trong nháy mắt Thanh Long chúa đã đến lầu hai, đầu tay để lại trên tường sâu nửa tấc, Tạ Doãn không quan tâm đến việc đùa dỡn nữa, quát:

- A Phi, tránh ra!

Chu Phi không đếm xỉa đến hấn, ý vào Thanh Long chúa ngoài cửa sổ không nơi mượn lực, “Phá” tự quyết của Phá Tuyết Dao hắt ra ngoài như sao băng.

Đao này từng được Tham Lang, lão Cửu Long, thậm chí là trận pháp lật núi khuấy biển của Thanh Long giáo lần lượt tôi luyện, nhanh đến mức phát sáng, Thanh Long chúa dường như hơi kinh ngạc, “ồ” một tiếng, xoay người giữa không trung khi ánh đao Chu Phi lướt qua, sau đó vung tay muốn tóm lấy sống đao nàng.

Nàng nhảy lên cửa sổ, thành linh biến chiêu, đao của nàng giống như chia thành ba mũi, giam toàn thân Thanh Long chúa.

Thanh Long chúa tránh liên tục ba lần, sau đó “keng” tóm được sống đao Chu Phi.

Chu Phi lúc đó chỉ cảm thấy một sức mạnh không thể nào đỡ nổi từ thân đao truyền tới.

Nàng dứt khoát tung người ra, giẫm chân nhẹ lên cánh cửa sổ mà Tạ Doãn đẩy, trước tiên là đập cánh cửa sổ đóng lại, kế đó, mượn sức của một cước này, vận chuyển Khô Vinh chân khí trên người đến cực hạn, hai tay thành linh ép xuống Thanh Long chúa giữa không trung.

Văn Dục xách kiếm tiến lên, một kiếm móc vào phía sau Thanh Long chúa.

Thanh Long chúa kéo trường đao của Chu Phi, xoay người vỗ nhẹ một chưởng, mũi đao nghiêng đi đánh vào thân kiếm Văn tướng quân, Văn Dục nhẹ nhàng nghiêng người, đưa một tay đỡ Chu Phi, cười nói:

- Đúng là hậu sinh khả úy, Chu tiên sinh mà thấy, nhất định rất vui mừng.

Chu Phi giờ khuỷu tay đẩy tay ông ra, xách đao đứng một bên, khẽ hoạt động cổ tay đã tê rần.

Văn Dục không cho nàng cơ hội tái chiến, thổi một tiếng còi dài, vài thân binh lập tức tiến lên, bao vây Thanh Long chúa.

Chu Phi cau mày, đang định lên thì chợt cảm nhận được tiếng gió phía sau, nàng theo bản năng đưa tay tóm lấy.

Nghe một tiếng hét “á” vang lên, nàng ngạc nhiên phát hiện Tạ Doãn không biết từ khi nào đã đứng phía sau mình, bèn vội thả hấn ra.

Tạ Doãn nhe răng nhếch miệng vẫy tay:

- Đừng trở tài anh hùng nữa, mau nhân cơ hội này theo ta bỏ trốn, nhanh lên!

Chu Phi:

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Ân Bái

Tạ Doãn còn chưa dứt lời, đột nhiên rụt đầu lại.

Chu Phi chịu đủ vận xui của hấn rồi, vừa thấy động tác này là hiểu ngay, không thèm quay đầu, giờ ngang đao chém, hóa ra là người gõ thanh la như quý sống ban này không biết làm sao đã lướt qua bên này.

Lưỡi đao va vào thanh la đồng, đao của Chu Phi quá nhanh, nhìn như vung một đao, nhưng cái thanh la ấy bỗng chốc vang rền, có thể sánh với đội kèn trống khi đón tân nương.

Người gõ thanh la rút tay về, thanh la đồng bốn phía lập tức mọc ra răng nhọn, cái thanh la tựa như khiên chắn trên tay, rất giống một cái mai rùa đao thương bất nhập.

Người này khinh công cực cao, hơn nữa toàn thân bạch y, càng kỳ dị khủng bố, phù du trận của Chu Phi càng bước càng thuần thực, hai người trong nhảy mắt đã xoay bảy tám vòng, quả thực khiến người xem hoa cả mắt.

Đao pháp của Chu Phi là nhất tuyệt, phối với phù du trận lại càng là tuyệt phối, nhưng người gõ thanh la này ôm cái thanh la có thể công có thể thủ, như một con rùa cuộn trong mai, khiến người khác không biết cắn vào đâu, hơn nữa bất kể phù du trận biến hóa đa dạng như thế nào, dường như gã luôn có thể đoán trước. Con người thông thường luôn không thể duy trì sự sắc bén lâu, huống hồ Chu Phi còn trẻ, tích lũy không sâu, cứ dây dưa mãi với gã thế này cũng không phải là biện pháp.

Tạ Doãn cau mày, tìm kiếm chung quanh một phen, đột nhiên quay đầu vọt vào khách điểm, không biết kiếm đâu ra được cái chậu đồng, cao giọng nói:

- A Phi, pháp bảo đến đây, tốc chiến tốc thắng!

Chu Phi:

- Cái...

Nàng chưa hỏi xong đã nghe phía sau “vút” một tiếng.

Chu Phi giật mình, chân không chạm đất tránh ra, chỉ thấy cái chậu đồng khổng lồ bay vút đến, coong coong keeng keeng gõ vào thanh la, tạo ra một tiếng vang kinh thiên động địa.

Chậu đồng va vào rặng trên thanh la cho ra một cái lổ, bật ra ngoài.

Chu Phi đón “pháp bảo” phá lổ vào tay, khi nhìn rõ vật này là thần thánh phương nào thì suýt quay đầu quỳ lạy Đao vương.

Đang đánh nhau tung bùng, một cái chậu đồng nát tới gây loạn cái gì?

Tiếc rằng người ta không cho nàng cơ hội quỳ lạy, người gõ thanh la bị chậu đồng đập tới sợ hết hồn, lùi về sau một bước, lập tức nhanh chóng phản ứng, quay đầu lại.

Chu Phi xách cái chậu đồng vướng chân vướng tay, vút không chỗ vút, đỡ trái đỡ phải dùng chậu đồng làm khiên chắn mấy lần, tiếng kêu vang rền, chấn động đến mức tai nàng râm ran, quả thực giống như hóa thân thành lõi công điện mấu.

Nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện công dụng kỳ diệu của chậu đồng này ____ hóa ra mắt người gõ thanh la có vấn đề, đêm khuya cần dựa vào tiếng thanh la để định vị, thêm cái chậu đồng quấy rối, gã tức khắc thành con dơi không đầu, thân pháp như ma quỷ ban nãy rối loạn!

Tên Tạ Doãn này sao cái gì cũng biết thế?

Hắn lang thang khắp nơi nhiều năm như vậy, có phải ỷ vào khinh công tốt chạy trốn nhanh mà đi nghe góc tường khắp thiên hạ không?

Người gõ thanh la rất nhanh lộ ra sơ hở, Chu Phi giờ tay vút chậu đồng qua một bên, ngân vang một hồi “coong”, người gõ thanh la theo bản năng nghiêng đầu theo hướng âm thanh, nhưng khoảnh khắc phân tâm ấy là khoảnh khắc chí mạng ____ Chu Phi kéo trường đao về, quét qua cổ gã không mấy may chân chừa.

Nàng quay đầu, phát hiện gã Tạ Doãn không thấy đâu nữa, nàng đưa mắt nhìn quanh một vòng cũng không thấy, đột nhiên có một viên đá rơi xuống trước mặt nàng, Chu Phi ngẩng đầu, thấy hắn không biết từ khi nào đã lên trên nóc nhà, đang vẫy tay với nàng.

Chu Phi nhân lúc hỗn loạn tung người nhảy lên một cây đại thụ, mũi chân điểm lên cành cây, phút chốc đã lên nóc nhà.

Tạ Doãn kéo ống tay áo nàng, miệng còn đặc ý nói hươu nói vượn:

- Lừa một tiểu mỹ nhân bỏ trốn theo tình lang!

Nói xong, hắn linh cảm mình sẽ bị đánh nên đoán trước giờ tay ôm đầu, nào ngờ đợi hồi lâu mà Chu Phi vẫn không động thủ.

Tạ Doãn kinh ngạc quay đầu, thấy nàng đang vuốt ve chuôi đao dính máu, hỏi:

- Đánh vương gia có phạm pháp không?

Hắn nói:

- Đánh ai cũng không đúng, đánh thứ dân và đánh vương tử cùng tội...

Ý hắn là khuyên bảo thổ phi hướng thiện, nào ngờ thổ phi vừa nghe hai chữ “cùng tội” là yên tâm, lập tức nhắc chân đạp Tạ Doãn từ trên nóc nhà xuống.

Tạ Doãn như con mèo chín mạng, tuy lặn xuống nhưng lúc ở không trung thì xoay người vô cùng nhàn hạ, lúc rơi xuống đất đã điều chỉnh tốt tư thế, đáp xuống bên chuồng ngựa gần như không một tiếng động.

Một tay hắn vịn lên cọc gỗ chuồng ngựa, xoa ngực sợ hãi không thôi, nói:

- Chùng mực, chùng mực đâu? Nam nhân đau eo là chuyện đùa sao?

Chu Phi ngồi chồm hổm trên nóc nhà, mở to mắt hỏi hắn:

- Nè, người thật sự là Đao vương gia à, liệu...

Nàng vốn muốn hỏi “liệu họ có nhận nhầm người hay không” nhưng nghĩ lại thì Văn Dục và nàng tuy chỉ là bè nước gặp nhau nhưng trông có vẻ là

người đáng tin, hẳn sẽ không phạm loại sai lầm này, thế là lời nàng xoay chuyển, hỏi:

- ...Có phải người đầu thai nhầm không?

Miệng Tạ Doãn há ra khép lại, sững sờ không biết tiếp lời ra sao, lặng im chốc lát, cuối cùng không kiềm được vịn eo bật cười:

- Không sai, người sinh ra ta là phụ mẫu nhưng người hiểu ta là A Phi___chuyện này cũng có thể bị cô nhìn ra? Ta đúng là càng lúc càng thích cô đấy!

Nói rồi, hắn thành thạo dắt hai con ngựa ra khỏi chuồng, ném một sợi dây cương cho Chu Phi đã nhảy xuống khỏi nóc nhà:

- Yên tâm, Văn tướng quân là trợ thủ đắc lực nhất dưới trướng cha cô, Thanh Long chúa không làm gì được ông ấy đâu... O? Ngô cô nương?

Chu Phi quay đầu nhìn lại, thấy Ngô Sở Sở không biết đã ra từ khi nào, hai tay còn ôm một gói hành lý nho nhỏ, thờ hồn hèn.

Chu Phi cau mày nói:

- Nơi này đao kiếm không có mất, cô ra làm gì? Mau quay vào đi!

Ngô Sở Sở do dự, lắp bắp nói:

- Hai, hai người muốn đi sao? Mang đủ hết đồ rồi sao?

Tạ Doãn mỉm cười trả lời:

- Ta nhắc chân là có thể đi, không cần mang gì cả, không có tiền...

Mặt Chu Phi không chút cảm xúc tiếp lời:

- Thì đi ăn xin.

Tạ Doãn kinh ngạc nói:

- Sao cô biết ta từng làm nghề này? Có phải là thấy ta trẻ tuổi ngoại hình tuấn tú nên len lút theo dõi ta không?

Chu Phi:

- ...

Kỳ thực Chu Phi nhìn ra được, Ngô Sở Sở không muốn một mình đi theo Ngô tướng quân, nàng ấy ở Nam triều không thân thích không bằng hữu, một nữ tử lẻ loi cô độc đi nhờ vả một người chưa từng quen biết, mà người được nhờ vả lại chỉ nghe danh chứ chưa từng gặp, nhân phẩm có tốt không, tính tình có dễ chịu không, nàng ấy hoàn toàn không biết, quả thực khiến người ta hoảng hốt bất an.

Nhưng bản thân Chu Phi dãi nắng dầm mưa, bất cứ lúc nào cũng có thể rút đao động thủ với người ta, thực không tiện mang nàng ấy theo, đành cố ý nói lời hù dọa, muốn để Ngô Sở Sở tự quay về.

Chu Phi nghĩ thầm: “Có trách thì trách ta bản lĩnh không đủ.”

Nếu nàng có thể như ông ngoại thì hay biết mấy, giậm chân một cái là vô lâm chân động, năm xưa mang theo một người bị trọng thương và một người tay trái gà không chặt mà vẫn có thể nghênh ngang vào nam ra bắc, muốn đi đâu thì đi, đâu cần kiêng kỵ nhiều như vậy?

Với gia giáo của Ngô Sở Sở, nàng ấy tuyệt đối sẽ không mở miệng khiến người khác khó xử, nhất thời, câu “có thể mang ta theo hay không” không thể thốt nên lời, nước mắt sắp rơi xuống, vào lúc nàng ấy tiến thoái lưỡng nan thì thành linh có một cái tay từ phía sau duỗi tới, tóm lấy cổ nàng ấy.

Ngô Sở Sở bị ép ngẩng đầu lên, không nói được.

Tiểu bạch kiểm rõ ràng đã bị Hoa chương quỹ phong bế huyết đạo không biết sao lại có thể tự đứng dậy, nửa khuôn mặt hắn ta khuất trong bóng tối, sống mũi cao hẹp, cằm nhọn, khóe môi chứa ý cười, càng lúc càng giống yêu quái giết người hút máu trong truyền thuyết.

Hắn ta nhìn về phía bọn Chu Phi qua đỉnh đầu Ngô Sở Sở, nhẹ giọng nói:

- Đứng im, tuy bản lĩnh ta chả ra sao, không so được với đại nhân vật lợi hại như Nam Bắc đao, nhưng bóp chết một tiểu nha đầu thì không khó đâu.

Chu Phi vừa thấy người này thì lệ khí trào dâng, âm trầm nói:

- Người có thể thử xem, nàng ấy mà thiếu mất một sợi tóc nào thì ta thái lát người.

Tiểu bạch kiểm như cười như không nhìn nàng, nghiêng đầu khẽ ngửi trên tóc Ngô Sở Sở, bình phẩm:

- Ta cảm thấy cô nương này đẹp hơn người, nữ tử phải yêu kiều mềm mại mới tốt, cả ngày đánh đánh giết giết coi chừng mặt có nếp nhăn đấy... Ồ, cũng đúng, ta quên mất, thông thường các người đều không sống tới tuổi mặt có nếp nhăn đâu.

Chu Phi động sát tâm, tập trung tinh thần vào chuôi đao trên tay, tạm thời dẹp sự nhanh nhẹn miệng của mình, im lặng nhìn chăm chăm tiểu bạch kiểm.

Hắn ta chớp chớp mắt với nàng, lại cười nói:

- Và lại, lẽ nào trông ta giống kẻ sợ chết sao?

Lúc này, Tạ Doãn im lặng hồi lâu chợt kêu lên:

- A Bái.

Tiểu bạch kiểm nghe tên mình thì ánh mắt hơi dao động.

- Đường đột rồi, ta nghe Kỷ đại hiệp gọi các hạ như vậy.

Tạ Doãn cười nho nhã lịch thiệp với hắn ta, sau đó mở miệng nói một câu kỳ lạ:

- Chắc hẳn tên các hạ là chữ này, vậy xin hỏi có phải các hạ họ ‘Ân’ không?

Chu Phi nghe không hiểu, thậm chí họ “Âm” hay họ “Dương” thì có gì khác?

Nhưng sắc mặt tiểu bạch kiểm kia chợt thay đổi, toàn thân giống như bị chó điên cắn, rít lên quát:

- Người nói cái gì? Người thì biết cái gì?

Tay hắn ta bắt giác dùng sức khiến Ngô Sở Sở suýt tắt thở, run cầm cập như chiếc lá khô cuối mùa thu.

Hoa chương quý không biết từ khi nào đã âm thầm ra phía sau hắn ta, tiểu bạch kiểm trong cơn nóng giận không hề phát hiện, bị Hoa chương quý cắt tay chương cho một chương làm loạn choạng, không tự chủ lao về phía trước, Chu Phi không chút chậm trễ nhích tới một bước, đưa tay vịn cánh tay tiểu bạch kiểm, kéo hắn ta với xu thế có thể bẻ gân nghiền xương, “rắc” một tiếng làm trật khớp, đồng thời đón lấy Ngô Sở Sở, ném ra sau lưng cho Tạ Doãn rồi xách đao muốn làm thịt đối phương.

Hai giọng nói gần như vang lên cùng lúc _____

- Dừng tay!

- Khoan đã!

Lưỡi đao của Chu Phi chỉ cách tiểu bạch kiểm trên mặt đất một đường nhỏ, trượt qua lớp da ngoài, cứng rắn ngừng lại, ánh đao lạnh lẽo lấp lóe tụ lại nơi rãnh, phản chiếu gương mặt người tái nhợt.

Người lên tiếng một là Tạ Doãn, một là Kỷ Vân Trầm.

Kỷ Vân Trầm nhũn nhặn nói:

- Ta không ngờ hắn lại học phép di dời huyết đạo của Thanh Long chúa, nhất thời sơ suất, thực lòng xin lỗi.

Ân Bái đang ở dưới mũi đao mà vẫn cần mẫn tìm đường chết, nghe vậy cười to nói:

- Lẽ nào người tưởng ta vào Thanh Long giáo chỉ là danh nghĩa thôi sao?

Hèn gì tên tiểu bạch kiểm này cho gì ăn nấy, quậy nửa ngày trời là để tích tụ thể lực, chờ đêm khuya yên tĩnh không ai phòng bị sẽ giết người chạy trốn.

Kỷ Vân Trầm không để ý tới hắn ta, thành khẩn nói với Chu Phi:

- Có thể xin cô nương tha cho hắn một mạng không, ề...

Chu Phi chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần hắn dám nói “nề mặt ta” thì nàng sẽ khoét một cái lỗ trên cổ tên tiểu bạch kiểm này.

Kỷ Vân Trầm nhu nhược rề rề, ngày ngày trưng khuôn mặt mẹ kế chán sống không biết cho ai xem, nếu không phải bị hắn liên lụy thì Hoa chương quý cũng không tới mức tự chặt tay, thế mà hắn không những không nói giúp cho bằng hữu ngược lại còn cầu xin cho tên tiểu bạch kiểm này.

Hoa chương quý không nói gì, một người ngoài như Chu Phi cũng không tiện cưỡng chế làm ra chuyện bất bình thay người khác, nhưng điều này không trở ngại chuyện nàng chương mất tên tiểu bạch kiểm.

May mà mặt Kỳ Vân Trầm không to như vậy, hẳn nói:

- Nề mặt Lý lão trại chủ đi.

Chu Phi:

- ...

Nàng rất khó khăn rất khó khăn mới nuốt được câu “là cái thá gì” đã ra tới mép trở vào, nghẹn đau dạ dày.

Tạ Doãn nhỏ giọng nói sau lưng nàng:

- A Phi, thật đấy, nếu ta đoán không sai, người này là hậu nhân của Ân Văn Lam.

Chu Phi ngạc nhiên nói:

- ... “Sơn Xuyên kiếm”?

Sơn Xuyên kiếm chính là “nhất kiếm” trong câu “song đao nhất kiếm”, kiếm là quân tử, từ xưa tới nay mười người luyện võ thì có sáu bảy người dùng kiếm, hề là người có thể nổi danh nhờ kiếm, đa phần đều không phải kẻ tầm thường, Sơn Xuyên kiếm Ân Văn Lam thành danh cùng với những thiếu niên Khô Vinh thủ nhưng tình huống lại khác, ông xuất thân từ danh môn chính thống, cả đời ổn định, cuối cùng tài năng thành đạt muộn, tự mình thành nhất đại tông sư.

Ân thị từng một thời hưng thịnh, thiên hạ vô song, võ công của ông cực cao, con người lại phóng khoáng, đức cao vọng trọng, là vị minh chủ có khả năng hiệu lệnh quân hùng mà mấy trăm năm chưa từng xuất hiện, khi Sơn Xuyên kiếm còn sống, có thể nói là nhất hô bá ứng, dù không có danh hào nhưng vẫn được xem như thủ lĩnh.

Đáng tiếc, Ân thị ở Trung Nguyên không ở yên một góc, không có núi sông che chắn như 48 trại, nên khi Nam Bắc đối đầu sẽ đứng nơi đầu sóng ngọn gió, đương nhiên không thể chỉ lo lấy thân mình.

Năm xưa bảy đại Bắc Đầu tập hợp ở Ân gia trang, ép Ân Văn Lam quy thuận Bắc triều.

Đường đường là Sơn Xuyên kiếm, chưa từng quy thuận ngay cả Triệu thị chính thống Đại Chiêu, sao có thể bỏ đi khí tiết để nương nhờ nguy triều? Ân Văn Lam đương nhiên không đồng ý, chỉ là năm đó tuổi tác ông đã cao, không có lòng gây hấn, nhất thời sinh ra ý nghĩ quy ẩn. Tiếc rằng cây không đón gió nếu không phải cây thấp thì là cây chết, Ân Văn Lam nhiều lần né tránh vẫn không thể tránh được thói đời hiểm ác.

Ân Văn Lam chết như thế nào, đến nay vẫn là lời đồn đoán mỗi người một kiểu, đến thời bọn Chu Phi chỉ biết Ân Văn Lam bị nổ chết, từ đó về sau Ân gia trang sụp đổ, cũng như vô số môn phái bị chìm trong cát bụi, đứt đoạn truyền nhân.

Ánh mắt Chu Phi từ từ dời đến tiểu bạch kiếm dưới đao:

- Hẳn ta? Hậu nhân Sơn Xuyên kiếm?

Về mặt quá kính ngạc của nàng không hiểu sao đã kích thích Ân Bái, hẳn ta chột nghiêng răng, lao vào lưỡi đao của nàng.

Chu Phi vội rút đao về, dùng mũi chân đạp hẳn ta trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52: Suy Tàn

Chu Phi nóng nảy nói:

- Người lớn chừng này rồi, còn sợ người ta nói? Nếu thật cần mặt mũi như vậy thì trước đây người làm gì?

Không biết do nàng đạp quá mạnh hay do Ân Bái quá cáu kỉnh, nghe xong câu này, hẳn ta đơ tại chỗ, sau đó mặt như giấy vàng, phun ra một ngụm máu tươi...

Nét mặt Kỳ Vân Trầm hơi lay động, lộ vẻ không đành lòng, than thở:

- Kỳ thực hẳn...

Tạ Doãn thấy Kỳ Vân Trầm lại trung về khổ tâm của núi cao gì gì đó, bèn vội ngắt lời:

- Kỳ đại hiệp, đừng kỳ thực kỳ thà gì nữa, nơi đây không thích hợp ở lâu, trước tiên chúng ta...

Hắn còn chưa nói hết, trên lầu khách điểm chợt vang lên tiếng người:

- Tam công tử, ngài ở nơi này sao? Dọa thuộc hạ chết mất, cứ tưởng lại dễ lạc ngài.

Bạch tiên sinh tìm tới!

Dưới chân Tạ Doãn như bồi mười tám lớp mỡ lợn, lướt ra sau Chu Phi, liền thoảng nói:

- Anh hùng cứu mạng, mau mau mau giúp ta ngăn ông ấy.

Chu Phi:

- ...

Tạ Doãn cao hơn nàng nửa cái đầu, sau khi đối mắt với nàng một lát thì đột nhiên nhớ ra gì đó, bèn co vai rút cổ chùn chân, nhét bản thân ra sau bóng lưng không hề to lớn của Chu Phi, mắt lão liên, miệng lẩm bẩm:

- Cô e là không đánh lại lão lưu manh này đâu, phải dùng trí... ờm, nói với ông ấy mấy câu để câu giờ đi, ta suy nghĩ đã.

Chu Phi triệt để bái phục da mặt dày vô song của Doãn vương gia, nàng cảm thấy nếu mình lột nó ra làm áo giáp thì nhất định sẽ đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Nàng nhắc chân đá Ân Bái qua bên Hoa chương quỳ, miệng nói:

- Bạch tiên sinh cẩn thận.

Bạch tiên sinh ngờ ngác, không biết Chu Phi bảo ông cẩn thận cái gì, nghe nàng cảnh báo còn tưởng phía sau có kẻ địch, vội nhìn quanh xem xét, ông vừa phân tâm thì nghe tiếng gió “vù vù”, đợi ông quay đầu lại thì thấy một cái chấn lao ập vào ông.

Trong hậu viện khách điểm có phoi mấy tấm chắn đệm màn giường, Chu Phi nhanh tay lẹ mắt chọn cái dày nhất hất từ dưới lên che mặt Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh không thấy rõ phía sau chấn có gì, vội nâng kiếm chém vào.

Nào ngờ Chu Phi ở ngay mặt sau chấn, cái chấn mang theo sức mạnh của nàng, Bạch tiên sinh vừa động thủ thì nàng liền chưởng mạnh đẩy ra, sức mạnh hai bên va nhau, chấn bông chớp mắt tan nát, từng đám bông lớn bên trong tung ra như “ngàn vạn hoa lê nổ” bay đầy trời, Bạch tiên sinh tức thời bị hoa mắt, vào khoảnh khắc ấy, trong đám sợi bông hiện ra một thanh đao, đầu thanh kiếm trong lòng bàn tay Bạch tiên sinh ra như chớp giật, bất ngờ gác lên cổ ông.

Bạch tiên sinh bao nhiêu năm chưa từng chịu thiệt thòi như vậy, nhất thời sơ suất, bị một tiểu nha đầu tính kế ___ còn là một tiểu nha đầu mà ông luôn cho rằng trung hậu ngay thẳng không có tâm cơ!

Chu Phi nhỏ giọng nói:

- Xin lỗi.

Bạch tiên sinh bị nàng gác đao lên cổ, toàn thân cứng ngắc, dạ dày trào ngược men chua, nhưng còn chưa đợi ông phát huy công phu ba tấc lưỡi thì Chu Phi đã thành thực phong bế huyết đạo ông, sau đó tựa như vô cùng xấu hổ chấp tay với ông, nói:

- Ta đã bảo ông cẩn thận rồi mà.

Chu Phi bỏ lại một câu khiến người ta giận sôi gan như vậy rồi bỏ chạy.

Bạch tiên sinh:

- ...

Ông biết mà! Cả ngày ở chung với tam gia nhà ông, sao có thể gần mực không đen được chứ!

Tạ Doãn cười to nói:

- Hay, có phong thái của ta hồi trẻ!

Kỳ Vân Trầm lần này rốt cục cũng phát triển chút nhãn lực, phát tay nói:

- Thanh Long chúa chưa chắc đã tự tới, các người cười ngửa đi quá nguy hiểm, xin trước tiên đi theo ta.

Nói xong, hắn đi trước dẫn đường.

Chu Phi do dự, Tạ Doãn ngoắc tay với nàng:

- Đi thôi.

Nàng nhướn mày, chưa lên tiếng nhưng Tạ Doãn dường như biết nàng muốn hỏi gì, chậm rãi mở miệng:

- Dạy cô một đạo lý, có vài người thoát nhìn không hợp tính cô, cực kỳ đáng ghét, nhưng là danh hiệp một thời thì dù bản thân có trở thành nửa người nửa ngọc, ít nhất nhân phẩm cũng không tồi.

Tuy Chu Phi không tin Kỳ Vân Trầm nhưng lại khá tin Tạ Doãn, bèn cất bước đi theo, suy một ra ba đâm chọc hắn:

- Nói vậy, dù Doan vương diện hạ có trở thành bọn bịp bợm giang hồ cũng là vì nhân phẩm người không tồi?

Tạ Doãn giống như không nghe ra ý mỉa mai của nàng, mặt không đổi sắc tìm không đập loạn chấp nhận câu “khen” này, ca ngợi:

- Thông minh, ánh mắt tinh tường!

Chu Phi không còn gì để nói.

Cứ thế, Hoa chương quý, Ngô Sở Sở, thậm chí là tiểu bạch kiểm Ân Bái bị khống chế lần nữa đều đi theo. Kỳ Vân Trầm đưa họ đến bên dưới hầm rượu hậu viện, dịch cái lu lớn ra, bên dưới có một con đường đen hun hút, không biết sâu bao nhiêu.

Kỳ Vân Trầm lấy bật lửa ra, dẫn đầu xuống trước.

Ân Bái đang bị Hoa chương quý khống chế, không thể giờ trò nhưng miệng vẫn không yên, thấy thế cười nói:

- Đường đường là Bắc đạo lại đi làm đầu bếp trong một khách điểm hoang vu, làm đầu bếp rồi mà còn lo ngay ngáy, tự đào một địa đạo cho mình. Đang yên đang lành làm người không chịu lại đi làm chuột, quái đản.

Hoa chương quý không nhanh không chậm cất tiếng:

- Còn người, đang yên đang lành làm người không chịu lại đi làm chó, có quái đản hay không?

Hơi thở Ân Bái chợt ngưng trệ.

Sắc mặt Hoa chương quý dịu lại chốc lát mới từ từ mở miệng giải thích:

- Mật đạo này là ta giữ, không liên quan tới Kỳ lão đệ.

Chu Phi và Tạ Doãn đều không hỏi, chỉ có Ngô Sở Sở không hiểu lắm mấy quy tắc này, ngạc nhiên nói:

- Ông giữ mật đạo này làm gì?

Hoa chương quý không so đo với nàng ấy, nở nụ cười hòa nhã:

- Cô nương, người như bọn ta rồi sẽ có ngày mai danh ảm tích, quá nửa đều vì trốn tránh giang hồ báo thù, không vì nguyên do nào khác.

Lúc này, Kỳ Vân Trầm đi trước đột nhiên châm những ngọn đèn nhỏ hai bên mật đạo, không gian tối om bỗng chốc sáng lên, chiếu bóng người ra thật dài, lác lác lư trong quầng sáng. Ngô Sở Sở giật mình, loáng thoáng ngửi được mùi ẩm ướt, hình như trong mật đạo dưới lòng đất đã lâu không có hơi người này sinh ra rêu cỏ không mọc mà tới.

Lưng Kỳ Vân Trầm hơi khom, có lẽ ngày ngày đón đưa khách đến khách đi, xào rau thái thịt, lâu dần cái eo khom xuống liền cứng luôn ở đó, không sao thẳng về được nữa.

Chu Phi nghe Hoa chương quý và Ngô Sở Sở nói chuyện, trong lòng lại có suy nghĩ khác, nàng đã thấy sự quyết đoán tàn nhẫn khi chặt cổ tay và sự co được dân được của Hoa chương quý, không mấy tin rằng ông là loại người vì trốn tránh báo thù mà khiến bản thân chịu thiệt đi đào địa đạo, nàng thiên hơn về ý nghĩ rằng ông đang nói giúp cho Kỳ Vân Trầm.

Chu Phi hỏi:

- Con đường này đi tới đâu?

Hoa chương quý trả lời:

- Đi thẳng đến dưới chân Hành Sơn.

Chu Phi “a” lên, sau một lát mới hỏi:

- Đào thẳng đến dưới chân Hành Sơn, phái Hành Sơn không ý kiến sao?

Các đại môn phái đều dựa sông dựa núi, bởi vậy trong danh sơn có rất nhiều khách tu hành, có câu “Thái Sơn chương, Hoa Sơn kiếm, đường Hành Sơn lúc có lúc không, Nga Mi mỹ nhân kích”, như vậy tính ra, Hành Sơn chắc cũng là danh môn đại phái nổi tiếng.

Chu Phi vốn chỉ thuận miệng hỏi thôi, nào ngờ lời vừa thốt ra, xung quanh đều yên tĩnh.

Nàng vô cùng ngại cảm hỏi:

- Sao thế?

Tạ Doãn thấp giọng trả lời:

- Có lẽ cô không biết, lần trước Nam Bắc giao chiến ở đây... đại khái là sáu bảy năm trước, đánh cho đất trời mù mịt, phái Hành Sơn luôn được dân chúng kính trọng, rất nhiều đệ tử có gia đình dưới núi, không thể ngoảnh mặt làm ngo, nhưng một khi nhúng tay vào sẽ không tránh khỏi rước lấy tai họa.

Hoa chương quý nói tiếp:

- Không sai, trận chiến đó từ chương môn cho đến các lão nhân bồi phận cao đều chết, chỉ còn lại lác đác mấy tiểu bối, đầu chống đỡ nổi cục diện hỗn loạn, đệ tử có nhà thì về nhà, người không nơi để đi thì theo tân chương môn rời đi, nghe nói tân chương môn ấy là tiểu đệ tử cuối cùng của lão chương môn, lúc đi cũng không biết được 16 17 tuổi chưa... haiz, người không biết đã đi đâu về đâu.

Chu Phi sững sờ, không tự chủ quay đầu nhìn lại, quét mắt từ khuôn mặt bị thịt mỡ chen lẫn biến dạng của Hoa chương quý đến Ân Bái, trong lòng nhất thời mờ mịt.

Các cao thủ đỉnh cao của 20 năm trước giờ đây đều đã biến mất giữa hồng trần... Nam đảo chết; Bắc đảo quy ẩn nơi quan ngoại, chỉ còn lại một truyền nhân bị phế võ công hoàn toàn, làm đầu bếp trong một khách điểm nhỏ; huyết thống Sơn Xuyên kiếm đứt, tình cảnh tiêu điều, chỉ còn lại một kẻ vợ và vợ vãn; Khô Vinh thủ người thì điên, người thì mai danh ẩn tích hơn mười năm.

Còn về “tán tiên” của Bồng Lai Đông Hải, người này dường như chưa từng nhập thế, rốt cuộc có tồn tại hay không, đến nay không ai rõ.

Mà những danh môn đại phái trông như có thể hô mưa gọi gió kia cũng trước sau sụp đổ, núi Hoạc Nhân Tử nhân hôm nay có rượu hôm nay say làm mưa làm gió bốn bề, hoặc giả bảo giờ đây tan đàn xẻ nghé, tứ đại đạo quán mạnh ai nấy co đầu rút cổ, tự quét tuyết trước cổng, Thiếu Lâm tránh xa thế ngoại, niệm A di đà mãi không xong, ngũ nhạc (1) nhân số suy tàn, ngay cả một chương môn tên tuổi cũng không có.

(1) Năm ngọn núi lớn TQ: Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn, Tung Sơn.

Năm xưa, có ai không hào quang rạng rỡ? Cứ thế bất giác mất đi, tàn đi, hoặc già chết đi nơi đất khách. Bầu trời võ lâm Trung Nguyên tựa như phủ một lớp mây mù, tất cả sao trời mỏng manh yếu ớt, âm u chết chóc, trong loạn thế ai nấy đều bất an thương tiếc.

Ngược lại, mấy tên Bắc Đầu lại vô cùng uy phong, khiến người ta nghe tên đã sợ vỡ mật.

Võ lâm Trung Nguyên truyền thừa ngàn năm đồ sộ, đao thương kiếm kích búa rìu móc giáo, mười tám môn vũ khí, ngàn vạn loại tài năng, đến thời này, dường như đều đứt đoạn.

Thậm chí, thời đại không anh hùng, bọn nhãi ranh thành danh.

Chu Phi suy nghĩ quá tập trung, không ngờ người đi trước lại đột nhiên dừng bước, nàng va vào lưng Tạ Doãn.

Tạ Doãn vội đỡ lấy nàng, cười trừ chọc:

- Cô va vào trước mặt thì tốt biết mấy... sứt mũi chưa?

Chu Phi đánh tay hất ra, thấy đằng trước trông trái hơn, theo ánh đèn trên vách đá, nàng thấy trước mặt có một gian phòng nhỏ đơn sơ, bên trong có ghế có bàn, đủ để nghỉ ngơi, trong góc còn dự trữ không ít lương thực.

Kỷ Vân Trầm lúc này mới quay đầu lại, nói:

- Mọi người tạm nghỉ ngơi ở đây một đêm, chờ ngày mai quan binh và Thanh Long cầu đi cả, ta sẽ đưa mọi người ra ngoài, thoát thân cũng dễ.

Ân Bái lạnh lùng nói:

- Thoát thân? Đừng nằm mơ, Thanh Long chúa là ai? Đắc tội hần ất sẽ bị truy sát đến chân trời góc biển, một cái mặt đạo bừa mà mong tránh được?

Chu Phi nói:

- Còn hi vọng chủ tử ngươi tới cứu à? Bớt nằm mơ đi, nếu hần ta đuổi tới thật thì ta sẽ làm thịt ngươi trước, hậu nhân mất thể diện như ngươi thì không có còn hơn, ta kéo ngươi chết cùng cũng chưa chắc có người trách ta.

Ân Bái lẽ ra phải giận tím mặt nhưng khi nghe lời này, kỳ lạ là hần ta lại cười, nói:

- Cứu ta? Nếu Thanh Long chúa đuổi theo thì người đầu tiên hần giết chính là ta.

Ngô Sở Sở thấy không ai quan tâm đến hần ta, bỗng dưng cảm thấy tên tiểu bạch kiếm này có chút đáng thương, liền hỏi:

- Các ngươi... không phải cùng một bọn sao? Tại sao lại giết ngươi?

Ân Bái dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng ấy:

- Ngươi thì biết cái gì?

Tạ Doãn chợt nói:

- Ta nghe nói, người khác đều là thu đồ đệ nhưng Thanh Long chúa lại thu 18 nghĩa tử nghĩa nữ, trước đó lão Cửu Long gọi ngươi là “thiếu chủ”...

Hoa chương quý hừ một tiếng:

- Nhận giặc làm cha.

Ân Bái nói:

- Không dám nhận, chỉ là tự hạ thấp mình mà thôi. Các ngươi không nghe người dưới quê hay gọi chó nhà nuôi là “nhĩ tử” sao? Bọn ta khi gặp hần, phải tứ chi chạm đất, quỳ đi dưới đất, chủ nhân bảo đứng mới được đứng, lúc hần ăn cơm, bọn ta phải quỳ bên đầu gối hần, vui vẻ đợi hần đưa tay lấy đồ ăn cho ăn, ăn xong không chết thì chủ nhân mới biết thức ăn không có độc, rồi đuổi bọn ta đi, thỉnh thoảng tâm trạng hần tốt thì bọn ta có thể được thưởng thịt ăn.

Khi Ân Bái nói lời này, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm lưng Kỳ Vân Trầm, bóng lưng đã khom của nam nhân ấy dường như lại sụp thêm một chút, tiêu tụy đáng thương khó nói rõ thành lời.

- Ta là người thông minh nhất, khiến người khác yêu thích nhất, nghe lời nhất nên thường xuyên được Thanh Long chúa mang theo bên cạnh, lão Cửu Long bản lĩnh chẳng ra sao, quỳ xuống cũng không liếm được đầu ngón chân của chủ nhân nên đành bóp mũi tới nịnh nọt ta. Theo ta ra ngoài giải quyết một phe nhân cũng không tốn phí bao nhiêu tinh thần của lão ta, số hên thì còn có thể danh chính ngôn thuận tranh cướp thứ gì đó, chẳng phải hời sao? Chỉ là không ngờ bên cạnh Bắc đạo nhân tài đông đúc, ngay cả chó săn Nam triều cũng không tiếc ngàn dặm xa xôi chạy tới bảo vệ, còn hại chết lão Cửu Long không biết trời cao đất rộng kia.

Ân Bái cười nói:

- Ta lên lút dựa hơi thì không sao, về cùng lắm là chịu một trận roi, nhưng ra ngoài gây chuyện, không chỉ hại chết người có năng lực của hần mà còn hủy đi trận pháp lật núi khuấy biển của hần, đây không phải là chuyện một trận roi có thể giải quyết đâu.

Kỳ Vân Trầm mắt diếc tai ngơ, tự nhiên bày bàn ghế ra, rồi lại bắc cái ấm nhỏ lên bếp lửa, hâm nóng một bình rượu gạo, chỉ là không hiểu sao mà không cầm nổi bình rượu lên, vụt tay rơi mất, Tạ Doãn phản ứng cực nhanh, đưa tay tiếp được:

- Cần thận.

Kỳ Vân Trầm đứng ngây ngốc một hồi, khoát tay nói:

- Đa tạ ____ A Bái, là ta có lỗi với ngươi.

Hoa chương quý nói:

- Dù đệ có lỗi với hần thì mấy năm nay cũng đã trả hết rồi, hần đi làm chó cho người ta lẽ nào không phải là tự nguyện? Lẽ nào không đáng đời?

Ân Bái nhìn Kỳ Vân Trầm, cười ác độc.

Kỳ Vân Trầm lấy một chiếc khăn lụa sạch ra khỏi ngực, lần lượt lau sạch từng cái trong chồng chén cũ rồi rót rượu gạo nóng hổi đưa cho mọi người. Rượu gạo này không mạnh, không say người, vị rất thô, hơi ngọt, uống non nửa chén thì toàn thân ấm lên, hơi ẩm quần quanh bốn bề tựa như cũng nhát đi không ít.

Kỳ Vân Trầm dán mắt vào bàn đá, thấp giọng nói:

- Lúc ta còn trẻ, đạo pháp mới thành, không biết trời cao đất rộng, bái biệt lão sư, khẳng khái đòi vào Trung Nguyên. Lão sư khuyên ta nhưng ta cho rằng ông già rồi nhát gan nên không chịu nghe. Ông không khuyên được ta, lúc sắp chia tay vẫn ân cần dạy bảo, bảo ta làm chuyện gì cũng phải cân nhắc

suy tính kỹ càng hằng làm, ông nói “đao trong tay con cũng như cuốc trong tay người nông dân, bàn tính trong tay phòng sổ sách, cuốc và bàn tính là để dùng khi làm việc, không phải dùng khi làm người, đừng lẫn lộn.”

Kỷ Vân Trầm nói đến đây, ánh mắt bất giác quét qua Chu Phi, không biết có phải thông qua nàng mà nhìn thấy bản thân hai mươi năm trước hay không.

Chu Phi nhấp ít rượu gạo, không tiếp lời, trong lòng nhẩm lại mấy câu của Bắc đạo Quan Phong nói một lần, không hiểu lắm.

Kỷ Vân Trầm nói:

- Đương nhiên ta không nghe. Dao là vũ khí, đao pháp có linh hồn, “Đoạn Thủy Triền Tĩ” là tay chân hồn phách của ta, sao có thể so với mấy thứ tầm thường như cái cuốc và bàn tính? Vào Trung Nguyên, quả nhiên ta dựa vào thanh đao này mà tung hoành thiên hạ, nhanh chóng tạo được chút hư danh, kết giao được một đám bằng hữu, rất đắc ý. Ta nảy ra ý nghĩ khai tông lập phái ở Trung Nguyên, để “Bắc đao” tái hiện chốn giang hồ, thế là trong vòng nửa năm, ta liên tiếp hạ bảy chiến thư, lần lượt đánh bại nhiều cao thủ thành danh, không ngờ... lại nghe được một lời đồn.

Chu Phi nghe có chút không thoải mái. Lý Cần Dung 17 tuổi dám vào Bắc đô ám sát hoàng đế, Đoàn Cửu Nương khoảng 20 tuổi đã dựa vào Khô Vinh thủ tung hoành thiên hạ, ngay cả Kỷ Vân Trầm trước mặt mà nàng luôn thấy ngửa mặt này khi còn trẻ cũng một đao kinh động thế gian, lòng nghĩ đến việc khai tông lập phái.

Còn nàng thì sao, ngay cả đao pháp gia truyền cũng qua quyết bình bình, cả ngày bị người ta đuổi giết, như một con chim non chưa chuẩn bị xong đã bị đá ra khỏi tổ, chỉ có thể kiếm chút cảm giác thành tựu trước mặt loại người như Tạ Doãn mà thôi.

Lần đầu tiên Chu Phi thất vọng về bản thân, nhìn người rồi lại nhìn mình, cảm thấy mình có lẽ không thể tạo ra thành tựu lớn lao gì, nếu tư chất đã bình thường như vậy thì đao trong tay nàng quả thực có gì khác với cái cuốc và bàn tính đâu.

Lúc nàng suy nghĩ lung tung thì Ngô Sở Sở hiểu kỳ hỏi:

- Lời đồn gì?

- Có người nói, sở dĩ năm xưa Bắc đạo Quan Phong rút cổ nơi quan ngoại, mấy chục năm không đặt chân vào Trung Nguyên một bước, là vì bại bởi Sơn Xuyên kiếm Ân Văn Lam, đủ thấy “Đoạn Thủy Triền Tĩ” chỉ là thứ nhị lưu, vậy mà không biết xấu hổ đồng xưng Nam Bắc với Phá Tuyết Đao.

Kỷ Vân Trầm nói:

- Càng gần Ân gia trang, lời đồn này càng thịnh, dưới con phần nộ, ta đã hạ chiến thư với Ân Văn Lam, muốn bác bỏ lời đồn rửa nhục... nhưng bị từ chối.

...

- Tuy ta rất không cam tâm, nhưng Ân tiên bối làm người khiêm tốn lịch thiệp, lời nói cứ chỉ đều khiến người khác dễ chịu thoải mái nên đã làm dịu đi lửa giận của ta. Lúc ta sắp đi, tình cờ thấy một đứa trẻ lên lút chạy ra Ân gia trang, cực kỳ lanh lợi, cũng không sợ người lạ...

Ân Bái hừ lạnh, mọi người hiểu ngay, đứa trẻ kia e chính là Ân Bái.

- Ta đoán đây là con của Ân gia, lên người lớn chạy ra ngoài chơi, ta muốn đưa nó về nhưng nó khóc mãi không thôi, ta dỗ nửa ngày cũng vô dụng, nghĩ mình dù sao cũng rảnh rồi nên dứt khoát dẫn nó đến chợ gần đó dạo một vòng chơi, con nít mà, chơi chẳng bao lâu là chán, đến lúc đó lại đưa nó về nhà là được. Không ngờ khi nghỉ chân trong túp lều, ta nghe người kể chuyện hát rong bịa chuyện Sơn Xuyên kiếm đã đánh Bắc đạo đại bại thế nào.

...

- Ta nghe xong giận dữ, Ân gia là thế lực gì? Nếu không phải họ ngầm đồng ý thì sao có người dám nói những lời này dưới chân Ân gia trang?

Nói đến đây, Kỷ Vân Trầm hít sâu một hơi, sắc mặt càng lúc càng trắng:

- Ta nhất thời kích động...

- Nhất thời kích động bắt ta lại, ép cha ta chấp nhận chiến thư của ngươi.

Ân Bái cười lạnh nói:

- Kỳ đại hiệp, thực là phong độ danh hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Ân Xưa Thù Cũ

Mọi người yên tĩnh chốc lát, nhất thời không biết nên nói gì.

Chu Phi không nhịn được nhớ tới ánh mắt ban nãy Kỷ Vân Trầm nhìn mình, liền đề tay lên ngực tự hỏi: “Nếu là mình, mình sẽ làm ra loại chuyện kích động như vậy sao?”

Vừa nghĩ là cảm thấy không thể _____ dù sao nàng cũng đánh không lại, hạ chiến thư thực là mất mặt.

Nghĩ vậy, trong lòng nàng không khỏi thê lương, đành tự an ủi mình: “Dù sao truyền nhân của Nam đạo không phải mình mà là mẹ mình, mẹ mình ngon hơn hẳn nhiều là được.”

Nếu Lý Căn Dung biết nàng có suy nghĩ này, đoán là có thể mời nàng ăn một bữa roi da xào sùn.

Kỷ Vân Trầm không lên tiếng nhưng Ân Bái thì rất hăng, nói khoác không biết ngượng:

- Buồn cười, dù cha ta mang thương tích ứng chiến, vẫn có thể đánh nguoi bò càn ra đất!

Lời này vừa thốt, ai nấy đều mang vẻ mặt khó nói, ngay cả Ngô Sở Sở cũng nghe không nổi. Một đứa trẻ ranh to xác đứng lên đã sắp cao bằng nóc phòng mà mở miệng là “cha ta thể này cha ta thể nọ”, quăng hết tiền đồ bản thân, lại còn quai đản không tự biết xấu hổ.

Chỉ có Chu Phi sợ hãi phát hiện suy nghĩ ban nãy trong lòng mình lại y hệt tên tiểu bạch kiểm này, bèn vội lấy người khác làm gương, im lặng cúi đầu tự kiểm điểm.

Kỷ Vân Trầm không tức giận, thần nhiên nói:

- Không sai, ta không phải đối thủ của Ân tiên bối... ta không phải là đối thủ của ông há chỉ về mặt võ công?

Tạ Doãn bùng bát rượu gạo đã hâm nóng xoay qua xoay lại ủ ấm tay, chậm rãi nói:

- Kỷ đại hiệp, lời nói như bọt khí, có những lời thẳng như thuốc tốt, cũng có những lời như thuốc độc, làm loạn hồn phách, ra khỏi miệng, vào tai huynh, hể huynh để nó trong lòng thì vô hình trung đã bị người ta thao túng. Lòng người hiểm ác như thâm cốc cửu u, người khác tâm cơ ngàn tầng mà huynh thành tâm thẳng thắn, khi đó tuổi huynh còn trẻ, nhất thời kích động bị lừa, vốn không cần quá tự trách.

Kỷ Vân Trầm im lặng chấp tay với hần tỏ lòng biết ơn.

Nhưng Ân Bái nhảy dựng lên mắng to:

- Nguoi thì biết cái gì? Nguoi biết cả nhà bị diệt là cảm giác gì sao?

Chu Phi chợt nhớ tới lai lịch của “Đoan vương” mà Ngô Sở Sở nói với nàng, lập tức vô thức nhìn về phía Tạ Doãn.

Về mặt Tạ Doãn vẫn yên tĩnh tốt tính như cũ, ngay cả ánh mắt cũng chưa từng dao động, thậm chí còn có chút cười nhân nhượng, vô cùng nhã nhặn nói với Ân Bái:

- Ân thiếu hiệp, oan có đầu nợ có chủ, nguoi đòi nợ sai nguoi, dù nguoi khác có thấy nguoi đáng thương nên không trách tội nguoi nhưng nguoi có thể tự xem mình là nguoi thắng sao? Kẻ đầu têu chân chính chẳng phải sẽ cười nguoi ngốc à?

Sắc mặt Ân Bái thoát đỏ thoát trắng, nghẹn không thốt nên lời.

- Đa tạ công tử giúp ta gỡ tội.

Kỷ Vân Trầm nói, hần không nghe Văn Dục xưng hô với Tạ Doãn là “Đoan vương” bên ngoài khách điểm, chỉ nghe Bạch tiên sinh gọi “tam công tử” gì đó, thế là cũng gọi “công tử” theo, tiếp đó lại nói:

- Nhưng Kỷ mỗ quả thực đã phạm lỗi lầm, thiếu nợ thì không có gì hay để chống chế.

Chu Phi bây giờ mới hiểu ban nãy Tạ Doãn nói “ít nhất nhân phẩm cũng không tồi” là có ý gì. Một người nếu còn biết xấu hổ, còn biết thẳng thắn nhận tội, thì bất kể người đó trông chừng mặt thể nào, trông do dự thiếu quyết đoán thế nào, dẫu không phải anh hùng cũng không tới nỗi thành cẩu hùng. (1)

(1) Cẩu hùng: chỉ người nhát gan, vô tích sự.

- Sau này ta mới biết, trước khi ta vô cớ khiêu khích, Ân tiên bối vừa đánh đuổi Bắc Cầu, trên người vốn mang thương tích, lại bị ta bức bách, bắt đả đĩ mang thương tích ứng chiến. Nhưng dù là như vậy, ta vẫn thua, lúc tỉ võ, ông vốn có thể giết ta nhưng lại thả chân võ kiểm mình khiến bản thân thương tích chồng chất cũng không làm gì ta. Ta nhớ khi đó ông đã nói một câu...

Chu Phi hỏi:

- Câu gì?

- Ông nói “tuy giang sơn thời nào cũng có anh hùng nhưng mấy mươi năm sau nhất định là thời buổi khó khăn, những hậu sinh các cậu phải xông pha núi đao biển lửa, sao có thể không dũng chết dưới tay ta?”

Chu Phi bưng chén rượu đặt dưới mũi, nhất thời quên uống.

Ánh mắt Kỳ Vân Trầm nặng nề nhìn chằm chằm rượu gạo trong tay, khi hắn còn trẻ, dễ dàng đắc ý, dễ dàng kích động, tính tình có chút nông nổi, hăng hái nói đầy nghĩa khí, một câu hợp ý là có thể cùng người ta uống say bí tỉ, hai câu bất hòa là có thể rút đao rút kiếm ra tay đánh đập.

Nhưng hai mươi năm mưa gió trôi qua đủ mài đá tảng thành hạt cát, cũng đủ để khiến một người hoàn toàn thay đổi.

- Tuy ta bại dưới tay Ân tiên bối nhưng tâm phục khẩu phục, đương nhiên đưa trả con người ta trở về.

Kỳ Vân Trầm nói:

- Nào ngờ khi ta đưa A Bái về Ân gia trang...

Sắc mặt Ân Bái đột nhiên trở nên cực kỳ đáng sợ.

Chu Phi nghĩ nghĩ, hỏi:

- Cho nên lúc đó có người lợi dụng người làm tiêu hao sức chiến đấu của Sơn Xuyên kiếm, sau khi người đi thì lập tức đánh úp Ân gia trang... người đó là ai?

Vì vừa nãy Kỳ Vân Trầm nói Ân Văn Lam trước khi tỉ võ với hắn, từng động thủ với Bắc Đẩu, Sơn Xuyên kiếm là tuyệt đại cao thủ, nói không chừng võ công còn trên cả Lý Chủy, Ân Văn Lam bị thương thì người từng đánh với ông càng chẳng tốt lành gì, Bắc Đẩu không quá có khả năng vừa đặt bẫy vừa đi đánh trước để tự làm tiêu hao năng lực bên mình.

Kỳ Vân Trầm tự rót cho mình một ít rượu gạo, không trả lời.

Hoa chương quý chợt lớn tiếng nói:

- Huynh đệ, đến lúc này rồi mà đệ còn bảo vệ tên tiểu tử này! Có gì không thể nói? Không sai, có câu “cây cao gió lớn”, năm xưa không ít người hại Ân đại hiệp, mấy năm nay huynh đệ chúng ta mai danh ẩn tích chính là để truy tra chân tướng năm xưa, Bắc Cầu ép Ân gia trang quy thuận nguy triều là một, không ít kẻ vô danh tiểu tốt theo chân chúng đục nước béo cò thì khỏi phải nhắc, ngoài ra, còn một bên khác cũng là một kẻ chủ mưu... Ân Bái, người nghe cho rõ đây, đó chính là người cha nuôi tốt mà người nhận đây!

Chu Phi cho rằng Ân Bái sẽ lại giống như chó bị giẫm đuôi, nhảy dựng lên sửa ỉnh ỏi một tràng, nào ngờ hắn ta lại ngậm chặt miệng, ngoại trừ u ám nhìn Hoa chương quý thì không nói gì cả, nhìn về mặt hắn ta, dường như không hề bắt ngờ.

Hoa chương quý cười lạnh dùng cánh tay cụt còn sót lại vỗ vai Kỳ Vân Trầm, nói:

- Thấy chưa, bây giờ đệ nhìn rõ mình nuôi lớn thứ gì chưa?

Kỳ Vân Trầm đổ hết rượu gạo vào miệng, không biết vì uống quá nhanh hay vì điều gì khác mà gương mặt đỏ từ vành mắt cho đến trán, gân trên thái dương giương nạnh múa vuốt, tựa như muốn nứt da tung ra ngoài.

Hoa chương quý cảm hận nói:

- Tên gốc này lòng đầy áy náy, hơn hai mươi năm qua chưa từng có một giấc ngủ yên, thề không bao giờ động võ cùng ai nữa, trừ phi chính tay đâm chết kẻ thù... còn nuông chiều nuôi lớn tên bội tình bạc nghĩa này.

Ân Bái cười lạnh nói:

- Có trách thì trách trên đời không tường nào gió thổi không lọt... dám hỏi Hoa đại hiệp, nếu ông biết dưỡng phụ chính là kẻ hại chết cả nhà ông thì ông còn có thể tiếp tục giả vờ làm hiếu tử hiền tôn không?

Hoa chương quý không ưa hắn ta chỉ sợ không phải ngày một ngày hai, gương mặt béo hiền từ từ trở nên mất kiên nhẫn:

- Ta nào có năng lực này nhưng ta thấy người già vờ cũng vô cùng nhàn nhuỷ lắm, đúng là anh hùng xuất thiếu niên.

Kỳ Vân Trầm:

- Được rồi!

Hoa chương quý đột nhiên đập vỡ chén rượu trong tay, chỉ vào Kỳ Vân Trầm nói với Ân Bái:

- Năm đó người thỉnh linh không từ mà biết, có biết đệ ấy tìm người thế nào không? Suýt nữa đệ ấy đã lật tung từng tảng đá khắp ba ngọn núi sáu con sông rồi! Sau đó người trở về, ta thấy thần sắc người nham hiểm, ánh mắt người bất thường, ta nhắc đi nhắc lại với đệ ấy là phải cẩn thận nhưng đệ ấy cứ không nghe, thế nào? Bị chó phản bội cắn một cái có đau không? Bị ép tự hủy kinh mạch để chịu không?

Bên này vốn đang nhớ lại những ký ức huy hoàng năm xưa thì đột nhiên cãi vã.

Ba người Chu Phi, Tạ Doãn, Ngô Sở Sở hoàn toàn không biết câu chuyện tiếp tục thế nào, chỉ có thể chấp vá đại khái từ những lời ồm tỏi đó để tìm chút chân tướng. Ân Bái tình cờ biết Ân gia trang bị diệt liên quan đến Kỳ Vân Trầm, bởi vậy bị phần bỏ đi, ở bên ngoài không biết đã gặp phải điều gì mà nói chung là bị Thanh Long chúa nhật về, ngày ngày học tập làm thế nào để trở thành một đại ma đầu, thời gian không phụ người có lòng, về mặt “tâm thuật bất chính”, hẳn ta quả nhiên có thiên phú dị bẩm, vừa mới ra nghề đã thành công ám hại Kỳ Vân Trầm tự hủy kinh mạch.

Kỳ Vân Trầm đứng bật dậy:

- Nghi ngại đủ rồi, ta tiễn mọi người ra ngoài.

Hoa chương quý rất có nội hàm, tuy thất thố nhưng chỉ hơi nhầm mắt là khôi phục như thường, giờ tay không chế Ân Bái, tóm cổ họng hẳn ta, ép hẳn ta câm miệng, sau đó dùng tay không chế, theo mọi người ra ngoài.

Khi thấy ánh mặt trời lặn nửa thì đã sắp giữa trưa.

Vừa từ dưới đất bò lên, ánh mặt trời có vẻ hơi chói mắt, Chu Phi ló đầu nhìn, núi cao kéo dài quả nhiên gần ngay trước mắt, giữa đầu là có thể loáng thoáng thấy đỉnh núi ẩn trong mây mù, sườn núi khoác một màu xanh biêng biếc nổi bật, gió thổi cũng không lay động, nhìn xa xa có thể thấy rừng trúc tiêu tương chạy dài vô tận, đúng là một mảnh sơn hà xinh đẹp đoan trang.

Tiếc rằng, sơn hà tuy đẹp nhưng không dấu chân người. Có thể thấy gần đó vốn dĩ có ít thôn làng, loáng thoáng còn sót lại vài gian nhà rách nát vỡ, nhưng đều đã thành di tích, vật sống đã chạy hết từ lâu, núi hoang chim đại, dấu vết con người mờ nhạt, càng lúc càng xơ xác tiêu điều.

Mọi người ai cũng quen dải nắng đầm mưa, có thể đi cả đêm chẳng thấy mệt gì. Chỉ có Chu Phi để ý nhìn sắc mặt Ngô Sở Sở, đề nghị:

- Nghi ngại trước một lát nhé, trời còn sớm, chiều lại đi cũng không muộn.

Ngô Sở Sở tuy cố nhịn không lên tiếng nhưng nghe lời này như được đại xá, đặt mông ngồi xuống đất, thật muốn cứ thế mà nằm luôn.

Tạ Doãn chấp tay nói với Kỳ Vân Trầm:

- Đa tạ Kỳ đại hiệp dẫn đường.

Kỳ Vân Trầm lắc đầu, hỏi:

- Công tử muốn đi về đâu?

Tạ Doãn cười nói:

- Một người nhàn rồi như ta, có nơi nào không thể đi? Ngược lại hai vị đây đã náo loạn như thế, e là không thể về khách điểm Tam Xuân nữa, dự định đi về đâu?

Chu Phi nghe đến đây, trong lòng chợt nảy ra ý tưởng, vội tận dụng muốn giúp đại đương gia nhà mình lôi kéo người, bèn nói:

- Nếu có lòng thì có thể theo ta về Thục Trung.

Chỉ là tiểu bạch kiểm Ân Bái kia có chút vấn đề, mang theo thì phiền phức, giết cũng không tiện, chẳng lẽ phóng sinh ngay tại chỗ? Hình như không tốt cho môi trường lắm.

Hoa chương quý mỉm cười, đang định trả lời thì đột nhiên, trong núi yên tĩnh chợt vang lên một tiếng thanh la, bầy chim giết mình kêu loạn bay lên, Chu Phi dựng tóc gáy, nói với Tạ Doãn:

- Không phải người nói Văn Dục đáng tin sao? Sao dám hát tuồng này đuổi theo nhanh vậy?

Tạ Doãn trầm ngâm: “Phí lời, Văn tướng quân đánh được một nửa, phát hiện lạc mất người thì đâu còn tâm trạng đối phó đám tà ma ngoại đạo này? Chắc hẳn vội vàng tẩu đi rồi.”

Có điều lời này nói ra chắc chắn lại bị đánh, Tạ Doãn vội vã trung ra về mặt ưu sầu nói với Chu Phi:

- Ôi ta cũng không biết, có thể là cuộc đời tám chín phần mười là không như ý chăng?

Chu Phi liếc hẳn, mặt không biểu cảm đập hẳn một cú.

Tạ Doãn:

- ...

Chu Phi nói:

- Không biết tại sao, thấy người chớp chớp mắt là bực mình.

Nói xong, nàng xách trường đao đề phòng bốn phía, tiếng thanh la này vang vọng khắp sơn cốc, nhất thời không rõ là từ đâu truyền tới, Hoa chương quý bốp cồ họng Ân Bái, nói:

- Đi theo ta!

Cả đám người vắt chân lên cổ chạy trong tiếng chiêng trống rung trời.

Hoa chương quý không hổ là người đón đưa khách ở nơi này nhiều năm, nghiệm nhiên trở thành thổ địa, chui đông chui tây giữa núi rừng rậm rạp, lúc bắt đầu Chu Phi còn có thể nhớ đường nhưng sau khi xoay hai vòng thì đầu óc quay mòng mòng, đành phải cầm đầu đi theo, tiếng thanh la dần nhạt bớt, Hoa chương quý dẫn họ đến một nơi lưng chừng núi, đường ở đây vô cùng hẹp, phía sau còn có một sơn động thiên nhiên có thể nghỉ ngơi, trốn vào vô cùng bí mật, từ trên cao nhìn xuống vừa vặn để thủ khó công.

Chu Phi đánh giá chung quanh, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì nghe Ngô Sở Sở hét nhỏ, chỉ thấy một đám bóng trắng không biết từ khi nào bỗng bành mà tới, trong mây hơi thở đã đến cuối đường nhỏ lên núi, người đi đầu cầm ở bên đường một lá cờ Thanh Long, sau đó tách ra hai bên, mặt Thanh Long chứa như cá nheo vượt lên cả mọi người, ung dung ngẩng đầu nhìn bọn Chu Phi già yếu bệnh tật, lập tức vẩy tay vào không trung, một loài động vật như con chuột to màu xám thình lình nhảy xuống khỏi cái cây phía trên Ân Bái, chồm lắt đã chạy vào tay Thanh Long chúa.

Thanh Long chúa vô cùng yêu thương bé con chuột đó, dùng ngón tay vuốt lông nó, không hề chê bẩn, còn hôn lên một cái, cười nói:

- Chó chưa gỡ vòng cổ, đừng hòng ai bắt được.

Ân Bái luôn bị Hoa chương quý bốp cồ, thật may chưa tắt thở, khó khăn lắm Hoa chương quý mới nói lỏng tay, hẳn ta cuối cùng cũng có cơ hội nói chuyện:

- Bọn ta mỗi ngày đều ăn một loại đan dược, trên cơ thể có mùi, con người không ngửi được, chỉ có con chuột tìm hương kia là có thể ngửi được, chạy đến chân trời góc biển đều có thể bị tìm ra, ai bảo các người cứ cường ép ta theo?

Người này có rắm không thả sớm, đúng là cực kỳ đáng ghét, Chu Phi cảm thấy mặt mũi của Sơn Xuyên kiếm đã không đủ dùng nữa, nàng nhất định phải ra tay làm thịt tên tiểu bạch kiểm này mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng.

Thanh Long chúa buông lỏng tay, con chuột xám được huấn luyện bò từ cánh tay lên vai hắn ta, đoạn chính ngồi đó, đôi mắt nhỏ xoay loạn tít.

Thanh Long chúa nói:

- Không sai, mau trả con chó nhỏ nhà ta về, bổn tọa thưởng cho các người toàn thân.

Chu Phi đang định mở miệng đáp trả thì bị Tạ Doãn đưa tay cản.

Hắn hơi nhích lên một bước, không biết lấy từ đâu ra một cái quạt, xách ngược xoay tới xoay lui, thay đổi bộ dạng hận không thể ôm đuôi Chu Phi hô cứu mạng lúc trước, trong từng cử chỉ đều toát lên khí chất quý phái bình tĩnh ung dung.

Tạ Doãn khoát tay, ném ra thứ gì đó từ trong ống tay áo, chỉ nghe “xèo” một tiếng, một đoạn pháo hoa nổ trên trời như sao chổi, dù là giữa ban ngày cũng vô cùng chói mắt.

Sắc mặt Thanh Long chúa chợt trở nên khó coi, vội nhìn sang Chu Phi, nơi đây gió núi lạnh lẽo thổi đông đưa cành cây qua lại, giống như có người mai phục.

Tạ Doãn nhìn hắn ta, như cười như không nói:

- Thật sao? Bổn vương sống đến từng này, lần đầu nghe có người nói muốn cho ta toàn thân, chắc, Tào Trọng Côn còn không chịu, Thanh Long chúa phúc hậu hơn ông ta nhiều.

Chu Phi khiếp sợ lau mặt nhìn Tạ Doãn, trong chớp mắt hắn đã từ gã bip bọm giang hồ nói năng dẻo quẹo hóa thân thành “Đoan vương gia”, nàng nhất thời không tiêu hóa được.

Tạ Doãn lập tức nghiêng người, đưa lưng về phía Thanh Long chúa, về mặt cao thâm khó dò thình lình thay đổi, nghe răng nhếch miệng làm mặt quỷ với nàng.

Chu Phi:

- ...

Sau đó Tạ Doãn từ từ đi tới trước mặt Ân Bái, nghênh đón ánh mắt kinh hãi giống hệt của cả Ân Bái và Hoa chương quỹ, dùng quạt hất cầm Ân Bái, quan sát tỉ mỉ chốc lát rồi lại vỗ nhẹ trên mặt hấn ta mấy cái, nói:

- Bốn vương ban đầu còn có chút không tin, có điều nhìn trận chiến không đánh đã khai của Thanh Long chúa như vậy, xem ra “sự kiện kia” là thật?

Sự kiện nào?

Đám người xung quanh đều không biết hắn đang nói gì, đành phải nghiêm mặt tập thể, cố sức không lộ dáng vẻ ngơ ngác phá đám.

Tạ Doãn không coi ai ra gì, chậm rãi nói với Ân Bái:

- Giao Sơn Xuyên kiếm ra đây, bốn vương tha người một mạng.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Trảm Tự Quyết

Kỷ Vân Trầm và Hoa chương quỹ nhìn nhau, về mặt ai nấy đều khiếp sợ.

Chỉ có Chu Phi cảm giác mình làm rơi đoạn từ cổ trở lên ở khách điểm Tam Xuân rồi, còn đang buồn bực nghĩ: “Son Xuyên kiếm không phải đã chết rồi sao? Còn giao cái gì?”

Ân Bái bị Hoa chương quỹ kẹp cuống họng, con người trọn tròng sắp rớt ra ngoài, ánh mắt hóa thành mũi khoan đầy thù hận ghim vào Tạ Doãn.

Tạ Doãn mỉm cười, nói:

- Đầu tiên người nói lão Cửu Long chẳng qua là phùng nhị lưu, phải nịnh bợ ngay cả người như người, đám thuộc hạ ông ta mang đến lại càng là lâu la, sau đó người nói người lừa lão Cửu Long, không cần thận giết chết ông ta, cho nên Thanh Long chúa muốn truy sát người___ thiếu niên, tự người nghe xem, người nói chuyện câu trước câu sau có khớp nhau không? Phiên người bịa lời nói dối cũng phải bịa có tâm chút, đừng không dùng đến não chứ.

Nghe bảo nói dối cũng phải dùng não, Chu Phi nhanh chóng chớp chớp mắt.

Nàng vừa nãy cũng cảm thấy có chỗ kỳ kỳ, chỉ là không nghĩ kỹ, bây giờ nghe Tạ Doãn nói mới biết kỳ chỗ nào, Chu Phi thầm nghĩ: “Ồ, ầm ỹ nửa ngày đuổi giết hấn ta là vì hấn ta trộm đồ của Thanh Long chúa, còn gạt kẻ gốc lão Cửu Long hộ tống giúp.”

Ân Bái tức khắc hơi bối rối.

Tạ Doãn lại nói:

- Nếu không phải đoán được Son Xuyên kiếm có khả năng nằm trên tay người, người thật sự tưởng rằng chỉ với mấy câu chót lưỡi đầu môi là có thể khiến bốn vương giúp người? Người cảm thấy ta khờ, hay là ta đoán tự?

Ân Bái giận đỏ mặt tía tai, rất muốn phi nhỏ vào mặt Tạ Doãn, nhưng nhất thời không nghĩ ra được từ để nói___ hấn ta không thể tự phơi bày xuất thân của mình trước mặt Thanh Long chúa, dù muốn mắng sa sả cũng phải châm chọc câu từ, đề phòng lỡ miệng, rất khó chịu.

Thanh Long chúa thận trọng hỏi:

- Ta nói đại tướng quân Nam triều sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, không biết các hạ là vị quý nhân nào?

Tạ Doãn mỉm cười, không lên tiếng.

Bình thường tình huống thế này, sau khi hấn nở nụ cười đầy tiên khí thì phải có một thuộc hạ có mắt nhìn đứng ra, thay hấn tuyên bố “vương gia nhà ta là aĩ”.

Nhưng Tạ Doãn cười xong, phóng tầm mắt nhìn ra bốn phía___ lại phát hiện không có bố trí nhân vật này.

Kỷ Vân Trầm và Hoa chương quỹ ù ù cạc cạc, không biết gì hết.

Tạ Doãn đành phải nháy mắt ra hiệu với Chu Phi, Chu Phi khó hiểu nhìn lại, mắt to trừng mắt nhỏ với hấn, hoàn toàn không tiếp thu được sự phô trương của Đoan vương điện hạ___ Tạ Doãn rất buồn bực, kẻ địch bất ngờ tới mà trận doanh phe mình không một ai có thể phối hợp với hấn!

Vào lúc da đầu hần tê đại nghĩ làm thế nào để bỏ khuyết hình tượng cho hoàn mỹ thì cuối cùng cũng có người đứng ra cứu giúp.

Ngô Sở Sở búi mái tóc mây, bước lên phía trước, nhẹ nhàng hành lễ với Thanh Long chúa, nhỏ nhẹ nói:

- Vương gia nhà ta phong hào là ‘Đoan’.

Tạ Đoãn xoay mở quạt ra, bề ngoài lơ đãng gạt đầu, kỳ thực là đang phong độ ngời ngời quạt đi mồ hôi lạnh trên người.

Ngô Sở Sở xuất thân danh môn, khí chất trong từng cử chỉ khác xa một trời một vực với đám giang hồ lỗ mãng chân đất quê mùa, vừa mở miệng là tựa như có gió mát thổi qua, phảng phất như một đoá lan cao quý yêu kiều mọc giữa bãi tha ma, vì quá xinh đẹp và tương phản nên khiến người ta hơi sợ hãi... đặc biệt là loại người đa nghi như Thanh Long chúa.

Ngô Sở Sở nói xong, cúi đầu nở nụ cười rồi quay về phía sau Tạ Đoãn. Tim nàng đập dồn dập sắp nhảy khỏi lồng ngực, nếu không phải trước đây từng theo Chu Phi xông ra khỏi thành Hoa Dung bị hai Bắc Đẩu bao vây, xem như từng trải qua sóng gió thì ban này chân nàng run cầm cập có đứng vững hay không còn chưa chắc.

Thanh Long chúa đại khái nằm mơ cũng không ngờ, thủ lĩnh của tứ đại ma đầu tội ác tày trời như hần sẽ có ngày bị một tiểu nha đầu hai tay xách không nổi nửa thùng nước lửa gạt.

Đúng lúc này, không hiểu sao lại trùng hợp như vậy, trong núi có một cơn gió nổi lên, tiếng gió vi vu rì rào thổi qua cánh rừng tựa như có người đang xì xào khe khẽ, trong lòng Thanh Long chúa đa nghi, cảm thấy đầu đầu cũng có bầy, thần hồn nát thần tính, trông gà hóa cuốc.

Tuy Chu Phi không làm được nha hoàn báo danh nhưng vẫn làm được hộ vệ tận tụy, tay nàng chậm rãi đẩy vỏ đao đeo sau lưng ra, một tiếng ‘keng’ vang vọng giữa núi rừng, mang đến cảm giác nghiêm túc sát phạt khó nói rõ thành lời, từ trên cao mỉm cười nhìn xuống Thanh Long chúa.

Tạ Đoãn cười nói:

- Thứ này có phải của ngươi không, trong lòng ngươi hiểu rõ, thế gian chỉ có đạo lý khổ chủ đòi lại đồ của mình, những người khác đều là danh bất chính ngôn bất thuận, hiện tại xương cốt khổ chủ đã nát rữa không còn, hai ta tranh đoạt Sơn Xuyên kiếm đều chỉ có thể xem là tặc, tiền bối như Thanh Long chúa sẽ không làm ra chuyện bỉ ổi ‘vừa ăn cắp vừa la làng’ chứ?

Sắc mặt Thanh Long chúa khó coi.

Tạ Đoãn nói xong, không thèm nhìn Thanh Long chúa và đám chó săn của hần ta, xoay người đi lên núi.

Lúc này, khí thế toát ra từ hần quả thực khó có thể hình dung, chỉ riêng bóng lưng kéo dài ấy là Chu Phi cảm thấy hần có thể dùng để đem đi tạo phản bức vua thoái vị được rồi.

Thanh Long chúa chịu thiệt lớn dưới tay Văn Dục, may là Phi Khanh tướng quân giữa chừng không biết có chuyện gì mà bỏ đi rất vội vàng.

Càng xuôi nam, thế lực Nam triều Hậu Chiêu càng mạnh, bọn ‘chó săn triều đình’ như Văn Dục tự nhiên cũng càng càn rỡ, Thanh Long chúa quay đầu nhìn mấy người mình vội vàng đem theo này thì nhất thời không đủ sức, ngập ngừng không dám đuổi theo.

Thanh Long chúa không phải không nghi ngờ tên thư sinh tự xưng ‘Đoan vương’ này cố ý ra vẻ huyền bí lừa bịp chơi trò ‘không thành kế’, nhưng hần ta đã tận mắt thấy Văn Dục, còn đích thân chịu lỗ, lúc đó Phi Khanh tướng quân đã nói rõ rằng trong khách điểm Tam Xuân có ‘quý nhân’ đang ở, xem ra quý nhân kia hần là Đoan vương.

Tình hình lúc đó là Văn Dục nhường hần ta chứ không phải hần ta đánh lui đại quân triều đình, Văn Dục có lý do gì không ở bên chủ nhân nhà mình mà còn chơi ‘không thành kế’ với hần ta?

Tạ Đoãn ngây trang thực sự quá giống, và lại nói chuyện đầu ra đầy, Thanh Long chúa bất giác tin ba phần.

Tạ Đoãn để Ngô Sở Sở đi trước nhất, đi giữa là Kỳ Vân Trầm đang căng thẳng và Hoa chương quỹ túm Ân Bái không cho hần ta nói lung tung, Chu Phi là người duy nhất không phải ‘thân mang tàn tật’ và ‘không bằng tàn tật’ nên không còn lựa chọn nào khác, đành xách đao đoạn hậu.

Kỳ thực Tạ Đoãn vừa liếc nhìn tư thế đứng của Thanh Long chúa liền biết hần ta bị thương. Một mình Văn Dục chưa chắc đấu thắng đại ma đầu ác danh lan xa này, nhưng ông nhiều thuộc hạ binh lính, hơn nữa ai nấy đều kỷ luật nghiêm minh... nếu không phải Thanh Long chúa có thương tích trên người thì dù hôm nay Tạ Đoãn không hát ‘không thành kế’ mà có tiếp viện thật cũng chưa chắc dọa dẫm được người ta.

Bây giờ núi này thoạt nhìn yên tĩnh, hần càng biểu hiện không sợ hãi thì Thanh Long chúa càng đắn đo cân nhắc.

Tạ Đoãn không tin con cá nheo lớn này sẽ không tham sống sợ chết... kẻ điên cuồng chân chính, chuyên môn làm chuyện xấu mấy chục năm, thực rất khó kéo dài lâu không suy sụp.

Họ đi từng bước từng bước về phía trước, thần sắc Thanh Long chúa khó đoán, đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt sắc bén ngay cả Chu Phi cũng cảm thấy như có gai sau lưng, lúc này, mạng nhỏ của họ hoàn toàn phụ thuộc vào một ý nghĩ của Thanh Long chúa.

Nàng liễu mạng dựng thẳng tai để ý động tĩnh sau lưng, đi thật xa vẫn không dám buông lỏng, tiếng nhạc sau lưng cứ vọng tới không ngừng.

Tay Chu Phi dè lên chuôi đao hai lần, không dám quay đầu, đành lẳng lặng đếm nhịp tim của mình, thầm nghĩ: “Đi chưa?”

Thanh Long chúa âm trầm nhìn bóng lưng Ân Bái từ từ đi xa, cuối cùng quyết định hôm nay không đủ nhân lực, tạm thời từ bỏ, hắt ta vung tay áo, các giáo chúng bạch y bên cạnh được huấn luyện nghiêm chỉnh chuẩn bị lùi lại.

Đúng lúc này, con chuột tìm hương đột nhiên trượt xuống vai hắn ta.

Con thú nhỏ này không cảm nhận được sóng ngầm mãnh liệt và sự nghi kỵ lẫn nhau giữa họ, thấy mùi hương mình theo dấu dần bay xa thì cho rằng mình vẫn chưa xong việc, linh hoạt nhảy nhót tại chỗ mấy cái rồi tung bốn chân đuổi theo trên con đường nhỏ.

Một tỳ tưng bên cạnh Thanh Long chúa thấy vậy, vội giơ tay muốn bắt thì bị Thanh Long chúa cản.

Cái đuôi dài nhỏ của con chuột tìm hương lắc lư, đi lại vô cùng nhẹ nhàng, vừa chạy vừa nhảy men theo sơn đạo.

Thanh Long chúa như có điều suy nghĩ nhìn con chuột xám lỏn kia chốc lát, bỗng nhiên cái miệng rộng nứt ra, nói:

- Giỏi, suýt thì bị một đám nhãi ranh lừa gạt.

Chuột tìm hương tuy có sở trường đặc biệt nhưng bản chất vẫn là loài chuột, tính tình nhạy cảm, gặp nơi đông người sẽ trốn đông trốn tây, nhưng bây giờ nó lại yên tâm chạy trên sơn đạo như vậy, chỉ có thể nói rõ rằng sơn đạo này căn bản không có người!

Lòng bàn tay Chu Phi đột nhiên vô cớ lạnh lẽo, đúng lúc này, Thanh Long chúa vừa mới bị họ bỏ lại đột nhiên hét dài một tiếng, chấn động cả núi xanh, thú vật kinh hoàng, bầy chim bay loạn, mà cây cỏ vẫn là cây cỏ, phía sau không hề có đại đội nhân mã mai phục nào cả.

Lộ rồi!

Chu Phi không chút nghĩ ngợi nói:

- Chạy!

Lời còn chưa dứt, Tạ Doãn đã chạy tới, một tay xách sau gáy Ngô Sở Sở, cả người bay đi trước như mũi tên rời cung.

Kỷ Vân Trâm và Hoa chương quỹ sau tiếng “bốn vương” ban nãy, một lần nữa khiếp sợ kinh công quý thần khó lường của hắn, có điều khiếp sợ thì khiếp sợ, bậc lão luyện giang hồ rất có bản lĩnh, cảm xúc mãnh liệt đến mấy cũng không làm lỡ chuyện quan trọng. Hoa chương quỹ đánh ngất Ân Bái, kẹp dưới nách như bao tải, sau đó dùng cánh tay cụt còn lại ôm lấy vạt áo Kỷ Vân Trâm, bước chân như bay đuổi theo.

Chu Phi rơi lại phía sau một bước, quay đầu nhìn, thấy đám người Thanh Long đuổi theo rất nhanh, và một bóng dáng nhỏ màu xám lỏn lên.

Đúng rồi, suýt quên mất con chuột chết tiệt kia!

Chu Phi dừng bước, thấy con chuột tìm hương đuổi theo trước, trường đao nàng cuốn lại, một tiếng “chít” vang lên, con chuột xám to đứt thành hai đoạn, nàng lấy một chân làm trục, dồn sức xoay người chém về phía mỏm đá bên cạnh.

Lần này nàng dùng mười phần sức mạnh, Khô Vinh chân khí trước đây vận chuyển không mấy linh hoạt chống đỡ kinh mạch nàng đến cực hạn, lưỡi đao dài không quá hai thước xông thẳng vào tòa núi Nam Nhạc (1), trong khoảnh khắc lưỡi đao tiếp xúc với đá tảng, Chu Phi loáng thoáng chạm được cốt lõi của thức “Sơn” __ dùng cực mỏng cạy cực cứng, dùng cực yếu chém cực dày!

(1) Một cách gọi của núi Hành Sơn.

Mũi đao được rớt Khô Vinh chân khí trượt vào giữa khe đá, Chu Phi chột hít sâu một hơi, dùng cổ tay kéo, cổ tay bị chấn tê rần, một khối đá to cứ thế bị nàng nạy, lắc lư trong không trung mấy cái rồi ầm ầm lăn xuống.

Lúc này, mấy lâu la Thanh Long đi đầu đã đuổi theo rất gần, chưa kịp đề phòng thì gặp phải “Thạch tướng quân” từ trên trời rơi xuống, người chạy nhanh nhất xui xẻo nhất, dưới tình thế cấp bách, bèn đưa tay kéo đồng đội của mình, suýt kéo cả người ta chết chùm, đám bạch y nhân bỗng chốc loạn cào cào.

Thanh Long chúa mắng to:

- Phế vật! Nha đầu thôi tha!

Hắn ta đưa tay quăng một kẻ ngáng chân đi, qua không khí đánh vào tảng đá đang lăn xuống kia, một tiếng nổ vang rền, tảng đá tan nát trong tay hắn ta, bắn tung tóe khắp nơi.

Tình hình lúc này có thể nói là cực kỳ khủng hoảng, nhưng vào lúc mấu chốt, Chu Phi lại lĩnh hội Phá Tuyết Đao nhà mình sâu hơn một tầng.

Chút sợ hãi không đáng kể trong lòng kẻ “đệ nhất to gan của 48 trại” lập tức bị niềm vui sướng hòa tan, đồng thời chột nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ: “Chín

thức Phá Tuyết Dao bình thường đều là dùng lần lượt, liệu có khả năng dùng hai chiêu cùng một lúc hay không?”

Nói một cách đơn giản, khi dùng đơn đao, không thể nào đồng thời chém bên trái chặt bên phải, bởi vậy “xem hai chiêu thành một chiêu” cơ bản là không thể thực hiện, phải là chuyên gia thông suốt nguyên lý mới có thể thay đổi chiêu thức.

Cách nghĩ của Chu Phi lại càng kỳ lạ, nàng phát hiện Khô Vinh chân khí vừa bá đạo vừa tinh tế, một mặt dường như có thể san núi lấp biển, duy ngã độc tôn, nhưng một mặt khác, mỗi lần hỗ trợ cho đao pháp khác nhau, nó đều xảy ra biến hóa rất vi diệu, tựa như đang hướng dẫn cho nàng ý của đao.

Chu Phi theo sơn đạo nhanh chóng chạy về phía cánh rừng rậm rạp nhất, cường chế dùng Khô Vinh chân khí mới lĩnh hội được trong thức “Sơn” vào chiêu “Bất Chu Phong”, đao pháp vốn dĩ nhanh như mây khói bỗng chốc trở nên bạo ngược, thành lốc xoáy rít gào mà đến. Chỉ trong một hơi thở, Chu Phi đã xuất ra liên tục bảy đao, nhìn không phân biệt được ánh đao, hung hãn tiến thẳng đến trước mặt Thanh Long chúa.

Thanh Long chúa từng giao thủ với nàng, lúc đó chỉ đánh mấy chiêu đã bị Văn Dục cản, không hề cảm thấy tiểu nha đầu này có bản lĩnh cỡ nào, bây giờ thành linh đối mặt với Phá Tuyết Dao danh chấn giang hồ 20 năm trước thì giật nảy mình, chỗ nội thương nơi ngực bị lưỡi đao bức ép bắt đầu phát tác.

Thanh Long chúa chột lùi về sau, đám thuộc hạ hắn ta đưa nhau bắt chước, vô cùng tham sống sợ chết, thấy lão đại lui xuống thì đương nhiên không nói hai lời, đồng thời dùng bước như lâm đại địch.

“Đại địch” Chu Phi lần này cũng không dễ chịu, khí hải đan điền của nàng đều bị bảy đao kia rút sạch, bây giờ nếu có người lao tới cho nàng một cú thì có lẽ ngay cả đao nàng cũng xách không nổi, tuy không hiểu Thanh Long chúa không bị sứt mẻ cọng lông nào mắc mớ gì lùi nhưng tốt xấu gì cũng cho nàng cơ hội thở lấy hơi.

Chu Phi bắt chước Tạ Doãn làm màu, xách ngược cương đao, khễ nghiêng đầu, nói khoác không biết ngượng:

- Núi Hoạch Nhân Tử Nhân? Chẳng qua chỉ thế mà thôi, ta thấy ngươi còn không bằng Mộc Tiểu Kiều nữa đấy.

Thanh Long chúa nghe nàng nhắc tới tên Mộc Tiểu Kiều thì càng thận trọng hơn, nghiêm giọng hỏi:

- Ngươi rút cuộc là ai?

Chu Phi không kịp tức khắc bịa cho mình một danh hiệu, lại không thể vô liêm sỉ mở miệng tự xưng “bỏn gì gì đó” như Tạ Doãn, thế là hàng mi dày rậm của nàng nhấp nháy, như cười như không nói:

- Ngươi đoán xem.

Thanh Long chúa:

- ...

Đúng lúc này, trên núi chột vọng đến tiếng hú dài, khinh công có thể tay không leo bên sông Tây Mặc của Tạ Doãn không phải hạng đùa, Chu Phi không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà hắn có thể leo cao đến thế.

Tiếp đó, một sợi dây mây thật dài không biết lấy từ đâu thả xuống, Chu Phi quấn vào cổ tay, toàn thân vọt lên trời, đồng thời trong lúc đang đưa, nàng dùng chút sức lực mới gom góp lúc nói chuyện ban nãy giờ ngang đao chém về phía Thanh Long chúa.

“Trảm” tự quyết Phá Tuyết Dao nghe nói có uy lực có thể chém ngang thiên hà.

Thanh Long chúa đương nhiên biết rõ lợi hại, nhưng đao phía trên, hắn ta phía dưới, sơn đạo nhỏ hẹp, bên cạnh còn có một đám kẻ vương vãi tay chân, Thanh Long chúa không còn cách nào khác, đánh hết lớn một tiếng, ra tay đốn đõ.

Bỗng chốc, hai bàn tay hắn ta hiện lên quầng sáng, trên dưới hợp lại, kẹp chặt lưỡi đao Chu Phi.

Chu Phi sớm đã kiệt sức, đừng nói là “thiên hà”, dòng suối nhỏ nàng chém còn không nổi nữa là, một đao đó thanh thế to lớn, kỳ thực chỉ có mã ngoài, thấy đối phương ra tay, nàng bèn dứt khoát sáng khoái buông tay, tặng trường đao cho Thanh Long chúa, đồng thời mượn sức trong một chường này của hắn ta đưa mình lên cao mấy trượng, cộng thêm người bên trên phụ kéo, nháy mắt đã không thấy bóng dáng nàng đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Vật Cũ

Chu Phi nhờ vào Thanh Long chúa và sức mạnh dây mây, nhanh chóng lẩn vào rừng rậm, nàng quét mắt qua, chưa kịp tìm chỗ đặt chân thì đã bị một cánh tay kéo đi.

“Mặt tiền vương gia” mà Tạ Doãn vừa mới dùng làm bộ làm tịch sớm đã thành một miếng giẻ lau, hần kéo cánh tay Chu Phi, sắc mặt khó coi hiểm thấy, giống như có thể mắng sà bất cứ lúc nào.

Nhưng đáng tiếc, Tạ Doãn chỉ biết nói ba láp ba xàm chứ không biết mắng người, nhin hồi lâu mới ngó ra là không nói được gì, bèn nói với A Phi:

- Một mình cô chống lại Thanh Long chúa? Sao cô không lên trời luôn đi?

Chu Phi thầm nhủ: “Nếu không có một chương của người ta thì với chút sức của người, cùng lắm chỉ có thể kéo được một rổ hồng thôi, còn muốn kéo ta lên à?”

Nhưng bây giờ tâm trạng nàng đang tốt, hiếm khi không thêm chấp nhặt với Tạ Doãn, chỉ chớp chớp mắt rất vô tội với hần.

Võ học là con đường dài đằng đẵng, trải nghiệm đại sát tứ phương đều chỉ là truyền thuyết, chỉ cần có vô số tích góp nhỏ nhặt của bản thân, cộng thêm duyên trời run rủi là có thể đạt được những thành tựu nho nhỏ, mỗi khi tiến về trước thêm nửa bước là giống như bay qua một tầng núi.

Phá Tuyết Dao đối với Chu Phi mà nói chẳng qua là trông bầu vể gáo, ngày nào nằm mơ nàng cũng nhớ đi nhớ lại bài dạy có thể nói là qua loa của Lý Căn Dung, luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, mông lung tựa như cách một lớp giấy cửa sổ.

Ban nầy khi bị Thanh Long chúa ép vào đường cùng, lớp giấy cửa sổ kia đột nhiên rách một lỗ nhỏ, cho một mảng ánh nắng xuyên qua, chiếu những tia sáng rực rỡ lên nàng.

Chu Phi ở sơn cốc của Mộc Tiểu Kiều đã sờ được ngưỡng cửa của “Phong”, trong sự bao vây của Bắc Đẩu tình cờ lượm được chữ “Phá”, còn thức “Son” đầu tiên tuy nàng đã học xong từ lâu nhưng mãi đến khi bị cá heo to phần nộ truy sát phía sau, nàng mới xem như chân chính lĩnh hội.

Không biết người khác học võ luyện công là vì mục đích gì, có những người có lẽ là muốn “khai tông lập phái”, lại có những người thề cả đời đuổi theo danh hiệu “đệ nhất thiên hạ”, còn Chu Phi, nàng cũng tranh cường, cũng hiếu thắng, nhưng nàng không hề chấp nhặt cho sự tranh cường hiếu thắng của mình, nếu nói ra thì ngược lại có chút giống “Ngũ Liễu tiên sinh” (1) trong truyền thuyết “mỗi khi lĩnh hội được gì thì vui vẻ quên ăn”.

(1) Hiệu của Đào Tiềm, vì trước nhà ông trồng năm cây liễu.

Bây giờ da đầu Tạ Doãn vẫn còn tê, lúc chạy, hần nghĩ Chu Phi tuy tuổi không lớn nhưng gặp chuyện thì vô cùng đáng tin, cũng phân biệt rõ nặng nhẹ nên không quá để tâm đến nàng, ai dè chạy được một nửa, quay đầu đã lạc mất nàng rồi!

Tạ Doãn vội để người khác lại, quay về tìm thì thấy nàng thực sự nghiêm túc đi “đoạn hậu”. Khi đó ba hồn của hần bị dọa suýt mất luôn bảy phách___chiến đấu với Thanh Long chúa, hần không giúp được gì, nhưng bỏ lại một mình Chu Phi, hần tuyệt đối không làm được, nếu thực không ổn thì đại khái hần cũng đành cùng nàng chết ở nơi đây.

Hiện tại, Tạ Doãn thấy nàng không mảy may hối lỗi mà còn cười có chút đắc ý thì quả thực giận đến ngứa răng.

Cảm giác này rất mới mẻ, vì xưa nay đều là hần làm cho người ta giận đến ngứa răng.

Tạ Doãn không nể nỡ từ được, đánh cũng đánh không lại, nhưng không thể nhịn nổi, đành cong ngón tay búng lên trán nàng:

- Cười cái gì mà cười!

Chu Phi:

- ...

Thứ này muốn tạo phản sao?

Tạ Doãn ra tay xong, không đợi nàng nhiều lời liền buông cổ tay nàng, sải đôi chân dài được trời ưu ái, nhanh chóng xẹt đi giữa núi rừng như con thoi.

Khi tốc độ của hần được khởi động toàn bộ, Chu Phi đuổi theo khá vất vả, phải để hần hơi dẫn đi mới được.

Chu Phi chợt cảm thấy có chút kỳ quái, luyện võ không như những thứ khác, một người đã học viết chữ muốn học đánh đàn thì phải học lại từ đầu, viết chữ đẹp hay không không liên quan đến đánh đàn giỏi hay không___người có khinh công cao đến một cảnh giới nhất định có lẽ không giỏi chiến đấu nhưng không thể nào hoàn toàn không biết. Nếu một người không có kinh nghiệm đấu võ cùng người khác, không có phán đoán người ta sẽ ra tay thế nào, chỉ đơn thuần dựa vào chạy loạn lung tung né tránh để thoát thân thì dù chạy nhanh như gió cũng khó mà thành thạo điều luyện như Tạ Doãn.

Nhưng kỳ lạ là, Tạ Doãn quả thực chỉ biết chạy.

Ở Tạ Doãn có rất nhiều thứ kỳ lạ, dù hỏi thẳng trước mặt hần cũng sẽ không nói, nhưng bất kể hần có cả núi bí mật bao trùm, Chu Phi vẫn vô thức tín nhiệm hần... không biết có phải nhờ cái mặt hay không.

Tạ Doãn kéo nàng đến một nơi vô cùng bí mật, Chu Phi đang thất thần thì thấy một cái đầu ló ra bên mỏm núi, hô về phía họ:

- Bên này!

Chu Phi giật mình, đây là yêu nghiệt phương nào?

Nàng định thần nhìn lại, phát hiện cái đầu đó là của Ngô Sở Sở, hóa ra ngọn núi này có một đường hầm nhỏ vô cùng bí mật, không biết do thiên nhiên tạo thành hay do con người đào nên, bên cạnh cỏ dại um tùm, nếu không biết trước, chắc chắn sẽ bỏ qua.

Đường hầm vô cùng chật hẹp, Chu Phi quét mắt qua, nghĩ mà lau mồ hôi thay Hoa chương quý, cảm giác ông ấy phải dùng sức lấy hơi hóp bụng mới có thể tự nhét mình vào.

Tạ Doãn đẩy Chu Phi vào trong, hắn thì cẩn thận nhìn ngó bên ngoài rồi mới đi theo, lại dùng đá lấp kín cửa ra.

Chu Phi nói:

- Đừng căng thẳng, con chuột đó bị ta làm thối rồi.

Tạ Doãn liếc nàng, giọng điệu bất thiện:

- Hào hán thật trâu ___ đọi đã, đao cô đâu?

Chu Phi không có gì để nói.

Tạ Doãn im lặng chốc lát, quả thực khó mà tưởng tượng, dưới tình huống tay không tác sát, nàng làm thế nào để không hoảng không loạn dây dưa với Thanh Long chúa lâu như vậy nhỉ. Hắn thở dài nặng nề, sờ bên hông lấy ra một thanh kiếm ___ thiếu gia công tử ra ngoài, quạt và kiếm là trang phục tiêu chuẩn, giống như tiểu thư nhà giàu đeo vòng hoa châu ngọc vậy, đều là trang sức khá thịnh hành.

Tạ Doãn nói:

- Tuy không phải đao nhưng tạm thời ta không còn thứ khác, cô dùng đỡ trước đi.

Chu Phi cầm trong tay ước lượng, không những không cảm kích mà còn hỏi ngược lại:

- Người vẫn mang thứ này bên mình là để thêm can đảm hả?

Tạ Doãn:

- ...

Cái vị hể tời thời khắc mấu chốt là muốn dùng phương pháp “bạo lực” giải quyết hết thầy này lại rất nhanh nhạy khi si nhục người phe mình.

- Vừa nãy nếu cô nói câu này nhanh như vậy thì tốt biết mấy?

Tạ Doãn xoa trán, quơ tay nói với Chu Phi:

- Trở về ta chắc chắn sẽ làm cho cô một cái hộp đeo đặc biệt, có bảy tám lỗ cắm xếp thành một vòng, lần sau cô ra ngoài, cắm bảy tám thanh đại đao vào, đeo sau lưng, đi trên đường giống như xòe đuôi vậy, vừa đẹp vừa tiện lợi, đỡ cho cô không đủ dùng.

Ngô Sở Sở nghe ý khiêu khích trong đó, chỉ sợ hai người họ bầu véo nhau trong cái nơi chật hẹp này, bèn vội kéo khuỷu tay Chu Phi lại, nói:

- Đừng ồn, mau vào trước đi, bên trong rộng hơn, bọn Kỳ đại hiệp đang chờ.

Trước đây ở 48 trại, không có ai kéo cánh tay Chu Phi cả ___ Lý Nghiên nếu dám bám dính như vậy thì đã bị gạt ra một bên từ lâu rồi.

Một cánh tay Chu Phi bị Ngô Sở Sở ôm, tay còn lại không biết đóng đưa thế nào, bèn vội hóa thân thành một cây gậy to hình người, đi cùng tay cùng chân bị Ngô Sở Sở kéo vào, nhất thời quên tính sổ với Tạ Doãn.

Đi vào trong một chút là có thể nhìn ra dấu vết con người ở đây.

Gạch đất hai bên dần bằng phẳng, nhìn kỹ còn có thể thấy vết đao riu đục đẽo.

Tìm được nơi bí ẩn như vậy, chắc chắn không phải là ẩn hên.

Chu Phi nhìn quanh, hỏi:

- Phái Hành Sơn ?

- Ủ, nghe nói năm xưa quan binh bao vây núi, đám trẻ đã theo con đường này chạy ra ngoài.

Tạ Doãn giải thích:

- Lúc đó vài bằng hữu giang hồ ở gần nghe tin, từng chạy tới tiếp ứng, Phù Dung thần chưởng cũng nằm trong số đó. Bây giờ cả phái Hành Sơn đều đã người đi nhà trống, chúng ta không xem như khách không mời mà đến, có thể tránh vào đây một chút, ta thấy Thanh Long chúa quá nửa là bị thương không nhẹ, chắc sẽ không ở lại quá lâu.

Trong lúc nói chuyện, Chu Phi đã nhìn thấy ánh lửa, sau khi đi một đoạn trên con đường nhỏ bé chật hẹp, tầm nhìn đột nhiên mở rộng, tiếng vọng trong vách núi khiến tiếng bước chân càng thêm rõ rệt, cách một đoạn quanh co mà nàng cũng có thể nghe thấy Kỳ Vân Trầm và Hoa chưởng quỹ đang tranh luận gì.

Hoa chưởng quỹ nói:

- Trước đây khi chưa gặp, ta tưởng hán ta chẳng qua chỉ trẻ tuổi xúc nổi, dễ dàng bị người khác xúi giục, về tình có thể thông cảm, nhưng bây giờ thì xem như ta được mở mang tầm mắt rồi ____ người như vậy mà đệ còn che chở?

Kỳ Vân Trầm thấp giọng nói:

- Hoa huynh, dù sao...

- Đừng chê lão ca đây nói chuyện không êm tai.

Hoa chưởng quỹ ngắt lời hán:

- Nếu Ân đại hiệp còn tại thế, chắc chắn sẽ đích thân thanh lý môn hộ.

Kỳ Vân Trầm không đáp, có lẽ là nghe tiếng bước chân nên giờ được ra đón:

- Chu cô nương, Ngô cô nương, và Doãn...

Kỳ Vân Trầm dừng lại, không biết xưng hô thế nào.

Tạ Doãn khoát tay, mặt không đổi sắc:

- Doãn gì chứ? Đều là lừa họ thôi, Kỳ đại hiệp cứ gọi ta “Tiểu Tạ” là được.

Loại hán tử từ từ quan ngoại tới như Kỳ Vân Trầm, từ nhỏ trừ luyện công thì chỉ có ăn cát nên bẩm sinh đã thiếu tâm cơ, bởi vậy năm xưa vừa vào Trung Nguyên liền bị người ta lợi dụng xoay vòng vòng, dù có giả vờ trong đầu có 18 dây đàn cũng theo không kịp loại người chém gió thành thạo “chín giả một thật” như Tạ Doãn.

Kỳ Vân Trầm do dự chốc lát, hỏi:

- Vậy xin hỏi Tạ công tử, ban nãy cậu nói “Sơn Xuyên kiếm” với Thanh Long chúa lại là chuyện gì?

Chu Phi nhân cơ hội này rút cánh tay cứng ngắc của mình ra khỏi cái ôm của Ngô Sở Sở, thờ ơ nghĩ: “Tám phần là do tên Tạ Doãn này bịa.”

Tạ Doãn nói:

- Xin lỗi, đều là ta bịa cả.

Kỳ Vân Trầm:

- ...

Tạ đại lừa bịp cất bước đi về phía trước, vừa đi vừa nói:

- Trước kia ta từng nghe một vài lời đồn, không rõ thực hư. Rằng năm xưa Nam đao bị Bắc Đẩu ám hại, một đường vừa đánh vừa lui, mấy lần ngờ không thể thoát thân, lúc đó ông đã làm một chuyện rất kỳ lạ ____ tự hủy đao của mình. Lời đồn này ta nghĩ mãi mà không hiểu, nếu bị người ta đuổi giết, tưởng rằng không thể thoát thân, huynh sẽ hủy binh khí của mình sao?

Chân mày Chu Phi nhúc nhích.

Tạ Doãn lại nói:

- Sau đó trong dân gian có kẻ tung ra một truyền thuyết vô căn cứ, nói rằng có một loại tà công, chỉ cần lấy được binh khí mang theo bên người nhân vật vang danh võ lâm thì có thể có được tuyệt kỹ thành danh của người đó khi còn sống... Kỳ đại hiệp đừng nhìn ta, ta cũng là nghe nói thôi, vì nghiên cứu chuyện này mà ta còn cố ý đi học rèn sắt đúc thép đấy.

Chu Phi khẽ thở ra một hơi, xoay mặt qua chỗ khác, nghĩ thầm: “Lại bắt đầu ba lớp ba xàm nữa rồi.”

Kỷ Vân Trầm là người thành thật, nghe Tạ Doãn ăn không nói có một hồi lại xem là thật, còn rất nghiêm túc hỏi:

- Sao có chuyện như vậy được? Đây rõ ràng là lời nói vô căn cứ. Chẳng lẽ Tạ công tử muốn nói với ta rằng, năm xưa Thanh Long chúa tính kế Ân gia trang là vì tin tưởng lời nói hoang đường này ư?

Tạ Doãn cười nói:

- Chuyện này huynh phải hỏi Ân công tử thôi, rốt cuộc tại sao Thanh Long chúa cứ nhất quyết muốn bắt hấn ta về?

Ân Bái vẫn chưa tỉnh, Hoa chương quý tạt mạnh trên mặt hấn ta hai cái “chát chát”, đánh cho mắt hấn ta mở ra. Hấn ta mờ mờ nhìn quanh, thấy Tạ Doãn thì sắc mặt thay đổi:

- Ngươi...

Tạ Doãn cười híp mắt khoanh hai tay trước ngực:

- Ân công tử, bây giờ có thể nói tại sao Thanh Long chúa nhất định phải bắt ngươi rồi chứ?

Ân Bái ngậm chặt miệng theo phản xạ.

Tạ Doãn nói:

- Hoa chương quý nói ngươi nhiều năm trước khi biết được chân tướng Ân gia trang bị diệt, trong con phần mộ từng phản bội dưỡng phụ ngươi, chuyện này ta tin, nhưng ta không tin sau khi nhấn nhục dưới trướng Thanh Long chúa bao nhiêu năm như vậy, ngươi sẽ làm ra loại chuyện ngu ngốc như chạy thật xa giết một người đã bị phế võ công từ lâu.

Ân Bái nghe thế, không lên tiếng, chỉ cười lạnh nhìn chằm chằm hấn.

Trước đó, tên tiểu bạch kiểm này thoát nhìn như một kẻ phế vật chẳng ra sao, từ trên xuống dưới đều lộ sự nóng nảy khiến người ta ghét, bây giờ nhìn lại, hấn ta vẫn chẳng ra sao, sự nóng nảy và ác độc ngoài mặt đã gỡ bỏ xuống, biến thành một loại u ám nào đó không nói rõ được, thậm chí có chút điên cuồng cố chấp.

Chu Phi hỏi:

- Cho nên bề ngoài là hấn ta hung hăng dẫn lão Cửu Long đến gây chuyện nhưng thực tế là hấn ta muốn mượn đao giết người__giết lão Cửu Long?

Nghĩ kỹ lại, Ân Bái một đường chạy tới đều khiến người ta cảm hận, trước tiên là không hỏi đúng sai phải trái đã ra tay với đám Bạch Không Phụng__đương nhiên, Bạch Không Phụng tương đối nhất, thấy người ta khí thế hùng hổ thì rút đầu, không thể ở lại đánh một trận__sau khi Chu Phi dùng một chiếc đĩa hóa giải Tứ Minh Tiên của hấn ta thì hấn ta chẳng những không tránh nạng mà còn vào khách điểm Tam Xuân, chuyện đầu tiên làm là gây hấn với nàng, thậm chí sau đó còn đích thân động thủ đẩy Hoa chương quý, thuận thế bị bắt giữ, vậy mà còn chê chuyện chưa đủ lớn, không ngừng nói năng lỗ mồm, cho đến khi mâu thuẫn trở nên gay gắt, Hoa chương quý ra tay giết lão Cửu Long.

Hấn ta biết cách di dời huyết đạo nhưng không hề chạy, Thanh Long chúa tìm đến cửa, bất ngờ gây xích mích với Văn Dục, hấn ta mới nhân lúc hỗn loạn mà chạy, còn định bắt cóc Ngô Sở Sở để có thể mượn thế lực của Văn Dục... Tuy không thành công nhưng do số trời run rủi đã chạy theo bọn họ.

Dù sao có Kỷ Vân Trầm ở đây, hấn ta không lo mất mạng, đến bây giờ, tuy bề ngoài chật vật nhưng Ân Bái đã thành công thoát khỏi Thanh Long chúa mà nhóm người bọn họ còn chưa biết nên làm sao với hấn ta!

Chu Phi nghĩ, phát hiện mình còn mạo hiểm giúp hấn ta giết con chuột tìm hương đuối tận không buông kia, cũng xem như bị lợi dụng một lần, tức thì ánh mắt nàng lộ vẻ hung dữ trừng Ân Bái.

Ân Bái không thừa nhận cũng không phủ nhận, còn nở nụ cười khiến người ta nhìn không thoải mái, nói:

- Đoan vương gia thông minh tuyệt đỉnh, không phải chuyện gì cũng biết cả sao, hà tất hỏi ta?

Tạ Doãn than thở:

- Nếu so sánh với Ân công tử tính toán không một kẻ hờ đây thì tại hạ là kẻ ngu ngốc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Kinh Hồn Trong Mật Đạo

Một mu bàn tay Chu Phi bị tảng đá vừa rồi văng bị thương, cả quãng đường, nàng vừa phấn khích vừa chạy thực mạng, bản thân nàng cũng không phát hiện vết thương dài nhỏ đó, mãi đến bây giờ nó hơi ngứa nàng mới nhận ra.

Nàng cúi đầu liếc, có chút mùi tanh ngọt của rỉ sắt, nàng hơi khó hiểu hỏi:

- Kỳ tiền bối đã không cầm đao nữa, người không nghĩ là lỡ như người trong khách điểm không giết nổi lão Cửu Long thì sao ư?

Ánh mắt âm trầm của Ân Bái hơi xoay chuyển, nhìn sang Chu Phi, biểu cảm hẩn ta hình như có chút bất mãn, giống như đang nghi hoặc nha đầu lỗ mãng không biết từ đâu chui ra này tại sao lại may mắn như vậy____gia học thâm hậu, đao phong sắc bén, đồng thời còn được nuông chiều sinh ra ngu xuẩn liều lĩnh.

- Thì sao?

Ân Bái thấp giọng hỏi ngược lại:

- Thì có thể làm sao?

Chu Phi khựng lại, nhanh chóng hiểu ra____không sai, dù có ra sao cũng chẳng sao, cùng lắm là Kỳ Vân Trầm và một kẻ xui xẻo trong khách điểm chết dưới tay lão Cửu Long mà thôi.

Ân Bái chỉ cần bịa đại một lý do, tuyên bố mình và Kỳ Vân Trầm có thù oán, tà ma ngoại đạo có thù oán với truyền nhân Bắc đao là lẽ đương nhiên, lão Cửu Long sẽ không nghi ngờ, nếu Kỳ Vân Trầm cứ thế chết đi, lão Cửu Long cũng chỉ dương dương tự đắc mà thôi.

Vì e là ông lão đó không biết Ân Bái họ “Ân”, càng không biết hẩn ta chuồn ra ngoài là không có ý định quay về.

Ân Bái cúi đầu nhìn ngón tay mình, hờ hững nói:

- Bắc đao mai danh ẩn tích nhiều năm như vậy mà vẫn vui vẻ bình yên, ta tin bất kể hẩn dùng thủ đoạn gì cũng không dễ chết____có phải không, Kỳ đại hiệp?

Kỳ Vân Trầm chết rồi cũng không sao, hẩn ta còn chuẩn bị những hậu chiêu khác, dù sao thì lão Cửu Long rất ngu xuẩn.

Kỳ Vân Trầm không nói gì, chỉ chống một tay, cổ sức ngăn Hoa chương quỹ đang nổi giận bùng bùng, bàn tay gầy gò thô ráp nổi đầy gân xanh.

Bàn tay đó không mấy may giống tay của một danh hiệp, mu bàn tay lổn nhổn những vết sẹo nham nhở, móng tay được cắt sửa sạch sẽ, nhưng đầu ngón tay hơi có vết bong và vết nứt nẻ linh tinh____đã thành đôi tay của một đầu bếp chính thống.

Tạ Doãn lắc lắc đầu, nói:

- Ta từng thấy không ít chuyện thất tín bội nghĩa, nhưng hôm nay gặp Ân công tử, ta mới biết đó chẳng là gì cả.

Ân Bái không hề phản ứng.

Hẩn ta có thể quỳ xuống làm chó trước mặt kẻ thù giết cha, có lẽ cũng không mấy để ý đến những lời đánh giá không đau không ngứa của người khác.

Ân Bái nói:

- Đoan vương gia vừa nãy có câu nói rất hay. Lão ma đầu đó năm xưa trộm đồ không từ thủ đoạn, cho nên hẩn ta là một tên tặc. Sơn Xuyên kiếm cũng được, thứ khác cũng được, đều là họ “Ân”, bây giờ ta cảm về, có phải là chuyện hợp tình hợp lý không? Nếu đã hợp tình hợp lý thì tại sao ta phải nói cho mấy người không liên quan các người biết, để thu hút thêm vài tên tặc à?

Lời này vừa thốt, ngay cả loại người tốt tính hiếm thấy như Tạ Doãn nghe, sắc mặt cũng khó coi.

Lời Ân Bái chưa dứt, Hoa chương quỹ liền đẩy Kỳ Vân Trầm ra:

- Kỳ đệ có ơn cứu mạng với ta, nếu đệ ấy khăng khăng muốn bảo vệ người, ta cũng không tiện làm gì người trước mặt đệ ấy. Ân công tử lợi hại như vậy, chắc hẩn khi ra ngoài có thể tự mình tạo một khoảng trời, không cần ai hộ tống nữa, hôm nay ra khỏi nơi đây, người đi đường người, ta đi đường ta, lần sau nếu đệ ta gặp lại người...

Nói đến đây, ông nở nụ cười âm u, quay đầu liếc Kỳ Vân Trầm, nói:

- Mấy năm nay, ân của đệ, huynh đã báo, huynh và tiểu tử này có mối thù chặt tay, nhất định không thể hòa hợp, đệ có ý kiến gì không?

Kỳ Vân Trầm khàn giọng nói:

- Là đệ có lỗi với huynh.

Hoa chương quỹ dường như muốn cười, nhưng cuối cùng vẫn không cười được, tự đi sang một bên, ngồi cạnh bọn Chu Phi, ngoảnh mặt làm ngơ.

Tạ Doãn chấp tay với Ân Bái, vừa khách sáo vừa lạnh nhạt nói:

- Ân công từ từ lo lấy mình.

Trong gian phòng nhỏ nhỏ, sáu người chia thành 3 nhóm ngồi, khoe môi Ân Bái nhếch lên nụ cười lạnh, tự ngồi một góc nhắm mắt nghỉ ngơi, Kỳ Vân Trầm ngồi ở một góc khác, cũng không nói một lời.

Chu Phi nhìn người này, lại nhìn người kia, thấy bầu không khí căng thẳng như vậy, thực không tiện nói gì, bèn dứt khoát dựa vào vách, nhắm mắt đắm chìm trong Phá Tuyết Đạo.

Nàng nhanh chóng vứt “Thanh Long Chu Tước” gì đó qua một bên, lòng không tạp niệm, phân tích Phá Tuyết Đạo mà nàng đã vô số lần tôi luyện trong giấc mơ, không biết có phải vì vừa đột nhiên chạm được chút chân ý trong đạo hay không mà cả chín thức đạo pháp trong lòng nàng đều đột nhiên trở nên khác trước.

Dần dà, Khô Vinh chân khí trên người nàng bắt đầu chậm rãi lưu chuyển theo thời gian nàng tập trung tinh thần, tựa như đang thẩm thấu từng chút từng chút một vào trong mỗi chiêu mỗi thức.

Bất tri bất giác, một ngày đã trôi qua.

Chu Phi bị đói tỉnh, phút chốc nàng đưa Khô Vinh chân khí một lần nữa quay về trong khí hải, mùi canh thịt thoang thoang nơi đầu mũi, vừa mở mắt thì thấy bọn Tạ Doãn không biết kiếm từ đâu ra một cái nồi nhỏ đặt trên bếp lò nấu canh.

Nàng ngược mắt liền đối diện với tầm mắt đắm chiêu đánh giá của Hoa chương quỹ, ánh đao sắc bén trong mắt nàng chưa tan, con ngươi Hoa chương quỹ co lại, bỗng không dám đương đầu, vô thức dời tầm mắt đi chỗ khác.

Ngô Sở Sở quay đầu, thấy Chu Phi mở mắt liền cười nói:

- A Phi, có đói không? May nhờ Hoa chương quỹ bắt được một con thỏ, còn tìm ra được nồi bát cũ trong mật đạo mà trước đây họ dùng, ta múc một bát cho cô nhé!

Chu Phi “ừ”, đón lấy bát canh thịt bị nấu nát nhừ, không dầu không muối, thịt cũng tanh đến đời mạng, mùi vị thực sự không dám khen tặng, nàng ngửi một lát là cảm thấy có chút no rồi.

Tạ Doãn nhìn sắc mặt miễn cưỡng của nàng, cũng bưng lên một bát, duỗi cánh tay dài ra cùng bát với Chu Phi, nói:

- Có câu “thà không ở nhà trúc chứ không thể không ăn thịt”, chúng ta đã rơi xuống vực này mà còn có thỏ huynh chủ động hiến thân là may mắn lắm rồi __nào, cạn một hơi!

Canh thịt mới múc ra khỏi nồi còn nóng hổi, bị cú “cụng ly” hào sảng của hấn suất làm văng vào người Chu Phi, gương mặt dính hơi nước nóng của nàng lườm Tạ Doãn:

- Ngươi cạn đi, kệ ta!

Tạ Doãn:

- ...

Ngô Sở Sở ở bên cạnh phì cười, Chu Phi nhìn nàng ấy, nàng ấy liền che miệng, nhỏ giọng nói:

- Quan hệ giữa cô và Doãn... Tạ công tử rất tốt nhĩ.

Chu Phi ngẩng đầu, vừa vận đối diện với tầm mắt Tạ Doãn, không biết Tạ Doãn có tạt giặt mình hay sao mà vừa đối mặt liền quay đi, miệng lẩm bẩm:

- Tồn thọ nhất, ai tốt với nàng ấy chứ? Cô để ta sống thêm mấy năm đi.

Tiểu tiện nhân này nói xong, lập tức liệu sự như thần, bụng bát chạy đi hai thước, tránh khỏi một cú Vô ảnh cước của Chu Phi.

Lúc này, Hoa chương quỹ chợt nói với Chu Phi:

- Ta nghe nói Phá Tuyết Đạo không thể so với thứ khác, thường thường phải luyện lâu mới có thành tựu, đạo pháp cô nương đã rất lão luyện, là bắt đầu học từ nhỏ ư? Luyện bao nhiêu năm rồi?

Chu Phi đang gian nan nuốt canh thịt khó uống kia xuống, suất buột miệng nói “mẹ ta mới dạy ta trước khi ta ra ngoài” nhưng lời đến bên môi thì bị canh thịt kia chặn lại, nàng dẫn đo chốc lát, cảm thấy ở bên ngoài không nên tùy tiện để lộ chuyện nhà mình, bèn đáp qua loa:

- Được một thời gian rồi... không phải từ nhỏ, ơ, hai ba năm?

Hoa chương quỹ giật mình:

- Hai ba năm?

Chê quá dài à?

Chu Phi chột dạ sửa miệng:

- Hoặc một hai năm? Dù sao cũng xem xem đó.

Kỳ thực nàng không biết, trừ phi đi đường tắt, luyện ma công, bằng không hề là tuyệt học trong thiên hạ đều phải mất nhiều năm mới có thể luyện được.

Chu Phi cảm thấy mình rất hổ thẹn khi so sánh với những người có gia học khác như Đoàn Cửu Nương, Kỷ Vân Trầm, nhưng thực ra nàng đã quên, thời gian nàng học Phá Tuyết Dao đến giờ còn chưa được nửa năm.

Chỉ là nàng say mê nó, bình thường đều rất dễ đắm chìm trong đó, dọc đường lại trải qua nhiều lần sinh tử, được các cao thủ rèn giũa, còn đánh bại đánh bại võ được Khô Vinh chân khí của Đoàn Cửu Nương, nên sự tiến bộ có thể xem là thần tốc.

Hoa chương quỹ không hỏi thêm gì nữa, chỉ lắc đầu cảm khái mấy câu “hậu sinh khả úy” rồi vuốt ve mép bát, không biết thả hồn tận đâu tận đâu.

Đột nhiên, trong mật đạo hẹp dài âm u vang lên một tiếng thanh la đồng, có thể so với đá vỡ trời rung, ma quỷ gọi hồn, khiến tim gan người ta bị dọa muốn nứt ra.

Chu Phi nhanh tay nhanh mắt, che miệng Ngô Sờ Sờ lại, dần xuống tiếng kêu sợ hãi của nàng ấy, đồng thời đuổi một chân hất cái muỗng sắt dùng để khuấy canh thịt do nàng ấy lỡ tay làm rơi, Tạ Doãn quơ tay bắt được.

Tạ Doãn và Hoa chương quỹ không ai hé răng, nhanh chóng dập lửa, đẩy canh thịt, dùng đất cát cỏ tranh lung ta lung tung bên cạnh che lại.

Hoa chương quỹ bình tĩnh khoát tay với mọi người, dùng âm lượng rất nhỏ nói:

- Năm xưa phái Hành Sơn trốn đi không hề bị cửa mật đạo là để trì hoãn truy binh, trong thời gian ngắn họ không đuổi được tới đây, gỗ thanh la chỉ để làm rối chúng ta thôi, đừng hoảng.

Hóa ra mật đạo này thông đi khắp nơi, như một mê cung lớn có vô số cửa ra _____ bằng không thì con thỏ xui xẻo kia cũng không vào được. Không ít nơi trong này thậm chí còn che giấu tầng tầng cơ quan, con người khi ở dưới lòng đất vốn đã không dễ phân biệt đông tây nam bắc, không có bản đồ thì rất nhanh sẽ bị mật đạo và cơ quan vây khốn.

Ban này Hoa chương quỹ dẫn họ vào từ một lối ra bí mật, vẫn chưa đi vào sâu, có thể chạy trốn bất cứ lúc nào. Thanh Long chúa có lẽ là dẫn người lục soát khắp Hành Sơn, không tìm được người nhưng vô tình phát hiện được lối vào mật đạo ở phái Hành Sơn cũ.

Hoa chương quỹ dùng âm lượng cỡ thì thầm nói:

- Không cần lo lắng, lão kia vào thì dễ ra thì khó, hôm nay chưa chắc là ai chết ở đây đâu, bằng không bọn chúng đã âm thầm vào tập kích chúng ta rồi, còn gỗ thanh la làm gì?

Tạ Doãn quay đầu nhìn Ân Bái cũng đã bắt đầu cảnh giác:

- Thanh Long chúa xem ra không tìm được Ân công tử thì không bỏ qua nhỉ?

Hai mươi năm trước, Thanh Long chúa vì thứ gì đó trên tay Ân Văn Lam mà gài bẫy không biết bao nhiêu người, nhưng nghĩ mà xem, bây giờ thứ đó bị con chó mình nuôi trộm đi thì sẽ có tâm trạng thế nào _____ dù bên người Tạ Doãn thật sự có đại quân Nam triều đi nữa, hẳn ta cũng chắc chỉ tạm thời rút lui chứ vẫn bám theo dai như đũa.

Đúng lúc này, có một giọng nói vang lên trong mật đạo, qua vô số gian phòng và con đường hẹp nên nghe không chuẩn lắm nhưng từng câu từng chữ đều vô cùng rõ ràng.

Thanh Long chúa thấy một tiếng thanh la đồng không thể dứt dây động rừng, bèn đích thân mở miệng, nói:

- Ta đối xử với người không bạc, vàng bạc châu báu, lụa là gấm vóc, ta có từng tiếc rẻ chưa? Người tham tài cũng được, háo sắc cũng được, người muốn gì, có bao giờ ta không cho? Tha một cái vô kiểm rồi đi làm gì? Sơn Xuyên kiếm đã vỡ thành tám đoạn, không đáng tiền, bây giờ người ngoan ngoãn quay về, ta tuyệt đối không truy cứu, có được không?

Về mặt Ân Bái không lay chuyển.

Thanh Long chúa đợi chốc lát, thấy không có động tĩnh, hình như là thờ dài, lại nói:

- Chẳng lẽ đồ chó người có quan hệ gì với Ân gia ư?

Khóe môi Ân Bái khẽ cong lên, nở nụ cười lạnh lẽo hung tàn.

Nhưng liền sau đó, giọng Thanh Long chứa xa xa vọng tới, loáng thoáng mang theo ý cười:

- Vậy thì càng không cần trốn, mùi vị nữ nhân Ân gia năm xưa, đến bây giờ đám huynh đệ thuộc hạ của ta vẫn nhớ mãi không quên, với tuổi tác của người, nói không chừng là con cháu của vị nào đó đấy, người một nhà hà tất phải gây nhau khiến người ngoài chê cười...

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đối Dịch

Mắt Ân Bái đỏ lên nhưng không lộ ra ngoài, không phải kiểu đỏ mắt của người bình thường khi bị sỉ nhục.

Lốp mí mắt mỏng manh của hắn ta tựa như đục từ đồng sắt, thất tình lục dục mạnh mẽ đến đâu cũng bị chặn lại phía sau, giữ chặt màu máu muốn xông ra ngoài trong con ngươi kia lại.

Máu con người không thể nào ngưng trệ không di chuyển, ngưng ở đâu sẽ lạnh ở đó, biến thành máu của rắn rết bò cạp.

Hoa chương quý ngoài miệng nói là mặc kệ nhưng lúc nào cũng để ý tới Ân Bái, hễ hắn ta có bất cứ điều gì dị thường là sẵn sàng đánh ngất hắn ta.

Nhưng ông phát hiện mình lo xa rồi.

Giọng Thanh Long chứa càn lúc càn chói tai, mang theo kinh lực, tựa như đao nhọn găm thẳng vào tai người, không ai đáp trả, ngược lại hắn ta càng nói càng hăng, lời lẽ không hoàn toàn bần thiêu nhưng kèm theo không ít miêu tả lật vật linh tinh mà bản thân hắn ta tự cho là thú vị bất kể người khác thấy thế nào, Ngô Sở Sở là người chịu không nổi trước tiên.

Một mặt là lời gã cá heo lớn này thực sự quá khó nghe, một mặt là tình cảnh này khiến nàng không tự chủ nhớ tới chuyện ở Hoa Dung.

Khi đó nàng cũng chỉ có thể trốn chui trốn nhui trong xó xỉnh, nghe Cừu Thiên Cơ ở bên ngoài chà đạp thì thể thân nhân nàng, bồi nhọ phụ mẫu nàng, khiến họ chết rồi cũng chẳng được yên thân.

Gã cá heo lớn này không chỉ hoàn toàn lải nhải, theo giọng nói hắn ta, tiếng thanh la đồng lại lần nữa vang lên.

“Cheng”, những người thân thể yếu như Kỳ Vân Trầm và Ngô Sở Sở lập tức nhăn nhó, ngay cả Chu Phi cũng bị âm thanh đó chấn đến mức hơi buồn nôn.

Tiếng thanh la đồng càng gần hơn lúc này!

Tạ Doãn thấp giọng nói:

- Không ồ, Hoa chương quý, ta nghe nói dưới trướng Thanh Long chúa có một nhóm “người gõ thanh la”, vào đêm tối như hũ nút có thể dựa vào tiếng vọng của thanh la canh ba để phán đoán đằng trước có cái gì, nếu là vậy thì họ không cần đích thân đi thăm dò mấy ngõ cụt và chỗ có cơ quan kia cũng có thể rút lui kịp thời, mật đạo này e là không làm khó được họ.

Hoa chương quý hiển nhiên cũng đoán được, sắc mặt lập tức khó coi.

Tạ Doãn nhanh chóng hỏi:

- Cứ cái đà này, họ mất bao lâu để tìm được chúng ta?

Hoa chương quý không trả lời nhưng vẻ mặt đã nói lên tất cả _____ chỉ là vấn đề thời gian.

Tạ Doãn cau mày suy nghĩ, xoay người định một mình đi ra ngoài.

Chu Phi tức khắc muốn đuổi theo:

- Làm gì đó?

- Ta ra ngoài do thám thử, nếu bên ngoài an toàn thì chúng ta rút khỏi mật đạo này.

Tạ Doãn giờ tay đè lại bờ vai của nàng, thấp giọng nói:

- Yên tâm, 48 trại ta còn do thám được mà, không cần lo lắng, cô đợi ở đây đi, lỡ đám rác rưởi núi Hoạc Nhân Từ Nhân kia tìm đến, một mình Hoa chương quý khó đối phó vẹn toàn.

Nói xong, hắn liền bay nhanh ra ngoài, bóng người gần như lóe lên tại chỗ là không thấy đâu nữa ____ người mắt không tốt có lẽ sẽ tưởng hắn đột ngột!

Chu Phi đưa tay không kéo được hắn, chớp mắt nhìn một vòng toàn người già yếu bệnh tật thì không dám tùy tiện ra ngoài.

Suy nghĩ một lát, Chu Phi xoay qua Hoa chương quý, hỏi:

- Tiền bối, nếu dùng thanh la đồng dò đường, ta thấy đoạn đường lúc vào cong hẹp rất nhiều, ở đây cũng có nhiều đá, ông thấy như vậy được không, mặc kệ bên ngoài an toàn hay không, chúng ta trước tiên ra khỏi gian phòng, trốn vào con đường hẹp, sau đó dùng đá che lại mấy lớp trong đường, vờ như là ngõ cụt?

Hoa chương quý không biết thanh la canh ba rốt cuộc dùng nguyên lý gì, có thể phân biệt được ngõ cụt chân chính và ngõ cụt tạm thời xếp đá nước đến chân mới nhảy này không, tiếc là không có cách nào khác, đành liều, gật đầu nói:

- Thử xem.

Hoa chương quý là người nhanh nhẹn gọn gàng, trước tiên bắt Ân Bái qua, thành thạo trôi hắn ta lại thật chặt, ném sang một bên, sau đó tự mình đi vào các lối đi nhỏ kiểm tra xem xét. Chu Phi đang muốn đuổi theo thì Kỷ Vân Trầm bên cạnh luôn giả chết chột thờ tay ra, nhẹ nhàng để lại thanh kiếm nhìn được không xài được trên tay Chu Phi, dùng âm lượng rất nhỏ hỏi:

- Cô nương có thể giúp ta một chuyện không?

Đầu mày Chu Phi nhướng lên, thấy hắn rề rà như vậy rất tốn sức bèn vô cùng kiên nhẫn nói:

- Có gì nói đi.

Kỷ Vân Trầm lặng lẽ nhìn chằm chằm mu bàn chân mình chốc lát, trong mắt đạo dưới lòng đất kéo dài mà thông đi khắp nơi này, Thanh Long chúa có lẽ nói chán rồi nên giao trọng trách làm nhảm lại cho một thuộc hạ nào đó, từng chữ từng câu lướt qua người, nhấn chìm cả Hành Sơn trong sự trơ tráo vô sỉ.

Kỷ Vân Trầm nhắm mắt lại, nói với Chu Phi:

- Người này nên giết.

Nàng sững sờ, hiếm khi có cùng cách nhìn của anh hùng với hắn.

Kỷ Vân Trầm hơi ngược mắt nhìn thiếu nữ trước mặt ____ mắt to cảm nhận, ngoại hình rất gọn gàng, dung mạo của nàng hiện vẫn chưa thể nói là hoàn toàn nảy nở, qua ba đến năm năm nữa, nàng sẽ phát triển thành một mỹ nhân hoàn chỉnh. Vóc dáng nàng mảnh khảnh mong manh, bàn tay không dày, một nữ tử như vậy nếu đổi thành người khác dạy, nói không chừng sẽ đưa nàng lên Nga Mi, chọn loại binh khí khéo léo mà dùng ít sức như kích nhọn hoặc roi dài, hoặc dứt khoát luyện công phu ám khí xuất thân nhập hóa, chỉ cần khinh công ổn là có thể phòng thân.

Không biết trường bối trong nhà nghĩ thế nào lại để nàng dùng đao, còn truyền Phá Tuyết Đao cho nàng.

Kỷ Vân Trầm chột than thở:

- Liệu có ai từng nói... nữ tử với xuất thân và dung mạo như cô, dù kiêu căng không chút tài cán cũng có thể sống cả đời bình an, không cần liếm máu trên đầu mũi đao, lang bạt khắp nơi chưa?

Chu Phi còn tưởng hắn muốn cảm khái gì đó, thỉnh thoảng nghe được một câu như vậy, bèn tức giận nói:

- Tiền bối, đã là lúc nào rồi, sao còn nói mấy lời vô nghĩa?

Kỷ Vân Trầm bật cười.

Một nữ tử, nếu trong lòng biết mình xinh đẹp, bất kể thế nào cũng sẽ thể hiện qua cử chỉ, trong vô thức sẽ phơi bày hoặc che giấu chỗ xinh đẹp của mình. Nhưng Chu Phi không mấy may nhận thức được, điều này e không phải vì nàng còn trẻ tuổi mà có thể siêu phẩm thoát tục, nhìn thấu vẻ bề ngoài, cũng không mấy có khả năng đã lớn đến chừng này còn không biết đẹp xấu... mà rất có thể là vì từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai khen nàng, cưng chiều nàng.

Tài hoa tuyệt thế và dung mạo khuynh thành đều là bảo vật hiếm thấy trên đời nhưng một khi ý lại vào nó, rất dễ trở thành người khó thoát khỏi ma chướng.

Kỷ Vân Trầm không kiềm được nghĩ, năm xưa nếu không phải mình quá mức cậy tài khinh người, quá đề cao bản thân thì những chuyện tồi tệ kia... liệu

có xảy ra không?

Sắc mặt Kỳ Vân Trầm đột nhiên nặng nề, gật đầu nói:

- Tốt, cô hãy nhớ, tương lai bất kể ai nói với cô những lời tương tự đều là hại cô, một chữ cũng đừng tin. Những lời tiếp theo đây của ta, cô hãy nghe cho rõ ____ năm xưa Nam Bắc song đao đồng xưng, Nam đao cực mạnh, Bắc đao cực hiểm, có cách nói rằng “Đoạn Thủy Triền Tĩ” là đao giết người, còn “Phá Tuyệt” là đao của tông sư. Nghe nói người tu Phá Tuyệt Đao như gió tuyết độc hành ban đêm, phải có tâm trí cực kiên, nghị lực cực lớn, mới có thể lần mò được bí quyết, đặc biệt là ba thức cuối “Vô Cùng”, “Vô Thường”, “Vô Phong”, chiêu thức thoát nhìn bình thường không có gì lạ, một số người có lẽ cả đời cũng khó mà thấu đáo, dù cho đao pháp tinh đến đâu, nội lực sâu đến đâu cũng không thể nào bước lên tầng đó, thậm chí tu luyện nhiều năm vẫn chỉ vô tích sự.

Nhận định này của hần không chút quanh co vòng vèo, nếu là Lý Cẩm Dung dùng ngữ khí này để nói thì Chu Phi sẽ không giận, nếu là Chu Dĩ Đường nói thì Chu Phi cũng chưa chắc để bụng, nhưng một người ngoài bèo nước gặp nhau như hần lại dùng giọng điệu cao cao tại thượng không chút nể nang này thì vô cùng không thích hợp... đặc biệt hần còn là một phế nhân vai không thể gánh tay không thể xách.

Chu Phi:

- ...

Nàng không theo kịp tiết tấu nói trăng giăng đại hải của Kỳ Vân Trầm, chỉ nghe hiểu được người này mắng nàng “vô tích sự”.

Đúng lúc này, Tạ Doãn vội vã chọt vật chui vào trong mật đạo, vừa vào phòng thì gấp gấp nói:

- Thanh Long chúa đề lại người tuần núi ở phụ cận, nhưng hần ta không mang theo nhiều người, trước mắt nhân mã chủ yếu đều đã xuống mật đạo, bây giờ trời cũng sắp tối rồi, ra ngoài an toàn hơn ở lại đây, chúng ta phải lập tức đi ngay, lấp hang động này lại, để mật đạo trì hoãn chúng thêm một lát... ôi, các người làm sao thế?

Kỳ Vân Trầm không mấy may để ý tới Tạ Doãn, nhìn chằm chằm Chu Phi nói:

- Ta nói nhiều như vậy chính là muốn hỏi cô, cô muốn chạy trốn với họ hay muốn cùng ta mạo hiểm một lần, ở lại giúp ta giết Thanh Long chúa. Nếu cô đồng ý, ta sẽ truyền cho cô “Đoạn Thủy Triền Tĩ”, ngộ tính của cô thế nào ta không biết, nhưng xét căn cốt của cô thì tiếp tục luyện Phá Tuyệt Đao không phải là lựa chọn tốt, không bằng đổi sang luyện Bắc đao của ta ____ cô yên tâm, ta không phải bảo cô đi chịu chết, chỉ cần cô giúp ta ngăn Thanh Long chúa một lát, ngoài ra, tự ta có biện pháp giải quyết.

Chu Phi chưa kịp trả lời, chân mày Tạ Doãn đã nhăn lại thành mụn nhọt, ngắt lời:

- Không được!

Kỳ Vân Trầm mím môi, không lên tiếng.

- Huynh bảo một tiểu cô nương giúp huynh ngăn tứ đại ma đầu núi Hoạt Nhân Từ Nhân? Huynh quả thực...

Gương mặt nhẵn nhụi như ngọc của Tạ Doãn trầm xuống, trực tiếp từ ngọc trắng biến thành ngọc xanh, cắn lưỡi mới nuốt được bốn chữ “mặt dày vô sỉ” lại, nói tiếp:

- Trừ phi có một viên tiên đan của Thái thượng lão quân cho nàng ấy uống. Kỳ đại hiệp, không phải văn bối vô lễ, có câu “núi xanh còn đó nước biếc chảy dài”, thì phi vinh nhục đều là mây khói phù vân, nhân nhện nhất thời thì sao chứ? Hai mươi năm trước huynh cứ nhất định lao đầu vào chỗ khó, bây giờ vẫn vậy, huynh... .

Chu Phi khoát tay ngắt lời hần.

Tạ Doãn sa sầm giọng:

- A Phi!

Chu Phi suy nghĩ chốc lát, xoay qua nói với Tạ Doãn:

- Hoa tiên bối đại khái không cần người quan tâm, tên tiểu bạch kiểm kia thích chết hay không mặc kệ, người cũng không cần lo, trước tiên giúp ta chăm sóc Ngô cô nương, người đi trước đi.

Nói xong, nàng không nhìn đến Tạ Doãn tức thở hỏn hển mà chuyển sang nói với Kỳ Vân Trầm:

- Người đã nói người tự có biện pháp thì ta ở lại giúp người một lần, ta ở lại là vì giết con cá nheo lớn kia, thứ khác gì gì đó người không cần dạy, ta sẽ không đầu nhập vào phái khác. Kỳ Vân Trầm, Nam Bắc song đao năm xưa đồng xưng, ta vốn không nên bắt kính, nhưng khi thấy loại người như Kỳ tiên bối đây, ta không thể không nói một câu “Đoạn Thủy Triền Tĩ là cái thá gì”.

Kỳ Vân Trầm xúi A Phi diệt Thanh Long chúa, thực sự là xấu xa hại người. Không trách Tạ Doãn quan tâm ắt loạn, Thanh Long chúa đối với A Phi mà nói, quả thật là mission impossible:

1. Thanh Long chúa là người đứng đầu tứ tượng, so với Mộc Tiểu Kiều thì càng lợi hại hơn, chiêu nham hiểm chỉ nhiều chứ không ít.
2. “Thanh Long chúa khác với Chu Tước chúa Mộc Tiểu Kiều thả thuộc hạ như thả dê, hẳn ta không thích tự động thủ, am hiểu nhất là đánh hội đồng, đã sáng tạo ra một trận pháp “lật núi khuấy biển” người đông thế mạnh, chưa chắc dùng được khi đánh trận nhưng đối phó với cao thủ đơn độc thì rất tốt.” Lần này Thanh Long chúa dẫn theo một lượng lớn thuộc hạ tới. Năm xưa Thanh Long chúa vì một cái vỏ kiếm mà diệt cả nhà mình chủ, lần này ắt cũng sẽ dốc toàn lực. Dù A Phi có thắng thảm Thanh Long chúa đi nữa cũng sẽ chịu không nổi đám lâu la Thanh Long khắp núi.
3. “Mấy gã theo bên cạnh Thanh Long chúa, không gã nào có võ công thấp hơn lão Cửu Long.”
4. A Phi đấu với Thanh Long chúa trong núi, một là nhờ ưu thế địa hình, hai là Thanh Long chúa đang bị thương. Bây giờ đã qua một ngày, vết thương của Thanh Long chúa rất có thể đã khỏi.
5. Kỳ Vân Trầm chưa thấy hai lần Chu Phi giao chiến Thanh Long chúa. Có lẽ hẳn căn bản chưa từng thấy chiêu thức của Thanh Long chúa nữa kia. Làm sao có thể phán đoán được công pháp có tương khắc gì đi hay không.
6. “Ngộ tính của cô thế nào ta không biết” _____ không biết người ta ngộ tính thế nào mà muốn truyền công pháp tuyệt thế cho người ta trong thời gian ngắn, sau đó hi vọng một tiểu cô nương đi chém đại boss...

Mục đích của Kỳ Vân Trầm rất rõ ràng: “Chỉ cần cô giúp ta ngăn Thanh Long chúa một lát, ngoài ra, tự ta có biện pháp giải quyết.” Hẳn căn bản chẳng quan tâm đến sống chết của tiểu cô nương người ta mà chỉ cần có người giúp hấn câu giờ được một khoảng thời gian...

Kỳ Vân Trầm thờ ơ với “Phù Dung thần chương” giúp đỡ hẳn nhiều năm bây giờ mất đi tay phải thì sao lại đi lo cho an nguy của một tiểu cô nương? Nửa đời sau của hẳn còn điên hơn cả Đoàn Cửu Nương. Thật muốn hỏi, cả đời này của hẳn, có từng làm chuyện gì đúng chưa?

1. Giả như Bắc Đao thực sự có thể truyền xuống chỉ với vài câu khẩu quyết, không nhìn ngộ tính, vậy tại sao hẳn không truyền cho Ân Bái từ nhỏ?2. Giang hồ mình chủ bị diệt cả nhà, chuyện lớn như vậy, đứa trẻ lớn như vậy, căn bản không bùng bít được chân tướng sự việc, tại sao không là người đầu tiên kể rõ đầu đuôi ngọn nguồn, thừa nhận lỗi lầm để tránh lỗi càng thêm lỗi?

3. Hồ lang đầy đường, kẻ thù không rõ là ai, cả đời Ân Bái đã định không thể nào yên ổn, vậy thì hãy dạy dỗ cậu ta đàng hoàng, cho cậu ta học Bắc Đao, hoặc học skill khác. Kết quả cái méo gì cũng không dạy. Tôi chợt hơi hiểu tâm trạng của Ân Bái khi sau này quay lại báo thù...

Tuy biết vì là vai chính nên A Phi nhất định sẽ không sao nhưng thực lòng không hi vọng nàng học Bắc Đao. Giống như nàng không hề học Khô Vinh vậy. Tuy nàng bị động được truyền Khô Vinh chân khí, vào lúc cứu tử nhất sinh dưới sự giúp đỡ của Tề môn công pháp đã chó ngáp phải ruồi mà thu phục được nhưng sau này nàng chỉ dùng nó làm trợ thủ cho “Phá Tuyệt Đao” thôi, chứ không hề học Khô Vinh chương.

A Phi không cần công pháp khác, nàng chỉ cần đá mài dao. Cuối cùng rồi nàng sẽ đạt được thành tựu “Phá Tuyệt” cấp tông sư.

“Chu Phi ở sơn cốc của Mộc Tiểu Kiều đã sờ được ngưỡng cửa của “Phong”, trong sự bao vây của Bắc Đẩu tình cờ lượm được chữ “Phá”, còn thức “Son” đầu tiên tuy nàng đã học xong từ lâu nhưng mãi đến khi bị cá heo to phần nộ truy sát phía sau, nàng mới xem như chân chính lĩnh hội.”

“Không biết có phải vì vừa đột nhiên chạm được chút chân ý trong đao hay không mà cả chín thức đao pháp trong lòng nàng đều đột nhiên trở nên khác trước.”

““Đoạn Thủy Thiên Tĩ” là đao giết người, còn “Phá Tuyệt” là đao của tông sư. Nghe nói người tu Phá Tuyệt Đao như gió tuyết độc hành ban đêm, phải có tâm trí cực kiên, nghị lực cực lớn, mới có thể lần mò được bí quyết, đặc biệt là ba thức cuối “Vô Cùng”, “Vô Thường”, “Vô Phong”.”

(1) Nguyên nhân thành lập Bắc Đẩu

Bắc Đẩu Thất Tinh _____ năm xưa Tào Trọng Côn oán vị, có không ít người không phục, ông ta đầu rảnh rỗi đi thu phục từng người một, và lại người ta nói hơn nửa câu không hợp là ông ta quyết định dứt khoát giết luôn.

Đương nhiên, tự ông ta thì chắc chắn là giết không nổi. Nhưng dưới tay ông ta có bảy đại cao thủ, họ gì tên gì không ai biết, từ khi theo ông ta thì đều lấy tên Bắc Đẩu, chuyên bán mạng giúp ông ta giết người.

Bắc Đẩu gồm có:

- + Tham Lang – Thẩm Thiên Khu
- + Cự Môn – Cốc Thiên Toàn
- + Lộc Tồn – Cửu Thiên Cơ
- + Văn Khúc – Thiên Quyền
- + Liêm Trinh – Ngọc Hành
- + Vũ Khúc – Đồng Khai Dương

(2) Tào Trọng Côn thiết hại nặng (Tham Lang, Vũ Khúc)

Lúc Tào Trọng Côn soạn vị, Lương Thiệu lên phía bắc tiếp ứng cho ấu đế, thiết lập bầy liên hoàn ở vùng Lưỡng Hoài, cứu được ấu đế ngay dưới mắt “Bắc Đầu Thất Tinh”, đánh trọng thương “Tham Lang” và “Vũ Khúc”, ngay cả tính mạng của nhi tử duy nhất cũng mất luôn, sau đó ông ấy lại vào sinh ra tử, một tay nâng đỡ nửa Nam triều.

(3) Lý Chủy lấy một địch bốn (Liên Trinh, Văn Khúc, Vũ Khúc, Cự Môn)

Khi đó Nam triều vẫn chưa thành lập, hoàng tộc cũ hốt hoảng chạy trốn, ở cô đô Bắc Đầu lộng hành, lòng người bàng hoàng, ta là nha hoàn một gia đình quý tộc. Dọc đường bị người đuổi giết, Đoàn phu nhân đứng lúc đi ngang qua, một chưởng đập chết tên thủ lĩnh. Không ngờ người bà ấy đánh chết chính là đệ đệ ruột của “Văn Khúc”.

Ngoại tổ phụ mà nàng chưa từng có may mắn được gặp kia năm xưa lại có thể lấy một địch bốn (Liên Trinh, Văn Khúc, Vũ Khúc, Cự Môn), còn có thể dẫn theo người yếu đuối bệnh tật thành công bỏ chạy.

Rốt cuộc “Nam đao” lợi hại cỡ nào? Nàng ngay cả tưởng tượng cũng không tưởng tượng nổi, máu toàn thân Chu Phi đều hơi nóng lên.

(4) Lý Chủy bị Liên Trinh hạ độc (Liên Trinh hạ độc, Tham Lang, Cự Môn, Phá Quân vây công)

Theo Lý cô nương nói, Lý đại hiệp bị người ta ám hại, trúng một loại độc tên “Triền Tĩ” gì đó, lại bị đám Tham Lang, Cự Môn, Phá Quân cho người vây công, ông luôn ra sức ứng chiến, đi về phía nam tránh những tên chó săn kia mấy chục dặm, không biết đã giết bao nhiêu người, bọn Bắc Cầu không thể vây khốn ông nhưng cũng khiến ông bị độc phát nghiêm trọng hơn, gắng gượng về đến trại đã không thể chữa trị nữa.

(5) Lý Cẩn Dung và Đoàn Cửu Nương báo thù (Lộc Tồn, Văn Khúc)

Mẹ cô từng dẫn một đám anh hùng hào kiệt xông vào Bắc đô ám sát Tào Trọng Côn, ba ngàn Ngự lâm quân không ngăn được họ, năm đó bên cạnh nguy đề chỉ có hai người Lộc Tồn và Văn Khúc, vậy mà vẫn che chở Tào Trọng Côn chạy trốn thành công, nếu năm đó Thất Tinh đầy đủ thì lần ấy ở Bắc đô chưa chắc là ai “thịt nát xương tan” đâu, cô nói xem có lợi hại hay không?

(6) Cam Đường báo thù (Liên Trinh)

Cha cô ở phía sau tương kế tựu kế, vây khốn đại tướng dưới trướng nguy đề, chém “Liên Trinh” của Bắc Đầu, treo đầu trên cổng thành ba ngày, Bắc triều thiết hại nặng.

(7) Xung Tiêu Tử đánh giá (Tham Lang, Vũ Khúc)

Xung Tiêu Tử than thở: “Chu Tước chứa danh tiếng nát bét, hoàn toàn không nói tới quy củ đạo nghĩa, tuy rằng bắt chúng ta thời gian dài như vậy nhưng chưa từng không nói tiếng nào mà giết sạch toàn bộ, ngược lại hai vị đại nhân Bắc Đầu kia làm việc quá ác độc.”

(8) Tác giả đánh giá:

Về võ lực là thế này ~

Mười mấy hai mươi năm trước, ông ngoại đã là đại thần, bảy người Bắc Đầu có chút danh tiếng nhưng vẫn là nhân viên sơ cấp, đại đương gia còn ở nhà học trung bình tấn, bởi vậy thứ tự năm xưa không ảnh hưởng đến hai mươi năm sau ~

Tác giả: Thảo Mộc Trùng Ngư

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Thử Tay

Đại khái đã qua cái tuổi đầu võ mồm với thiếu niên, Kỳ Vân Trầm nghe nàng nói năng lỗ mãng nhưng không hề tức giận, chỉ ngăn người rồi chán nản nói:

- Đoạn Thủy Triền Tĩ của ta quả thực không là cái thá gì _____ bất kể thế nào, đa tạ cô.

Sắc mặt Tạ Doãn rất khó coi, dựa vào một bên vách đá không lên tiếng.

Ngô Sờ Sờ lên tiếng:

- A Phi không đi, ta cũng không đi.

Hoa chương quý không biết đi tới từ khi nào, nhìn Kỳ Vân Trầm, hỏi:

- Đệ điên rồi sao?

Kỳ Vân Trầm lắc đầu.

Tiếng thanh la đồng vang lên như truy hồn đòi mạng, một tiếng “cheng” dư âm lạnh lẽo, vang vọng nhiều lần trong mật đạo, Hoa chương quý hơi cúi đầu, về mặt bất đắc dĩ nói:

- Vậy huynh không thể không. . .

Lời còn chưa dứt, ông đã giơ một tay túm lấy vai Kỳ Vân Trầm, định cưỡng chế đưa hắn đi.

Kỳ Vân Trầm không hề giãy giụa, bị bàn tay lớn như chiếc quạt hương bồ của Hoa chương quý làm lão đảo, về mặt không chút dao động_____ thông thường chỉ có người không biết võ công mới phản kháng giãy giụa theo bản năng, còn người như Kỳ Vân Trầm đương nhiên hiểu rõ đó chỉ là phí sức.

Hắn chỉ hạ thấp giọng, nói rõ từng chữ với Hoa chương quý:

- Đệ đã sống đủ những ngày tháng trốn tránh rồi, huynh biết vừa nãy đệ suy nghĩ gì không?

Gò má Hoa chương quý căng ra.

- Đệ nghĩ, đệ tra nhiều năm như vậy mới tra được chút manh mối, biết kẻ thù là ai, họ tên là gì, bây giờ kẻ đó tìm tới cửa, tại sao đệ không ở trong khách điểm? Tại sao đệ phải chạy? Tại sao đệ phải chui lủi khắp nơi trốn tránh?

Kỳ Vân Trầm nói:

- Vì đệ đánh không lại. Gặp nguy hiểm, quay đầu bỏ chạy là chuyện thường tình của con người, Hoa huynh, đệ đã trở thành kẻ tham sống sợ chết rồi. Đệ nằm mơ cũng muốn tự tay giết Thanh Long chúa, bây giờ hắn ta tới mà đệ lại trốn tránh, huynh nghĩ xem chuyện này có buồn cười hay không?

Kỳ Vân Trầm nói xong, vỗ vỗ lên tay Hoa chương quý, lại nói:

- Hoa huynh, nếu không phải vì ngày này, một phé nhân như đệ hà tất phải sống ngắc ngoải đến bây giờ? Kéo dài hơi tàn để kết thúc hết thảy cũng xem như hữu dụng, một ngày nào đó, ngay cả chút dũng khí này đệ cũng không còn nữa thì chỉ còn lại một kẻ sống thoi thóp miễn cưỡng mà thôi, đạo lý này huynh hiểu không?

Hoa chương quý ngần ngợ, từ từ buông tay.

Kỳ Vân Trầm nói:

- Đi nhanh đi.

Hoa chương quý nhìn hắn, lắc đầu:

- Huynh đi rồi, đến bao giờ mới có thể trở về nhật xác đệ?

Lời này của ông vừa dứt, về mặt u ám nặng nề của Kỳ Vân Trầm cuối cùng cũng dao động nhẹ, tựa như được lấy nhiệm từ ai đó chút sức sống.

Cả đời, chỉ còn lại chút tình và nghĩa này thôi.

Hoa chương quý hỏi:

- Đệ cần bao lâu?

Kỳ Vân Trầm trả lời:

- Sáu canh giờ.

Hoa chương quý gật đầu, nói:

- Huynh không quá quen thuộc mật đạo này nhưng tốt xấu gì cũng từng đi qua một hai lần, huynh giúp đệ dẫn dụ họ đi một lát, sáu canh giờ e là không làm nổi, còn lại đệ tự nghĩ cách đi.

Nói xong, Hoa chương quỹ quay đầu rời đi.

Lời đối thoại của hai người họ khiến người khác như rơi vào sương mù, gì mà “nhặt xác” rồi “sáu canh giờ” tùm lùm, giống như ra câu đố vậy, bởi thế khi Hoa chương quỹ đột nhiên quay đầu bỏ đi, ngoại trừ Kỳ Vân Trầm, những người khác đều ngớ ra, chưa phản ứng kịp.

Chút sức còn lại của Kỳ Vân Trầm đầu nín giữ được ông?

Phù Dung thần chương chỉ thấy nhẹ tay áo đã dễ dàng gỡ tay hắn xuống, lách mình ra ngoài. Sắc mặt Kỳ Vân Trầm lúc này thật sự thay đổi, gấp gáp đuổi theo nhưng vừa ra khỏi phòng thì có một chỗ cong, phía trước có bốn năm lối rẽ, thân hình đầy đặn của Hoa chương quỹ sớm đã biến mất trong những lối rẽ đen ngòm ấy, khó tìm tung tích.

Vành mắt Kỳ Vân Trầm chột đỏ.

Lúc này, Ân Bái bị trói ở trong góc bồng hừ lạnh:

- Ta thấy ngươi không cần quá cảm động đâu, tên béo kia mấy năm nay đi theo làm tùy tùng cho ngươi, nhẫn nhục chịu khó, lẽ nào không có lý do sao?

Kỳ Vân Trầm thình lình quay đầu sang chỗ khác.

Ân Bái cố sức ngẩng đầu nhìn hắn, cười nói:

- Hai người các ngươi thật thú vị, nguơu tầm nguơu, mã tầm mã, vật hợp theo loài, đều là kẻ làm việc trái lương tâm, không dám thừa nhận trước mặt người khác, đi làm mấy chuyện dư thừa còn tự cho là bù đắp, tự mình bị sự hiệp nghĩa của chính mình làm cảm động.

Đôi tay Kỳ Vân Trầm nắm chặt, không để ý tới hắn ta.

Ân Bái ung dung quan sát sắc mặt Kỳ Vân Trầm, nói:

- Vậy ta tốt bụng nói cho ngươi biết. Phù Dung thần chương Hoa Chính Long luôn treo câu “ngươi có ơn cứu mạng ông ta” ngoài miệng, nghe nói thời trẻ tuổi nông cuồng, ông ta không mập cũng không xấu, là một nam nhân trông không đến nỗi nào, anh hùng cứu mỹ nhân, đại đột hại bản thân bị trọng thương, khi tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, là ngươi ra tay cứu ông ta, có việc này chứ?

Kỳ Vân Trầm mất điếc tai ngo, xem hắn ta như đang sửa, nói với Chu Phi:

- Có thể giúp ta phong bế con đường này lại không, ít nhiều cũng có thể kéo chân chúng được một lát.

Kỳ thực Chu Phi vẫn rất tò mò nhưng nàng vừa mới không coi Kỳ Vân Trầm ra gì, thực không tiện thò đầu nghe ngóng linh tinh, đành trưng ra khuôn mặt lạnh, xắn tay áo bắt đầu chòng đá lên chân lối đi nhỏ hẹp.

Tạ Doãn dù thế nào cũng không tự bỏ chạy, nhàn rỗi bèn qua giúp một tay, vừa giúp vừa trung vệ mặt khó ở để thể hiện sự phẫn nộ của mình với Chu Phi.

Ân Bái bị mọi người ngó lơ, bị lạnh nhạt, nhưng điều này không trở ngại hắn ta phát huy ba tác lược nát, vẫn tự nói:

- Nữ nhân ông ta cứu có kẻ thù rất lợi hại, chấn thương tâm mạch ông ta, nằm thoi thóp. Nữ nhân kia trước đây nghe Hoa Chính Long nói hai người có giao tình bèn chạy tới tìm ngươi, muốn xin ngươi một viên “Cửu hoàn đan” cứu mạng. Ngươi có một viên “Cửu hoàn đan”, nhưng mới đầu không hề cho cô ta mà ngày ngày dùng nội lực kéo dài tính mạng Hoa Chính Long đang hôn mê bất tỉnh, nữ nhân kia rất ngoan, xin không được thuốc còn vô cùng cảm kích ngươi, cô ta có vẻ vừa đơn thuần vừa thiện lương, có đúng không? Nhưng ngươi biết tiểu mỹ nhân vừa đơn thuần vừa thiện lương kia là ai không?

Kỳ Vân Trầm ngồi xuống chỗ cách xa hắn ta một chút, lấy từ trong ngực ra một gói nhỏ, lớp ngoài cùng là giấy dầu không thấm nước, bên trong lại quấn nhiều lớp vải khác nhau, sau khi gỡ hết toàn bộ, bên trong là ngân châm nhỏ.

Thấy hắn không nghe không đáp, Ân Bái liền tự hỏi tự nói:

- Trước kia trong thiên hạ có nhóm thích khách nổi danh nhất tên “Minh Phong lâu”, nữ nhân kia là đệ tử cuối cùng của Minh Phong lâu chủ.

Chu Phi đang đóng tai nghe lén thì trượt tay, tảng đá trong tay suýt đập vào chân, may có Tạ Doãn bên cạnh nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy.

“Minh Phong lâu? Còn là thích khách?” Trong lòng Chu Phi nghi ngờ không thôi: “Không có liên quan gì với ‘phái Minh Phong’ trong trại nhà mình chứ?”

Kỳ Vân Trầm cuối cùng cũng có chút phản ứng, nhàn nhạt hỏi:

- Vậy thì sao?

Chỉ là một nữ nhân bèo nước gặp nhau, về sau Hoa chương quỹ cũng không ở cùng nàng ta, nàng ta là cô nương tốt hay là thích khách giả vờ làm cô nương tốt cũng chẳng sao, đều không liên quan gì với hắn, Kỳ Vân Trầm không để ở trong lòng, hắn se ngân châm nhỏ, cầm trong tay cẩn thận quan sát chốc lát rồi từ từ đâm xuống đỉnh đầu mình.

Động tác hần cực chậm, mặt mày hơi trĩu nặng, vô cùng trịnh trọng, có chút thần bí, tựa như một khắc sau sẽ có đại tiên nhập vào người vậy.

Hần hạ châm sâu hơn bình thường châm cứu mấy phần, giữa chừng dừng lại ba bốn lần, thái dương nhanh chóng toát ra một lớp mồ hôi lạnh, lộ vẻ vô cùng đau đớn.

Châm một châm này xong, Kỳ Vân Trầm thở ra một hơi rất nặng nề, uể oải nói với Chu Phi:

- Cô nương, nếu cô chường mắt Bắc đạo, có thể cho ta dùng “Đoạn Thủy Triền Tĩ” thỉnh giáo một hai không?

Chu Phi một mặt bị đâm ba câu của Ân Bái đẩy lên lòng nghi ngờ, một mặt không dám thờ ơ mạnh dạn đâm mắt vào ngân châm kỳ dị trong tay Kỳ Vân Trầm, đang vô cùng chăm chú vào hai chuyện cùng một lúc, đôi phương đột nhiên cất tiếng khiến nàng không phản ứng kịp:

- ...Hả?

- Thứ cho ta không thể phụng bồi võ đấu.

Kỳ Vân Trầm khoát tay, chỉ vào đối diện mình nói:

- Mời ngồi, cô biết “văn đấu” là gì chứ?

“Võ đấu” là giao thủ, “văn đấu” là so chiêu, người tham gia văn đấu hoặc chỉ nói chiêu thức với nhau, hoặc huơ tay múa chân đại khái mà không chạm vào nhau, không ai bị thương, vô cùng hòa bình.

Chu Phi hơi do dự, không biết Kỳ Vân Trầm giờ trò gì, Ân Bái lại không chịu cô đơn mở miệng:

- Thích khách Minh Phong lâu, chỉ cần nhận đơn hàng, thu xong tiền là có thể giết cả cha mẹ ruột của mình, người cảm thấy cô ta đơn thuần thiện lương ___ Kỳ Vân Trầm, người có mù không?

Ân Bái cười đầy ác ý:

- Sau đó người lại đem viên Cửu hoàn đan còn sót lại cho cô ta, xem như cứu Hoa Chính Long một mạng ___ Kỳ đại hiệp, tại sao ban đầu người không cho mà sau đó lại cho nhỉ?

Sự chú ý mà Chu Phi khó khăn lắm mới tập trung được lại tan rã, thầm nghĩ: “Đúng vậy, tại sao?”

Kỳ Vân Trầm giống như hút hơi, chậm rãi nói:

- Lúc ta vào Trung Nguyên, gia sư tặng hai viên Cửu hoàn đan, nghe nói chỉ cần còn một hơi thở thì nó có thể làm sống lại xương thịt đã chết. Người bình thường dùng nó sẽ có công hiệu kỳ diệu khơi thông kinh mạch, trị liệu thương tích cũ. Từ lâu ta đã dùng một trong hai viên Cửu hoàn đan để cứu một người bạn, chỉ còn lại một viên là ta giữ cho người. Người bị bệnh từ trong bụng mẹ, kinh mạch bẩm sinh không thông, khó mà luyện võ, sức khỏe lại yếu, ta muốn đợi người lớn lên chút sẽ đưa cho người dùng, có thể giúp người tẩy kinh mạch, tái tạo xương cốt.

Ân Bái nói:

- Nhưng người không ngờ đột nhiên sự việc bại lộ, ta đã biết chuyện kia ___ người có muốn hỏi không, rốt cuộc làm sao mà ta biết?

Kỳ Vân Trầm nói:

- Là ta say rượu lỡ lời...

- Người say rượu lỡ lời, ta vừa vặn nghe thấy?

Ân Bái bật cười, vì sợ dẫn dụ Thanh Long chúa tới nên tiếng cười của hắn ta ép xuống nhẹ mà gấp, giống như cái ống bị thủng lỗ, không bao lâu liền thở muốn không ra hơi.

Ân Bái nói:

- Kỳ Vân Trầm, người đúng là ngu ngốc. Là ai chúc say người, là ai dẫn dắt người nói ra? Là ai cố ý an bài ta nghe được? Ta nghe được rồi, vì sao không cùng người đối chất một phen lại bỏ đi, không từ mà biệt? Sau khi người phát hiện ta mất tích, có phải nữ nhân kia còn giả mù sa mưa giúp người đi tìm không?

Có một số việc, khi mình ở trong cuộc thì ngu muội, nhưng nhiều năm sau được người khác nhắc qua loa lại nhìn rõ rất nhiều nội tình trong đó.

Nữ thích khách kia vì cứu Hoa chương quý mà gài một cái bẫy, khiến Ân Bái đâm vỡ bí mật của dưỡng phụ, hai người trở mặt thành thù, có lẽ tự Ân Bái rồi đi, có lẽ bị nàng ta dùng thủ đoạn gì đó ép đi... trừ người trong cuộc ra, không ai biết, Cửu hoàn đan thế là hiển nhiên thuận lợi rơi vào bụng Hoa chương quý, bảo vệ một mạng Hoa chương quý bình an ___ vậy Hoa chương quý sau đó có biết chuyện này hay không?

Bây giờ xem ra, chắc chắn là biết rõ.

Người mình cảm kích nhất bên cạnh lại là một trong những ngọn nguồn gây nên kết cục hiện tại của mình, tựa như Kỳ Vân Trầm và Ân Bái, lại tựa như Hoa chương quý và Kỳ Vân Trầm.

Ân Bái nheo mắt nhìn sắc mặt Kỳ Vân Trầm, không kiềm được bật cười trong im lặng.

Lại một tiếng thanh la đồng vang lên trong mật đạo, nhưng âm thanh ban nãy đến gần mà giờ lại hơi xa, những tên ác quỷ dạo dưới lòng đất ấy lướt qua họ, rẽ vào một con đường khác, tiếng thanh la đồng giờ đây vắng vào tai nghe như một câu trả lời châm chọc.

Trong gian phòng mờ mờ, ba người khác nghe mà ngẩn người, không biết đưa ra đánh giá gì về mấy chuyện tệ hại này.

Kỳ Vân Trầm chột nhăm mắt, không nhìn Ân Bái nữa.

Tiếp theo, hắn khép tay lại, để năm sáu cây kim nhỏ như lông trâu vào lòng bàn tay, từ huyết “phong phủ” trên đỉnh đầu nghịch hành đến đốc mạch vào thẳng trong khí hải, sắc mặt nhợt nhạt vàng vọt chột đồ bùng lên, nhưng là kiểu đỏ bệnh, hơi thở của hắn đột ngột nặng nề, mồ hôi tuôn như mưa, run run hồi lâu rồi thỉnh thoảng mở mắt, ánh mắt mang theo sự sắc bén của binh khí bắn về phía Chu Phi, hắn duỗi hai ngón tay nhẹ nhàng đưa từ dưới lên trên với góc độ vô cùng quý dị.

Chu Phi vô thức đứng thẳng, người ngoài nghề chỉ xem như xem trò vui nhưng người trong nghề thì không như vậy, Nam Bắc song đao đều là đao thuật hàng đỉnh, trong mắt nàng, ngón tay Kỳ Vân Trầm đang ngồi ngay ngắn không nhúc nhích kia đột nhiên hóa thành một thanh trường đao cổ quái, nghiêng theo một góc độ mà nàng không tưởng tượng nổi, ánh sáng lạnh của đao kiếm chia vào cằm nàng từ dưới lên trên.

Yết hầu là chỗ hiểm, Chu Phi không quan tâm cân nhắc tới bí mật mình vừa nghe được nữa, vội lùi về sau một bước, giơ cánh tay lên, vừa giơ liền phát hiện không ổn ____ tư thế này quá khó chịu, nàng không chống nổi lực.

Kỳ Vân Trầm lắc đầu, động tác tay chột biến đổi, thỉnh thoảng làm tư thế bỏ xuống.

Chu Phi buông lỏng tay, suýt làm rơi thanh kiếm Tạ Doãn cho nàng xuống đất, con người cô lại.

Ngô Sở Sở bên cạnh nhìn mà không hiểu ra sao, nàng ấy chỉ thấy Kỳ Vân Trầm tùy tiện làm mấy thế tay kỳ quái với Chu Phi, sắc mặt Chu Phi liền thay đổi, không hề biết trong mắt Chu Phi, Ngô Sở Sở vừa rồi đã bị “Đoạn Thủy Thiên Tử” chém làm hai đoạn.

Tạ Doãn từ từ thẳng eo dậy.

Kỳ Vân Trầm chậm rãi nói:

- Ta cần sáu canh giờ, Hoa huynh không cảm chân họ được lâu như vậy, lớp che chắn bên ngoài cũng chỉ gạt họ được chốc lát, cuối cùng e là vẫn phải phiên cô nướng ra tay giúp đỡ. Nơi đây nhỏ hẹp, bọn chúng có đông cách mấy cũng khó có thể cùng xông lên, đây là ưu thế của chúng ta. Thanh Long chứa giới nhất là lấy mạnh đánh yếu, thấy một cô nướng trẻ như cô, chắc chắn sẽ đích thân ra tay, nội công tích lũy của hắn ta hơn xa cô, thứ mà cô có thể dựa vào chỉ có thể là đao thuật tuyệt thế vô song.

...

- Ta cho cô thấy sát thuật có một không hai, cô dùng thời gian một đêm nay, nếu có thể đi được 20 chiêu dưới đao này ____ thì Thanh Long chứa trong thời gian ngắn không làm gì được cô.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Lưỡi Đao

Chu Phi không nói gì, nhưng đôi tay cầm thanh kiếm chỉ có mã ngoài kia.

Nàng hơi nghiêng người, thu lại hết vẻ mặt hoặc không kiên nhẫn hoặc mất tập trung, bỗng dưng toát ra sự vững vàng sừng sững giữa ngàn độ phù hoa, vạn loại bùn nhơ. Nàng lấy kiếm làm đao, hai tay để trên chuôi kiếm, vừa kéo vừa đề, động tác không nhanh cũng không khuếch đại, người ngoài thậm chí không nhìn ra độ mạnh yếu.

Nhưng đây là đao đầu tiên “Khai Sơn” của Phá Tuyết không chút giả dối.

Kiếm trong tay Chu Phi chưa ra khỏi vỏ, quét giữa không trung, mang theo cảm giác uy nghiêm không chút ăn khớp với thiếu nữ, chỉ một đao đã hoàn toàn ngăn chặn thức khởi đầu kỳ dị của Kỳ Vân Trầm.

Kỷ Vân Trầm xoay mặt qua một bên, ngón tay vạch nghiêng trong không khí.

Trong khoảnh khắc, Chu Phi tựa như nghe thấy tiếng ma sát sắc bén của lưỡi đao giao nhau.

Sắc mặt Kỷ Vân Trầm yếu ớt như người lâm trọng bệnh nhưng thần sắc lại gần như hờ hững, giống như không hề nhìn thẳng vào đao Chu Phi bỏ xuống, tuy hấn và Chu Phi chỉ cách nhau năm sáu bước chân nhưng cánh tay giờ lên của hấn cùng với binh khí của Chu Phi như ăn khớp vào nhau.

Một đao “Khai Sơn” của Chu Phi phảng phất như rơi vào trong nước, bất kể thế nào cũng không thoát được ngón tay ung dung thoải mái của đối phương, nàng cau mày, cổ tay xoay chuyển, giờ ngang kiếm trong tay, cắt ra “Bát Chu Phong”.

Kỷ Vân Trầm lại lắc đầu, thu tay.

Chu Phi không hiểu ra sao.

Tạ Doãn ở bên cạnh chợt nói:

- Trừ phi người giao chiến có công lực kém xa cô, bằng không một chiêu này của cô đánh qua, không phải binh khí vượt tay thì là tự làm mình bị thương.

Chu Phi:

- ...

Sao ngay cả hấn cũng nhìn ra thế?

- Kỷ đại hiệp, “thời gian ngắn” mà huynh nói rốt cuộc là bao lâu?

Tạ Doãn không khách khí lướt qua Chu Phi, nói với Kỷ Vân Trầm:

- Một nén nhang? Một chén trà? Hay một canh giờ? Nếu thực là một canh giờ thì bây giờ ta đi ra ngoài mua cho mọi người mấy cỗ quan tài, có lẽ sẽ thoải mái một chút.

Chuyện phó thác cho số phận này, Kỷ Vân Trầm cũng không nói được lý do.

Tạ Doãn lại chuyển sang Chu Phi, cảm thấy mình có khuyên tiếp cũng bị ghét vì lái nhái, lòng kiên nhẫn của tiểu nha đầu Chu Phi này dày cỡ hai trang giấy lộn, nói không chừng sẽ vo viên hấn thành một cục, một cước đá hấn bay ra ngoài hai dặm.

Nhẹ nhàng nói lý lẽ chắc chắn là không được, thái độ cứng rắn thì càng khỏi phải nói___chỉ sợ không chỉ là bay hai dặm thôi đâu.

Trong thời gian một cái chớp mắt, Tạ Doãn đã nghĩ xong lý do thoái thác, hấn vô cùng sầu lo nhìn Chu Phi, nói:

- Còn Ngô cô nương nữa, tuyệt đối không thể ở lại nơi này, ta muốn nghĩ cách đưa nàng ấy đi nhưng nàng ấy không chịu, cô nói với nàng ấy nhé.

Chu Phi vốn đã chuẩn bị xong lời bảo hấn câm miệng, ai dè Tạ Doãn căn bản không cho nàng cơ hội phát huy, nàng nhất thời bị nghẹn, có chút nghèo từ ngữ, nhìn Tạ Doãn rồi lại nhìn Ngô Sở Sở.

Ngô Sở Sở thông minh cỡ nào, đặc biệt giỏi “nghe lời đoán ý”, vừa nghe liền biết Tạ Doãn muốn làm gì. Thấy Chu Phi nhìn sang, nàng ấy liền co lại trong góc, ngồi xổm xuống dựa vào vách mặt đạo, ngậm chặt miệng nhưng ánh mắt thì vô cùng rõ ràng___ta theo cô, ta không tin được người khác.

Tạ Doãn nhẹ giọng, nói:

- Ngô cô nương, cô từng thấy tận mắt Mộc Tiểu Kiều sao rồi đó, Thanh Long chúa dù không mạnh bằng Mộc Tiểu Kiều, cũng tuyệt đối không yếu hơn chỗ nào. Người này đề lên cả đám xấu xa, đứng đầu trong tứ đại ma đầu, chứng tỏ ngoại trừ võ công, hấn ta còn có vô số thủ đoạn mà cô nghĩ cũng không nghĩ được, hễ hấn ta theo mặt đạo tìm được đến đây thì nơi này không một ai ngăn nổi hấn ta, lọt vào tay Thanh Long chúa sẽ có kết cục gì, ta không dọa cô đâu, tự cô nghĩ đi.

Chu Phi ban đầu còn gật đầu theo nhưng sau đó càng nghe càng thấy sai sai, nghi ngờ Tạ Doãn chỉ gà mắng chó.

Tạ Doãn lại nói:

- Ta cho rằng một người khó khăn nhất chưa hấn là phải có tài kinh thiên động địa mà đầu tiên phải biết phân nặng nhẹ, lúc nào nên quyết chí tiến lên, lúc nào nên thấy chết không sờn, lúc nào nên cẩn thận dè dặt, lúc nào phải tạm thời tránh đi, trong lòng phải nắm chắc. Lúc cần dừng cảm thì do dự, lúc cần lùi bước thì điên cuồng, không biết là đạo lý lỗi thời của quân tử nhà nào thế?

Chu Phi:

- ...

Họ Tạ kia chính xác là đang chỉ gà mắng chó!

Nhưng lời của Tạ Doãn đã lọt vào tai nàng, muốn đào ra khỏi đã không còn kịp nữa.

Chu Phi thừa nhận hẳn nói đúng, nàng từng đích thân lĩnh giáo công lực của Thanh Long chúa, mỗi khi rơi vào hoàn cảnh này, tuy nàng không đến nỗi lùi bước nhưng cũng có lúc sinh ra ý nghĩ “nếu để ta về nhà luyện thêm mấy năm nữa, các người đều chẳng là cái rắm gì.”

Chênh lệch giữa nàng và Thanh Long chúa cũng xấp xỉ chênh lệch giữa nàng và Ngô Sở Sở, nhưng...

Kỷ Vân Trầm mặt không biến sắc ấn một cây ngân châm cỡ lông trâu vào đại huyệt đan trung của mình, nói như hụt hơi:

- Ánh mắt Tạ công tử tinh tường, nhìn ra được công tử tinh thông không ít binh khí, có từng nghiên cứu sâu về đao pháp?

- Xấu hổ.

Tạ Doãn nửa chua nửa cay nói:

- Sở trường của văn bối chỉ có một, là làm thế nào chạy mất dạng mà thôi.

Kỷ Vân Trầm không so đo với hắn, hít sâu một hơi, ấn đường hơi run run, không biết qua bao lâu mới thở ra, yếu ớt nói:

- Tạ công tử, một lưỡi là đao, hai lưỡi là kiếm, đao... chính là “gan của trăm binh”, vì lưỡi nghiêng vĩnh viễn tiến về phía trước.

Tạ Doãn lạnh lùng nói:

- Không sai. Miễn là không phải tự cắt cổ mình.

Kỷ Vân Trầm hiểu, nói:

- Không có lớp tinh thần này, bất kể Phá Tuyết hay Đoạn Thủy Triền Ti đều là vật sắt thép tầm thường, ta chính là vết xe đổ. Phá Tuyết Đao có khí thế xẻ núi lay biển cắt ngang thiên hà, bây giờ người đáng chém gần trong gang tấc, sát tâm của cô ấy đã trở dậy, lúc này ép cô ấy rút lui thì cả đời cô ấy cũng sẽ nhớ tới sự bất lực và nhát gan này, dù có thể sống đến 70 80 tuổi đi nữa, thành tựu về đao pháp chỉ có thể dừng ở đây thôi.

Chu Phi chợt nhắc kiếm trong tay, hơi suy nghĩ rồi đưa ra quyết định, ngắt lời Tạ Doãn:

- Không cần nói nữa, người yên tâm, ta sẽ không để người chết đâu.

Tạ Doãn nghe lời này mà không may mắn mừng rỡ, ngược lại nhìn nàng chăm chăm, nói:

- Nếu ta sợ chết thì đã cách xa cô từ lâu rồi.

Lúc hắn không cười, sắc mặt hơi hốc hác, nói chuyện vẫn nhẹ nhàng chừng mực, không nghe ra có bao nhiêu tức giận, chỉ là ánh sáng trong đôi mắt dường như đã bị nỗi thất vọng to lớn nuốt chửng, dần trở nên âm ảm. Chu Phi vừa nhìn ánh mắt ấy liền cảm thấy mình nói sai, há há miệng nhưng không biết dỗ hắn thế nào.

Tạ Doãn hơi cúi đầu, khóe môi kéo xuống theo, nở nụ cười cay đắng, nói:

- Ta xem cô là tri kỷ trong đời, cô lại xem ta là kẻ sợ chết.

Nói xong, hắn không nhìn Chu Phi, đi tới một góc ngồi xuống, về mặt nhặt nhèo nói:

- Kỳ đại hiệp, “Sưu hồn châm” hung hiểm, ta làm quan hộ pháp cho huynh.

Tạ Doãn giống như người bẩm sinh không biết giận, vừa dễ nói chuyện vừa dễ bắt nạt, bây giờ đột nhiên lạnh nhạt làm Chu Phi hơi luống cuống, nàng từ nhỏ chưa bao giờ học nhận sai, chần chừ chốc lát, không biết nói từ đâu. Ngay lúc nàng do dự, tiếng thanh la đồng vốn lâu lâu vang một tiếng thỉnh thoảng trở nên dày đặc.

Kỷ Vân Trầm chấn động, châm nhỏ lông trâu trong tay suýt châm nghiêng, bị Tạ Doãn sớm có chuẩn bị bắt lấy cổ tay.

So với ban nãy, tiếng thanh la đồng này dường như lại xa hơn, dư âm rồi rạc, loáng thoáng còn có tiếng binh khí truyền tới.

Hoặc là Thanh Long chúa chạm phải cơ quan mật đạo, hoặc là Hoa chương quý đã gặp phải chúng rồi!

Trong gian phòng bịt kín, tim tất cả mọi người đều nhảy lên, đột nhiên, một tiếng cười to vang khắp mật đạo bốn phương tám hướng dưới chân Hành Sơn, giọng người đó được rót nội lực vào, tuy xa nhưng từng câu từng chữ truyền tới đều nghe rất rõ ràng.

- Trịnh La Sinh, người tin báo ứng không?

Người nói chính là Hoa chương quý, “Trịnh La Sinh” hẳn là tên của Thanh Long chúa.

Tiếng thanh la và tiếng người âm ĩ hỗn loạn, mỗi người đều tập trung lắng nghe, không biết qua bao lâu, tiếng thanh la đột nhiên bị người khác đánh một cú thật mạnh, tựa như một cước giẫm vào lòng người, cùng với tiếng ngân vang to lớn thì không còn động tĩnh gì nữa.

Đây tuyệt đối không phải dấu hiệu tốt, Hoa chương quỹ vừa mới gặp Thanh Long chúa liền lập tức mở miệng cảnh báo, nếu Thanh Long chúa thực sự gặp trở ngại thì Hoa chương quỹ nên kêu thêm một tiếng mới đúng.

Chu Phi treo hơi thờ nơi cổ họng, hận không thể dán tai vào vách mặt đạo, không cam tâm nên cố gắng nghe rồi lại nghe nhưng xung quanh chỉ có sự tối tăm và yên tĩnh.

Ân Bái cười lạnh nói:

- Tên béo kia thể mà không tự chạy, còn thật sự đi dẫn dụ Thanh Long chúa, chắc, vận may không tốt, xem ra ngủ rồi.

Chu Phi siết chặt chuỗi kiếm.

Kỷ Vân Trầm khàn khàn nói:

- Tiếp tục, đừng phân tâm.

Việc đến nước này, Chu Phi đã không còn lựa chọn nào khác, ngay cả Tạ Doãn cũng ngậm miệng.

Chu Phi ép mình bình tĩnh, một lần nữa quay lại chỗ Kỷ Vân Trầm, hít sâu một hơi:

- Tiếp tục.

Nhưng không biết có phải bị tiếng thanh la ban nãy ảnh hưởng không, Chu Phi cảm thấy mình đặc biệt không vào đúng trạng thái, Phá Tuyết Dao của nàng như gặp phải bức tường nào đó, chính nàng cũng cảm thấy trăm ngàn kể hồ, rất nhiều lúc thậm chí Kỷ Vân Trầm không cần ra chiêu thứ hai, nàng cũng đã thua.

Kỷ thực nếu võ công của Kỷ Vân Trầm không bị phế, ngược lại Chu Phi không đến nỗi không có sức đánh trả.

Võ công của nàng tạp mà không tinh___ với tuổi của nàng cũng khó mà tinh được cái gì, nhưng từ trước đến nay Chu Phi rất nhanh trí, khi đánh nhau với người khác, thường có thể đánh bất ngờ, chiêu trước còn trần trệ chính khí như chuông vàng đại lữ, nhưng ngay sau đó nàng có thể xoay ngược hoàn toàn, sử dụng công phu khéo léo tinh tế của thích khách, đặc biệt là sau khi học được phù du trận của lão đạo sĩ, phong cách thiên biến vạn hóa của nàng lại càng như hồ thêm cánh, dù có đối đầu với Thanh Long chúa, quần nhau vài vòng cũng không thành vấn đề.

Nhưng mấu chốt chính là, lúc này nàng và Kỷ Vân Trầm không phải đấu đao thật gươm thật.

“Vấn đấu” trong mắt người ngoài có thể nói là vừa ôn hòa vừa tế nhị, căn bản nhìn không hiểu họ đang hươ tay múa chân cái gì nhưng yêu cầu càng cao hơn về đao pháp và kiếm chiêu. Vì khi võ đấu, sự nhạy bén, sức mạnh, công phu nội ngoại, thậm chí cả tâm thái đều ảnh hưởng, nhưng Kỷ Vân Trầm trước mắt đang ngồi dưới đất, Chu Phi không thể nhảy nhót tung bồng xung quanh nên đầu tiên là phù du trận pháp không dùng được, mà khi đối kháng với Đoạn Thủy Triền Ti Dao, lấy ra mấy mảnh khố linh tinh không khỏi làm trò hề cho thiên hạ, Chu Phi không có kiểu nhạy bén mắt mặt đó, nên chỉ có thể dùng từng chiêu từng thức của Phá Tuyết Dao mà đấu.

Kỷ Vân Trầm là tập đại thành giả (1) của Bắc đạo, tuy võ công đã phế nhưng từng cử động đều chấn động lòng người, có thể dễ dàng đưa người ta vào lưới đao vô hình của hắn, Chu Phi vốn tưởng rằng dù Phá Tuyết Dao của nàng không đến nơi đến chốn nhưng dựa vào linh hội gần đây về Sơn, Phong và Phá tự quyết thì việc nàng đi 10 20 chiêu dưới tay hắn là không thành vấn đề, không ngờ bây giờ lại bó tay bó chân, chênh lệch trong nháy mắt hiện ra rõ rệt.

(1) Tập đại thành giả: thuật ngữ Nho gia dùng để chỉ thánh nhân, ban đầu được dùng để nói về Khổng Tử nhưng về sau dùng để chỉ một người xuất sắc, uyên bác về một lĩnh vực nào đó.

Chu Phi cảm thấy tốt xấu gì mình cũng đã tiến vào ngưỡng cửa Phá Tuyết Dao, thể mà lại không chịu nổi một đòn của Kỷ Vân Trầm.

Nàng chưa bao giờ có cảm giác thất bại lớn như vậy, điều này khiến nàng càng lúc càng nôn nóng, những lời mạnh mẽ vừa phun ra bay ngược về toàn bộ, dội mạnh vào người nàng, càng nôn nóng, nàng càng cảm thấy Phá Tuyết trong tay không nghe theo sai khiến___đặc biệt là trong tiếng thanh la quanh quần chột gần chột xa theo quy luật.

Có phải Hoa chương quỹ đã chết rồi không?

Bọn Thanh Long chúa còn bao lâu sẽ tìm đến nơi này?

Nàng còn bao nhiêu thời gian?

Chu Phi nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi đây trừ mình ra, căn bản không có vật sống thứ hai có đủ công năng động thủ, mồ hôi lạnh tuôn sau lưng nàng.

Trước đây, Chu Phi chưa từng hoài nghi đao trong tay mình, nhưng trong nháy mắt, một ý nghĩ hiện lên, nàng nghĩ: “Phải chăng mình thực sự không hợp với Phá Tuyết Đao?”

Ý nghĩ này vừa hiện, như cỏ tạp được gió xuân thổi qua, chỉ trong nháy mắt đã xanh um tươi tốt, chiếm lĩnh vùng đất trống trong tinh thần nàng.

Kỷ Vân Trầm tức khắc cảm nhận được sự khác lạ của nàng, hỏi:

- Cô nương, cô sao thế?

Lời hấn chưa dứt, tiếng thanh la đồng dò đường của Thanh Long chúa vừa văng vẳng lên, âm thanh gần hơn ban nãy không ít, giống như cách nơi này không tới mấy trượng.

Chu Phi giật mình.

Ngô Sở Sở vẫn ôm đầu gối ngồi trong góc như cũ, Tạ Doãn rũ mắt nhìn chăm chăm một loạt ngân châm còn lại trong gói nhỏ của Kỷ Vân Trầm, không biết đang nghĩ gì.

“Đứng rồi”, Chu Phi nghĩ, “Hai người họ ở lại là vì một câu khoắc lác của mình, dù mình có vô dụng đến đâu đi nữa cũng phải liều mạng thử xem, bằng không liên lụy đến họ, kiếp sau trả cũng không xong.”

Chu Phi chỉ ngỡ ngàng chốc lát, liền vò mề chẳng sợ nứt, nghĩ: “Không được không được, luyện bao nhiêu đỡ bấy nhiêu, dù sao chỉ có một cái mạng.”

Chút khủng hoảng và nôn nóng vừa sinh ra trong lòng bị nàng giẫm nát dưới chân, quên đi Kỷ Vân Trầm trước mặt và tiếng thanh la đòi mạng phía sau, chống kiếm ngay tại chỗ, nhắm mắt trầm tư chốc lát, tất cả những so chiêu ban nãy hóa thành giao chiến chân thực, gào thét qua trong đầu Chu Phi, sau đó chiêu số dần nhạt đi, trong lòng nàng chỉ còn lại hai lưỡi đao sáng như tuyết_____

Chu Phi chợt mở mắt, lấy kiếm làm đao, khẽ nhấc lên chỉ về phía Kỷ Vân Trầm.

Mắt Kỷ Vân Trầm chợt lóe, lần này, hấn cướp tiểu bối Chu Phi ra chiêu trước, sát chiêu hiểm ác trùng trùng nương nhờ vào ngón tay nứt nẻ tái nhợt của hấn, hóa thành lệ khí bức người đánh về phía Chu Phi, Chu Phi vẫn dùng “Phong” tự quyết như cũ để chống đối_____nàng vốn từng thử thăm dò như vậy một lần, thức “Phong” nổi danh ở nhanh và biến hóa kỳ lạ, có chỗ tương tự vi diệu với Bắc đao, nhưng trước mặt Kỷ Vân Trầm, nàng thực sự là kinh nghiệm có hạn, chớp mắt liền bị hấn tìm ra sơ hở.

Kỷ Vân Trầm hơi cau mày, trực giác cho biết tư chất Chu Phi không phải thế này, thấy nàng “bỏ tay hết cách”, hấn không giữ lại trò cũ mà cổ tay ép xuống, nhẹ nhàng hất “mũi đao” về phía một kẻ hồ khác của Chu Phi, ép nàng chiêu số không thuận thực phải rút về, tự loạn trận cước.

Trong nháy mắt đó, vai Chu Phi đột nhiên trầm xuống, xách đao cản tựa như uống công nhưng toàn thân lại điều chỉnh tư thế một cách tinh tế, liền theo đó, cổ tay nàng thành linh dụng thẳng_____Phá Tuyết Đao thức thứ hai, Phân Hải!

Kỷ Vân Trầm giật mình, lưỡi đao vô hình dường như đã bị Chu Phi đánh tan.

Lúc này, tiếng thanh la đồng càng lúc càng lớn, gần như đình tại nhức óc, bọn chúng có vẻ như đã tìm được lối vào phòng!

Ngô Sở Sở vô thức dựa lưng vào vách, nếu nàng có lòng chắc đã xù cả lên. Người gõ thanh la dường như không xác định, tiết tấu tiếng thanh la hơi thay đổi, một lát sau lại gõ liên tục mấy tiếng thăm dò con đường phía trước, giống như đang xác định xem con đường hẹp phía trước bị bọn Tạ Doãn dùng đá lấp kín có thông hay không.

Kỷ Vân Trầm và Chu Phi dường như không bị ảnh hưởng, chớp mắt đã đi được bảy tám chiêu, đao của Chu Phi vốn ngưng trệ bỗng dung trở nên lưu loát liên mạch, tựa như đã tìm được một sợi dây vô hình quấn vào Phá Tuyết Đao.

Tiếng thanh la đồng bên ngoài mật đao vang lên một chớp, lại đi ra xa xa, hình như gỗ cột giả đã lừa được người gõ thanh la.

Ngô Sở Sở thờ phào nhẹ nhõm, trái tim muốn nhảy ra ngoài, nàng quệt mồ hôi lạnh lòng bàn tay lên đùi mình.

Hơi thở nàng còn chưa kịp roi xuống đất, trong mật đao sau phòng chợt vang lên một tiếng to, tảng đá được Tạ Doãn chất hồ sụp đổ trong nháy mắt, Ngô Sở Sở không kiềm chế được nữa, hét ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Đoàn Bình

Nếu bây giờ có người ra ngoài nhìn thì sẽ biết, trời đã sáng rồi.

Người trong mật đạo hoặc căng thẳng, hoặc nôn nóng, hoặc chìm đắm, thần kinh như dây cung kéo căng, không ai nhận ra thời gian đang trôi qua vùn vụt.

Vào khoảnh khắc tường đá giả vỡ vụn, Chu Phi vẫn chưa thoát khỏi trạng thái huyền diệu ban nãy, với nàng, tất cả âm thanh, biến động xung quanh đều bắt đầu rõ ràng, giữa đạo trong tay nàng, Kỳ Vân Trầm trước mặt và thanh la đồng nổ tung phía sau dường như khoác lên một sợi dây vô hình, Chu Phi không cần quá nhọc tâm suy nghĩ, mũi kiếm thuận theo sợi dây kia vô cùng thoải mái.

Không đợi hòn đá trên cùng rơi xuống đất, nàng đã xoay người phi ngược dòng đá đổ.

Kiểm của Tạ Doãn có lẽ quyết tử chỗ Triệu Minh Sâm, là thứ đáng tiền duy nhất trên người tên nghèo kiết xác này, kiếm dùng làm trang sức không chỉ có vô dụng mà khi rút kiếm còn có tiếng rít lên và ánh sáng âm u xẹt qua rãnh kiếm, thời tóc qua là đứt.

Con đường nơi cửa phòng chỉ cho một người đi qua, người đẩy đồng đá ra đầu tiên là người hứng đủ, chưa kịp lên tiếng đã bị một kiếm của Chu Phi xuyên tim, chết ngay tại chỗ.

Bảo kiếm cắt vào trong xương thịt, tựa như lưỡi mỏng cắt đèn cầy, không chút trì trệ. Chu Phi xoay tay kéo thi thể kia ra trước người, vừa vận kệt giữa con đường nhỏ hẹp, trở thành một chiếc khiên chắn hình người cho nàng.

Trong mật đạo chật hẹp, ánh đuốc bỗng sáng choang, bóng người lác lác chập chòn.

Nhờ ánh sáng của kẻ địch, Chu Phi nhìn về trước, mũi kiếm nhẹ nhàng quét qua vách cũ kỹ, lên tiếng:

- Ta đợi các ngươi cả đêm rồi.

Người mặc áo trắng gỗ thanh la nhìn nàng cách một thi thể, nhất thời không rõ, mình mang quý khí âm u hơn hay là thiếu nữ thanh lịch xuất hiện trước mặt này khủng bố hơn, tức thì không biết nên tiến hay nên lùi, cứng đờ tại chỗ.

Lúc này, phía sau gã có người trầm giọng nói:

- Lui ra.

Người gỗ thanh la cúi đầu phục tùng:

- Vâng.

Gã cẩn thận đề phòng nhìn chằm chằm Chu Phi, khom người, chắn thanh la đồng phía trước, lùi theo con đường nhỏ hẹp, ở khúc quanh bên ngoài thì khom người thì lễ với người nào đó.

Lát sau, Thanh Long chúa mặt cá chấp tay ra sau lưng, chậm rãi đi vào lối đi hẹp, bề ngoài hắn ta vốn không dễ coi, lại ở trong mật thất u ám, ánh lửa khi mờ khi tỏ chiếu ra khuôn mặt đặc biệt của hắn ta, lại càng đáng sợ.

Không thấy Thanh Long chúa có động tác gì dưới chân mà bóng người hắn ta lóe lên, trong nháy mắt đã đến bên Chu Phi.

Thanh Long chúa đi đến vị trí ngay hôm nay, rất khó nói dựa vào bao nhiêu chân tài thực học, bao nhiêu đề tiện hèn hạ, nhưng không thể nghi ngờ là thuộc hàng cao thủ nhất lưu.

Thân hình hắn ta cao lớn, xấu đến ma chê quỷ hờn, “vụt” lướt qua lối đi hẹp như thế, cảm giác ngọt ngào khó mà diễn tả mang đến nặng hơn ban ngày không ít.

Nếu Chu Phi còn có đường lui, bây giờ ắt đã khiếp đảm. Nhưng tối hôm trước nàng vừa bị Bắc đạo hành hạ cả đêm không chút lưu tình, nhiều lần nghi ngờ mình đến mức cảm thấy vô mè chẳng sợ nứt, ngược lại lại “bất chấp mọi giá” _____ đứng nói là một Thanh Long chúa đến, dù có là Diêm vương đòi mạng đến, nàng cũng phải chắn con đường này.

- Có chút can đảm đấy.

Thanh Long chúa không vội vàng ra tay, ngược lại như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm nàng, nở nụ cười.

Nhìn người xấu dưới ánh lửa có thể xấu đến tan nát cõi lòng, nhưng nhìn mỹ nhân thì lại có loại phong nhã khác.

Thanh Long chúa nói:

- Ta thấy đạo pháp của ngươi giống bên Thục Trung, thực quá thô kệch, không thích hợp cho tiểu nương tử xinh đẹp __ngươi là người ở đâu?

Chu Phi từ khi mới nhìn thấy hắn ta đã nổi trận lôi đình, nghe hắn ta mở miệng lại càng hận không thể móc đôi mắt chó của hắn ta xuống.

Đồng thời, nàng cũng hiểu rõ ý của Kỳ Vân Trầm.

Con đường hẹp nhỏ trước phòng chỉ có thể cho một người qua, nếu người đứng chắn ở đây lúc này là Phù Dung thân chương Hoa chương quỹ thì loại hàng vừa hảo sắc vừa sợ chết như Thanh Long chứa đầy chắc chắn sẽ không tự mình tiến lên. Đám thuộc hạ gỗ thanh la kia của hắn ta chưa chắc lợi hại cỡ nào nhưng chắc chắn có không ít chiêu nham hiểm ____ Hoa chương quỹ rất có khả năng rơi vào bẫy như vậy.

Chỉ có thiếu nữ như Chu Phi đứng chắn một mình ở đây mới có thể khiến Thanh Long chứa xem thường, thiếu cảnh giác.

Đấu võ công với người xấu thì có thể kéo dài nhưng đấu võ công với người không biết xấu hổ thì họ không hề có tí phần thắng nào.

Ngon tay Chu Phi vuốt nhẹ trên chuôi kiếm chốc lát, cường chế đè ép lửa giận xuống, vẻ mặt căng thẳng hỏi:

- Hoa tiên bối đâu?

- Ai?

Thanh Long chứa chớp chớp mắt, kể đó, hắn ta ngửa ra sau, vô cùng làm bộ làm tịch cười nói:

- Ngươi nói tên mập nhân dày vỏ mỏng kia? Ha ha, biết rõ còn hỏi.

Chu Phi không cần thận móc viên đá quý khảm không chắc lăm trên chuôi kiếm xuống.

Thanh Long chứa tự cảm thấy rất hài lòng nói:

- Ta vừa mới suy nghĩ, vẫn cảm thấy giết ngươi rất đáng tiếc. Thế này đi, nếu ngươi bằng lòng đi theo ta, trước đây ngươi làm gì, ta đều xóa hết, đến chỗ của ta, ăn ngon uống say, ra vào có người như chó hầu hạ ngươi, ngươi thích gì có đó, vàng ngọc san hô tùy tiện đeo, không phải tốt hơn bộ dạng nghèo kiệt xác như bây giờ sao?

Ánh mắt Chu Phi rơi xuống trên thi thể nàng chặn ở lối đi:

- Điều này cũng có thể xóa ư?

Về mặt Thanh Long chứa thân nhiên, khoát tay vô cùng hào phóng:

- Đây tính là cái gì, không đáng tiền, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, tùy tiện giết.

Chu Phi trầm mặc chốc lát, đuôi mắt quét qua trong phòng, Kỳ Vân Trầm dường như đã châm xong toàn bộ châm, nàng không biết “Sưu hồn châm” mà Tạ Doãn nói là gì, tóm lại Bắc đao trước mặt như con nhím sắp lên niết bàn, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, hiển nhiên là đã đến thời khắc mấu chốt, không biết có thể biến thành thứ gì.

Tạ Doãn ở bên cạnh Kỳ Vân Trầm lắc đầu với nàng.

Nếu có thể đổi một nữ nhân lớn tuổi hơn chút, kinh nghiệm phong phú hơn chút ở đây, đại khái có thể nói một ngàn loại lời ngon tiếng ngọt có thể câu giờ với Thanh Long chứa, nhưng thiếu nữ mặt mềm không làm được ____ Chu Phi mặt không mềm càng không làm được, nàng phải dành ra nửa sức tập trung mới có thể cẩn thận khắc chế sát khí sắp bốc ra ngoài qua đỉnh đầu mình, nhất thời hơi nghèo từ ngữ.

Nhưng Thanh Long chứa lại cho rằng sự trầm mặc của nàng là e thẹn, càng được đằng chân lân đằng đầu, càng hèn hạ, đưa tay về trước thăm dò nói:

- Chuyện này có gì mà suy nghĩ, qua đây, nói cho ta biết ngươi tên gì.

Sắc mặt Tạ Doãn chợt trở nên khó coi.

Thanh Long chứa tán chuyện cũng thôi đi, còn động tay động chân, sợi dây đàn kéo căng trong đầu Chu Phi đứt cái bứt.

Nàng tóm thi thể dưới đất đưa lên chặn trước mặt mình, cho Thanh Long chứa sờ ra một tay máu, sau đó nàng rút kiếm đưa từ dưới lên, một kiếm tựa như từ không trung nhô ra, như rắn độc đánh về phía cổ họng Thanh Long chứa.

Thanh Long chứa “chặc” một tiếng, giống như không dùng sức, dịch ra sau nửa thước, dùng tay bắt lấy mũi kiếm Chu Phi, cười nói:

- Ta thích người tính tình hung dữ.

Hắn ta trông ung dung không để ý, kỳ thực âm thầm dùng lực, một chương mạng bảy tám phần nội lực ép xuống, muốn bắt ngờ khống chế Chu Phi.

Nhưng ngay lúc tay hắn ta chạm vào mũi kiếm, kiếm trong tay Chu Phi lại vô cùng giao hoạt hạ xuống theo sức mạnh hắn ta, trượt ra ngoài trong gang tấc.

Thanh Long chứa không khỏi hơi kinh ngạc, nữ tử này lấy kiếm làm đao để dùng, thế mà đao pháp lại cao ngoài dự liệu!

- Đoạn Thủy Triền Ti... một ngày không gặp, tên phế vật tự lo thân mình chưa xong kia còn dạy ngươi hai chiêu?

Thanh Long chúa lăm bằm, hóa ra chiêu đâm kéo Chu Phi mới dùng kia vừa hợp ý cánh triền miên dai dẳng của Đoạn Thủy Triền Tì, tiếc rằng chưa thuần thực. Người tinh mắt vừa nhìn liền biết hai chiêu này là năng học trong lúc gấp gáp, dù năng thông minh tuyệt đỉnh, có năng lực nhìn qua là nhớ thì khi dùng cũng rất cứng nhắc.

Thanh Long chúa cười nói:

- Đáng tiếc.

Lời hấn ta chưa dứt đã vận lực vào cánh tay, giờ tay gác lên kiếm Chu Phi, ma sát ra tiếng “keng”, Chu Phi cảm giác như mình chém trúng một cây gậy sắt chứ không phải thân thể máu thịt, cứng đến đòi mạng, bản bảo kiếm trong tay nàng ra hai tấc, Chu Phi bất ngờ không kịp chuẩn bị lao đao nửa bước, Thanh Long chúa nhân cơ hội thò một tay ra, muốn tóm lấy cổ áo nàng.

Chu Phi thuận thế xoay người, lấy xác chết nhét vào ngực Thanh Long chúa.

Xác chết kia là một gã cao to khỏe mạnh, gương mặt đầy máu bở nhào vào người chủ cũ, hôn thân thiết lên mặt Thanh Long chúa một cái. Thanh Long chúa vô duyên vô cớ bị một thi thể sầm sỡ, kinh ngạc qua đi thì giận dữ không thôi, một chưởng đập xác chết kia vào lối đi, khắp nơi như chấn động, bụi bặm ào ào rơi xuống đất, trường kiếm trong tay Chu Phi xoay nửa vòng như nước chảy mây trôi, kiếm thức còn triền miên dai dẳng ban nãy đột nhiên biến đổi, chém xuống giữa đầu Thanh Long chúa.

Hai chiêu ban nãy nàng dùng đều là hư chiêu!

Chiêu kiếm này như thương long rít gào xuống biển, liền theo đó, Chu Phi cảm thấy có một luồng sức mạnh to lớn theo mũi kiếm bắn ngược về, thanh bảo kiếm này của Đoan vương gia chắc chắn quý hơn người thường, va chạm như vậy mà không gãy, chỉ réo vang một tiếng kêu sắc nhọn, mũi kiếm không ngừng rung động.

Cùng lúc đó, một chòm tóc rơi xuống trong mật đạo âm u ____ mũ trùm của đại thần nhảy Thanh Long chúa bị nàng kéo xuống, kiếm phong còn cắt đứt tóc hấn ta!

Khi Chu Phi thua đao trong tay Kỷ Vân Trầm vô số lần, nàng không chỉ chìm đắm trong chiêu thức của mình.

Tuy nàng không học Bắc đao nhưng qua những sát chiêu dây dưa không dứt của Kỷ Vân Trầm đã vô thức ngộ được hai chữ “triền miên”.

Trên con đường mòn nhỏ trong núi, khi lần đầu tiên đối đầu Thanh Long chúa, nàng đã mơ hồ nhận ra chỗ liên kết liền mạch trong chín thức Phá Tuyệt Đao, một đêm tập trung vào đao pháp, nàng thỉnh linh linh hội được thứ mơ hồ khái quát kia ____ trong mỗi thức đao pháp đều ẩn chứa nhiều chiêu, không đao nào không có vô số biến hóa, chỉ cần hơi điều chỉnh thay đổi một chút là có thể hợp thành một thể thống nhất, đao biến hóa muôn hình vạn trạng này vừa khéo là thức “Vô Thường” trong Phá Tuyệt Đao.

Một lần ra tay chấn động bốn phương có lẽ là vận may, hai chiêu liên tục từng bước ép sát có thể là trạng thái, nhưng Chu Phi năm lần bảy lượt ngoài dự kiến của mọi người, đến một đao cắt tóc kia đã đủ khiến Thanh Long chúa nghiêm mặt lại.

Lần trước, khi Thanh Long chúa giao thủ với nàng, Chu Phi còn là một tay mơ chỉ biết dùng hư chiêu lừa gạt chạy trốn nhưng bây giờ đã có chút khác xưa.

Ánh mắt Thanh Long chúa âm trầm nhìn chăm chú Chu Phi trong mật đạo chật hẹp, thấp giọng nói:

- Ta đổi ý rồi, tiểu nha đầu, người như ngươi, dù là ai thấy cũng muốn hủy diệt, tuyệt đối không thể để ngươi luyện võ công thêm tám năm mười năm nữa.

Hấn ta lái nhai đến bây giờ, chỉ có câu này là êm tai nhất, Chu Phi lạnh lùng cười nói:

- Giết ngươi, ta không cần đến tám năm mười năm.

- Quá mức ngông cuồng!

Thanh Long chúa chợt quát, đôi tay áo phồng lên, một chưởng như dùi núi lấp biển đánh về phía Chu Phi.

Nàng không chút do dự nâng kiếm đỡ.

Nếu nói lúc ban đầu, nàng luôn lo cho bọn Tạ Doãn nên mới cường ép bản thân tuyệt đối không thể thua, không thể lùi bước, thì giờ đây, trong con đường hẹp, dưới áp lực nặng nề, Thanh Long chúa đã ép ra bản tính gấp mạnh sẽ càng mạnh hơn của nàng.

Tạ Doãn nói:

- Đề ý, trên người hấn ta e là có mặc giáp hộ thân.

Khỏe mắt Chu Phi nhìn thoáng qua ánh bạc lấp lóe trong tay áo Thanh Long chúa, nghĩ: “Hèn gì không chém được, còn tưởng hấn ta đao thương bất nhập.”

Thanh Long chúa cười lạnh, một chưởng đã đến trước mặt Chu Phi, Chu Phi đưa vô kiếm về trước, kẹt vào lòng bàn tay Thanh Long chúa một tiếng

“keng”, sắc mặt nàng thay đổi___âm thanh này không đúng!

Ngón tay Thanh Long chứa chột dài ra mấy tấc, giữa mười ngón lại mọc ra mấy thanh đao lướt qua chuôi kiếm trong tay Chu Phi, ôm lấy cánh tay nhỏ của nàng! Nàng phản ứng rất nhanh nhưng vẫn không kịp rút tay về, trên cánh tay tức khắc hiện lên nhiều vết máu sâu thấy xương.

Tạ Doãn giống như người bị cá nheo lớn cào là hấn vậy, khóe mắt co rút lại khó có thể kiềm chế.

Thanh Long chứa cao giọng cười to, truy kích tới, âm thanh lưỡi đao sắc bén xẹt qua tai thực khiến người ta run rẩy, hơn nữa lúc dài lúc ngắn, khó lòng phòng bị, việc né tránh trong con đường hẹp bị hạn chế, trên người Chu Phi trong nháy mắt lại thêm nhiều vết thương, nàng giống như không thể nào chống đỡ nữa, liên tục lùi về sau, chớp mắt đã đến cửa phòng, bởi phía sau có người nên nàng đành dựa vào địa hình để chống lại.

Tạ Doãn chột quay đầu nhìn Kỳ Vân Trầm.

Kỳ Vân Trầm giống như đã mất đi tri giác về thế giới bên ngoài, ngay cả hơi thở cũng yếu ớt khiến người ta khó mà nghe rõ, hai màu xanh đỏ trên mặt lui đi, hiện lên màu tro tàn gần đất xa trời.

Thanh Long chứa hình như thấy chơi vui, tránh đi những chỗ hiểm trên người Chu Phi, như mèo vờn chuột, thường thức đáng về nàng giãy giụa đỡ trái đỡ phải, thỉnh thoảng lại thêm mấy vết thương trên người nàng, tiếp đó vồ một phát vào ngực nàng.

Tạ Doãn lao tới như đâm đầu tìm chết.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 61: Vô Sĩ

Chu Phi lùi về sau, dường như đã đến đường cùng, hoảng hốt giờ vô kiếm chắn lòng bàn tay Thanh Long chứa.

Móng vuốt Thanh Long chứa không ngăn gì cả chụp lấy vô kiếm chắn đường, lập tức lưỡi đao sắc giữa ngón tay hấn ta lại dài ra mấy tấc, hấn ta cười gằn đầy vô kiếm về trước, mắt thấy sắp tóm được Chu Phi.

Chu Phi chột nở nụ cười.

Lúc này, nàng đã lùi đến cửa phòng, sau lưng trống trải, đủ lớn để nhảy nhót tung bùng, mà đối thủ lại vừa khéo chuyển đến chỗ hẹp nhất trong mật đạo.

Khi Thanh Long chứa phát hiện không ổn, muốn thu về “móng vuốt” đã duỗi ra thì không còn kịp nữa.

Hấn ta chụp rồi duỗi như vậy, vô kiếm nạm vàng nạm ngọc nhô ra góc tám kệt vào lòng bàn tay, nhất thời không gỡ được.

Kiểm của Chu Phi vì “không còn sức đánh trả” mà hơi yếu đi đột nhiên trở nên mãnh liệt, trong nháy mắt xuất ra ba kiếm sát khí lạnh buốt, gần như hoàn toàn xoay chuyển, từng chiêu trí mạng.

Bất kể là ban đầu đùa giỡn hay sau đó nổi sát tâm, Thanh Long chứa suy cho cùng vẫn xem thường nàng, hoàn toàn không liệu được tình cảnh thế này, mấy lưỡi đao sắc bén có thể duỗi dài có thể co ngắn trong tay hấn ta bị Chu Phi bẻ gãy hai cái, lòng bàn tay có thêm một vết thương bất mất.

Thanh Long chứa nghiêng người lùi liên tục mấy bước, từ bả vai đến cổ tay rách một vết dài, lộ ra nhuyển giáp bên dưới.

Chu Phi hơi tiếc___nếu không nhờ giáp hộ thân lấp lánh ánh bạc này, chiêu đánh bất ngờ vừa nảy của nàng có thể vụn một cánh tay lão xuống.

Tuy nàng không biết nói lời ngon tiếng ngọt nhưng lại có kỹ năng đi săn của mãnh thú ăn thịt mà chẳng cần ai dạy, biết lợi dụng sự lùi bước, thậm chí biết dùng chút máu để thăm dò binh khí cô quái của kẻ địch, đồng thời không ngừng hạ thấp tâm đề phòng của đối phương, sau đó tìm đúng thời cơ, một kích tất sát!

Chu Phi nhẹ nhàng run cổ tay, vung máu trên thân kiếm, đuôi mắt liếc xung quanh, trước tiên nhìn lướt qua Kỳ Vân Trầm vẫn ngồi yên không nhúc nhích, và phát hiện Tạ Doãn lao tới___về mặt Tạ Doãn vẫn còn mê man mờ mịt.

Chu Phi vô cùng buồn bực, nhanh chóng nhỏ giọng hỏi:

- Người làm gì thế?

Tạ Doãn:

- ...Giúp cô.

Chu Phi ngạc nhiên nói:

- Giúp ta cái gì?

Tạ Doãn:

- ...Chấn đạo.

Chu Phi vốn không muốn cười, tiếc là nhìn cả buổi, cuối cùng không nhìn nổi. Nàng vừa mới cười hân, nụ cười này lại càng đổ dầu vào lửa, mặt Tạ Doãn không chút cảm xúc dời ánh mắt đi, vờ như nơi đây không có vật sống là nàng, không thêm trò chuyện.

Hắn khoanh tay trước ngực, trung ra dáng vẻ mặt tự nhiên trong mặt đạo tối tăm, nói với Thanh Long chúa:

- Năm xưa Đông Hải Bồng Lai có một thợ khéo, họ gì tên gì không ai rõ, có đôi tay có thể biến đá thành vàng, rèn ra vô số thần binh lợi khí... ông ấy còn làm ra “Mộ vân sa”, nghe đồn vật này toàn thân trắng muốt, không dính khói lửa, đặt ở chỗ tối tựa như có ánh trắng tuôn trào, cầm lên tay cực nhẹ, mặc vào người có thể khiến đao thương bất nhập.

Ân Bái luôn không hé răng siết chặt nắm tay.

Tạ Doãn như cố ý như vô tình liếc mắt qua Ân Bái, nói tiếp:

- Theo ta biết, Mộ vân sa chính là vật do Sơn Xuyên Kiếm Ân Văn Lam đặt làm riêng cho phu nhân, các hạ mặc vào người, không cảm thấy hơi chật sao?

Tạ Doãn thần thần bí bí, nói chuyện nửa rõ nửa không, nửa giả nửa thật, đến bây giờ Thanh Long chúa vẫn chưa thăm dò được nội tình của hắn.

Cá nheo lớn cúi đầu liếm vết máu trong lòng bàn tay, mắt nhỏ hiểm ác hơi lay động, nhìn Tạ Doãn:

- Người muốn nói gì?

Chu Phi thấy Tạ Doãn lại trưng ra tư thế lừa bịp thao thao bất tuyệt, cố ý giúp nàng phân tán sức chú ý của Thanh Long chúa, bèn vội thờ phào nhẹ nhõm, hơi hoạt động cổ tay, vết thương to nhỏ trên người bây giờ mới có cảm giác tồn tại, khiến con đau thể xác càng tệ hại hơn, nếu nơi đây không có người ngoài, đại khái nàng đã bắt đầu nhe răng nhếch miệng rồi.

Tạ Doãn thông thả cười nói:

- Chỉ là có một chuyện ta cảm thấy rất lạ, đồ của Ân gia nếu đã vào tay người, tại sao người không biến thành Sơn Xuyên Kiếm thứ hai?

Hắn vừa nói vừa không biết vô tình hay cố ý đi về phía trước, lúc sắp đến cửa phòng thì bị Chu Phi xoay ngang kiếm, cản trở về.

Thanh Long chúa nghe lời này, thần sắc thay đổi, quét sạch dáng vẻ dị hợm trêu đùa dung tục ban nãy, gò má căng lên, thậm chí không tự chủ nhỏ giọng hỏi:

- Người còn biết điều gì?

- Không gì không biết.

Tạ Doãn đứng trong phạm vi trường kiếm của Chu Phi ngăn cản.

Tuy Chu Phi biết rõ hắn lại đang nói bậy nói bạ, nhưng không nhìn được muốn nghe hắn nói tiếp, càng không cần nói đến Thanh Long chúa chưa biết rõ sâu cạn của hắn. Chỉ thấy Tạ Doãn hơi lộ người về trước, nhẹ nhàng phun ra bốn chữ:

- Hải thiên nhất sắc. (1)

(1) Hải thiên nhất sắc: trời và biển cùng một màu.

Về mặt Chu Phi ừ ừ cạc cạc, không hiểu hắn đang nói chuyện đang hoang mắc mớ gì ngấm vịnh phong cảnh.

Nhưng khéo mắt Thanh Long chúa co rút như bị bệnh thần kinh, sau đó không chút báo trước bỏ lơ Chu Phi, vươn tay tóm lấy Tạ Doãn.

Chu Phi vốn ôm hi vọng hắn dựa vào ba tác lưỡi nát có thể câu giờ được một lát, nào ngờ tên này không phải tới giúp mà là ló đầu tìm chết!

Chẳng những không chút ích lợi mà còn đổ thêm dầu vào lửa.

Chu Phi không thể để mặc hắn bị mất mạng, đành kiên trì giờ kiếm chắn giữa hai người.

Thanh Long chúa dường như không muốn vòn nàng nữa, đánh một chương mười phần lực thẳng vào mặt, Chu Phi bỗng dưng có cảm giác như khi ở Tú

Son Đường bị Lý Cẩm Dung chưởng xuống từ trên cọc gỗ ____ cái gọi là “nhất lực hàng thập hội” (2), khi đứng trước công lực thâm hậu thì ngộ tính và tùy cơ ứng biến đôi lúc thực sự không đáng nhắc tới.

(2) Nhất lực hàng thập hội: sức lực một người có thể chiến thắng mười người biết võ nghệ. Ý nói đứng trước thực lực tuyệt đối, mọi mưu kế đều là vô dụng.

Ngực Chu Phi khó chịu, nhưng nàng không còn lựa chọn khác, chỉ có thể hứng lấy áp lực vạn quân từ Thanh Long chúa.

Thế kiếm của nàng không giảm nhưng ngực truyền đến cơn đau dữ dội, cảm giác này khác với cơn đau ngoại thương da thịt ban nãy, hẳn là đã bị nội thương.

Có điều Chu Phi từ nhỏ bị Lý Cẩm Dung quất roi tới lớn, tuy không thể xoay loạn như con quay, nhưng lực kháng đánh hơn xa người thường.

Nàng không chỉ có độ bền khi chịu đau mà còn vô cùng miễn nhiễm, không né không tránh giờ kiếm ép tới.

Mũi kiếm đánh lên Mộ vân sa, như tia sét xẹt qua bầu trời đêm nắng hạn làm vỡ vụn tầng tầng ánh trăng.

Phá Tuyệt, “Phá” tự quyết.

Một tay Thanh Long chúa nhắc kiếm nàng lên, đánh ra liên tiếp mười ba chiêu, chính là một trong những tuyệt kỹ thành danh của hắn ta.

Phù du trận của Chu Phi mặc dù hư hư thực thực nhưng vừa chiến vừa rút vẫn nằm trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, cuối cùng bị chiêu phong của hắn ta quét qua, một bên vai tức khắc nứt ra, xụi lơ mềm oặt.

Nàng chỉ cảm thấy kinh mạch của mình đã căng tới cực hạn, loáng thoáng hiện ra cơn đau buốt sắp đứt đoạn, Chu Phi lao đảo, suýt đứng không vững trong cơn hoảng hốt nàng quay đầu nhìn lại, Kỳ Vân Trầm vẫn không có động tĩnh!

Chu Phi tuyệt vọng nghĩ: “Vẫn chưa tới sáu canh giờ ư? ‘Tự có biện pháp’ của hắn rốt cuộc là biện pháp gì? Ở một bên nguyên rửa cá nheo lớn mau mau thắng thiên?”

Thanh Long chúa không hề quan tâm đến việc đuổi cùng giết tận nàng, ngược lại vội vã muốn bắt Tà Doãn.

Tà Doãn sải đôi chân dài nhảy đến phía sau Chu Phi:

- Có gì từ từ nói, đừng kích động, chữ nào trong bốn chữ “hải thiên nhất sắc” là kẻ thù của ngươi? Hôm khác nhớ nói ta biết một tiếng, ta đảm bảo sẽ không nhắc nữa. Tên này hết chọc lại ghẹo khiến ánh mắt Thanh Long chúa nhìn hắn như người bụng đói còn cào gắp phải bánh bao thịt, sắp bốc lên ánh sáng xanh âm u, thế nhưng lại cứ bị Chu Phi phá rối, một thanh trường kiếm cố sức cản trở hắn ta.

Thanh Long chúa cả giận nói:

- Nha đầu thôi!

Chu Phi cho rằng nàng lại phải ngênh đón một chuỗi liên hoàn chiêu nữa, bèn đề khí một hơi, còn chưa kịp xuất chiêu, đuôi mắt liền thấy Thanh Long chúa giờ tay, ánh sáng trong tay lóe lên.

Võ công cao như vậy mà khi đánh nhau còn xài ám chiêu!

Chu Phi nhất thời không né tránh kịp.

Đúng lúc này, có người phía sau kéo nàng một cái, sau đó mắt nàng tối đi, người ban nãy còn vướng víu tay chân phía sau nàng vào khoảnh khắc gặp phải nguy hiểm đã nhảy đến trước mặt nàng, dùng tấm lưng mình làm lá chắn, ôm chặt lấy Chu Phi.

Tầm mắt nàng hoàn toàn bị Tà Doãn ngăn trở, trong mấy hơi thở chưa kịp hoàn hồn, trái tim nàng nhảy mạnh lên, giống như giẫm phải khoáng không từ chỗ cao vạn trượng, ngón tay suýt không cầm nổi kiếm.

Tà Doãn thế nhưng nói được làm được, thật sự chấn đảo cho nàng!

Ý nghĩ này vừa hiện, Chu Phi thỉnh linh phản ứng lại là xảy ra chuyện gì, trong đầu “bùm” một tiếng, nổ thành một đồng khói trắng, nhất thời giống như bị niệm chú định thân.

Hóa ra trong tay áo Thanh Long chúa có càn khôn khác ____ quả nhiên lão Cửu Long “vật theo khuôn chữ”, về mặt yêu thích dùng thủ đoạn ngầm hại người thì dưới trướng Thanh Long có thể nói là đã được kế thừa rất tốt ____ Thanh Long chúa dựa vào chưởng lực thâm hậu của mình, vút khỏi tay áo hai cái móc nhỏ. Tuy móc chỉ to cỡ móng tay nhưng trên đầu nhọn của móc có lấp lóe ánh sáng như ma trơi, thoạt nhìn đã được ngâm độc.

Ai dè móc đoạt mạng này không móc được Chu Phi mà tên Tà Doãn vướng chân vướng tay lại thỉnh linh xông tới.

Chu Phi mở to mắt:

- Tạ...

Tạ Doãn cười hì hì nói bên tai nàng:

- Ta biết hấn ta không nỡ giết ta mà, he he.

Chu Phi:

- ...

Đạch, lãng phí tình cảm!

Khi thấy móc đoạt mạng sắp móc phải Tạ Doãn, Thanh Long chúa vẫn chưa nghe được tí mĩ về “hải thiên nhất sắc” từ miệng hấn, nghĩ người chết thì không sống lại được, bèn vội trở chiều ngược lại, rung ống tay áo, tự mình đánh rớt ám khí của mình, có chút luống cuống tay chân.

Hấn ta đang chặt vật nhưng Chu Phi lại không cho cơ hội nghĩ lấy hơi, nhờ Tạ Doãn che chắn, một kiếm của nàng xuyên qua dưới nách Tạ Doãn, vô cùng xảo diệu nhắm thẳng vào yết hầu Thanh Long chúa.

Thanh Long chúa có thể đánh một chưởng qua nghiền ép Chu Phi, cũng có thể gỡ chút thủ đoạn vật vãnh giết chết nàng, nhưng ở giữa lại cứ có một Tạ Doãn... một câu “hải thiên nhất sắc” úp úp mở mở, Thanh Long chúa ném chuột sợ vỡ bình, lại lưu lạc đến mức cùng so kiếm chiêu với Chu Phi.

Nếu nói Chu Phi thoát đầu động thủ còn có chút trúc trắc thì bây giờ nàng cùng Thanh Long chúa đấu hơn trăm hiệp không ngơi nghỉ, không ngừng tu bổ, khiến đao pháp của nàng trong lần ranh sinh tử trở nên thuần thực, đã thế còn có thêm vài phần lão luyện giáo hoạt.

Hai người họ liên thủ, về mặt “vô sĩ” đã vượt qua đại ma đầu một bậc, xưa nay chưa từng có, có thể xem là kỳ tích.

Thanh Long chúa gài bẫy người khác mà sống, bao nhiêu năm nay chưa từng chịu uất ức thế kia, bị một tiểu nha đầu chưa dứt sữa ép đến mức này, lửa giận trong ngực quả thực có thể nấu cả Hành Sơn!

Hai bên tới tới lui lui, Thanh Long chúa dùng Mộ vân sa đẩy kiếm Chu Phi ra, nghiêng người, vừa vặn có thể thấy cảnh tượng trong phòng.

Ngô Sở Sở vốn kinh hồn bạt vía ở một bên xem chiến đấu, thành linh đối diện với ánh mắt của cá nheo lớn quét tới, bị ác ý trong ánh mắt ấy làm giật mình.

Thanh Long chúa chợt lộ vẻ hung dữ, giả vờ tóm sau gáy Tạ Doãn, nhưng vào khoảnh khắc Chu Phi xách Tạ Doãn lùi lại né tránh thì thứ kẹp giữa ngón tay hấn ta bắn ra ngoài, lao thẳng tới ngực Ngô Sở Sở!

Bất kể là Chu Phi hay Tạ Doãn, muốn cứu viện đã không còn kịp nữa.

Song đúng lúc này, một bàn tay chi chít sẹo thò ra, ung dung nhẹ nhàng bắt lấy thứ bay qua như đập muỗi ____ đó là một cốt đinh sắc bén.

Kỷ Vân Trầm ho khan hai tiếng, không biết đã hoàn thành đại nghiệp “ngồi ấp trứng” từ khi nào, ngân châm trên người không biết đã rút đi hay sao mà bây giờ không nhìn thấy cây nào cả.

Hấn cúi đầu, lẩn qua lẩn lại cây đinh cắm trong tay quan sát, dường như khí huyết hư nhược ho khan mấy tiếng, nói với Ngô Sở Sở:

- Cô nương, xin cô tránh vào trong một chút, đừng để ngộ thương.

Hấn vẫn tiểu tụy như cũ, sống lưng không thẳng nổi, ngọn tóc khô, nhưng trên đầu hơi bóng, không khỏi ngộ cũng chả tuần tú, ngay cả ánh mắt cũng đượm vẻ u buồn chẳng biết vì sao.

Nhưng khi hấn “u buồn” ngẩng đầu nhìn Thanh Long chúa, Chu Phi thấy sắc mặt đại ma đầu thay đổi, tay hấn ta đặt sau lưng hơi vẩy, bọn chân chó bên cạnh rồi rít chạy tới, ùn tắc ở cửa phòng. Hấn ta có vẻ như không chút lo sợ bước vào phòng, kỳ thực là vẩy đám chân chó kia đi trước, bao vây hấn ta vào giữa.

Kỷ Vân Trầm nhìn lướt qua, nói:

- Trịnh La Sinh, mấy năm nay người không mấy may tiến bộ cũng không hấn không có nguyên do.

Thanh Long chúa dán mắt vào Kỷ Vân Trầm

- Ta có nghe một ít lời đồn...

Kỷ Vân Trầm nói tiếp:

- Rằng Bắc đao đã phế, bằng không mấy năm nay sao người dám kê cao gối ngủ ư?

Ánh mắt Chu Phi lướt qua gói nhỏ vẫn còn mở trên mặt đất, phát hiện ngân châm nhỏ như lông trâu mà Kỷ Vân Trầm đã dùng không được trả trở về,

cũng không bị hấn vút, chỉ là bỗng dưng biến mất, bèn nhỏ giọng hỏi:

- Sao...

Tạ Doãn “suyt”:

- Về ta sẽ...

Hắn vốn định nói “về ta sẽ nói cho cô biết” nhưng lời mới thốt một nửa thì nhớ tới những chuyện Chu Phi làm khiến hắn ngứa chân răng, bèn cúi áo khoác ngoài của mình xuống ném cho Chu Phi toàn thân đầy máu, đồng thời liếc xéo nàng, lời nói xoay chuyển:

- Không nói cho cô biết.

Chu Phi:

- ...

Thanh Long chúa cười lạnh nói:

- Bắc đạo quan ngoại quả nhiên có chút tài năng, phé nhân cũng có thể một lần nữa đứng dậy___tốt, rất tốt, ta đang lo không có duyên được biết “song đao nhất kiếm” rốt cuộc lợi hại cỡ nào, hôm nay ta muốn xem xem, ta không tiến bộ thì Bắc đạo người tiến bộ đường nào.

Hắn ta khoe khoang khoác lác cả ngày, xem ra không may có ý định đích thân ra trận, hắn ta vung tay lên, người gõ thanh la bên cạnh trải qua huấn luyện từng người vào vị trí, giống như bày ra trận pháp “lật núi khuấy biển” ít người hơn, tinh hoa hơn, chuẩn bị người đồng thể mạnh cùng nhau tiến.

Kỷ Vân Trầm khẽ búng ngón tay, dây thừng trên người Ân Bái không biết sao bị bung ra, tiểu bạch kiếm thành thạo gỡ đứt dây trời xuống, thần sắc phức tạp nhìn bóng lưng đường phụ.

Kỷ Vân Trầm nói:

- Đi nhanh đi, tự lo lấy mình.

Sau đó hắn mỉm cười, đột nhiên chuyển động.

Người gõ thanh la ngoài cùng nhất căn bản không kịp phản ứng, đứng mũi chịu sào rơi vào tay Kỷ Vân Trầm, binh khí chưa kịp giơ lên, cả người giống con rối bị giật dây, tự mình đâm cổ vào mũi đao của mình.

Kỷ Vân Trầm đẩy người chết ra, xách trường đao vừa cướp được, hờ hững nhìn Thanh Long chúa.

Hắn đứng dậy, đón cốt đỉnh, giết người đoạt đao liền một mạch, ánh mắt càng lúc càng bình thản, tựa như u hồn bỏ rơi hắn hai mươi năm đã dần dần thức tỉnh, Chu Phi theo bản năng siết chặt thanh kiếm trong tay___trong nháy mắt, nàng cảm thấy thanh kiếm dính máu này hơi run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Nghe Mưa

Song đao nhất kiếm, hôm nay dùng một hình thức khác tụ tập về đây, trong mật đạo chật hẹp này, dẫu sát chiêu vô sỉ có chống đỡ Thanh Long chúa hết lần này đến lần khác vẫn không che được bị thương của những huy hoàng ngày xưa dần dần lụn bại. Có lẽ nếu là song đao nhất kiếm của hai mươi năm trước ở đây thì đừng nói chỉ là một Thanh Long chúa, dù tứ tượng có gom đủ cũng chưa chắc lọt vào mắt các vị hiệp sĩ.

Nhưng giờ đây, hậu nhân Sơn Xuyên kiếm sống sơ sài tạm bợ, không chỉ không kế thừa được nửa phần kiếm pháp mà tâm và khí khái hiệp nghĩa của phụ thân cũng không lấy nhiễm được chút nào, bị kẻ thù chà đạp, bị chính đạo khinh thường. Sơn Xuyên kiếm đến đời Ân Bái đã trở thành một truyền thuyết, một chuyện cười thê lương.

Truyền nhân Bắc đạo thiếu niên thành danh, bởi trẻ tuổi ngông cuồng vô tri, bởi lòng hiệp nghĩa trong xương cốt bất kể thế nào vẫn chưa từng thay đổi, đã phạm phải sai lầm bản thân không cách nào tha thứ, sớm tự phé võ công, hiện tại dù liều mạng dùng Suru hồn châm cường thông kinh mạch cũng chẳng qua là tiêu hao sinh mệnh, cưỡng ép hồi quang phản chiếu nhất thời mà thôi. Bi thương. Tôi chỉ có thể nghĩ đến một câu tổng kết cuộc đời Kỷ Vân Trầm, tính cách định ra vận mệnh. Không có nội tâm mạnh mẽ lại mang võ công trác tuyệt trên người, suy cho cùng là phúc hay là họa? Lỗi cũng được, tội cũng chẳng sao, truyền nhân Bắc đạo sắp trở thành một truyền thuyết trong quá khứ, thương thay.

Nam đạo. So với hai vị bên trên, A Phi là thế hệ nhỏ nhất, Nam đạo đến đời nàng đã là đời thứ ba. So với Bắc đạo ừ dột và Sơn Xuyên kiếm thất truyền, Nam đạo trong tay A Phi đã loáng thoáng có dấu hiệu phát triển mạnh mẽ, thấu hiểu quán triệt, kế thừa cái cũ, mở mang cái mới: trong khí thế

sấm sét của Phá Tuyết Dao có Khô Vinh chân khí triển miên không dứt, trong mỗi chiêu mỗi thức lại có ba phần Đoạn Thủy Triền Tĩ, bộ pháp di chuyển là phù du trận pháp, tứ tượng bát quái, thiên địa chư gia. A Phi bây giờ chẳng qua là một tiểu cô nương 16 17 tuổi, tuy công pháp chưa thể độc bộ giang hồ nhưng theo thời gian, năng nhất định có thể trở thành nhất đại tông sư...

Như vậy, những tiền bối đã mất kia có thể có một chút an ủi, huy hoàng của họ vẫn không thất truyền, hào quang trong quá khứ vẫn rực rỡ chốn giang hồ tương lai.

Tôi thích Đoạn vương gia sắp chết đến nơi còn có tâm trạng và hơi sức đùa bỡn miệng mồm bĩ ối, đây lại là thêm một tầng thân mật nhĩ, chương 61, cái ôm đầu tiên, A Phi lần đầu tiên rung động. Ồ, kinh hồn khiếp vía cũng tính là rung động ha, tôi nhớ có người từng nói, cảm giác rung động chẳng qua trong nháy mắt ở lẫn ranh sinh tử, trong hoang mang có chút lo lắng, trong hư vô có mấy phần tình ý.

Còn Đoạn vương gia có rung động hay không? Đoạn vương gia là kẻ mê nhan sắc, từ hồi ở lòng sông Tây Mặc đã động lòng phạm tử lâu mà không tự biết thôi. Qua những lần đồng sinh cộng tử hết lần này đến lần khác lại càng là tình sâu ý nặng, âm thầm trao thân gửi phận (?!). Trên đời này, mấy ai có thể khiến hán cam tâm tình nguyện chẵn đao chịu chết? Trên đời này lại mấy ai có thể chẵn đao vì A Phi?

Tìm bóng dáng tình yêu giữa núi đao biển kiếm, tôi đúng là dung tục quá. Nhưng tôi thực sự thích chút dung tục này, chuyện giang hồ, chuyện triều đình, những rối rắm phức tạp kia sao so được với một đao một kiếm chỉ hai người, sao so được với sáng khoái tiêu dao của hồng trần rượu đục phóng ngửa giang hồ? Tương lai tôi hi vọng hai người này sẽ không giống Lý Cẩn Dung và Chu Dĩ Đường, một người ẩn sâu nơi triều đình, một người ở xa nơi giang hồ, rõ ràng tâm ý kẻ nhau mà không thể bên nhau. Ừm, Tạ Doãn sẽ không như vậy, tuy không biết rốt cuộc hán theo đuổi điều gì, nhưng tôi biết, thứ hán muốn, chắc chắn không phải là thiên hạ.

Trong núi nắng mưa thất thường, chợt một cơn gió thổi tắt ánh mặt trời, chui vào lối ra mật đạo được Tạ Doãn đi vào lần thứ hai chưa bịt kín, cuốn theo làn hơi ẩm ướt, đượ trong phòng chấp chôn dữ dội, vài bóng người lác lác mạnh mẽ.

Thanh Long chúa quát to:

- Còn ngây ra đó làm gì? Chết cả rồi sao?

Bắc đao dĩ nhiên là truyền kỳ, nhưng trong lòng người gõ thanh la, “bạo quân” Thanh Long chúa có thể khiến người ta muốn sống không được muốn chết không xong càng đáng sợ hơn, hán ta ra lệnh một tiếng, mấy người gõ thanh la đều không may mắn chậm trễ, cùng tiến về phía Kỳ Vân Trầm.

Kỳ Vân Trầm khẽ vung trường đao trong tay, sắc mặt dường như hơi mệt mỏi, lặp lại không biết là với ai:

- Đi nhanh đi.

Nhưng mấy người xung quanh không ai nỡ đi, Chu Phi hầu như không chớp mắt nhìn chằm chằm “Đoạn Thủy Triền Tĩ” trong truyền thuyết.

“Song đao nhất kiếm Khô Vinh thủ” đối với nàng, thậm chí đối với cả võ lâm Trung Nguyên mà nói, đều như mấy củ sen khô vàng trong đất bùn __chắc chắn có, chắc chắn từng phồn thịnh cả mùa hè, nhưng đã đến mức này, phong thái năm xưa đã thành cảnh cũ nói sao hay vậy.

Bắc đao hóa thân thành đầu bếp, Sơn Xuyên kiếm chỉ còn lại vỏ, đều khiến người ta nhìn mà lúng túng.

Nào ai ngờ được, “Đoạn Thủy Triền Tĩ” có thể có ngày khởi tử hoàn sinh?

Chu Phi vốn tưởng rằng sự quý quý hiếm hoi trùng trùng của Bắc đao sẽ như “chớp tia sương trong” trong truyền thuyết, nhưng đao trên tay Kỳ Vân Trầm kém xa sự lóa mắt trong tưởng tượng của nàng, thậm chí nàng còn cảm thấy đao pháp đầu ra đáy của Kỳ Vân Trầm còn không bắt mắt bằng mấy chiêu lấy ngón tay làm đao hươu hươu tay của hán.

Đó dường như là một loại sát thuật cổ xưa mà mộc mạc, từng cử động của truyền nhân Bắc đao mang theo một loại cảm giác nhịp điệu mãnh liệt nào đó, người ngoài vây đuổi chặn đánh cũng được, từng bước ép sát cũng chẳng sao, không gì có thể phá hoại nhịp bước vốn có của hán.

Ánh đao u ám ấy bỗng dưng khiến Chu Phi nhớ đến “dây trện” tình vi trong sông Tây Mặc, song đao rộng và thân đao thon dài tựa như đều là biểu tượng, đao thuật của hán như có linh hồn, mà linh hồn ấy chỉ có một lối đi chật hẹp, lúc đao động như mạng nhện ngàn tầng, chỉ để lại một vết máu vô cùng không nổi bật... và một tính mạng.

Kỳ Vân Trầm không thích chạy loạn xung quanh như Chu Phi, bước chân hán gần như không rời phạm vi ba thước, giống như có một vòng tròn vô hình, mà hán thì uể oải, không chịu bước ra khỏi vòng tròn đó nửa bước, tất cả người to gan dám đến gần đều bị hán một đao cắt cổ.

Đây mới là đao giết người chân chính.

Chu Phi luôn cho rằng “sát khí” là phải “bùng bùng mãnh liệt”, mãi đến lúc này nàng mới biết, sát cơ chân chính là cực nhỏ cực nhạt, không lộ ra ngoài nhưng đâu đâu cũng có, đầu bếp chán nản ừ ừ ấy thoáng khom người đứng đó, cả gian phòng đều bị đao phong của hán bao phủ, khiến người khác muốn bay lên cũng có cảm giác run sợ không nói rõ thành lời.

Trận pháp từng vây khốn Chu Phi khổ không thể tả đến trước mặt Kỳ Vân Trầm dường như đã biến thành một đám rối buồn cười, trận lật núi khuấy biển tự xưng là gấp mạnh sẽ mạnh hơn, bất kể người là cao thủ phương nào, một khi rơi vào trong trận sẽ như rơi vào đầm lầy, nhưng hiện tại, tấm lưới lớn ấy bị Kỳ Vân Trầm móc xoay vòng vòng, hoàn toàn không còn uy phong điều luyện của ngày ấy trong khách điểm, bọn gõ thanh la căn bản không giống bao vây mà giống như xếp hàng đưa thức ăn vậy!

Chu Phi nhìn không chớp mắt, Tạ Doãn khề thờ dài.

Chu Phi:

- Sao thế?

Tạ Doãn:

- Cần thận.

Lời hấn chưa dứt, tình thế xảy ra biến hóa.

Thanh Long chúa Trịnh La Sinh được đám người bảo vệ vào giữa chính là tên tiểu nhân gió chiều nào xuôi chiều đó, mắt thấy chẳng bao lâu, người hấn ta mang đến đã bị Kỳ Vân Trầm một đao giết hết bảy tám phần, thế là Trịnh La Sinh lập tức quyết định dùng đại chiêu “tránh voi chẳng xấu mặt nào”.

Hấn ta thành linh bước về trước một bước, một chưởng thanh thế to lớn đánh về phía đỉnh đầu Kỳ Vân Trầm, làm ra tư thế liễu mạng.

Sau đó hai người trong nháy mắt đánh khoảng mười chiêu, vào lúc Chu Phi cho rằng gã này cũng có lúc có dừng khí quyết một trận tử chiến thì Trịnh La Sinh không chút báo trước đưa tay túm lấy một thuộc hạ của mình, cưỡng ép nhét cho Kỳ Vân Trầm, động tác kia y hệt động tác của Chu Phi nhét vào kiếm vào tay hấn ta!

Chu Phi từ khi sinh ra tới nay luôn học trộm người khác, không ngờ phong thủy thay đổi, thế mà cũng bị người khác học một chiêu__ còn là chiêu mất mặt như vậy, nhất thời trợn mắt há mồm, không biết nên đưa ra đánh giá gì.

Trịnh La Sinh nhân cơ hội đó, bóng người lóe lên, lao tới lối ra kia của phòng, định vút hết đám thuộc hạ phiền phức ở đây, cường chế phá vòng vây!

Trong lòng mấy người đồng thời thầm nhủ “không hay rồi”.

Vì đám gây khuấy phân núi Hoạch Nhân Từ Nhân cả ngày chẳng làm gì đứng đắn, không hại người thì là đi gây chuyện, nếu để gã này rời đi, sau này ắt sẽ như âm hồn bất tán, bám dai như đĩa, dây dưa mãi không thôi.

Chu Phi không chút nghĩ ngợi muốn đuổi theo.

Tạ Doãn mặc dù biết để Trịnh La Sinh chạy sẽ rất phiền phức nhưng cũng biết đạo lý “giặc cùng đường chó đuôi”, chó cùng còn rút giậu, huống hồ là Thanh Long chúa?

Trong tình thế cấp bách, tay hấn cực kỳ nhanh, hành vi thất đức túm lấy mái tóc dài rũ xuống phía sau của Chu Phi.

Chu Phi từng nắm tóc Đoàn Cửu Nương, không ngờ bây giờ phong thủy luân chuyển, nàng cũng tự trải nghiệm cảm giác bị người ta nắm tóc, da đầu đau nhức muốn giậm chân tại chỗ.

Tạ Doãn rất vô tội thu móng chó tác quái về giấu sau lưng, hùng hồn trừng trở lại.

Chu Phi:

- ...

Nề tình tên khốn này vừa mới chặn đao vậy.

Sự chậm trễ này khiến Thanh Long chúa sắp chạy thoát, lại một con gió núi rít gào chui vào mặt đao, quanh co theo lối đi uốn khúc, bị vô số con đường hẹp làm thay đổi giai điệu nghe như tiếng nước nở khóc đêm của ma quỷ trong núi. Đúng lúc này, Ân Bái chợt di chuyển bước chân, chặn cửa.

Ân Bái ở bên cạnh giả chết thì thôi, vừa hiện thân liền nhắc nhở Thanh Long chúa____ lần này Trịnh La Sinh đại động can qua soát núi tìm người, còn mạo hiểm mấy phen, không phải đều vì tên tiểu bạch kiếm này sao? Vốn tưởng rằng giữa chừng nhảy ra Đoạn Thủy Triền Tỉ khiến hấn ta sắp thành lại bại, ngờ đầu tiểu tử này không biết lượng sức tự mình lao vào!

Đây là có được mà hoàn toàn không phí công.

Trịnh La Sinh sao lại khách khí với Ân Bái? Một phát túm lấy cổ áo hấn ta, xách hấn ta vào tay như mảnh ung vô thỏ.

Kỳ Vân Trầm đã giải quyết người gõ thanh la xui xẻo ban nãy, thấy Ân Bái rơi vào tay Thanh Long chúa, lập tức phần nộ găm lên, xách đao xoay người chém vào sau lưng Thanh Long chúa, Thanh Long chúa đột nhiên tăng tốc, không hề chú tâm____ vì Kỳ Vân Trầm còn ở ngoài hai bước, Mộ văn sa trên người hấn ta đủ để ứng phó.

Thế nhưng Ân Bái nở nụ cười cổ quái, nhân lúc Trịnh La Sinh dồn toàn bộ sự chú ý vào phía sau, Ân Bái chợt ra tay như điện xẹt, vỗ mấy cái trên vai Trịnh La Sinh.

Trình độ võ công của Ân Bái thực sự có hạn, lẽ ra không có thân thủ như vậy, nhưng hiển nhiên động tác này của hắn ta đã trải qua vô vàn mài giũa, nhanh và thuần thục đến kinh người.

Trịnh La Sinh đang trên đường thoát thân không thể né tránh, sợ hãi giật mình _____ cú ấn nhẹ nhàng của Ân Bái ban này tuy hơi hợt nhưng đã còi đi Mộ vân sa vốn không quá vừa người trên cơ thể hắn ta!

Bộ nhiễu giáp quần chặt trên người bỗng dựng lông lều, sau lưng Trịnh La Sinh lập tức mất đi lớp che chắn, hình như đã bị Đoạn Thủy Triền Tĩ đâm vào, hắn ta hung dữ, chương Ân Bái ra ngoài, tiểu bạch kiếm lập tức phun ngum máu tựa như một bát canh đỏ bị đập nát, ngã xuống đất không rõ sống chết.

Dù sao cũng là người tự tay mình nuôi lớn, tuy là kẻ vô ơn phản bội nhưng trong lòng Kỷ Vân Trầm cũng rung rung:

- A Bái!

Trịnh La Sinh gỡ Mộ vân sa trên người xuống, ném vào mặt Kỷ Vân Trầm.

Kỷ Vân Trầm đang lo cho Ân Bái, thấy vật cũ của Sơn Xuyên kiếm bay đến thì theo bản năng đưa tay đón lấy, nào ngờ vừa chạm vào thì lòng bàn tay liền đau nhói _____ trên đuôi Mộ vân sa này lại có một chuỗi móc như đuôi bò cạp đâm hấn chảy máu. Máu chảy ra gặp gió liền chuyển sang màu đen, tựa như khí đen của rắn độc, nhanh chóng bám lên bàn tay thô ráp.

Trên móc có độc, hơn nữa độc còn dữ dội hơn cả độc mà Hoa chương quý bị lão Cửu Long phóng trúng!

Trịnh La Sinh đang hốt hoảng chạy trốn dừng bước, quay đầu cười lạnh với Kỷ Vân Trầm:

- Kim sau đuôi của ông vàng, còn có tên là “Ân mỹ nhân”, xưa nay khó hưởng thụ nhất, Kỷ đại hiệp, mùi vị thế nào?

Kỷ Vân Trầm hồ hững liếc tay mình, trái tim Chu Phi thoáng chốc vọt lên cuống họng, tưởng rằng hắn sắp chặt tay cầu sống sót như Hoa chương quý.

Nào ngờ Kỷ Vân Trầm chợt nở nụ cười.

Bình sinh hắn chưa từng thoải mái, năm dài tháng rộng chỉ còn lại nét mặt sầu đau, dù nở nụ cười nhưng trên trán vẫn phảng phất tâm sự trùng trùng muốn nói lại thôi, luôn mang vẻ cô đơn và buồn giận khó nói thành lời.

- Ân mỹ nhân...

Kỷ Vân Trầm lập lại một lần, chợt bước một bước về phía trước.

Trong đường hẹp e là ngay cả tiểu cô nương mảnh khảnh như Chu Phi cũng bị hạn chế hành động nhưng nó chẳng là chương ngại gì với Đoạn Thủy Triền Tĩ, không ai ngờ được, Kỷ Vân Trầm liều mạng bị độc phát cũng muốn giết Thanh Long chúa.

Trịnh La Sinh sớm có phòng bị, thấy hắn ra tay thì lập tức vụt về sau, đao của Kỷ Vân Trầm theo sát không tha, khí đen trên tay hắn nháy mắt đã bám lên cổ, tiếp đó lại bao phủ mặt, gương mặt vốn đã tiêu tụy của Bắc đao hết như người chết.

Trịnh La Sinh tiếc mạng đến mức như thần giữ của ôm vàng mà chết, thấy kẻ điên này không đếm xỉa bản thân trúng độc mà càng lúc càng hăng tìm chết thì cảm thấy Kỷ Vân Trầm ngang ngạnh ngu xuẩn, tức khắc thẹn quá hóa giận nói:

- Được, nếu ngươi không sợ chết thì ta sẽ tác thành...

Hắn ta nói đến đây đột nhiên dừng lại.

Trịnh La Sinh cảm giác như dưới chân mình giẫm phải thứ gì đó.

Hắn ta khó có thể tin quay đầu nhìn lại, thấy Ân Bái bị một chương hắn ta đánh bay thế mà chưa chết.

Người thanh niên với khuôn mặt tối tăm co rúc trong góc, trưng ra khuôn mặt đầy vết máu, nhếch môi nở nụ cười ác ý với hắn ta, cử động môi, nói không thành tiếng: Ngươi lên đường đi.

Ngoài mặt đạo vang lên tiếng sấm sét đùng đoàng, ánh chớp lạnh lẽo xuyên vào trong mặt đạo hẹp dài.

Cùng lúc đó, dưới chân Trịnh La Sinh cũng vang lên một tiếng nổ to, hợp làm một với tiếng sấm rền vang dội, cả mặt đạo đều như lung lay sắp đổ...

Ân Bái nhân lúc hắn ta phân tâm, ném một viên Lôi hỏa đạn vào dưới chân Thanh Long chúa!

Thanh Long chúa lần này không thể tránh khỏi, kêu lên thảm thiết, Kỷ Vân Trầm không chần chừ nữa, đâm một đao vào ngực hắn ta, vịn cổ tay, mở ra một lỗ trống đầy máu thịt trong lồng ngực.

Tiếng gào thét như giết heo của Trịnh La Sinh im bật, hắn ta quá sợ chết, không dám tin sự thực này, nhất thời trợn to hai mắt lộ vẻ không sao tin nổi.

Bên ngoài liền theo đó lại là một tia chớp đánh xuống, ánh sáng chiếu lên mặt Kỳ Vân Trầm, đá sỏi trong mật đạo rào rào đổ xuống, tiếng chấn động dữ dội vang vọng khắp mật đạo.

Ánh sáng trong đôi mắt hấp hối của Trịnh La Sinh cuối cùng đã mờ đi.

Kỳ Vân Trầm không hề chớp mắt nhìn chăm chăm con người hấn ta dần giãn ra, sau đó không rút đao mà buông lỏng tay cầm đao.

Hắn lao đảo lùi về sau mấy bước, tựa như muốn ổn định thân thể, đưa tay túm mấy phát lên tường mật đạo đang từ từ nứt nẻ nhưng cuối cùng vẫn chặt vật đặt móng ngồi xuống đất.

Khóe môi Kỳ Vân Trầm cong lên, tựa như muốn cười to một trận, tiếc rằng nụ cười ấy giữa chừng tắt ngấm, hắn dựa vào vách, mắt to trừng mắt nhỏ với thi thể Trịnh La Sinh chốc lát, sau đó cực kỳ mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Tạ Doãn ném roi của Chu Phi qua vai, nghiêng tai nghe ngóng, chỉ cảm thấy tạp âm trong mật đạo càng lúc càng lớn, bèn nói:

- Ta sợ mật đạo này sắp sập rồi, rời khỏi đây thôi!

Chu Phi bây giờ cũng không để ý mối thù tùm tặc với hắn nữa, tiến lên một bước muốn nâng Kỳ Vân Trầm dậy, nhanh chóng nói:

- Tiền bối, trên người cá nheo lớn này ngoại trừ độc thì chính là ám khí, chắc chắn có thuốc giải độc, người đời ta lục soát...

Kỳ Vân Trầm nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay nàng, không nói lời nào đẩy nàng sang một bên, mỉm cười thấp giọng nói:

- Sao, cô nương, cô không biết Suru hồn châm là gì sao?

Chu Phi mờ mịt.

Tạ Doãn vừa giục Ngô Sở Sở đi nhanh vừa nhỏ giọng nói với Chu Phi:

- “Tìm cô hồn nhập người, thành dã quỷ rồi đi”, Suru hồn châm tên gốc là “Đại hoàn châm”, là một loại bí pháp của quan ngoại, có thể khiến người ta tiến bộ cực nhanh, “tro tàn lại cháy”, bất kể bệnh nặng cỡ nào, thương tích nghiêm trọng ra sao, đều có thể áp đảo, khiến cô cảm thấy... những tháng ngày đã mất năm xưa lại quay về.

Kỳ Vân Trầm nói tiếp:

- Sau đó hồi quang phản chiếu, ba khắc là ngưng...

Bên ngoài mật đạo “rào rào” vang lên, thiên hà cao vút như bị thứ gì đâm thủng, gào thét nghiêng xuống nhân gian, mưa to thỉnh thoảng đổ xuống.

Trong bùn đất toát lên mùi tanh cũ kỹ, mi mắt Kỳ Vân Trầm rũ xuống, về mặt uể oải, xuất thần vào thời khắc máu chốt này, sau đó ánh mắt hơi cử động nhìn Ân Bái.

Ân Bái nghe bốn chữ “hồi quang phản chiếu” thì toàn thân cứng ngắc, thần sắc phức tạp nhìn Kỳ Vân Trầm.

Kỳ Vân Trầm suy nghĩ, dường như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói nhưng khi đến chót lưỡi đầu môi lại chẳng còn bao nhiêu, cảm thấy đều là lời thừa thãi. Kỳ Vân Trầm cười, lần thứ ba nhỏ giọng nói:

- Đi đi.

Chu Phi:

- Đời...

Chữ “đời” của nàng còn chưa nói xong, lối ra bên này mật đạo chợt sập xuống, con đường hẹp vốn đã cũ kỹ, viên Lôi hỏa đạn kia của Ân Bái lại càng là cọng rom cuối cùng.

Cát đá rơi ào ào xuống, Kỳ Vân Trầm đẩy mạnh Chu Phi ra ngoài.

Chu Phi lao đảo mấy bước, được Tạ Doãn đỡ lấy. Chỗ nàng đứng ban nãy trong mấy hơi thở đã bị cát đá rơi xuống lấp kín, ngăn Bắc đao lại, mà con đường vẫn đang không ngừng rung chuyển.

Hai chân Kỳ Vân Trầm đau dữ dội, bị đá tảng đè lên, hắn không trốn, chỉ rên một tiếng, cảm thấy toàn thân hư nhược, chẳng có chút sức lực nào.

Hồi quang phản chiếu của Suru hồn châm lẽ ra không ngăn như vậy, nhưng hiện tại Trịnh La Sinh đã chết, chút tinh thần chống đỡ hắn đã rã rời. Tiếng mật đạo rung động hòa cùng tiếng sấm, phải kỹ lắm mới nghe được tiếng mưa gió. Dần dần tiếng mưa gió cũng yếu đi, Kỳ Vân Trầm biết, đây không phải là mưa tạnh trời trong mà là ngũ quan lục giác của hắn đang suy thoái.

Hắn chợt nhớ năm xưa khi lần đầu vào Trung Nguyên, tình cờ gặp một bức tranh trên tường.

Chủ quán học đòi văn vẻ, không biết mua bừa trong tay nghệ nhân dân gian nào đấy, kỹ xảo về không đáng xem, nhưng trong góc có một bài thơ cổ, Kỷ Vân Trầm từng đọc sách mấy ngày, không nhớ hết, hình như là “Nghe mưa tuổi trẻ lầu ca thượng, Đuốc đỏ mờ la trường... Nghe mưa nay ở phòng tăng vắng...”

Tóc đã phơ phơ trắng.” (1)

(1) Trích “Thính vũ” của Trương Tiếp, bản dịch thơ của Nguyễn Chí Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chiến Tranh Lạnh

Tạ Doãn kéo Chu Phi chạy ra ngoài, cát đá bụi bặm khiến người ta không mở nổi mắt, đám người họ đầu cò xám ngắt phá mật đạo xông ra, vừa ló đầu đã bị cơn mưa như trút nước dội xuống, nước mưa và bụi bặm đan xen, hòa thành nước canh bùn “hồng nàn hương vị”.

Mạng Ân Bái cũng lớn, không ai quan tâm hắn ta, thế mà vẫn vùng vẫy chạy ra được.

Hắn ta đứng có chút không thăng, có lẽ là phổi bị thương nặng hoặc là bị gãy xương, bàn tay loang lổ vết máu vịn một bên núi đá thờ dốc, mắt nhìn lồi vào mật đạo đã đổ nát hơn phân nửa, khoảnh khắc ấy không ai biết hắn ta đang nghĩ gì.

Giết Trịnh La Sinh, lại mất luôn mạng Kỷ Vân Trầm, có thể nói là mưa một tặng một, đại thù đã báo, hắn ta có vui không?

Vậy on dưỡng dục hơn mười năm lại tính thế nào đây?

Chu Phi nhớ tới khi Ân Bái vờ ngơ ngẩn nói mấy câu kia trong khách điểm Tam Xuân, vừa có ý ly gián gây xích mích vừa có ý mơ hồ không muốn Kỷ Vân Trầm chết.

Nếu cái miệng hèn hạ của hắn ta là giả vờ, thì trong những lời hắn ta nói, có bao nhiêu phần thâm ý, lại có bao nhiêu phần chân ý?

Chu Phi đã biết “một giống gạo nuôi trăm loại người”, cũng biết “suy bụng ta ra bụng người” là làm to, những ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu nàng rồi nặng nề rơi xuống, không suy đoán nữa.

Dầu sao người đã chết rồi, ân oán lớn đến mấy cũng đành quay về cát bụi, chút tâm tư yếu ớt không đáng nhắc tới nữa.

Tạ Doãn nhớ trên núi còn tàn dư của Thanh Long chúa, bèn tiến lên hỏi chuyện Ân Bái:

- Ân công từ định đi đâu về đâu?

Ân Bái ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt hồ hững dờn khỏi cửa mật đạo, giờ tay chỉnh lại tóc tai và y phục rối loạn của mình, vẻ mặt kiêu căng nhắc chân lướt qua người Tạ Doãn.

Tạ Doãn chợt hỏi tiếp:

- Người cũng đang tìm “Hải thiên nhất sắc” sao?

Ân Bái cuối cùng cũng liếc mắt nhìn hắn, khoe miệng khê cong lộ vẻ mỉa mai, dường như không biết hắn đang nói gì, sau đó không nói một lời chậm rãi bước vào màn mưa.

Tạ Doãn cau mày, đám chiêu nhìn chăm chăm bóng lưng hắn ta chốc lát, nhưng không hề đuổi theo.

Ba người họ không gặp phải đám chó săn của Thanh Long chúa ở Hành Sơn, xem ra thời buổi này muốn làm kẻ ác phải có chút thông minh lanh trí mới được, bằng không e là chưa xâu được đến đâu đã phải “xuất sư bất lợi” rồi.

Qua Hành Sơn lại đi về phía nam, chính là địa giới của Nam triều.

Nơi đây vẫn là vùng biên cảnh, nhiều năm đánh trận, khu vực do Đại Chiêu chính thống quản lý cũng chẳng thái bình hơn phương bắc là bao, căn bản đều là “thôn xóm tiêu điều, thành quay về hướng tà dương”.

Trong một quán rượu nhỏ rách nát trên quan đạo, Ngô Sở Sở ngồi trên băng ghế dài gãy chân, cẩn thận từng li từng tí cắn bánh bột mì tạt, nàng nhấp kỹ như lửa xương cá, xác định bên trong không có sạn đá ê răng mới yên tâm dùng răng nhai nuốt.

Trong bánh bột mì pha tạp đủ thứ, thức ăn cho heo cho ngựa gì cũng có, chỉ là không có “mì”, bánh vừa khô vừa cứng, kẹt trong cổ họng, bất kể thế nào cũng nuốt không trôi, Ngô Sở Sở sợ người khác chê nàng yếu ớt nên không lên tiếng, cắn một cái là uống một hớp nước lạnh. Nàng vốn không có khẩu vị, cứ thế gần như uống nước đến no, nửa cái bánh là đủ, lộ vẻ rất tiết kiệm tiền, để nuôi.

Tạ Doãn lại đặt mua xe ngựa, đi cùng hai nàng lên đường, hẳn nhiều chiêu trò, hơn nữa rất biết chịu đựng, không mấy may nhìn ra xuất thân vương gia của hắn.

Tạ Doãn dùng đôi đũa xiêu xiêu vẹo vẹo đâm vào dưa muối không còn nhìn rõ hình thù, nói:

- Nơi này gần tiền tuyến, đất đai không dễ trồng, hơi nghèo chút, đi về phía đông thì đỡ nghèo hơn, Kim Lăng phồn hoa chẳng thua kém gì cố đô đâu _____ thật không muốn đi xem thử sao?

Ngô Sở Sở lặng lẽ lắc đầu, nghiêng đầu nhìn Chu Phi.

Chu Phi vốn không lên tiếng, thấy nàng ấy nhìn qua mới lắc đầu nói:

- Ta về Thục Trung.

Ngô Sở Sở hơi không được tự nhiên nói với Tạ Doãn:

- A Phi nói cô ấy về Thục Trung, ta đi theo cô ấy.

Tạ Doãn gật đầu, không tỏ thái độ.

Chu Phi hỏi:

- Người thì sao?

Tạ Doãn giống như không nghe thấy, chậm rãi gấp một miếng dưa muối _____ đôi đũa trong tay hắn đã cong thành hình vòng kiềng, thế mà vẫn gấp chắc đồ ăn, đủ thấy người này ít nhất rất có công lực trong mảng ăn uống.

Chu Phi lườm hắn, dùng cùi chỏ huých Ngô Sở Sở:

- Hỏi hắn coi.

Ngô Sở Sở lúng túng sắp ngồi thùng ghé dài, nói như muỗi kêu:

- A Phi hỏi... Tạ công tử, huynh thì sao?

Tạ Doãn cười như gió xuân, nho nhã lịch thiệp nói:

- Ta đương nhiên sẽ tháp tùng, đâu sao cũng phải có người đánh xe chứ, đúng không?

Ba người họ rõ ràng ngồi cùng nhau ở cái bàn chưa tới ba thước vuông, không có ai lảng tai, thế mà Tạ Doãn và Chu Phi chẳng ai thèm ngó ngang tới ai, ho khan một tiếng cũng phải để Ngô Sở Sở truyền lời _____ may mà Ngô tiểu thư tốt tính.

Vì Chu Phi khi ở trong phòng mật đạo, nhất thời kích động đã nói lời đắc tội Doãn vương điện hạ, sau đó lại không cẩn thận lăm mồm cười, thù càng thêm thù. Sau khi thoát hiểm, Tạ Doãn đã biến thành như bây giờ, mặt dày mày dạn đi theo bọn họ nhưng không thèm nói chuyện với nàng.

Chu Phi nghiêng răng nghiêng lợi phân cao thấp với bánh bột mì tạp hời lẫu, cuối cùng bị thứ này khuấy phục, từ bỏ nỗ lực, nuốt xuống khô khốc, bánh nhai không nát từ cổ nàng nghẹn đến dạ dày, hời lẫu mới rơi xuống.

Chu Phi đưa tay ấn ngực, trong lòng nghĩ tìm vui trong cái khổ: “Tiết kiệm tiền hơn nuốt vàng, hiệu quả vẫn tạm được, thật có lời.”

Nàng định nghỉ ngơi một lát mới chiến đấu tiếp, đồng thời trong lòng có thật nhiều nghi vấn, cặp mắt suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không kiềm lòng được hỏi ra miệng, nàng nói với Ngô Sở Sở:

- “Hải thiên nhất sắc” rốt cuộc là gì, tại sao Trịnh... Trịnh ‘Củ Cải’ (1) gì kia nghe xong lại đề ý như vậy?

(1) Củ Cải (萝卜): La Bạc, gần giống tên Trịnh La Sinh.

Ngô Sở Sở ngẩn người:

- Ta không biết.

Nói xong, nàng ấy mới nhận ra câu này không phải hỏi mình thì tai đỏ cả lên, xoay sang Tạ Doãn lặp lại lời Chu Phi một lần.

Tạ Doãn nhấp một hớp nước lạnh, hơi thu lại về mặt thiếu đôn, lát sau, hắn trầm giọng nói:

- Ta cũng không rõ. Đó là chuyện rất nhiều năm về trước, có người nói là liên minh của một nhóm người thần thông quảng đại, có người nói là một món tài sản, cũng có người nói là một kho vũ khí, còn có người nói là một nhánh tư binh hoặc một đám thích khách xuất quỷ nhập thần _____ vụ thích khách là không đáng tin nhất, dù sao, tương truyền chủ nhân đời trước của “Hải thiên nhất sắc” là Ân Văn Lam, họ nói sở dĩ năm xưa Ân Văn Lam không phải mình chủ võ lâm nhưng có thể hơn hẳn mình chủ võ lâm là vì có bí mật này trong tay... cá nhân ta thì không quá tin.

Lần này không đợi Chu Phi, Ngô Sở Sở đã tự động hỏi:

- Tại sao?

Tạ Doãn cười nói:

- Người giang hồ lỗ mãng, quái thai nhiều lắm, cha mẹ còn chưa chắc quản được nữa là, trên đời làm gì có thứ có thể hiệu lệnh đám ô hợp đó? Nếu thật có bí mật như vậy thì không gì ngoài hai bí quyết “đổi nhân xử thế” và “phóng khoáng trượng nghĩa” thôi, mà mấy thứ này đều có từ ngữ sẵn rồi, không cần đặt một cái tên lạ hoắc khác “hải thiên nhất sắc” gì gì đó.

Ngô Sở Sở nhìn Chu Phi, hỏi:

- Vậy Ân Bái biết không?

- Giả vờ không biết.

Tạ Doãn nói:

- Nhưng ta đoán hẳn ta chắc chắn biết, không nghe Trịnh La Sinh nói ư, hẳn ta trộm vào Sơn Xuyên kiếm. Cả Ân gia trang đều rơi vào tay Thanh Long chúa, hẳn ta ngó lơ thứ khác thì tại sao lại khẳng khẳng muốn vào một thanh tỳ kiếm?

...

- Về chuyện này, trước kia ta cũng có chút suy đoán, nghe đồn Ân Văn Lam từng nói cả đời ông ấy chỉ có hai món đồ đặc ý, một là Sơn Xuyên kiếm, hai là “hải thiên nhất sắc”.

Tạ Doãn uống một ngụm nước lạnh, nói tiếp:

- Cho nên, nếu “hải thiên nhất sắc” có bí mật gì đó _____ như kiểu tín vật, chìa khóa chẳng hạn thì ông ấy sẽ để ở đâu?

Chu Phi nghe đến đây liền hiểu.

Nhưng Ngô Sở Sở thì không hiểu nên truy hỏi:

- Ở đâu?

Chu Phi nói:

- Sơn Xuyên kiếm – thiên hạ đệ nhất kiếm nghĩ thế nào ta không rõ, nhưng nếu người xung quanh đều không đáng để cô tin thì thứ mà cô tin tưởng nhất chỉ còn lại đao kiếm trong tay thôi.

Ngô Sở Sở đầu tiên là bưng tỉnh, kế đó nhìn Chu Phi, nghi ngờ nàng đang chỉ gà mắng chó, trả đũa Tạ Doãn.

Tạ Doãn vẫn giả ngu, tựa như hoàn toàn không nghe thấy, đứng dậy tính tiền rồi giục hai cô nương đóng gói đám bánh bột mì tạp còn lại:

- Đi thôi, cái nơi quỷ quái thâm sơn cùng cốc này thực không tiện tìm chỗ trọ, trước khi trời tối chúng ta phải chạy tới Hành Dương.

Nói xong, hắn liền đứng dậy đi dắt xe ngựa.

Chu Phi nghiêng răng.

Ngô Sở Sở lên kéo nàng lại.

Chu Phi nói nhỏ với nàng ấy:

- Có phải hắn còn hăng dõi lắm không?

Ngô Sở Sở từ sau năm sáu tuổi đã không còn gặp kiểu gian dối hoạt bát như vậy nữa, rất muốn cười lại cảm thấy không hay lắm, chỉ có thể nhin, nói nhỏ với Chu Phi:

- Hồi ở Hành Sơn, Tạ công tử cũng lo lắng cho cô.

Nhớ lại, Chu Phi cũng thừa nhận, với bản lĩnh của nàng mà đáp ứng Kỳ Vân Trầm ngăn cản Trịnh La Sinh đúng là trẻ trâu không tự lượng sức, nàng tự biết mình đuối lý, đành phải nuốt con giận, nghiêm mặt không nói lời nào.

Ngô Sở Sở nghĩ nghĩ, lại hỏi:

- Lúc đó cô tin Kỳ đại hiệp đến vậy à?

Chu Phi hơi ngó ra, lắc đầu.

Kỳ thực lúc đó nàng không biết Kỳ Vân Trầm giờ trò gì, cũng chưa từng nghe nói tới “Sưu hồn châm”.

Ngô Sở Sở ngạc nhiên nói:

- Vậy thì tại sao?

Rốt cuộc là tại sao, chính Chu Phi cũng không nói rõ được, lúc đó nàng không có kế hoạch gì, thậm chí mới bắt đầu, nàng cũng phải giờ trò lừa gạt mới chuồn được dưới mí mắt Thanh Long chúa, biết mình đánh không lại nên trăm phương ngàn kế tránh va chạm trực tiếp với đại ma đầu đó.

Nếu nói ra thì có lẽ là ở trong mật đạo, khi nàng nghe những lời thối tha dơ bẩn của Thanh Long chúa mới nổi lên sát tâm.

Làm chuyện ác cũng không có gì, đại danh của “núi Hoắc Nhân Từ Nhân”, dọc đường Chu Phi đã nghe rồi, chừng nào đám người đó làm chuyện tốt mới là điều đáng nói.

Nhưng dựa vào đâu chúng có thể hùng hồn, dương dương tự đắc như vậy?

Dựa vào đâu mà kẻ lớn tiếng quát tháo vĩnh viễn đều là những kẻ đề tiện vô sỉ kia, dựa vào đâu mà những kẻ ác ôn như chúng có thể đường hoàng rêu rao khắp nơi nổi oan khiên suốt hai mươi năm qua, mà người tốt xương cốt đã khô lại trở thành lá cờ tăng bốc cho chúng?

Há chẳng phải đều do vô số người dám giận mà chẳng dám nói gây ra hay sao?

Trong loạn thế vốn không có vương pháp, nếu đạo nghĩa cũng âm u mất tiếng, thì đám người ham sống sợ chết kia còn gì đáng hi vọng đây?

Chu Phi không thương xót Kỳ Vân Trầm, nàng vẫn cho rằng Kỳ Vân Trầm là người đáng thương ắt có chỗ đáng hận, nàng chỉ cảm thấy nếu lúc đó mình không đồng ý giúp thì nhất định sẽ vô cùng thất vọng với bản thân.

Ngay cả một đại tiểu thư tay trái gà không chặt như Ngô Sở Sở, dù không biết võ công, lẽ nào nàng ấy không có mắt, không nhìn ra là gộp cả Chu Phi và Hoa chương quý cũng không đầu lại một Trịnh La Sinh sao? Tiểu cô nương mảnh mai yếu đuối còn không chịu một mình rời đi vì bằng hữu, huống hồ là kẻ cầm đao.

Chu Phi vốn đang nghĩ nên nói với Ngô Sở Sở thế nào, kết quả vừa ngẩng đầu thì phát hiện Tạ Doãn đã dắt xong xe ngựa đứng cách đó không xa, dường như cũng đang chờ câu trả lời của nàng__có điều vừa bắt gặp ánh mắt nàng quét qua thì hần lập tức trung ra dáng vẻ thiếu đòn “không nghe không nghe ta không nghe”.

Tâm nữ hiệp muốn phò tá đạo nghĩa của Chu Phi bị tâm ấu trĩ áp chế, bại lui nhanh như chớp.

Trong nháy mắt, nàng tổng kết tình cảm dạt dào của mình thành ba chữ với giọng điệu chẳng chút thiện ý:

- Ta thích thế!

Ngô Sở Sở:

- ...

Lần đầu vô sỉ này có thể đầu xong trước khi về Thục Trung không nhỉ?

Hành Dương có quan địa phương, gần đó còn có một bộ phận quân đồn trú, nhìn ra đáng nhiều rồi, ít nhất không có ai chém người giữa đường.

Chạng vạng, phu xe Đoan vương đưa hai cô nương vào trong thành Hành Dương, hần trông có vẻ là người hay đi lại bên ngoài, đánh xe rất có nghề, đi rất ung dung nhẹ nhàng, không xiêu không vẹo, không hề đi nhầm đường, vô cùng thoải mái.

Nơi đây vừa đổ một trận mưa lớn, đường xá không quá bằng phẳng, người bán hàng rong dọc đường và các cửa hàng giống như là cỏ cây trong núi đá, chỉ cần có chút kẽ hở là có thể sống, khách điểm kiêu từ lâu vì dễ thu hút khách mà thậm chí còn mời cả nghệ nhân dân gian.

Nghệ nhân dân gian là một đôi phu thê trung niên vừa nói vừa hát, trượng phu là người mù, giọng thê tử rất hay, vừa khéo hát bài “Cách hận lâu” của “Thiên Tuế Ưu” Tạ nào đó, hát xong, thê tử bung một cái khay đi một vòng giữa khách, cô ấy không khổ sở cầu xin khiến người ta phẫn cảm mà nếu có người cho tiền, cô ấy sẽ nhẹ nhàng hành lễ.

Tạ Doãn đặt một đồng tiền lên khay, Chu Phi thấy rõ vẻ mặt sùng sờ của cô ấy, cô ấy che nửa khuôn mặt nhưng khăn che mặt hơi dỏm, nhìn có chút

xuyên thấu, dễ dàng nhìn ra được vết sẹo loang lổ phía dưới, để tránh thất lễ, Chu Phi chỉ thoáng nhìn rồi dời tầm mắt, không kiềm được nỗi tiếc nuối trong lòng ____thê từ ấy đáng người yếu điệu thanh tú, lẽ ra là một nữ nhân xinh đẹp.

Đội cô ấy xoay người đi rồi, Ngô Sở Sở mới nhỏ giọng nói:

- Cô ấy...

- Bông.

Tạ Doãn tựa như đã nhìn quen, bình thản đáp:

- Cũng không có gì ____quá nửa là tự mình làm bông, mưu sinh không dễ, luôn phải có chút biện pháp tự bảo vệ, cần khuôn mặt có ích lợi gì? Mau ăn đi, ăn điểm tâm xong thì nghỉ ngơi, dạo này lang bạt kỳ hồ, thực chưa được ngủ mấy đêm ngon giấc.

Đội phu thê kia hát trong khách điểm đến rất muộn, bọn Chu Phi đã về phòng trọ nghỉ ngơi, vẫn có thể nghe tiếng “ê a” nhỏ từ lâu một truyền đến nhưng xem ra không có thu hoạch gì, “Cách hận lâu” nổi tiếng quá lâu, người ta ngày nào cũng nghe, có chút ngấy, phần lớn người đều không chú tâm nghe hát, cũng ngoảnh mặt làm ngơ với khay của nữ nhân ấy.

Chu Phi tắm rửa sạch sẽ, lẽ ra phải vô cùng uể oải nhưng không sao ngủ được, bèn dứt khoát ngồi xếp bằng, như một người đam mê võ nghệ đưa tư tưởng chìm đắm trong việc luyện Phá Tuyết Dao.

Vào lúc nàng tái hiện Phá Tuyết Dao từ đầu đến cuối lại một lần, đồng thời có chút tiến bộ thì chợt nghe cách vách có tiếng “kết”, Tạ Doãn lại ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Lời Đồn

Bất kể giận cỡ nào, một khi Chu Phi chìm đắm trong thế giới của riêng mình, nàng đều sẽ dần dần bình ổn lại, chỉ cần không phải thâm thù đại hận, bình thường con giận của nàng luôn là tới nhanh đi cũng nhanh.

Phá Tuyết Dao không hổ là “đao của tông sư”, mặt trăng còn chưa lên, nó đã giáo dục nàng từ một nha đầu nhai nhép chưa đầy sáu tuổi thành người lớn hiểu chuyện.

“Người lớn hiểu chuyện” đứng dậy dạo trong phòng hai bước, tự mình kiểm điểm chốc lát, cảm thấy Tạ Doãn hờn dỗi dĩ nhiên vô cùng buồn cười nhưng mình tích cực ăn miếng trả miếng với hắn cũng là ăn no bánh mì tạp rừng mờ.

Chu Phi ló đầu nhìn, thấy dưới lầu còn lác đác vài vị khách, tiểu nhị đã ngáp liên tục, bưng cho Tạ Doãn một ấm rượu đục rồi ở bên cạnh uể oải lau bàn.

Đội phu thê hát khúc kể chuyện kia ngồi cô đơn ở đó, giọng nữ nhân đã khàn, nam nhân mù khảy dây đàn hơi ảm, tiếng đàn vang vọng trong đại sảnh vắng vẻ, ngược lại có chút ý thê lương xinh đẹp.

Tạ Doãn không biết lấy từ đâu ra một ngọn đèn dầu nhỏ đặt bên tay soi sáng giấy bút cũ phủ kín bàn, hắn viết một lát liền dờ người một lát, thỉnh thoảng bưng chén rượu đục lên nhấp một ngụm, áo xanh tiêu điều hơi có chút cô liêu.

Chu Phi rón rén bước qua, thấy hắn đang viết một đoạn ca từ trong tiếng đàn hát đứt quãng của đội phu thê hát rong, nàng liền ngồi bên cạnh, chống cằm nhìn. Phần đầu đã bị chặn giấy đè lại, Chu Phi chỉ nhìn thấy một câu: “...Gặp bên cầu đá cũ đầy sương, Người hỡi đi xa sao chẳng về?”

Tạ Doãn ngừng bút, nhìn nàng, tiếp đó lại hờ hững buông mí mắt.

Chu Phi tự lấy một cái chén không, rót từ ấm rượu của Tạ Doãn ra một chén rượu nhỏ, uống mấy hớp là xong, nện chén xuống, cảm thấy rượu này nhạt đến mức quả thực không nếm ra vị gì ____nàng không quá bất ngờ, Tạ Doãn nhìn như tùy tiện tự nhiên, kỳ thực có quy tắc nhất định của bản thân, sẽ không vô duyên vô cớ làm ra chuyện uống ừng ực rượu mạnh rồi say như chết.

Chu Phi duỗi ra hai ngón tay, kẹp lấy cán bút Tạ Doãn.

Cán bút cũ đã có ít năm tháng dùng giữa không trung, mực trên ngòi bút nhúng hơi nhiều, bỗng rơi xuống một giọt. Tay Chu Phi càng nhanh hơn, trong nháy mắt đã cầm chén rượu không đưa qua, gợn găng hứng trọn chấm đen tròn trịa ấy.

Tạ Doãn:

-...

Chu Phi biết miệng mình nói nhiều sai nhiều, bèn cười với hân.

Gương mặt nàng phần lớn thời gian đều mang vẻ lạnh nhạt của hiệp khách độc hành, song ý mình là tiểu cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, thỉnh thoảng nàng tỏ ra ngoan ngoãn một lần lại không hề có vẻ cứng nhắc, khiến người khác nhìn không thể giận được.

Chu Phi hỏi:

- Người đang viết gì đấy?

Tạ Doãn vừa có chút buồn bực vì sự không tiền đồ của mình, vừa rút cán bút về, phản ứng chẳng mấy tốt với nàng:

- Điều hát sợ chết.

Chu Phi thấy hân mở miệng bèn vội xuôi theo:

- Tạ đại ca, ta sai rồi.

Tạ Doãn nhìn nàng.

Chu Phi âm thầm vận khí, nhớ Lý Thịnh hồi nhỏ đầu võ thua nàng luôn tự về khóc một trận, hôm sau lại như chẳng có chuyện gì xảy ra, đâu cần ai dỗ? Trong lòng nàng nghĩ vậy, ngoài mặt liền có chút oán giận “ngươi phiền quá”, nàng nghĩ nát óc một lát mới ấp úng nói:

- Khi, khi đó ở Hành Sơn, ta nói sai rồi, kỳ thực ta không nghĩ vậy đâu.

Nhưng ta tuyệt đối không làm sai nhé.

Tạ Doãn đặt cán bút bên cạnh, than thở:

- Ta dùng mũi cũng nhìn ra được cô không có thành ý.

Còn muốn sao đây?

Chút nóng giận của Chu Phi được Phá Tuyết Dao giáo dục dè xuống giờ lại có xu hướng bùng lên.

May mà Tạ Doãn không “được voi đòi tiên”, hân lờm nàng một cái rồi nghiêm mặt nói:

- Cô nương, cô là hậu nhân danh môn, không thể luôn bắt nạt thư sinh thật thà chất phác yếu đuối như ta được.

Chu Phi thấy hân lại bắt đầu không biết xấu hổ nói bậy nói bạ thì biết Tạ Doãn đã hết giận, lập tức thở phào nhẹ nhõm, khóe mắt cong cong, đánh nhẹ hừ lên mặt mình một cái:

- Phải, ta đúng là không có tiền đồ, đánh một cái giúp ngươi nè __ người đang viết gì thế?

- Hí khúc mới.

Tạ Doãn nói, ngọn lửa đèn dầu bên cạnh đang đưa, mắt hân ánh lên một tầng sáng nhạt:

- Kể chuyện về một đào binh.

Chu Phi không hiểu lắm nghe hí khúc có lạc thú gì, độc thoại thì nàng thỉnh thoảng còn có thể nghe hiểu được vài đoạn, nhưng mấy lần điệu là hoàn toàn dốt đặc, ca từ dù hay đến mấy đến miệng người hát đều biến thành “ê ê a a”, căn bản không biết đang gào rống cái gì.

Kể chuyện anh hùng còn được chứ chuyện “đào binh” thì kể quái gì, Chu Phi nhàm chán dùng để giày cọ một góc bàn gỗ, hỏi:

- Đào binh có gì hay mà kể?

Tạ Doãn không ngắt đầu, nhanh chóng viết mấy dòng chữ, hờ hững trả lời:

- Anh hùng có gì hay mà kể? Một người nếu đã thành đại anh hùng vang danh thiên hạ thì người đó chắc chắn có một phần không còn là người nữa, mọi người đều mờ mắt, chỉ hiểu biết nửa vời mà ca tụng, không ai hiểu hân, liệu hân có cô đơn? Hơn nữa, ai cũng biết ca tụng, từ xưa tới nay chỉ có mấy câu đó sớm đã thành lời mòn rêu, viết rất nhàm, lúc trà dư tửu hậu, không bằng tán dóc về một câu chuyện tham sống sợ chết.

Chu Phi:

-...Người đang móc mĩa ta à?

Tạ Doãn cười trầm thấp, Chu Phi đập hân một cú dưới bàn.

- Ê ê, đá ta thì được chứ đừng hắt bần.

Tạ Doãn cẩn thận bảo vệ đồng bản thảo lung tung của hần.

Chu Phi kéo một tờ giấy qua nhìn, ngắc ngư đọc:

- Yển tước về quay...

Tạ Doãn:

- Nè, là quay về, mắt cô tự biết nhảy chữ à?

- Ừm___quay về chôn cổ hương, vợ hiền trông ngóng xiết... xiết bao thương, tự nhủ lòng mang dao... ẹ, không đúng, đao vạn cổ, ai người đề ý chút... tình vương?

Sau khi Chu Phi đọc hai hàng thì bị Tạ Doãn giật lại, vo tờ giấy đó thành một cục, ném vào cái chén không:

- Cô nải nải tha cho ta đi, cô đọc lên làm ta thấy ta phải viết lại mắt.

Chu Phi vốn không có năng khiếu ngâm gió ngời trăng gì cả nên không để bụng, hỏi:

- Ý người là kẻ đào binh tham sống sợ chết này lòng mang đao vạn cổ?

- Lúc chưa trốn, hần cảm thấy mình là một anh hùng đội trời đạp đất, nhất định có thể áo giáp về làng, nở mày nở mặt cười nữ tử mình thâm thương trộm nhớ. Kết quả sau đó hần phát hiện triều đình không cần hần đội trời, cũng không cần hần đạp đất, càng không xem hần là người, hần chỉ là một mối như sống dục địch thâm nhập, hần chết là nhiệm vụ hoàn thành, thế nên hần trốn, tiếc rằng dọc đường hiểm trở chất chồng, trốn về quê hương cũng không thể gặp được nữ tử trong lòng.

Chu Phi hỏi:

- Tại sao?

Mắt Tạ Doãn đảo đảo, chăm chú nhìn nàng một lát, như cười như không nói:

- Vì nữ tử đó là một rong tinh, đã cười cá chép bơi đi rồi.

Hần nói xong thì hơi hối hận vì có chút đường đột. Tiếc rằng Chu Phi không nghe ra, lộ vẻ mặt ngạc nhiên đơn thuần, chân thành bình luận:

- Lung tung xà ngẫu gì thế?

Tạ Doãn không rõ là mắt mắt hay vui mừng, lặng lẽ thờ dài, thu hồi ánh mắt, lười nhác nói:

- Cô đừng quan tâm, dù sao có thể bán lấy tiền là được. Chúng ta muốn đi Thục Trung phải đi dọc theo địa giới Nam triều, từ Hành Dương đi vòng qua mấy ngàn dặm, không phải trong thời gian ngắn là xong___cô biết cách liên hệ với trạm ngầm của trại không?

Chu Phi không chút khái niệm.

Tạ Doãn nhướn mày nói:

- Nhìn đi, chúng ta ngay cả một chỗ để moi tiền cũng không có, tốt xấu gì ta phải vừa đi vừa tích góp lộ phí, đây không phải giấy trắng mực đen mà là bạc đầy. Nói cho cô biết, điều huynh đây biết là buôn bán kiếm tiền, học hỏi nhé, người sống ở trên đời, mặc y phục và ăn cơm mới là đại sự to nhất, chi biết múa đao múa thương thì có ích gì?

Chu Phi không quản lý gia đình không biết củi gạo quý, nghe “kinh nghiệm sống” này thì giật mình:

- Người còn nhọc lòng cái này? Không phải người là vương gia sao, không có bổng lộc à?

Tạ Doãn cười nói:

- Cô biết bổng lộc là gì không?

Chu Phi lại gờ ngang một cước, Tạ Doãn giống như sớm đoán được, nhanh chóng co chân tránh, rung đùi đắc ý nói:

- Ăn lộc của vua phải trung thành với vua, ta ăn cơm của tiểu thúc ta thì phải nghe ông ấy sai phái, ngoan ngoãn về Kim Lăng làm linh vật.

Chu Phi hỏi:

- Tại sao người không chịu về nhà?

Nàng không nói “về”, không nói “đi Kim Lăng” mà nói “về nhà”, đây là một từ vừa ảm áp vừa tình tế, vì trong đầu Chu Phi, trên đời luôn có một nơi như vậy, có lẽ không mấy thoải mái, không mấy phồn hoa nhưng là một kết thúc cho hết thảy những lang thang nơi đất khách quê người.

Tạ Doãn sững sờ chốc lát, nhẹ nhàng nở nụ cười:

- Về nhà? Kim Lăng không phải nhà ta, nhà ta ở cố đô.

Trì đọng như Chu Phi cũng cảm nhận được trong nụ cười này của hắn chứa không ít thứ khác, nhưng chưa đợi nàng nghĩ kỹ, Tạ Doãn liền có chút gượng gạo dời đề tài, hỏi:

- Tại sao cô lại muốn về... nhà?

Nhắc tới việc này, Chu Phi liền hơi xấu hổ, có điều sự thực chính là sự thực, nàng ắn ngay nói thật:

- Võ công của ta không đến nơi đến chốn, phải về luyện thêm.

Về mặt Tạ Doãn tức khắc trở nên vô cùng quái gở.

Chu Phi:

- Sao thế?

Tạ Doãn chấm chút rượu, vẽ lên bàn một ngọn núi nhỏ, ở chỗ gần đỉnh núi lại vẽ thêm một đường, nói:

- Nếu nói cao thủ cũng chia làm cửu lưu, vậy cô chặn được Trịnh La Sinh trong đường hẹp, giết được người của hắn ta, quét bị thương được lòng bàn tay hắn ta mà còn có thể toàn thân thoái lui... tuy có chút hơi do đối phương khinh địch nhưng cô ngay cả một binh khí tiện tay cũng không có mà có thể làm đến bước này chứng minh công lực của cô hiện nay đã đủ để bước vào hàng nhị lưu. Có điều vận khí của “nhị lưu” cô thực quá kém, khắp thiên hạ đầy lâu la cô không đụng phải lại đụng phải toàn đại nhân vật khiến người ta nghe tiếng đã sợ vỡ mật nên có chút chật vật.

Chu Phi nghe lời ca ngợi này, không hề đắc bụng, hơi không đồng ý, nghĩ: “Một thư sinh viết tiểu khúc như người biết hát là được rồi, sao còn lải lung tung làm gì.”

Tạ Doãn chống ngược bút lông, chấm cán bút hơi rạn nứt vào rượu vẽ lên bàn, nói:

- Nhưng cô cũng không cần dương dương tự đắc, việc này như leo núi vậy, hết lớp này còn lớp khác, trên đời không thiếu cao thủ nhất lưu, chẳng hạn như một số tiền bối danh môn... chẳng hạn như, đại khái là kiểu đạo trưởng Tề môn, bảo chủ của Hoắc gia bảo, họ trên cả nhất lưu, là cao thủ hàng đỉnh hiếm có, bất kể danh tiếng thế nào, chỉ cần nói ra thì võ lâm nam bắc đều như sấm bên tai.

Chu Phi nghe tới đây thì có chút hứng thú, vì đây không thuộc về đánh giá kỹ thuật võ thuật mà thuộc về tin lạ tin hay, ở phương diện này, trong những người nàng biết chẳng ai vượt qua Tạ Doãn, bèn truy hỏi:

- Cao thủ hàng đỉnh là người như Bắc Đẩu, tứ thánh sao?

Tạ Doãn “ồ” lên, nhượng mảy nói:

- Mộc Tiểu Kiều tính, Trịnh La Sinh không tính, Thẩm Thiên Khu tính, còn Cửu Thiên Cơ e là không đủ trình _____ sở dĩ Trịnh La Sinh đứng đầu trong tứ thánh là vì hắn ta có một đám chân chó biết đánh biết giết, hơn nữa tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, loại người này vô cùng nguy hiểm, hơi không cẩn thận là có thể lấy mạng cô ngay, nhưng nếu nói hắn ta là cao thủ hàng đỉnh thì sợ là không cần người khác, ba người kia trong tứ thánh cũng phải khịt mũi coi thường.

Chu Phi bất giác nghe lọt tai.

Tạ Doãn lại nói:

- Trên cả cao thủ hàng đỉnh là nhân vật cấp tông sư, cô biết sự khác biệt giữa hai người này là gì không?

Chu Phi hỏi tiếp:

- Là gì?

Tạ Doãn thấy nàng hơi nghiêng về trước thì tính cách dễ tiện trong lòng lại không kiềm được mà rục rịch trỗi dậy, hắn cố ý thông thả rót cho mình chén rượu, đến khi tay Chu Phi đã bắt đầu ngưng, hắn mới lè lè mà nói:

- Sự khác biệt giữa hai người này là, cao thủ hàng đỉnh thời nào cũng có nhưng nhân vật cấp tông sư thì chưa chắc.

...

- Đôi sư huynh muội Khô Vinh thủ kiếm tẩu thiên phong (1), không chính không tà, hơn nữa hai người chia nhau một bộ tuyệt học, còn kém một tầng, Bắc đạo Quan Phong quy ẩn sớm, để lại một đồ đệ chưa thành danh đã ngã xuống, cũng kém một tầng. Nhưng Sơn Xuyên kiếm là chỉ tôn không mện của võ lâm, Nam đạo khai tông lập phái, tu bộ tuyệt học, hai người này có thể xưng là nhất đại tông sư hàng thật giá thật. Hai mươi năm trước, võ lâm Trung Nguyên nhân tài lớp lớp, chính là thời cực thịnh, bao nhiêu tuyệt học tái hiện nhân gian, bao nhiêu chuyện hay đến bây giờ vẫn khiến người ta say sưa kể lại ____

(1) Kiếm tẩu thiên phong: một lời bình về kiếm pháp, nghĩa rộng để chỉ không hành động theo lẽ thường.

Chu Phi bị dăm ba câu nói của hắc làm toàn thân nổi da gà.

Cán bút trong tay Tạ Doãn thỉnh linh quẹt lên bàn, ngọn núi nhỏ hơi khô bị hắc tô thành một cục, lời nói chọt xoay chuyển:

- Nhưng thời đại tinh tú rực rỡ ấy quá đoản mệnh, chỉ trong thời gian một cơn gió thổi qua, Sơn Xuyên kiếm và Nam đạo trước sau qua đời, Khô Vinh thủ mất tích, Bắc đạo cất đao, dù có hậu nhân như lệnh đường nhưng cũng một môi vì những công việc vất vả phức tạp trong 48 trại gió mưa vô định, mấy năm nay không có tiến bộ gì, sau này muốn tiến thêm về trước e là không dễ. Thâm Thiên Khu cực kỳ tàn bạo tập kích Hoắc gia bảo, tâm muốn nuốt lấy kỳ công thiên hạ quá rõ ràng, cũng vì muốn tiến thêm một tầng ____ tức rằng, có thể nghĩ ra chủ ý tệt hại và thủ đoạn đơ bản này thì ta thấy vẫn nên dẹp ông ta đi.

Tay hắc buông ra, mặc cho cán bút rạn nứt ngã trên bàn, “cách” một tiếng.

Tâm Chu Phi nhảy theo.

Tạ Doãn nhỏ giọng nói:

- Đạo tặc cướp nước, Kim Lăng thất thủ. Núi cao đồ nát, trải qua vận hạn quốc gia tồn vong, xuân thu thay đổi, ắt có nổi bi ai xa xứ (1)... Cô nói xem, là thiên ý hay do người làm?

(2) Trích “Ai Giang Nam phú” của Dữu Tẩn.

Lúc này, tiếng đàn của người mù vừa vặn ngừng chốc lát, giọng Tạ Doãn cũng ngừng lại theo, ánh mắt hắc xoay chuyển, dường như trong khoảnh khắc đã bước khỏi những lướt qua cổ kim ban nãy, hắc lấy trong ngực ra một đồng tiền lẻ đưa cho Chu Phi, nói:

- Ta thấy hai vị kia sắp dọn nghỉ rồi, giúp ta tiễn họ một đoạn đi.

Chu Phi khó khăn lắm mới hoàn hồn, buồn bực nói:

- Không phải người than mình bản cùng nghèo khó phải viết tiểu khúc sao? Còn trọng nghĩa khinh tài cơ à?

Tạ Doãn khoát tay nói:

- Vật ngoài thân, kể tạm thời, không thể không có nhưng không quan trọng đến vậy, không quý như duyên phận hồng trần tương ngộ, cảm đi.

Chu Phi bị giọng nói thâm lương dính vào mặt, ý thức được Tạ Doãn đích xác là tác giả thoai bản tiểu khúc xứng chức, nàng cảm tiền lẻ, lại rút một ly trà bưng qua cho ca nữ hát khăn giọng, nói:

- Tỷ tỷ, nghỉ một lát đi.

Ca nữ vội đứng dậy tạ, rất câu nệ nhận lấy đồng tiền nàng đưa tới, nhỏ giọng nói:

- Nếu cô nương thương thì hãy gọi một khúc.

Chu Phi không ngờ cho tiền vẫn chưa xong, lập tức sầu não.

Đừng nói là khúc, ngay cả son ca nàng còn chưa nghe được mấy bài, ca nữ bị hủy dung kia về mặt sầu khổ, hát gì cũng thâm lương quẩn quại, thực không phải thủ tiêu khiến tốt vào đêm khuya, nàng đang cân nhắc xem nói thế nào mới không khiến người ta nhận ra mình không thích nghe thì Tạ Doãn đã thu bút mực đi tới, chỗ mồm vào:

- Tiểu hài tử không nghe ra hay dở đâu, phu nhân không cần phí giọng với cô ấy, kể một câu chuyện náo nhiệt đỡ cô ấy ngủ sớm là được.

Chu Phi:

- ...

Nàng nhận ra hình như chẳng biết từ lúc nào nàng lại đắc tội Tạ Doãn thêm lần nữa rồi, bởi vì câu này nghe rất châm biếm.

Ca nữ kia thấy họ khách sao như vậy, hơi được chiều mà sợ, nghĩ nghĩ rồi ép giọng, nói:

- Nếu vậy, tôi xin kể chuyện vị nghe một chuyện thời sự, là lời đồn đãi, chưa chắc là thật, mong thu được nụ cười cho chứ vị ____ gần đây nghe nói tại chỗ

giao giới Nam Bắc đã xảy ra mấy chuyện lớn, xuất hiện một nhân vật rất lợi hại.

Bọn Chu Phi chính là từ chỗ giao giới Nam Bắc đi tới, nghe lời mở đầu này thì vô cùng có cảm giác, tức khắc nổi lên hứng thú, nằng bưng một chén rượu, từ từ uống, chăm chú nghe.

- Nghe nói nhân vật này là một nữ hiệp, ẩn cư nơi thâm sơn, đã luyện được thần công tại thể, vừa lộ diện là vô cùng lợi hại.

Chu Phi vừa nghe vừa nghĩ: “Nữ hiệp, lợi hại, còn ở gần giao giới Nam Bắc... không phải nói Đoàn Cửu Nương chứ?”

Giọng ca nữ kia tuy nhỏ nhưng khiến người nghe mê mẩn, tiếp tục nói:

-...Cô ấy vừa xuất quan đã gặp phải bảy con chó Bắc Đẩu tấn công Hoắc gia bảo, bao vây thành Hoa Dung, lúc đó dân chúng trong thành bàng hoàng hoảng hốt, vị nữ hiệp đó dựa vào sức của một mình mình chống lại Bắc Đẩu, giết Lộc Tồn, mở ra một con đường máu mà không mất một sợi lông, nhẹ nhàng rời đi, sau đó ngán dậm độc hành chạy tới Hành Sơn, bênh vực kẻ yếu trong khách điểm, trùng hợp dẫn ra đại ma đầu Thanh Long chúa, chặn giết hấn ta dưới chân Hành Sơn, người người thống khoái ____ mọi người nói xem cô ấy là hậu nhân của ai?

Chu Phi bị sặc rượu vào khí quản, ho chết đi sống lại.

Ca nữ còn tưởng là Chu Phi nghe kể chuyện quá nhập tâm, bèn cười nói:

- Nghe nói vị nữ hiệp này là hậu nhân của Nam đạo, hai mươi năm, Phá Tuyết Đạo lại tái hiện giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Bán Hí Khúc

- Nếu lời người nói đáng tin...

Xe ngựa lộc cộc lăn bánh về phía trước, con ngựa kéo xe lắc mông đi thông thả, Chu Phi cướp đi phân nửa bảo tọa phu xe mà Tạ Doãn độc chiếm, tay vô thức nghịch roi ngựa, hoàn toàn không có tâm thương thức non sông gấm vóc dọc đường, sắc mặt hơi nghiêm túc.

Tạ Doãn kháng nghị:

- Lời ta nói vốn là đáng tin, cô từng gặp mấy người như ta, rõ cả chuyện lớn chuyện nhỏ trong thiên hạ như lòng bàn tay chưa?

Tại dài miệng rộng có gì đáng tự hào?

Chu Phi không có tâm trạng đấu đá lật tẩy nhau với hấn, nàng khoát khoát tay, đơn giản mà thô bạo nói:

- Theo cách nói của người về “cấp độ” thì ta cùng lắm chỉ là hàng nhị lưu.

Tạ Doãn hàm hừ nói tiếp:

- Lúc trạng thái tốt thì xem như là vậy.

Chu Phi lườm hấn:

- Người nghe người kể chuyện kia kể ta thành thế nào rồi đấy?

Tạ Doãn gật gù lắc lư nói:

- Nhảy lên hai cấp, tài nghệ trấn áp cao thủ hàng đỉnh, sắp vườn tới hàng nhất đại tông sư ____ các tông sư khác đều không đáng nhắc tới, người nào cũng cả bó rầu con cháu đầy đàn, về mặt mỹ mạo thanh xuân đều kém xa cô, ta nghe mà sắp quý xuống trước cô luôn đấy, đại hiệp, tiểu nhân sau này không làm gì khác, chuyên tâm đánh xe cho cô thôi được không? Cô định khi nào thì lên trời đâm Ngọc Đế thế?

Ngô Sờ Sờ chẳng hiểu gì cả, vén rèm xe lên, lộ đầu ra hỏi:

- Hai người đang nói gì? O... không đúng, hai người bắt đầu nói chuyện lại rồi à?

Tạ Doãn không quay đầu, nói:

- Chúng ta đang nói chuyện về danh hiệp “Chu gãy đao”.

Chu Phi:

- ...Có tin ta đạp ngươì xuống không?
- Không tin.

Tạ Doãn không sợ hãi nói:

- Đạp ta xuống thì Chu đại hiệp có thể chạy xe ngựa tới Nam Cương đấy.

Chu Phi:

- ...

Tạ Doãn không chịu thấy đủ thì dừng mà nói mãi:

- Loại “đại hiệp” vụng về (1) như cô có khi thật phải đi xin cơm đấy. Đúng rồi, đại hiệp, cô biết “hát nói” (2) chứ? Hay để ta dạy cô mấy câu nha?

(1) Nguyên văn: 四体不勤五谷不分 (tứ thể bất cần ngũ cốc bất phân): Thành ngữ dùng để hình dung sự thoát ly lao động sản xuất, khuyết thiếu tri thức sản xuất. Ở đây ý nói A Phi ngoài đánh võ ra thì chả biết gì về cuộc sống.

(2) Nguyên văn: 数来宝 (số lai bảo): một nghệ thuật hát truyền thống của TQ, bắt nguồn từ thủ đoạn xin tiền của ăn mày, vừa hát theo nhịp điệu vừa dùng phách tre gõ.

Chu Phi không nhìn nổi nữa, một cước quét qua, Tạ Doãn giống như một chiếc lá linh hoạt, nhẹ nhàng “bay theo gió” ra ngoài, thực hiện một động tác vừa mạo hiểm vừa đẹp giữa không trung, phong độ ngời ngời lướt lên nóc xe, ung dung ngồi xuống.

Ngô Sở Sở vô thức đưa tay che đầu ___ sợ lão nhân gia hấn ngồi sụp nóc xe.

Chu Phi đánh mạnh một roi lên ngựa, không biết do nàng không biết cách đánh hay do mông con ngựa kéo xe có lớp chai dày ba thước mà nó không chịu tăng tốc, uốn éo rồi vẫn thong thả đi về phía trước.

Chu Phi tức giận nói:

- Nó thực ra là con lừa đi cà kheo chứ gì.

Từ khi nghe được “chuyện lạ võ lâm” nổi da gà mà ca nữ kia kể, nhiều đêm nàng ngủ không ngon, lúc thì mơ thấy Bắc Đẩu tứ thánh cùng nhau tới vây công nàng, lúc thì mơ thấy mẹ nàng chống nạnh cầm roi đánh nàng như con quay cho nàng quay đủ mấy trăm vòng, hôm sau mở mắt dậy còn vầng đầu hoa mắt.

Nhưng lời đồn không khỏi (3) kia rốt cuộc là làm sao mà có?

(3) Lấy ý từ câu “không có lửa sao có khói”, ở đây ý nói lời đồn này tới khói còn không có chứ đừng nói lửa.

Chu Phi chột cau mày, nghĩ ra một khả năng khả thi nhất, hỏi Tạ Doãn trên nóc xe:

- Ngươi nói xem có phải là Thâm Thiên Khu ngầm giờ trò với ta không?
- Giờ trò thế nào?

Giọng Tạ Doãn truyền từ nóc xe tới:

- Chiêu cáo thiên hạ, nói mình bại dưới tay một nha đầu vắt mũi chưa sạch à?

Chu Phi:

- ...

Cũng đúng, bọn khốn Thâm Thiên Khu thành danh đã lâu, không làm được chuyện mất mặt như vậy đâu ___ hơn nữa, rầm rộ đối phó một kẻ vô danh tiểu tốt như nàng cũng thực không cần thiết.

Tạ Doãn lại chậm rãi nói:

- Cô không thường chạy trong giang hồ nên có lẽ không rõ, mọi người oán hận Bắc Đẩu lâu rồi, cứ cách mỗi mười ngày nửa tháng sẽ có một tin đồn Tham Lang bị thằng nhóc nào đó đánh cho lăn quay bò càn, ngay cả Thâm Thiên Khu cũng không thèm so đo, bình thường chẳng ai cho là thật đâu.

Chu Phi khó hiểu:

- Ai rảnh rồi dở hơi tới mức bịa ra lời đồn này thế, thú vị lắm à?

- Thú vị chứ.

Tạ Doãn vô cùng tiêu dao lác lư đôi chân dài:

- Khi mọi người đều ở trong vùng bùn hận đời ghét tặc thì sẽ luôn hi vọng có một vị anh hùng xuất hiện. Chẳng qua... tình huống của cô đặc biệt chút, trùng hợp là Thanh Long chúa chết thật rồi.

Quanh khách điểm Tam Xuân ngư long hỗn tạp, không ai biết sau khe cửa sổ có bao nhiêu cái cổ nghênh ra xem náo nhiệt, Chu Phi và lão Cửu Long đánh nhau to ở khách điểm Tam Xuân quả thực đã gây ra động tĩnh lớn.

Sau đó ở Hành Sơn, trừ ba người họ và Ân Bái, những người khác đều chết trong mật đạo ____ Ân Bái ngay cả mình họ Ân cũng không muốn thừa nhận, có lẽ sẽ không tung tin đồn nhảm hoặc thanh minh thanh nga gì với thiên hạ.

Dù sao Phá Tuyết Dao quả thật từng xuất hiện ở khách điểm Tam Xuân, không lâu sau thì Thanh Long chúa chết không minh bạch.

Nghĩ từ góc độ của người ngoài cuộc thì đúng là trông giống như thật.

Chuyện thành Hoa Dung hẳn là lời đồn, còn chuyện khách điểm Tam Xuân thì có thể là nghe sai đồn bậy.

Một thiếu niên mới ra đời thật sự dám một mình đấu Thanh Long chúa, sau khi thắng còn nhẹ nhàng rời đi... thế thì chuyện nàng đánh thắng Thảm Thiên Khu nghe có vẻ thật hơn không ít.

Chu Phi khẽ khan nói:

- Mẹ ta chắc chắn sẽ đánh chết ta.

Tạ Doãn lộ đầu trên nóc xe:

- Cô còn có lòng nhớ tới mẹ cô? Ôi, đúng là không rảnh thế sự. A Phi, ta khuyên cô, từ bây giờ trở đi cô hãy khiêm tốn lại, có thể không động thủ thì cố đừng động thủ, trước khi về Thục Trung cũng cố giả chết, cứ để bọn họ đồn, chỉ cần cô không lộ mặt, không gây ra họa mới, qua một thời gian họ sẽ quên thôi.

Chu Phi nghĩ khá đơn giản, nàng không phải sợ gì khác, chủ yếu là Lý Cẩm Dung luôn nói chính bà không được chân truyền của Phá Tuyết Dao, còn nàng thì chẳng qua chỉ học được chút chút bề ngoài, thế mà cả ngày để người ta gọi “truyền nhân”, cảm giác rất bồi nhọ tổ tiên, cho nên nàng chỉ hàm hừ một tiếng, xem như đồng ý lời Tạ Doãn.

Có lẽ khoảng thời gian trước quá kinh hồn bạt vía nên những ngày kế tiếp quả là thái bình.

Tạ Doãn viết xong tiểu khúc mới hoang đường của hắn, Chu Phi cuối cùng đã biết đánh xe ngựa đi ngay hàng thẳng lối, Ngô Sở Sở cũng càng lúc càng không còn vẻ rụt rè nhút nhát của một tiểu thư khuê các.

Không biết có phải thành linh có áp lực từ bên ngoài hay không, Chu Phi giống như một đứa trẻ đi học nước đến chân mới nhảy, ngày nào cũng run sợ lo lắng người khác bắt nàng lại để “kiểm tra thi cử” nên nàng phải nắm chặt thời gian, tôi luyện Phá Tuyết Dao bất kể ngày đêm.

Ngay cả lúc ăn cơm nàng cũng không rảnh rồi, thường xuyên đang ăn mà mắt nhìn thẳng không chớp nhìn chăm chăm đầu đĩa.

Tạ Doãn đưa đĩa tới, quơ quơ trước mắt nàng:

- Ê...

Chu Phi không chút suy nghĩ, trở cổ tay, lấy đĩa làm đao, đánh qua một chiêu “Phân Hải”, đĩa Tạ Doãn gãy.

Tạ Doãn:

- ...

Ngô Sở Sở hét chịu nổi, đành đứng ra hòa giải:

- Ăn không nói ngu không nói, cũng không được đánh nhau!

Đương nhiên, Chu Phi không quá mức trốn tránh, suy cho cùng, không ai đoán được “truyền nhân Nam đảo” có ngoại hình thế nào, dọc đường, lời đồn trong giang hồ càng lúc càng quái gở, hình tượng của Chu Phi đã từ một “nữ hiệp cao lớn thô kệch vác đại đao” biến thành một “đại yêu quái mặt xanh nanh vàng một chương đập chết gấu”.

Một đường bình an đến Thiệu Dương, “Hàn nha thanh” của Tạ Doãn chính thức xong bản thảo, ba người cũng thu xếp lại.

Chàng vạng, Tạ Doãn tự cải trang, hấn dán cho mình hai cọng râu dê rồi bôi bôi trét trét mấy phen, tạo nếp nhăn trên mặt, lúc xoay người, hấn đã từ một thiếu gia công tử hào hoa phong nhã biến thành một thư sinh trung niên đầy mồm “ô hô ai tai” (4) giống y như thật.

(4) Ô hô ai tai: mấy câu cửa miệng của thư sinh đọc sách thời xưa.

Tạ Doãn uể oải chỉnh lại cổ áo mình:

- Hiện tại lão hủ chính là “Thiên Tuế Ưu”, thế nào?

Chu Phi bình luận đúng sự thực:

- Nếu nguoi nằm vô đĩa thì lúc ăn sủi cảo có thể chấm trực tiếp.

Tạ Doãn lấy quạt gõ lên đỉnh đầu nàng:

- Nha đầu vô lễ, nói chuyện với lão gia thế đấy hả?

Chu Phi đưa tay đẩy móng câu hấn ra.

Nàng không phải lần đầu tiên giả làm nha hoàn cho người khác, hồi đi theo Vương lão phu nhân nàng đã giả làm nha hoàn ngồi kè xe ngựa. Nhưng bên cạnh một lão phu nhân dẫn theo một tiểu nha hoàn là rất bình thường, còn bên cạnh một lão già nghèo toàn thân từ trên xuống dưới đầy mùi “đại gia văn chương thiên hạ đệ nhất” mà dẫn theo một tiểu nha hoàn... đó chẳng phải là giả không đứng đắn sao?

Tạ Doãn nghe nổi bản khoắn của nàng thì vô cùng kinh hãi hỏi:

- Cô cho rằng Thiên Tuế Ưu là một người đứng đắn à, cô nghĩ sao vậy? Kê thi hoài không đỗ trong thiên hạ không một vạn cũng tám ngàn người, nếu ta không viết mấy tiểu khúc lăng ló dâm đẳng thì sao bộc lộ được tài năng?

Chu Phi:

- ...

Tạ Doãn nháy mắt vẫy tay với nàng, nói:

- Ta đi bán hí khúc, Ngô tiểu thư là đại gia khuê tú, ta mang theo không tiện, cô thì sao, có dám theo ta mở mang kiến thức không?

Chu Phi cảm thấy không hay lắm, dù dao trong tay nàng từng dính không ít máu nhưng nàng vẫn cảm thấy ở cùng một nam nhân viết mấy khúc lăng ló dâm đẳng chẳng phải là việc gì vinh quang tự hào.

Tạ Doãn:

- Cô đi hay không đi? Không đi thì ta đi nhá.

Chu Phi chỉ mắt tự nhiên chớp lát rồi không nói hai lời đi theo.

Tạ Doãn tựa như vô cùng quen thuộc Thiệu Dương, hình như hấn đi đâu cũng “như ở nhà”, dọc đường vừa đi vừa chỉ trò đàm luận phong cảnh, Chu Phi rất nghi ngờ là hấn bịa.

Thấy hấn lại quen ngõ quen nẻo rẽ vào một con hẻm nhỏ khiến người ta hoa cả mắt, Chu Phi không kiềm được hỏi:

- Sao nguoi rành dữ vậy?

Tạ Doãn nghiêm túc trả lời:

- Ta từng đi ăn xin ở đây mà.

Chu Phi:

- Nguoi... cái gì?

- Hồi nhỏ, lão sư chê ta quá yếu ớt, không chịu dạy công phu đàng hoàng cho ta, bảo ta không xu dính túi ra ngoài đi ăn xin ba năm, còn hứa chỉ cần sau ba năm mà ta chưa chết đói, ông sẽ dạy ta một bộ công phu hộ mạng. Ta từng sống trong Cái Bang, sống không tốt lắm, Cái Bang tuy tự xưng là bạch đạo nhưng trong đám ăn mày có rất nhiều kẻ lưu manh chẳng ra gì, ăn mày lớn bắt nạt ăn mày nhỏ đã thành thông lệ, rất không có lòng tương thân tương ái, ta đành gặt dũ bỏ đi, cạo đầu làm hòa thượng, hòa thượng có thật có giả, nhân phẩm nhìn chung tốt hơn ăn mày một chút, để đầu trọc biết niệm vài câu kinh là đi xin ăn khỏe hơn nhiều, đặc biệt ta còn rất anh tuấn tiêu sái... .

Chu Phi xem như hấn đang đánh rắm, nàng nghiêm mặt, nhỏ giọng hỏi:

- Lệnh sư không bị tru di cửu tộc à?

Tạ Doãn dùng khuôn mặt già nua của thư sinh trung niên cười ha ha đắc ý, mở quạt ra phe phẩy mấy cái, than thở:

- Chính cô cứ đòi hỏi, ta nói thì cô lại không tin... haiz, nữ nhân.

- Nữ nhân làm sao?

Đầu hẻm chợt có một cánh cửa sổ mở toang, một nữ nhân ló đầu, nhô ra nửa người, chống cằm, từ trên cao nhìn xuống Tạ Doãn.

Dung mạo nữ nhân kia không mấy đoan chính, gương mặt trái xoan, khóe mắt nhắm hờ tựa như mang một cái móc câu nhỏ, thần sắc biếng nhác, quyền rũ nói không nên lời, gương mặt trắng trẻo chợt nở nụ cười như có như không:

- Thiên Tuế Ưu tiên sinh, mấy năm không gặp, tiên sinh vẫn phong lưu như cũ.

Tạ Doãn chấp tay với bà:

- Bà chủ, mấy năm không gặp, chúng sinh bị bà điên đảo sợ là không đứng dậy nổi.

“Bà chủ” nghe xong lời tăng bốc này, không những không tức giận, ngược lại còn có chút đắc ý, cong ngón tay về phía hắn, nói:

- Có đem đồ tốt tới không? Có thì lên đây, không thì rút, lão nương không tiếp loại nghèo kiết xác như ngươi.

Tạ Doãn cười ha ha, quay đầu ngoác ngoác tay với Chu Phi, nhỏ giọng nói:

- Đây là kim chủ, bán được tiền sẽ mua cho cô thanh đao tốt, lát nữa nhớ nói chuyện cẩn thận, đừng gây ra rắc rối.

Ngoại trừ trường bối trong 48 trại, Chu Phi từng gặp chỉ có thôn phụ lão mẫn ngoài thành Nhạc Dương, phu nhân và thiên kim Ngô gia, Đoàn Cửu Nương điên điên khùng khùng... “Bà chủ” này không giống bất kỳ ai trong số họ ___ xương của bà nhìn có vẻ rất nhẹ và mềm cứ như có thể gãy bất cứ lúc nào.

Chu Phi là một nha đầu nhà quê chưa từng biết cảnh đời, không biết cái gì gọi là “khí phong trần”.

Cuối con hẻm nhỏ có một cánh cửa hẹp, trông không phải là cửa chính. Bà chủ trên lầu đích thân xuống mở cửa cho họ:

- Vào đi... Ồ?

Bà chợt thấy Chu Phi phía sau Tạ Doãn, đôi mắt hoa đào mở to kinh ngạc quan sát Chu Phi chốc lát, che miệng cười nói:

- Tiểu mỹ nhân gạt từ đâu tới thế?

Mặt Tạ Doãn không đổi sắc, nói:

- Khuê nữ của ta, tên Tạ Hồng Ngọc.

Chu Phi:

- ...

Có người chán sống rồi phải không?

Bà chủ nheo mắt, cười đầy hàm ý, rõ ràng không tin nhưng cũng không hỏi nhiều.

Bà biếng nhác cất bước dẫn hai người vào, hậu viện không lớn nhưng bốn phía nở đầy hoa, bên tường đầy giàn hoa, thoạt nhìn muôn hồng nghìn tía, ở giữa còn có một cái đu, trên bàn đá nhỏ bên cạnh đặt một cây đàn, hương thơm thoang thoang tỏa khắp nơi, không biết truyền từ đâu tới, Chu Phi lặng lẽ đánh giá chung quanh, cảm thấy vô cùng mới mẻ.

Bà chủ duỗi bàn tay thoa đầy sơn móng tay với Tạ Doãn:

- Lấy ra đi.

Tạ Doãn lấy từ trong lòng ra quyền “Hàn nha thanh” đã được đóng cẩn thận đưa qua, còn không quên búng ngón tay trước mặt Chu Phi, ngira nàng nhìn đông nhìn tây rồi hệt chân bước vào trong hồ cá.

Bà chủ cầm bản thảo của hắn, ung dung đi tới chiếc đu ngồi xuống, chỉ vào bàn đá nói với bọn Tạ Doãn:

- Hai vị ngồi.

Trong lúc nói chuyện, vài thiếu nữ xinh đẹp xanh xanh đỏ đỏ không biết từ đâu hiện ra, bưng trà rót nước xong còn không quên lăm mồm “tiên sinh dài tiên sinh ngắn” với Tạ Doãn ____ có một người còn đưa tay nựng mặt Chu Phi.

Chu Phi:

- ...

Nàng ngồi đằng hoàng bên cạnh cũng có thể bị đánh vạ!

Những cô nương này có vẻ rất quen thuộc với Tạ Doãn, không biết tại sao, họ không hề suồng sã với hắn mà ngược lại còn có chút cung kính.

Bà chủ không bao lâu đã xem xong, dăm chiêu chốc lát, ngẩng đầu nhìn Tạ Doãn.

Tạ Doãn:

- Sao?

Bà chủ hỏi:

- Ngươi xác định muốn cho ta quyền này? Ta luôn cảm thấy ngươi đem huyết lệ của người khác ra để bán lấy tiếng cười.

Tạ Doãn hơi hột sửa lại:

- Là bán lấy tiếng hát, ta bán nghệ không bán thân, nói khó nghe thế. Thứ huyết lệ này, tự chịu thì chán ghét, kể cho người khác nghe cũng không hợp, ta mượn nó đổi chút lộ phí, há chẳng phải là tận dụng sao?

Bà chủ đảo mắt, phì cười, nói:

- Được, ta thu, quy tắc cũ.

Bà dứt lời thì có một thiếu nữ bưng khay tới, bên trên là một túi gấm.

Tạ Doãn nhận lấy, không thèm xem, bỏ vào trong ngực:

- Biết bà chủ thoải mái mà... kỳ thực lần này ta còn một chuyện khác muốn nhờ.

Bà chủ giơ thẳng một ngón tay.

Tạ Doãn hiểu ý, lấy một lá vàng trong túi gấm ra trả lại.

Chu Phi nhìn rõ, nàng cảm thấy Tạ Doãn bán khúc căn bản không phải vì lộ phí mà vì mua tin tức.

Bà chủ liếc xéo, đoạt lấy, cười lạnh:

- Cầm tiền của lão nương ra sai phái lão nương, thật chỉ có ngươi thôi, có lời gì mau nói đi!

Tạ Doãn nói:

- Ta muốn hỏi bà chủ một tin, khi mười hai trọng thần hộ tống đương kim (5) xuôi nam, mấy quan văn liệu mình cũng không đủ, cho nên dọc đường ắt có cao nhân hộ tống, lúc đó ngoại trừ Ân Văn Lam thì trong đoàn người đi theo có phải có Tề môn không, có phải có một hai... bằng hữu không chính đạo không?

(5) Chỉ hoàng đế Nam triều bây giờ.

Bà chủ sững sờ, từ từ đẩy lá vàng về Tạ Doãn, nói:

- Ta không biết, dù biết thì tin này cũng không thể mua với một lá vàng.

Tạ Doãn sáng mắt lên:

- Ta có thể trao đổi...

Lời hắn còn chưa dứt, một thiếu nữ bước chân hơi luống cuống bước nhanh vào hậu viện, thì thầm vào tai bà chủ.

Giác quan Chu Phi nhạy bén, nghe thiếu nữ kia nói: “Phu nhân, một đám “ngũ tử” của “Hành Tẩu Bang” không biết làm gì mà kéo đến rất đông, cửa trước cửa sau đều có.”

Chương 66: Bại Lộ

Ánh mắt hơi nghi ngờ của bà chủ đầu tiên nhìn Tạ Doãn.

Da mặt Tạ Doãn vốn dĩ đã “sâu không lường được”, sau khi hóa trang lại càng trầm ổn như núi, không chút dao động, mờ mịt nói:

- Người tới là chủ nợ của bà hay chủ nợ của ta?

Bà chủ nhìn chăm chăm hán một lát, lập tức nhượng mảy, đứng dậy.

- Chủ nợ của ai cũng như nhau.

Bà chủ cười lạnh:

- Đã đòi nợ tới chỗ ta rồi.

Nói xong, bà chủ xoay người rời đi, gấm vóc rộng rãi trên người tung bay, như ráng mây chiều đuổi theo trăng như hình với bóng, cả người bà như một tiên tử nghệ thuật vũ y, xinh đẹp tuyệt trần.

Tạ Doãn suy nghĩ chốc lát, vẫy tay với Chu Phi:

- Chúng ta cũng đi xem xem.

Chu Phi nhỏ giọng hỏi:

- Có phải là Bạch tiên sinh muốn bắt người về không?

- Bắt ta?

Đầu mày Tạ Doãn khẽ nhượng, khóe mắt bị nếp nhăn già dán hơi dao động, trên mặt hiện ra vẻ châm biếm và lạnh lùng trước giờ chưa từng có:

- Ta không phạm vương pháp, ông ta dựa vào đâu mà bắt ta? Dù đương kim ở đây cũng không dám nói với ta cái chữ “bắt” này.

Qua khỏi hoa viên là một tòa tiểu lâu, phía trước còn có một cái sân, không có đủ thứ hoa nên lộ vẻ rộng rãi hơn, hóa ra đây là nơi ở của gánh hát, một đám nữ tử trẻ tuổi đang luyện giọng trong sân, có người tập dẫn cơ, có người tập duỗi chân, động tác kỳ quái gì cũng có nhưng không hề khiến người ta gai mắt, còn rực rỡ hơn cả hậu viện muôn hồng nghìn tía.

Các nữ tử thấy bà chủ dẫn hai người xa lạ bước ra thì ngừng lại, tò mò nhìn họ.

Cổng lớn tiền viện khí thế hơn nhiều, “két” một tiếng mở ra hai bên, Chu Phi nhìn thấy những người vây quanh cổng.

Đưa mắt nhìn ra, người tới ai nấy đều mặc áo chần xám tro, gương mặt đều có vẻ phong sương nghèo khó, không ít người vai hơi cong, là đáng đáp của người hay lao động nặng nên bị ép chùng vai, tuy cao thấp mập ốm khác nhau nhưng đều là ngoại hình phổ thông, không nhìn kỹ sẽ không nhận ra ai với ai.

Các nữ tử bên trong sắc màu rực rỡ, các hán tử bên ngoài mặt xám mày tro, hai bên nhìn nhau, khỏi phải nói có bao nhiêu quái dị.

Thấy bà chủ đích thân bước ra, một hán tử trung niên bước lên trước mọi người, hình như là thủ lĩnh, ông chấp tay vô cùng cung kính, ăn nói nhã nhặn:

- Nghê Thường phu nhân, đã quấy rầy nhiều.

Nghê Thường phu nhân nhẹ nhàng vén lọn tóc dài trên thái dương ra sau tai, dựa vào khung cửa, cười nói:

- Nô gia chỉ là một nữ nhi yếu đuối chỉ biết đánh đàn hát khúc, không biết đã đắc tội chư vị đại ca chỗ nào mà khiến mọi người khí thế hùng hổ tới chốn cửa như vậy? Trong viện này đều là cô nương như hoa như ngọc, rất nhất gan, không chịu nổi sự càn rỡ của mọi người đâu, lỡ bị dọa thì làm sao bây giờ?

Bà chưa nói xong, các nữ tử bên cạnh lập tức hi hi ha ha nhỏ giọng cười rộ lên, tựa như một cơn gió nhẹ thổi qua, hoa cỏ khắp sân bắt đầu run rẩy.

Nhảy bèn như Chu Phi cảm nhận được trong tiếng oanh oanh yến yến này ẩn chứa một luồng sát cơ tinh tế, dù không phải nhắm vào nàng nhưng cột

sống phía sau nàng không tự chủ thoáng bắt đầu căng thẳng.

Người dẫn đầu Hành Tẩu Bang bước lên một bước, thần sắc càng kính cẩn lễ độ gần như khúm núm, nói:

- Chúng tiểu nhân không mời mà tới, vốn không có ý quấy rối phu nhân, thật sự là được người nhờ vả ____ khách quý hôm nay phu nhân tiếp đón có hành tung ân hiện, qua cơ hội này sẽ không có cơ hội lần sau, chúng tiểu nhân cũng không còn cách nào khác.

Nghê Thường phu nhân khẽ nhủ mảy, cùng Chu Phi đồng thời quay đầu nhìn Tạ Doãn.

Tạ Doãn hơi bất ngờ.

Hắn biết sau lưng Hành Tẩu Bang chắc chắn có tai mắt của Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh mang sứ mệnh trong người, tất nhiên không cam lòng để hắn chạy như vậy.

Lão lưu manh kia tai mắt nhạy bén, biết lỏp vò “Thiên Tuế Ưu” của hắn không có gì bất ngờ, tên “Thiên Tuế Ưu” chính là do “Vũ Y ban” của Nghê Thường phu nhân đặt, mà Vũ Y ban vừa khéo ở Thiệu Dương, nếu từ Hành Sơn chạy tới Thục Trung dọc theo biên giới Nam triều thì nơi đây là con đường bắt buộc phải đi qua, nếu Tạ Doãn dừng chân ở đây thì gần như tám chín phần mười sẽ đến chỗ Nghê Thường phu nhân. Bạch tiên sinh dự liệu được hắn sẽ đến nên ôm cây đợi thỏ ở đây hình như cũng có lý...

Để đề phòng chuyện này, Tạ Doãn còn đặc biệt cải trang nhưng có vẻ như không giấu được...

Hắn có chút không hiểu người của Hành Tẩu Bang làm sao mà nhận ra hắn, và lại Bạch tiên sinh là người khôn khéo cỡ nào chứ? Dù dùng phương pháp gì nhận ra hắn cũng phải đợi hắn về khách điểm rồi mới phái người đi chặn lại, cần gì kéo rầm rộ tới Vũ Y ban, vô duyên vô cớ đắc tội Nghê Thường phu nhân?

Chuyện này không hợp lý.

Đám nghèo kiết Hành Tẩu Bang tới đòi người, Nghê Thường phu nhân cũng xem như là một nhân vật có tiếng tăm, sao có thể để họ được như ý nguyện?

Bà lập tức đảo mắt, cười quyền rũ lẳng lơ nhưng lời nói thì không hề khách sáo:

- Chỗ ta chỉ có người viết tiểu khúc và cô nương số khổ, không có khách quý, chỉ có một đám tiện nhân, người muốn ai?

Người dẫn đầu kia vờ như nghe không hiểu lời mỉa mai của bà, khúm núm nói:

- Không dám, không dám, làm phiền phu nhân, tiểu nhân tìm một vị cô nương cầm trong tay Phá Tuyết Dao.

Lời này vừa thốt, mọi người có mặt đều sững sờ. Sau khi phản ứng lại thì cùng nhìn Chu Phi.

Chu Phi còn chưa quá tiếp nhận được việc mình bỗng dưng nổi tiếng, chưa quen với cái nhìn chăm chú của mọi người, bị kinh hãi không ít, không tự chủ đưa tay sờ bên hông ____ không có gì cả, đao của nàng vẫn đang trong lời cam kết tương lai của Tạ Doãn, chưa xuất hiện.

Nghê Thường phu nhân nheo mắt, đầu tiên là trừng Tạ Doãn, sau đó nhỏ giọng lầm bầm:

- Phá Tuyết Dao?

Người dẫn đầu Hành Tẩu Bang cúi đầu vái lạy, theo ánh mắt mọi người mà nhìn chằm chằm Chu Phi, nói với nàng:

- Chúng tiểu nhân được nhờ vả tìm tung tích của cô nương, tìm không biết bao nhiêu phương pháp cuối cùng mới có được chút đầu mối, xin cô nương thương tình, đi theo chúng tiểu nhân một chuyến.

Chu Phi suốt thời gian dài tự khoe là đàng hoàng thành thật, không gây ra nửa cái họa, nhất thời mờ mịt, không biết đám người kia làm sao tìm được mình. Đầu óc Tạ Doãn xoay chuyển, chợt hiểu ____ chắc chắn là Bạch tiên sinh sai người của Hành Tẩu Bang theo dõi hắn, biết có người âm thầm tìm Chu Phi nên tiện thể bán một ân tình.

Chu Phi đang định tiến lên một bước thì bị Nghê Thường phu nhân đưa tay ngăn lại.

Nghê Thường phu nhân quan sát kỹ Chu Phi, chỉ thấy nàng là một nha đầu bình thường, ngoại trừ không quá hoạt bát ra thì không có gì khác với các cô nương khắp viện, chẳng mạnh mẽ cũng chẳng cao thâm, bà quan sát nàng từ đầu đến chân, chẳng thấy ba chữ “Phá Tuyết Dao” viết chỗ nào.

Lòng bà bán tín bán nghi hoang đường, thầm nghĩ: “Lẽ nào thật sự có người kỳ tài ngút trời, còn nhỏ tuổi mà có thể đạt đến trình độ phản phác quy chân này? (1)”

(1) Phản phác quy chân: khôi phục trạng thái ban đầu, điểm cao nhất cũng chính là điểm xuất phát, trong võ học thường dùng để nói về cảnh giới ‘tối thượng’, không còn phụ thuộc vào những thứ bề ngoài.

Mắt Nghê Thường phu nhân hơi lóe, người cũng đứng thẳng lên, hỏi Chu Phi:

- Trịnh La Sinh thật là do cô giết? Thảm Thiên Khu thật là do cô đuổi về?

Chu Phi vô cùng xấu hổ, vội nói:

- Không! Đây đều là...

- Ha! Quả nhiên là khách quý!

Nghê Thường phu nhân cười to ngắt lời nàng, trong cái nhìn kinh ngạc của Chu Phi, khí quyển rùng rợn giữa hàng mây bà chợt tan đi, cười to liên mấy tiếng:

- Hay, hay, sáng khoái!

Chu Phi:

- ...

Oan uổng quá, thật không phải do nàng làm mà!

Nghê Thường phu nhân có chút nóng tính, căn bản không nghe nàng giải thích, bà bước một bước ra công, đám Hành Tẩu Bang vây quanh công ngoại trừ người dẫn đầu đều lùi về sau một bước, có chút sợ bà.

Nghê Thường phu nhân cất cao giọng:

- Phá Tuyết Dao đã là khách của ta thì các người lấy đầu ra gan chó tới đòi người trên đầu lão nương? Cút! Đây là hạ cữu lưu, ai sợ ai?

Một khắc trước, bà còn cười yêu kiều xinh đẹp, quyến rũ muôn vàn, một khắc sau lại lạnh lùng hung dữ, rất giống nữ yêu quái chuẩn bị ăn thịt người, các nữ tử trong viện vừa mới cười hi hi ha ha chợt yên tĩnh lại, vây quanh ban chủ Nghê Thường phu nhân, ống tay áo bông bành tung bay loáng thoáng ánh sáng lạnh của binh khí, Chu Phi ngẩn tò te, bất giác rung mình.

Bầu không khí phút chốc trở nên giương cung bạt kiếm.

Người dẫn đầu đám Hành Tẩu Bang đưa tay áp chế thuộc hạ đang rục rã rục rịch phía sau, miệng nói:

- Từ từ từ từ, bình tĩnh chớ nóng.

Nói rồi, ông lấy trong ống tay áo ra một chiếc vòng tay, nói với Chu Phi- Cổ chủ bảo ta đưa cái này cho cô nương, nói là cô biết, chỉ cần nhìn thấy nó thì chắc chắn sẽ đến.

Chu Phi đâu chỉ biết mà còn rất quen thuộc, sắc mặt nàng trong nháy mắt liền trở nên lạnh lẽo __ chiếc vòng tay kia không nhìn rõ chất liệu, bên ngoài bị quần đây một lớp lụa màu, còn treo một chuỗi lục lạc nhỏ đủ màu, đeo vào người đi tới đâu kêu tới đó, phiền phức khỏi phải nói.

Là của Lý Nghiên.

Lý Nghiên ở nhà từ sáng đến tối không làm chính sự gì, ca ca tỷ tỷ đều lười để ý tới muội ấy, vì muội ấy có dung mạo xinh đẹp, miệng mồm lại ngọt nên các sư huynh đệ và trưởng bối trong trại đều cực kỳ khoan dung với muội ấy, dần dần sinh ra tính cách lạnh lợi hoạt bát ham ăn biếng làm, vô công tẻ nổi tiếng, ngược lại lại rất giỏi khoản ăn chơi, Chu Phi đã từng hề nghe thấy tiếng lục lạc là đau cả đầu nên ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Tại sao Lý Nghiên lại rời khỏi 48 trại?

Ai dẫn muội ấy đi? Ai bắt cóc muội ấy?

Đội đã... Lý Nghiên không thể nào tự mình ra ngoài, bên cạnh muội ấy chắc chắn có trưởng bối đi cùng, theo lời thư Lý Cần Dung viết cho Chu Dĩ Đường thì nơi họ đến hẳn là Kim Lăng, không cần thiết, cũng không có khả năng đi qua đất Bắc, không thể nào gặp bọn Bắc Đầu.

Trừ họ ra, ai dám bắt cóc muội ấy?

Lẽ nào không biết muội ấy là người của Lý gia sao?

Lẽ nào không sợ đắc tội Lý Cần Dung sao?

Chu Phi giống như hồi ở thành Hoa Dung dẫn Ngô Sở Sở tránh né Bắc Đầu, trong nháy mắt, tâm trí của nàng từ một nha đầu hoang dã chưa từng thấy cảnh đời đã thay da đổi thịt, bước đầu có sự trầm tĩnh và thận trọng của người giang hồ.

Đầu nàng xoay chuyển mấy ý nghĩ, nhét chiếc vòng tay kia vào trong tay áo, nghiêm mặt nói:

- Cổ chủ của người là ai? Có biết chủ nhân vòng tay này là ai không? Muốn chết à?

Sát ý trong giọng nàng càng lúc càng mạnh, gương mặt người dẫn đầu Hành Tẩu Bang thoáng hiện vẻ đề phòng.

Chu Phi lén nhìn Tạ Doãn, Tạ Doãn gật đầu với nàng không chút dấu vết.

Bình thường nàng không muốn gây phiền toái, nhưng bây giờ Lý Nghiên rơi vào tay người khác, “khiêm tốn thành thực” là không hợp nữa rồi.

Chu Phi biết, nàng càng ra vẻ thì đối phương sẽ càng cân nhắc, bèn dứt khoát không giải thích gì cả, trưng ra tư thế của cao thủ ____ ánh mắt ngông cuồng tự đại đến từ Đoàn Cửu Nương, thái độ bình tĩnh kiêu ngạo đến từ Kỳ Vân Trầm khi một lần nữa cảm đao.

Hết cách, mấy tháng gần gũi như vậy, muốn học được bản lĩnh của hai đại cao thủ là không thể nào, may mà có thể bắt chước điệu bộ một chút.

Tạ Doãn đứng lúc ở bên cạnh tiếp lời:

- Ta giao thiệp với quý bang không chỉ một hai năm, chưa từng nghe đạo lý trộn hai chuyện làm ăn lại với nhau, Bạch Chuẩn lại cho người làm việc như vậy, đúng là mở mang kiến thức.

Hai người một xướng một họa y như thật.

Đầu óc của người dẫn đầu kia không dễ gạt, mắt hơi đảo, cười nói:

- Lời của vị tiên sinh này tiểu nhân nghe không hiểu lắm, tiểu nhân chẳng qua là một người làm chân chạy đưa tin thay người khác, chứ vị đều là hiệp sĩ, hà tất so đo với đám người hạ đẳng chúng tôi? Làm nghề của chúng tôi, chạy vật truyền lời là dựa vào bằng hữu nhiều, giao thiệp rộng, không lăm lỏi là điều quan trọng nhất, dù Phá Tuyết Đao gác trên cổ cũng không thể nói bậy nói bạ thay cổ chủ, có đúng không?

Người này ngoài miệng là nhận lỗi về mình, kỳ thực chưa chắc không phải là đang thị uy ngầm ____ võ công của người cao đến mấy, kín kẽ đến mấy thì có thể đề phòng mọi lúc ăn cơm, ngủ, đi nhà xí không? Có ngàn ngày làm tặc chứ không có ngàn ngày đề phòng tặc, dù Lý Chủy còn tại thế cũng chưa chắc dám đắc tội bọn chuột trong cống ngầm như họ.

- Nhưng mà, bên kia đúng là không nói không được báo đại danh của cổ chủ.

Người dẫn đầu kia đưa ra một cái đỉnh mềm (2), theo đó lùi lại một bước, vừa đề đối phương ước lượng vừa lộ vẻ vô cùng thành ý:

- Không biết cô nương có từng nghe nói đến “Kính Vân Cầu”?

(2) Cái đỉnh mềm chỉ 1 lời từ chối hoặc phê bình nhẹ nhàng (mềm) nhưng không thể xem thường (đỉnh).

Trong giang hồ không một vạn thì cũng tám ngàn các môn phái lớn nhỏ, vài thiếu niên chơi bời lêu lổng là có thể tổ chức một “vô địch thần giáo”, đại khái đều bừa bãi vô danh.

Mọi người đều là truyền miệng nhau nghe, hoặc cho ra một nhân vật đặc biệt xuất sắc như Ân gia trang năm đó, tạo ra một đại sự nghiệp oanh oanh liệt liệt, hoặc là các đại môn phái, gia nghiệp lớn, gốc gác thâm hậu.

“Kính Vân Cầu” nghe không cao cấp hơn “vô địch thần giáo” chỗ nào, Chu Phi nói không chút suy nghĩ:

- Đó là thứ đồ chơi gì? Chưa từng nghe nói ____ không biết cổ chủ có mắt không trông các người có từng nghe nói đến “48 trại”? Muội muội nhà ta đắc tội các người chỗ nào, muốn đòi nợ hay đòi công đạo thì các người có thể tự đến Thục Trung tìm Lý đại đương gia.

Tạ Doãn ở bên cạnh vội ho khẽ một tiếng, ám chỉ Chu Phi làm màu hơi quá.

Chu Phi sững sờ, thầm nghĩ: “Sao, Kính Vân Cầu kia không phải môn phái gà rừng nào đó ở thâm sơn cùng cốc hả?”

Đúng lúc này, ở góc đường truyền tới một tiếng hừ lạnh.

Người Hành Tẩu Bang lập tức giật ra, chỉ thấy một thanh niên từ đầu bên kia chậm rãi bước đến.

Người này vóc dáng cao to, sắc mặt bất thiện, ngoại hình có thể nói là tuần tú, chẳng qua hơi đen.

Hắn mặc y phục đen, mặt đen, tay cầm một thanh Nhạn Sí Đao đen tuyền, cả người thuần một màu, nhìn từ xa là một cục than đen của nhân gian!

“Kính Vân Cầu” lại là gì cao đàm mây đen! (3)

(3) Kính (擎): giơ lên, nâng lên; Vân (云): mây; Cầu (沟): kênh rãnh. Kính Vân là giơ cao đám mây, còn Kính Vân Cầu thì thú thực là mình không hiểu có ý nghĩa gì nữa.

Nhưng lúc hắn bước từng bước tới chợt khiến người ta không còn chú ý đến tướng mạo hắn nữa ____ người này bước chân trầm ổn, lúc đi hai vai không nhúc nhích, khí vũ hiên ngang, hiển nhiên là một cao thủ nội ngoại kiêm tu.

Nam tử thanh niên ấy bước từng bước tới trước mặt Chu Phi, đánh giá nàng từ trên xuống dưới một phen:

- Cô chính là Nam đạo.

Chu Phi chỉ cảm thấy có một cái mũi lớn như cả Thục Sơn từ trên trời giáng xuống đỉnh đầu mà nàng chỉ có thể gắng gượng đội.

Thanh niên ấy nói chuyện hơi mang chút khẩu âm, lúc nói phải cố gắng cắn từng chữ từng chữ, nghe rất giống như đang gằn giọng.

Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm Chu Phi, lại nói:

- Cô vừa mới nói, Kinh Vân Câu là “thứ đồ chơi” gì.

Chu Phi nhướn mày:

- Người là cổ chủ của họ?

Thanh niên không đáp, duỗi tay về phía nàng:

- Ta là chủ nhân Kinh Vân Câu – Dương Cẩn, nghe nói Nam đạo là thiên hạ đệ nhất đao nên đặc biệt tới thỉnh giáo.

Chu Phi:

- ...

Người này không có bệnh chứ?

Gương mặt người tự xưng Dương Cẩn mang vẻ gầy gò đặc trưng của nam tử thanh niên, hắc hoi cắn răng, gân xanh trên trán tựa như muốn phá da tung ra, hắc nhếch môi, ngữ khí kỳ lạ nói:

- Nếu cô là truyền nhân Nam đạo thì chắc hẳn quan hệ không ít với người của 48 trại, yên tâm, ta tuyệt đối không làm tổn thương người vô tội. Đao trong tay ta tên “Đoạn Nhận”, tôi luyện hai mươi năm, tự nghĩ có chút thành tựu nên đặc biệt tới gặp “thiên hạ đệ nhất đao”...

Người dẫn đầu của Hành Tẩu Bang ngắt lời hắn:

- A Cẩn, nói lời này ở cổng của Nghê Thường phu nhân không thích hợp.

Dương Cẩn dành ra chút ánh mắt quét qua Nghê Thường phu nhân, lập tức thu hồi ánh mắt không chút hứng thú, vẫn nhìn chằm chằm một mình Chu Phi như cũ:

- Ta nhờ Từ thúc nghe ngóng hành tung của cô khắp nơi đã được mấy tháng, chỉ cần cho ta thấy đao của cô, bất luận thành bại, ta bảo đảm người trong trại các cô chắc chắn bình yên vô sự.

Chu Phi nhất thời cảm thấy cực kỳ hoang đường.

Chuyện hai mươi năm trước Kỷ Vân Trầm bắt cóc Ân Bái khiêu chiến Sơn Xuyên kiếm lại tái hiện y hệt trên người nàng!

Vấn đề duy nhất là, Sơn Xuyên kiếm là cao thủ thứ thiệt, còn nàng là cao thủ bị người ta thổi phồng ra!

Dương Cẩn xoay ngang trường đao trong tay ra phía trước:

- Đao của ta ở đây, đao của cô đâu?

Chu Phi:

- ...

Không có tiền mua!

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chuẩn Bị Chiến

Chu Phi chưa trở thành anh hùng đã cảm nhận được nỗi bi ai “cùng đường mặt lộ” của cảnh khốn cùng, có điều người trong cuộc như nàng còn chưa kịp tỏ thái độ thì vị Nghê Thường phu nhân trở mặt như lật sách kia bỗng nổi giận nói:

- Càn rỡ, người tưởng Vũ Y ban của ta dễ bắt nạt sao?

Cùng lúc, người dẫn đầu Hành Tẩu Bang hét cục than đen kìa:

- A Cẩn, nói gì đó?

Dương Cẩn tuy bề ngoài là “cổ chủ”, nhưng nhìn cách nói chuyện giữa hắn và người dẫn đầu Hành Tẩu Bang thì càng giống như hậu bối thân thiết hơn, hắn cau mày, trước tiên dùng ánh mắt “liên quan gì tới bà” liếc qua Nghê Thường phu nhân, không mở miệng phản bác, trông có chút âm ức tủi thân.

Người dẫn đầu hơi dừng lại, nói với Nghê Thường phu nhân:

- Thiếu niên kích động, mong phu nhân chớ trách. Chúng tôi sao dám lỗ mãng ở Vũ Y ban chứ? Ta nghĩ vị cô nương này nếu đã nắm Nam đao trong tay thì tất nhiên bất phạm, một lời hứa chưa hẳn ngàn vàng nhưng chắc chắn không làm ra chuyện thất hẹn, chúng ta có thể hẹn ra một thời điểm khác, một địa điểm khác... phu nhân thấy, ba ngày sau thế nào?

Ông nói chuyện vô cùng giảo hoạt, nói cứ như Chu Phi đã đồng ý luận võ cùng Dương Cẩn vậy, Tạ Doãn lo nàng bị bọn lưu manh Hành Tẩu Bang dắt mũi, đang định nói chen vào thì Chu Phi đã mở miệng trước.

Chu Phi từ khi gặp Cừu Thiên Cơ và Thanh Long chúa thì không sợ dùng ác ý để phỏng đoán hết thảy người xa lạ, nàng không có tâm lòng rộng rãi như biển cả của Sơn Xuyên kiếm đầu.

Trong lòng nàng nhanh chóng cân nhắc chốc lát, trực tiếp né tránh không trả lời chuyện tỷ võ, chỉ nói:

- 48 trại thu nhận và giúp đỡ vô số người cùng đường mặt lộ, vì thế, hai đời phụ tử Lý gia bỏ mạng, chỉ để lại một đứa con cô không cha không mẹ... chính là người bị các người bắt cóc kia. Đám các người tự khoe là...

Chu Phi hơi dừng lại, hất cằm, ánh mắt quét qua mặt Dương Cẩn và đám Hành Tẩu Bang.

Lúc mới nói, ý định ban đầu của nàng là xách 48 trại ra để cáo mượn oai hùm một phen, ngờ đâu nói đến đây, nàng lại thật sự nổi lên cảm xúc, bóng lưng đầy máu lưu lại trong trí nhớ mười năm trước thoáng hiện trước mắt nàng, trong lòng Chu Phi vì chút tiếng tăm hữu danh vô thực và vì bị ép phải làm màu ra vẻ mà sinh ra cảm giác hoang đường, cảm giác bị phản thành linh xuất hiện cứ thế tuôn trào.

- Đám các người tự khoe là thân mang tuyệt kỹ, quen biết anh hùng hào kiệt khắp thiên hạ, ấy thế mà không thù không oán vì tranh chút danh phận lại ra tay bắt cóc một nữ tử mồ côi không nơi nương tựa.

Chu Phi nói tiếp:

- Được, người không biết xấu hổ vô địch thiên hạ, chuyện hôm nay ta nhớ kỹ.

Tạ Doãn âm thầm cười, biết mình lo xa rồi.

Ở chung với Chu Phi thời gian dài, hắn đã quên mất công tích vĩ đại một mình nàng qua lại giữa hai đại Bắc Đẩu trong thành Hoa Dung, hắn luôn cảm thấy nàng ngày thơ mà quên mất ngày thơ chưa hẳn là ngu ngốc.

Cái gọi là “ngày thơ”, có lẽ là trong lao ngục u ám chật hẹp dưới lòng đất, rõ ràng bốn bề thọ địch, rõ ràng nghe hiểu “nơi này nguy hiểm” mà vẫn khăng khăng nhét một túi thuốc lung ta lung tung qua lỗ thùng nhỏ trên vách nhĩ?

Tạ Doãn gật đầu đúng lúc, ở bên cạnh giúp Chu Phi bổ sung:

- Phải đấy, có Vũ Y ban và lão hủ ở đây, chuyện này có thể vừa kể vừa hát, chuyện hôm nay nàng ấy nhớ kỹ, ngày mai khắp thiên hạ đều sẽ biết... bà chủ, các cô nương của bà có dám mở miệng không, có sợ Hành Tẩu Bang “bằng hữu khắp thiên hạ” giết người diệt khẩu không?

Nghê Thường phu nhân nghe vậy cười to nói:

- Các nam nhân có thể nghe hiểu khúc của ta đã chết hết hồi mười mấy hai mươi năm trước rồi, còn lại chẳng qua là thứ dơ bẩn nhiều hơn một chân thối, lão nương nói nhiều một câu cũng chê bẩn lưỡi, bà đây chán sống lâu rồi, có bản lĩnh thì lấy đầu của ta đem lên Bắc, dưới chân nguy để còn trống mấy chậu cho chó ăn đấy!

Dương Cẩn hình như không quá biết nói chuyện, nhất thời luống cuống. Ngay cả người của Hành Tẩu Bang cũng rất bất ngờ... Nam đao là người thế nào? Thiếu niên thành danh, sinh ra là hậu nhân của danh môn, đao pháp trên tay mảnh liệt, trước đây chỉ nghĩ vị “hậu nhân Nam đao” trong truyền thuyết này có lẽ cùng một loại với Dương Cẩn, có người ước chiến là lừa bịp lên, chắc chắn sẽ giận dữ ứng chiến, còn tiểu cô nương Lý gia kia thì giữ lại cho ăn ngon uống ngon mấy ngày rồi tiền đi là được.

Nào ngờ đối phương hoàn toàn không có ý ứng chiến, còn dùng dăm ba câu khiến tình cảnh rơi vào bước này, Dương Cẩn và người dẫn đầu Hành Tẩu Bang nhất thời có chút cười hồ hớ xấu hổ... Hành Tẩu Bang luôn linh thông tin tức không thua gì Cái Bang, đại khái không thể nào tưởng tượng ra, vị

nhân tài mới xuất hiện bản lĩnh ngất trời mà họ nghe được mấy tháng nay hoàn toàn là “hiều lắm”.

Cảm xúc Chu Phi vốn hơi mất khống chế, không ngờ thình lình nghe Nghê Thường phu nhân nói một câu đỏ mặt như vậy, nổi bị phần của nàng tức khắc tan thành mây khói, tâm lại nổi lên ý muốn đào ngũ.

Nàng kinh ngạc nghĩ: “Cái gì? Chết hết hồi mười mấy hai mươi năm trước... không, bà ấy lớn tuổi như vậy sao? Hoàn toàn nhìn không ra nha!”

May mà bên cạnh còn có một Tạ Doãn đáng tin, hần ngó lơ Dương Cẩn, chỉ hỏi người dẫn đầu Hành Tẩu Bang:

- Quý tính của các hạ?

Người dẫn đầu hơi mặt xám mày tro:

- Không dám, tiểu nhân họ Từ.

Tạ Doãn gật gật đầu:

- Từ đà chủ, được, nếu ông đã nói là nội trong ba ngày thì nội trong ba ngày chúng tôi nhất định phải thấy Lý cô nương bình an mạnh khỏe đứng ở đây, bằng không... Từ đà chủ là người thông minh, chắc biết nên làm thế nào.

Dương Cẩn cuống lên, nói với Chu Phi:

- Cô không dám ứng chiến sao?

Chu Phi nhanh chóng kéo thần trí lan man của mình quay về, phát huy một câu hơn bình thường:

- Chỉ dựa vào việc mà người làm, người người đều muốn giết, ứng chiến? Người xứng sao?

Nghê Thường phu nhân vung ống tay áo:

- Nói hay lắm, tiền khách!

Nói rồi, bà đưa tay kéo Chu Phi lại, mấy nữ tử thuộc hạ của bà bước lên, không nói một lời đóng cửa chặn đám Từ đà chủ bên ngoài.

Người bị chặn bên ngoài thế nào không ai biết, dù sao trải qua trận hỗn loạn này, bọn Chu Phi từ kẻ nghèo túng bán hí khúc ở hậu viện đã biến thành khách được mời lên nhà trên ngôi.

Nghê Thường phu nhân tựa như có muôn ngàn khuôn mặt, ban đầu là khí chất phong trần, quyến rũ mê người.

Sau đó hướng ra kẻ địch bên ngoài, có thể nói trở mặt là trở mặt.

Trở mặt xong, bà đóng cửa đánh giá Chu Phi, mắt hoa đào của bà không liếc loạn khắp nơi, ngón tay ngọc thon thon cũng không làm điệu làm bộ nữa, thậm chí từ trên người bà có thể gắng tìm ra vài cái xương có thể chống đỡ được thân thể, người cũng đứng thẳng hơn. Bà giống như một nữ yêu quái hi nộ vô thường hạ phạm, lúc mình một cái liền biến thành nữ tử đức hạnh hiền thực.

Nghê Thường phu nhân dùng vẻ mặt hòa nhã gần như phúc hậu nói với Chu Phi:

- Người là hậu nhân Lý gia? Đệ tử?

Chu Phi gật đầu, đáp hàm hồ:

- Xem như là vậy.

Nghê Thường phu nhân không truy hỏi, nhìn nàng:

- Không quá giống Lý đại ca, ta tưởng Lý đại đương gia sẽ chọn một nam tử... ít nhất trông cũng cường tráng một chút làm truyền nhân.

Chu Phi suy nghĩ, nhỏ giọng nói:

- Nếu ai cũng lấy tư chất “bẩm sinh” làm chuẩn, nhìn không được là cảm thấy thật sự không được thì người ở trên đời đại khái đều chỉ có thể ngừng lại ở học nói học đi, suy cho cùng, đứa trẻ mới sinh ra thoát trông đều rất gốc_____mặt khác, ta cũng không phải truyền nhân Nam đạo gì cả, đây đều là nghe sai đồn bậy, ta chẳng qua chỉ mới học được chút chút da lông...

Nàng còn chưa giải thích xong, Nghê Thường phu nhân chợt che miệng bật cười.

Chu Phi ngạc nhiên chớp chớp mắt, không biết lời mình nói có chỗ nào buồn cười.

Nghê Thường phu nhân cười nói:

- Ta mới nói không hề giống, ai ngờ bây giờ tự và mặt rồi, thần thái này của người đúng là y hệt huynh ấy. Lúc mới quen Lý đại ca, ta cũng cỡ cỡ người bây giờ, còn rất trẻ, nhóm chúng ta duyên trời run rủi kết bạn đồng hành, ta hỏi huynh ấy sư môn nơi nào, huynh ấy không nói kỹ, chỉ qua loa rằng “không có sư môn gì cả, tổ tiên truyền lại một bộ đao pháp, vẫn chưa luyện được ra hồn”, ta thầm nhủ tên nhà quê ở đâu ra, đao pháp trong nhà chưa luyện xong mà ra ngoài gây mất mặt, nào ngờ... lần đầu huynh ấy ra tay, bọn ta đều sắp bị dọa chết khiếp.

Chu Phi cười khan một tiếng.

Tính tình Lý Chủy đôn hậu khiêm tốn, ông nói “chưa luyện được ra hồn” chắc chắn là lời khiêm tốn... nhưng người khác lại tưởng thật.

Đến lượt nàng, Phá Tuyết Đao thật sự chưa luyện được ra hồn, rõ ràng là lời thật không thể thật hơn, nhưng lại chẳng có ai tin!

Thiên lý ở đâu?

Tạ Doãn nháy mắt với nàng, Chu Phi bắt đắc dĩ lườm hấn.

Tạ Doãn thấy vẻ mặt Chu Phi phiền muộn không nói nên lời thì rất trọng nghĩa giúp nàng ngắt ngang hồi ức những năm tháng rực rỡ của Nghê Thường phu nhân, đồng thời chỉ dùng một câu.

Hấn hỏi:

- Xem ra chuyện Nghê Thường phu nhân và mấy đại cao thủ năm xưa có giao tình rất tốt là thật nhỉ?

Lời này vừa thốt, Nghê Thường phu nhân giống như bị tắt công tắc vậy, lập tức ngừng lại.

Bà cong khóe môi còn vương ý cười, ánh mắt ngăm cảnh giác, nói với Tạ Doãn:

- Ta nói rồi, một lá vàng không đủ, một túi của người cũng không đủ, Thiên Tuế Ưu tiên sinh, không có vốn thì đừng dò hỏi nữa, hai ta xem như là chỗ quen biết cũ, người nên biết, trên đời không ai có thể cạy được miệng của ta.

Tạ Doãn không ngang bướng, cười tit mắt bụng chung trà lên uống một hớp, không nói gì.

Nghê Thường phu nhân bị hấn quấy rối, tiêu tan toàn bộ hứng thú nói chuyện, về mặt bà lạnh nhạt đưa tay tết tóc:

- Mấy ngày nay các người ở chỗ của ta đi, tránh bị đám chuột kia gây phiền phức nữa.

Chu Phi vội nói:

- Phu nhân, chúng tôi còn một vị bằng hữu trong khách điểm.

- Không sao, tìm vài người đi đón tới.

Nghê Thường phu nhân khoát tay mất hứng, bước chân của bà rõ ràng không nhanh không chậm, lúc nói chữ “không”, bà vừa mới đứng dậy, lúc nói đến chữ “tới”, bà đã bước ra khỏi tiền sảnh, vạt áo lóe lên, không còn bóng dáng.

Tạ Doãn ca ngợi:

- Xuân Phong Phát Hạm. Nghe nói thoát thai từ bước nhảy, có lẽ không phải là thân pháp nhanh nhất trên đời, nhưng chắc chắn là đẹp nhất, nhẹ nhàng như muốn lên tiên, lúc xa lúc gần, khiến người ta...

Hấn chưa nói xong, quay đầu thấy Chu Phi hơi cau mày nghi hoặc, bèn cười nói:

- Sao thế?

Kỳ thực Chu Phi cũng không biết làm sao, so với thái độ bài xích và phần nộ rõ ràng của Nghê Thường phu nhân dành cho đám Từ đà chủ thì thái độ của bà đối với Tạ Doãn đã là vô cùng lịch sự, nhưng dăm ba câu ban nãy, nàng lại nghe thấy trong lời nói nhẹ nhàng của Nghê Thường phu nhân có một luồng... sát cơ nồng nặc và thâm thúy hơn cả lúc bị đám Hành Tẩu Bang bao vây.

Chu Phi chân chừ nói:

- Bà ấy... hình như tức giận?

- Không có.

Tạ Doãn cười nói:

- Chỉ là ta hỏi chuyện không nên hỏi nên bà ấy muốn giết ta thôi.

Chu Phi:

- ...

- Sao, cô tưởng chỉ mình cô cảm giác được à?

Tạ Doãn lại nâng trà lên thưởng thức, nhấp hai hớp như người không liên quan rồi thỏa mãn thờ dài:

- Ban nãy ở hậu viện là uống trà cũ, bây giờ mới nở đưa lên chút trà mới sau mưa, nữ nhân này quá hẹp hòi... Ta nói cho cô biết rồi mà, cái tên Thiên Tuế Ưu chính là do Vũ Y ban đặt, ta quen bà ấy không phải ngày một ngày hai, nếu chỉ là chê ta trà thù lao ít thì bà ấy đã sớm đập bàn chữ ầm lên, nào có thái độ bình tĩnh hòa nhã như vậy chứ?

Chu Phi chớp chớp mắt, nhất thời nghe không hiểu.

Tạ Doãn liền giải thích kỹ cho nàng:

- Giả như có người tới hỏi cô một chuyện mà cô chết cô cũng không nói thì cô sẽ thế nào? Giận tím mặt, cảnh cáo người ta bớt hỏi thăm sao? Cô sẽ không làm vậy, tuy mới ban đầu cô cũng muốn làm vậy nhưng khi tỉnh táo lại, cô sẽ cố hết sức bình tĩnh, tuyệt đối không kích thích lòng hiếu kỳ của đối phương, nếu lòng dạ cô đủ sâu, cô thậm chí sẽ không để lộ chút kinh hoàng nào, sẽ không ngừng dùng thủ đoạn trông rất vụng về để nhử, khiến người khác cho rằng cô chỉ đang muốn lừa gạt kiếm chút lợi ích mà tự động từ bỏ, có đúng không?

Chu Phi:

- Vậy...

- Không có gì.

Tạ Doãn hạ thấp giọng:

- Ta hỏi bà ấy cũng chỉ là để thăm dò thái độ của bà ấy mà thôi. Muội muội à, tuyệt đối đừng bị các tiền bối “chuyện này không thể nói với người khác” chiều hư, cô phải biết, trong chốn giang hồ có rất nhiều chuyện, không phải cứ cô hỏi là người ta sẽ nói đâu, cô phải học được từ những buồn vui sướng khổ của họ... thậm chí từ những che giấu và toan tính mà moi ra được thứ cô muốn ____ được rồi, không nói mấy lời thừa thãi này nữa, ta biết bây giờ cô muốn nghe ngóng nhất là chuyện Kinh Vân Câu.

Chu Phi thoáng chần chừ, gật đầu đầy tâm sự, tuy nàng mới khoác lác một phen nhưng trong lòng lại không có chút may mắn nắm chắc.

Bây giờ ngồi xuống, nàng không kiềm được nghĩ, nói những lời bức ép đến mức đó, liệu mấy người kia có dứt khoát vò mề chẳng sợ nứt, làm chuyện bất lợi với Lý Nghiên không?

- Hành Tẩu Bang không dám đâu.

Tạ Doãn liếc mắt là nhìn ra nỗi lo trong lòng nàng, ung dung nói:

- Bạch tiên sinh đã theo vị kia rồi, cô biết Hành Tẩu Bang tuy thuộc về hắc đạo nhưng cũng là hắc đạo phía nam, mấy người họ không chỗ nào là không nhúng tay vào, rất không từ thủ đoạn, nhưng chuyện nào thị phi rõ ràng sẽ không đứng nhầm nơi, đây là quy củ, không liên quan đến nhân phẩm, nếu vi phạm điều này thì về sau sẽ không thể khôi thông với người họ nương nhờ nữa, gã họ Từ kia không gốc, sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà tự tìm đường chết ____ huống hồ Kinh Vân Câu cũng không tính là bàng môn tà đạo gì.

Chu Phi hỏi:

- Kinh Vân Câu rốt cuộc là gì?

Tạ Doãn nói:

- Là một môn phái tam lưu. Cô nhìn tướng mạo và khẩu âm Dương Cẩn đại khái cũng đoán ra được, hẳn không phải người Trung Nguyên. Kinh Vân Câu ở Nam Cương, chưởng khí hoành hành, thảo mộc dồi dào, họ không sợ trường về võ công nhưng lại cho ra không ít thần y, người ta còn gọi là “tiểu được cốc”...

Chu Phi nói:

- Chẳng lẽ còn có đại được cốc à?

- Từng có.

Tạ Doãn nói ngắn gọn:

- Hiện tại đã không còn, diệt môn rồi __ chuyện này không quan trọng, đừng nói leo __ con người trải qua nhiều thế hệ sẽ luôn cho ra quái thai, chẳng hạn như cứ cách vài đời lại cho ra một người không thích trị bệnh cứu người mà chuyên môn thích hạ độc giết người, chẳng qua y độc một nhà nên cũng

không tính là quá dị. Nhưng đến đời này, Kinh Vân Câu lại cho ra đời một đại quái thai cực kỳ dị hợm, ta đoán trình độ tên Dương Cẩn này miễn cưỡng lắm mới phân biệt được nhân sâm và củ cải, hắc chi si mê đao thuật, còn là kiểu rất có tài đấy. Hắn có thể lên làm chủ nhân, khả năng rất lớn là trước kia gặp người nào đánh người nấy mà leo lên.

Chu Phi không ngờ thân thể cực than đen lại lý kỳ phức tạp như thế, nhất thời hơi kinh hãi.

Tạ Doãn nói:

- Người này từ lâu đã bắt đầu khiêu chiến khắp nơi, xem như là nhân tài mới nổi hiếm hoi ở võ lâm Trung Nguyên trong mấy năm ánh sao ảm đạm gần đây. Ta đoán hẳn muốn hướng đến đệ nhất đao võ lâm Nam triều, thành linh bị cô xuất hiện chặn đường nên chắc chắn không phục. Trong mắt hắc chi có đao, ngoài ra không có tiếng xấu gì, trước nay chưa từng làm chuyện lạm sát người vô tội.

Chu Phi đen mặt, nói:

- Ta đâu phải cố ý xuất hiện nổi bật.

Tạ Doãn than thở nói:

- Ôi, có ai không phải thế chứ? Có người mẹ nào lúc sinh con mà thương lượng được với cái bụng của mình đâu ____ tóm lại cô cứ yên tâm đi, người trong trại các cô chắc chắn không sao hết, dù sao cô cũng không muốn ganh đua cao thấp với hắn, hắn muốn danh tiếng thì cô nhận thua là được.

Chu Phi không hề rảnh.

Tạ Doãn đợi một lát, chợt ngừng đầu nói:

- Khoan đã, không phải cô thật muốn đáp ứng lời ước chiến của hắn đấy chứ?

Mắt Chu Phi lóe lên, hơi do dự:

- Người cảm thấy ta không nên à?

Tạ Doãn thận trọng nhìn nàng, nói:

- Cô hứa không đánh ta, ta mới nói thật.

Chu Phi:

- ...

Đã biết đáp án.

Tạ Doãn thẳng thắn nói:

- “Đoạn Nhận Thập Tam Đao” của Dương Cẩn không nói là khắp thiên hạ không đối thủ nhưng ít nhất đã vào hàng cao thủ nhất lưu, ta nghe nói năm kia chương môn Không Động thua hắn một chiêu, cô ít nhất phải về luyện thêm mấy năm nữa mới có sức đánh một trận với Dương Cẩn bây giờ. Cô vẫn nên nghe lời ta thì hơn, nếu nói mạo hiểm đấu với Thanh Long chúa ở Hành Sơn là vì đạo nghĩa thì cũng thôi. Nhưng chuyện này tính là gì? Hư danh như vô ốc, ngay cả cái mộng cũng không nhắc lên nổi, thời gian dài còn mệt mỏi vì nó, tranh cái này có cần thiết không?

Chu Phi ừ ừ gật đầu, chuyện này đúng là nàng không có lý ____ khoe dũng cảm vô nghĩa, còn là trong tình huống đánh không lại người ta, thực sự rất ngu ngốc.

Chỗ tốt lớn nhất của nữ tử 17 18 tuổi chính là dù nàng có nóng tính đến đâu, dễ kích động đến đâu cũng không nóng như “thằng ngốc ngủ giường lạnh” (1), dù lúc không có lý sẽ máu nóng lên đầu nhưng chỉ cần giải thích lý lẽ cho nàng hiểu là lửa giận sẽ tiêu tan, không quá khó khuyên.

(1) Thằng ngốc ngủ giường lạnh: Ngày xưa bên TQ, dưới giường luôn được đốt lửa sưởi ấm, gọi là giường ấm, giường không được đốt lửa sưởi thì gọi là giường lạnh. “Thằng ngốc ngủ giường lạnh, đều nhờ sức khỏe mạnh” là câu tục ngữ ý nói thanh niên trẻ tuổi có thể ngủ giường lạnh hoàn toàn là nhờ cơ thể khỏe mạnh, từ đó nói lên sự cường tráng của thân thể và nhiệt huyết của người trẻ. Trong trường hợp truyện, tác giả chơi chữ theo kiểu đồng âm khác nghĩa, vì từ ‘hỏa lực’ trong câu (火力) vừa chỉ sự mạnh khỏe của cơ thể vừa chỉ sự nóng tính.

Tạ Doãn thăm dò sắc mặt, cảm thấy tuy nàng nghe lọt nhưng chẳng hiểu sao vẫn có chút không phục, thế là hắc hắc:

- Rốt cuộc là làm sao?

Chu Phi hơi lộ vẻ lúng túng, nếu chuyện liên quan đến danh tiếng bản thân thì nàng ngược lại không để ý lắm, thứ dễ ném nhất của thiếu niên là mặt mũi, dù bên ngoài có đồn thổi lợi hại đến mấy vẫn chỉ là tin đồn, có thể có cơ hội vạch trần nó cũng rất tốt, trả lại cho nàng một diện mạo “vô danh tiểu tốt” như trước đây.

Nhưng ban nãy, nàng nhạy cảm nhận ra được, Từ đà chủ hay Dương Cẩn cũng thế... thậm chí cả Nghê Thường phu nhân, họ xưng hô với nàng thống

nhất là “Nam đao”, không ai làm rõ rằng nàng họ Chu chứ không phải họ Lý.

Nàng không còn là một kẻ vô danh tiểu tốt ra đường không phân biệt được phương hướng nữa, bắt đầu đi trở thành một phù hiệu, một bảng tên, mà cái tên nàng đội trên đầu đã không còn là “Chu Phi” mà là “Lý Chủy”.

- A... không có gì, ta đang nghĩ, lát phải viết cho Sở Sở một tờ giấy, bằng không người lạ đến tìm nàng ấy, chưa chắc nàng ấy sẽ đi theo.

Một kẻ hai tay trống trơn như nàng, ngay cả một thanh đao cũng không có mà nói “muốn ứng chiến vì Nam đao” thì sợ là sẽ khiến người ta cười rớt răng nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Khéo

Tuy Lý Nghiên bị giam lỏng nhưng cuộc sống không hề nước sôi lửa bỏng như Chu Phi lo lắng, hai chân nàng bắt chéo ngồi trên ghế dựa, ghế dựa bốn chân bị nàng cà lơ phát phơ hất lên một nửa, từ đầu đến cuối duy trì trạng thái chỉ hai chân chạm đất, trên bàn nhỏ bên cạnh đặt nào là nước trà, đậu phộng, hạt dưa, hạt dẻ _____ thứ phá của như nàng bề lần lượt từng hạt dẻ ra cắn một cái, ngọt thì ăn, không ngọt thì cho chúng nó khơi khơi hóng gió.

Nàng vừa ăn kiểu đó vừa khiêu khích bên ngoài, vô cùng nhàn nhã, không nhìn ra là bị người ta bắt cóc hay tự mình chạy tới làm bà ngoại người ta.

Người bắt nàng sợ nàng buồn chán còn chuẩn bị cho nàng một quyển thoại bản dân gian lý thú không hề thanh cao nhã nhặn, đây là bản mới, tuyệt đối không thể nào gặp được nếu ở 48 trại, tuy trình độ tương đối thấp kém đơn giản nhưng Lý Nghiên vẫn xem say mê ngon lành.

Trong thoại bản có khởi thừa chuyển hợp (1), chỉ có một đoạn kết thúc, nếu trùng hợp vào lúc lật trang thì Lý Nghiên mới thỉnh thoảng nhớ đến thân phận tù nhân của mình.

(1) Dàn bài phổ biến của văn cổ: khởi là bắt đầu, thừa là nối tiếp, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc.

Mỗi khi đến lúc đó, nàng mới tâm huyết dâng trào rống to mấy lời thừa thãi như “Thà ta ra, các ngươi có vương pháp hay không, nhà ta mà biết sẽ không tha cho các ngươi đâu”, sau đó thấy không ai để ý tới mình thì Lý Nghiên không làm chuyện vô ích nữa, vui đầu vào yêu hận tình thù trong thoại bản, bị giam rất vui vẻ.

Đến buổi chiều, nàng cắn hạt dưa làm cắn lười ra một bông máu, răng hơi chát, nàng bấu môi, cảm thấy hai răng cửa lỏng hơn ngày thường không ít. Lại dùng đầu lưỡi liếm răng, bông máu liền rách da, Lý Nghiên đau nhe răng nhếch miệng, do đó giận cá chém thớt sang thủ phạm bắt nàng.

Lý Nghiên nhảy dựng lên hoạt động tay chân, hít sâu một hơi, chuẩn bị một trận mắng to lung tung.

Lời của nàng còn chưa ra khỏi thì cửa phòng đóng chặt “ken két” mở ra, thanh niên Dương Cẩn xách Nhạn Sí đao đen tuyền và Lý Nghiên đối mắt nhìn nhau chốc lát.

Dương Cẩn lạnh lùng hỏi:

- Ngươi muốn làm gì?

- ...

Lý Nghiên bị khí chất lạnh buốt của lưỡi đao sắc chưa ra khỏi vỏ trên người hấn làm kinh sợ, lời mắng to chạy tới đầu lưỡi lại liền thoáng vọt về bụng, nàng vô cùng oán giận sự không tiền đồ của mình, bèn tức giận quát người ở cửa:

- Các ngươi bắt làm ta nhiệt trong người, ta muốn ăn đào!

Dương Cẩn dùng vẻ mặt “không thể nói lý với người” trừng Lý Nghiên.

Lý Nghiên thở phào nhẹ nhõm, cá giận nói:

- Ngươi biết cô ta là ai không? Ngươi biết cô phụ ta là ai không? Bọn khốn vô pháp vô thiên các ngươi lại dám... .

Dương Cẩn chợt ngắt lời nàng:

- Ngươi đúng là tôn nữ của Nam đao Lý Chủy?

Lý Nghiên sững sờ, hồi lâu mới phản ứng được “Lý Chủy” là cái rể hành nào _____ dù sao, bình thường ở nhà không có ai treo tôn tính đại danh của lão

trại chủ bên mép, rất lâu nàng mới nhớ tới được vị gia gia xương cốt đã lạnh kia của mình, bèn vênh vào tự đắc liếc mắt nói:

- Phải, sao hả? Sợ rồi chứ gì? Dọa chết người!

Sắc mặt Dương Căn giống như bị sỉ nhục, nói:

- Nam đạo sao lại có hậu nhân như người chứ?

Lý Nghiên bị hấn làm nghẹn họng, lập tức vô cùng phẫn nộ, lấy ra sự điều ngoa khóc lóc lẩn lộn nàng dùng ở nhà với các sư huynh đệ, tay chống nạnh, bày tư thế chuôi bình trà, chỉ vào Dương Căn nói:

- Không có tôn nữ như ta lẽ nào có tôn tử như người? Tôn tử! Bà nội đây còn không thêm người đâu, nhà chúng ta có tiền, không cần đốt loại than thấp kém như người!

Dương Căn không thể nhịn nổi nữa, gân xanh hai bên thái dương thoáng hiện, đột nhiên bước về trước một bước.

Lý Nghiên đầu tiên là vội vã đứng trung bình tấn, hai tay tách ra, trung tư thế sẵn sàng đánh nhau, nhưng trong chớp mắt sau đó, nàng phán đoán được mình đánh không lại, bèn hô to gọi nhỏ, vớ lấy cái ghế nàng mới ngồi giờ ngang trước ngực, vòng ra phía sau bàn.

Trên một chân ghế còn dính vỏ hạt dẻ, Lý Nghiên quơ hung khí của nàng, vừa gào to vừa lùi về sau:

- Người dám qua đây, ta sẽ cho người biết sự lợi hại của cô nãi nãi. Ta cho người biết, đồ mặt trắng... à không, đồ mặt đen, cô nãi nãi đây từ nhỏ đã tinh thông mười tám loại binh khí, dùng đoản kiếm xuất thần nhập hóa, dùng trường đao có thể ghim người thành mứt quả, dùng, dùng dùng ép ta không khách sáo với người!

Dương Căn cười lạnh:

- Ồ? Vậy ta ngược lại lại muốn lĩnh giáo...

- A Căn.

May mà lúc này Từ Đà chủ đến, cau mày nhìn Lý Nghiên rồi nhỏ giọng nói:

- Đại nam nhân như người chấp nhặt một con nhóc làm gì?

Lý Nghiên vừa thấy Từ Đà chủ, lập tức thù mới hận cũ cùng xông lên.

Ban đầu sau khi bọn Chu Phi đi được mấy tháng, Lý Căn Dung không biết vì nguyên do gì cũng đột nhiên quyết định rời khỏi 48 trại ra ngoài làm việc gì đó... rốt cuộc là việc gì, đương nhiên bà không nói với Lý Nghiên.

Đây là chuyện vô cùng lạ lẫm, vì từ khi Lý Nghiên sinh ra đến nay, đại đương gia luôn là định hải thần châm của 48 trại, chưa từng rời khỏi.

Chu Phi và Lý Thịnh đều được Vương lão phu nhân đưa đi, Lý Nghiên cảm thấy rất buồn chán, nghe nói cô cô cũng sắp đi thì không vui, nàng đã làm một chuyện mà các ca ca tỷ tỷ đều không dám làm, chính là chạy đến trước mặt Lý đại đương gia khóc lóc ăn vạ, Lý Căn Dung bị nàng làm phiền, đầu to ra... mắng, Lý Nghiên mặt dày, mắng không xi nhê, đánh, Lý đại đương gia không dám, võ công của Lý Nghiên tệ hại, thua xa Chu Phi, không cẩn thận là đánh toi mạng như chơi, đành tiện thể sai người đưa nàng đi Kim Lăng, đến chỗ Chu Di Đường.

Từ khi rời khỏi tầm mắt Lý Căn Dung, Lý Nghiên như lửa hoang thoát cương, so với Chu Phi lúc mới xuống núi biểu hiện tuy hiếu kỳ nhưng kiềm chế thì nàng thực là nhoi hết cỡ.

Vừa rời khỏi Thục Châu, ở tửu lâu nghe được công tích vĩ đại của Chu Phi, nàng mặt mày hớn hờ, căn bản không để ý tới sắc mặt của các trưởng bối xung quanh.

Người khác không biết nhưng người của 48 trại đương nhiên biết trình độ của Chu Phi, ngoại trừ Lý Nghiên ngu ngốc, các trưởng bối nghe vậy đều rất lo lắng, rời đi sớm, về thương lượng xem nên báo cho Lý Căn Dung thế nào, Lý Nghiên đương nhiên cũng bị cường chế lôi đi, nhưng nàng còn chưa nghe đã, buổi tối nhân lúc người khác không chú ý đã len lút chạy ra ngoài một mình, muốn nghe kể chuyện tiếp.

Từ khi Chu Phi nổi tiếng, Từ Đà chủ luôn dán mắt vào Thục Trung, lại nghe ngóng xung quanh, từ lâu đã để mắt đến nhóm Lý Nghiên, chỉ là bình thường các cao thủ trông nom nàng rất nghiêm ngặt nên ông không có cơ hội, thấy Lý Nghiên xé lẻ tự chui đầu vào lưới, Từ Đà chủ cảm thấy đây là một cơ hội, bất kể hữu dụng hay vô dụng, bắt trước nói sau.

Hành Tẩu Bang cực tinh ranh các chiêu lừa bịp, gạt một Lý Nghiên chưa từng trải đời dễ như trở bàn tay, chờ Lý Nghiên hiểu ra thì đã bị chụp bao tải đưa đến Thiệu Dương rồi.

Lý Nghiên ném ghế, trừng Từ Đà chủ, tức giận nói:

- Lão lừa đảo!

Từ đà chủ quay qua nàng, vẻ mặt lập tức tươi cười như ảo thuật, chấp tay nói với nàng:

- Tiểu nhân có mắt như mù, nếu sớm biết cô nương là tiểu thư của Lý gia thì bất luận thế nào cũng không dám vô lễ với cô nương, Lý cô nương, cô đại nhân đại lượng tha cho kẻ có mắt không trông như ta một lần, có được không?

Lý Nghiên ngờ ngác, nàng không biết người của Hành Tẩu Bang khẩu xà tâm Phật, quen không cần mặt mũi, nàng chỉ cảm thấy Từ đà chủ này đã lớn tuổi, tóc mai bạc hơn nửa, còn lớn tuổi hơn bá bá bình thường nàng hay gặp, sắp đến mức già già rồi.

Tuy Lý Nghiên quen được chiêu chuộng nhưng tâm địa không xấu, thấy một ông lão lớn tuổi rụt rè tươi cười thì mềm lòng, bất kể có tin lời giải thích của ông hay không, nàng cũng không nổi giận nữa.

Nàng ngượng ngùng để ghé xuống, cau mày nói:

- Dù ta không phải người của Lý gia, các người cũng không được tùy tiện bắt, phạm pháp đấy.

Nụ cười của Từ đà chủ cứng đờ, không ngờ trong đám thổ phi thiên hạ đệ nhất lại có một lương dân tuân thủ pháp luật như thế. Có điều ông nhanh chóng điều chỉnh xong, thực lòng thực dạ cười nói:

- Phải phải, Lý cô nương có điều không biết, tiểu nhân phụng mệnh cổ chủ, lẽ ra đang giúp người khác truy tra một kẻ thù, vì người đó có tuổi tác và tướng mạo na ná cô nương nên tiểu nhân nhất thời bất cẩn, bắt nhầm người, haiz, đều là lão đầy già rồi mờ mắt.

Dương Cẩn nghe ông nói đầy lời dối trá cũng không tiện vạch trần, đành ở bên cạnh làm một cục than đen lạnh lùng.

Lời này của Từ đà chủ đem đi lừa quỷ, quỷ cũng không tin___tiếc là Lý Nghiên lại tin.

Nàng nghe lời giải thích đó, lại nhìn quanh một lượt vô hạt dưa đầy đất, cảm thấy người ta tuy bắt nhầm người nhưng đối đãi với nàng cũng xem như lễ độ, bèn tha thứ cho Từ đà chủ hơn phân nửa, chỉ nói:

- Người nhà ta chắc chắn sốt ruột điên lên được, ông phải đưa ta về.

Từ đà chủ cười nói:

- Nhất định nhất định, quý trại hiện đang có một cao nhân ở Thiệu Dương, chúng ta liên lạc với cô ấy, lập tức đưa cô qua.

- Cao nhân?

Lý Nghiên buồn bực nói:

- Ai thế?

Từ đà chủ:

- Chính là vị truyền nhân Phá Tuyết Dao, nghe nói trước kia cô ấy có hiểu lầm sâu sắc với Hành Tẩu Bang chúng ta, sợ là... haiz, đến lúc đó xin cô nương nói tốt cho vài câu.

Từ đà chủ chỉ dăm ba câu đã đổi trắng thay đen, ánh mắt Lý Nghiên vụt sáng:

- A Phi nhà ta! Thực là A Phi ư? Sao tỷ tỷ ta lại ở đây?

Con hươu ngọc này chỉ mấy câu đã tiết lộ cái tên mà giang hồ to lớn muốn hóng hót thăm dò nhưng chẳng biết đầu mà lần, Dương Cẩn và Từ đà chủ vô cùng khó hiểu nhìn nhau.

- Chu Phi.

Dương Cẩn trầm thấp đọc ra.

- Gì?

Lý Nghiên lườm hằn:

- Gọi linh tinh gì đó, “Chu Phi” là để người gọi à? Tỷ tỷ ta tùy tiện lấy Phá... Phá... Phá Dao gì gì đó là có thể đánh cho người răng rơi đầy đất! Ở đó mà đắc ý!

Dương Cẩn:

-...

Hắn vẫn không muốn tin nữ tử này là người Lý gia.

Lý Nghiên hất cằm với hấn, Dương Cẩn âm u cắn răng cười lạnh:

- Được, ta mỗi mắt mong chờ, xem cô ta đánh cho ta rằng roi đầy đất thế nào!

Chu Phi “Phá Dao gì gì đó” không biết Lý Nghiên đã phân công cho nàng một nhiệm vụ gian khổ như thế, nàng tâm sự nặng nề dàn xếp cho Ngô Sở Sở, tâm sự nặng nề ăn qua loa hai ba miếng, hoảng loạn cố ép bản thân nghỉ ngơi.

Nào ngờ dục tốc bất đạt, Chu Phi khó khăn lắm mới ngủ được lại mơ linh ta linh tinh.

Nàng mơ thấy một nam nhân chỉ có bóng lưng cao lớn, không nhìn rõ mặt, còn nàng thì biến thành một cô bé, được nam nhân kia dắt tay đi, mở to mắt nhìn đao lưng hẹp bên hông ông __ giống hệt thanh đao gãy nát lần đầu tiên nàng đến sông Tây Mạc.

Nam nhân buông tay nàng ra, dùng một bàn tay lớn vô cùng ấm áp xoa đầu nàng, nói:

- Con nhìn cho kỹ, ta chỉ dạy một lần thôi.

Chu Phi kinh ngạc, thầm nhủ: “Người này là ai, sao nói chuyện y hệt mẹ mình thế?”

Có điều tuy lời nói như nhau, nhưng ngữ khí lại khác nhau rất lớn, nam nhân này hòa nhã hơn Lý đại đương gia rất nhiều, lúc ông nói “ta chỉ dạy một lần thôi” dường như có chút tiếc nuối không nói rõ thành lời.

Nói xong, ông tiến lên vài bước, đứng trước mặt Chu Phi, “keng” một tiếng, ánh đao sáng chói hiện ngang xuất hiện, hầu như làm mờ mắt Chu Phi, trái tim nàng đập mạnh, nam nhân kia chợt di chuyển, Sơn, Hải, Phong, Phá, Đoạn, Trảm... trong đao phong, từng chiêu từng thức của người đó như mang theo mối liên hệ mà trước đây nàng không thể nhận ra, khiến nàng mơ hồ có thêm chút linh hội.

Chính thức Phá Tuyệt Đao thể hiện một lượt hoàn chỉnh trước mặt Chu Phi, hơi thở kẹt trong cổ họng nàng lúc này mới rơi ra, trong con hoảng hốt, nàng như có ảo giác mình đã đi khắp thiên hạ, vượt qua vạn dặm.

Phá Tuyệt Đao của người này thực giống Lý Cẩn Dung... không, đao của ông càng nội liễm, càng thận trọng, càng hoàn chỉnh hơn đao của Lý Cẩn Dung.

Lưỡi đao phút chốc thu lại, ánh sáng lạnh ẩn đi.

Chu Phi trong nháy mắt ý thức được nam nhân không rõ mặt này là ai, đồng thời, bên tai nàng như vang lên tiếng của Kỳ Vân Trảm:

- Đao của Lý tiên bối, tinh túy ở “Vô Phong”...

Con người Chu Phi chợt co lại, thấy người trước mắt chống đao mà đứng, xung quanh không biết từ khi nào đã nổi lên tuyết lớn.

Hoa tuyết bay lượn đầy trời, nam nhân toàn thân bạch y, hầu như hòa thành một thể với trời đất. Khuôn mặt ông mơ hồ, tựa như cách một tầng sương mù với Chu Phi, ánh mắt ông xuyên qua màn sương và thời gian hai mươi năm cách trở, nhìn nữ tử chưa từng gặp gỡ, thờ dài rất nhẹ, gọi tên nàng:

- A Phi.

Chu Phi đột nhiên ngồi bật dậy trên giường.

Nàng ngơ ngác nhìn chằm chằm cái chăn chốc lát, lập tức vùng dậy như cương thi, thành thực mặc y phục, tìm đại một sợi dây buộc tóc lại, chạy ra ngoài.

Tạ Doãn nửa đêm nửa hôm bị Chu Phi đập cửa đánh thức, nhưng hấn tốt tính, không gấp gáp, mở cửa ra, không mời Chu Phi vào, ngược lại mập mờ bi ối đánh giá nàng:

- Tiểu mỹ nhân, cô có biết đêm hôm khuya khoắt gõ cửa nam nhân là ý gì không?

Chu Phi thốt lên:

- Ta muốn ứng chiến với Dương Cẩn!

Tạ Doãn:

-...Chỉ vì chuyện này?

Chu Phi còn chưa phục hồi tinh thần khỏi giấc mộng của mình, lòng loạn cào cào, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ “ta có thể vô lại nhưng không thể đánh mất danh tiếng của Nam đao”, nàng hít sâu một hơi, ra sức gạt đầu.

- Nhìn bên kia.

Mặt Tạ Doãn không chút thay đổi chỉ tay ra phía sau Chu Phi, vào khoảnh khắc nàng thành thật xoay đầu theo hướng ngón tay hắn chỉ, hắn trở tay đóng cửa phòng mình.

Có điều danh tiếng “truyền nhân Nam đạo” của Chu Phi tuy chỉ là lời đồn nhưng tốc độ phản ứng lại không phải giỡn, vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, nàng duỗi một chân chặn cửa phòng Tạ Doãn lại:

- Tạ đại ca, giúp đi mà!

Tạ Doãn thà chết không khuất phục tiếp tục muốn đóng cửa, nói:

- Ta chỉ giúp bốn vị thần tiên phong hoa tuyết nguyệt, thứ khác miễn bàn... Làm gì thế? Sàm sỡ à?

Chu Phi không nói lời nào cách tẩm cửa phòng đẩy Tạ Doãn đang cố dựa địa hình chống lại vào trong.

Tạ Doãn khép chặt ngoại bào lông léo, trừng Chu Phi:

- Ta bán nghệ không bán thân!

- Câm miệng, ai thèm mua món hàng lỗi vốn như ngươi?

Chu Phi lườm hắn:

- Ngươi nghe ta nói, ta muốn thắng Dương Căn...

Tạ Doãn “chặc” một tiếng, biếng nhác hoạt động bả vai, hai tay ôm ngực, dựa vào cửa sổ:

- Ta còn muốn làm Ngọc Hoàng Đại Đế đấy...

Chu Phi đang có việc cầu người nên phớt lờ mọi châm chọc của Tạ Doãn, nói thẳng vào vấn đề:

- Ngay cả phù du trận của Tề môn đạo trưởng, ngươi cũng có thể liếc mắt là nhìn ra đầu mối, vậy chắc chắn ngươi hiểu về Đoạn Nhận Thập Tam Đạo gì kia đúng không? Bằng không sao ngươi biết chương môn Không Động thua một chiêu?

Tạ Doãn khó chơi hăm hừ:

- Ngu ngốc, ta nghe kể chuyện dọc đường.

Chu Phi mở to mắt nhìn chăm chăm Tạ Doãn.

Ánh mắt nàng trong veo lóng lánh, dưới ánh đèn thậm chí hiện lên chút màu lam nhạt. Lúc nàng không châm chọc cũng không rút đao đánh nhau thì trông cực kỳ mềm mại đáng yêu, Tạ Doãn lẳng lặng dời mắt, không nhìn thẳng nàng.

Chu Phi:

- Van cầu ngươi đó.

Tạ Doãn hừ một tiếng:

- Cầu ta có ích gì? Ta đâu thể giúp võ công cô tăng vọt trong một đêm_____nếu ta có bản lĩnh đó thì còn viết tiểu khúc lãng lợ dám dâng làm gì? Đi bán thuốc sức trâu từ lâu rồi!

Chu Phi thấy giọng điệu hắn buông lỏng, tức khắc mặt mày vui vẻ:

- Ta có biện pháp, chỉ cần ngươi nói tí mĩ Đoạn Nhận Thập Tam Đạo cho ta là được.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Tới Chiến

- Đoạn Nhận Thập Tam Đạo không có nội tình gì, muốn nói từ đó thì quả thực không có gì đáng sợ.

Tạ Doãn buộc chặt ngoại bào lông léo của mình, ẩm nước đã hết, hắn không biết lấy từ đâu ra một bình rượu nhỏ, theo lẽ thường thì là hàng rôm nhát

đến mức mờ bình để hơn nửa ngày cũng không ngửi thấy mùi rượu.

Chu Phi nhận lấy, uống như uống nước, hoàn toàn không có mùi vị, nàng bắt mẫn lắc lắc cái chén không:

- Loại rượu này uống có ích gì? Nếu chỉ vì trong nước có chút vị thì người rắc tí muối vào không phải được rồi sao?

- Ấm người.

Tạ Doãn chậm rãi xoa xoa tay, tháng này tuy đã gần cuối thu nhưng nắng Thiệu Dương vẫn lè mề chưa đi, mở cửa sổ, hoa cỏ trong tiểu viện xanh um tươi tốt, không có ý lụi tàn, thế mà tay Tạ Doãn lại trắng bệch hơi xanh, giống như hẳn thật sự cảm thấy lạnh.

Hắn ai oán nói:

- Một thư sinh yếu đuối như ta, không có bản lĩnh nóng lạnh bất xâm như đại hiệp các cô, đặc biệt là lúc đêm khuya sương lạnh bị ai đó kéo khỏi chăn _____ cô lấy đầu ra nhiều chuyện vậy hả, rốt cuộc có nghe hay không đây?

Chu Phi vội ngậm miệng, mở mắt to thoáng nhìn quanh, nàng hiếm khi nhảy bén, có mắt nhìn, bưng bình rượu qua với ý nịnh nọt quá rõ, rót đầy một chén cho Tạ Doãn.

Bình thường hờ tít là đánh đập, bây giờ có chuyện nhờ vả mới cung kính, sao không chịu làm từ sớm?

Tạ Doãn phì cười liếc nàng, nhạt nhẽo nói tiếp:

- Đoạn Nhạn Thập Tam Dao và đao thuật mà hậu nhân danh môn các cô luyện khác nhau rất lớn, cô từng luyện kiếm đúng không?

Khi Tạ Doãn gặp Chu Phi lần đầu tiên ở sông Tây Mặc, tay nàng cầm một thanh đao cực hẹp mà dài, na ná miêu đao, nhưng không biết có phải do lúc đó nàng còn nhỏ tuổi, vóc dáng không đủ hay không mà thân đao và chuôi đao ngắn và xinh xắn hơn miêu đao nhiều, nhìn từ xa trông giống một thanh trường kiếm một lưỡi.

Tạ Doãn nói:

- Nam đao Phá Tuyết, Bắc đao Thiên Ti, tuy rằng một công chính, một gian xảo nhưng đều có chung đặc điểm là không thuần túy là đao thuật, Quan lão hay Lý trại chủ cũng vậy, năm xưa đều là chuyên gia một thời, võ công mà họ truyền lại đời sau vừa tập hợp sở trường của chư gia vừa có tinh túy của chính mình _____ nếu so sánh thì, trong Phá Tuyết Đao, “Phá” tự quyết có bóng dáng của trường thương, còn “Phong” chắc chắn có noi theo kiếm thuật không ít, “Son” lại càng tuyệt diệu, loáng thoáng có ý xác minh lẫn nhau với Son Xuyên kiếm, ta nói có đúng không?

Những lời này, trước đây Chu Phi chưa từng nghe, bị đắm ba câu của Tạ Doãn chỉ ra, nàng lại cảm thấy đúng là như vậy.

Đồng thời, nổi nghi hoặc trong lòng nàng lại càng lớn.

Một người không biết võ công, thật có thể dùng một câu chỉ ra trọng điểm của hệ thống võ công mà chính nàng còn không rõ? Dù người này kỳ tài ngút trời, có thể thông qua những chiêu thức trúc trắc của nàng dọc đường nhìn ra được thần vận Phá Tuyết Đao... lẽ nào hẳn quả thực từng gặp Son Xuyên Kiếm ư?

Lúc Ân gia trang bị diệt, Doan vương điện hạ bắt đầu thay răng chưa?

- Lý gia là đại gia đao pháp, cho nên cô chắc chắn biết, ngưỡng cửa học đao thấp hơn học kiếm một chút, bởi vậy mới có cách nói “ba năm luyện đao, mười năm mài kiếm”, ngoại trừ “Phá Tuyết” của quý phái.

Tạ Doãn nâng chén rượu, từ từ nói:

- Đây chính là lý do “Phá Tuyết” được xưng là đao của tông sư, nếu cô không đủ nền tảng thì có lẽ ngay cả bắt chước cũng không bắt chước được, nếu ta đoán không sai, lúc nhỏ khi cô luyện võ với lệnh đường, chắc chắn không chỉ học đao thuật mà tất cả các loại đều từng học lướt qua, đúng không? Nhưng Dương Cần thì khác, hẳn luyện đao mấy năm, chỉ giải quyết một chuyện _____ chính là làm sao khiến đao của mình càng nhanh hơn.

Chu Phi không nói leo vào, trầm tư nhớ lại Đoạn Nhạn Đao trong tay Dương Cần, lưng rộng, cán dài, trên lưng đao có vòng vàng như đuôi chim nhạn, vô cùng thích hợp để chém.

- Hậu nhân danh môn các cô, kiến thức nhiều, tầm nhìn rộng, nếu đủ ngộ tính thì có thể bước trên con đường của lão trại chủ, mười năm sau, đừng nói “Đoạn Nhạn Đao”, dù là Đoạn Hồn Đao cũng tuyệt đối không phải đối thủ của cô, nhưng ngược lại, trong hai mươi năm đầu, các cô không có sự chuyên tâm như hắn, không có kỹ năng cơ bản vững vàng như hắn, cũng không có tốc độ đao như hắn, Nam đao hiện tại trong tay cô càng giống thứ trò mèo đẹp mắt hơn, vừa mới được tạo lập, nội tình bên trong quá ít, tuy nhìn thì rực rỡ nhưng thực tế đâm một cái là nát.

Tạ Doãn vươn hai ngón tay gõ lên bàn:

- Cô nói ta biết, cô định dùng kỹ xảo kháng sức mạnh thể nào?

Lúc Chu Phi mới xông vào giống như một kẻ ngốc máu nóng lên đầu, bây giờ nghe những lời phân tích không chút khách sáo của Tạ Doãn thì không mảy

máy có ý kích động, ngược lại bình tĩnh hỏi:

- Nhanh là nhanh cỡ nào? Mạnh lại mạnh bao nhiêu?

- Không nhanh tới mức cô không phản ứng kịp, nếu hấn thực sự có thể đạt đến trình độ đó thì đã thành “Nam đao” thế hệ mới từ lâu rồi.

Tạ Doãn nghĩ nghĩ, chìa tay ra, làm một tư thế nghiêng nghiêng bỏ xuống, động tác của hấn không nhanh, ngón tay vẫn lạnh lẽo trắng xám như cũ, thậm chí hơi gầy yếu, hấn không phải danh đao như Kỳ Vân Trầm, dù kinh mạch đã phế nhưng vẫn mang theo sát ý hùng hồn, động tác của Tạ Doãn cực kỳ tinh chuẩn, không dư không thiếu một phân, đưa đến trước mặt Chu Phi, điểm đến là một vị trí khiến nàng tiến thoái đều không thoái mái.

- Một đao này chân chính hạ xuống, nhanh hơn tay ta hàng trăm hàng ngàn lần, kẻ xoàng gặp đột kích rất có thể sẽ hoảng hốt chống đỡ.

Tạ Doãn tiện tay cầm lấy cây quạt hấn để bên cạnh gối nhẹ vào tay mình:

- Nhưng cô thấy đao của Dương Cẩn rồi đấy, cực kỳ nặng, nếu hấn thuận thế ép xuống thì với công lực của cô chưa chắc cầm nổi binh khí đâu. Đương nhiên, cô không phải kẻ xoàng, bằng không sớm đã chết dưới tay Thanh Long chúa rồi, có lẽ cô sẽ thuận thế tiến lên một bước, nghiêng người tránh né, sau đó...

- Chém.

Chu Phi cũng duỗi ra một tay, đầu tiên là lướt qua tay Tạ Doãn dừng giữa không trung, kẻ đó thành linh xoay ngang.

- Đây chính là nguyên nhân “công phu” gọi là “công phu” chứ không phải là “chiêu thức”, cô không có kỹ năng cơ bản vững chắc như Dương Cẩn, cho nên đao pháp của cô tuyệt đối không thể nhanh hơn hấn, cú “chém” này của cô không được nén đủ lực, sẽ bị hấn đánh gãy giữa chừng.

Tạ Doãn lắc đầu, trở tay đánh nhẹ lên mu bàn tay Chu Phi, lại nói:

- Đương nhiên, theo ta thấy, khả năng lớn nhất là cô chặt vật đầu với hấn được mấy chiêu, hiệp nào hấn cũng có thể bức lui cô một bước, từng bước ép sát, trùng điệp vào nhau, đến khi cô tránh không được nữa, lúc đó thì đẹp mặt.

Chu Phi trầm ngâm không nói.

- Ta biết cô muốn bảo vệ danh tiếng của ai.

Tạ Doãn lạnh nhạt nói:

- Cho nên cô càng phải tránh né không chiến, không dễ gì chiếm được lý lẽ, chiến hay không chiến, quyền chủ động ở trong tay cô, dù cô không chịu ứng chiến, việc này truyền đi cũng chỉ là Dương Cẩn thủ đoạn bị ỉ, không xứng mà thôi, không đẹp hơn việc cô thua thảm à?

Ba ngày giao hẹn nhanh chóng trôi qua, Chu Phi ba ngày không ra khỏi phòng, lúc nào tiểu cô nương đưa cơm của Vũ Y ban vào cũng thấy cô ngồi dựa trước cửa sổ không nhúc nhích như bám rễ mọc chồi, không biết đang luyện kỳ công gì.

Sáng ngày thứ ba, đám Từ đà chủ và Dương Cẩn tới, còn đưa đến một món quà lớn. Từ đà chủ tìm hai đệ tử khiêng cái cang tre, Lý đại tiểu thư không cần nhắc bước đi, được ăn đào như ý nguyện, không biết Từ đà chủ thần thông quảng đại kiếm từ đâu ra.

Khi Chu Phi chưa thấy Lý Nghiên thì vô cùng lo lắng sợ hãi, khi thấy rồi thì nổi cả gân xanh, đặc biệt là khi muội ấy tung người nhảy xuống cang tre, bàn tay dính nước đào nhóp nhép định lao vào người nàng.

Lý Nghiên:

- A ____ Phi ____ Chu Phi:

- Muội đứng đó cho tỳ!

Lý Nghiên không thèm nghe, ríu ra ríu rít chạy tới, ném hạt đào đi, giống như chịu uất ức tày trời vậy:

- A Phi không biết dọc đường muội gặp bao nhiêu khó khăn hiểm trở đâu, suýt nữa là không gặp được tỳ rồi...

Cả bụng lời đã chuẩn bị sẵn của Từ đà chủ đều bị cánh “sinh lý tử biệt” này nghẹn lại.

Ngô Sở Sở và không ít cô nương Vũ Y ban hiếu kỳ thi nhau ló đầu ra ngó Lý Nghiên, Lý Nghiên thấy “muôn hoa khoe sắc” cả viện, cuối cùng cũng nhớ tới mặt mũi, bước chân khựng lại, chần chừ nói:

- Sao đông người thế ____ đứng rồi, ca ca đâu?

Ánh mắt Chu Phi băng qua Lý Nghiên, nhìn Dương Cẩn, lạnh lùng nói:

- Bị người ta lừa đi làm cô gia rồi, tránh ra, lát ta tìm muội tính sổ sau.

Dương Cẩn đứng ngoài mười bước, toàn thân như một thanh đao sắc bén, chiến ý mười phần nhìn chăm chăm nàng.

Lý Nghiên xoay đầu nhìn theo ánh mắt nàng, thấy Dương Cẩn, thù mới hận cũ cùng xông lên, nói với Chu Phi:

- Chính là cục than đen đó đáng ghét nhất ___ cục than, ta nói cho ngươi biết, bây giờ ngươi cầu xin tha thứ vẫn còn kịp...

Mấy cái vòng trên sống đao Dương Cẩn hơi động dậy, vang lên tiếng “leng keng” như chim nhận.

Lý Nghiên tức thì ngậm miệng, bắt giắc lùi về sau một bước, cuối cùng cũng nhận ra chỗ không ổn giữa Chu Phi và Dương Cẩn.

Tạ Doãn mang hai vành mắt đen trên mặt, mỗi một xoa xoa mũi, than thở với Lý Nghiên:

- Cô nương à, cô đừng thêm phiền phức nữa.

Chu Phi quay đầu nói với Nghê Thường phu nhân:

- Văn bối muốn mượn phu nhân một thanh đao.

Lời này vừa thốt, sắc mặt Dương Cẩn càng đen hơn. Trên giang hồ, phàm là người có máu mặt, danh tiếng của binh khí trong tay chưa chắc đã nhỏ hơn danh tiếng của người, hẳn tuyệt đối không tin Chu Phi ngay cả một thanh đao ra hồn cũng không có, điều này chắc chắn là sỉ nhục trước mặt hắn.

Nghê Thường phu nhân cũng sửng sốt, không ngờ “gái ngoan khiêm tốn” Chu Phi lại ngấm ngấm quét đi mặt mũi Kinh Vân Câu như vậy. Bà suy nghĩ, dặn dò nữ tử bên cạnh:

- Đem thanh “Vọng Xuân Sơn” của ta tới đây.

Nữ tử kia vô cùng lạnh lợi, đáp vâng, chạy vào rồi ra, nâng theo một thanh trường đao.

Nghê Thường phu nhân nhận lấy, khẽ vuốt thân đao, ngón tay nhọn khê búng vang một tiếng, vũ khí sắc bén say ngủ đã lâu phát ra một tiếng thờ dài, bùng dậy. Ánh sáng chảy trên lưỡi đao dài rồi biến mất, phảng phất như chỉ sáng về bề ngoài rồi biến mất trong thân đao nội liễm, chỗ thân đao có khắc một chữ, là chữ “Sơn”.

Nghê Thường phu nhân nói:

- Khi Nam Bắc còn chưa phân chia, có một năm vô cùng lạnh. Nơi mà mấy chục năm gió bắc không thổi tới lại có tuyết rơi, đường dưới chân Hành Sơn bị tuyết lớn bao phủ, không đi được, ta nhớ sau lưng núi có một khách điểm dừng chân nhỏ tên là “Tam Xuân”, nhiều năm như vậy, có lẽ đã không còn. Ta, Lý Chủy và vài bằng hữu cùng bị kẹt ở đó, vận khí thực không tốt lắm... nào ngờ ở khách điểm xui xẻo ấy lại ngẫu nhiên gặp được Sơn Xuyên kiếm trong truyền thuyết.

...

- Ân đại hiệp và Lý đại ca vừa gặp mà như đã quen thân, uống rượu ba ngày trong khách điểm Tam Xuân, chờ trận tuyết dịu đi liền cùng nhau ước hẹn một chỗ đất trống ở Hành Sơn, tỷ thí một trận say sưa thỏa thích, kết quả cả đao cả kiếm đều gãy. Hai người họ cười to giống như gặp chuyện gì vui vẻ lắm vậy, lúc đó ta còn nhỏ, không hiểu thế nào gọi là “kỳ phùng địch thủ”, chỉ cảm thấy tiếc nuối, bèn mạnh miệng nói muốn thay họ tìm vật liệu tốt nhất rèn ra thân binh lợi khí.

Hàng mi rậm dài nhỏ của Nghê Thường phu nhân hơi chớp, bà hé môi cười:

- Về sau ta quả nhiên tìm người rèn ra được một đao một kiếm, đao khắc chữ “Sơn”, kiếm khắc chữ “Tuyết”... tiếc rằng chưa tìm được cơ hội đưa đôi đao kiếm ấy đi thi loạn thế đến, không ai để ý tới ai nữa.

Nói xong, bà đưa thanh Vọng Xuân Sơn đến trước mặt Chu Phi, nói:

- Ngươi đến cũng tốt, dùng xong thanh đao này thì đem đi đi, không cần trả, xem như là ta thực hiện ước hẹn với cổ nhân.

Chu Phi đa tạ nhưng khi nhận lấy lại cảm thấy ngón tay Nghê Thường phu nhân nắm thật chặt, tựa như không nỡ đưa đi, không lâu sau, cuối cùng bà vẫn lưu luyến buông tay, về mặt có chút tiêu điều, gương mặt với dung nhan mãi không tàn như nữ yêu quái của bà chợt có chút phong sương.

Tạ Doãn ở bên cạnh nhỏ giọng nói:

- A Phi.

Chu Phi liếc hắn, thấy hắn thoáng có vẻ ngăn cản liền nhanh chóng dời tầm mắt, bước lên hai bước tới trước mặt Dương Cẩn, xách ngược trường đao làm động tác “mời”.

Tạ Doãn lặng lẽ thờ dài, nhớ tới buổi tối hôm nọ.

- Tránh được trận này, sau đó ta tiếp tục mang danh tiếng Nam đạo đi lừa bịp, chờ Trương Cẩn, Vương Cẩn, Triệu Cẩn lần lượt tìm ta tỷ thí sao?

Chu Phi lắc đầu:

- Không có đạo lý này, dù ta dùng hết kỹ xảo cũng không thắng được, đó là ta đường đường chính chính tài nghệ không bằng người ta, vẫn tốt hơn so với giấu đầu lòi đuôi.

Dương Cẩn hét lớn một tiếng, ra tay trước.

Hắn đang đặt mình ở vị trí “người khiêu chiến”, thái độ có thể nói là vô cùng thận trọng, vòng vàng trên sông đao Đoạn Nhận trong tay vang leng keng, không biết có phải bị thái độ “ngay cả đao của mình cũng không thêm lấy ra” của Chu Phi kích thích hay không, hấn ra tay còn nhanh hơn cả Tạ Doãn miêu tả!

Nhưng Chu Phi lại không dùng Phá Tuyết Đao.

Nàng nhắc bước chân theo phù du trận, biến “Vọng Xuân Sơn” trong tay thành cảnh liễu mà nàng dùng ở sông Tây Mặc, dùng sức ít ỏi trượt theo lưỡi đao Dương Cẩn.

Nghê Thường phu nhân đột nhiên đứng thẳng:

- Tề môn? Sao lại là Tề môn?

Lam: Phần bị ẩn dưới đây dành cho người quen cũ, độc giả từng đọc truyện Lam edit. Bạn nào lần đầu đến với mình, có thể bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Ba Giọt Nước

Trong nháy mắt, Nghê Thường phu nhân liên ý thức được mình thất thố, vô thức nhìn Tạ Doãn.

Chẳng qua Nghê Thường phu nhân suy cho cùng cũng là lão giang hồ, sau khi nhanh chóng suy xét, bà giữ nguyên cái cổ cứng nhắc tại chỗ, nén lại tất cả biểu cảm không tự nhiên của mình, lòng khó tránh có chút hỗn loạn, không biết “Thiên Tuế Ưu” lai lịch bất minh này có nghe ra được gì từ tiếng buột miệng của bà vừa nãy hay không.

Thậm chí với Vũ Y ban mà nói, con người “Thiên Tuế Ưu” cũng bị ẩn sau lớp sương mù dày đặc.

Một thư sinh yếu đuối đơn giản thật có thể gặp dữ hóa lành, nhân nhả thông dong trong chốn giang hồ biến đổi khôn lường, nơi nơi cạm bẫy trong thế đạo hiện nay?

Tuy Nghê Thường phu nhân từng xem vô số thoại bản, từng hát vô số truyền kỳ nhưng bà sớm đã qua cái tuổi tin vào những lời nói xằng nói bậy đó rồi.

Tạ Doãn dường như hoàn toàn không để ý đến sự khác thường của bà, vô cùng chăm chú quan sát các chiêu qua lại giữa Dương Cẩn và Chu Phi.

Chu Phi hiển nhiên lại một lần nữa vượt quá mong đợi của hắn, suy cho cùng, không phải tất cả mọi người đều có thể điên tới mức ngâm trong sông Tây Mặc ba năm.

Bắt đầu từ đao đầu tiên của Dương Cẩn, Chu Phi luôn không hề đánh trả ____ Tạ Doãn phân tích tương đối chính xác, đao pháp có cao thâm đến mấy cũng không thể bù đắp chênh lệch công phu giữa hai người, một khi Chu Phi đánh trả thì chênh lệch này lập tức sẽ hiện ra, bên kém hơn sẽ hoàn toàn mất đi tiết tấu của chính mình, bị bên kia đè ra đánh.

Do đó nàng không hề đánh trả mà luôn né tránh, thỉnh thoảng mượn chút lực của đối thủ một cách khéo léo, không ra xa, không tới gần, từ đầu đến cuối luôn duy trì vẻ ngoài thoải mái ung dung trên mũi đao, không biết nàng tránh tới tránh lui như vậy vất vả cỡ nào nhưng trong mắt người ngoài, nàng thoát trông cực kỳ điều luyện.

Dương Cẩn không phải loại cao thủ nội công như Trịnh La Sinh và Hoa chương quý, trong tình huống hắn không thể nào một chương hát tung Chu Phi thì đao của hắn có nhanh đến mấy cũng chẳng thể nhanh hơn sợi dây mảnh ở sông Tây Mặc, sức của hắn có mạnh đến đâu cũng chẳng qua được dây trận kéo theo đá tảng ngàn cân... càng huống hồ Chu Phi hiện còn có sự trợ giúp thuận buồm xuôi gió của phù du trận.

Tạ Doãn quen Chu Phi không phải ngày một ngày hai, bằng không hắn cũng suýt nghi ngờ có phải cô nương này thâm tàng bất lộ hay không.

Thoạt nhìn, tình huống trước mắt không phải là Chu Phi chặt vật đón đỡ mà giống như nàng cao minh hơn Dương Cẩn không biết bao nhiêu lần, chỉ vì muốn nhìn “Đoạn Nhận Thập Tam Đao” sâu cạn thế nào nên mới cố ý kéo dài thời.

Nhưng...

Người ngoài có lẽ đang thán phục thân pháp ung dung của nữ tử này, còn Tạ Doãn – người duy nhất trong đám người biết rõ nặng nhẹ sâu cạn, tâm bất giác nhảy lên. Bướm vờn hoa rồi cũng phải rơi vào giữa hoa, Chu Phi không phải con quay, không thể xoay quanh mãi không biết mệt.

Trừ phi... ánh mắt Tạ Doãn dần dần nhìn Dương Cẩn _____ trừ phi chính hắn lộ ra sơ hở.

Không sai, tính tình Dương Cẩn nóng nảy kích động lại là một kẻ si mê võ nghệ, nhìn từ một phương diện khác thì hắn khá giống Kỷ Văn Trâm, rất có khả năng nhất thời phần nộ mà đánh mất chừng mực, lẽ nào Chu Phi từ khi bắt đầu đã nhắm vào điểm này?

Vậy thì tiểu nha đầu xuống núi một chuyến đúng là đầu óc tiến bộ thêm không ít.

Có điều theo Tạ Doãn thấy, dù Dương Cẩn bị nàng chọc tức sùi bọt mép, thật sự tự lộ sơ hở thì khả năng Chu Phi có thể nắm lấy cơ hội để ra tay không chế địch cũng không cao. Hắn tin tưởng vào nhãn lực từng gặp nhiều tiền bối nổi tiếng khắp giang hồ của nàng có thể nhìn rõ nhược điểm của đối thủ, nhưng thân thủ của nàng chưa chắc đã bắt kịp với nhãn lực.

Quả nhiên như Tạ Doãn dự liệu, trong ba mươi chiêu, Dương Cẩn ban đầu từng bước ép sát đầu vào đấy, sau đó đao càng lúc càng nhanh, hầu như biến thành một tàn ảnh, vong trên sông đao vang rền.

Chu Phi xoay người sai bước lớn, một tay giấu Vọng Xuân Sơn ra sau lưng, nhẹ nhàng ngăn lưỡi đao Dương Cẩn ép qua, sau đó cả người như sóng biển cuốn theo làn gió, không quay đầu lại mà tiến lên một bước, loáng nửa vòng qua khối đá xuống ngựa ở cổng Vũ Y ban, đao Dương Cẩn theo sát phía sau, sượt qua đao Chu Phi, va xuống khối đá một tiếng “keng”, trong tích tắc, khối đá như tóe lửa, ánh lên lửa giận càng lúc càng mãnh liệt trong mắt hắn, Dương Cẩn quả nhiên bị thái độ “ngạo mạn” của Chu Phi ép ra cơn giận ngút trời.

Đúng lúc này, Chu Phi quay đầu lại, hơi cong khóe môi, lộ ra nụ cười như thật như giả, đây là thêm dầu vào lửa không chút nghi ngờ, Dương Cẩn thỉnh linh tiến lên một bước, trong chớp mắt cho ra ba đao ___ bổ, kéo, cắt, liên mạch, không mấy may dây dưa dài dòng.

Từ đà chủ hơi bầm lóng ngón tay, suýt thốt ra tiếng “đao hay”.

Nhưng “đao hay” này lại không thể ngăn được Chu Phi như cá chạch, lần nào Đoạn Nhận Đao cũng giống như lướt qua góc áo của nàng, lần nào cũng xê xích chút xíu kinh hồn khiếp vía.

Dương Cẩn lúc này đã hơi hấp tấp, nếu là tỷ thí bình thường, chưa chắc hắn sẽ dễ kích động như vậy, nhưng đối mặt với “truyền nhân Nam đao” được đồn đãi vô cùng kì diệu này, hắn lại hơi bị ấn tượng ban đầu lẫn át.

Chu Phi càng chậm chạp không xuất chiêu, tướng tượng trong lòng hắn dành cho nàng lại càng yêu ma quỷ quái, thậm chí vô thức dùng trùng chiêu, hông bên trái lộ ra sơ hở.

Chu Phi đang chờ điều này sao?

Tạ Doãn không khỏi nín thở _____ chắc chắn dù người khác cầm đao đuổi theo chém hắn, hắn cũng không phập phồng thấp thỏm hoàn toàn tập trung đến thế này.

Một khi nàng ra tay, e là không còn cơ hội để quay đầu.

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Chu Phi không hề thừa cơ động thủ.

Nàng vẫn như xa như gần hất lưỡi đao của Dương Cẩn ra, đồng thời đổi tay trái luôn cầm vỏ đao qua, hơi hột gỗ vào khoảng không ngay chỗ sơ hở của Dương Cẩn, mỉm cười, lại bỗng bènх lướt đi.

Trán Dương Cẩn tức khắc toát mồ hôi lạnh.

Nàng nhìn ra được, nhưng không ra tay, tại sao?

Theo Dương Cẩn thấy, trận tỷ võ này đối với nàng giống như đùa chơi vậy, sở dĩ nàng còn tiếp tục là vì chưa thấy hắn bỏ tay hết cách.

Cơn giận của hắn tăng đến đỉnh điểm, thậm chí trong lòng thoáng sinh ra chút si nhục... và hoảng sợ.

Khi hắn chính mắt thấy Chu Phi, lý trí đã xem nàng như đại địch trong đời, nhưng thâm tâm lại tồn tại chút nghi ngờ _____ nữ tử thoát trông còn non nớt này sao lại là truyền nhân Phá Tuyết Đao? Nàng thật có thể chỉ trong vài tháng ngắn ngủi mà thanh danh vang dội? Thật có thể khiêu chiến Bắc Đẩu mà mọi người nghe tiếng đã sợ hãi, thậm chí tự tay giết thủ lĩnh tứ thánh? Nàng rốt cuộc có bản lĩnh gì? Võ công của nàng là bắt đầu luyện từ trong bụng mẹ ư?

Nhưng vào khoảnh khắc ban nãy khi chuôi đao của Chu Phi lướt qua, lòng nghi ngờ này đã sụp đổ. Nếu nói mãi đến lúc rút đao, điều Dương Cẩn luôn nghĩ trong lòng là “ta muốn thắng”, thì bây giờ trong đầu hắn lại thoáng hiện lên ý nghĩ “ta có thể sẽ thua”.

Cao thủ so chiêu, đôi lúc chỉ hơn nhau chút tinh thần này thôi.

Nhận Sĩ Đạo vốn thành thực lưu loát của Dương Cẩn tức khắc hiện ra sự ngưng trệ không rõ ràng càng nhiều hơn, rất nhanh, hấn thất thủ lần thứ hai, Chu Phi lại bỏ qua cho hấn lần nữa, lần này nàng ngay cả chuôi dao cũng không động tới, chỉ dùng ánh mắt liếc qua, lắc đầu giống như rất nuối tiếc.

Nghê Thường phu nhân không kiềm được kinh ngạc:

- Cô ấy muốn làm gì?

Hàng mây luôn cau chặt của Tạ Doãn bỗng giãn ra, dần lộ nụ cười mỉm.

Nghê Thường phu nhân:

- Người cười cái gì?

Tạ Doãn dời tầm mắt khỏi ánh dao bóng kiếm, chấp hai tay sau lưng, cúi đầu trầm ngâm chốc lát, thỉnh linh nói:

- Phu nhân có lẽ không biết, đợt trước nội bộ Tề môn xảy ra biến cố, đến nay tung tích không rõ, vài bằng hữu của ta cho rằng đó là do bên cổ đô ham muốn thuật kỳ môn trận pháp của họ nên phái Bắc Đầu đi truy sát...

Sắc mặt Nghê Thường phu nhân nháy mắt trở nên vô cùng đáng sợ.

- Ta nghĩ lời đồn này đáng tin.

Môi Tạ Doãn chỉ khẽ cử động, giọng nói ép nhỏ đến mức khó mà nghe thấy:

- Có lẽ phu nhân cũng không biết, sau khi Trung Vũ tướng quân chết, gia quyến của ông xuôi nam bị người ta truy sát, chuyện này hình như cũng không có gì lạ, chỉ là người truy sát họ chính là Bắc Đầu Lộc Tồn. Chuyện này khiến người ta nghĩ mãi không hiểu, một đám cô nhi quả phụ mà thôi, hà tất phải con chó săn to như vậy đi truy bắt?

Nghê Thường phu nhân hơi rút tay lại, chiếc nhẫn đen tuyền trên ngón cái hơi lóe lên tia sáng, bà khẽ nói:

- Rốt cuộc người muốn nói gì?

Tạ Doãn cuối cùng xoay đầu lại, khóe mắt hấn bị nếp nhăn giả dính chặt, mí mắt chỉ có thể mở một nửa so với bình thường, mắt bỗng dưng nhỏ lại nhưng không hề cản trở ánh sáng thấu suốt trong đôi mắt ấy, bình tĩnh mà xa xăm, thậm chí hơi có chút ý thương xót.

Nghê Thường phu nhân đối diện với ánh mắt của hấn, chợt sững sờ, ngón tay co chặt bất giác lỏng ra.

- Không có gì.

Tạ Doãn nói rõ từng chữ một:

- Ta và phu nhân có giao tình bao nhiêu năm, là địch hay là bạn hấn phu nhân nhìn ra được, chỉ là có vài chuyện đã lộ, ta đặc biệt đến nhắc nhở phu nhân, cẩn thận nhiều hơn.

Tâm tư Nghê Thường phu nhân xoay chuyển:

- Người là người của ai? Lương Thiệu... không, là người của Chu Tồn?

Tạ Doãn nhìn bà, dường như lộ chút ý cười, nhẹ nhàng nói:

- Chỉ là một cố nhân của Đại Chiêu.

Nghê Thường phu nhân đang muốn truy hỏi thì chợt nghe Lý Nghiên kêu lên một tiếng. Sự chú ý của bà vô thức bị Nhận Sĩ Đạo trong tay Dương Cẩn hấp dẫn.

Lần đầu tiên Dương Cẩn lộ ra sơ hở là vì phần nộ, lần thứ hai là vì hoảng loạn, dưới sự kích thích lần nữa của Chu Phi, hấn nhanh chóng có lần thứ ba ____ mà lần này lại là sơ hở trí mạng, hấn chần chừ.

Khoái dao không thể chần chừ.

Khi một người không còn tin tưởng dao kiếm trong tay thì đồng nghĩa với những thứ sắt lạnh vô tình đó cũng sẽ phản bội chủ nhân mình.

Đúng lúc này, Vọng Xuân Sơn trong tay Chu Phi chợt từ nhánh liễu mềm nhỏ dưới sông Tẩy Mặc biến thành Phá Tuyết Dao cực kỳ sắc bén, trong nháy mắt, nguyên thần của nó quay về, khôi phục pháp tướng vốn có ____ Khô Vinh chân khí rục rịch đã lâu trên người nàng thỉnh linh được nhắc lên cực hạn, mũi dao xoay theo một đường cong vô cùng tròn trĩnh, sau đó, “Son” tự quyết của dao chém Hành Sơn bổ ập vào Dương Cẩn.

Tâm thần Dương Cẩn bị chấn động mạnh, hốt hoảng nâng dao đón đỡ, chút chần chừ trong khoảnh khắc ban nãy đã lấy “mạng” của khoái dao.

Vọng Xuân Sơn dùng khí thế núi lở đánh vào thân đao Đoạn Nạ đang bó chân bó tay, cổ tay Dương Cẩn thậm chí còn chưa kịp phát lực, vòng trên sống đao chợt phát ra một tiếng kêu rên, chuôi đao bị sức mạnh hung tàn kia phút chốc bẩy lên, Đoạn Nạ rời tay!

Chu Phi một chiêu đắc thủ, không may áp sát, nháy mắt nàng rút đao thu lực, “keng” một tiếng, Vọng Xuân Sơn tra vào vỏ, nàng đứng xa mấy bước, mặt không cảm xúc nhìn đối thủ của mình.

Nàng thế mà thật sự thắng trận tỷ thí với thực lực cách xa này!

Dương Cẩn dường như ngây ngốc, không thể tin nổi cúi đầu nhìn đao của mình, tiếp đó ánh mắt từ từ chuyển sang Chu Phi.

Chu Phi không cao không thấp nói:

- Đao của ta, ngươi đã thấy rồi đấy.

Nàng gần như kiêu ngạo gật đầu với Dương Cẩn, xoay người về cạnh Tạ Doãn, sau đó dưới ánh mắt phức tạp khó mà diễn tả của Tạ Doãn, lặng lẽ kéo vạt áo phiêu diêu quá đáng của hần qua, lau khô mồ hôi lạnh trên lòng bàn tay.

Tạ Doãn:

- ...

Dương Cẩn dường như chưa hoàn hồn, ngơ ngác nhìn Đoạn Nạ nằm ngang trên mặt đất.

Từ đà chủ lắc đầu, thầm nghĩ: “Nếu không phải Kinh Vân Câu có ân với ta...”

Ông bước lên một bước, nhặt Nhạn Sí Đao rơi dưới đất lên, đưa tay lau sạch bụi trên chuôi đao, không nói lời nào, vỗ vỗ vai hần.

Dương Cẩn tựa như mới hoàn hồn, nhận lấy đao của mình, băng qua Từ đà chủ, sải bước đến trước mặt Chu Phi.

Lý Nghiên bên cạnh như ngơ ngác thật cao:

- Làm gì? Ngươi thua cũng thua rồi, còn muốn làm gì?

Sắc mặt Dương Cẩn thoát đỏ thoát trắng, môi run run mấy cái, cuối cùng không nói câu nào, xoay đầu rời đi.

Từ đà chủ thở dài, bước đến trước mặt đám người Chu Phi, chấp tay nói:

- Đa tạ Chu cô nương chỉ điểm, lần này lão hủ suy nghĩ không chu toàn, đã đắc tội nhiều...

Ông hơi dừng lại, lấy từ trong lòng ra một cái ấn nhỏ mã não to bằng ngón tay cái, màu đỏ hồng, vô cùng long lanh óng ánh, mặt trên khắc hình “năm con dơi” rất sống động, Từ đà chủ vô cùng thông minh, không đưa đến trước mặt Chu Phi mà đưa cho Lý Nghiên, nói:

- Cho cô nương thứ này cầm về chơi, đây gọi là “Ngũ bức lệnh”, về sau ở bên ngoài, chỉ cần đem theo nó thì bất kể là ở trọ hay thuê xe đều có thể thoải mái sai khiến, bảo đảm sẽ tận tâm tận lực, không ai dám giờ trò.

Lý Nghiên đến bây giờ vẫn mơ mơ hồ hồ, không biết “Hành Tẩu Bang” là gì, khó hiểu nhận lấy, kinh ngạc nói:

- Há? Sao, có thể tính rẻ hơn à?

Chu Phi đưa chân giẫm muội ấy.

Từ đà chủ cười giả lả, lại nhìn Chu Phi, than thở:

- Trường Giang sóng sau xô xóng trước, Chu cô nương, thanh danh cô đã nổi, về sau e là thị phi khắp người, tất nhiên sẽ mỗi bước mỗi chấn động, phải cẩn thận nhiều hơn.

Chu Phi không hề xem là chuyện gì to tát, gật đầu, thầm nghĩ: “Dù sao ta cũng sắp về ngay, có bản lĩnh thì các ngươi cứ tới 48 trại tìm ta.”

Từ đà chủ dường như nhìn ra được nàng không đồng ý với lời mình, bèn không nói nhiều nữa _____ tam sơn lục thủy to đường ấy, bao nhiêu thiếu niên mới ra đời, thỏa thuê đắc chí, rồi năm năm, mười năm... lại có bao nhiêu người có thể chịu được thế đạo lòng người dơ bẩn rồi ren?

Từ đà chủ vãi thêm lần nữa, phát phát tay, dẫn người của mình rời đi không dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Cảnh Còn Người Mất

Đám gây khuấy phản Hành Tẩu Bang đi hết rồi, trận náo nhiệt múa đao múa thương đã kết thúc, Nghê Thường phu nhân nắm chặt áo khoác đỏ trên người, kêu mọi người vào nhà, bà cười nói với Chu Phi:

- Lý đại ca dưới tuổi vàng nếu biết có một truyền nhân như ngươi cũng có thể vui mừng.

Chu Phi nghe vậy, lòng không những không vui mà còn sợ, câu “dưới tuổi vàng nếu biết” lướt qua một lần trong bụng, chợt dạ nghĩ: “Ông ấy tối nay sẽ không báo mộng đánh mình chứ?”

Vũ Y ban đều là các tiểu cô nương, Lý Nghiên lại là một người cực kỳ dễ làm thân, rất nhanh đã miệng mồm ton hót hòa mình với mọi người, không biết đã chạy đi đâu mất, Chu Phi tìm một vòng cũng không thấy, đành mất hứng, quay về phòng ngồi.

Trận đánh này của nàng nhìn thì có vẻ ung dung thoải mái, kỳ thực có thể nói là tính hết nước hết cái.

Chu Phi rờn rã ba ngày không sao chợp mắt, cân nhắc tới lui những điều mà tối nọ Tạ Doãn nói tỉ mỉ với nàng về Đoạn Nhận Thập Tam Đao, ngày thứ nhất nàng nghĩ Đoạn Nhận Đao có lẽ có sơ hở.

Ngày thứ hai nàng lại đầy lo lắng xóa hết mọi suy nghĩ trong đầu mình ngày thứ nhất, không cam tâm cũng không muốn thừa nhận rằng Tạ Doãn nói đúng, nàng thực sự không cần mạo hiểm như vậy, thế là nàng thở mạnh một hơi, quyết định từ bỏ. Sau khi có ý nghĩ từ bỏ trong đầu, Chu Phi tâm không tạp niệm đi luyện đao của mình suốt một ngày.

Không biết có phải ngày nghĩ gì đêm mơ nấy hay không, khi Chu Phi mang theo ý nghĩ về Phá Tuyết Đao mà ngủ, nửa đêm lại mơ thấy nam nhân không rõ mặt kia diễn luyện Phá Tuyết Đao hết lần này đến lần khác giữa trời tuyết lớn _____ hóa ra “chỉ dạy một lần” chỉ là lời thoại để tạo bầu không khí!

Bạch y bạch tuyết, từng chiêu từng thức của ông kéo ra cực dài, cực chậm, trường đao trong tay tựa như một bài thiên dài dằng dặc, trong cõi u minh, rất nhiều lời thì thầm nơi mũi đao không cần nói rõ chui thẳng vào tai, vào lục phủ ngũ tạng, thậm chí vào cả linh hồn nàng.

“Những người chúng ta, không gò không bó, không lễ không pháp, không cần lưu danh muôn thuở, không ngại tiếng xấu muôn đời, chỉ cầu không thẹn với trời, không thẹn với đất, không thẹn với mình_____”

Ngày thứ ba không đợi đến hừng đông, Chu Phi quyết đoán tự lật lọng, đồng thời không biết từ đâu nhảy ra một luồng linh cảm, chặt đứt ý nghĩ nhắm mắt làm liều suy đoán nhược điểm Đoạn Nhận Đao, thay vào đó là bắt đầu cân nhắc “nếu mình là Dương Cẩn, mình sẽ xuất chiêu thế nào”.

Lần đối phó này của nàng có thể nói là “không theo lẽ thường”, một khi thất thủ thì những biểu diễn trước đó đều sẽ biến thành trò cười, ngược lại càng thêm lúng túng. May mà Chu Phi tự cảm thấy mình không sợ lúng túng, cùng lắm thì mất mặt thôi. Thế là sau khi vũ trang mấy tầng da mặt, nàng liền dừng cảm tiến lên.

Mãi đến trước khoảnh khắc Đoạn Nhận Đao rơi xuống đất, kỳ thực Chu Phi vẫn không dám tin làm vậy mà cũng được, ý nghĩ “cao hứng” trong đầu vừa xuất hiện thì bị bất an và hồ thẹn đánh tan, nàng tự nhủ với lòng lần thứ n: “Trở về nhất định phải luyện công phu thật tốt.”

- A Phi A Phi!

Thế mà có người cứ không biết nhìn sắc mặt, Lý Nghiên ban nãy không biết chạy đi đâu đã tự lao đầu vào lửa giận trên người nàng, không thèm gõ cửa liền trực tiếp nhào tới, cầm cái ấn mã nhỏ trong tay nhét cho nàng:

- Cái này đẹp quá, ông lão kia rốt cuộc là tiến cống cho ai nhỉ, không chịu nói rõ gì hết hà, tỷ có muốn không? Tỷ không muốn, muội lấy nha!

Chu Phi nghe tiếng ồn ào quen thuộc của muội ấy, gân xanh trên trán thi nhau nổi lên, cả bụng ngọt ngọt tức khắc có nơi để trút, bèn lạnh mặt tiến vào “phân đoạn tính sổ với Lý Nghiên”, quát muội ấy:

- Ai cho muội chạy loạn? Muội chán sống rồi phải không? Ai cho muội tùy tiện xuống núi hả?

Lý Nghiên vô cùng oan ức mếu mòi, dè dặt nhìn Chu Phi, lúng túng nói:

- Đại đương gia cho phép...

Chu Phi nói không chút suy nghĩ:

- Đầu đại đương gia có phải bị úng nước không?

Lý Nghiên:

- ...

Lý Nghiên kinh hãi nhìn Chu Phi đã nửa năm không gặp, đồng thời bị lá gan mọc ra của tỷ ấy làm chấn động sâu sắc, nhất thời trợn mắt há mồm, hồi lâu mới lắp ba lắp bắp nói:

- Tỷ tỷ tỷ, tỷ nói đại... đại đương gia...

Chu Phi khoát tay vô cùng không kiên nhẫn:

- Trưởng bối nào dẫn muội ra ngoài? Muội bị lạc với họ ở đâu?

Ở trước mặt Vương lão phu nhân, Chu Phi là một người vô cùng ngoan ngoãn không lảm lòi, bảo gì làm nấy, người khác sắp xếp ổn thỏa, nàng chỉ việc lười biếng, rất giỏi đảm nhiệm nhân vật lâu la.

Ở trước mặt các sư huynh, nàng tương đối thả lỏng hơn, thỉnh thoảng ý vào việc họ không tức giận với nàng mà buông vài câu bông đùa xấu xa.

Còn ở trước mặt Tạ Doãn, nàng lại khá tùy tiện, Tạ Doãn là loại bằng hữu có thể chơi chung mỗi ngày, dù biết hắn là Đao vương gia cũng không thay đổi thái độ tùy ý của nàng dành cho hắn.

Ngô Sở Sở thì xem như bằng hữu nữ cùng tuổi hiếm hoi với nàng, hai người họ cùng trải qua hoạn nạn, có cảm giác thân thiết không nói rõ thành lời, có điều vì Ngô Sở Sở xuất thân tiểu thư khuê các, tuy nhu nhược nhưng lại có phong thái riêng, điều này khiến Chu Phi mặc dù xem nàng ấy là bằng hữu nhưng là kiểu bằng hữu nghiêm túc, kiểu thường thức của người quân tử, không thoải mái âm ỉ đánh nhau cãi lộn như nàng và Tạ Doãn.

Bây giờ đối mặt với Lý Nghiên, Chu Phi không thể không biến thành một “trưởng bối” tức giận, răn dạy xong, nàng lại rất không quen mà bắt đầu lo nghĩ.

Nghĩ tới chuyện chả ra sao Lý Nghiên làm, Chu Phi liền đau cả đầu, nàng nói dăm ba câu, cau mày suy nghĩ, quyết đoán:

- Tìm không được muội chắc là họ gặp điên được, thế này nhé, chúng ta gắng đừng trì hoãn nữa, tỷ đi tìm Nghê Thường phu nhân cáo biệt rồi mau mau hội hợp với họ.

Lý Nghiên nhỏ giọng nói:

- A Phi, không cần đâu.

Chu Phi không cho phân trần:

- Cảm mến, tỷ quyết định rồi... đợi đã, đây là gì?

Lý Nghiên lấy trong lòng ra một cái túi thơm nhỏ, giải thích với nàng:

- Trong đây có vài hương liệu đặc thù, là Mã thúc ___chính là Mã thúc của Tú Sơn Đường ấy___ bảo muội mang theo bên mình, nói là lỡ bị lạc mọi người thì họ có thể dùng chó đã qua huấn luyện men theo mùi hương để tìm muội, các văn bối trong trại chúng ta khi ra ngoài đều đem theo cái này_____

Về mặt Chu Phi kinh ngạc không hề che giấu.

- Ủa, tỷ không có à?

Lý Nghiên đầu tiên thấy hơi lạ, sau đó nghĩ lại, gật đầu, nói:

- Ôi, có lẽ họ cảm thấy tỷ tương đối đáng tin, sẽ không chạy loạn í mà.

Chu Phi không còn gì để nói ___nếu không phải nàng biết Lý Nghiên từ nhỏ thiếu đầu óc thì quả thực sẽ cho rằng muội ấy đang chế nhạo mình.

Ngoài cửa vang lên tiếng cười khê, Chu Phi ngẩng đầu, thấy Tạ Doãn đang đứng ở chỗ cửa bị Lý Nghiên đẩy ra, Tạ Doãn thấy nàng nhìn sang thì giả vờ giả vờ đưa tay gõ gõ cửa:

- Nghê Thường phu nhân mời cô qua nói chuyện.

Chu Phi không biết Nghê Thường phu nhân tìm mình làm gì, từ khi nàng biết ban chủ Vũ Y ban không trẻ như vẻ bề ngoài thì trong lòng có chút tự đa tình thay ngoại tổ phụ, lo rằng đây lại là một tiền bối muốn nàng gọi là “bà ngoại”.

May mà Nghê Thường phu nhân rất thông minh khôn khéo, tạm thời không có ý định điên.

Chu Phi được một nữ tử dẫn đường vào trong khuê phòng của Vũ Y ban chủ trên tiểu lầu.

Vừa vào phòng, một làn hương như thấm vào xương cốt phả vào mặt, không phải huân hương trong lư hương mà giống như hương hoa, hương son phấn, hương đặc được lắng đọng nhiều năm hơn, cùng với nhiều loại huân hương pha tạp vào nhau, hòa làm một quanh năm suốt tháng, đã tạo nên lịch sử, thấm sâu vào từng miếng gỗ, từng cây cột trong gian phòng này.

Nghiêng nghiêng trên vách là một thanh trọng kiếm, phía trên bỏ trống, xem ra là “chỗ ở cũ” của Vọng Xuân Sơn.

Chu Phi tò mò nhìn thanh kiếm kia, nghe một giọng nhẹ nhàng nói:

- Kiếm đó tên “Âm Trầm Tuyết”, rèn theo thanh kiếm cũ của Ân Văn Lam, chỉ là năm đó chưa kịp đưa đi thì nghe nói một vị bằng hữu giàu có chất phác ở Bồng Lai đã tặng huynh ấy một giáp một kiếm, ta nghĩ, thần binh của người ta nổi tiếng thiên hạ tốt hơn thanh kiếm rơm của ta không biết bao nhiêu lần nên không đưa đi nữa cho đỡ mất mặt. Ngờ đâu cách biệt không quá hai năm..

Chu Phi ngẩn người, chợt hiểu tại sao hành động khiêu khích không phân tốt xấu của Dương Cẩn lại chọc giận Nghê Thường phu nhân, thậm chí khiến bà không tiếc trở mặt cùng Hành Tẩu Bang khó dây đưa.

Nàng dò hỏi:

- Phu nhân biết chuyện năm xưa Bắc đạo khiêu chiến Ân đại hiệp sao?
- Bắc đạo sớm đã chết già nơi quan ngoại.

Nghê Thường phu nhân vén lớp màn sa xuất hiện, thần sắc nhàn nhạt:

- Trừ Quan lão, những người khác đều không xứng _____ đến đây nào, cô bé, nghe họ nói người họ Chu, chẳng lẽ là con của Chu Tồn và Lý Cẩn Dung?

Cái tên “Chu Tồn” này, Chu Phi chỉ từng nghe một lần từ miệng Tạ Doãn, cũng giống như Lý Nghiên chưa quen với “Lý Chùy” vậy, nàng cũng cả vô mắt một lúc mới nhớ ra, vội đáp “vâng”.

- Con cái của tiểu bối cũng lớn thế này rồi.

Nghê Thường phu nhân cảm thán, chợt đưa tay sờ mặt mình, hơi thất thần:

- 48 trại các người vẫn tốt chứ?
- Rất tốt.

Chu Phi nghĩ nghĩ, lại hỏi:

- Phu nhân và... ngoại tổ phụ của tôi là bằng hữu sao?

Nghê Thường phu nhân nghe cách xưng hô “ngoại tổ phụ” này thì không kiềm được bật cười, sau đó giải thích với Chu Phi vẫn đang ù ù cạc cạc:

- Không có gì, ta cứ nhầm lẫn là cảm thấy Lý Chùy vẫn còn là cái đáng về luôn điếm đăm ôn hòa kia, mặc bộ xiêm y cũ giặt đến phai màu, gấp nữ tử sẽ luôn đứng ngoài ba bước, cung kính lễ độ trò chuyện... ta thực không tưởng tượng nổi một đại cô nương gọi huynh ấy “ngoại tổ phụ” sẽ là cảnh tượng thế nào.

Chu Phi hơi lúng túng cúi đầu nhìn mũi giày mình, không biết nói tiếp ra sao.

May mà Nghê Thường phu nhân rất khéo ăn nói, phần lớn thời gian Chu Phi chỉ cần nghe là được.

Khi vị Vũ Y ban chủ phong hoa tuyệt đại này bắt đầu hồi tưởng về quá khứ, cuối cùng không tránh khỏi hiện ra mấy phần già nua, bà kể mình đã tình cờ gặp Lý Chùy thế nào, kết bạn đồng hành với cả đám bằng hữu ồn ào ra sao, từ bắc xuôi nam, đúng là một câu chuyện cũ kể hoài không hết.

Trước tiên là giết Quan Trung ngũ độc ở phủ Sơn Tây, kế đó đại phá trấn Diêm Vương trong rừng hạnh của núi Hoạt Nhân Từ Nhân, dọc đường gặp sơn phi hung hăng ngang ngược thì cướp phi giúp nghèo, còn từng gặp ông chủ tiêu cục gặp phải đường cùng vùng kiếm tự sát, cưỡng ép ủy thác đám người lỗ mãng như họ thay phiên trông nom một đứa trẻ mới mấy tháng tuổi, tay chân luống cuống hộ tống đứa trẻ đi xa ngàn dặm về nhà mẹ, rồi sau đó gặp Sơn Xuyên kiếm, luận võ ở Hành Sơn, say bí tỉ chẳng thèm về...

- Lúc đó hai người họ gây ra động tĩnh quá lớn, không cẩn thận kinh động đến giang hồ địa phương, đúng lúc các đại môn phái đều đến Hành Sơn làm khách, bị tuyết lớn làm mắc kẹt trên núi nhiều ngày, khó khăn lắm tuyết ngừng rơi mới xuống núi, không ngờ gặp phải bọn ta. Người không biết đâu, Ân đại hiệp đường đường là Sơn Xuyên kiếm nhưng gặp đám người đó liền chạy trời chết, hóa ra là đám lão già kia có ý nghĩ kỳ lạ, nhất định phải lập lại kế hoạch “Vô lâm minh” gì gì đó, ép huynh ấy làm minh chủ. Mấy người chúng ta theo huynh ấy chạy tán loạn ở Hành Sơn, kết quả chạy tới đâu cũng bị bắt được, người đoán xem tại sao?

Chu Phi nhẹ giọng nói:

- Dưới Hành Sơn có mật đạo.

Nghê Thường phu nhân chợt nghe nàng tiếp lời thì hơi sững sờ, dường như cả người bị mạnh mẽ kéo ra khỏi những hồi ức thiếu nữ, chớp mắt lại trở thành người đứng tuổi không tự nhiên.

Nghê Thường phu nhân khựng lại, sau đó gằn như đoan trang vén mớ tóc dài bên thái dương, nở nụ cười dịu dàng mà hàm súc hỏi Chu Phi:

- Là mẹ người nói người biết ư?

Hành Sơn bây giờ đã người đi núi vắng, chỉ để lại một đạo dưới lòng đất phủ bụi tháng năm. Và rồi những hậu bối như họ trong lúc vô tình đã xông vào trong đó, tận mắt chứng kiến kết thúc của hai mươi năm ân oán.

Trong khoảnh khắc, Chu Phi đột nhiên chạm đến nỗi bi thương mãnh liệt mà ngày thường nàng không thể nào hiểu được – “cảnh còn người mất”.

“Âm Trầm Tuyết” chưa được đưa đi vẫn treo trên vách tường đầy làn hương thơm dịu của Vũ Y ban lánh đời, một giáp một kiếm năm xưa đều đã tan hoang trong âm mưu và tranh đoạt.

Và cả “khách điểm Tam Xuân” đổi chủ không đổi tên, ông chủ và đầu bếp duy nhất lần lượt mất tích, e là không thể kinh doanh tiếp, tiểu nhị vừa lanh lợi vừa lớn mạng kia nên đi đâu kiếm sống đây? Chỗ đó lại do ai tiếp quản... nhưng bất luận thế nào, có lẽ sẽ không gọi nó là “khách điểm Tam Xuân” nữa chứ?

- Người già hồng miệng trước.

Nghê Thường phu nhân cười tự giễu, hỏi như cố ý lại như vô tình:

- Người học phù du trận ở đâu?

Trong lòng Chu Phi nhanh chóng điểm lại đầu đuôi sự việc, cảm thấy không có gì không thể nói, bèn kể lại đơn giản một lần chuyện mình đi nhâm vào sơn cốc của Mộc Tiểu Kiều, dọc đường cứu người.

Đồng thời, nàng vẫn luôn thăm quan sát về mặt Nghê Thường phu nhân, Chu Phi phát hiện, khi nàng nhắc tới ba chữ “Mộc Tiểu Kiều” hàng mây nhỏ nhắn thanh tú của bà rõ ràng chau lại. Điều này khiến Chu Phi không tự chủ liên tưởng đến vấn đề hôm đó Tạ Doãn hỏi trong hậu viện ____ năm xưa trong đám người hộ tống kim thượng xuôi nam, phải chăng có một hai “bằng hữu không chính đạo”?

Lúc Tạ Doãn ở sơn cốc của Mộc Tiểu Kiều từng dùng một từ tương tự, khi đó hắn nói là “bằng hữu giang hồ không mấy thể diện”, khi đó Chu Phi cho rằng hắn đang trào phúng mỉa mai nhưng về sau nàng phát hiện, thái độ của Tạ Doãn đối với hắc đạo và bạch đạo không mấy khác biệt, chỉ cần người có chút điểm sáng thì thành kiến của hắn nhẹ hơn người bình thường một chút.

Tạ Doãn ám chỉ hai lần, phải chăng trọng điểm của hắn hoàn toàn không phải ở “không chính đạo” hay “không mấy thể diện” mà là ở hai chữ “bằng hữu”?

Nghê Thường phu nhân lại hỏi:

- Vậy xem ra là Lý đại đương gia sai người hộ tống đưa con côi của Ngô tướng quân về 48 trại? Chỉ một mình người?

Chu Phi hoàn toàn giấu nhem chuyện liên quan đến Ngô Sở Sở ____ bao gồm chuyện thả nhóm người Trương sư huynh trong sơn cốc của Mộc Tiểu Kiều, lúc đó Cừ Thiên Cơ như chó điên lung bắt họ trong thành Hoa Dung khiến Chu Phi dù cầu thả bắt cần đến mấy cũng không khỏi tiến bộ thêm tí đầu óc.

Tâm tư nàng xoay chuyển, tức khắc lộ vẻ xấu hổ, vờ lơ đãng nói:

- Tôi là vì... khụ, một vài chuyện, mà bỏ lại người nhà...

Nàng vừa nói vừa đảo mắt tứ tung, giống như ngại mở miệng lắm lắm.

Nghê Thường phu nhân lặng lẽ đánh giá nàng, không biết đã nhìn ra đầu mối gì.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Về Nhà

Tuy cố ý nói dối nhưng tự nói lời nói dối ra khỏi miệng lại là một chuyện khác ____ đặc biệt Chu Phi còn cực kỳ có thiện cảm với Nghê Thường phu nhân.

Người ta không chỉ thu nhận và giúp đỡ nàng ở lại mấy ngày mà còn tặng nàng một thanh đao tốt vô cùng thuận tay.

Có điều thiện cảm thì thiện cảm, áy náy thì áy náy, nếu trên người Ngô Sở Sở có món đồ gì đó mà ngay cả Cừ Thiên Cơ cũng thèm muốn thì dù Chu Phi cắt lười mình cũng không thể ăn ngay nói thật, chút chùng mực nặng nề này trong lòng nàng vẫn rõ.

Chu Phi cố ý úp úp mở mở, hi vọng Nghê Thường phu nhân có thể dựa vào trí tưởng tượng “ngầm hiểu trong lòng” để tự suy diễn ra một câu chuyện nào đó, không truy hỏi nữa.

Đáng tiếc, về mặt Nghê Thường phu nhân hứng thú bưng bưng, không có ý định “bồng nhiên tình ngộ”.

- Haiz, tiểu cô nương quá tùy hứng rồi.

Vị nữ nhân xinh đẹp đến mức gần như chói mắt này ngồi ung dung cao quý trên ghế gỗ nhìn chằm chằm Chu Phi, rừ hàng mi như đôi cánh bướm dày nặng rực rỡ, một tay Nghê Thường phu nhân chống cằm, cô hỏi cho tới cùng:

- Là vì chuyện gì thế?

Chu Phi:

-...

Lập tức nàng hạ quyết tâm, chế lại nguyên do tại sao mình đuổi tới sơn cốc của Mộc Tiểu Kiều:

- Lần xuất môn này là tôi đi cùng với gia huynh, dọc đường các trưởng bối trong nhà thiên vị quá đáng, tôi nhất thời không phục nên bỏ đi, không may bị Ngô cô nương bắt gặp, nàng ấy chạy đuổi theo tôi... ơ, ai dè trên đường gặp mã tặc cướp bóc, tôi máu nóng lên đầu bèn lo chuyện bao đồng, đuổi theo họ tới ngực tôi của Chu Tước chúa.

Lúc Chu Phi nói lời này, thần sắc không hề hùng hồn đông đặc __nhưng cũng không yếu ớt, tức giận bỏ đi vì loại chuyện như tranh giành tình cảm, quả thực không tiện cao giọng tuyên dương, nếu không phải Nghê Thường phu nhân đã nghe nói “công lao to lớn” của truyền nhân Nam đạo trong thành Hoa Dung, cộng thêm trước đó được Tạ Doãn tiết lộ thông tin quan trọng “Cửu Thiên Cơ truy sát con cô Ngô thị ở thành Hoa Dung” thì bà cảm thấy nói không chừng mình thật sự tin tiểu nha đầu này.

Nghê Thường phu nhân cảm thấy rất thú vị, vì Chu Phi thoát nhìn không thuộc dạng nữ tử cực kỳ thông minh lanh lợi, khi bà ở cái tuổi của nàng, bà biết ăn nói hơn nhiều lắm.

Khi đối mặt với người xa lạ, Chu Phi trầm mặc ít lời theo kiểu mấy nhân tài si mê võ học thời trước, có vài phần đáng tin, dường như không có tâm kế gì, vô cùng dễ bị gạt. Lúc nàng lên tiếng trò chuyện, người khác sẽ lo nàng kích động, lo nàng không biết lòng người hiểm ác... nhưng đại khái sẽ không lo nàng giấu giếm điều gì.

Cho nên lúc nàng thật sự giấu giếm điều gì đó sẽ có vẻ vô cùng kín kẽ, không chút sơ hở.

Nghê Thường phu nhân nghĩ: “Chó sủa là chó không cắn. Đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước”.

Bà bung ly trà sứ nhỏ lên, nhẹ nhàng nhấp một hớp, thuận theo lời của Chu Phi, cười nói:

- Chuyện này không hay gặp nhỉ, thông thường các trưởng bối không phải luôn cưng chiều nữ tử hơn sao?

Chu Phi đành cười lúng túng.

May mà Nghê Thường phu nhân tha cho nàng, hỏi hột kể chuyện của bản thân:

- Lúc ta cỡ tuổi ngươi, quả thực không biết cái gì gọi là “túi thân ám ức”. Khi đó bất kể là ai nói chuyện với ta, giọng điệu đều phải hạ thấp ba phần, ta muốn gì chỉ cần nói vài câu êm tai là tự nhiên sẽ có người tranh nhau làm giúp ta... Có lần ta đánh đàn trên lầu, dưới lầu có người quá ồn ào làm ta mất hứng, ta bèn bút tua trên cây đàn ném xuống, rất nhiều người vì tranh cái tua đó mà đánh nhau sút đầu chảy máu.

Ngón tay Chu Phi nhẹ nhàng lướt qua hoa văn nhỏ trên vỏ đao Vọng Xuân Sơn, thầm thở phào nhẹ nhõm, theo giọng của Nghê Thường phu nhân, nàng tưởng tượng ra cảnh yêu phi Bao Tự đốt lửa đùa chur hầu (1), nàng hơi mỉm cười rồi lại nghiêm mặt ngay lập tức, nói:

- Chuyện đó cũng phải thời thế cực kỳ phồn hoa mới được.

(1) Đốt lửa đùa chur hầu: Chu U Vương nhà Chu say mê Bao Tự nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười bèn nghe lời nịnh thần đốt đài Phong Hóa thường dùng để triệu gọi chur hầu tới cứu giá mỗi khi có ngoại xâm. Bao Tự thấy chur hầu kéo quân đến tới chân thành mà không thấy bóng giặc, ngơ ngác ngác thì liền bật cười. Chu U Vương rất mừng, lâu lâu lại đốt một phát. Dần dà chur hầu mất niềm tin vào thiên tử. Sau này Khuyển Nhung đến đánh vào thành, đài Phong Hóa đã đốt nhưng chur hầu không đến nữa. Chu U Vương bị giết, Bao Tự bị mang ra làm đồ chơi rồi tự tử. Nhà Chu rồi đổ về phía đông, kể từ đó suy yếu dần rồi chấm dứt vào thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Theo Chu Phi quan sát, vào thời đại này, nếu ở chỗ như giao giới Nam Bắc dưới chân Hành Sơn thì đừng nói là đại cô nương gây đàn trên lầu, dù là biểu diễn thất cổ trên lầu cũng sẽ không khiến người ta vây xem đâu.

Nghê Thường phu nhân nhẹ giọng nói:

- Ôi giang hồ năm ấy đúng là rực rỡ sắc màu. Ngươi cười ngửa đi đến đâu dường như đều là ánh dương tươi đẹp, trong mười khách điểm dừng chân thì

có tám cái là có chuyện thị phi, những người kể chuyện lang thang đeo rương nhỏ đi giày bệt rất cao hứng kể hết chuyện này tới chuyện khác, mở miệng là có chuyện để kể. Thiếu hiệp khắp thiên hạ, hồng trang danh chấn tứ phương, nếu danh tiếng người đủ lớn sẽ hay được nhận mấy phong anh hùng thiếp na ná nhau, có người khiêu chiến, có người rủ người đi xem chiến, nhiều người trẻ mới vào giang hồ muốn tạo tên tuổi thì trước tiên phải chuẩn bị một thiếp mời rồi khiêu chiến lần lượt từng vị tiền bối một... đương nhiên, mấy kẻ táo bạo như vậy, đa phần đều bị đánh cụt đuôi về nhà.

“Như Kỷ Vân Trầm ư?” Chu Phi muốn hỏi nhưng nhìn vẻ mặt hoài niệm của Nghê Thường phu nhân thì lại nuốt trở vào, không gây mất hứng.

- Thật khác với các người bây giờ, hồi ta cỡ tuổi người, ngốc lắm, cảm thấy thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay, không có tâm phòng bị người khác nặng như người.

Trong lòng Chu Phi nhảy lộn bộn, cảm thấy câu này của bà có thâm ý.

- Người biết cảm giác đó không? Đường như chỉ trong một đêm, sơn thủy vẫn là sơn thủy ấy, nhưng người đã không còn.

Nghê Thường phu nhân thở dài, hồi lâu không lên tiếng, mãi đến khi Chu Phi có chút đứng ngồi không yên, bà mới nói tiếp:

- Cô nương, trở về thay ta chuyển lời cho Thiên Tuế Ưu, bảo hấn lần sau đừng tới Thiệu Dương tìm ta nữa, Vũ Y ban sắp chuyển đi rồi.

Chu Phi:

- ...Cái gì?

Nghê Thường phu nhân ngân nga khe khẽ:

- Gặp bên cầu đá cũ đầy sương, người hồi đi xa sao chẳng về...

Chu Phi từng xem câu hát ấy, là một câu trong bài hát mới của Tạ Doãn.

Giọng Nghê Thường phu nhân không trong trẻo như các ca nữ bình thường, ngược lại hơi khàn khàn, nhả chữ không rõ, nghe vào tai giống như một miếng giấy nhỏ thô ráp nhẹ nhàng ma sát da đầu.

Chu Phi không kiềm được hỏi:

- Phu nhân muốn đi đâu?

- Có thể đi đâu đây? Có nơi nào mà không thể đi? Ta phí hơn nửa đời canh giữ một bí mật, mỗi ngày đều chỉ mong thoát khỏi nó, không ngờ bây giờ lại có kẻ ngu xuẩn đuổi tới đòi, ta còn có thể làm gì đây? Đương nhiên là tìm một nơi chôn nó, rồi sau đó có ân báo ân, có thù báo thù.

Nghê Thường phu nhân nở nụ cười rồi vụt tắt, bà quay qua Chu Phi, hỏi:

- Trịnh La Sinh thật là do người giết?

Chu Phi ăn ngay nói thật:

- Không phải, tôi chỉ giúp câu giờ một chút thôi, là Bắc... là Kỷ tiền bối dùng Suu hồn châm cường ép nổi lại kinh mạch, cuối cùng chính tay đâm chết Trịnh La Sinh.

Nghê Thường phu nhân nghe xong, như có điều suy nghĩ, gật gật đầu, hình như bà nói quá nhiều nên quá mệt, bèn khoát tay, ra hiệu cho Chu Phi tự rời đi.

Kỷ thực trong lòng Chu Phi có rất nhiều nghi vấn, nhưng Nghê Thường phu nhân đã nói rõ là “bí mật”, tùy tiện truy hỏi khó tránh có vẻ không biết điều__ huống hồ bản thân nàng cũng không hề nói thật.

Đầu óc nàng xoay chuyển đủ loại ý nghĩ, đồng thời trong đầu luôn hiện ra cảnh giang hồ rực rỡ mùi dấm mà Nghê Thường phu nhân miêu tả, nàng lững thững quay về phòng mình ở tạm, vừa đẩy cửa thì thấy Lý Nghiên đang ngồi bên giường nàng, không biết lấy từ đâu ra những dải ruy băng đủ màu đang làm cái túi lưới cho cái ấn Ngũ bức màu đỏ kia.

Chu Phi liếc muội ấy:

- Sao muội còn ở đây?

Lý Nghiên thấy nàng đẩy cửa đi vào thì phun dải ruy băng đang ngâm trong miệng:

- Có chuyện rất quan trọng muội quên nói với tỷ.

Chu Phi không biết Lý Nghiên mặt dày vô sỉ cỡ nào mà nói hai chữ “quan trọng” như liên quan với mình vậy, nàng trở tay đóng cửa lại, khoanh hai tay trước ngực, trưng ra bản mặt “có việc mau tẩu, không việc bãi triều”, im lặng thúc giục Lý Nghiên có rắm mau thả.

Lý Nghiên nhanh chóng nói:

- Lúc tỷ đầu võ với cục than đen kia, muội nghe nam nhân đó nói mấy câu với ban chủ tỷ tỷ.

“Nam nhân đó” chỉ có thể là Tạ Doãn, vì trong tiểu viện của Nghê Thường phu nhân, hấn là chút sắc xanh nhỏ nhoi trong muôn hoa đỏ rực, Chu Phi không thêm sửa cách xưng hô “ban chủ tỷ tỷ” khiến người ta sờn gai ốc này, từ từ đặt tay xuống.

Lý Nghiên có một biệt danh chủ yếu là do gã đại ca xúi quẩy của muội ấy đặt là Lý đại trạng, vì từ nhỏ muội ấy đã là cao thủ cáo trạng, không chỉ nhanh mồm nhanh miệng mà tai còn rất thính.

Nếu người khác tai thính mắt tinh là do công lực thâm hậu thì Lý Nghiên ở phương diện này hoàn toàn là thiên phú dị bẩm, vô cùng nhạy cảm với giọng nói người khác, người ta thì thầm ở ngoài mấy trượng, muội ấy cũng có thể nghe được mang máng, trong nghề “nghe lén” thì không ai có thể vượt qua muội ấy.

Chu Phi chần chờ một lát, hỏi:

- Nói gì?

Lý Nghiên hiếm khi khoe khoang công dụng của mình trước mặt nàng, miệng lưỡi lạnh lẽo thuật lại một lần lời Tạ Doãn nói với Nghê Thường phu nhân không sót một chữ.

Lý Nghiên còn chưa nói hết thì phát hiện sắc mặt Chu Phi không đúng lắm, liền ngừng nói, kinh ngạc:

- A Phi, tỷ sao thế?

Chu Phi:

-...

Tiêu đòi, hổ rồi!

Nhớ tới vẻ mặt như cười như không của Nghê Thường phu nhân ban nãy, Chu Phi lúng túng hết như khóa thân chạy một vòng trên phố vậy, mặt đỏ rồi lại trắng, trắng rồi lại xanh, thay đổi màu sắc như đèn kéo quân.

Qua quyết đuổi Lý Nghiên đi, Chu Phi đưa một tay che mặt, ngửa mặt ngã xuống giường, trong lòng loạn tung phèo do dự xem nên giải thích chuyện này thế nào với Nghê Thường phu nhân, ăn ngay nói thật, tự bóc trần lời nói dối của mình?

Hay mặt dày vờ như không có gì cả?

Mấy ngày nay Chu Phi thực sự quá mệt mỏi, còn chưa nghỉ được một cái có thì đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Mãi đến khi tảng sáng, ánh nắng mai đầu tiên đâm vào mắt nàng, trong viện loáng thoáng vọng đến tiếng sáo nhỏ nhỏ, Chu Phi mới choàng tỉnh, ngồi bật dậy trên giường, mặt nhăn nhó vẩn vẩn cái cổ hơi sái của mình, nhanh chóng sửa soạn chỉnh tề rồi hít sâu một hơi, đẩy mở cửa phòng ra.

Nàng tức thì ngơ ngác.

Trong viện, bàn ghế vẫn như cũ, hoa cỏ vẫn như ngày hôm qua, chỉ có các nữ tử ngày nào cũng dậy lúc trời chưa sáng luyện công tập hát là không thấy đâu nữa.

Đàn ngọc trên bàn đá, vũ y trên cành cây cũng đều không cánh mà bay, trên xích đu lẻ loi chỉ có mỗi mình Tạ Doãn lười nhác.

Hấn đã lau đi những thứ dịch dung buồn cười trên mặt, duỗi đôi chân dài vắt lên cái bàn nhỏ bên cạnh, tay cầm ống sáo được làm cầu thả đang thổi một tiểu khúc.

Ngoài ra, tiểu viện hôm qua còn vắng tiếng oanh oanh yến yến giờ đây thật yên tĩnh, tựa như Nghê Thường phu nhân và đám cô nương hát khúc đều là ma quỷ hồn phách đến và đi không dấu vết, để lại cho nàng một giấc mộng hoàng lương kỳ lạ rồi cười gió đêm hóa sương mù bay đi xa thẳm như chưa từng xuất hiện.

Tạ Doãn ngắt ngang tiếng sáo, ngẩng đầu khoát tay với nàng:

- Chào buổi sáng.

Chu Phi không có tâm trạng để ý tới hấn, nàng chạy một mạch tới khuê phòng Nghê Thường phu nhân, cửa gian phòng mà nàng từng lưu luyến mở toang, bình phong và lư hương bên trong vẫn thế, hai ly trà đặt trên bàn nhỏ còn chưa dọn, cứ như chủ nhân gian phòng chỉ ra ngoài chốc lát để tưới hoa... chỉ có thanh trọng kiếm tên “Âm Trầm Tuyết” trên tường đã không còn.

- Đứng nhìn nữa, đi rồi.

Tạ Doãn không biết đã tới từ lúc nào, ẻo lả dựa một bên, vờn vai biếng nhác:

- Đây đều là trò cũ của Vũ Y ban.

Chu Phi bước tới sờ ly trà trên bàn, không biết có phải ảo giác của nàng không, nàng luôn cảm thấy bên trên còn chút hơi ẩm, bèn nói:

- Hôm qua Nghe Thường phu nhân nói với ta, bà ấy luôn canh giữ một bí mật mà rất nhiều người muốn thăm dò, chuyện này liên quan tới Sơn Xuyên kiếm ư? Hay liên quan tới cái mà ngươi nói – Hải thiên...

Tạ Doãn ngắt lời nàng nhẹ nhàng nhưng kiên quyết:

- Suyt _____

Chu Phi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, Tạ Doãn cụp mắt, sắc mặt hơi thiếu máu, hắn khẽ chớp mắt, thần sắc có chút cô đơn sâu kín:

- Đừng tùy tiện nhắc tới từ đó, theo ta biết, người có liên quan tới nó đã chết gần hết rồi.

Mặt Chu Phi không đổi sắc đắm vào bụng hắn:

- Ta thấy ngươi lại giả thần giả quỷ với ta thì có.

Tạ Doãn “hự” một tiếng, nhe răng nhếch miệng khom người xuống:

- Cô mưu sát ca... ca... ruột!

Chu Phi:

- Ngươi là ca ca ruột của ai?

- Cô là ca ca ruột của ta.

Đoan vương gia miệng mồm vô lại vội lùi về sau hai bước, kể đó lại nói rất lưu manh:

- Bí mật trên giang hồ nhiều lắm, không có gì lạ, cứ cách mỗi 80 100 năm là lại có chuyện về kho báu bí tịch gì gì đó đột nhiên xuất hiện, cô chưa nghe à? Cô cứ cố nghĩ theo hướng không thể tưởng tượng nổi là được.

Chu Phi từng nghe nhưng đa số đều là chuyện cũ mèm vô vị, nghe không giống thật.

“Hải thiên nhất sắc” rốt cuộc là gì?

Theo phản ứng của Thanh Long chúa Trịnh La Sinh, dường như năm xưa ông ta hại chết Ân Văn Lam chính là vì cái này.

Song, giang hồ to đường ấy, điều mỗi người theo đuổi không giống nhau, có người theo đuổi tiền tài, có người theo đuổi quyền lực, có người theo đuổi tình cảm... còn một nhóm nhỏ các cao thủ hàng đầu thì theo đuổi chính đạo võ học, lưu danh sử sách, là loại kho báu bí tịch gì mà có thể thỏa mãn nhiều ước muốn như vậy, khiến tất cả mọi người đều điên cuồng tranh đoạt, thậm chí tới mức nhân vật cấp tông sư năm xưa phải ngã xuống?

Chu Phi bữu môi, chợt nói:

- Ngươi nói xem liệu có khả năng khi truy cứu bí mật này đến tận cùng, mọi người một mất một còn mới ra được kết quả, kể đó đi quật mộ, trải qua gian nguy, cuối cùng tìm được một rương nhỏ được bọc ba tầng trong ba tầng ngoài, thế mà khi mở ra xem, bên trong chỉ có hai chữ hay không?

Tạ Doãn nghi hoặc hỏi:

- Chữ gì?

Chu Phi nói:

- Năm – mơ.

Tạ Doãn đầu tiên là ngơ ngác, sau đó chợt lùi về sau một bước, vịn lan can cười ha hả.

Tiếng cười của hắn bị một tràng tiếng chó sủa ngắt ngang.

Ngoài cổng Vũ Y ban vọng đến tiếng gõ cửa, giọng một nam tử trung niên quen thuộc nói:

- Xin chủ nhà cho hỏi, đại tiểu thư không hiểu chuyện nhà tôi có đến đây làm khách không?

Chu Phi sững sờ rồi mắt đột nhiên sáng bừng _____ nàng nghe ra giọng nói này, là Mã tổng quản năm xưa ở Tú Sơn Đường khảo thí đệ tử!

Xa nhà lâu như vậy, Chu Phi suýt quên mất người nhà trông thế nào, suốt đường đều là lo sợ và ảm ức, Lý Thịnh mắt nhắm mắt tích, Thần Phi sư huynh chết thảm, Ngô tiểu thư lẻ loi cô độc, Vương lão phu nhân đến bây giờ không liên lạc được, Khô Vinh thủ diên diên khủng khiếp trong thành Hoa Dung, lá thư đại đương gia viết cho Chu Dĩ Đường khiến người ta bận tâm... và cả hư danh tai bay vạ gió đổ ập xuống đầu nàng, những chuyện một lời khó nói hết này bình thường luôn bị nàng dẫn xuống đáy lòng, dù bất ngờ gặp được Lý Nghiên, nàng vẫn không mấy may có ý định thổ lộ _____ bởi nói với muội ấy không có ích lợi gì.

Đến giờ khắc này, toàn bộ như bùng nổ tuôn trào, Chu Phi không nói hai lời liền lao ra ngoài, lúc nàng lướt qua, Tạ Doãn thấy vành mắt nàng hoe hoe đỏ.

Ngô Sở Sở và Lý Nghiên còn nhập nhèm ngái ngủ cũng bị âm thanh đó làm giật mình, vội vàng chạy ra theo.

Chu Phi hít sâu một hơi, mở cửa, ngoài cửa là một đám đệ tử 48 trại với Mã Cát Lợi là thủ lĩnh, lúc cửa mới hé ra, họ hơi đề phòng nhưng sau đó cả đám đều chấn động.

Tay Mã Cát Lợi gõ cửa còn dừng giữa không trung, ngạc nhiên hồi lâu:

- A Phi?

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Lo Lắng Ngâm

- Thừa đại đương gia, chuẩn bị xong hết rồi, người xem lại xem sao?

- Khỏi.

Lý Cẩm Dung dường như lúc nào cũng vội vội vàng vàng, bà cúi đầu khoát tay, lại hỏi:

- Chu tiên sinh và Vương lão phu nhân đều không hỏi âm?

Nữ đệ tử làm việc vặt cho bà miệng mồm lạnh lợi nói:

- Dạ chưa, lần này Bắc Đầu chơi thật rồi, người của chúng ta ở phương Bắc đều mất liên hệ với trại, Vương lão phu nhân trong thời gian ngắn hẳn không thể làm gì. Nhưng Vương lão phu nhân của chúng ta là ai? Bà ấy dù có gặp Bắc Đầu ngay trước mặt, cũng phải là Bắc Cầu nhường đường, người cứ yên tâm ạ.

Lý Cẩm Dung không để ý tới câu an ủi này, vì theo bà, “an ủi” cũng là một dạng phí lời, bà vẫn cau mày như cũ, hỏi:

- Nhóm Mã Cát Lợi lần trước đưa thư đến nói gì?

Nữ đệ tử nghe lời đoán ý, nuốt xuống những lời thừa, nói:

- Lần trước viết thư báo hình như mới ra khỏi đất Thục, Lý sư muội lần đầu ra ngoài, có chút nghịch ngợm...

- Viết phong thư hỏi âm họ, bảo Lý Nghiên đang hoảng lại, ở ngoài không thể so với trong nhà, không cần dung túng nó, nên đánh cứ đánh nên mắng cứ mắng.

Lý Cẩm Dung day day trán, vừa tính toán trong lòng xem mình có bỏ sót gì không, vừa lơ đãng nói:

- Người lo công việc đi, ngày mai chúng ta xuất phát sớm, dùng bữa tối xong thì gọi trưởng lão các trại đến chỗ ta một chuyến.

Nữ đệ tử không dám quấy rầy nhiều, dạ một tiếng rồi lui ra.

Lý Cẩm Dung thở dài, nhớ khi mình 17 tuổi, mang một thanh đao, chỉ vài người mà dám một mình lên Bắc, nói đi là đi, lúc về suýt hết tiền lộ phí. Mấy năm vội vã, gánh nặng trên người bà càng lúc càng nhiều, ra ngoài một chuyến quả thực giống như đi dời cả tòa núi.

Chuyện trong nhà, chuyện bên ngoài, tất cả đều phải bàn giao rõ ràng, chỉ mang theo vài người ngựa bên cạnh, thế mà cũng rề rề hết mấy ngày. Một người nhanh nhẹn như bà đã bị gia nghiệp to lớn làm trở nên chậm chạp bất lực.

Lý Cẩm Dung đi đến thư phòng nhỏ của bà, cẩn thận cài cửa.

Trong phòng phần lớn là đồ Chu Dĩ Đường để lại, sách vở bút nghiên vẫn còn nguyên, chưa từng di chuyển, trong góc tường có một dãy kệ sách lớn, bên trên chất đầy tứ thư ngũ kinh và điển tịch các nhà, nếu xem và hiểu thấu hết toàn bộ sách trên kệ này thì đại khái đã đủ thi lấy công danh. Nhưng từ khi Chu Dĩ Đường rời đi, những quyển sách này không người thăm hỏi, giờ đây đã phủ một lớp bụi.

Lý Cẩn Dung tiện tay lấy ra quyển “Đại học”, thổi bụi bên trên, mở ra thấy những nét chữ chú giải quen thuộc trong sách còn nhiều hơn cả chính văn, mùi thư hương như phả vào mặt, bà không kiềm được mỉm cười, nhẹ nhàng đặt sang một bên, lần lượt lấy những quyển sách ở khung giữa kệ xuống, đưa tay sờ lên kệ, sau đó kéo rời móc một cái, “cách”, gỡ xuống một mảnh gỗ.

Chỗ bức tường phía sau mảnh gỗ có một hộc ngầm, bên trong để một hộp gỗ nhỏ bình thường.

Không biết đã bao nhiêu năm chưa lấy ra, hộp nhỏ đó quả thực sắp mọc rễ này mầm trong tường.

Lý Cẩn Dung không hề chê bần, tùy tiện xắn ống tay áo lên, lấy hộp gỗ ra, kiểm tra bên ngoài một phen, bà rất hài lòng cái hộp cũ đủ khiến Ngự lão nhảy dựng lên gào thét này chỉ hơi bị mốc meo ở viền ngoài, chưa mọc nấm, với tiêu chuẩn của Lý Cẩn Dung thì nó xem như được bảo tồn hoàn hảo.

Trục sắt của hộp gỗ đã bị gỉ sét hết cả, vừa mở hộp, nó “cọt kẹt” một tiếng rồi về châu tiên tổ.

Nhưng ngoài dự liệu, những thứ trong hộp được Lý đại đương gia nhọc tâm gìn giữ không phải là châu báu bí tịch gì mà chỉ là một đồng đồ linh tinh.

Phía trên cùng là một chiếc áo vải hoa hai lớp đã phai màu, vai hơi hẹp, kích thước không lớn, đại khái là chỉ có tiểu cô nương 13 14 tuổi mới mặc vừa, Lý Cẩn Dung đưa tay vuốt ve những nếp nhăn dày đặc bên trên, y phục này đã quá lâu rồi, sờ lên có cảm giác dính dính kỳ lạ, nếp nhăn như đã thành một phần của y phục, tựa như những đường kim mũi chỉ vậy.

Lý Cẩn Dung nghiêng đầu quan sát nó chốc lát, những ký ức phủ bụi nhiều năm hiện lên_____

- Phá Tuyết Dao của con có chỗ không...

Thiếu nữ lỗ mãng lao vào cửa, bước chân chột khựng lại:

- Cha, cha làm gì thế?

Nam đạo trong truyền thuyết cong ngón tay búng, sợi chỉ trên đầu kim lập tức bứt ra gọn gàng, ông đưa “kiệt tác” của mình lên nhìn kỹ, dường như vô cùng hài lòng, ném về phía thiếu nữ:

- Bắt lấy.

Lý Cẩn Dung thời thiếu nữ không dám sơ suất, dù cha ném qua một miếng vải, bà cũng lùi về sau hai bước, điều chỉnh tốt tư thế mới đưa tay đón, thứ Lý Chủy ném qua là một chiếc áo hoa hai lớp vô cùng sống động, cắt may thành thạo, đường kim mũi chỉ chính tề, tay nghề tuy không tinh xảo nhưng cũng xem như ổn. Bất kể là kiểu dáng màu sắc hay kích thước đều có thể nhìn ra là may cho bà mặc.

Lý Cẩn Dung sững sờ, lập tức mặt đỏ lên, bà tự ý thức được mình đã là một đại cô nương mà vẫn để cha may y phục cho mặc thì quá mất mặt, liền thờ hồn hèn nói:

- Sao cha lại... con muốn mặc y phục mới thì tự con không biết may sao?

- Tay áo của con sắp ngắn tới cùi chỏ rồi mà có thấy con may cái nào đâu.

Lý Chủy lườm bà, cần nhẫn trách móc:

- Tiểu cô nương mà lộm thuộm như con, thật không biết giống ai, tương lai có thể gả cho ai được? Haiz. Lấy đồ về thử, không vừa thì đem qua đây cha sửa cho. Cẩn Dung à, cha nói con này...

Sau đó chính là những lời trăng giăng đại hải vô biên vô hạn, Lý Cẩn Dung để y phục cũ xuống, khoe môi bắt giác nở nụ cười dịu dàng.

Bất kể bên ngoài đồn đại bao nhiêu phiên bản truyền thuyết Nam đạo, trong ký ức của Lý Cẩn Dung, Lý Chủy vĩnh viễn là một “kỳ nam tử” không nhanh không chậm, lái nhai cảm râm liên tu bất tận_____ Lý Cẩn Dung luôn nghi ngờ thỉnh thoảng Lý Chủy rảnh rỗi tìm bà kiếm chuyện, nói dài nói dai nói mãi đều là cố ý, lần nào nói đến mức bà nói con tam bành thì ông giống như đạt được đại thành tựu gì đó, vui vẻ bồng bênh rồi đi.

Lúc còn trẻ, bà cứ luôn như ý của ông.

Về điểm này, Lý Cẩn Dung cảm thấy Chu Phi không quá giống bà, tuy phần lớn thời gian Chu Phi đều là một dã nha đầu không thích phản ứng người khác, nhưng tâm tư nặng hơn bà lúc trẻ nhiều, Chu Phi thấy cái gì, nghĩ thế nào, đều không quá muốn lộ ra ngoài, trừ việc “hiền hòa lễ độ” là không học được thì tính tình của Chu Phi giống với Chu Dĩ Đường hơn.

Tuy Lý Cẩn Dung rất ít đưa ra lời khẳng định trước mặt văn bối nhưng nói thật lòng, bà cảm thấy bất kể là Lý Thịnh khéo léo đưa đẩy hay Chu Phi sắc bén, đều tốt hơn bà năm xưa được Lý Chủy cưng chiều rất nhiều_____ dù thiên phú tập võ của hai người họ dường như đều không mang họ Lý.

Có điều, dù rằng võ vô đệ nhị nhưng một người có thể tiến bao xa, đôi lúc do thứ ở ngoài võ công quyết định.

Lý Cẩn Dung không khỏi thất thần_____không biết Chu Phi và Lý Thịnh bây giờ đã đi đến nơi nào, chạy chơi thỏa thuê bên ngoài không ai quản, chút công phu khó khăn lắm mới nhét vào đầu dùng để phí.

Lý Cẩn Dung lắc lắc đầu, để những tâm tư hỗn loạn và đồ vật cũ sang một bên, lấy dưới đáy hộp ra một chiếc vòng tay vàng.

Đó là một chiếc vòng tay hồ vô cùng đơn giản, không có hoa văn thừa, kích cỡ dành cho đứa trẻ choai choai, thần sắc Lý Cẩn Dung trở nên nghiêm túc, lần dò một lượt bên trong vòng tay, cuối cùng sờ được vết lõm ở gần chỗ hở, bà đưa nó ra ánh sáng quan sát cẩn thận chốc lát, chỉ thấy nơi đó khắc một hoa văn sóng nước.

Lý Cẩn Dung nhắm mắt, lấy trên người ra một phong thư, vội vàng lật tới chỗ lạc khoản_____chỗ đó cũng có một con dấu giống y như đúc hoa văn sóng nước trên vòng tay.

Phong thư này cực kỳ ầu tả, giống như viết trong lúc vội vã, chỉ viết rõ một địa danh, kẻ đó dặn một câu “chuyện bắt trắc lão trại chủ gặp năm xưa có lẽ có ẩn tình”, ngoài ra không còn gì nữa.

Lần này, Lý Cẩn Dung quyết định rời khỏi Thục Trung, ngoại trừ nguyên nhân gần đây các trạm ngầm 48 trại phương Bắc liên tiếp bỗng dưng mất liên hệ, khiến bà không thể không xử lý, nguyên nhân khác chính là phong thư này.

Từ nhỏ đến lớn, Lý Chủy chỉ tặng bà một chiếc vòng tay này, sau đó thấy bà không thích thì không mua cái thứ hai nữa, đây vốn chỉ là một chiếc vòng vàng bình thường, tuy cũng đáng ít tiền nhưng không hề quý, không có gì đặc biệt.

Nếu không có di ngôn của Lý Chủy.

Bà nghe rất rõ ràng câu cuối cùng của ông:

- Phải giữ kỹ vòng tay cha tặng con.

Sau đó loáng thoáng có một câu “đừng tìm hiểu...” gì gì đó.

Nhưng đừng tìm hiểu cái gì? Ông đã không còn cơ hội nói rõ nữa.

Hoa văn sóng nước trên vòng tay đại diện cho thứ gì?

Tại sao trên lá thư này lại có một dấu ấn y hệt?

Người viết lá thư này là một vị trưởng bối mà bà vô cùng tín nhiệm, vào lúc người này không tìm được cách liên hệ với 48 trại đã nhờ Chu Dĩ Đường chuyển giao.

48 trại là nơi thế ngoại đảo nguyên độc lập với thế giới bên ngoài, cũng là một kỳ tích.

Thành tựu của kỳ tích này ở chỗ bên trong nó triệt để đánh nát cái nhìn về môn phái, và sự khép kín cực đoan với bên ngoài, hai điều này không thể thiếu điều nào, Lý Cẩn Dung cai quản 48 trại nhiều năm, quá rõ điểm này nên nhiều năm nay bà luôn nỗ lực duy trì sự cân bằng đó, một môi bao che khuyết điểm để tạo ra một góc thái bình ở Thục Trung, về đối ngoại cơ bản đã làm được sáu chữ “không bằng hữu không thân thích”, nhưng vẫn có một vài người, bà không thể bàng quan bỏ mặc.

Bất kể là lời căn dặn lúc lâm chung của lão trại chủ, hay là phụ thân của nữ nhi bà.

Sau khi Lý Cẩn Dung nhận được phong thư thần bí ấy liền nhận được tin trạm ngầm phương Bắc liên tiếp xảy ra chuyện, trong lòng bà chợt có dự cảm không lành.

Lúc quyết định đích thân đi một chuyến, bà đã gửi thư cho Vương lão phu nhân và Chu Dĩ Đường, để Vương lão phu nhân mau chóng đi đường vòng phía Nam cho an toàn, có thể tạm gửi đám thanh niên rườm rà chỗ Chu Dĩ Đường, rồi bà lại viết thư cho Chu Dĩ Đường, dùng tiếng lóng chỉ hai người họ hiểu để nói rằng mình “ít ngày nữa sẽ rời khỏi Thục Trung, làm xong vài chuyện có thể sẽ đi gặp”.

Lý Cẩn Dung không giống như Chu Phi chỉ thu dọn hai bộ đồ là có thể đi, chuyện lớn chuyện nhỏ trong 48 trại, bà phải an bài sắp xếp một lượt từ trên xuống dưới, cứ thế, từ khi quyết định đi đến khi bắt đầu chuẩn bị đã kéo dài hết mấy tháng.

Điều khiến bà càng thêm bất an là trong hai tháng này, cả Chu Dĩ Đường và Vương lão phu nhân đều không có hồi âm

Thông tin ở phương Bắc bị trở ngại, thư từ của Vương lão phu nhân đi chậm một chút là bình thường, nhưng chỗ Chu Dĩ Đường là xảy ra chuyện gì?

Nếu ông thật sự xảy ra chuyện, không thể nào giấu giếm không nói, vậy chỉ có thể là con đường truyền tin có vấn đề... lẽ nào không chỉ trạm ngầm phương Bắc xảy ra chuyện mà phương Nam còn có nội gián?

Khi ý nghĩ này hiện lên, Lý Cẩn Dung chưa từng có một giấc ngủ ngon, dù có vô số tai mắt trong 48 trại nhưng bà vẫn không yên tâm, bèn tìm một nhóm tâm phúc tin tưởng được đưa Lý Nghiên rời đi.

Cuối thu năm Kiến Nguyên thứ hai mươi mốt, thế cuộc Nam Bắc sau một thời gian ngắn yên ổn, động tác xuôi Nam nhiều lần của Bắc Đẩu trở nên mờ ám không rõ ràng, nửa giang sơn phía Nam dưới sự cai trị hà khắc của Kiến Nguyên Đế, được sự tích lũy của hai thế hệ, tất cả các mặt binh lính, quan lại, thuế má, ruộng đất, thương nghiệp đã hoàn thành việc tân trang cải cách mà năm xưa gián tiếp nuốt lấy mạng tiền hoàng như róc xương trị độc... có điều người giang hồ không để ý mấy thứ này, chẳng ai quan tâm.

Điều họ quan tâm là, Hoắc gia bảo sụp đổ trong một hôm; Bắc Đẩu sau khi chất chứa oán hận suốt hai mươi năm vẫn không để võ lâm Trung Nguyên dần suy thoái vào mắt, càng lúc càng ngang ngược; Hoắc Liên Đào chạy trốn xuống phương Nam bắt đầu lôi kéo thế lực các nơi, dùng danh nghĩa “quốc gia” và “đại nghĩa”, có ý định tụ tập đại hội anh hùng lần nữa; dưới chân Hành Sơn, truyền nhân Nam đao đột nhiên xuất hiện, giết thủ lĩnh tứ thánh, ngoại trừ Chu Tước chứa Mộc Tiểu Kiều phản lại tứ thánh thì đám người của hai tên trùm khác ở núi Hoạc Nhân Tử Nhân thì nhau bày tỏ phải báo thù này; chủ nhân Kinh Vân Câu gần đây thanh danh đang thịnh vốn tuyên bố dùng đao khiêu chiến khắp Trung Nguyên không ngờ lại bại dưới tay “Nam đao” mới kia, thanh niên trai tráng xứ mạn hoang thế mà không sợ mất mặt, ngang nhiên công bố kết quả này khiến hiện giờ hắc bạch lưỡng đạo của Nam triều đều đang tìm vị hậu bối thần kỳ đó... cùng với đại đương gia Lý Cẩn Dung của 48 trại lặng lẽ rời trại, phong vân khắp nơi đã nổi.

Mà điều Lý Cẩn Dung không ngờ tới là, ngay khi bà vừa rời khỏi 48 trại, người bà an bài lúc sắp đi đã trở về.

Mã Cát Lợi tuy mang trọng trách vận chuyển cục phiên toái Lý Nghiên đến Kim Lăng nhưng sau khi nghe xong Chu Phi và Ngô Sở Sở kể lại từ đầu đến cuối những chuyện gặp dọc đường thì không thể không tự quyết định thay đổi lộ trình, quay về Thục Trung... nhất là sau khi gã Dương cục than gọi thêm phiên phức kia không sợ mất mặt ngang nhiên tuyên dương kết quả bại trận của mình ra ngoài khiến Chu Phi càng đứng trên nơi đầu sóng ngọn gió.

Tuy Lý Nghiên lần đầu ra ngoài lại bị đổi lộ trình giữa chừng nhưng muội ấy không hề phản đối, sau khi nghe chuyện ở vùng Hoa Dung Nhạc Dương, các trưởng bối ai nấy đều sắc mặt nặng nề, Lý Nghiên không chút kiêng kỵ òa khóc lớn, chút mong đợi về giang hồ đều hoàn toàn tiêu tan khi nghe tin qua đời của Thần Phi sư huynh.

Mã Cát Lợi sai người đưa thư cho Lý Cẩn Dung rồi cấp tốc chuẩn bị ngựa xe, cải trang khiêm tốn đi về phía Thục Trung.

Có người nhà mình dẫn đường, quãng đường còn lại thuận lợi hơn rất nhiều, có thể liên hệ với trạm ngầm 48 trại khắp nơi, Chu Phi cũng biết mình đã gây ra phiên toái cỡ nào nên rất đàng hoàng một cách hiếm thấy.

Chớp mắt đã đến gần Thục Trung, không khí vui vẻ tách rời loạn thế dần phủ vào mặt, Mã Cát Lợi cho họ nghỉ ngơi một đêm, cách hôm sẽ truyền tin, chính thức đưa người vào 48 trại.

Bạn đang đọc truyện *Hữu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.